DE LA AUTOAREA SERIEI DE SUCCES
SÂNGE ȘI CENUȘĂ
UN TĂCIUNE ÎNTUNECAT
PRIMUL ROMAN DIN SERIA
FOC ȘI DORINȚĂ
JENNIFER L. ARMENTROUT
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN TĂCIUNE ÎNTUNECAT

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

A Shadow in the Ember
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2021 Jennifer Armentrout

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un tăciune întunecat
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer L.
Un tăciune întunecat / Jennifer L. Armentrout;

trad. din lb. engleză Bianca Paulevici.
— Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978–606–33–9136–1
I. Paulevici, Bianca (trad.)
821.111

Dedicată ţie, cititorule

Prolog

— Nu ne vei dezamăgi astăzi, Sera, s-a auzit din colţurile umbrite ale încăperii. Nu vei dezamăgi Lasania.

— Nu. Mi-am împreunat mâinile, ca să le opresc din tremurul lor necontenit, şi am tras adânc aer în piept. Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am holbat la reflexia mea în oglinda proptită de perete. Nu aveam motive să fiu agitată. Am expirat lent. Nu vă voi dezamăgi.

Am mai tras o dată aer în piept, adânc, cumpătat, abia recunoscând-o pe cea care se holba la rândul ei la mine. Chiar şi în lumina slabă şi scânteietoare a numeroaselor sfeşnice din încăperea mică, am văzut că aveam pielea atât de rozalie, încât aproape că nu se mai vedeau pistruii ce îmi acopereau obrajii şi puntea nasului. Unii ar fi numit acea îmbujorare strălucire, însă ochii verzi îmi erau prea luminoşi, prea febrili.

Pentru că inima îmi bătea în continuare cu putere, mi-am ţinut din nou răsuflarea, aşa cum m-a învăţat Sir Holland să fac când simţeam că nu puteam respira… că nu puteam controla ce se întâmpla în jurul meu sau cu mine. „Inspiră, lent şi statornic. Ţine-ţi răsuflarea până simţi cum inima îşi încetineşte bătăile. Expiră. Ţine-ţi răsuflarea”.

Nu a funcţionat ca de obicei.

Îmi pieptănaseră părul până începuse să mă usture scalpul. Încă simţeam furnicături. Jumătate din părul blond pal îmi fusese ridicat şi prins, astfel încât masa de cârlionţi mi se revărsa acum peste spate. Şi pielea gâtului şi a umerilor îmi era roşie, probabil de la baia aromată în care fusesem forţată să mă scald mai devreme, timp de câteva ore. Poate că de aceea îmi era atât de greu să respir. Apa fusese atât de înmiresmată cu uleiuri, încât mă temeam că miroseam de parcă m-aş fi scăldat în iasomie şi anason.

Fără să mă clintesc, am tras adânc şi lent aer în piept. După baie, am fost ferchezuită până în măduva oaselor. Mi-au smuls şi

epilat părul din tot soiul de locuri şi doar balsamul cu care m-au frecat pe picioare, pe braţe şi aparent prin toate locurile dintre ele au mai alinat usturimea pe care o simţeam. Mi-am ţinut din nou răsuflarea, împotrivindu-mă impulsului de a privi dincolo de chipul meu. Ştiam deja ce aveam să văd – adică, aproape *tot.*

Rochia, dacă putea fi numită aşa, fusese croită din şifon transparent şi cam atât. Mânecile, de doar câţiva centimetri, îmi căzdeau peste braţe, în partea de sus, iar pânza subţire de culoarea fildeşului îmi fusese atârnată şi înfăşurată lejer în jurul trupului, atârnând în urma mea pe podea. Uram rochia, baia şi dichisirea care îi urmase, chiar dacă înţelegeam scopul lor.

Trebuia să aţâţ, să seduc.

Am auzit foşnet de fuste apropiindu-se şi am expirat lent. Chipul mamei şi-a făcut apariţia în oglindă. Nu semănam câtuşi de puţin. Semănam cu tata. Ştiam, pentru că mă holbasem la singurul lui portret rămas de îndeajuns de multe ori încât să ştiu că şi el avea pistrui şi bărbia la fel de încăpăţânată ca a mea. I-am moştenit şi ochii: nu doar culoarea, ci şi colţurile exterioare înclinate. Din pricina acelui portret, pitit în odăile private ale mamei, ştiam cum arătase tata.

În oglindă, mama m-a privit cu ochii ei de un căprui-închis, apoi mi-a dat roată, coroana de frunze aurite de pe capul ei lucind în lumina lumânărilor. M-a privit cu atenţie, căutând să vadă dacă vreun fir de păr era nelalocul lui sau unde nu ar fi trebuit să fie, căutând un defect sau un semn că nu aş fi fost o mireasă meşteşugit făurită.

Preţul făgăduit cu 200 de ani înainte să mă nasc.

Gâtlejul mi s-a uscat şi mai tare, dar n-am îndrăznit să cer apă. Buzele îmi fuseseră vopsite cu rozaliu, ceea ce le făcea să pară înrourate. Mama n-ar fi fost deloc încântată dacă le stricam aspectul.

I-am privit chipul în timp ce mi-a aranjat mânecile. Ridurile fine din colţurile ochilor păreau mai adânci ca în ziua anterioară. Din

pricina încordării, pielea din jurul buzelor i se albise. Ca întotdeauna, nu-i puteai citi trăsăturile, iar eu nu ştiam sigur ce anume căutam să văd pe chipul ei. Tristeţe? Uşurare? Dragoste? Când am auzit sunetul unor lanţuri aurii minuscule lovindu-se unele de celelalte, inima a început să îmi bată mai puternic în piept.

Am întrezărit vălul alb pe care i l-a înmânat cineva şi mi-am amintit de lupul alb pe care îl văzusem lângă lac, cu ani în urmă, pe când strângeam pietre din cine ştie ce motiv bizar pe care nu mi-l mai aduceam aminte acum. Judecând după mărimea lui straşnică, îmi închipuisem că fusese un lup *kiyou,* care sunt foarte rari şi cutreieră Pădurea Întunecată de Ulmi ce înconjoară pământul pe care se află castelul Wayfair. Privisem creatura în ochi, îngrozită că avea să mă sfâşie-n bucăţi, însă, înainte să plece în pas săltat, nu făcuse decât să se uite la grămăjoara de pietre din braţele mele, de parcă aş fi fost o copilă idioată.

Mama mi-a pus vălul Alesei pe cap. Materialul subţire mi-a fluturat peste umeri, apoi s-a aşezat, lăsându-mi la vedere doar buzele şi maxilarul şi atârnându-mi lung peste spate. Abia de puteam vedea prin materialul subţire când mi-au pus lanţurile subţiri pe cap, ca să-l ţină la locul lui. Vălul acesta nu era nici pe departe la fel de gros ca cel pe care îl purtam ori de câte ori mă aflam în preajma unei persoane care nu îmi era rudă apropiată sau nu era Sir Holland, nici nu îmi acoperea în întregime chipul.

„Poate că nu eşti Aleasa, dar te-ai născut pe acest tărâm, acoperită de vălul zeilor primitivi. O Fecioară, aşa cum au sorocit parcele. Şi vei părăsi acest tărâm atinsă de viaţă şi de moarte", îmi spusese cândva bătrâna mea doică, Odetta.

Însă arătam din nou ca Aleasa: acele fiice şi acei fii de-ai treilea care se năşteau cu căiţă şi erau meniţi să îi slujească zeului primitiv al vieţii la curtea lui. Mi-am petrecut toată viaţa ascunsă în spatele acestui văl şi, chiar dacă mă născusem cu căiţă şi fusesem tratată în multe privinţe ca majoritatea Aleşilor, eram şi Fecioara. Ceea ce le era menit să devină după Ascensiune era cea mai de preţ onoare ce i

se putea oferi unui muritor din orice împărăţie. Aveau să se ţină festivităţi în toate ţinuturile în vederea pregătirii pentru noaptea Ritualului lor, unde aveau să facă Ascensiunea şi să pătrundă în Câmpiile Elizee, ca să îi slujească pe zeii primitivi şi pe cei obişnuiţi. Ce îmi era sortit mie, în schimb, era cel mai bine păzit secret din Lasania. Nu se ţineau nici festivităţi, nici ospeţe. În seara aceasta, în care împlineam 17 ani, aveam să devin consoarta zeului primitiv al morţii.

Mi s-a strâns gâtlejul. De ce eram atât de temătoare? Eram pregătită pentru asta. Eram pregătită să îndeplinesc învoiala. Eram pregătită să înfăptuiesc lucrul pe care mă născusem să îl fac. Trebuia să fiu.

O parte din mine se întreba dacă Aleşii erau neliniştiţi în noaptea Ritualului. Cu siguranţă erau. Cine nu ar fi fost neliniştit chiar şi în prezenţa unui zeu mai neînsemnat, darămite a unuia dintre zeii primitivi – fiinţe atât de puternice, încât deveniseră esenţiali pentru însăşi structura existenţei noastre? Sau poate că erau pur şi simplu încântaţi să îşi îndeplinească, în sfârşit, destinul. Îi văzusem zâmbind şi râzând în timpul Ritualului – doar partea de jos a chipurilor le era vizibilă –, clar nerăbdători să înceapă un nou capitol din viaţa lor.

Eu nu zâmbeam, nici nu râdeam.

„Inspiră. Menţine. Expiră. Menţine”.

Mama s-a aplecat spre mine.

— Eşti pregătită, prinţesă Seraphena.

Seraphena. Se întâmpla arareori să îmi aud rostit numele întreg şi niciodată alături de titlul meu oficial. A fost de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton. Într-o clipită, bătăile asurzitoare ale inimii mi s-au oprit, iar apăsarea din piept s-a atenuat. Mâinile mi s-au potolit.

— Sunt.

Prin văl, am văzut-o pe regina Calliphe zâmbind. Sau cel puţin buzele-i au schiţat un zâmbet. Nu o văzusem niciodată zâmbindu-mi *cu adevărat,* nu aşa cum le zâmbea fratelui meu vitreg şi surorii

mele vitrege sau soţului ei. Însă, chiar dacă m-a purtat în pântec vreme de nouă luni şi m-a adus pe lume, nu fusesem niciodată cu adevărat a ei. Nu fusesem niciodată „prinţesa” poporului.

Îi aparţinusem mereu zeului primitiv al morţii.

M-a mai privit o dată, mi-a dat la o parte un cârlionţ care îmi trecuse peste umăr, după care a ieşit din încăpere fără să mai spună ceva. Uşa s-a închis în urma ei, şi toate simţurile pe care mi le ascuţisem de-a lungul anilor mi s-au intensificat.

Tăcerea din încăpere a durat doar preţ de câteva clipe.

— Surioară, s-a auzit o voce. Eşti la fel de nemişcată precum una dintre statuile zeilor din grădină.

Surioară? Buza mi s-a încreţit de la un dezgust pe care abia de-am reuşit să mi-l stăpânesc. Nu îmi era frate, nici de sânge, nici de suflet, chiar dacă era fiul bărbatului cu care se căsătorise mama la scurtă vreme după moartea tatălui meu. Prin vene nu-i curgea nici măcar o picătură din neamul Mierel, dar, pentru că poporul Lasaniei nu ştia despre naşterea mea, el devenise moştenitorul. Curând, avea să devină rege, iar eu eram convinsă că cei din Lasania aveau să se confrunte cu o altă criză şi după ce eu voi fi îndeplinit învoiala.

Dar, întrucât avea să urce pe tron, se număra printre puţinii care ştiau adevărul despre regele Roderick, primul rege din seminţia Mierel şi strămoşul meu, a cărui alegere disperată de a-şi salva poporul nu numai că îmi pecetluise soarta, dar osândise şi generaţiile viitoare ale regatului pe care încercase să îl protejeze.

— Cred că eşti emoţionată, a zis Tavius. Se apropiase de mine. Ştiu că prinţesa Kayleigh este. Se frământă din pricina nopţii nunţii noastre.

Mi-am descleştat degetele de pe lângă corp. L-am privit în tăcere.

— I-am făgăduit că voi fi blând, a zis Tavius, intrând în câmpul meu vizual.

Cu părul castaniu-deschis şi ochii albaştri, Tavius era considerat arătos de multă lume, şi pun rămăşag că şi prinţesa regatului Irelone

crezuse acelaşi lucru despre el când îl cunoscuse şi se considerase cea mai norocoasă dintre fete. Mă îndoiam că mai credea acelaşi lucru acum. L-am privit pe Tavius dându-mi târcoale ca unul dintre şoimii argintii mari pe care îi zărisem adesea pe deasupra copacilor din Pădurea Întunecată de Ulmi.

— Mă îndoiesc că *el* îţi va garanta acelaşi lucru.

Chiar şi prin văl, i-am văzut zâmbetul superior. I-am *simţit* privirea.

— Ştii ce se spune despre el: de ce nu a fost pictat niciodată, de ce trăsăturile nu i-au fost niciodată sculptate în piatră. Şi-a coborât vocea şi mi-a spus cu o empatie prefăcută: Se spune că e monstruos, că are pielea acoperită de solzi, ca bestiile care îl păzesc. Că are colţi în loc de dinţi. Cred că eşti îngrozită de ce trebuie să faci.

Nu ştiam sigur dacă zeul primitiv al morţii era sau nu acoperit de solzi, însă toţi, zeii obişnuiţi şi cei primitivi laolaltă, aveau canini lungi şi ascuţiţi. Colţi îndeajuns de tăioşi încât să străpungă carnea.

— Crezi că un sărut al sângelui îţi va stârni nespus de multă plăcere, cum pretind unii? m-a tachinat el. Sau oare îţi va pricinui o durere îngrozitoare când îşi va înfige dinţii în pielea ta neatinsă? a zis el cu voce mai groasă. Probabil că durere.

Îl dispreţuiam mai mult decât dispreţuiam rochia pe care o purtam.

S-a mişcat din nou, dându-mi târcoale şi atingându-mă cu degetul pe bărbie. M-am înfiorat, dar am rămas nemişcată.

— Pe de altă parte, ai fost instruită să o duci la capăt, nu-i aşa? Să devii slăbiciunea lui, să-l faci să se îndrăgostească şi apoi să-l ucizi. S-a oprit din nou în faţa mea. Ştiu despre vremea pe care ai petrecut-o sub îndrumarea Stăpânelor de la Jade. Aşa că poate că nu eşti emoţionată, a continuat el. Poate că abia aştepţi să îl *slujeşti…*

Şi-a ridicat mâna.

L-am prins de încheietură, înfigându-mi degetele în tendoanele lui. A tresărit cu tot corpul, înjurând.

— Atinge-mă doar, şi-ţi voi frânge toate oscioarele din mână, l-

am avertizat eu. Şi apoi mă voi asigura că prinţesa nu va avea de ce să se teamă de noaptea nunţii sau de *orice* altă noapte pe care va fi osândită s-o petreacă alături de tine.

I-am simţit braţul încordându-i-se, şi m-a săgetat cu privirea.

— Eşti atât de incredibil de norocoasă, a mârâit el. N-ai idee.

— Ba nu, Tavius. L-am îmbrâncit, amintindu-i că instruirea mea nu consta doar din timp petrecut cu Stăpânele.

S-a împleticit în spate, însă s-a oprit înainte să se izbească de oglindă.

— Tu eşti cel norocos.

Nările i-au fremătat. Şi-a frecat interiorul încheieturii, fără să spună ceva, în timp ce eu am încremenit din nou. Grăiam adevărul. I-aş fi putut frânge gâtul înainte să apuce să ridice măcar mâna împotriva mea. Din pricina destinului meu, eram mai bine instruită decât cei mai mulţi dintre gardienii regali care îl protejau. Totuşi, era îndeajuns de arogant şi de răsfăţat ca să încerce ceva.

Speram întru câtva să o facă.

Tavius a făcut un pas înainte, iar eu am început să zâmbesc…

O bătaie la uşă l-a oprit de la a-şi duce la capăt cine ştie ce gând incredibil de prostesc îi pătrunsese în minte. Şi-a coborât mâinile şi a întrebat răstit:

— Ce e?

Prin uşă s-a auzit vocea agitată a doamnei de onoare de încredere a mamei.

— Preoţii se aşteaptă ca zeul primitiv să sosească în curând.

Tavius m-a atins în trecere, zâmbind batjocoritor. M-am întors.

— A venit vremea să te faci şi tu folositoare măcar o dată-n viaţă, mi-a zis el.

A deschis uşa, ieşind lent din încăpere, ştiind că nu aveam să reacţionez în faţa lui Lady Kala. Tot ce aş fi făcut şi orice aş fi făcut în faţa ei ar fi ajuns la urechile mamei. Iar mama, din cine ştie ce afurisit de motiv, ţinea la Tavius de parcă ar fi fost demn de o asemenea emoţie. Am aşteptat până s-a făcut nevăzut pe unul

dintre numeroasele coridoare întunecate ale Templului Umbrelor, care se afla chiar lângă Districtul Grădinilor din capitală, la poalele Stâncilor Mâhnirii. Coridoarele erau la fel de numeroase ca tunelurile de dedesubt, făcând legătura între toate templele din Carsodonia, capitala, şi castelul Wayfair.

M-am gândit la Sotoria cea muritoare, al cărei nume îl purta faleza abruptă. Potrivit legendei, culegea flori pe stânci, când s-a speriat de un zeu şi a căzut, murind.

Poate că nu era cel mai oportun moment să mă gândesc la ea.

Mi-am ridicat fustele diafane, m-am întors şi-am pornit desculţă pe podeaua rece.

Pe coridor o vedeam mai mult ca prin ceaţă pe Lady Kala, dar mi-am dat seama că şi-a întors degrabă privirea de la mine.

— Vino, mi-a zis ea şi a dat să plece, dar s-a oprit brusc. Poţi vedea cu vălul pus?

— Puţin, am recunoscut eu.

S-a întins spre mine şi m-a luat de braţ. Am tresărit din pricina contactului neaşteptat şi, dintr-odată, m-am simţit recunoscătoare că aveam vălul pus. Ca orice altă Aleasă, trupul meu nu ar fi trebuit să se atingă de trupul altcuiva decât pentru pregătiri. Faptul că Lady Kala mă atinsese era un lucru grăitor în sine.

M-a condus pe coridoarele întortocheate şi nesfârşite pe care nu se aflau decât uşi şi numeroase sfeşnice cu lumânări aprinse. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu cumva se pierduse, când am zărit lângă o uşă dublă siluetele înceţoşate a două persoane tăcute înveşmântate în negru.

Preoţii umbrelor.

Îşi duseseră jurământul tăcerii pe noi culmi, cosându-şi buzele. M-am întrebat mereu cum mâncau sau beau. Judecând după trupurile lor fantomatice şi uscăţive acoperite de robe negre, orice metodă ar fi folosit nu prea funcţiona.

Mi-am înăbuşit un fior când fiecare preot a deschis câte o uşă, dând la iveală o încăpere mare şi circulară luminată de sute de

lumânări. Un al treilea preot al umbrelor s-a ivit parcă din neant, luându-i locul lui Lady Kala. Nu m-a atins cu degetele-i ciolănoase, ci m-a apăsat în talie. Atingerea m-a deranjat oricum, m-a făcut să-mi doresc să mă retrag, însă am ştiut că nu pot scăpa de răceala degetelor lui ce pătrundea prin stratul subţire de material. M-am forţat să respir, holbându-mă la gravurile sculptate în piatra altminteri netedă. Un cerc străbătut de o linie. Simbolul era gravat pe fiecare dală de piatră. Întrucât nu îl mai văzusem până atunci, nu ştiam sigur ce însemna. Mi-am ridicat privirea spre podiumul amplu din faţa mea. Preotul m-a îndrumat pe culoar, şi am început să simt din nou o oarecare apăsare în piept. Nu m-am uitat la stranele goale. Dacă aş fi fost cu adevărat Aleasă, băncile cu pricina ar fi fost pline de nobili de cel mai înalt rang, iar străzile ar fi vuit de ovaţii. Tăcerea din încăpere mi-a dat fiori.

Mai existase un singur tron înainte, făcut din aceeaşi piatră ca templul. Piatra de umbre avea culoarea celui mai întunecat ceas al nopţii, un material splendid care putea fi lustruit până ajungea să reflecte orice sursă de lumină şi ascuţit până se obţinea o lamă îndeajuns de tăioasă încât să străpungă carnea şi oasele. Tronul era lucios, absorbind lumina strălucitoare a lumânărilor într-atât încât piatra părea a conţine un foc întunecat. Spătarul fusese sculptat în formă de semilună.

Întocmai forma semnului din naştere pe care îl aveam deasupra omoplatului stâng. Semnul care trăda faptul că, până şi înainte să mă nasc, viaţa mea nu îmi aparţinuse niciodată.

În seara aceasta erau două tronuri în templu.

În timp ce m-au condus spre podium şi m-au ajutat să urc scările, mi-am dorit din suflet să fi cerut paharul acela cu apă. M-au îndrumat spre cel de-al doilea tron, m-au aşezat pe el şi apoi m-au lăsat singură.

Cu braţele sprijinite pe tron, m-am uitat la stranele de mai jos. Nu era de faţă nici măcar un suflet din Lasania. Nici unul dintre ei nu ştia că viaţa lor şi a copiilor lor depindea de seara aceasta şi de ceea

ce trebuia să fac. Dacă ar fi descoperit vreodată că Roderick Mierel, cel care a rămas în istoria Lasaniei drept Regele de Aur, nu şi-a petrecut zilele şi nopţile pe ogoare, împreună cu oamenii lui, săpând şi înlăturând pământul distrus de război până au dat de sol curat şi fertil… Că nu a semănat pământul alături de supuşii lui; că nu a clădit regatul cu sângele, sudoarea şi lacrimile lui… Dacă ar afla că poeziile şi cântecele scrise despre el s-au bazat pe o născocire, cu siguranţă că ce a mai rămas din dinastia Mierel s-ar fi prăbuşit.

Cineva a închis uşile, şi mi-am aruncat privirea spre partea din spate a încăperii, unde puteam distinge în lumina lumânărilor silueta umbrită a mamei şi pe cea a lui Tavius. O a treia siluetă se afla lângă ei. Regele Ernald. Sora mea vitregă, prinţesa Ezmeria, Ezra, se afla lângă tatăl şi fratele ei, şi nu era nevoie să-i văd expresia ca să ştiu că nu-i plăcea câtuşi de puţin ce se petrecea. Sir Holland nu era de faţă. Mi-ar fi plăcut să-mi fi luat rămas-bun de la el, chiar dacă nu mă aşteptam să fie acolo. Prezenţa lui ar fi stârnit prea multe întrebări în rândul preoţilor umbrelor.

Ar fi dezvăluit prea mult.

Cum ar fi că nu eram un far călăuzitor de puritate regală, ci mai degrabă un lup îmbrăcat în blană de miel dus la jertfire.

Nu doar că aveam să duc la îndeplinire învoiala făcută de regele Roderick, ci aveam să-i pun capăt înainte să-mi distrugă regatul.

Am simţit cum mi se umple pieptul de căldură pe măsură ce m-am simţit tot mai hotărâtă, aşa cum se întâmpla ori de câte ori îmi foloseam darul. Iată destinul meu. Scopul meu. Ce aveam să fac era mai presus de mine însămi. Era în folosul Lasaniei.

Aşa că am rămas locului, cu gleznele încrucişate cu sfială sub rochie, cu mâinile relaxate pe braţele tronului, aşteptând.

Şi am tot aşteptat.

Secundele s-au preschimbat în minute. Nu ştiam câte au trecut, însă noduri mici de nelinişte au început să mi se formeze în abdomen. Fusese invocat în templul *lui.* Nu ar fi trebuit… Nu ar fi trebuit să fie deja aici?

Palmele mi s-au umezit şi nodurile s-au mărit, ajungându-mi până în piept. Apăsarea s-a intensificat.

Dacă nu avea să vină?

De ce nu ar fi venit?

Doar el făcuse această învoială.

Când regele Roderick ajunsese îndeajuns de disperat încât fusese dispus să facă *orice* pentru a-şi salva pământurile distruse de război şi pentru a-i salva pe cei care flămânzeau după ce pierduseră deja atât de multe, îmi închipui că se aşteptase ca la chemare să răspundă un zeu mai neînsemnat – ceea ce se şi întâmplase în cazul celor îndeajuns de îndrăzneţi să facă aşa ceva. Însă Regelui de Aur îi răspunsese un zeu primitiv.

Iar când acceptase cererea regelui Roderick, acesta fusese preţul solicitat de zeul primitiv al morţii: întâia născută din neamul Mierel drept consoartă.

Zeul primitiv trebuia să vină.

Şi dacă totuşi nu avea să vină? Inima a început să-mi bată cu putere, iar degetele mi s-au încolăcit pe tronul din piatră rece.

„Inspiră. Menţine. Expiră. Menţine”.

Dacă nu avea să vină, totul urma să fie pierdut. Toate lucrurile pe care acceptase să le facă pentru regele Roderick aveau să fie desfăcute. Dacă nu avea să vină după mine şi dacă nu reuşeam să îndeplinesc ce aveam de făcut, voi fi osândit regatul la o moarte lentă din pricina Stricăciunii. Stricăciunea începuse la naşterea mea, mai întâi cu un petic mic de pământ într-o livadă. Mere necoapte căzuseră din pomi, care începuseră să îşi piardă frunzele. Pământul se făcuse gri, iar iarba şi rădăcinile merilor se veştejiseră. Apoi Stricăciunea se răspândise, distrugând lent întreaga livadă. De atunci, mai pustiise câteva ferme. După ce solul era întinat de Stricăciune, nici o cultură plantată în el nu mai supravieţuia.

Şi nu afecta doar pământul. Schimbase şi vremea, făcând verile mai fierbinţi şi mai uscate, iar iernile mai friguroase şi mai imprevizibile.

Oamenii din Lasania nu aveau habar că Stricăciunea era un orologiu, o numărătoare inversă. O dată de expirare pentru învoiala făcută cândva de Regele de Aur, care începuse la naşterea mea. Se prea poate ca Regele de Aur să nu îşi fi dat seama de faptul că învoiala avea să expire oricum. S-a aflat acest lucru în deceniile ce au urmat învoielii. Dacă dădeam greş, regatul avea să…

A început ca un huruit jos, precum un zgomot îndepărtat de căruţe şi trăsuri ce trec rostogolindu-se pe străzile pavate cu dale de piatră din Carsodonia. Dar sunetul s-a amplificat, până l-am simţit reverberând în tronul pe care stăteam… şi în oase.

Huruitul a încetat, iar lumânările – toate – s-au stins, cufundând încăperea în întuneric. O briză cu iz pământos mi-a mişcat marginile vălului ce-mi acoperea chipul şi tivul rochiei.

Apoi lumânările s-au aprins iar, ca un val, flăcările lor înălţându-se spre acoperişul ţuguiat. Mi-am aţintit privirea spre culoarul din mijloc, unde aerul însuşi se despicase şi unde scăpăra o lumină albă pârâitoare.

Din spărtură s-a scurs o pâclă ce s-a prelins pe podeaua de piatră spre strane. Mi s-a făcut pielea de găină. Unii numeau pâcla magie primitivă. Era *eather.* Esenţa puternică care nu numai că crease tărâmul muritorilor şi Câmpiile Elizee, ci le şi curgea prin vene zeilor, oferindu-le chiar şi celor mai neînsemnaţi dintre ei, celor necunoscuţi, o putere de neînchipuit.

Am clipit. Atâta tot. Am *clipit,* iar spaţiul din faţa podiumului, care fusese gol înainte, acum nu mai era gol. Un bărbat se afla acolo, înveşmântat într-o mantie cu glugă şi înconjurat de filamente întunecate brăzdate de dâre argintii ce pulsau şi se învolburau. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la ce spusese Tavius despre el. Nu *puteam* face una ca asta. În schimb, am încercat să văd dincolo de masa înmănuncheată de umbre fumurii. Am reuşit să-mi dau seama doar că era incredibil de înalt. Chiar şi de la depărtare, am ştiut că avea să mă domine, iar eu nu eram deloc scundă, ci aproape la fel de înaltă ca Tavius. Dar el era un zeu primitiv, iar în poveştile scrise

despre ei în istorii erau uneori numiţi uriaşi printre muritori.

Părea a fi lat în umeri – sau cel puţin asta credeam că era masa aceea de întuneric mai profund şi mai dens ce lua forma unor… *aripi.* Şi-a ridicat capul acoperit de glugă.

Am uitat toate exerciţiile de respiraţie într-o clipită. Nu-i puteam vedea chipul, dar i-am simţit intensitatea privirii. M-a străpuns cu privirea, şi, preţ de o clipă scurtă de panică, m-am temut că ştia că nu petrecusem 17 ani pregătindu-mă să devin consoarta lui. Că fusesem învăţată mult mai multe lucruri. Şi că blândeţea şi *supunerea* de care fusesem învăţată să dau dovadă erau doar un alt văl pe care îl purtam.

Preţ de-o clipă, mi-a stat inima-n piept, aşezată aşa cum stăteam pe tronul menit consoartei din Ţinuturile Umbrelor, una dintre curţile din Câmpiile Elizee. Mi-am ridicat privirea spre zeul primitiv al morţii şi m-am simţit cu adevărat înfricoşată pentru prima dată în viaţă.

Zeii primitivi nu puteau citi gândurile muritorilor. Într-un ungher îndepărtat al minţii, unde mai exista o frântură de inteligenţă, ştiam asta. Nu avea de ce să bănuiască vreo clipă că eram altceva decât ceea ce păream a fi. Şi dacă m-ar fi privit crescând de-a lungul anilor sau dacă şi-ar fi trimis spionii în Lasania, identitatea mea, dreptul meu din naştere şi obârşia mea fuseseră ţinute ascunse. Poporul nici măcar nu ştia că *exista o* prinţesă din neamul Mierel. Toate lucrurile pe care le făceam fuseseră săvârşite cu o discreţie foarte bine plănuită, de la antrenamentele cu Sir Holland la timpul petrecut cu Stăpânele de la Jade.

Nu avea de unde să ştie că, în cei 200 de ani care trecuseră până să mă nasc eu, oamenii aflaseră cum putea fi ucis un zeu primitiv.

Dragostea.

Aveau o singură slăbiciune fatală care îi făcea îndeajuns de vulnerabili încât să fie ucişi: dragostea.

„Fă-l să se îndrăgostească, devino slăbiciunea lui şi ucide-l”.

Acesta era destinul meu.

Am început să îmi controlez inima care-mi bătea cu putere şi mi-am amintit de orele petrecute cu mama, în care aflasem la ce avea să se aştepte de la mine în calitate de consoartă a lui. Cum să mă mişc, cum să vorbesc şi cum să mă port în prezenţa lui. Cum să devin orice şi-ar fi dorit. Eram pregătită pentru asta: indiferent că era sau nu acoperit din cap până în picioare de solzi, ca bestiile înaripate care-i păzeau pe zeii primitivi.

Degetele mi s-au relaxat, răsuflarea mi-a încetinit şi pe buze mi s-a creionat un zâmbet… un zâmbet sfios şi inocent. M-am ridicat în lumina lumânărilor, deşi nu-mi mai simţeam picioarele. Mi-am împreunat lejer mâinile în dreptul taliei, ca nimic să nu-i fie ascuns vederii, aşa cum îmi spusese mama să fac. Am dat să îngenunchez, aşa cum trebuia să faci atunci când întâmpinai un zeu primitiv.

Mişcarea aerului a fost singurul lucru care m-a avertizat că zeul primitiv se deplasase.

Şocul mi-a înăbuşit icnetul de surprindere înainte să-mi ajungă pe buze. Dintr-odată, se afla chiar în faţa mea. Doar câţiva centimetri între noi. Aerul din jurul meu a fost tulburat de vârtejuri de lumină. L-am simţit *rece,* asemenea iernilor din nord şi est. Aşa cum deveneau încet toate iernile din Lasania, odată cu trecerea anilor.

Nu eram sigură nici măcar că mai respiram când mi-am ridicat privirea spre golul unde ar fi trebuit să fie chipul lui. Zeul primitiv al morţii s-a apropiat, iar un filament întunecat mi-a atins pielea goală a braţului. Am icnit când l-am simţit rece ca gheaţa. Şi-a plecat capul, şi toţi muşchii mi-au încremenit. Nu ştiu dacă era din pricina prezenţei lui sau a instinctului înnăscut pe care îl aveam cu toţii şi care ne avertiza să nu o luăm la fugă. Să nu facem mişcări bruşte în prezenţa unui prădător.

— Tu, a spus el, cu vocea făurită parcă din fum şi umbre şi încărcată de ce te aştepta după ce ţi-ai fi dat ultima suflare. Nu am nevoie de o consoartă.

Am tresărit din tot corpul şi am şoptit:

— Poftim?

Zeul primitiv s-a retras şi, odată cu el, umbrele din jurul lui. A clătinat din cap. Cum adică?

Am înaintat.

— Poftim? am repetat eu.

De data aceasta, am simţit suflarea vântului din spatele meu, care a stins lumânările, cufundând încăperea în întuneric. Huruitul era mai slab ca înainte, însă nu am îndrăznit să mă mişc, neştiind unde era. Nu ştiam prea bine nici unde era capătul podiumului. Mirosul pământos a dispărut, iar lumânările şi-au recăpătat încet flama, pâlpâind slab…

Nu mai era în faţa mea.

Din spărtura din podea, acum închisă, pătrundeau filamente firave de *eather.* Plecase.

Zeul primitiv al morţii plecase. Nu mă luase, şi, într-un ungher îndepărtat şi ascuns al fiinţei mele, am simţit cum înfloreşte şi apoi se veştejeşte un sentiment de uşurare. Nu se ţinuse de învoială.

— Ce… Ce s-a petrecut? am auzit-o pe mama rostind şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că se afla în faţa mea. Ce s-a întâmplat?

— Nu… Nu ştiu. M-am întors spre mama, cuprinzându-mă cu braţele, şi am simţit cum mă încearcă o senzaţie de panică. Nu pricep.

Avea ochii mari, în care se oglindea tumultul ce începea să pună stăpânire şi pe mine. M-a întrebat în şoaptă:

— Ţi-a vorbit?

— A spus… Am încercat să înghit în sec, dar mi s-a strâns gâtlejul. Am început să văd alb cu vederea periferică. Oricâte exerciţii de respiraţie aş fi făcut, tot nu m-ar fi ajutat cu starea de alarmă ce începuse să prindă rădăcini în mine. Nu pricep. Am făcut totul…

Durerea usturătoare pricinuită de palma mamei m-a şocat. Nu

mă aşteptasem la asta, nici măcar nu mă pregătisem pentru gândul că ar putea face aşa ceva. Mi-am dus mâna tremurândă la obraz, uluită şi neputând să pricep ce *se întâmplase…* Ce *se întâmpla.*

Ochii-i închişi la culoare îi erau şi mai mari acum, iar pielea – înfiorător de palidă.

— Ce-ai făcut? Şi-a tras mâna înapoi la piept. Ce-ai făcut, Sera?

Nu făcusem nimic. Doar ceea ce fusesem învăţată să fac. Dar nu am reuşit să-i spun asta. Nu am reuşit să-i spun nimic. Nu am reuşit să-mi găsesc cuvintele, iar ceva din mine s-a frânt în bucăţi, veştejindu-se.

— *Tu,* a spus mama. Deşi vocea ei nu părea făurită din fum sau umbre, era la fel de categorică. Ochii îi luceau. Ne-ai dezamăgit. Iar acum, totul – *totul* – este pierdut.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu…

Lordul insulelor Vodina a păşit ţanţoş în mijlocul sălii mari din castelul Wayfair, bufniturile uşoare şi statornice ale cizmelor lui lustruite răsunând ca un ecou al bătăilor silenţioase ale degetelor mele pe coapsa mea. Era arătos, într-un fel necizelat, cu pielea bronzată de soare şi braţele lucrate de la cât ridicase sabia-i grea de la şold. Zâmbetul afectat de pe chipul lordului Claus, felul arogant în care îşi înclina capul blond şi sacul de pânză groasă pe care îl căra mi-au dat de înţeles tot ce trebuia să ştiu despre cum aveau să decurgă lucrurile, însă nici unul dintre cei de faţă nu s-a mişcat, nici n-a scos vreun sunet.

Nici gardienii regali care stăteau într-un şir rigid în faţa podiumului, gătiţi cu toate podoabele. Arătau ridicol. Franjuri aurii atârnau la umerii umflaţi ale vestelor de culoarea prunelor ce se asortau cu pantalonii lor. Hainele cu revere şi pantalonii groşi erau mult prea groase pentru vara foarte caldă din Carsodonia şi nu prea

le îngăduiau să se mişte liber, aşa cum le permiteau tunica şi pantalonii simpli pe care le purtau gardienii de rang inferior şi soldaţii. Uniforma lor era un semn clar al *privilegiului* care nu fusese dobândit cu săbiile din tecile lor făcute din os şi incrustate cu nestemate.

Nici o mişcare dinspre podium, unde regina şi regele Lasaniei şedeau pe tronurile lor incrustate cu diamante şi citrin, privindu-l pe lord cum se apropie. Coroanele de frunze aurii de pe creştetele lor luceau puternic în lumina lumânărilor, iar în timp ce în privirea tatălui meu vitreg lucea o speranţă înflăcărată, în a mamei nu se citea absolut nimic. Stând ţeapăn lângă rege, moştenitorul regatului părea pe jumătate adormit şi deopotrivă enervat de această responsabilitate care îl obliga să fie de faţă. La cum îl ştiam eu pe Tavius, probabil ar fi preferat ca până în acest moment al serii să fi dat deja pe gât cel puţin trei potire de bere şi să se fi aflat între picioarele vreunei femei.

Regina Calliphe a întrerupt tăcerea încordată. Vocea ei a părut proaspătă în aerul cald şi apăsător cu iz puternic de trandafiri.

— Nu m-am aşteptat să răspunzi tu ofertei pe care i-a făcut-o sfetnicul nostru coroanei tale.

Tonul ei părea neîndoielnic. Prezenţa lordului insulelor Vodina era o insultă. Nu făcea parte din familia regală, iar acţiunile lui erau clare. Nu-i păsa.

— Vorbeşti în numele regelui şi al reginei tale?

Lordul Claus s-a oprit la câţiva paşi de Garda Regală, privind fără şovăire în sus. Nu a răspuns, ci a privit spre podium, spre numeroasele alcovuri cu coloane. Lângă mine, Sir Holland, un cavaler din Garda Regală, s-a încordat şi a apucat mai strâns mânerul sabiei din talie când lordul s-a uitat în trecere la mine, revenind apoi brusc cu privirea asupra mea.

L-am privit drept în ochi, cutezanţă pentru care aveam cu siguranţă să fiu mustrată mai târziu, însă doar o mână de oameni din întregul regat ştiau că eram ultima descendentă a spiţei Mierel, o

prinţesă. Şi chiar şi mai puţini ştiau că fusesem Fecioara făgăduită zeului primitiv al morţii. Lordul acesta îngâmfat nici măcar nu ştia că singurul motiv pentru care se afla aici era pentru că dezamăgisem eu Lasania.

Deşi eram ascunsă de umbre, lordul Claus m-a cercetat cu atenţie, ca o mângâiere asudată, şi privirea i-a zăbovit pe pielea goală a braţelor mele şi pe decolteul corsajului, înainte să ajungă la ochii mei. Şi-a ţuguiat buzele, trimiţându-mi un pupic.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Şi-a pierdut zâmbetul afectat.

Regina Calliphe a observat încotro privea şi s-a încordat.

— Vorbeşti în numele coroanei tale? a repetat ea.

— Da.

Lordul Claus şi-a concentrat din nou atenţia asupra podiumului.

— Şi ai un răspuns din partea ei? a întrebat regina, în timp ce o pată de culoarea ruginii se întindea tot mai mult pe fundul sacului de pânză groasă. Coroana ta ne acceptă loialitatea în schimbul ajutorului oferit?

Culturi cât pentru doi ani. Abia de ne ajungeau ca să compensăm pierderile suferite de fermă din pricina Stricăciunii.

— Am un răspuns pentru voi, da, a zis lordul Claus şi a aruncat sacul în faţă.

Sacul s-a izbit de marmură cu un pleoscăit ce mi s-a părut straniu de *umed,* apoi s-a rostogolit pe podea. Ceva rotund s-a rostogolit din sac, lăsând în urma lui o dâră ce împroşca… un lichid roşu. Păr castaniu. Tenul înfiorător de palid. Bucăţi crestate de piele. Oase retezate.

Capul lordului Sarros, sfetnicul reginei şi al regelui Lasaniei, a ricoşat din bocancul unui gardian regal.

— Pe toţi zeii, a icnit Tavius, tresărind şi făcând un pas în spate.

— Iată răspunsul nostru la oferta voastră de loialitate de tot rahatul.

Lordul Claus s-a dat un pas în spate, ducându-şi mâna la

mânerul sabiei.

— Hmm, a murmurat Sir Holland, în timp ce câţiva gardieni regali au dat să-şi tragă armele. Nu mă aşteptam la asta.

Mi-am întors capul spre el, detectând ceea ce mi se părea a fi o urmă de amuzament morbid pe trăsăturile-i acoperite de piele de un maroniu-închis.

— Opriţi-vă, a poruncit regele Ernald, ridicând mâna.

Garda Regală s-a oprit.

— La *asta,* în schimb, m-am aşteptat, a adăugat Sir Holland pe sub mustaţă.

Mi-am încleştat maxilarul, ca să nu fac vreun gest incredibil de nepotrivit. M-am concentrat asupra mamei mele. Nu se zărea nici urmă de emoţie pe chipul reginei, care stătea pur şi simplu cu gâtul ţeapăn şi bărbia ridicată.

— Un simplu „nu” ar fi fost de ajuns, a zis ea.

— Dar ar fi avut, oare, acelaşi impact? a ripostat lordul Claus, zâmbind încă o dată din colţul gurii. Loialitatea unui regat aflat în declin nu merită recolte nici cât pentru o zi. A privit spre alcov şi a continuat să se retragă. Dar, dacă o includeţi în învoială şi pe frumuşica de-acolo, poate că m-aţi convinge să înaintez o cerere coroanei din Vodina în numele vostru.

Regele a apucat atât de strâns braţele tronului, încât i s-au albit degetele, iar regina Calliphe a spus:

— Slujnica mea nu face parte din învoială.

La fel ca mama, nu am lăsat să se întrevadă nici o emoţie pe chipul meu. Nimic. Slujnică. Servitoare. Nu fiică.

— Ce păcat! Lordul Claus a urcat cele câteva trepte ce duceau către intrarea în sala cea mare. Cu mâna pe mânerul sabiei, plecăciunea lui minuţioasă era o insultă la fel de mare precum cuvintele ce i s-au revărsat de pe buzele-i cărnoase. Fiţi binecuvântaţi în numele zeilor primitivi!

Tăcerea a fost singurul răspuns pe care l-a primit, aşa că s-a întors, ieşind cu paşi apăsaţi din sala cea mare. Râsul lui s-a prelins în

sală, la fel de dens şi de siropos precum trandafirii.

Regina Calliphe s-a aplecat în faţă şi a privit spre alcov. Privirile ni s-au întâlnit, şi m-a năpădit un amestec straniu de emoţii. Dragoste. Speranţă. Disperare. Furie. Nu îmi puteam aduce aminte când se uitase ultima oară drept la mine, dar o făcea acum, ceea ce mă neliniştea.

— Arată-i cât de frumuşică eşti! mi-a poruncit ea, iar Sir Holland a înjurat uşor. Arată-le tuturor lorzilor din insulele Vodina.

Am simţit în gâtlej o senzaţie aproape sufocantă de tristeţe, însă am alungat gândul cu pricina, înainte să apuce să ia amploare. Mi-am înăbuşit toate sentimentele, trăgând aer în piept, prelung şi lent. Aşa cum se întâmplase de nenumărate ori până atunci, o senzaţie de pustietate mi-a pătruns prin piele. Am încuviinţat din cap, acceptând nimicnicia ce mi-a pătruns în muşchi şi mi-a penetrat oasele. I-am îngăduit acelei nimicnicii să îmi invadeze gândurile, până n-a mai rămas nici o frântură din mine însămi. Până am ajuns ca sufletele acelea sărmane şi rătăcite ce cutreierau Pădurea Întunecată de Ulmi. Un vas gol umplut din nou cu un scop. Am încuviinţat din cap şi m-am întors fără să scot un cuvânt. Mi s-a părut că îmbrăcasem iarăşi vălul Alesei.

— Ar fi trebuit să i-o fi dat lordului, a comentat Tavius. Măcar atunci ne-ar fi fost întru câtva de folos.

Am ignorat remarcile tăioase ale prinţului şi am străbătut iute alcovurile, poalele rochiei lovindu-se de tocurile joase ale ghetelor mele în timp ce ieşeam din sala cea mare.

Coridorul era înfricoşător de calm. M-am întins după gluga prinsă de gulerul rochiei şi, mai mult din obişnuinţă, mi-am tras-o peste cap. Mulţi dintre cei care lucrau la castelul Wayfair mă cunoşteau pur şi simplu drept ceea ce spusese regina că sunt: o slujnică. Celor mai mulţi din afara castelului trăsăturile mele le erau străine, ca atunci când fusesem Aleasa şi fusesem acoperită cu un văl.

Am trecut cu paşi apăsaţi de stindardele mov mari de pe ziduri,

care s-au legănat în suflarea brizei calde ce pătrundea prin ferestrele deschise. În centrul fiecărui stindard, strălucea în lumina felinarelor blazonul regal.

O coroană de frunze aurii cu o sabie în mijlocul ei.

Blazonul se voia a însemna putere şi conducere. Mie mi se părea că arăta de parcă cineva era înjunghiat în cap. Cu siguranţă nu eram singura care credea asta.

Am trecut de gardienii regali de lângă uşile care duceau la zidul ce dădea spre Marea de Lână, unde ştiam că o corabie aştepta să se întoarcă spre insulele Vodina. Am trecut pe lângă grajduri, am străbătut curtea şi am ieşit pe poarta mai mică şi mai îngustă rareori folosită, deoarece ducea spre o cărare mai puţin circulată, printre stâncile abrupte ce se înălţau deasupra Oraşului de Jos: o secţiune aglomerată de depozite şi bodegi ce îi deserveau pe muncitorii de la docuri şi pe marinari.

În lumina lunii, am străbătut cărarea abruptă, îndreptându-mă spre velele de un stacojiu-închis pe care le zăream deasupra corăbiilor pătrăţoase şi îndesate ce purtau blazonul Vodinei: un şarpe de mare cu patru capete.

Zeilor, cât uram şerpii! Fie că aveau un singur cap, fie că aveau patru.

Din spusele lordului Sarros înainte de nefericitul incident în care i se tăiase capul, lordul Claus era însoţit de un mic echipaj: alţi trei lorzi.

Izul sărat al mării a umplut văzduhul şi mi-a umezit pielea când am ajuns pe teren nivelat şi am intrat pe una dintre străduţele dintre clădirile întunecate şi tăcute. Tălpile ghetelor mele nu scoteau nici un sunet pe piatra crăpată. M-am îndreptat tiptil spre marginea unei clădiri situate de-a curmezişul corabiei din Vodina, marginile tivului rochiei fluturând tăcute în jurul meu. După ani de antrenamente intensive cu Sir Holland, paşii îmi erau uşori, iar mişcările – precise. Tocmai pentru că mă puteam mişca aproape fără nici un sunet, unii dintre servitorii mai vechi se temeau că nu eram

cu adevărat făcută din carne şi sânge, ci eram un soi de stafie. Uneori, mi se părea că eram… doar o urmă fadă a unui spectru, parcă nu întru totul formată.

Noaptea aceasta era o astfel de noapte.

La circa patru metri de docuri, m-am oprit şi am aşteptat. Prin faţa aleii treceau marinari şi lucrători, unii grăbiţi, alţii împleticindu-se. Mi-am vârât mâna prin fanta rochiei din dreptul coapsei şi am apucat mânerul pumnalului. Fierul s-a încălzit la atingere, devenind parte din mine. Am simţit muchia tăişului chiar deasupra tecii. Piatră de umbre. Pumnalul din piatră de umbre era rar în tărâmul muritorilor.

O uşă s-a deschis în josul străzii. Dinăuntru s-a auzit un râs hârâit, urmat de chicoteli ascuţite. M-am holbat drept în faţă, rămânând nemişcată în umbre, gândindu-mă la mama mea… la *familia* mea. Probabil se mutaseră deja în sala de banchete, unde aveau să mănânce împreună şi să vorbească, prefăcându-se că lordul din insulele Vodina nu le întorsese sfetnicul fără trup. Prefăcându-se că nu era un alt semn că regatul se afla în pragul colapsului. Nu mâncasem niciodată, nici măcar o dată, împreună cu ei. Nici înainte să dau greş. Nu mă deranjase înainte. Cel puţin, nu adesea, pentru că fusesem *Aleasa.* Avusesem un scop.

„Nu am nevoie de o consoartă”.

Viaţa fusese grea după aceea. Dar când am împlinit 18 ani? Am fost acoperită din nou cu văl, înveşmântată în rochia aceea ca un linţoliu subţire şi dusă în Templul Umbrelor, unde l-au invocat din nou pe zeul primitiv al morţii.

Nu a venit.

A fost şi mai greu când am împlinit 19 ani. Şi apoi cu şase luni în urmă, când am împlinit 20 de ani şi m-am trezit din nou aşezată pe tron în afurisitele alea de văl şi de rochie pentru a treia oară? Îl invocaseră iarăşi, şi iar nu a venit. Totul s-a schimbat în acel moment. Până atunci, nu ştiusem ce însemnau *greutăţile* cu adevărat.

Înainte, îmi trimiteau mereu mesele în odaie: micul dejun, un prânz frugal şi apoi cina. După prima invocare, lucrurile s-au schimbat. Au mai sărit peste unele mese. Au trimis mai puţină mâncare. Însă, până la ultima invocare, deja nu îmi mai trimiteau nimic în odăi. Trebuia să prad bucătăria în intervalele scurte de timp în care găseai în ea alimente ce puteau fi consumate. Însă puteam îndura asta, aşa cum puteam îndura lipsa altor necesităţi şi a unor veşminte noi care să le înlocuiască pe cele uzate. Mulţi oameni din Lasania aveau chiar mai puţin de atât. Cea mai grea parte era că mama abia de îmi vorbise în ultimii trei ani. Abia de mă privea, mai puţin în nopţi ca acestea, când voia să transmită un mesaj. Treceau săptămâni întregi fără să o zăresc măcar, şi, chiar dacă fusese distantă, petrecusem totuşi timp cu ea. Obişnuia să urmărească din umbră cum decurgeau antrenamentele, ba chiar să ia uneori prânzul cu mine. Apoi mai era Tavius, care se purta acum de parcă ar fi ştiut că nu exista aproape nici o consecinţă pentru acţiunile lui. Când nu mă antrenam cu Sir Holland, care încă avea convingerea că zeul primitiv avea să vină după mine, deoarece nu spusesem nimănui ce-mi zisese acesta, nici măcar surorii mele vitrege, Ezra, şi eram singură, neavând cu cine să-mi petrec timpul sau de cine să mă apropii, orele erau lungi şi treceau lent.

Însă în noaptea aceasta mama mă privise. Îmi vorbise. Şi *asta* era ceea ce îşi dorea.

Am simţit un gust amar când o siluetă cunoscută şi-a făcut apariţia la marginea străduţei. Am recunoscut croiul tunicii de un stacojiu-închis şi luciul părului blond în lumina lunii.

Cu bătăile inimii statornice şi lente, mi-am dat jos gluga şi am ieşit din umbre la lumina felinarului.

— Lord Claus, am strigat eu.

S-a oprit, întorcându-se spre capătul străduţei. Şi-a lăsat capul pe spate, şi nu mi-am dat seama dacă ceea ce simţeam era uşurare, durere sau absolut nimic.

— Slujnico? a zis el.

— Da.

— Fir-ar, a spus el tărăgănat, păşind pe străduţă. Scorpia aia de regină s-a răzgândit cumva? Fiecare pas pe care l-a făcut spre mine era îngâmfat, negrăbit şi relaxat. Sau ţi-am picat cumva cu tronc? S-a aranjat şi apoi a adăugat: Şi te-ai hotărât singură?

Am aşteptat până a ajuns la câţiva paşi de mine, îndeajuns de departe de stradă. Pe de altă parte, în zona aceasta din Carsodonia, puteai şi ţipa şi nimeni n-ar fi clipit măcar.

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva? A şuierat când şi-a aţintit din nou privirea mai jos de chipul meu, pe sânii ce mi se zăreau pe deasupra corsajului. Pun rămăşag că ştii multe despre unele lucruri, nu-i aşa?

Nu prea ştiam la ce se referea şi nici nu-mi păsa.

— Reginei nu i-a plăcut deloc răspunsul dumitale.

— Sunt convins de asta. Chicotul apăsat i-a pierit. În cele din urmă, m-a privit în ochi şi s-a oprit în faţa mea. Sper că n-ai coborât până aici şi că nu m-ai aşteptat doar ca să-mi spui asta.

— Nu. Am venit să aduc un mesaj.

— Mesajul e cumva sub rochie? m-a întrebat lordul Claus, încovoindu-şi degetul în despicătura rochiei. Pun rămăşag că e frumos, şi cald, şi… A tras de materialul subţire, dând la iveală teaca prinsă de coapsă.

— Mesajul nu e nici strâmt, nici umed, nici orice alt cuvânt necioplit aveai de gând să rosteşti.

Am tras pumnalul din teacă.

M-a privit brusc, făcând ochii mari preţ de o clipă, şocat.

— Cred că glumeşti.

— Singura glumă e că ai crezut că vei rămâne în viaţă după noaptea asta. M-am oprit, apoi am adăugat: Şi că ai picat cu atâta nerăbdare într-o capcană.

Şocul a fost înlocuit de furie, făcându-l să se împestriţeze şi să se schimonosească la faţă. Bărbaţii şi orgoliile lor fragile. Erau atât de uşor de manipulat.

Lordul Claus a dat să mă lovească deodată cu pumnu-i cărnos, aşa cum ştiam că avea să facă, dar m-am strecurat pe sub braţul lui, ridicându-mă rapid în spatele lui. L-am lovit cu piciorul drept în mijlocul spatelui. S-a împleticit în faţă, mârâind când s-a oprit. Şi-a tras sabia din teacă şi a lovit cu ea, într-un arc amplu, obligându-mă să mă retrag în paşi dansanţi. Era unul dintre beneficiile unei arme mai mari, cum era sabia. Îl forţa pe adversar să se retragă, riscându-şi apoi viaţa ca să se apropie. Însă era mai grea, şi doar câţiva o puteau mânui cu eleganţă.

Lordul Claus nu se număra printre ei. Nici eu.

— Ştii ce voi face? m-a întrebat el, înaintând cu paşi apăsaţi.

— Lasă-mă să ghicesc. Sunt convinsă că e vorba despre ceva dezgustător ce are de-a face cu scula şi apoi cu sabia ta.

S-a poticnit.

— Am ştiut eu.

M-am aplecat pe sub sabie, ţintind jos şi lovindu-l cu piciorul în abdomen. Impactul l-a făcut să se dea un pas în spate, dar şi-a recăpătat rapid echilibrul şi a dat să mă lovească iute cu cotul.

Ar fi reuşit dacă nu m-aş fi ferit. S-a învârtit şi a lovit cu sabia, iar eu m-am rotit spre stânga mea. Lama s-a înfipt adânc în zid. Ţăndări mici de piatră au ţâşnit în aer, iar eu m-am întors înapoi şi l-am apucat de braţ.

A tras de sabie, în timp ce m-am răsucit, lovind cu cotul în direcţia feţei lui. Lordul Claus a înjurat când capul i s-a dat pe spate. A smuls sabia din zid şi s-a întors spre mine. Îi curgea sânge din nas. M-a atacat, dar s-a prefăcut că o ia spre dreapta, răsucind şi ridicând sabia.

Am înaintat brusc, l-am apucat de păru-i dens şi-am tras tare, smucindu-l în spate. Mişcarea l-a luat prin surprindere, aşa că şi-a pierdut echilibrul şi a început să cadă. Eu îmi purtam părul împletit şi sub glugă.

L-am apucat cu mâna liberă de braţul cu care mânuia sabia şi l-am lovit cu cotul în încheietură. I-am secerat picioarele, şi a dat

drumul sabiei, icnind.

„Inspiră”.

Sabia a căzut la pământ, cu o bufnitură apăsată, iar eu am lovit cu pumnalul din piatră de umbre. Avea lama uşoară, dar cu două tăişuri: ambele părţi erau ascuţite. „Menţine”. Nimicul din interiorul meu a început să se crape, îngăduindu-i senzaţiei apăsătoare scurte şi sufocante de mai înainte să mi se cuibărească din nou în gâtlej. Am auzit o şoaptă în minte: „Sunt un monstru”.

— Fată proastă şi cur…

„Expiră”. Atunci, m-am forţat să mă mişc. Am lovit rapid, smucindu-i capul în sus şi înfigând cuţitul în jos. Capătul lamei i-a străpuns ceafa, retezându-i şira spinării şi, prin urmare, legătura cu creierul.

Lordul Claus a zvâcnit o dată, şi asta a fost. Nici un alt sunet. Nici măcar un icnet. Decapitarea internă era rapidă, nici pe departe la fel de înfiorătoare şi *aproape* nedureroasă.

Am răsuflat aspru, mi-am eliberat pumnalul şi i-am coborât uşor capul mult prea slobod la pământ.

M-am ridicat, am şters lama de lateralul rochiei şi apoi am vârât pumnalul în teacă. Când m-am întors, am văzut sabia pe care o scăpase Claus. Mi-am simţit mâinile tot mai calde, căldura emanată de darul meu împungându-mi pielea. Mi-am încleştat pumnul, dorindu-mi ca acea căldură să dispară. Am păşit peste lordul din insulele Vodina, am ridicat sabia şi m-am apucat de treabă pentru a transmite mesajul care avea să o facă pe mama să se simtă mândră de mine.

*

Când am sărit de pe navă pe docuri, mă gândeam doar la lacul meu ascuns în adâncul Pădurii Întunecate de Ulmi.

Eram categoric… *lipicioasă* când am tăiat funia ce ţinea corabia din Vodina ancorată la ţărm. Curentul din Marea de Lână era mereu

puternic. În doar câteva minute, ambarcaţiunea se îndepărta deja de mal. Avea să dureze câteva zile, poate chiar săptămâni, însă lorzii din insulele Vodina aveau să se întoarcă acasă.

Doar că nu întregi.

M-am îndepărtat de apele scânteietoare şi am tras adânc aer în piept. Miroseam a sânge şi a fum înţepător de cal-alb: o pudră ce crea dependenţă obţinută dintr-o floare sălbatică de culoarea onixului ce creştea pe pajiştile din insulele Vodina şi era adesea adusă de negustori cu feribotul. Lorzii inhalaseră fumul cu pricina, iar mirosul lui era probabil sursa durerii surde pe care începeam să o simt în zona tâmplelor. Durerile de cap începuseră anul trecut şi fuseseră ocazionale, însă deveniseră mai frecvente. Începeam să mă întreb dacă într-un final aveau să devină cumva ca cele de care suferea mama, care o făceau să se retragă în odăile ei private vreme de câteva ore şi uneori chiar zile la rând. Mi s-a părut cumva potrivit faptul că unul dintre puţinele lucruri pe care le aveam în comun era durerea.

Măcar materialul întunecat al rochiei îmi masca în mare parte activităţile din seara aceea, însă aveam braţele şi mâinile pătate cu roşu, şi sângele începea deja să se usuce. Am privit din nou spre corabia ce plutea în derivă şi am compătimit-o pe persoana care s-a urcat la bordul ei.

Abia de m-am îndepărtat un pas de docuri, că am auzit un ţipăt aspru ce s-a terminat cu un geamăt profund, iar un râset răguşit mi-a atras privirea spre una dintre corăbiile din apropiere. În lumina felinarelor stradale se întrezărea conturul a două siluete. Una era aplecată aproape de tot peste balustrada corabiei, iar cealaltă era lipită de spatele ei. Judecând după mişcările lor, erau pe cât de apropiaţi puteau fi doi oameni.

Mi-am mutat privirea spre câteva siluete care se sprijineau de faţada unei bodegi aflate de partea cealaltă a străzii. Nu eram singura care privea.

Cerule mare!

În numeroase părţi din Carsodonia, oamenii ar fi fost şocaţi de comportamentul celor de pe punte, însă aici, în Oraşul de Jos, oricine putea fi pe cât de făţiş de necuviincios voia să fie. Nu era singurul loc în care depravarea era acceptată.

Un colţ al gurii mi s-a curbat într-un mic zâmbet, însă acesta mi-a pierit rapid, în timp ce o durere plină de amărăciune mi-a străpuns pieptul. Deşertăciunea din mine s-a căscat, şi m-am privit, uşor dezgustată la vederea sângelui uscat de pe braţele mele. Nu eram nevoită să merg la lac. De fapt, nu eram nevoită să fac nimic, acum, că făcusem ceea ce voise mama. Eram în mare… liberă. Era una dintre micile binecuvântări de care aveam parte pentru că eşuasem. Nu mai eram izolată, nu mi se mai interzicea să ies de pe pământul castelului Wayfair sau din Pădurea Întunecată de Ulmi. O altă binecuvântare era să ştiu că *puritatea* mea nu mai era un bun, că nu mai făcea parte dintr-un pachet frumos făurit. O inocentă cu o atingere seducătoare. Am zâmbit din nou. Nimeni altcineva nu ştia că zeul primitiv al morţii nu avea să vină după mine, însă eu ştiam. Şi nu avusesem nici un motiv ca să mai păzesc un lucru care nici măcar n-ar fi trebuit să fie preţuit.

Mi-am întors din nou privirea la cei doi de pe corabie. Un bărbat îl ţinea pe celălalt ţintuit de balustradă, mişcându-se cu destul de multă sălbăticie, împingându-şi şoldurile cu o forţă destul de… impresionantă. Şi, judecând după sunetele lor, destul de plăcută.

M-am gândit imediat la Luxe.

Sir Holland se plânsese la un moment dat de lipsa de interacţiune dintre mine şi părinţii mei, pretinzând că aceasta mă predispusese la fapte mari de impulsivitate şi nesăbuinţă în ultimii trei ani. Şi o spusese fără să cunoască măcar jumătate dintre alegerile mele mai necugetate din viaţă. Nu ştiam dacă avea vreo importanţă lipsa atenţiei din partea mamei şi a tatălui meu vitreg, însă nu prea aveam cum să neg ceea ce percepuse.

Eram impulsivă.

Eram şi foarte curioasă.

De aceea îmi luase aproape doi ani din ultimii trei ca să îmi fac curaj să explorez lucruri care îmi erau interzise ca Fecioară. Să experimentez lucrurile despre care citisem în cărţile acelea necuviincioase de pe rafturile ateneului din oraş, aflate prea sus ca să poată fi ajunse de degete mici şi minţi curioase. Să găsesc o modalitate de a nu mă mai simţi mereu atât de pustie.

— Pe toţi zeii! s-a auzit un strigăt ascuţit de plăcere de pe puntea corabiei.

Jade avea băi în care m-aş fi putut spăla de sânge. Jade avea o ofertă bogată, chiar şi pentru mine.

Odată hotărâtă, mi-am acoperit capul cu gluga şi am străbătut iute strada, îndreptându-mă spre Podul de Aur. În ultimii trei ani, descoperisem numeroase scurtături, iar pe acolo puteai traversa cel mai rapid râul Nye care separa Districtul Grădinilor de alte locuri mai puţin norocoase, cum ar fi Croft's Cross, unde doar una sau două familii locuiau în vile proaspăt zugrăvite şi în case de oraş grandioase, iar locuitorii lor cheltuiau bani pe materiale luxoase, mâncau şi beau împreună în curţi pline de trandafiri şi se prefăceau că Lasania nu era pe moarte. De cealaltă parte a râului Nye, oamenii nu reuşeau să uite nici măcar preţ de un minut că regatul era osândit. Acolo, doar cei care treceau râul Nye, ca să lucreze în locuinţele grandioase de pe celălalt ţărm, ştiau întru câtva ce însemna să duci o viaţă mai uşoară.

Cu gândul la baia şi la celelalte activităţi care mă aşteptau, am străbătut grăbită străduţele şi drumurile înguste şi am urcat într-un sfârşit dealul abrupt, întrezărind podul. Felinare stradale cu gaz străjuiau Podul de Aur, aruncând o strălucire de culoarea untului peste copacii jacaranda ce creşteau de-a lungul ţărmului. Înainte să trec râul, am apucat-o pe una dintre numeroasele cărări întunecate ce făceau legătura între multele unghere ale districtului.

Lujeri încărcaţi cu flori violete şi albe de indruşaim acopereau lateralele şi coroanele arborilor, întinzându-se de la unul la celălalt,

formând tuneluri lungi. Doar o lumină foarte slabă a lunii îmi lumina calea.

Nu m-am lăsat năpădită de gânduri. Am refuzat să mă gândesc la vreunul dintre lorzi. Dacă o făceam, ar fi trebuit să mă gândesc şi la cei nouă dinaintea lor, iar asta mi-ar fi adus aminte de noaptea în care dădusem greş. Şi apoi aveam să fiu nevoită să mă gândesc cum nimeni nu avea să se apropie vreodată de mine la fel de mult cum se apropiaseră cei doi de pe corabie dacă ar fi ştiut cine am fost cândva şi ce devenisem acum. Mi-am îngăduit să mă gândesc doar la cum aveam să mă spăl de sânge şi de mirosul de fum. La cum aveam, pentru o perioadă, să uit şi să devin altcineva.

Un ţipăt ascuţit m-a făcut să mă opresc brusc. Nu ştiam sigur cât de departe ajunsesem, însă nu semăna câtuşi de puţin cu ţipetele care se auziseră de pe puntea corabiei.

M-am întors în direcţia din care se auzise sunetul şi am găsit cea mai apropiată ieşire din tunelurile de lujeri, intrând iute pe o stradă straniu de tăcută. M-am uitat la clădirile întunecate, am văzut podul de piatră luminat ce unea cele două părţi ale Districtului Grădinilor şi am ştiut întocmai unde mă aflam.

În Luxe.

Strada îngustă nu îşi primise porecla din pricina caselor de oraş impunătoare, ci a lucrurilor ce se ascundeau în grădinile abundente. A clădirilor cu uşi negre şi obloane ce făgăduiau… ei bine, tot felul de splendori şi, ironic, tocmai locul spre care mă îndreptam şi eu.

Nu m-aş fi aşteptat ca Luxe să fie atât de liniştit la această oră din noapte. Grădinile erau aproape mereu pline de oameni. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am înaintat pe trotuarul de piatră, ţinându-mă aproape de gardurile vii care nu lăsau să se vadă aşa bine grădinile.

Un bărbat a ţâşnit brusc pe cărare, la câţiva paşi în faţa mea. Am tresărit şi m-am dat un pas în spate. În lumina felinarului stradal am reuşit să văd doar că purta pantaloni deschişi la culoare şi că avea cămaşa albă scoasă din pantaloni. A trecut în fugă pe lângă

mine, aparent fără să îşi dea seama de prezenţa mea. M-am răsucit, privindu-l cum dispare în noapte.

Sunetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai scurt şi mai aspru. M-am întors lent şi am înaintat tiptil, trecând pe lângă o casă cu perdele care fluturau la ferestre înspre afară, împinse de briza caldă. Mi-am vârât mâna prin despicătura rochiei, apucând pumnalul.

— Fă-o, a rupt o voce aspră tăcerea. Niciodată nu voi…

O străfulgerare de lumină argintie şi strălucitoare s-a revărsat pe trotuar şi apoi pe strada pustie chiar când am ajuns în dreptul colţului casei. Ce drăcie?

Deşi mi-am spus în sinea mea că trebuia să-mi văd de treabă, am făcut întocmai opusul şi am aruncat o privire pe după clădire.

Buzele mi s-au depărtat, însă n-am scos un sunet. Doar pentru că ştiam că aşa trebuia să fac. Însă mi-am dorit să îmi fi văzut de treaba mea.

În curtea casei întunecate de alături, un bărbat stătea îngenuncheat, cu braţele întinse şi cu trupul înclinat pe spate într-un unghi nefiresc. Tendoanele gâtului îi erau ieşite în relief, iar pielea… îi părea luminată dinăuntru. O lumină albicioasă îi umplea venele feţei, gâtlejul şi i se scurgea în piept şi în stomac.

În faţa lui se afla… se afla o *zeiţă*. În lumina lunii, rochia ei de un albastru-deschis era aproape la fel de străvezie ca rochia mea de mireasă. Era decoltată şi strâmtă în talie şi pe şolduri, căzându-i apoi lucioasă în jurul picioarelor. O broşă cu safire strălucitoare îi ţinea materialul diafan prins peste un umăr. Avea pielea netedă şi de culoarea fildeşului. Părul lucios şi negru ca smoala.

Nu era tocmai şocant să vezi un zeu sau o zeiţă în capitală. Veneau adesea pe tărâmul muritorilor, de obicei, îmi închipuiam eu, dintr-o plictiseală extremă sau din nevoia de a face ceva pentru zeul primitiv pe care îl slujeau, care, de altfel, trecea rareori sau niciodată în tărâmul muritorilor.

Din ce învăţasem despre Câmpiile Elizee, ierarhia lor semăna cu

cea a muritorilor. În loc de regate, fiecare zeu primitiv domnea peste o curte şi, în loc de titluri nobiliare, aveau zei care răspundeau în faţa curţilor lor. Zece zei primitivi aveau curţi în Câmpiile Elizee. Zece care domneau peste tot ce se întindea între ceruri şi mări, de la dragoste la naştere, război şi pace, viaţă şi… da, chiar şi moarte.

M-a şocat în schimb că această zeiţă îşi ţinea mâna pe fruntea bărbatului. Ea era sursa luminii albe din venele lui.

Bărbatul avea gura larg căscată, însă nu i se desprindea nici un sunet din gâtlej. Doar o lumină albă-argintie. I se revărsa din gură şi din ochi, pârâind şi împroşcând, ridicându-se în văzduh mai sus de înălţimea casei.

Pe toţi zeii, era *eather-ul,* însăşi esenţa zeilor obişnuiţi şi a celor primitivi. Nu văzusem niciodată un zeu folosindu-l aşa, nici nu aş fi crezut că era necesar să ucizi un muritor astfel. Pur şi simplu, nu era nevoie de asta.

Zeiţa şi-a luat mâna de pe bărbat, şi *eather-ul* s-a făcut nevăzut, azvârlind din nou curtea în întuneric, luminată doar de lumina întreruptă a lunii. Bărbatul… s-a prăbuşit în faţă fără nici un sunet. Zeiţa s-a dat la o parte din calea lui, lăsându-l să cadă în iarbă cu faţa în jos, şi şi-a privit mâna, făcând o grimasă de dispreţ.

Am ştiut că bărbatul era mort. Am ştiut că *eather-ul* îl ucisese, chiar dacă nu ştiusem că puteai folosi *eather-ul* astfel. Am început să simt căldură formându-se sub piele şi a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să îmi înăbuş imboldul.

Zeiţa şi-a întors capul spre uşa deschisă a casei. Un zeu a ieşit din ea, cu pielea de aceeaşi nuanţă sidefată, deşi avea părul aproape la fel de lung ca al ei şi îi atârna pe spate ca o noapte lichidă. A coborât cele câteva trepte cu ceva în mână, ceva mic şi palid, fără viaţă şi…

Mi-a îngheţat pielea de groază, chiar şi în căldura verii din Carsodonia. Zeul ţinea de picioare… un bebeluş înfăşat. Mi s-a făcut greaţă atât de brusc, încât mi s-a strâns gâtlejul.

Trebuia să mă întorc şi să încep cu adevărat să îmi văd de

treaba mea. Nu era cazul ca zeiţa sau zeul să nu mă observe. Nu aveam nimic de-a face cu coşmarul ce se petrecea aici. Nu trebuia să văd mai mult decât văzusem deja.

Zeul *l-a azvârlit* pe bebeluş, care a picat în dreapta bărbatului muritor, lângă rochia scânteietoare a zeiţei.

Nimic din toate acestea nu mă privea. Nimic din ceea ce alegeau zeii să facă nu îl privea pe *vreun* muritor. Ştiam cu toţii că, deşi zeii puteau fi binevoitori şi generoşi, mulţi dintre ei puteau fi cruzi şi răi când erau jigniţi. Era un lucru pe care toţi muritorii îl învăţau de la naştere. Poate că bărbatul făcuse ceva care îi înfuriase, dar acela era un *bebeluş…* un suflet nevinovat, pe care zeul îl aruncase ca pe un gunoi.

Totuşi, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac era să apuc mânerul pumnalului meu din piatră de umbre, un tăiş care ar fi putut ucide un zeu. Însă groaza îmi fusese înlocuită de o furie arzătoare. Nu mai eram goală şi pustiită. Eram plină, dădeam pe dinafară de o furie întunecată. Mă îndoiam că aş fi putut să îi răpun pe amândoi, însă eram încrezătoare că aş fi reuşit să îl ucid *pe el* înainte să ajung din nou, în sfârşit, faţă în faţă cu zeul primitiv al morţii. Nici o părticică din mine nu se îndoia că viaţa mea avea să se sfârşească în noaptea aceasta.

Iar unei alte părţi minuscule şi ascunse din mine, care se născuse în clipa în care mama mă pălmuise usturător, încetase *să-i mai pese* dacă trăiam sau mueam.

Am ieşit de după clădire…

Singurul avertisment a fost aerul care s-a mişcat în jurul meu: o briză cu un iz curat de citrice.

Am simţit o mână pe gură şi un fior straniu în clipa în care un braţ s-a strâns în jurul meu, ţintuindu-mi braţele pe lângă corp. Şocul iscat de acel contact, fiorul resimţit când am fost atinsă, când cineva mi-a *atins* pielea cu pielea sa, m-a costat fracţiunea de secundă pe care o aveam la dispoziţie ca să scap din strânsoare. Necunoscutul m-a tras în spate, lipindu-mă de pieptu-i tare ca un

zid.

— În locul tău, n-aş scoate un sunet.

Capitolul 2

Avertismentul a fost rostit de o voce bărbătească, mai degrabă ca o şoaptă, direct la urechea mea, în timp ce individul m-a luat pe sus. M-a străfulgerat o undă de şoc. Bărbatul m-a scos din curte cu o uşurinţă uluitoare, de parcă aş fi fost doar un copil. Şi nu eram deloc mică, nici în înălţime, nici ca greutate, însă bărbatul era şi extraordinar de rapid. Într-o clipită, reuşise să mă ducă într-un tunel de lujeri din apropiere.

— Nu ştiu sigur ce aveai de gând să faci, mi-a spus el, iar în mine au răsunat clopote de alarmă, la fel de limpede şi de tare ca acelea care băteau în fiecare dimineaţă în Templul Soarelui, însă te asigur că s-ar fi sfârşit dezastruos pentru tine.

În clipa în care avea să-mi dea drumul, lucrurile aveau să se sfârşească *dezastruos* pentru el.

Inima îmi bătea cu putere, şi am încercat să mă zvârcolesc, ca să scap din strânsoarea lui. Însă el doar m-a strâns mai tare de mijloc, înaintând şi mai mult prin tunel, spre locuri în care doar câteva dâre subţiri de lumină a lunii se furişau printre plantele agăţătoare dense şi florile stufoase cu miros dulce. Mi-am întins degetele, încercând să apuc mânerul pumnalului, întorcându-mi în acelaşi timp capul într-o parte, în încercarea de a-i muta mâna. Am eşuat în ambele demersuri.

M-a cuprins un sentiment arzător de panică amestecată cu frustrare. Nu eram obişnuită să fiu atinsă astfel când nu mă antrenam sau luptam. Nici măcar în timpul petrecut la Jade. Senzaţiile stârnite de mâna lui peste gura mea, de degetele lui pe obrazul meu şi de faptul că mă ţinea atât de strâns – de *simplul* fapt că eram ţinută în braţe – erau aproape la fel de copleşitoare precum conştientizarea faptului că eram *prinsă în capcană.*

Mi-am încovoiat picioarele şi am lovit cu ele, însă în gol. Am repetat mişcarea de nenumărate ori, legănându-mi picioarele în spate şi în faţă, până când muşchii abdomenului au început să protesteze.

— Şi orice ai de gând să faci acum…, a continuat el, fără să se mişte. Încercările mele nu-l clintiseră nici măcar un centimetru. Părea aproape *plictisit.* Nici asta nu se va sfârşi cu bine pentru tine.

Respirând greoi, cu gura acoperită de mâna lui, mi-am lăsat trupul să devină moale, ca să pot *gândi.* Bărbatul era puternic, în stare să mă ţină cu uşurinţă şi când mă lăsam moale. Nu aveam să scap de el zvârcolindu-mă ca un animal sălbatic.

„Fii isteaţă, Sera! Gândeşte!” Am încercat să-mi dau seama de trăsăturile lui, de înălţimea sa. Îi simţeam pieptul lat, puternic… şi rece. La fel şi mâna care îmi acoperea gura. Îmi amintea de cum se simţea pielea mea după ce intram în lac. M-am foit şi mi-am tras piciorul în sus, plimbându-mi piciorul încălţat pe piciorul lui, ca să aflu unde îi venea genunchiul.

— Acum, că mă gândesc mai bine…, a spus el, cu voce îmbietoare, decadentă şi tărăgănată, în timp ce mi-am plimbat piciorul în sus pe piciorul lui. Vocea lui mi s-a părut uşor stranie. Avea un ritm întunecat care mi s-a părut familiar… Sunt foarte interesat să aflu întocmai ce încerci să faci.

Am mijit ochii, furia alungând panica. I-am găsit curbura genunchiului şi apoi mi-am ridicat piciorul ca să am suficient loc pentru a-l lovi cu brutalitate…

A chicotit sinistru, trăgându-se la o parte şi evitând lovitura.

— Nu, mulţumesc!

Sunetul înăbuşit de palma lui s-a născut dintr-o furie pură şi dezlănţuită.

Am auzit iar râsul acela întunecat ca miezul nopţii, mai încet de data aceasta, însă l-am simţit de-a lungul fiecărui centimetru din spate şi şolduri.

— Eşti un lucru mic şi arţăgos, nu-i aşa?

Arţăgos? Mic? *Lucru?*

Nu eram nici mică, nici *un lucru,* dar *mă simţeam* într-adevăr arţăgoasă.

— Şi puţin cam nerecunoscătoare, a adăugat el.

I-am simţit răsuflarea rece pe obraz. *Pe obrazul meu.* Aerul mi s-a blocat în gâtlej. Gluga îmi alunecase în timpul zvârcolelilor, acoperindu-mi mult mai puţin din chip decât de obicei.

— Te-ar fi ucis înainte să apuci să pui în practică cine ştie ce idee proastă îţi venise în minte. Ţi-am salvat viaţa, iar tu încerci *să mă loveşti?*

Mi-am strâns mâinile pumni şi mi-am întors din nou capul. L-am simţit încremenind brusc şi trupul încordându-i-se.

— Asta a fost, Madis? am auzit o voce din afara tunelului, îndepărtată şi feminină.

— Da, Cressa, i-a răspuns cineva cu voce profundă, încărcată de putere.

Erau zeul şi zeiţa. Am încremenit, lipită de cel care mă ţinea prizonieră.

— Deocamdată, a rostit cel numit Cressa, cu vocea plină de iritare.

— Pesemne suntem aproape, i-a răspuns Madis.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Cressa a spus:

— Taric, tu ştii ce să le faci.

— Desigur, a răspuns cel de-al doilea bărbat.

— Dacă tot suntem aici, am putea să ne distrăm, a zis Madis.

Să se distreze? După ce tocmai măcelărise un bebeluş?

— Cum vreţi, a bombănit zeiţa, apoi s-a făcut din nou linişte.

Trei la număr. *Taric. Madis. Cressa.* Am repetat acele nume în minte, în timp ce în jurul nostru s-a aşternut tăcerea. Nu îi ştiam şi nu aveam idee cărei curţi îi aparţineau, dar nu aveam să le uit numele.

Bărbatul care mă ţinea s-a foit, apoi i-am simţit din nou răsuflarea pe obraz.

— Dacă îmi iau mâna de pe gura ta, promiţi că nu vei face nimic prostesc, cum ar fi să ţipi?

Am încuviinţat din cap. Ţipatul nu se afla niciodată pe lista mea de priorităţi. Am simţit cum a şovăit.

— Am senzaţia că voi regreta, a zis el oftând, lucru care m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Dar presupun că voi adăuga şi asta pe lista tot mai lungă de lucruri pe care ajung să le regret.

Şi-a luat mâna de pe gura mea, însă nu prea departe, ci mi-a cuprins bărbia cu degetele. Am tras adânc aer în piept, încercând să ignor senzaţia pe care mi-o stârnea pielea lui rece pe a mea. Am aşteptat să îmi dea drumul.

Nu a făcut-o.

— Aveai de gând să îi ataci pe zei, mi-a zis el o clipă mai târziu. Ce-a fost în capul tău?

Era o întrebare bună, ţinând cont de faptul că muritorilor le era interzis să intervină în faptele zeilor. Dacă făceau aşa ceva, era considerată o insultă la adresa zeului primitiv pe care îl slujeau. Însă aveam un răspuns.

— Au măcelărit un bebeluş.

Bărbatul nu a spus nimic preţ de o clipă.

— Nu te priveşte.

M-am încordat când l-am auzit.

— Măcelărirea unui copil inocent ar trebui să privească pe toată lumea.

— Aşa ai zice, a răspuns el, iar eu m-am încordat. Dar nu e aşa. Ştiai ce sunt când i-ai văzut. Ştii ce ar fi trebuit să fi făcut.

Ştiam şi nu îmi păsa.

— Crezi şi că ar trebui să lăsăm cadavrele acolo?

— Mă îndoiesc că le-au lăsat, a răspuns el.

Ori de câte ori zeii ucideau un muritor, lăsau cadavrele în urmă, de obicei pentru a servi drept avertisment. Dacă nu o făcuseră, unde le duseseră? Şi de ce? De ce făcuseră una ca asta? Oare mai fusese şi altcineva în casă?

Mi-am ridicat capul. Bărbatul m-a urmat cu mâna.

— Ai de gând să-mi dai drumul? am întrebat eu încet.

— Nu ştiu, a răspuns el. Nu sunt convins că sunt pregătit pentru orice ai de gând să faci.

M-am holbat la masa de lujeri întunecaţi de deasupra mea.

— Dă-mi drumul.

— Ca să dai fuga înapoi la ei şi să fii ucisă? a ripostat el.

— Nu *te* priveşte.

— Ai dreptate. A urmat o pauză. Şi te înşeli deopotrivă. Dar, întrucât faptul că ţi-am salvat viaţa îmi afectează *în continuare* planurile pe care le făcusem pentru seara aceasta, vreau să mă asigur că faptele mele generoase şi binevoitoare merită ce-am pierdut când ţi-am sărit în ajutor.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Dar l-ai primit oricum.

— Dă-mi drumul şi te poţi întoarce la planurile tale atât de importante pentru seara asta, care se pare că nu implică să ai măcar bunul-simţ de a-ţi păsa de nişte crime nesăbuite, am ripostat eu.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le înţelegi, a zis el tărăgănat, plimbându-şi degetul mare peste maxilarul meu, mângâierea lui neaşteptată şi necunoscută făcându-mă să mă încordez. Nu ai idee ce planuri *aveam* pentru seara aceasta, însă, da, *erau* foarte importante. Nici nu ştii de ce anume îmi pasă şi de ce nu.

Am făcut o grimasă.

— Mersi că mi-ai spus?

— Însă ai dreptate într-o privinţă, a continuat el de parcă n-aş fi zis nimic. N-am nici un strop de bună-cuviinţă în tot corpul. Aşa că, nu, nu am ceea ce tu numeşti *bun-simţ.*

— Ce să zic? Iată un lucru de care poţi fi mândru.

— Chiar sunt, a încuviinţat el. Însă mă voi preface că acum sunt cumsecade şi îţi voi da drumul. Totuşi, dacă încerci să dai fuga după ei, te voi prinde. Nu mă vei întrece, şi toată treaba asta mă va irita.

Faptul că ţinea morţiş să mă oprească, pe mine, care eram o străină pentru el, de la a mă lăsa ucisă părea, de fapt, un lucru destul de cumsecade. Dar n-aveam de gând să-i spun asta.

— Ţi-am dat cumva de înţeles că îmi pasă dacă te enervez? am ripostat eu.

— Tind să cred că nu îţi pasă, dar sper că ai descoperit un strop de judecată sănătoasă în tine şi te-ai hotărât să te foloseşti de ea.

Am simţit furnicături de furie în tot corpul.

— Ce nepoliticos!

— Chiar şi aşa, înţelegi? a întrebat el.

— Şi dacă spun că nu? Ai să mă ţii toată noaptea? m-am răstit eu.

— Întrucât planurile mi-au fost distruse, am ceva timp liber la dispoziţie.

— Zi-mi că glumeşti, am mârâit eu.

— De fapt, nu.

Fiecare părticică din fiinţa mea tânjea să-l lovească. Tare.

— Înţeleg.

— Bine. Sincer să fiu, începuseră să îmi obosească braţele.

„Stai aşa". Oare insinua că eram…?

Mi-a dat drumul, şi, pe toţi zeii, chiar că era *înalt.* Judecând după forţa cu care am aterizat, trebuie să fi fost cel puţin treizeci de centimetri de la sol până la picioarele mele. M-am împleticit în faţă, iar el m-a prins de braţe, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. O altă faptă *cumsecade* pentru care nu eram câtuşi de puţin recunoscătoare.

M-am smuls din strânsoarea lui, m-am întors spre el şi-am dat să-mi apuc pumnalul.

— Acum, cred că tu glumeşti, a zis el, oftând şi înaintând brusc.

S-a mişcat ca fulgerul de rapid, apucându-mă de încheietură înainte să apuc să trag pumnalul. Am icnit. Înveşmântat tot în negru, părea doar o umbră densă. M-a tras spre pieptul lui, şi ne-am întors, forţându-mă să mă dau în spate. În câteva clipite care trecuseră

mult prea repede, mă prinsese din nou în capcană, de data aceasta între zidul acoperit de lujeri şi trupul lui.

— Fir-ar!

M-am lăsat pe spate, mi-am ridicat piciorul drept…

— Am putea să nu facem asta?

S-a mişcat, vârându-şi în acelaşi timp coapsa între ale mele şi prinzându-mi şi cealaltă încheietură, apropiindu-mi apoi mâinile.

M-am luptat, folosindu-mă de orice strop de putere pe care îl aveam, în timp ce mi-a ridicat mâinile, întinzându-mi braţele deasupra capului şi ţintuindu-mi apoi încheieturile de zid. S-au rupt flori, căzând ca o ploaie peste noi. Mi-am ridicat celălalt picior. Îmi trebuia doar loc…

— Să înţeleg că nu.

S-a aplecat, apăsându-se în mine.

Am încremenit. Aerul mi s-a blocat în gâtlej. Nu părea să mai existe vreo parte din mine care să nu fie în contact cu el. Picioarele. Şoldurile. Abdomenul. Sânii. Îi simţeam şoldurile pe abdomenul meu, abdomenul şi partea inferioară a pieptului pe sânii mei… şi pielea prin veşminte, rece ca prima atingere a toamnei. Simţurile mi s-au amestecat haotic, şi m-am forţat să trag aer în piept: o răsuflare proaspătă cu iz de citrice. Nu reuşeam să simt nici măcar florile de indruşaim de mirosul lui. Nimeni, nici măcar Sir Holland sau orice altă persoană cu care mă luptasem şi care ştia ce eram, nu se apropiase atât de tare de mine.

Nu îl văzusem mişcându-şi cealaltă mână, însă am simţit-o în spatele capului meu, rămânând fermă între mine şi zid.

— Trebuie să înţelegi un lucru, mi-a şoptit el, iar vocea i s-a umplut iarăşi de filamente întunecate. Deşi nu îţi sugerez să *nu* încerci să te lupţi cu mine – tu fă orice simţi nevoia să faci –, ar trebui să ştii că nu vei câştiga. Niciodată.

Cuvintele lui mi s-au părut atât de categorice, încât mâinile pe care mi le ţinea captive mi-au tremurat. Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am ridicat privirea… tot mai mult. Era cu mai bine de treizeci

de centimetri mai înalt ca mine, poate chiar la fel de înalt ca zeul primitiv al morţii. Am simţit un fior de nelinişte pe ceafă. Chipul îi era umbrit aproape în întregime, şi-i puteam vedea doar maxilarul dur. Când şi-a înclinat capul spre o dâră de lumină a lunii, l-am văzut.

Bărbatul din faţa mea era… Era categoric, fără îndoială, cel mai *uluitor* bărbat pe care îl văzusem vreodată. Şi văzusem bărbaţi splendizi la viaţa mea. Unii chiar din Lasania şi alţii din regate care se întindeau la est. Unii cu trăsături mai elegante, mai simetrice ca ale individului care mă ţinea ţintuită la perete, însă nicicare alăturate într-un mod atât de perfect, de… senzual ca la acest bărbat. Chiar şi în lumina lunii, avea pielea maronie-aurie lucioasă ce îmi aducea aminte de nuanţa spicelor de grâu. Avea pomeţii înalţi şi laţi, nasul drept ca o lamă, iar gura… îi era plină şi mare. Avea soiul acela de faţă pe care unui artist i-ar fi plăcut nespus de mult să o modeleze în lut sau să o surprindă în cărbune. Însă trăsăturile lui aveau şi o anumită răceală. De parcă zeii primitivi înşişi i-ar fi făurit liniile şi unghiurile şi uitaseră să le adauge căldura umanităţii.

L-am privit în ochi.

Argintii.

Ochi de o nuanţă argintie luminoasă incredibilă, strălucitori ca luna. Frumoşi. La început, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte, şi apoi… am văzut lumina din spatele pupilelor, filamentele subţiri de *eather.*

— Eşti un *zeu,* am şoptit eu.

Nu a zis nimic, în timp ce instinctele mi s-au stârnit, îndemnându-mă fie să mă supun, fie să o iau la fugă… Şi, orice aş fi ales, să o fac rapid. Era un avertisment, o voce ce îmi urla în minte că mă aflam la nici câţiva *centimetri* de unul dintre cei mai periculoşi prădători din orice tărâm.

Însă… Nu reuşeam nicicum să trec peste faptul că arăta cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mine, undeva între vârsta lui Ezra şi cea a lui Tavius. Cel mai probabil lucrurile nu stăteau deloc aşa. Putea să aibă câteva secole. Însă, în afară de seara în care urmase să

mă căsătoresc, nu mai fusesem nicicând atât de aproape de o fiinţă din Câmpiile Elizee. Mă tulbura faptul că părea atât de tânăr.

Atunci, mi-am dat seama că încercasem să-l lovesc pe un zeu… de mai multe ori. Încercasem *să-l înjunghii* pe un zeu.

Iar el… nu mă nimicise.

Nici măcar nu mă rănise. Doar mă oprise, ca să nu-mi fac rău singură. Şi, ei bine, acum mă ţinea captivă. Totuşi, ar fi putut face lucruri mult mai rele de-atât.

Oare asta însemna că era de la curtea din Ţinuturile Umbrelor şi răspundea în faţa zeului primitiv al morţii? Mi s-a pus un gol în stomac. Nu aveam habar dacă vreunul dintre zeii care îl slujeau pe zeul primitiv al morţii ştia despre mine, din moment ce orice învoială dintre un muritor şi un zeu era ştiută doar de cei doi, însă învoiala aceasta fusese diferită. Se prea putea ca toţi zeii din Ţinuturile Umbrelor să ştie că zeul primitiv avea o consoartă pe care nu o revendicase, deşi el o ceruse la schimb.

Zeul din faţa mea şi-a plecat capul, şi obrajii i s-au acoperit de păr dens şi ondulat. Privirea lui m-a captivat, şi nu mi-am putut lua ochii de la el… Nu aş fi putut nici dacă zeul primitiv al morţii însuşi şi-ar fi făcut apariţia lângă noi. Nu cât timp filamentele de *eather* se învolburau în ochii lui argintii.

Mi s-a strâns gâtlejul, însă mi se părea ireal să mă privească cineva atât de atent. După 17 ani în care purtasem vălul Alesei, nu eram obişnuită cu aşa ceva. Faptul că puteam fi văzută atât de bine mă făcea să mă simt… vulnerabilă, motiv pentru care alegeam să îmi ascund chipul cu o glugă ori de câte ori nu mă aflam în preajma mamei, care acum prefera să îmi arăt chipul, de parcă ar fi fost un memento al eşecului meu. Oricât de prostesc şi de absurd era, m-a cuprins un sentiment de mirare.

— Fir-ar, a murmurat el.

Am simţit un gol în piept. Oare ştia cine eram? Dacă da, cum de ştia? Mă ascunseseră foarte bine. Nici măcar preoţii umbrelor nu îmi văzuseră vreodată chipul pe când ştiuseră cine eram.

— Ce e?

Şi-a trecut privirea peste trăsăturile mele cu o asemenea intensitate, încât am început să simt furnicături în fiecare pistrui de pe nas şi de pe obraz. Şi-a închis scurt ochii, şi, la cât stăteam de aproape unul de celălalt, am văzut ce gene dese avea când a deschis iar ochii.

— Orice muritor ştie că nu trebuie să se amestece în treaba unui zeu.

Am înghiţit în sec, simţind cum s-a prăbuşit toată uimirea care începuse să crească în mine.

— Şi eu ştiu. Dar…

— Au ucis un suflet inocent, m-a întrerupt el şi şi-a ridicat privirea spre intrarea în tunelul de lujeri. Totuşi, ar fi trebuit să ştii că nu se face aşa ceva.

Mi-am încovoiat neajutorată degetele în strânsoarea lui. Ştiam că nu ar fi trebuit să ripostez. Ar fi trebuit să-i mulţumesc pentru ajutorul acordat, ajutor pe care nu-l cerusem, şi-apoi să mă îndepărtez cât mai mult posibil de el. Dar n-am făcut aşa. Era ca şi cum nu-mi puteam controla deloc gura. Şi poate că în asta consta nechibzuinţa de care se plângea Sir Holland cu orice ocazie. Poate că era din pricina acelei părţi mici din mine căreia nu-i mai păsa.

— N-ar trebui să te preocupe mai degrabă faptul că au ucis un copil inocent decât ce aveam eu de gând să fac? am întrebat. Sau nu-ţi pasă pentru că eşti zeu?

Ochii i s-au făcut şi mai strălucitori. Am simţit un gol în stomac şi m-a cuprins o senzaţie de groază, iar un şiroi de teamă mi-a pătruns în sânge. Muritorii nu le întorceau vorba zeilor. Ştiam şi asta.

— Cei trei vor plăti pentru ce au făcut. Poţi fi sigură de asta.

M-am înfiorat, chiar dacă nu mi-a recunoscut comportamentul nesăbuit. A vorbit de parcă ar fi dispus de puterea şi autoritatea necesare pentru a înfăptui cele spuse. De parcă *voia* să se ocupe el însuşi de asta.

S-a concentrat din nou asupra străzii şi apoi m-a privit în ochi.

— Vin, m-a avertizat el.

Înainte să apuc să spun ceva, mi-a coborât braţele pe lângă corp şi mi le-a slobozit. N-am avut timp să mă folosesc de libertatea dobândită. Zeul m-a apucat de şolduri şi m-a luat pe sus, trecându-şi mâna peste coapsa mea stângă *goală.* Mi-a prins piciorul stâng în jurul taliei lui. M-a străbătut o undă de şoc. Ce drăcie…?

— Încolăceşte-ţi celălalt picior pe după mine, mi-a poruncit el încet, cu gura lângă tâmpla mea. Nu vrei să te vadă.

Nu ştiu dacă am făcut-o din pricina tonului lui prevestitor de rău sau pentru că strânsoarea şi atingerea lui mă tulburaseră atât de mult, dar l-am ascultat. Mi-am încolăcit piciorul drept pe după talia lui şi l-am prins de partea din faţă a cămăşii, bănuind că nici *el* nu voia să fie văzut de ei.

— Dacă încerci ceva…, l-am avertizat eu.

Şi-a plecat capul, şi am icnit, surprinsă, simţindu-l cum zâmbeşte cu buzele lipite de obrazul meu. Erau reci, ca restul trupului lui.

— Ce vei face? a şoptit el. Vei încerca să apuci iar arma de la coapsă?

— Da.

— Chiar dacă ştii că nu ai fi îndeajuns de rapidă ca să mă loveşti.

L-am apucat mai strâns de cămaşă.

— *Da.*

A chicotit uşor, chicot pe care l-am simţit de la şolduri până la sâni.

— Şşşttt!

Oare chiar îmi spusese *să tac?* Trupul mi s-a încordat ca o coardă de arc. I-am simţit puntea nasului trecând peste curbura obrazului meu şi m-am încordat dintr-un cu totul alt motiv. I-am simţit buzele aproape de ale mele, atingându-mi uşor colţul gurii. M-a zguduit un tumult de senzaţii, un amestec sălbatic de necredinţă,

furie şi ceva ce aducea a *anticipaţia* pe care o simţeam când intram în Jade. Nu pricepeam de ce. Nu era acelaşi lucru. Nu îl cunoşteam pe acest bărbat. Nu avea importanţă că mulţi muritori ar fi schimbat nerăbdători locul cu mine, căci deseori eram atraşi de zei aşa cum trandafirii care înfloreau noaptea erau atraşi de lună. Dar un astfel de ins era periculos. Era un prădător, oricât de frumos sau de binevoitor ar fi fost.

Însă se întâmpla atât de rar ca o persoană să se apropie atât de mult de mine, piele pe piele. Să mă atingă. Şi cei care o făcuseră fuseseră străini. Doar că, atunci când mă atingeau, nu eram cu adevărat eu însămi. Eram la fel de anonimă precum erau şi ei adesea când îi lăsam să mă tragă în alcovuri întunecate sau în spatele uşilor închise şi în odăi în care lucrurile nu erau menite să dureze. Unde purtam un văl chiar dacă aveam chipul descoperit.

Însă în clipa aceasta simţeam că sunt *eu.* De ani întregi nu mai simţisem aşa.

— Sărută-mă, mi-a poruncit el.

Mi-a sărit ţandăra. Uram să mi se spună ce să fac. Şi, sinceră să fiu, era aşa de multă vreme. Poate că era unul dintre motivele pentru care fusesem respinsă. Însă *porunca* lui avea sens. Ar fi părut destul de straniu să stăm pur şi simplu aici, doar holbându-ne unul la celălalt.

Aşa că l-am sărutat.

Pe un zeu.

Când gurile ni s-au atins, am simţit un gol în stomac, ca atunci când m-am apropiat prea tare de marginile Stâncilor Mâhnirii. Buzele lui *erau* reci, şi, totuşi, le-am simţit moi şi deopotrivă ferme, o juxtapunere straniu de ispititoare. Era singurul lucru pe care şi-l mişca. Gura. Mâna de pe coapsa mea stângă şi cea de pe şoldul meu i s-au oprit. Stătea nemişcat, şi nu am ştiut de ce am făcut ce-am făcut apoi. Se poate să fi fost din pricina acelei *impulsivităţi.* Se poate să fi fost pentru că eram iritată să mă aflu într-o asemenea situaţie. Se poate să fi fost pentru că stătea atât de *nemişcat.* Şi,

dacă aş fi întru totul sinceră cu mine însămi, se poate să fi fost şi din pricina posibilităţii să fi provenit din Ţinuturile Umbrelor şi să îi fi slujit zeului primitiv care mă privase de orice şansă de a-mi salva regatul. Probabil toate acele motive erau greşite, dar nu-mi păsa.

I-am prins buza de jos cu dinţii şi l-am muşcat. Nu îndeajuns de tare încât să-i dea sângele, însă a tresărit cu totul şi apoi nu a mai rămas nemişcat.

Zeul s-a împins în mine şi şi-a înclinat capul, sărutându-mă mai apăsat. De data aceasta, gura lui nu a mai fost deloc blândă. Mi-a depărtat buzele cu o mişcare feroce a limbii, şi m-am cutremurat când am simţit cum îmi zgârie buza de jos. Cu dinţii. Cu *colţii.* O, zeilor mari, uitasem cumva de ei. O senzaţie de frică mi s-a aprins în vene, deoarece ştiam cât de ascuţiţi erau. Ştiam ce putea face un zeu cu ei. Însă mi-a pătruns şi altceva în sânge: un fior ameţitor, păcătos şi decadent, când mi-am trecut limba peste a lui. Avea un gust lemnos şi afumat… ca de whisky. A scos un sunet gutural care mi-a făcut inima să-mi bată cu putere.

Şi-a încovoiat mâna pe coapsa mea, apăsându-şi degetele în pielea mea, ca o banderolă de gheaţă ce reuşea cumva să-mi pârjolească totuşi carnea. M-am înfiorat puternic când şi-a luat mâna de pe şoldul meu şi şi-a strecurat-o între zid şi ceafa mea. Şi-a încolăcit degetele în părul meu, slăbind cu siguranţă agrafele care-mi ţineau cosiţa la locul ei. Nici că mi-a păsat când mi-a tras capul în spate, când… m-a sărutat de parcă n-avea de gând să lase nici o părticică din gura mea neexplorată. De parcă ar fi aşteptat de un car de ani să o facă. Ştiam că era un gând prostesc şi fantezist, dar i-am răspuns la sărut, uitând cu desăvârşire de ce o făceam şi fiind doar vag conştientă de sunetul de paşi şi de râsul gutural al unui intrus… al unui zeu.

Oare toate săruturile pe care ţi le dădea un zeu erau la fel de periculos de îmbătătoare ca acesta? *Frântura* aceea mult prea slabă de judecată sănătoasă îmi spunea că ar fi trebuit să îmi fac griji. Dacă zeul primitiv chiar avea să vină după mine? Dacă se răzgândea,

iar eu îl sărutasem pe unul dintre zeii lui? Ar fi trebuit să-mi pese; în schimb, l-am sărutat şi mai apăsat, deoarece refuzam să mă gândesc la afurisitul ăla de zeu primitiv. Mi-am îngăduit să trăiesc clipa.

Mi s-a părut haotic, ca atunci când mă scufundam în lac şi rămâneam acolo până mă ardeau plămânii şi până inima îmi bătea năvalnic, doar ca să văd cât de mult mă puteam forţa.

Aşa mă simţeam şi acum: trebuia să văd cât de mult puteam forţa lucrurile. Mi-am plimbat mâinile în sus peste cămaşa lui, peste pieptul lui. I-am simţit vârfurile firelor de păr frecându-se de încheieturile degetelor. Mi-am înfipt degetele în firele acelea mătăsoase şi l-am tras mai aproape. Mi-am înclinat şoldurile spre partea inferioară a abdomenului lui. Şi-a mutat mâna de pe coapsa mea în sus şi la spate, peste dosul meu. Lenjeria subţire nu-i putea îngrădi atingerea.

M-a strâns de fese, făcându-mă să icnesc şi trecându-şi limba peste a mea. Mi-a prins buza de jos cu dinţii şi m-a muşcat uşor. Am ţipat, străbătută de un şoc de plăcere şi de durere. Şi-a trecut limba peste buza mea, alinând usturimea.

Apoi şi-a luat gura de pe a mea. Şi-a plecat fruntea pe a mea, şi, preţ de câteva secunde, între noi nu a fost decât tăcere. Se auzeau doar bătăile puternice ale inimii mele şi răsuflările lui superficiale în timp ce şi-a pus mâna înapoi pe şoldul meu. A mai trecut o clipă, şi apoi m-a lăsat încet jos. M-am forţat să-mi desfac degetele din părul lui. Mâinile mi-au alunecat din nou peste pieptul lui.

Am simţit sub palmă că inima îi bătea la fel de iute ca mie.

Am deschis ochii în timp ce secundele au continuat să se scurgă. A rămas locului, cu fruntea lipită de a mea, cu o mână protejându-mi în continuare capul de zid.

— Ai…, a murmurat el, cu vocea arzătoare şi răguşită. Ai fost chiar convingătoare.

— Şi tu la fel, am zis eu, cu răsuflarea uşor întretăiată.

— Ştiu. Mă pricep foarte bine să mă prefac.

Să se prefacă? Să se *prefacă,* oare, că ce? Că se simte bine? Că

mă sărută? Am mijit ochii şi l-am îmbrâncit.

S-a dat în spate, râzând uşor şi trecându-şi o mână prin păr, dându-l la o parte de pe faţă.

M-am îndepărtat de zid, concentrându-mă asupra cărării întunecate, dar nu am văzut nimic în lumina lunii ce se strecura până la ea. Mi-am dus degetul la buze, care încă-mi zvâcneau, apoi mi l-am tras înapoi şi, când mi-am plecat privirea spre el, am văzut o pată întunecată pe vârful degetului. Mă…

Mă făcuse să sângerez.

Mi-am ridicat deodată capul.

— Tu…

Zeul a venit spre mine şi m-a prins de încheietura mâinii. Mi-a ridicat braţul şi, înainte să apuc măcar să mă întreb ce avea de gând să facă, mi-a prins degetul cu gura şi l-a supt. L-am simţit sugând tare, într-un fel cât se poate de ruşinos; l-am simţit până în miezul fiinţei, într-un şuvoi de căldură fierbinte şi umedă.

Zeilor mari…

Şi-a desprins încet gura de pe degetul meu şi m-a privit drept în ochi.

— Îmi cer iertare. Ar fi trebuit să detaliez. Mă pricep de minune să mă prefac că îmi plac lucruri când, de fapt, nu e aşa, însă nu m-am prefăcut când limba mea era în gura ta.

Am rămas locului când mi-a dat drumul la încheietură şi am amuţit preţ de câteva secunde.

— E… E foarte necuviincios să mă faci să sângerez, m-am auzit spunând, când nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Ăsta a fost singurul lucru necuviincios care s-a întâmplat?

— Păi, nu… Au fost o mulţime de lucruri necuviincioase.

A chicotit din nou, un râs plin, precum ciocolata amăruie. L-am privit cu atenţie. Poate că mă înşelam în privinţa celui pe care-l slujea sau poate că, în cel mai rău caz, nu ştia cine eram de fapt. Dacă ar fi ştiut, mă îndoiesc că m-ar fi sărutat. Am dat să-l întreb dacă ştia cine eram, dar m-am oprit, dându-mi seama că trebuia să

fiu precaută, în caz că nu ştia.

— De ce nu m-ai lăsat să-i atac pe zei? am întrebat eu, încovoindu-mi mâna… şi degetul care fusese în gura lui.

S-a uitat încruntat la mine.

— Am nevoie şi de un alt motiv în afară de a împiedica pe cineva să se lase ucis?

— În mod obişnuit, aş spune că nu. Însă eşti zeu, şi ai spus că n-ai nici un dram de bună-cuviinţă în tine.

M-a privit.

— Doar pentru că nu sunt muritor nu înseamnă că mă perind prin lume ucigând oameni sau îngăduindu-le să se lase uciși.

M-am uitat urât în direcţia intrării în tunel.

Şi-a plecat capul, iar trăsăturile i s-au accentuat în lumina argintie.

— Nu sunt ca ei, mi-a zis el, pe un ton jos şi letal de încet.

Am simţit cum mi se ridică părul la ceafă şi m-am împotrivit imboldului de a mă da un pas în spate.

— Presupun că sunt norocoasă?

M-a privit din cap până-n picioare.

— Nu ştiu cât de norocoasă eşti.

M-am crispat. Ce drăcie mai însemna şi asta?

— Şi poate că am totuşi un dram de bună-cuviinţă în mine, a adăugat el, ridicând din umeri.

M-am holbat la el şi mi-a luat o clipă ca să mă concentrez din nou asupra lucrurilor importante, adică nu cât era el de cuviincios.

— Zeul care a trecut pe lângă noi… Nu te-a putut simţi?

A clătinat din cap.

— Nu.

Probabil era un zeu foarte puternic. Citisem că doar cei mai puternici îşi puteau ascunde prezenţa de ceilalţi… Cum făceau zeii primitivi. Aveam impresia că bănuielile mele de mai devreme erau corecte. Nu încercase doar să mă ascundă pe mine, ci şi pe el însuşi.

A dat să se întoarcă apoi cu spatele la mine.

— Ar trebui să te duci acasă.

— Tu acolo ai de gând să te duci? am ripostat eu, iritată de cât de rapid şi de uşor mă alungase.

M-a privit sceptic. Muritorii nu le puneau întrebări zeilor… Cu atât mai puţin pe un ton nepoliticos. M-am încordat, pregătindu-mă să fie furios sau să mă acuze.

În schimb, mi-a zâmbit agale. În lumina frânturilor de raze ale lunii, am văzut că, atunci când zâmbea, trăsăturile i se îndulceau, aproape căpătând o oarecare căldură.

— Nu.

Nu şi-a detaliat răspunsul, ceea ce era în regulă. Nu era musai să ştiu. Era cazul să plec de lângă zeul acesta, înainte să mă enervez şi mai tare.

Ba, mai rău de-atât, înainte să fac ceva impulsiv.

În plus, aveam planuri… altele decât cele de mai devreme.

— Păi, a fost… interesant. Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat spre intrare. L-am simţit de-a dreptul sfredelindu-mă cu privirea. Noapte bună!

— Te duci acasă?

— Nu.

— Unde te duci?

N-am răspuns. Zeu sau nu, nu era treaba lui, iar eu n-avem de gând să zăbovesc, ca să-i dau ocazia să încerce să mă trimită din nou acasă. Şi totuşi, mi s-a părut… straniu să plec de lângă el. Era ciudat cât de *greşit* mi se părea şi nu avea nici o logică. Era zeu. Eu eram o Fecioară care eşuase. Mă oprise de la un gest pripit. Ne sărutaserăm de nevoie, şi fusese *plăcut.* Fie, fusese mai mult decât plăcut, iar eu mă temeam că aveam să-mi petrec inevitabil toată viaţa comparând toate săruturile viitoare cu al lui, dar nimic din toate acestea nu explica sentimentul bizar pe care îl aveam cum că nu ar fi trebuit să mă îndepărtez de el.

Dar am făcut-o.

Am plecat de lângă zeu, lăsându-l în tunelul întunecat, fără să

privesc în urmă. Nici măcar o dată.

Capitolul 3

După ce am ieşit din tunel la lumina felinarului stradal, mi-am ridicat gluga şi m-am forţat să îmi văd de drum, deşi mă încerca în continuare senzaţia aceea stranie că ce făceam era greşit. Chiar nu puteam nici măcar să încep să înţeleg de ce mă simţeam aşa. În timp ce am cotit spre dreapta, mi-am spus că mă puteam gândi la asta mai târziu, pe când aveam să încerc să adorm.

Am tras adânc aer în piept. În vreme ce mă apropiam de marginea casei, mi-am dat seama că nu mai miroseam a cal-alb sau sânge, ci a flori de indruşaim şi a mireasma proaspătă de citrice a zeului.

Mi-am înăbuşit un geamăt chiar pe când am întrezărit curtea casei înşiruite şi m-am pregătit mintal pentru posibilitatea ca zeii să nu fi luat cadavrele de acolo. M-am lăsat din nou acoperită de vălul pustietăţii, ca să pot ajunge într-un loc în care nimic nu mă putea speria, în care nimic nu mă putea răni.

Însă, în strălucirea pală a lunii, am văzut că acum curtea era goală.

Înfiorată, am intrat pe poarta deschisă şi am străbătut poteca de piatră, un petic de pământ captându-mi privirea. M-am oprit. Zona în care îngenunchease muritorul era pârjolită, de parcă ar fi fost făcut un foc acolo. Nici urmă de sânge. Sau de veşminte. Doar iarbă arsă.

— Ai de gând să intri?

M-am întors când am auzit vocea zeului, oprindu-mă cu mâna deasupra mânerului pumnalului.

— Pe toţi zeii, m-am răstit eu, inima bătându-mi cu iuţime când l-am văzut, cu gluga tunicii negre fără mâneci trasă, umbrindu-i chipul.

Nici măcar nu-l auzisem urmărindu-mă.

— Îmi cer iertare, mi-a spus el, plecându-şi uşor capul. Atunci am văzut că purta o banderolă de argint în jurul bicepsului drept. Pentru că te-am făcut să tresari.

Am mijit ochii la el. Nu părea să-i pară câtuşi de puţin rău. Sinceră să fiu, părea chiar *amuzat,* lucru care m-a enervat, însă şi mai mult m-a iritat faptul că inima mi-a săltat uşor în piept şi m-a cuprins un freamăt de căldură şi senzaţia că totul era aşa cum *trebuia* să fie.

Poate că senzaţia se datora, de fapt, stomacului meu aproape gol. Era mai logic să fie aşa.

A înaintat, şi-am rămas din nou uimită de înălţimea lui. Mă făcea să mă simt *gingaşă,* şi nu-mi plăcea deloc asta. Şi-a întors capul acoperit de glugă înspre zona la care mă holbasem eu.

— Când Cressa a folosit *eather-ul* şi a atins pământul, iată ce s-a întâmplat, a spus el, aplecându-se şi trecându-şi palma peste iarbă. Mâna i s-a mânjit de cenuşă negricioasă, şi şi-a ridicat privirea spre uşa deschisă a casei înşiruite. Aveai de gând să intri.

— Da.

— De ce?

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Voiam să văd dacă reuşeam să găsesc un motiv pentru faptele lor.

— Şi eu la fel.

Zeul s-a ridicat, ştergându-şi mâna de pantalonii închişi la culoare.

— Nu ştii de ce au făcut-o? L-am privit cu atenţie, pricepând dintr-odată. Zeul nu se întâmplase să treacă pur şi simplu pe acolo. Cel mai probabil se aflase deja în pasaj înainte să trec eu pe acolo sau fusese măcar prin apropiere. Îi urmăreai, nu-i aşa?

— Îi *urmăream,* într-adevăr, mi-a răspuns el tărăgănat. Înainte să mă hotărăsc că nu aveam să te las să fii ucisă, lucru pentru care încă nu mi-ai mulţumit.

Am ignorat ultima parte.

— De ce îi urmăreai?

— I-am văzut perindându-se prin tărâmul muritorilor şi am vrut să văd ce pun la cale.

Nu eram convinsă că era sincer. Mi se părea o coincidenţă cam mare să fi ales să-i urmărească chiar în noaptea în care uciseseră un muritor şi un bebeluş.

Şi-a întors capul spre mine.

— Îmi închipui că, dacă te sfătuiesc să te duci acasă, vei face din nou exact contrariul.

— Îmi închipui că nu-ţi va plăcea reacţia mea dacă mă vei sfătui din nou una ca asta, am ripostat eu.

Un chicot uşor s-a auzit dinspre gluga întunecată.

— Nu ştiu ce să zic. De fapt, s-ar putea să-mi placă, a spus el. A înaintat, iar eu m-am încruntat. Am putea atunci să investigăm împreună.

„Împreună".

Un cuvânt atât de obişnuit, dar mi s-a părut prea straniu.

Zeul se afla deja lângă treptele casei. La cât de înalt şi de mare era, cu siguranţă folosea o magie a zeilor ca să se mişte atât de silenţios. Evitând peticul de iarbă pârjolit, m-am alăturat rapid lui.

Nici unul din noi nu a vorbit când am intrat în casa tăcută. De fiecare parte a intrării mici se aflau câte o uşă şi un set de scări ce duceau spre etaj. Zeul a apucat-o la stânga, intrând în ceea ce părea a fi o cameră de zi, iar eu m-am dus tot înainte şi am urcat scările. Tăcerea stranie din casă era întreruptă doar de scârţâitul paşilor mei. O lampă cu gaz ardea slab în capul scărilor, pe o masă îngustă. Erau două dormitoare, unul prevăzut cu un pat de o persoană, un birou şi un dulap. La o inspecţie mai îndeaproape, am găsit pantaloni împachetaţi şi cămăşi atârnate, cu o dimensiune care i s-ar fi potrivit cuiva de statura bărbatului muritor. În odaia mică pentru îmbăiat nu se afla nimic important. Am ieşit cu spatele din încăpere şi m-am îndreptat spre odaia pentru dormit de la capătul coridorului. Am împins uşa. O altă lampă ardea lângă un pat făcut. Mi s-a făcut

greaţă când am văzut pătuţul de la piciorul patului.

Vălul acela pe care îmi închipuisem că îl purtam nu era chiar atât de bine fixat precum crezusem.

Am intrat încet în odaie. În pătuţ era o păturică. Am întins mâna spre ea, pipăind materialul moale. Nu mă gândisem niciodată la a avea copii. Fiind Fecioara, nu a fost nici măcar o *dorinţă* care să se fi conturat pe măsură ce am crescut şi am înaintat în vârstă. Nu făcuse niciodată parte din plan, deoarece, şi dacă aş fi reuşit să-l fac pe zeul primitiv al morţii să se îndrăgostească de mine, un muritor şi un zeu primitiv nu puteau zămisli un copil.

Însă un bebeluş era cu adevărat inocent şi se bizuia pe toţi cei din jurul lui, inclusiv pe zei, pentru a fi în siguranţă. Era impardonabil să ucizi un bebeluş. Mă usturau ochii. Dacă aş fi avut un copil sau dacă vreun descendent de-al mei ar fi fost rănit, aş fi incendiat ambele tărâmuri, doar ca să îl jupoi pe cel care l-a rănit.

„Inspiră”. Mi-am ţinut răsuflarea până mi s-a potolit freamătul din stomac. Până nu am mai simţit nimic. Apoi am răsuflat prelung şi lent şi m-am întors cu spatele la pătuţ şi la păturica din el.

M-am uitat spre un divan verde-închis. Cineva atârnase pe spătarul lui un capot de mătase de culoarea fildeşului. M-am dus spre dulapul de haine şi am deschis uşile. Lângă tunicile viu colorate erau atârnate şi rochii. Articole de lenjerie erau împăturite şi aşezate pe rafturi printre alte veşminte, însă era mai mult decât suficient spaţiu pentru veşmintele din dulapul din odaia de alături.

Oare să mai fi fost cineva în casă? Poate mama copilului? Sau nu fusese acasă?

— Unde e…?

— La parter.

— Zeilor mari! am icnit eu, aproape ieşindu-mi din fire, întorcându-mă spre locul în care se afla zeul, sprijinit de cadrul uşii, cu braţele încrucişate peste pieptu-i lat, cu gluga încă ridicată. Cum de eşti atât de silenţios?

Ba, mai mult de-atât, oare de când se afla acolo?

— Îndemânare, a zis el.

— Poate ar trebui să-ţi anunţi sosirea, m-am răstit eu.

— Poate că da.

M-am uitat urât la el, chiar dacă nu îmi putea vedea chipul.

— Dacă o cauţi pe stăpâna rochiilor, îmi închipui că pe ea am găsit-o jos, lângă intrarea în bucătărie, mi-a zis el. Sau, mai bine zis, am găsit o secţiune de podea carbonizată şi un singur condur.

M-am întors din nou spre dulap.

— Nu cred că bărbatul pe care l-am văzut şi femeia împărţeau aceeaşi odaie, am zis eu, făcând semn spre dulap. Un gând mi s-a creionat în minte. Este cumva un birou în casă?

— Parcă era unul, în dreapta foaierului.

— Ai găsit ceva? am întrebat eu, trecând pe lângă el, pe deplin conştientă de felul în care şi-a desfăcut braţele, s-a întors şi m-a urmat în felul lui silenţios.

— I-am aruncat doar o privire în trecere, a zis el când am ajuns în capătul scărilor. Am vrut să mă asigur mai întâi că nu mai era nimeni în casă. S-a oprit, apoi a adăugat: Spre deosebire de alţii, iar, când spun *alţii,* mă refer, de fapt, la tine.

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce treptele gemeau sub picioarele mele. Zeul m-a urmat, îndeajuns de aproape în urma mea încât să simt furnicături pe spate şi totuşi fără să scoată vreun sunet, în timp ce eu zici că eram o cireadă ce cobora pe scări.

— Ce-ai fi făcut dacă ai fi descoperit că locuinţa nu era goală? a întrebat el când am ajuns la parter.

— Aş fi sărbătorit, ştiind că măcar cineva a reuşit să supravieţuiască, i-am spus eu, păşind în birou. Lumina lunii pătrundea prin oglindă, iluminând odaia mică.

— Aşa ai fi făcut?

Am privit peste umăr în timp ce am ocolit biroul. Zeul se dusese într-o parte, cercetând etajerele încastrate mai mult goale.

— Tu nu ai fi făcut aşa?

M-am uitat la birou. Fusese golit, cu excepţia unei lămpi mici.

— Aş fi zis că ar fi fost greu să te bucuri de viaţă ştiind că ai supravieţuit, în timp ce copilul tău şi o persoană cu care locuiai au fost ucişi, a zis el, deschizând sertarul din mijloc.

Doar pene şi călimări închise.

L-am închis şi m-am dus spre cel din dreapta, mai adânc.

— Presupun că ai dreptate. Pesemne se află în Vâlcea, am spus eu, referindu-mă la teritoriul din Ţinuturile Umbrelor unde cei care dobândiseră pacea după moarte îşi petreceau veşnicia în paradis.

— Dacă acolo au ajuns, a murmurat el, oprindu-se şi apucând o cutie de lemn veche de pe un raft.

Mi-a stat inima-n piept. Oare credea că ar fi putut ajunge în Abis, unde toate fiinţele care aveau suflet plăteau pentru faptele rele săvârşite în timpul vieţii? Zei şi muritori deopotrivă? Nici o şansă ca bebeluşul să fi ajuns acolo. Însă adulţii? Ei bine, ei se poate să fi făcut în timpul vieţii o mulţime de lucruri care să le fi adus câteva vieţi de groază.

M-am gândit la lorzii din insulele Vodina. O groază pe care probabil aveam să o descopăr când avea să mi se împlinească sorocul.

Am clătinat din cap, închizând sertarul şi trecând la partea de jos, unde am găsit un registru gros cu coperte de piele. L-am scos şi l-am aşezat pe birou. Am desfăcut repede sfoara, l-am deschis şi am găsit câteva pagini şi bucăţi de pergament separate, împăturite, cu însemnări pe ele. A doua bucată de hârtie pe care am desfăcut-o era ceea ce căutam.

Am aprins veioza şi m-am uitat rapid peste document. Era actul de succesiune pentru casă, încheiat între coroană şi o anume domnişoară Galen Kazin, fiica lui Hermes şi a Juniei Kazin, şi domnul Magus Kazin, fiul lui Hermes şi al Juniei Kazin.

— Ai găsit ceva?

În mod deloc surprinzător, zeul se apropiase de mine fără să-l aud.

— E un act de succesiune pentru proprietate. Erau frate şi soră.

Desigur, dacă ei erau într-adevăr cei care locuiau aici.

Ceea ce însemna şi că, dacă Galen Kazin era mama copilului, era necăsătorită. În rândul claselor muncitoare, nu era un lucru prea rar, nici nu era considerat ruşinos. Însă pentru a-ţi permite o casă în Districtul Grădinilor trebuia să te tragi dintr-o familie nobilă sau să fi făcut avere prin comerţ. Era mai puţin obişnuit să dai de mame necăsătorite aici.

— Mă întreb unde e tatăl.

— Cine zice că bărbatul de afară nu era tatăl? Poate nu era fratele ei. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Sau ar fi putut fi ambele.

Am făcut o grimasă. Şi dacă lucrurile ar fi stat aşa, probabil nu era motivul pentru care zeii îi uciseseră, şi pe ei, şi pe bebeluş. Judecând după poveştile pe care le citisem despre zeii obişnuiţi şi despre cei primitivi, mă îndoiam că ar fi tresărit măcar să afle aşa ceva.

Nu am mai găsit în birou nimic altceva care să ne indice motivul pentru care zeii îi uciseseră. Chit că nu prea ştiam ce aş fi putut găsi care să-mi răspundă la această întrebare. Un jurnal cu fărădelegile lor?

— Eşti frustrată.

Mi-am ridicat privirea spre zeu, care stătea lângă fereastra ce dădea spre curte, cu spatele la mine.

— E chiar atât de evident?

— Nu e ca şi cum nu am descoperit nimic. Ştim că probabil erau frate şi soră şi că femeia era mamă necăsătorită. Ştim numele părinţilor.

— Aşa este. Dar ce ne spunea asta? Am închis registrul şi am legat sfoara la loc. Am o întrebare.

— Zău?

Am încuviinţat din cap.

— S-ar putea să ţi se pară jignitoare.

Zeul înaintase, alunecând uşor. Aşa se mişca, de parcă picioarele-i încălţate în bocanci nici măcar nu atingeau podeaua. S-a

oprit de cealaltă parte a biroului.

— Am impresia că asta nu te va opri.

Aproape că am rânjit din nou.

— De ce eşti curios de zei care ucid muritori? Şi nu vreau să insinuez că nu ţi-ar păsa. Chit că ai spus că nu ai nici un dram de bună-cuviinţă în tine…

— Cu excepţia acelui singur strop, a intervenit el, lăsându-mi impresia că zâmbise.

— Da, cu excepţia lui.

A tăcut preţ de o clipă îndelungată, şi îl simţeam cum se holbează, chit că nu-i vedeam privirea.

— Permite-mi să te întreb acelaşi lucru. De ce îţi pasă? Îi cunoşteai?

Mi-am încrucişat din nou braţele peste piept.

— De ce îmi pasă? În afară de faptul că au ucis un bebeluş?

A încuviinţat din cap.

— Nu îi cunoşteam. Am răsuflat, privind prin birou la cărţile care probabil nu aveau să mai fie citite vreodată şi la bibelourile a căror valoare nu avea să mai fie apreciată. Când un zeu ucide un muritor, o face din pricina unei ofense, am spus eu. Asta era partea delicată la zei. Ei hotărau ce anume aducea consecinţe, ce anume era o ofensă, ce anume trebuia pedepsit şi care avea să fie pedeapsa. Şi tuturor vă place… să pedepsiţi în mod exemplar în astfel de situaţii, am adăugat eu.

Zeul şi-a înclinat capul.

— Unora le place.

— Ideea este de a transmite un mesaj celorlalţi. Se ştie clar care a fost ofensa, am continuat eu. Zeii nu ucid în toiul nopţii, luând cadavrul şi nelăsând nimic în urmă. Aproape că îţi lasă impresia că nu voiau să se afle despre asta. Iar *asta* nu este, ei bine, firesc.

— Ai avea dreptate. Şi-a trecut din mers degetul de-a lungul marginii biroului, iar felul silenţios în care i-a alunecat vârful degetului mi-a captat atenţia. De aceea mă interesează şi pe mine.

Nu e prima oară când au ucis astfel.

Mi-am mutat privirea de la mâna lui.

— Nu e?

A clătinat din cap.

— În ultima lună, au mai ucis cel puţin alte patru persoane la fel. Unele cadavre le-au luat cu ei, iar pe altele, rareori, le-au lăsat în urmă. Însă nici un indiciu privind motivul lor.

M-am străduit din răsputeri să-mi amintesc dacă auzisem ceva despre dispariţii misterioase sau despre decese stranii, însă nu auzisem nimic.

— Numărătoarea a ajuns la şapte muritori. Şi-a ridicat degetul de pe globul de sticlă al lămpii. Cei mai mulţi dintre ei se aflau în al doilea şi al treilea deceniu de viaţă. Două femei. Patru bărbaţi. Şi bebeluşul. Din câte ştiu eu, nu au mai ucis până acum un muritor atât de tânăr precum copilul din noaptea asta. Singurul lucru pe care l-au avut în comun era că toţi erau din Lasania, a zis el, încovoindu-şi degetul în jurul lanţului de mărgele. Cu un clichet, a stins veioza; încăperea era acum luminată doar de lumina lunii. Unul dintre ei era o persoană pe care cei mai mulţi ar considera-o… un prieten.

Nu mă aşteptasem la asta. Nu era ca şi cum zeii nu s-ar fi putut împrieteni cu muritorii. Ba unii chiar se îndrăgostiseră de muritori. Nu mulţi însă. Cei mai mulţi fuseseră mânaţi doar de poftă, însă *se puteau* clădi prietenii.

— Eşti surprinsă, a observat el.

M-am încruntat, întrebându-mă ce anume mă dăduse de gol.

— Presupun că mă surprinde faptul că zeii pot fi deranjaţi de moartea unui muritor, ţinând cont de faptul că vor trăi oricum mai mult decât noi. Ştiu că e o gândire greşită, am adăugat eu rapid. Un prieten ucis care se întâmplă să fie muritor rămâne totuşi un… prieten.

— Aşa este.

Şi cu siguranţă era greu să pierzi un prieten. Eu nu aveam prea mulţi. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, dacă nu-i puneam la

socoteală pe Ezra şi pe Sir Holland, atunci nu aveam *nici un* prieten. Cu toate acestea, îmi închipuiam că a pierde un prieten era ca şi cum ai fi pierdut o parte din tine însuţi. Am simţit o durere înţepătoare în piept, şi senzaţia de pustietate a început să mă părăsească. Nu am încercat să o redobândesc. Nu aveam de ce în momentul de faţă.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău!

Ocolise biroul într-o clipită şi se afla acum la doar câteva zeci de centimetri de mine. Imboldul de-a mă trage în spate m-a cuprins în acelaşi moment cu dorinţa de a înainta. Am rămas pe loc, refuzând să aleg între ele.

— Şi mie, a spus el o clipă mai târziu.

M-am uitat cu atenţie la chipu-i umbrit de glugă, nereuşind să-i disting nici măcar o trăsătură.

— Dar tu… ştiai întocmai ce făceau. De-aceea i-ai urmărit. De ce nu i-ai oprit?

— Au ajuns aici înaintea mea. Îşi plimba din nou degetul pe birou, de-a lungul colţului. Până să-i găsesc eu, era deja prea târziu. Plănuisem să-l prind măcar pe unul din ei. Ştii tu, *ca să discutăm.* Dar, din păcate, planurile mi s-au schimbat.

Mi-a tresăltat inima-n piept când mi-am ridicat privirea spre el.

— Cum am mai spus, nu ţi-am cerut să intervii. M-am uitat la mâna lui, la degetul lung ce aluneca pe suprafaţa netedă a biroului. Tu *ai ales* să îţi schimbi planurile.

— Presupun că aşa este.

Şi-a plecat capul, şi m-am întrebat cât din trăsături reuşea să-mi vadă în clipa aceea. M-am înfiorat, conştientă de acest lucru. M-am întrebat dacă avea să…

— Sincer să fiu, a continuat el, sunt destul de iritat din pricina deciziei luate. Dacă te-aş fi lăsat să-ţi vezi de ale tale, cu siguranţă ai fi fost ucisă, dar măcar eu aş fi făcut ceea ce îmi propusesem.

Nu prea ştiam cum să răspund la asta.

— Cum ziceam, presupun că sunt norocoasă.

— Şi, cum ziceam eu…, mi-a răspuns el, strângând tare de

birou, în loc să-l atingă uşor, până i s-au albit încheieturile degetelor.

Mi-am desfăcut braţele, cu toate simţurile în alertă, în timp ce pulsul mi s-a înteţit.

— Oare chiar aşa să fie? a continuat el.

Am reacţionat la fel. M-am crispat, senzaţia de vigilenţă dispărând. A urmat o pauză lungă, timp în care şi-a ridicat mâna şi şi-a tras gluga mai jos. Când chipul îi fusese ascuns, simţisem intensitatea privirii lui. Acum, o vedeam.

— Ştiu că eşti curioasă de ce zeii aceia au făcut ce au făcut, dar, când vei ieşi din casa aceasta, trebuie să nu te amesteci. Nu te priveşte.

Porunca lui mi-a atins toate corzile greşite posibile. Eu *deţineam* puţinul control pe care-l aveam asupra propriei vieţi. Mi-am simţit gâtul încordându-se în timp ce l-am privit drept în ochi.

— Doar eu hotărăsc ce mă priveşte şi ce nu. Nu e treaba nimănui ce fac sau nu fac. Nici măcar a unui zeu.

— Chiar crezi asta? a întrebat el cu aceeaşi voce mult prea lină, genul de voce care mă călca pe nervi.

— Da. Mi-am dus încet mâna spre pumnal. Nu îmi arătase ostilitate, dar nu aveam de gând să risc.

— Te-ai înşela.

Mi-am trecut degetele peste mânerul pumnalului.

— Poate că aşa este, însă asta nu schimbă faptul că nu ai nimic de spus în ce priveşte faptele mele.

— Te-ai înşela şi în privinţa asta, mi-a răspuns el.

Mă înşelam întru totul. De fapt, nimeni nu era mai presus de un zeu. Nici măcar cei de viţă regală. Autoritatea curţilor muritoare era mai degrabă de faţadă. Adevărata putere o deţineau zeii primitivi şi zeii lor obişnuiţi. Şi toţi zeii primitivi şi zeii obişnuiţi erau răspunzători în faţa Regelui Zeilor: zeul primitiv al vieţii.

Dar nu însemna că trebuia şi să-mi placă modul cum stăteau lucrurile sau privirea lui ca de prădător.

— Dacă încerci să mă intimidezi sau să mă sperii ca să te ascult,

poţi să te opreşti. Nu funcţionează. Nu mă sperii de obicei.

— Ar trebui să te temi de multe lucruri.

— Nu mă tem de nimic, nici măcar de tine.

Într-o clipită, a ajuns la doar câteva zeci de centimetri de mine. În clipa următoare, trona deja asupra mea, cu degetele încovoiate pe bărbia mea. Şocul pricinuit de rapiditatea cu care se mişcase pălea în comparaţie cu unda de energie statică ce i-a urmat şi mi-a străbătut pielea când m-a atins cu mâna. Era mai puternică. Mai tăioasă.

I-am simţit pielea foarte rece când mi-a lăsat capul pe spate. Nu şi-a înfipt degetele în carnea mea, nici nu mă strângea tare. Era pur şi simplu… *acolo,* o atingere rece şi totuşi arzătoare, ca o înfierare de gheaţă.

— Dar acum? a întrebat el. Te temi?

Deşi nu mă strângea tare, mi-era greu să înghit, iar inima îmi bătea repede şi tare, ca o pasăre prinsă în capcană.

— Nu, m-am forţat eu să rostesc. În mare, sunt doar iritată.

A urmat o clipă de tăcere, apoi mi-a spus:

— Minţi.

Aşa era. Oarecum. Mă atingea un zeu. Cum să nu mă tem? Însă, în chip straniu şi inexplicabil, nu eram *îngrozită.* Poate că era din cauza mâniei. Poate din pricina şocului resimţit în urma lucrurilor pe care le văzusem în seara aceasta, poate din cauză că atingerea lui mă tulbura sau pentru că, dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi făcut-o deja de o duzină de ori. Poate că era acea parte din mine căreia nu-i păsa de consecinţe.

— Puţin, am recunoscut eu şi apoi m-am mişcat. Iute. Am tras pumnalul din teacă şi i l-am pus în dreptul gâtlejului. Tu te temi?

Şi-a mişcat doar ochii, privind spre mânerul pumnalului.

— Piatră de umbre? O armă unică pentru un muritor. Cum de-ai ajuns în posesia unei astfel de arme?

Doar nu-i puteam spune adevărul: că fusese găsită de un strămoş care aflase ce efect putea avea piatra de umbre asupra unui

zeu, ba chiar şi asupra unui zeu primitiv slăbit. Aşa că am minţit.

— I-a aparţinut fratelui meu vitreg.

Zeul a ridicat din sprânceana-i închisă la culoare.

— L-am împrumutat, oarecum.

— L-ai împrumutat?

— De vreo doi ani, am adăugat eu.

— S-ar zice că l-ai furat.

Nu am spus nimic.

S-a holbat la mine.

— Ştii de ce un astfel de pumnal este un lucru rar în tărâmul celor muritori?

— Da, ştiu, am recunoscut eu, deşi ştiam că ar fi fost mai înţelept din partea mea să mă prefac că nu ştiam.

Însă nevoia de a-i demonstra că nu eram o muritoare neajutorată pe care o putea intimida era mai puternică decât înţelepciunea.

— Deci ştii că piatra e foarte toxică pentru muritori? a zis el.

Sigur că ştiam. Dacă intra în contact cu sângele unui muritor, avea să-l ucidă lent, chiar dacă respectivul ar fi supravieţuit rănii în sine.

— Şi ştii ce se va întâmpla dacă încerci să îl foloseşti împotriva mea?

— Dar tu ştii? am zis eu, cu inima bătându-mi năvalnic.

Strălucirea albă incandescentă i-a pulsat în spatele pupilelor şi s-a prelins în irisurile-i argintii sub forma unor filamente subţiri şi luminoase. Mi-a adus aminte de felul în care *eather-ul* se revărsase şi scăpărase în văzduh în jurul zeului primitiv al morţii.

— Da, ştiu. Pun rămăşag că ştii şi tu. Dar vei încerca oricum. Şi-a coborât scurt privirea spre pumnalul pe care îl apăsam de pielea lui. Oare e ciudat că asta mă face să mă gândesc la cum a fost să-ţi simt limba în gura mea?

Deşi m-am încruntat, m-a străbătut un val de căldură.

— Da, puţin…

Zeul s-a mişcat atât de repede, că nici n-am apucat să-i urmăresc mişcările. M-a apucat de încheietura mâinii şi s-a răsucit, învârtindu-mă. Într-o clipită, mi-a ţintuit pumnalul în dreptul abdomenului. Nici măcar nu-şi luase cealaltă mână de pe gâtlejul meu.

— Nu a fost drept, am icnit eu.

— Iar tu, *liessa,* eşti foarte îndrăzneaţă. Şi-a mişcat degetul mare, trecându-l peste curbura maxilarului meu. Însă, uneori, se poate ca un om să fie cam prea îndrăzneţ. Cuvintele lui m-au învăluit, ca o mătase întunecată. Până într-atât încât să dea în nesăbuinţă. Şi ştii ce-am descoperit despre cei nesăbuit de îndrăzneţi? Că de obicei există un motiv pentru care se năpustesc spre moarte în loc să aibă înţelepciunea de a fugi de ea. Care e motivul tău? a întrebat el. Ce îţi înăbuşă frica şi te împinge cu atâta nerăbdare spre moarte?

Întrebarea lui m-a debusolat. Mi-a pus sângele în mişcare. Oare asta făceam? Mă năpusteam cu nerăbdare spre moarte? Aproape că-mi venea să râd, însă m-am gândit la acea parte nu foarte ascunsă a mea căreia… pur şi simplu nu îi păsa. Care îmi anula înfrânarea şi judecata sănătoasă.

— Nu… Nu ştiu.

— Nu? a susurat el.

— Când mă emoţionez, trăncănesc. Iar când mă simt ameninţată sau mi se spune ce să fac, mă înfurii, am şoptit eu. Mi s-a spus de mai multe ori că gura mea îmi va aduce necazuri într-o zi şi că ar trebui să fiu atentă.

— Văd că ai ascultat sfatul, nu glumă, mi-a răspuns el. Să răspunzi mereu cu furie la ameninţări nu e cea mai înţeleaptă dintre alegeri.

— Cum ar fi acum?

Zeul n-a spus nimic, ci a continuat să mă ţină la pieptul lui, mişcându-şi lent degetul mare. La cât de puternic era, nici măcar nu ar fi fost nevoit să se folosească de *eather.* Ar fi fost de ajuns să îşi

răsucească brusc încheietura mâinii.

Atunci, mi-am dat seama că se putea ca orice bunăvoinţă de care dăduse dovadă faţă de mine să se fi isprăvit.

Mi s-a uscat gura şi pieptul mi s-a umplut de o groază la gândul a ceea ce avea cu siguranţă să se întâmple. Mă aflam la un pas de moarte.

— Ai putea s-o faci odată.

— Să fac ce anume, mai exact?

— Să mă ucizi, am spus eu, cuvintele simţindu-se precum lâna pe limba mea.

Zeul şi-a plecat uşor capul. Când a vorbit din nou, i-am simţit răsuflarea pe obraz.

— Să te ucid?

— Da.

Îmi simţeam pielea inexplicabil de întinsă.

Şi-a tras capul îndeajuns încât să văd că ridicase dintr-o sprânceană.

— Nici prin gând nu mi-a trecut să te ucid.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

Am rămas surprinsă.

— De ce nu?

A tăcut preţ de o clipă.

— Chiar mă întrebi de ce nu mi-a trecut prin gând să te ucid?

— Eşti zeu, am zis eu, neştiind sigur dacă era sincer sau doar se juca acum cu mine.

— Şi e un motiv suficient?

— Nu e? Te-am ameninţat. Am scos pumnalul împotriva ta.

— De mai multe ori, a subliniat el.

— Şi am fost nepoliticoasă.

— Foarte.

— Nimeni nu vorbeşte şi nu se poartă aşa cu un zeu.

— De obicei, nu, a consimţit el. În orice caz, să zicem că nu am

chef să ucid pe nimeni în noaptea asta.

M-am holbat la fereastră, încercând să-mi dau seama dacă mă amăgea cumva.

— Dacă nu ai de gând să mă ucizi, atunci probabil că ar trebui să-mi dai drumul.

— Vei încerca să mă înjunghii?

— Sper… că nu.

— *Speri?*

— Dacă încerci să-mi spui ce să fac sau mă apuci iar, probabil îmi voi pierde speranţa, i-am spus eu.

A râs încet, jos… Un râset ce a reverberat prin mine.

— Măcar eşti sinceră.

— Măcar, am murmurat eu, încercând să nu simt presiunea rece pe care o exercita asupra spatelui meu.

Să nu îl simt. Nu mă speria. Nici măcar nu mă deranja, ceea ce mă făcea să mă întreb ce nu era în regulă cu mine. Pentru că mă împotriveam impulsului resimţit de muşchii spatelui şi ai gâtului de a se relaxa în strânsoarea lui.

Şi-a luat mâna de pe bărbia mea, şi m-am întors imediat. S-a dat în spate şi, într-o clipită, a ajuns de cealaltă parte a mesei.

— Ai grijă, mi-a zis el, ridicându-şi gluga şi ascunzându-şi trăsăturile. Voi veghea.

Capitolul 4

Am tras aer în piept, lent şi calm, în întuneric. Muşchii mi s-au încordat.

— Acum! s-a auzit porunca.

M-am învârtit, am aruncat pumnalul, şi o clipă mai târziu, s-a auzit o bufnitură surdă. Nerăbdătoare să văd unde aterizase pumnalul, m-am întins după legătura de la ochi, dar am simţit atingerea rece a oţelului sub gâtlej. Am încremenit.

— Acum, ce faci? m-a întrebat o voce joasă.

— Plâng şi implor să-mi cruţe viaţa? am sugerat eu.

A râs încet.

— Ar funcţiona doar dacă cineva n-ar ţine morţiş să te ucidă.

— Ce păcat! am murmurat eu.

Apoi m-am mişcat.

Am apucat încheietura mâinii care îmi ţinea tăişul la gâtlej, am răsucit braţul departe de mine şi m-am apropiat. Am zâmbit feroce când am auzit un icnet brusc. Am apăsat cu degetele pe tendoane, *chiar* în locul cu pricina. Am simţit spasmele şi degetele deschizându-se din reflex, iar mânerul sabiei scurte mi-a căzut în palmă. M-am aplecat şi am lovit cu bocancul într-un picior. Un trup greu s-a izbit de podea mârâind.

Am coborât sabia spre trupul întins, trăgându-mi în acelaşi timp legătura de pe ochi.

— Am reacţionat suficient de bine?

Sir Braylon Holland era întins pe podeaua de piatră a turnului vestic.

— Da.

Am zâmbit cu superioritate, azvârlindu-mi cosiţa groasă peste umăr.

Gemând pe sub mustaţă, Sir Holland s-a ridicat. Născut cu cel puţin două decenii înaintea mea, părea mult mai tânăr, pentru că nu avea nici măcar o cută pe pielea-i de un maroniu-închis. Îl auzisem cândva spunându-i unui gardian care îl întrebase dacă îl invocase cumva pe vreun zeu în schimbul tinereţii veşnice că secretul lui consta în a bea o sticlă de whisky în fiecare noapte.

Sunt destul de convinsă că, dacă ar fi băut într-adevăr atât de mult, ar fi fost mort deja.

— Dar ţinta ta lasă de dorit, mi-a zis el, scuturându-şi pantalonii negri de praf. Fără uniforma greţoasă în nuanţe aurii şi movulii a Gărzii Regale, arăta ca oricare alt gardian. Nu îl văzusem niciodată gătit. Şi trebuie serios îmbunătăţită.

M-am întors încruntată spre manechinul proptit de zid.

Sărmanul de el avusese şi zile mai bune. Bumbac şi paie ieşeau din numeroase plăgi înjunghiate. Cămaşa de pânză îi fusese înlocuită de multe ori de-a lungul anilor. Pe cea de-acum o furasem din odaia lui Tavius şi atârna zdrenţuită pe umerii-i de lemn. Capul din pânză groasă, umplut cu paie şi cârpe, îi atârna trist într-o parte.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastra îngustă, scânteind din mânerul pumnalului de fier ce ieşea din pieptul manechinului.

— Cum adică ţinta mea lasă de dorit? am întrebat eu, ştergându-mi fruntea asudată cu mâna.

Vara… devenea tot mai insuportabilă. Săptămâna trecută, doi bătrâni fuseseră găsiţi în apartamentul lor minuscul din Croft's Cross, morţi de insolaţie. Nu erau primii, şi mă temeam că nu aveau să fie nici ultimii.

— Ai spus să ţintesc pieptul. L-am nimerit în piept.

— Ţi-am spus să ţinteşti inima. Inima se află de obicei în partea dreaptă a corpului, Sera?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Oare chiar credem că cineva ar supravieţui unei lovituri de tăiş în oricare parte a pieptului? Pentru că pot să-ţi spun că nu, nu ar face-o.

Mi-a aruncat o privire pe care aş putea s-o descriu doar ca deloc impresionată în timp ce mi-a luat sabia din mână şi s-a îndreptat spre manechin. Din păcate, era o privire pe care o ştiam destul de bine.

A apucat pumnalul şi l-a scos din manechin.

— Nu şi-ar reveni dintr-o astfel de rană, însă nu ar fi o moarte rapidă, nici onorabilă şi ţi-ar aduce ocară.

— De ce ar trebui să-mi pese dacă cineva care tocmai a încercat să mă ucidă are sau nu parte de o moarte onorabilă? am întrebat eu, gândindu-mă că era o întrebare perfect justificată.

— Din mai multe motive, Sera. Trebuie să ţi le enumăr?

— Nu.

— Păcat. Îmi place să mă ascult enumerând lucruri, mi-a

răspuns el, iar eu am gemut. Draga mea, duci o viaţă periculoasă.

— Nu voit, am bombănit eu.

A ridicat sardonic dintr-o sprânceană.

— Nu eşti protejată, precum prinţesa Ezmeria, a spus, îndreptându-se spre zidul aflat de cealaltă parte a ferestrei mici, unde erau depozitate numeroase arme. A aşezat sabia lângă altele mai grele şi mai lungi. Nu au fost numiţi gardieni regali ca să îţi păzească odăile sau care să te supravegheze când îţi faci de cap prin capitală.

— Ba nu *îmi fac de cap* prin capitală.

De data aceasta, m-a privit într-un fel care îmi dădea de înţeles că ştia cum stăteau de fapt lucrurile.

— S-ar putea ca mulţi oameni să nu ştie cine eşti, a continuat de parcă n-aş fi zis nimic. Însă asta nu înseamnă că nu sunt şi dintr-aceia care au auzit zvonuri despre existenţa ta şi care şi-au dat seama că nu eşti slujnică, ci porţi în tine sângele neamului Mierel. E de ajuns ca unul dintre ei să-i spună cuiva care crede că te poate folosi ca să obţină ce-şi doreşte.

Mi s-a încleştat maxilarul. În ultimii trei ani, fuseseră într-adevăr doi inşi care aflaseră cumva că eram, de fapt, prinţesă şi încercaseră să mă răpească. Lucrurile nu se sfârşiseră cu bine pentru ei, însă nu mâinile mele erau pătate de sângele lor.

Ci ale lui Tavius, de la care credeam cu tărie că pornise zvonul.

— În plus, e doar o chestiune de timp până când coroana din insulele Vodina are să afle despre lorzii ei. Va încerca să ne asedieze. S-a întors cu faţa spre mine. Vei fi doar un alt trup pe care-l vor spinteca pentru a ajunge la coroană.

Oricum eram deja doar un alt trup pe aici. Unul în mare ignorat. Dar mă rog…

— Şi mai e şi moştenitorul, a zis Sir Holland pe un ton sec. Care încă e nespus de furios din pricina celor întâmplate săptămâna trecută la grajduri.

— Da, păi, şi eu încă sunt supărată pe el că şi-a biciuit calul din

pricina nesăbuinţei şi a nepriceperii lui, am ripostat eu. Îmi vine să-l pocnesc din nou ori de câte ori îl văd.

— Deşi s-a purtat îngrozitor cu animalul acela, nu a fost cea mai înţeleaptă decizie din partea ta să-i învineţeşti ochiul moştenitorului Lasaniei, după care să-l ameninţi că vei folosi biciul aşa cum a făcut-o el.

— Dar *a fost* cât se poate de satisfăcător, am zis eu, rânjind.

M-a ignorat.

— Prinţul ar fi trebuit să urce pe tron până acum. Dacă prinţesa Kayleigh nu *s-ar fi îmbolnăvit* şi nu ar fi fost nevoită să se întoarcă în Irelone, probabil ar fi făcut-o. M-a privit peste umăr, sfredelindu-mă cu ochii de culoarea nucilor de hicori, iar eu m-am oprit rapid din zâmbit. Lucru cu care sunt convins că n-ai avut de-a face, a adăugat el.

— Prinţesa Kayleigh chiar *este* foarte bolnavă şi a trebuit să se întoarcă pentru a i se acorda îngrijiri. Tavius şi-ar fi putut alege o altă mireasă. Totuşi, e prea leneş ca să urce pe tron şi, ştii tu, să aibă şi alte *responsabilităţi* în afară de a fi un porc beţiv şi libidinos. Aşa că va amâna căsătoria cât va putea de mult.

— Şi presupun că boala prinţesei Kayleigh nu a avut nimic de-a face cu poţiunea de care ai făcut rost, care i-a făcut pielea foarte palidă şi a deranjat-o la stomac?

Nu am schiţat nici o expresie.

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

— Nu te pricepi deloc să minţi.

„Minciuni”, mi-a răsunat în minte o voce întunecată. Am ignorat-o cu disperare. Aşa cum făcusem în ultimele două săptămâni, din noaptea în care mă aflasem în biroul din casa aceea.

— Cum de ştii despre asta?

— Ştiu mai multe decât crezi, Sera.

Am simţit un gol în stomac. Oare se referea la momentele în care chiar *îmi făceam* oarecum de cap prin capitală? Adică la Luxe? Zeilor mari, speram că nu. Sir Holland nu era tocmai o figură paternă

pentru mine, dar, totuşi, gândul că ar fi ştiut despre timpul petrecut acolo cam făcea să mă ia greaţa.

Nici măcar nu puteam lua în calcul această posibilitate, aşa că am alungat-o din mintea mea.

— Mă descurc eu cu Tavius.

— Cu greu, a răspuns el, iar eu m-am crispat. Şi doar pentru că eşti mai rapidă decât el. Cândva, va avea noroc. Nu vei fi îndeajuns de rapidă. Trăsăturile i s-au îndulcit, şi a adăugat: Nu o spun ca să fiu crud, dar, până nu pleci de aici, rămâne o ameninţare.

Ştiam că nu era crud. Sir Holland nu era niciodată crud. Pur şi simplu, rostea un adevăr. Însă aveam să plec din Lasania doar când muream. Am oftat apăsat.

— Ce au toate astea de-a face cu o moarte onorabilă sau rapidă?

— Ei bine, în afară de faptul că un muritor aflat pe moarte poate mânui în continuare o armă, rareori un duşman ne e duşman voit, mi-a spus el. De obicei, devin duşmani din pricina alegerilor altora sau din pricina unor situaţii pe care nu le-au putut controla. Aş fi zis că tu, dintre toţi oamenii, ai fi mai empatică în astfel de situaţii.

Ştiam că nu se referea la lorzii de pe insulele Vodina, ci la cei care ajungeau disperaţi din pricina unor situaţii care scăpau atât de tare de sub control, încât erau nevoiţi să facă lucruri pe care nici nu le-ar fi luat în calcul altminteri. Muritori care deveneau coşmarul altcuiva deoarece era singurul mod de a supravieţui.

Mi-am simţit ceafa caldă, de ruşine, şi m-am foit stingherită. Sir Holland mi-a privit chipul.

— Ce se petrece cu tine, Sera? În ultimele două zile, te-ai purtat straniu. Ce e în neregulă?

— Ce e în neregulă…? am zis eu, dar m-am oprit.

Multe erau în neregulă, începând cu motivul pentru care Sir Holland încă mă antrena zilnic. Nu o făcea doar ca să fiu pregătită în caz că eram nevoită să mă apăr sau în caz că regina hotăra că se

putea folosi de îndemânarea mea pentru o lovitură personală.

Sir Holland se purta de parcă încă aş fi fost importantă pentru supravieţuirea Lasaniei. De parcă zeul primitiv al morţii avea să vină după mine. Încă nu mă lăsa inima să-i spun ce îmi zisese acesta. Mă gândeam… Mă gândeam că trebuia să creadă că exista speranţă, deoarece nimic nu oprise răspândirea Stricăciunii. Singurul mod în care ştiam să o oprim era să îl ucidem pe zeul primitiv.

Iar Stricăciunea se înrăutăţea. Plouase de câteva ori în ultima lună, dar nu semnificativ. Înainte de asta, furtunile aduseseră bucăţi de gheaţă care zdrobiseră şi seceraseră vegetaţia când se izbiseră de sol. Oamenii erau îngrijoraţi că lanurile de porumb aveau să dea doar jumătate din recolta trecută.

Oare cât o mai putea duce Lasania aşa?

Avea de-a face cu fraţii Kazin care fuseseră ucişi. Cu bebeluşul şi lipsa de răspunsuri privind motivul pentru care fuseseră omorâţi.

Mă întorsesem în cartierul lor în ziua următoare, ca să întreb despre familia Kazin. Aflasem că părinţii lor muriseră cu un an înainte. Nimeni nu avusese nimic rău de spus despre ei sau despre cei doi fraţi. Galen fusese descris drept atrăgătoare şi timidă; fusese văzută deseori plimbându-se prin grădinile din împrejurimi, dimineaţa, cu bebeluşul ei. Şi nimeni nu ştiuse cu siguranţă cine era tatăl copilului, dar se credea că era un om de nimic care o părăsise după ce aflase că era însărcinată. Despre Magus ziseseră că îi plăcea să flirteze, dar că era loial şi prietenos. De fapt, chiar fusese gardian în Carsodonia. Nu avusese un rang înalt, de gardian regal sau de cavaler regal, ci de apărător al oraşului. M-am întrebat dacă-l mai văzusem înainte. Dacă trecusem cumva pe lângă el pe coridoarele castelului Wayfair. Era unul dintre miile de oameni, un nume fără chip.

Avea de-a face şi cu faptul că ştiam că alţi patru muritori fuseseră ucişi.

„Voi veghea”.

Am simţit un fior rece pe ceafă. Avea de-a face şi cu *el.* Cu zeul

al cărui nume nu îl ştiam. Îmi luase o săptămână întreagă ca să accept pe deplin că ameninţasem într-adevăr un zeu. *Şi* sărutasem un zeu*. Îmi plăcuse* să fiu sărutată de el. Nu puteam însă pricepe de ce mi se părea în continuare că fusese *potrivit* să fiu în preajma lui. Un sentiment care încă nu avea sens, dar nu puteam să nu mă întreb dacă mă privea străbătând străzile din Carsodonia. Iar o parte incredibil de idioată, de nesăbuită şi de tulburată a mea… aştepta cu nerăbdare momentul în care aveam să ne întâlnim din nou. Voiam să ştiu de ce mă sărutase. Am fi putut găsi alte moduri de a ne ascunde şi de a ne deghiza, cum ar fi să ne îndepărtăm de ceilalţi zei, de exemplu.

Am privit spre uşa închisă.

— Nu ştiu. Sunt pur şi simplu într-o stare stranie.

Sir Holland s-a apropiat de mine şi mi-a înmânat pumnalul.

— Atâta tot, eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

— Nu te cred.

— Sir Holland…

— Chiar nu te cred, a insistat el. Ştii de ce încă exersăm zilnic?

Am apucat mai strâns pumnalul, în timp ce toate lucrurile pe care voiam să le spun au început să clocotească în mine.

— Sincer? Nu ştiu de ce o facem.

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Era o întrebare retorică, Sera.

— Ei bine, nu ar trebui să fie, am ripostat eu. Ce sens are?

Părea şocat.

— Ce sens? Viaţa…

— Tuturor celor din Lasania depinde de mine; trebuie să pun capăt Stricăciunii, l-am întrerupt eu. Ştiu asta. Trăiesc asta de când m-am născut. Şi doar la asta mă gândesc de fiecare dată când văd cum Stricăciunea cuprinde fermă după fermă. În fiecare zi în care nu plouă şi soarele continuă să pârjolească culturile şi de fiecare dată când mă gândesc la ce ar putea aduce iarna, când mă gândesc la

toate acele vieţi. Am tras brusc aer în piept, însă nu mi-am ţinut răsuflarea cum m-a învăţat el. Nu era loc pentru aer. Mă gândesc la asta de fiecare dată când cineva ne cucereşte una dintre corăbii sau se zvoneşte că vom fi asediaţi. Când încerc să dorm sau să mănânc ori când fac *orice* lucru, mă gândesc doar la faptul că eram Fecioara, şi zeul primitiv al morţii m-a considerat nevrednică.

— Nu eşti nevrednică. Nu eşti un blestem sau ceva de genul. Porţi în tine un tăciune de viaţă. Porţi în tine *speranţă.* Porţi în tine posibilitatea unui *viitor,* a spus el. Nu ştii ce gândeşte zeul primitiv al morţii.

— Cum ar fi putut să nu o gândească? am ripostat eu.

Sir Holland a clătinat din cap.

— Ce se petrece cu Stricăciunea nu e din vina ta.

Aproape că am râs de cât de absurdă era ideea. Unii credeau că zeii primitivi erau furioşi şi că Stricăciunea era un semn al mâniei lor. Din pricina asta, templele s-au umplut de închinători, iar vina le-a fost atribuită tuturor lucrurilor, de la căsniciile eşuate la icoanele false. Erau aproape de adevăr fără să îşi dea seama că alţii credeau că vina ar fi trebuit să i se atribuie coroanei. Că nu se făcuse nici un plan în caz de înrăutăţire a vremii şi a solului. Şi ei aveau dreptate. Coroana jucase totul pe o singură carte, iar cartea aceea fusesem eu. Şi acum, coroana începuse să strângă bunuri care puteau fi uscate sau conservate şi promulgase un decret ca să se planteze culturi mai rezistente. Încercaseră să formeze alianţe şi, deşi nici una dintre ele nu se sfârşise atât de prost ca aceea cu insulele Vodina, nici un alt regat nu voia să fie împovărat cu unul care nu îşi putea hrăni locuitorii.

Puteam număra pe degetele de la o mână câţi oameni ştiau că Lasania era osândită. Învoiala pe care o făcuse regele Roderick avusese un termen-limită. Nu doar că îi fusesem făgăduită unui zeu primitiv, ci naşterea mea fusese un semn că învoiala îşi urmase cursul. Şi dacă zeul primitiv al morţii m-ar fi luat, Lasania tot ar fi continuat să se îndrepte spre distrugere.

Mi-am plimbat degetul peste lamă. Un zeu putea fi ucis dacă îi distrugeai creierul sau inima cu piatră de umbre şi putea paraliza dacă lama îi rămânea în trup. Însă un zeu primitiv era diferit. Dacă îi distrugeai inima şi/sau creierul, reuşeai doar să-l răneşti, nu şi să-l ucizi. Asta l-ar fi slăbit, însă nu îndeajuns încât să îl facă vulnerabil la piatra de umbre.

Însă *puteau* fi ucişi.

De dragoste.

„Fă-l să se îndrăgostească de tine, devino slăbiciunea lui şi apoi ucide-l".

Iată ce mă pregătisem toată viaţa să fac. Mă pricepeam să mânuiesc pumnalul, sabia şi arcul şi mă puteam proteja dacă se ajungea la luptă corp la corp. Fusesem învăţată cum să mă port într-un fel despre care se credea că l-ar fi atras pe zeul primitiv după ce avea să mă revendice, iar Stăpânele de la Jade mă învăţaseră că cea mai periculoasă armă nu era una marcată de violenţă. Fusesem instruită să-l fac să se îndrăgostească de mine. Să devin slăbiciunea lui şi apoi să-l ucid.

Era singura modalitate de a salva Lasania.

Orice învoială încheiată între un zeu obişnuit sau unul primitiv şi un muritor se sfârşea în favoarea aceluia care avea de câştigat de pe urma morţii zeului obişnuit sau primitiv ce răspunsese invocării. În cazul nostru, însemna că toate lucrurile care se petrecuseră pentru a reface Lasania cu 200 de ani în urmă aveau să revină şi să se menţină până la sfârşitul timpului. Iată informaţia pe care o descoperise familia mea în decursul anilor care trecuseră până la naşterea mea.

Însă nu mă revendicase, aşa că până acum se dovediseră a fi doar cunoştinţe inutile. Cumva… reuşisem să dau greş. Mă privise şi poate că văzuse ce se afla înăuntrul meu. Ce încercam să ascund.

M-am gândit la ce-mi spusese bătrâna mea doică, Odetta, când o întrebasem dacă ea credea că mama era mândră să aibă o Fecioară drept fiică.

Mă prinsese de bărbie cu degetele-i noduroase şi reci şi îmi zisese: „Copilă, parcele ştiu că ai fost atinsă de viaţă şi de moarte, iar asta a creat ceva ce n-ar trebui să existe. Cum ar putea simţi orice altceva în afară de teamă?”

Nici măcar n-ar fi trebuit să întreb aşa ceva, însă eram doar o copilă şi… voisem numai să ştiu dacă mama era mândră.

Nu ar fi trebuit să o întreb pe Odetta. Pe toţi zeii, era la fel de necioplită precum dosul unui cuţit… şi irascibilă. Aşa fusese mereu. Dar nu mă tratase niciodată altfel decât îi tratase pe toţi ceilalţi.

Pe atunci, nu prea avusese sens ce-mi zisese, dar m-am întrebat uneori dacă se referise cumva la *darul* meu. Oare zeul primitiv al morţii îl simţise cumva? Şi mai avea vreo importanţă acum?

Eşuasem.

— Cum să nu fie vina mea? am întrebat eu şi apoi m-am răsucit spre manechin şi am azvârlit pumnalul.

Tăişul i s-a înfipt în piept, chiar în dreptul inimii.

Sir Holland s-a holbat la manechin.

— Vezi? Ştii totuşi unde se află inima. De ce nu ai ţintit aşa şi înainte?

M-am răsucit spre el.

— Înainte, eram legată la ochi.

— Şi ce?

— Şi ce? am repetat. Nici măcar nu înţeleg de ce exersez legată la ochi! Se aşteaptă cineva să orbesc în curând?

— Sper să nu, mi-a răspuns el sec. Exerciţiul te ajută să îţi ascuţi celelalte simţuri. Ştii asta şi mai ştii ce altceva ar trebui să ştii?

— Sunt convină că îmi vei spune oricum.

Mi-am aruncat furioasă cosiţa peste umăr.

— Nu e vina ta, a repetat el.

Mi s-a pus un nod în gât când am auzit tonul pe care o rostise. O spusese cu aceeaşi blândeţe pe care o arătase pe când avusesem şapte ani şi plânsesem până mă duruse capul pentru că fusesem forţată să rămân în urmă în timp ce toţi ceilalţi plecaseră spre moşia

de la ţară. Aceeaşi compasiune de care dăduse dovadă pe când avusesem 11 ani şi îmi luxasem glezna după ce aterizasem greşit pe ea; şi pe când avusesem 15 ani şi fusesem dezamăgită că nu reuşisem să-i parez atacul la timp. Îmi arătase bunătate şi când fusesem trimisă pentru prima oară la Stăpânele de la Jade, în lunile dinainte de a 17 mea aniversare, iar eu nu voisem să merg. Sir Holland şi sora mea vitregă, Ezra, erau singurii oameni care mă tratau ca pe o persoană, nu ca pe un leac… sau ca pe o soluţie care nu funcţiona.

M-am forţat să înghit aerul.

— Da, păi, cineva ar trebui să-i spună şi reginei.

— Mama ta e… Sir Holland şi-a trecut o mână peste părul tuns scurt. E o femeie dură. Nu suntem de acord în privinţa multor lucruri în ce te priveşte. Cred că ştii asta. Însă istoria se repetă, şi îşi vede poporul cum suferă.

— Atunci, poate că ar trebui să invoce un zeu şi să-i ceară să pună capăt suferinţei, am sugerat eu.

— Doar nu vorbeşti serios.

Am dat să spun ceva, apoi am oftat. Sigur că nu vorbeam serios. Rareori se întâmpla ca un om să fie îndeajuns de disperat sau de nesăbuit încât să-şi croiască drum spre unul dintre temple, dar se întâmpla, într-adevăr. Auzisem poveşti.

Orlano, unul dintre bucătarii castelului, ne spusese la un moment dat despre un vecin de-al lui din copilărie care îl invocase pe un zeu, dorindu-şi să câştige mâna fiicei unui latifundiar care refuzase să-i accepte oferta de căsătorie.

Zeul îi dăduse întocmai ce-i ceruse.

Mâna fetei respective.

Mi s-a strâns stomacul în drum spre manechin. Ce zeu ar face aşa ceva? Ce zeu ar ucide un bebeluş?

— Crezi că eşti nevrednică? m-a întrebat Sir Holland încet.

Tulburată de întrebare, m-am holbat în faţă, însă fără să văd sacul de pânză.

— Zeul primitiv al morţii a cerut o consoartă în schimbul împlinirii cererii pe care i-a făcut-o Roderick. A venit şi a plecat fără mine… Fără lucrul pe care el l-a cerut. Şi de atunci nu s-a mai întors. M-am uitat la el şi am adăugat: Deci tu ce crezi?

— Poate nu te-a considerat pregătită.

— Pregătită pentru ce anume? Cum ar putea hotărî dacă o consoartă e pregătită?

A clătinat din cap.

— Poate voia să fii mai în vârstă. Nu toată lumea crede că o persoană e îndeajuns de matură sau de *pregătită* să se căsătorească la 17 sau 18…

— Sau 19 ani? 20? Până la 19 ani, mai toată lumea e căsătorită sau pe punctul de-a se căsători, am zis eu.

— Tavius nu e căsătorit. Nici prinţesa Ezmeria. Nici eu, a subliniat el.

— Tavius nu e căsătorit pentru că prinţesa Kayleigh s-a îmbolnăvit, iar el e prea leneş ca să urce pe tron. Iar Ezra are alte planuri. Şi tu… M-am încruntat. Chiar, tu de ce *nu* eşti căsătorit?

Sir Holland a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu, n-am simţit imboldul de-a mă căsători. M-a privit preţ de o clipă, apoi a adăugat: Cred că va veni după tine, mi-a zis el. De aceea te antrenez în continuare. Nu mi-am pierdut speranţa, prinţeso.

Am râs apăsat.

— Nu-mi spune aşa!

— Cum anume?

— Prinţesă, am bombănit eu. Nu sunt o prinţesă.

— Într-adevăr? Şi-a încrucişat braţele la piept, revenind la postura pe care o avea de obicei atunci când nu încerca să mă trântească la pământ sau să mă atace cu tot soiul de arme ascuţite cu care mă putea înjunghia. Atunci, ce eşti?

„Ce sunt?”

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele. Era o întrebare

bună. Poate că eram de viţă regală, însă fusesem recunoscută ca atare doar de trei ori în viaţa mea. Cu siguranţă, lumea nu mă trata ca pe o prinţesă. Toată viaţa mea se urmărise ca eu să devin…

— O asasină?

— O războinică, m-a corectat el.

— Momeală?

Expresia îi era la fel de ştearsă precum gustul fad al resturilor de pâine pe care reuşisem să le înşfac în dimineaţa aceea din bucătărie.

— Nu eşti momeală. Eşti o capcană.

Şi poate că într-adevăr devenisem o simplă armă în carne şi oase.

Ce altceva aş fi putut fi? *Ce straturi existau dedesubt?* M-am întrebat toate acestea în timp ce mă jucam agitată cu legătura care îmi atârna în jurul gâtului. Nu aveam timp de hobby-uri sau de distracţii. Nu mă pricepeam la altceva în afară de a mânui pumnalul sau arcul şi de a trăi cu eleganţă. Nu consideram pe nimeni îndeajuns de apropiat încât să-mi fie confident, nici măcar pe Ezra sau pe Sir Holland. În copilărie, mi se permisese să am doar o doică, nici măcar o slujitoare, de teamă să nu aibă cumva o influenţă proastă asupra mea. Nu că aş fi avut nevoie de o însoţitoare constantă, dar ar fi fost drăguţ să am parte de tovărăşie. Singurul lucru pe care îl aveam şi care nu avea de-a face cu toate *astea* era lacul, şi nu eram prea convinsă că se punea la socoteală din moment ce era… ei bine… un lac.

Am răsuflat exasperată. Nu-mi plăcea să mă gândesc la astfel de lucruri; la nici un astfel de lucru. Sinceră să fiu, nu-mi plăcea să gândesc deloc, pentru că, atunci când o făceam, mă simţeam ca o persoană reală. Iar când nu reuşeam să opresc şuvoiul de gânduri, zăboveam asupra sâmburelui de uşurare pe care o simţisem când zeul primitiv mă respinsese. Apoi mă înecam în ruşinea şi egoismul meu. În astfel de momente, foloseam poţiunile de dormit pe care tămăduitorii le fierseseră pentru mama. La un moment dat, când Sir

Holland se ocupase de ceva treburi legate de Garda Regală, iar Ezra fusese la ţară, în vizită la o prietenă, dormisem aproape două zile. Nimeni nu venise să vadă dacă eram bine. Iar când mă trezisem, mă holbasem la fiolă, gândindu-mă că ar fi fost foarte uşor să o beau pe toată. Palmele mi s-au răcit şi umezit, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când mă gândeam la asta, şi mi le-am şters de coapse. Nici nu îmi plăcea să mă gândesc la ziua cu pricina, la felul în care fiola devenise un alt soi de stafie decât cele care bântuiau Pădurea Întunecată de Ulmi, refuzând să păşească în Ţinuturile Umbrelor.

— Haide, mi-a zis Sir Holland, întrerupându-mi şirul gândurilor. Leagă-te din nou la ochi şi continuă până nimereşti ţinta.

Am oftat şi mi-am tras pânza peste ochi. Sir Holland a legat-o din nou, ca să nu se mişte. Am îngăduit ca lumea mea să se cufunde în întuneric. Ce altceva aveam de făcut? Unde altundeva trebuia să fiu?

M-a întors spre manechin, apoi l-am simţit cum se dă în spate. Am apucat mai strâns pumnalul şi m-am gândit la ce-mi spusese. *O războinică.* Poate că avea dreptate, însă mai eram ceva.

O martiră.

Pentru că, şi dacă zeul primitiv ar fi venit după mine, indiferent că aş fi reuşit sau nu să îmi îndeplinesc misiunea, rezultatul final avea să fie acelaşi.

Nu aveam să supravieţuiesc.

După ce am încheiat antrenamentul cu Sir Holland, simţind o durere de cap mocnită, am intrat în casa scării înguste. Lumina soarelui se străduia să pătrundă în întuneric pe măsură ce am coborât treptele pe alocuri alunecoase ce duceau spre palierul inferior. Când am pătruns în aripa estică a castelului Wayfair, am dat de un coridor şi mai slab luminat. M-am îndreptat spre ultima odăiţă de la capătul coridorului tăcut. Uşa era întredeschisă, aşa că am împins-o.

Pe o masă de lângă patul îngust pâlpâia o lumânare, luminând

slab silueta pipernicită de pe saltea. Am intrat tiptil în odaie şi m-am îndreptat spre taburetul de lângă pat. Am tresărit când lemnul a scârţâit sub greutatea mea, însă silueta de pe pat nu s-a mişcat.

Odetta dormea mult în ultima vreme, de fiecare dată parcă tot mai adânc. Fusese deja în vârstă când venisem eu pe lume, iar acum… acum, timpul ei se apropia de sfârşit. Cât de curând, avea să părăsească acest tărâm şi să păşească în Ţinuturile Umbrelor, unde avea să îşi petreacă veşnicia în Vâlcea.

M-a cuprins un soi diferit de apăsare când am privit spre şuviţele argintii de păr ce era încă incredibil de des, apoi m-am uitat spre mâinile pătate şi îndoite de deasupra păturii, care, pentru oricine altcineva, ar fi fost prea groasă, ţinând cont de briza caldă ce pătrundea pe fereastră, mişcând lamelele ventilatorului. Am aranjat marginea păturii din dreptul ei.

Când Odetta aflase că zeul primitiv nu mă luase, se uitase la mine cu ochii ei cu urdori şi îmi spusese: „Moartea nu vrea să aibă de-a face cu viaţa. N-aveţi de ce să fiţi surprinşi”.

Pe atunci, nu prea pricepusem la ce se referise. Rareori se întâmpla să pricep, însă răspunsul ei nu mă şocase. Odetta nu mă cocoloşise niciodată. Nici nu fusese îndeosebi de iubitoare, însă mi-a fost mai mamă decât aceea pe care o aveam. Şi avea să piară în curând. Chiar şi în clipa aceasta, era nemişcată.

Prea nemişcată.

Mi s-a tăiat răsuflarea când m-am holbat la pieptul ei fragil. Nu se vedea nici o mişcare. Inima a început să-mi bată năvalnic în piept. Avea pielea palidă, dar nu mi se părea că ar fi căpătat aspectul acela lucios şi cerat al morţii.

— Odetta? am zis eu, cu o voce care mi s-a părut aspră.

Nici un răspuns. M-am ridicat şi i-am rostit din nou numele, în timp ce pieptul mi s-a umplut de o senzaţie de panică. Oare… trecuse în nefiinţă?

„Nu sunt pregătită”.

Am dat s-o iau de mână, dar m-am oprit înainte să o ating. Am

tras aer în piept, tremurat. Nu eram pregătită să moară. Nu în seara aceasta. Nici mâine. Un val de căldură mi-a năpădit mâna, în timp ce am zăbovit cu degetele la doar câţiva centimetri de ale ei…

— *Nu o face,* mi-a zis Odetta cu voce răguşită. Să nu cumva!

I-am privit chipul. Deschisese ochii, doar cât două despicături subţiri, însă îndeajuns încât să văd că albastrul lor cândva vibrant se estompase.

— Nu făceam nimic.

— Oi fi eu c-un picior în Vâlcea deja, însă nu mi-am pierdut minţile. Răsufla slab şi superficial. Nici vederea.

Mi-am plecat privirea spre mâna-mi care se afla atât de aproape de pielea ei. Mi-am dus-o la piept, inima bătându-mi în continuare cu putere.

— Cred că îţi închipui lucruri, Odetta.

A râs, sec şi întretăiat.

— *Seraphena,* mi-a zis ea, făcându-mă să tresar. Era singura care îmi folosea numele întreg. Uită-te la mine!

Mi-am vârât mâinile între genunchi şi m-am uitat la ea, fără să-mi pot aminti vreun moment în care să nu fi avut chipul brăzdat de riduri adânci.

— Ce e?

— Nu face pe sfioasa cu mine, fetiţo. Ştiu ce vrei să faci, mi-a zis ea cu voce hârşâită.

Am dat să neg, dar nici vorbă să accepte aşa ceva.

— Ce ţi-am spus? Atâţia ani la rând? Ai uitat? Ce ţi-am spus? a repetat ea.

Simţindu-mă ca o copilă cocoţată pe un taburet, m-am foit, stingherită.

— Să nu o mai fac niciodată.

— Şi ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi făcut-o? Ai avut noroc pe când erai doar o copilă, doar o fetiţă. Nu vei mai fi la fel de norocoasă. Ţi-ai atrage mânia zeului primitiv.

Am încuviinţat din cap, deşi fusesem norocoasă de mai multe

ori de când fusesem doar o copilă şi îl luasem în braţe pe Butters. Nici măcar o dată… darul meu nu îi captase atenţia zeului primitiv al morţii. Iar eu…

Nu îmi dădeam prea bine seama de ceea ce fusesem pe punctul de-a face.

Tulburată, mi-am scos mâinile dintre genunchi şi le-am privit. Acum, arătau normal. Totul la mine arăta normal. Am răsuflat hârşâit.

— Am crezut că ai murit…

— Şi chiar voi muri, Seraphena. Curând, a prezis Odetta, atrăgându-mi din nou privirea spre a ei.

Oare era doar o închipuire a mea sau chiar părea mai mică sub pătură? Mai slabă.

— Am trăit îndeajuns. Sunt pregătită.

M-am muşcat de buză când a început să îmi tremure şi am încuviinţat din cap.

Poate că privirea îi era ştearsă, dar încă mă putea captiva.

— Ştiu, am zis eu, împreunându-mi mâinile şi ţinându-le strâns în poală.

M-a privit cu pleoapele pe jumătate închise.

— Ai venit cu un motiv anume? Sau doar ca să mă deranjezi?

— Am vrut să văd cum eşti. Şi aşa era, dar mai aveam un motiv. O întrebare. Care-mi dădea ghes de ceva vreme. Şi am vrut să te întreb ceva, dacă te simţi în stare să răspunzi.

— Nu fac decât să stau întinsă-n pat, aşteptând să pleci, a bombănit ea.

Am zâmbit larg, dar zâmbetul mi-a pierit rapid, şi am simţit un gol în stomac.

— Ai spus ceva cu mult timp în urmă, şi voiam să ştiu ce-ai vrut să zici… Ce însemna. Am tras uşor aer în piept. Ai spus că am fost atinsă de moarte şi de viaţă. Ce înseamnă asta? Să fii atins de ambele.

Odetta a râs, tuşind hârşâit.

— După atâţia ani, *acum* mă întrebi?

Am încuviinţat din cap.

— E vreun motiv pentru care mă întrebi acum?

— Nu neapărat, am spus eu, ridicând din umeri. Doar că mereu m-am întrebat despre asta.

— Şi te-ai gândit să mă întrebi înainte să-mi lepăd potcoavele?

M-am încruntat.

— Nu…

A ridicat din sprâncenele-i albe şi stufoase. Am oftat.

— Fie. Poate.

A râs, sec şi hârşâit, însă ochii i s-au luminat de perspicacitate.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, copilă, însă nu e o întrebare la care să pot răspunde. Aşa au zis parcele când te-ai născut. Numai ele îţi pot spune ce înseamnă.

Capitolul 5

Înăbuşindu-mi un căscat în dimineaţa următoare, am intrat în încăperea silenţioasă luminată de lumânări pe uşa pe care o foloseau adesea servitorii. Am străbătut camera de zi tăcută a reginei cu o oarecare lentoare. Din pricina durerii de cap iritante care îmi dispăruse abia în dimineaţa aceea şi a faptului că încercasem să îmi dau seama ce însemna răspunsul vag pe care mi-l dăduse Odetta la întrebare, care nici măcar nu era un răspuns propriu-zis, nu dormisem bine în noaptea dinainte.

Nici măcar nu ştiam de ce încercam să înţeleg ce voise Odetta să spună. Nu era prima oară când vorbea de parcă mi-ar fi spus o ghicitoare. Şi, sinceră să fiu, în jumătate din timp chiar credeam că pur şi simplu înfrumuseţa ce zicea. Cum ar fi faptul că parcele – Arae – ar fi pretins la naşterea mea că fusesem atinsă atât de viaţă, cât şi de moarte. De unde ar fi ştiut Odetta aşa ceva? Nu avea cum să ştie.

Clătinând din cap, am trecut pe lângă divanele somptuoase de culoarea fildeşului, covorul gros amortizând zgomotul paşilor. M-am

îndreptat spre partea din spate a încăperii lungi şi înguste de la etaj, unde ardeau două sfeşnice. Nu îmi aminteam să le fi văzut vreodată stinse.

În încăperea tăcută cu iz de trandafiri mi-am ridicat privirea spre portretul regelui Lamont Mierel şi m-am uitat la el pe îndelete, ştiind că mama îşi lua gustarea la ora aceea. Îl puteam privi liniştită.

Tatăl meu.

Am simţit cum mi se strânge pieptul, o apăsare, care ar fi putut fi mâhnire, deşi nu ştiam cum aş fi putut jeli o persoană pe care nu o cunoscusem.

Murise la scurt timp după naşterea mea, aruncându-se din turnul estic al castelului Wayfair. Nimeni nu îmi spusese vreodată de ce. Nimeni nu vorbea despre asta. Dar mă întrebam adesea dacă nu cumva naşterea mea – mementoul a ce făcuse strămoşul lui – îl mânase să se arunce.

Am înghiţit în sec, privind cu atenţie portretul atât de minuţios realizat, încât mi se părea că se afla chiar în faţa mea, în veşminte albe şi violete, cu coroana de frunze aurie pe păru-i în nuanţa unui vin roşu intens.

Părul îi cădea uşor ondulat până la umeri, în timp ce părul meu era, ei bine, un amestec de cârlionţi strâmţi şi lejeri… şi mănunchiuri încâlcite ce-mi ajungeau până la şolduri. Aveam fruntea la fel, arcuită într-un fel ce mă făcea să arăt de parcă aş fi pus mereu la îndoială sau aş fi judecat ceva. Aveam aceeaşi curbură a gurii, dar, cumva, a lui fusese surprinsă cu colţurile în sus, surâzând uşor, în timp ce eu, aşa cum îmi spusese regina de mai multe ori, păream *ursuză.* Şi el avea câţiva pistrui pe puntea nasului, în timp ce eu arătam de parcă cineva ar fi înmuiat o pensulă în vopsea maronie şi mă stropise peste tot pe faţă cu stropi maronii. Avea ochii de un verde crud, ca ai mei, însă felul în care fuseseră pictaţi mă afecta mereu.

Nu se vedea deloc lumină în privirea lui, nici o strălucire de viaţă sau o voioşie ascunsă care să se potrivească modului în care i

se curba gura. Avea ochii *bântuiţi,* şi nu prea ştiam cum ar fi reuşit un artist să surprindă o astfel de emoţie cu culori în ulei, însă era limpede că acesta reuşise să o facă.

Mi-era greu să-l privesc în ochi.

Mi-era greu să-l privesc în general. Avea trăsături mai masculine, mult mai rafinate decât ale mele, dar aveam atât de multe în comun, încât mă întrebasem cu mult înainte să eşuez dacă era cumva unul dintre motivele pentru care mamei mele îi era greu să mă privească. Deoarece ştiam că îl iubise. Că o mare parte din ea încă îl iubea, chiar dacă găsise loc în sufletul ei şi pentru afecţiunea pe care o avea faţă de regele Ernald. De aceea lumânările acelea nu se stingeau niciodată. De aceea regele Ernald nu intra niciodată în această cameră de zi şi de aceea, atunci când suferea de dureri de cap îngrozitoare, mama se retrăgea aici, nu în odăile pe care le împărţea cu soţul ei. De aceea petrecea adesea ore întregi aici, singură cu portretul lui Lamont.

M-am întrebat adesea dacă fuseseră suflete pereche – dacă acest lucru despre care se scria în poezii şi în cântece exista cu adevărat. Două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Se spunea că atingerea dintre ele era încărcată de energie şi că sufletele lor aveau să se recunoască reciproc. Se spunea chiar că îşi puteau pătrunde reciproc în vise şi că pierderea unuia din ei nu putea fi vindecată.

Dacă sufletele pereche nu erau o simplă legendă, atunci credeam că asta fuseseră mama şi tatăl meu.

Am simţit o apăsare în piept, rece şi dureroasă. Uneori, mă întrebam dacă mama mă învinuia pentru moartea lui. Poate că, dacă ar fi avut un fiu în schimb… Dacă lucrurile ar fi stat astfel, oare ar mai fi fost în viaţă? În schimb, murise, iar mie nu îmi păsa de ce credeau sau pretindeau preoţii zeului primitiv al vieţii. Cu siguranţă se afla în Vâlcea acum; cu siguranţă găsise pacea pe care nu reuşise să o dobândească în viaţă.

În mijlocul răcelii dureroase lucea o scânteie de căldură… de furie. Era un alt motiv pentru care mi-era atât de greu să-l privesc.

Nu voiam să fiu furioasă, deoarece mi se părea greşit să mă simt aşa, însă mă părăsise înainte să apuc să-l cunosc.

Uşile de la camera de zi au scârţâit brusc, şi mi s-a pus un nod în stomac. M-am întors, ştiind că nu aveam cum să ajung la uşa servitorilor în timp util. Când am auzit vocea mamei, mi-am pierdut orice speranţă că ar fi putut fi una dintre doamnele de onoare ale ei. M-a năpădit un tumult de emoţii. Groază gândindu-mă la cum avea să reacţioneze când avea să mă găsească aici. Speranţă că nu avea să o deranjeze prezenţa mea. Amărăciune pentru că eram îndeajuns de nesăbuită încât să mă agăţ de o astfel de speranţă. Mi-am ridicat privirea în timp ce regina Lasaniei a intrat în încăpere, o forţă înveşmântată în fuste lila ce pluteau în jurul ei şi nestemate scânteietoare. În spatele ei se aflau Lady Kala şi o croitoreasă, cea din urmă cu o rochie în mâini.

N-am putut să nu mă holbez la mama mea. Nu o mai văzusem din seara în care lorzii de pe insulele Vodina respinseseră oferta de loialitate. Oare arăta diferit? Ridurile din colţurile ochilor păreau mai adânci. Părea mai slabă, şi m-am întrebat dacă era din pricina rochiei sau dacă nu avea poftă de mâncare. Dacă cumva se simţea rău…

— Mulţumesc că ai terminat rochia…

Mama s-a oprit brusc, iar pieptenele cu nestemate galbene ce-i ţinea cârlionţii fixaţi a scânteiat în lumina lămpii. M-a văzut şi a căscat uşor ochii, apoi i-a mijit.

Mi-am îndreptat umerii, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat ea pe un ton poruncitor.

Am dat să spun ceva, dar n-am mai reuşit să formez nici un cuvânt când a înaintat cu paşi apăsaţi, lăsându-le pe Lady Kala şi pe croitoreasă lângă uşă.

S-a oprit la câţiva paşi de mine, iar pieptul i s-a umflat brusc. Buzele i s-au încordat, şi s-a întors cu spatele la mine.

— Îmi pare rău, Andreia, a spus ea, adresându-i-se croitoresei.

Andreia. Mi se păruse mie că o recunoscusem. Numele ei de familie era Joanis. Deţinea un magazin de îmbrăcăminte în Stonehill, frecventat de mulţi nobili, bărbaţi şi femei deopotrivă.

— Ştiu că timpul tău este foarte preţios. Nu am ştiut că slujnica mea avea să fie aici.

„Slujnica".

Lady Kala şi-a plecat privirea în pământ, în timp ce croitoreasa a clătinat din cap.

— E în regulă, Excelenţă. Voi aranja atunci lucrurile.

Privirea mi s-a mutat de la mama la croitoreasă. Andreia avea cearcăne, şi fire de păr castanii îi ieşeau din cocul îngrijit. Puteam să pun rămăşag că petrecuse multe nopţi terminând mănunchiul de mătase de culoarea fildeşului ornat cu perle pe care îl ţinea în braţe. Mi-a zvâcnit un muşchi în colţul gurii când m-am gândit cât trebuia să fi costat rochia cu pricina. Serviciile Andreiei nu erau deloc ieftine. Între timp, mii de oameni – poate chiar mai mult de-atât – mureau de foame.

Însă mama avea nevoie de o rochie nouă care ar fi putut hrăni zeci de familii sau întregul orfelinat timp de câteva luni sau poate chiar mai mult de-atât.

— Nu sunt întru totul sigură de ce eşti aici, mi-a zis regina şoptit, după ce se apropiase de mine în felul acela deseori straniu şi silenţios al ei, în timp ce eu am privit-o pe croitoreasă agăţând rochia de un cârlig din perete. Însă, sinceră să fiu, în momentul de faţă, nici că-mi pasă, a adăugat ea.

Am privit-o, fără să mă deranjez măcar să caut vreo licărire de căldură pe trăsăturile ei. Fărâma aceea de speranţă pierise de mult.

— Nu m-am aşteptat să fii aici.

— Din cine ştie ce motiv, am impresia că e o minciună şi că ai venit doar ca să deranjezi. Ridurile de la colţurile ochilor erau mult mai vizibile acum, în timp ce o privea la rândul ei pe Andreia scotocind prin geanta pe care o adusese cu ea. La urma urmei, a adăugat ea, sunt convinsă că acum croitoreasa se întreabă de ce o

slujnică ar fi îmbrăcată ca un grăjdar şi de ce s-ar afla într-una dintre odăile mele private. Această posibilă catastrofă poartă amprenta ta; ţi-ai dorit să se întâmple aşa.

M-am holbat la ea, blocată între scepticism şi amuzament.

— Dacă aş fi putut face lucrurile să se întâmple după voia mea, nu asta mi-aş fi dorit.

— Nu, presupun că nu, a remarcat ea pe un ton sec şi rece ca gheaţa, pe care nu o auzisem niciodată să-l folosească cu altcineva. Ţi-ai folosi acel dar pentru lucruri mult mai vătămătoare.

Mi-am simţit pielea arzând când insinuarea ei a atins un punct sensibil. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că era îngrozită de ceea ce devenisem. Nu puteam s-o învinuiesc. Cu siguranţă o bântuia faptul că întâia ei născută ucidea oameni cu regularitate. Doar că de prea multe ori se întâmpla la cererea ei.

Mi-am zis în gând să nu ripostez. Nu avea sens. Însă rareori ascultam de acea voce a raţiunii.

— Sunt capabilă să fac doar lucrurile pe care ceilalţi se aşteaptă să le fac.

— Şi totuşi, iată-te lângă mine, după ce ai eşuat să faci lucrurile la care ne aşteptam de la tine, mi-a răspuns ea încet. În timp ce oamenii noştri continuă să flămânzească şi să moară.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă, şi m-am forţat să spun încet:

— Îţi pasă de oameni?

Regina a privit-o în tăcere pe Andreia preţ de câteva secunde.

— Doar la ei mă gândesc.

Am râs fără să vreau, încet şi aspru, şi s-a uitat la mine, dar nu credeam că mă vedea efectiv.

— Ce e atât de amuzant? a întrebat ea.

— Tu, i-am răspuns eu în şoaptă şi am văzut cum pielea de sub ochiul drept îi zvâcneşte. Dacă îţi pasă de oamenii care flămânzesc, atunci de ce nu le-ai dat banii cheltuiţi pe o altă rochie celor care au nevoie de ei?

Umerii i s-au încordat.

— N-ar fi fost nevoie să menţin aparenţele şi să cheltuiesc bani pe *încă* o rochie dacă ţi-ai fi îndeplinit datoria, nu-i aşa? N-ar mai fi existat Stricăciunea. N-ar mai fi flămânzit nimeni.

Cuvintele ei au căzut asupra mea de parcă ar fi fost făcute din numeroasele ace ascuţite ce ieşeau din rotocolul de material pe care Andreia îl aşezase pe o masă din apropiere.

— În schimb, regate care se rugau cândva pentru o alianţă cu Lasania mă numesc acum Regina Cerşetoare. Mama m-a privit şi a adăugat: Aşa că, te rog, găseşte-ţi alt loc de pe această proprietate vastă pe care să îl bântui.

— Presupun că mă voi duce să cutreier pădurile şi să mă alătur spiritelor din ele, am bombănit eu.

Regina Calliphe a strâns din buzele până i s-au albit.

— Dacă aşa preferi.

Tonul ei apatic – faptul că mă alungase fără drept de apel – era mai rău decât dacă m-ar fi plesnit peste faţă. Mă usturau ochii de furie, o furie care prinsese rădăcini în adâncul meu, dezlegându-mi limba aşa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Nu eram mereu aşa. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii făcând întocmai cum mi se spunea, rareori refuzând o cerere sau o poruncă. Fusesem tăcută, şoptind prin încăperile castelului Wayfair, atât de concentrată pe a capta atenţia – şi poate şi afecţiunea – reginei. Însă acest lucru încetase cu trei ani în urmă. Nu-mi mai puneam lacăt la gură. Nu mă mai străduiam. Nu îmi mai păsa.

Poate că acesta era răspunsul la întrebarea afurisitului ăluia de zeu. De ce mă năpusteam cu atâta nerăbdare spre moarte.

— Ştii ce? Dacă să-i implori pe alţii să se alieze cu tine e atât de umilitor pentru tine, ai putea face oricând ce-a făcut Regele de Aur, am zis eu, mai mult în şoaptă. După care vei putea privi cum toţi ceilalţi fac curat după neorânduiala care se va isca.

M-a privit brusc.

— Cândva, gura aia a ta te va băga într-un bucluc din care nu vei mai putea ieşi.

— Nu-i aşa că ai fi foarte fericită să se întâmple una ca asta? am zis eu, conştientă de felul în care Lady Kala şi croitoreasa încercau să ne ignore.

Privirea i-a devenit ca de gheaţă.

— Pleacă! a poruncit ea. Acum.

Clocotind de furie şi o emoţie apăsătoare şi sufocantă pe care refuzam să o recunosc, am făcut o reverenţă exagerat de minuţioasă. Mama s-a holbat la mine, cu nările fremătându-i.

— Dorinţa voastră e poruncă pentru mine, Excelenţă, am spus eu, ridicându-mă şi străbătând încăperea.

— Închide uşa după tine, să nu mai avem parte de întreruperi neînsemnate, a zis regina Calliphe.

Cu ochii strânşi, am închis uşa după mine fără să o trântesc, lucru care a necesitat şi ultimul strop de voinţă de care dispuneam, aducându-mi aminte că vorbele ei nu mă mai puteau atinge. Pe coridor, am tras aer în piept, prelung şi adânc, şi mi-am ţinut răsuflarea. Mi-am ţinut-o până când m-au usturat plămânii şi am început să lăcrimez. Până când am început să văd mici străfulgerări albe în spatele pleoapelor. Abia atunci am răsuflat. A fost singurul lucru care m-a împiedicat să apuc mânerul uşii şi să o trântesc de nenumărate ori.

Am deschis ochii doar după ce am avut încredere că îmi puteam controla acţiunile. Doi gardieni regali se aflau de cealaltă parte a odăilor mamei.

Zeilor mari, arătau… absurd în uniformele lor, ca nişte păuni înfoiaţi.

Cei doi bărbaţi se holbau drept în faţă, fără să schiţeze vreo expresie, deşi tocmai stătusem în faţa lor preţ de câteva momente, cu ochii închişi, ţinându-mi răsuflarea. Am presupus că nici măcar n-ar fi observat un lucru atât de mărunt în comparaţie cu toate ciudăţeniile pe care mă văzuseră făcându-le.

M-am urnit din loc, cu ochii şi gâtlejul încă usturându-mă, frecându-mi partea din spate a umărului drept, unde mă furnica

semnul din naştere în formă de semilună. Trebuie să fi fost de la numeroasele sfeşnice de perete ce luminau coridorul. Nu avea nimic de-a face cu mama mea. Nici vorbă ca ea să fi avut vreun efect asupra mea. Nu când i se citea pe chip cât de dezamăgită era de mine.

Aerul îmbălsămat al nopţii îmi trăgea de tivul vindiacului, făcându-l să mă lovească peste genunchi în timp ce îmi croiam drum prin Grădinile Primitive prea pline ce se întindeau pe o suprafaţă de câţiva acri în jurul zidului exterior. Am traversat apoi podul castelului, trecând pe lângă câteva trăsuri incrustate cu nestemate, ce intrau şi ieşeau din castelul Wayfair în timp ce apa curgea năvalnic pe dedesubtul lor. Mi-am ridicat gluga hainei şi am străbătut periferia districtului îngust cunoscut sub numele de Eastfall, unde se aflau una din cele două citadele regale, precum şi dormitoarele în care se antrenau şi locuiau gardienii. Cealaltă citadelă regală, cea mai mare din cele două, se afla la periferia Carsodoniei, cu faţa spre Câmpiile cu Sălcii, şi era locul în care se antrenau cele mai multe dintre armatele Lasaniei.

Nu aveam o anumită destinaţie în minte, ci am străbătut pur şi simplu numeroasele tuneluri de lujeri din Luxe, ridicându-mi privirea spre dreapta, nevrând să văd ceea ce aveam să văd, dar neputând nici să mă opresc.

Templul Umbrelor se afla la poalele Stâncilor Mâhnirii, în spatele unui zid de piatră gros ce înconjura întreaga clădire. Nu avea importanţă de câte ori ajunsesem în apropierea templului: nu mă puteam obişnui nicicum cu frumuseţea impunătoare a turlelor răsucite ce se înălţau aproape la fel de sus ca stâncile, cu turnurile înguste şi cu zidurile netede negre ca smoala construite din piatră de umbre lustruită. Părea să ademenească stelele de pe cerul nocturn şi să le capteze în piatra de obsidian. Templul scânteia de parcă o sută de lumânări ar fi fost aprinse şi aşezate de-a lungul lui.

M-am înfiorat fără să vreau când mi-am întors privirea de la el

şi m-am forţat să-mi văd de drum. Încercam să nu mă apropii de Templul Umbrelor. În ultimii trei ani, fusesem acolo de patru ori, mai mult decât suficient. În noaptea asta nu trebuia să mă gândesc la ce anume l-ar fi făcut pe zeul primitiv al morţii să se răzgândească.

O energie plină de nervozitate şi de nelinişte pusese stăpânire peste mine după ce trecusem pe la Odetta, care încă dormea, mult prea nemişcată. Gândul că aveam să petrec o noapte lungă privind umbrele strecurându-se pe tavan mă făcuse să plec din castelul Wayfair.

Nu voiam să fiu singură, dar nici nu voiam să mă aflu prin preajma cuiva.

Aşa că m-am plimbat, cum făceam de obicei în nopţile în care îmi era imposibil să dorm din pricina energiei ce fremăta în mine, nopţi care în ultimele câteva luni deveniseră tot mai obişnuite. Mirosul ploii atârna greu în aer. Era încă îndeajuns de devreme pentru ca zumzetul conversaţiilor şi clinchetul paharelor elegante să răsune în curţile luminate de lumânări. Trotuarele erau o mare de rochii şi cămăşi mult prea dense pentru căldura de afară. Mi-am văzut de drum, fără să mă integrez în rândul lor. Mă mişcam nevăzută, o stafie printre cei vii. Sau cel puţin aşa mi s-a părut în timp ce am trecut un al doilea pod, mai puţin grandios decât cel dintâi, care făcea legătura între cele două maluri ale râului Nye. Se lăsase o pâclă fină ce îmi umezea pielea. Am intrat în cartierul deluros cunoscut sub numele de Stonehill. Pâcla a mai atenuat căldura, dar speram ca norii grei ce se rostogoleau dinspre apă să vestească ploi mai puternice, de care aveam mare nevoie.

Templul lui Phanos, zeul primitiv al cerului, mării, pământului şi vântului, se afla în vârful cartierului Stonehill, coloanele lui groase creionându-se neclar prin burniţă. Mi-am dat seama că într-acolo mă îndreptam.

Îmi plăcea acolo sus. Nu era câtuşi de puţin la fel de sus ca Stâncile Mâhnirii, însă de pe treptele templului puteam vedea întreaga capitală.

Încă erau oameni prin preajmă, aglomerând străzile înguste şi dealurile abrupte, deşi cele mai multe prăvălii se închiseseră deja. M-am holbat la numerele de casă luminate de torţe, case înguste pe un singur nivel cu pavilioane acoperite pe acoperiş…

Am simţit fără să vreau o revărsare de căldură în piept, ce mi se împingea în piele. M-am împleticit pe dealul enervant de abrupt. Furnicături calde mi-au străbătut braţele. Am tras scurt aer în piept, iar inima a început să-mi bată năvalnic în piept.

Senzaţia aceea…

Ştiam ce însemna… Ştiam la ce reacţionasem.

Moarte.

O moarte foarte recentă.

M-am forţat să inspir şi să expir lent, uniform, m-am întors în cerc şi apoi am pornit-o din nou în sus pe deal. Am alungat senzaţia de căldură, potolind-o, înaintând cu paşi apăsaţi. Mi se părea că nu deţin deloc controlul. Darul din mine mă împingea în faţă, deşi ştiam că nu aveam să fac nimic după ce voi fi găsit sursa. Şi totuşi, am continuat să înaintez.

La nici un cvartal distanţă, *l-am văzut.*

Pe zeul cu părul lung de culoarea cerului nocturn. Cobora pe cealaltă parte a străzii, cu braţele dezvelite şi incolore în lumina lunii.

Madis.

Aşa se numea.

M-am dat în spate pe o alee îngustă, lipindu-mă de tencuiala de stuc caldă încă de la soare a unei case. Mi-am vârât mâna în pliurile vindiacului şi am apucat mânerul pumnalului. Şi m-am muşcat de falcă, privindu-l pe zeu şi închipuindu-mi-l pe bebeluşul pe care îl aruncase ca pe un gunoi.

Madis a trecut pe sub un felinar stradal, oprindu-se la auzul unui câine ce a lătrat în apropiere, după care s-a întors pe jumătate, uitându-se spre cealaltă parte a străzii. Şi-a înclinat uşor capul. Câinele nu mai lătra, dar era de parcă… auzise altceva. Am dat să-mi

scot pumnalul din teacă.

„Ce faci?”

Vocea care mi-a răsunat în minte era un amestec între vocea mea şi cea a zeului cu ochi argintii. L-aş fi putut lovi pe Madis. Eram convinsă de asta. Dar apoi? Cu siguranţă s-ar fi observat dacă un muritor ucidea un zeu. Furia care mă încerca din pricina a ceea ce-i făcuse copilului mă făcea să nu-mi pese de ce avea *să urmeze.*

„Ce îţi înăbuşă frica şi te împinge cu atâta nerăbdare spre moarte?”

Am rămas locului, bântuită de cuvintele zeului cu ochi argintii, iar asta m-a costat. Madis pornise deja spre cărările întunecate dintre case, mişcându-se cu repeziciune. Am înjurat în barbă şi m-am dezlipit de lângă zid. Am simţit mânerul pumnalului apăsându-mi în palmă şi l-am urmărit. M-am oprit când am ajuns pe trotuar, aruncând o privire în direcţia din care venise, gândindu-mă la furnicăturile calde, ce se estompaseră acum.

Aveam groaznica bănuială că senzaţia avea de-a face cu el.

— Fir-ar, am bombănit eu, uitându-mă la culoarul întunecat şi înapoi.

M-am urnit iar, oprindu-mă aproape de capătul străzii. M-a încercat din nou o senzaţie vagă de căldură când m-am întors spre o clădire. Fără curte. Uşa de la intrare dădea chiar în trotuar. Mai multe lumânări pâlpâiau calde la ferestrele cu zăbrele situate de-a lungul casei de stuc. Acoperămintele albe de pe acoperiş erau trase, oferindu-i pavilionului o oarecare intimitate.

Un sfeşnic cu lămpi de gaz se afla sub numărul de casă, iar pe un indicator scria: *Joanis Designs.*

Am simţit un fior rece pe şira spinării. Doar nu putea fi croitoreasa care îi adusese mamei rochia de mătase cu perle. Părea o coincidenţă mult prea mare să mă fi aflat acolo fără motiv şi ca zeul Madis să-i fi făcut rău.

M-am mişcat fără să vreau şi am răsucit mânerul uşii de la intrare. Era descuiată. M-am împotrivit imboldului de-a o lovi cu

piciorul, chiar dacă m-ar fi făcut să mă simt mai bine. În schimb, am deschis-o cu *calm.*

Mirosul de *carne arsă* m-a izbit de cum am intrat în foaierul mic, şi am simţit cum îmi urcă în gât mâncarea pe care o consumasem mai devreme. Am trecut pe lângă câteva ghivece cu plante cu frunze mari. Am văzut în întuneric role mari de materiale şi manechine. Am apucat strâns pumnalul şi m-am furişat înainte, intrând pe un coridor îngust şi întunecat, unde am văzut o altă uşă deschisă. Cunoşteam felul în care erau dispuse încăperile în astfel de căsuţe. Camerele veneau una după cealaltă, bucătăria aflându-se de obicei în spatele casei, cel mai departe de zonele locuite. Dormitoarele ar fi trebuit să fie la mijloc, iar camerele de zi în faţă, unde văzusem lumină la ferestrele situate de-a lungul casei.

Am deschis în tăcere uşa care separa încăperea folosită pentru afacere de restul casei. Mi-am trecut privirea peste scaunele şi divanele deschise la culoare şi goale şi peste lampa de gaz aprinsă pe care nu o văzusem de pe stradă şi care se afla pe o măsuţă de ceai. Un pahar fusese răsturnat, şi din el se scurgea un lichid roşu pe masa de stejar şi peste o carte pe jumătate închisă. Pe podea, în faţa divanului, se zărea un picior alb şi slab. Am înaintat şi mai mult, trăgând scurt aer în piept. Se mai simţea un miros în jur. Unul mai proaspăt. Mi se părea cunoscut. Am ocolit însă divanul fără să reuşesc să-l identific.

Pe toţi zeii!

Întins pe jos era ce mai rămăsese din domnişoara Andreia Joanis. Avea braţele încrucişate peste corsajul unui chiton lila, de parcă cineva i le-ar fi aranjat aşa. Unul din picioare îi era îndoit, genunchiul apăsându-i în piciorul măsuţei de ceai. Pe braţe, gât şi obraji i se puteau zări vene închise la culoare. Avea gura deschisă, de parcă ar fi ţipat, iar carnea… îi era pârjolită şi carbonizată. La fel şi locul din jurul ei…

Nu avea ochi.

Îi fuseseră arşi de tot, iar pielea din jurul lor – pârjolită într-un

tipar straniu ce aducea a… aripi.

Singurul avertisment de care am avut parte a fost mişcarea aerului din spatele meu. Instinctele au preluat controlul: nu era de bun augur dacă se mai afla cineva în casă şi se apropiase de mine atât de silenţios. M-am întors, lovind cu braţul…

Am simţit o mână rece prinzându-mă de încheietură în timp ce m-am învârtit şi-am lovit brusc cu mâna dreaptă, cea în care ţineam pumnalul. Ceva s-a împotrivit tăişului, după care piatra de umbre, atât de ascuţită şi de letală, a străpuns pielea şi s-a afundat… S-a afundat adânc în pieptul *lui,* iar în clipa aceea o undă de energie mi-a străfulgerat pielea, şi am înţeles cine mă apucase de mână.

Pe cine tocmai înjunghiasem în piept. În inimă.

Zeilor mari!

Mi-am ridicat privirea dinspre mâna şi mânerul pumnalului, care erau lipite de un piept înveşmântat în negru, spre ochi…

Ochi mari brăzdaţi de filamente învolburate de *eather.*

Ochii argintii ai zeului.

Capitolul 6

Mi-a stat inima-n loc, după care a început să-mi bată cu repeziciune. Aerul mi s-a blocat în gâtlej în timp ce l-am privit coborându-şi lent privirea spre pieptul lui – spre pumnalul pe care îl implântasem în el. Am încremenit, şocată. Nici măcar nu-i mai simţeam mâna cu care mă ţinea de încheietura stângă. Tot ce simţeam era necredinţă şi o groază pură ce pulsa în mine.

Piatra de umbre putea ucide un zeu dacă îl înjunghiai în inimă, iar eu greşisem ţinta cu doar câţiva milimetri… Poate nici atât. Într-un ungher dosnic al minţii, ştiam că avea să supravieţuiască, dar cu siguranţă *îl durea.*

M-a privit din nou cu ochii-i ca argintul-viu. Filamente subţiri de *eather* i se zbăteau în irisuri, şi am ştiut că avea să mă ucidă. Nici vorbă să nu o facă. Mi s-a strâns pieptul când mi-a dat drumul la

încheietură şi s-a tras încet un pas în spate, eliberându-se. Tăişul era acoperit de sânge alunecos, închis la culoare şi *lucios* în lumina lămpii – nu aducea câtuşi de puţin a sânge de muritor. M-am holbat la pumnal şi-am făcut câţiva paşi în spate, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze.

— Ai intrat din nou într-o casă fără să îţi aloci o clipă ca să verifici dacă erai într-adevăr singură, mi-a zis zeul, iar eu mi-am ridicat brusc privirea spre a lui. *Eather-ul* i se învolbura cu şi mai multă sălbăticie în ochi. A fost incredibil de nesăbuit din partea ta. Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Am răsuflat apăsat.

— Tocmai… te-am înjunghiat în piept, şi *asta* ai de zis?

— Nu. Ajungeam şi la asta. Şi-a lăsat capul într-o parte, şi un smoc de păr închis la culoare i-a alunecat peste obraz. M-ai înjunghiat.

— Aşa e.

Am mai făcut un pas în spate, cu gâtlejul prea uscat ca să pot înghiţi.

— În piept, a continuat el. Partea din faţă a tunicii îi era sfâşiată, însă nu se vedea nici o pată de sânge. Nimic. De n-ar fi fost tăişul pumnalului mânjit, nici n-aş fi crezut că-l înjunghiasem. *Aproape* în inimă.

Mi-au tremurat mâinile.

— Păi, se pare că nu te-a prea afectat.

Un lucru care mă îngrozea de-a dreptul.

— M-a usturat, a mormăit el, îndreptându-şi capul. Tare.

— Îmi pare rău?

Şi-a plecat bărbia.

— Ba nu-ţi pare rău.

De fapt, chiar îmi părea. Oarecum.

— Tu m-ai înşfăcat primul.

— Înjunghii pe oricine pune mâna pe tine?

— Da! am exclamat eu. Îndeosebi când mă aflu într-o casă cu

un cadavru şi cineva mă înşfacă de la spate, fără nici o avertizare!

— Nu sunt pregătit să vorbim despre motivul pentru care te afli în această casă, alături de un cadavru, mi-a zis el, iar eu m-am încruntat. În primul rând, nu s-ar zice că îţi pare rău.

— Ba mi-a părut rău, adică *îmi pare rău,* dar nu te-aş fi înjunghiat dacă nu m-ai fi înşfăcat.

— Chiar dai vina *pe mine?* m-a întrebat el sceptic.

— Tu m-ai înşfăcat, am repetat eu. Fără vreun avertisment…

— Poate ar trebui să te uiţi înainte să înjunghii pe cineva? a ripostat zeul. Sau nu te-ai gândit la asta?

— Tu te-ai gândit vreodată să-ţi anunţi prezenţa, ca să nu fii înjunghiat? i-am răspuns eu apăsat.

Zeul s-a mişcat rapid. N-am apucat să fac nimic. Brusc, era chiar în faţa mea, apucând pumnalul de *tăiş.* Mi l-a smuls din mână. O clipă mai târziu, o energie albă-argintie i-a pârâit peste încheieturile degetelor. Lumina s-a aprins şi a pulsat, învăluind tăişul şi mânerul. Piatra de umbre şi mânerul de fier s-au fărâmiţat sub strânsoarea lui.

Am rămas cu gura căscată.

Şi-a desfăcut palma şi, în lumina lămpii, am văzut cenuşa ce rămăsese din pumnalul meu căzând pe podea.

— Mi-ai distrus pumnalul! am exclamat eu.

— Întocmai, a admis el.

Uluită, am încremenit preţ de câteva clipe. Nici măcar nu puteam să mă gândesc la faptul că familia mea îl păstrase în siguranţă ani la rând, aşteptând să mă nasc eu.

— Cum îndrăzneşti?!

— Cum îndrăznesc? Te-ai gândit că poate nu îmi doresc să fiu înjunghiat din nou cu el?

— N-ar fi trebuit să-ţi faci griji în privinţa asta dacă ai fi salutat pur şi simplu! am urlat eu.

— Şi dacă te-aş fi luat prin surprindere? m-a întrebat el. Probabil m-ai fi înjunghiat şi atunci.

Mi-am strâns mâinile pumni.

— Acum, chiar că îmi doresc să te înjunghii din nou.

— Cu ce? Şi-a plecat din nou bărbia, cu privirea învolburată ca o furtună. Cu mâinile goale? Aproape că mă tentează să te las să încerci.

Am tras aer în piept când i-am auzit tonul aproape tachinator. Îl amuza situaţia. Însă îmi distrusese pumnalul preferat. Mi-am pierdut şi ultima brumă de autocontrol.

— Poate că voi face rost de alt pumnal din piatră de umbre. Şi, în loc de inimă, voi ţinti gâtlejul? Oare zeii supravieţuiesc dacă sunt decapitaţi? Sunt nerăbdătoare să aflu.

Zeul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Am impresia că vorbeşti serios.

Atunci am zâmbit larg, aşa cum făcusem mai devreme în prezenţa mamei.

— Poate că da.

O undă de şoc i-a străbătut scurt chipul, făcându-l să caşte ochii.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi? Chiar şi acum?

— Nu e o ameninţare, am spus eu. E o promisiune.

S-a tras în spate. Mi-am dat numaidecât seama că se prea putea să mă fi pierdut cu firea, uitând *ce* era el de fapt.

Un freamăt de energie a cuprins încăperea, atingându-mi pielea. Mi s-a părut deopotrivă fierbinte şi rece ca gheaţa, şi mi s-a făcut pielea de găină când a zguduit tablourile de pe pereţi.

Abia de-am reuşit să trag aer în piept, însă am rămas tare pe poziţie, în loc să cedez în faţa instinctului de a fugi, de a o lua la sănătoasa din casă şi din faţa acestei fiinţe cu o putere de neînţeles, fără să privesc în urmă. Mi-am ridicat bărbia, tremurând.

— Ar trebui să fiu impresionată?

Zeul a încremenit, în timp ce lumina pulsa intens. Mi s-au blocat toţi muşchii corpului. Poate că, în mod straniu, mama chiar profeţise ce avea să se întâmple din pricina gurii mele?

A râs, un râset jos şi gutural. Nu l-am văzut ridicând mâna, însă am simţit atingerea rece a unui deget pe obraz. Mi-a stat în inima-n piept când am încercat să mă pregătesc pentru durerea pe care urma să o resimt când *eather-ul* avea să-mi pârjolească măruntaiele, aşa cum făcuse cu fraţii Kazin şi cu biata femeie întinsă acum pe podea.

Însă n-am simţit nici o durere.

I-am simţit doar buricele aspre ale degetelor mişcându-se pe obrazul meu, oprindu-se chiar în colţul buzelor.

— Ce te înspăimântă cu adevărat, *liessa?* a întrebat el, şi mi s-a părut… mi s-a părut că aud aprobare în vocea lui. Dacă eu nu te sperii?

Liessa. Era a doua oară când îmi spunea aşa, şi voiam să ştiu ce însemna cuvântul. Nu părea cel mai oportun moment ca să-l întreb.

— Mi-e… Mi-e teamă, am recunoscut eu – şi… cui nu i-ar fi fost?

Lumina argintie intensă din ochi i-a pălit.

— Doar la un nivel superficial. Nu e genul acela de teamă care-l modelează pe un muritor, care-l schimbă şi-i ghidează alegerile, a zis el, trecându-şi degetul mare peste bărbia mea, pe sub buza mea.

Avea o atingere plină, ca un fier de însemnat de gheaţă ce a stârnit în mine un val de nelinişte… şi de ceva mai puternic. Ceva care mă făcea să îmi spun „În sfârşit”, acelaşi sentiment cum că *totul era aşa cum trebuia să fie* care mă încercase şi înainte. Era limpede că ceva nu era în regulă cu mine. Pentru că toate astea nu aveau nici o logică.

— Poate că simţi groază, dar nu eşti îngrozită. Şi e o diferenţă ca de la cer la pământ între cele două.

— De unde… De unde ştii tu? am întrebat eu, iar inima a început să-mi bată cu putere când şi-a răsfirat degetele peste maxilarul şi obrazul meu. Nu ştiam dacă inima îmi bătea atât de repede pentru că mă atingea sau pentru că mă atingea cu atâta blândeţe. Şi-a trecut mâna peste curbura gâtului meu, şi m-am

întrebat dacă simţea cât de repede îmi zvâcnea pulsul. Eşti un zeu al gândurilor şi al emoţiilor?

A râs din nou, aspru şi răguşit, şi şi-a vârât degetele sub glugă, sub cosiţa care-mi atârna peste ceafă.

— Tu, mi-a zis el, mişcându-şi lent degetul mare, în cercuri, peste partea laterală a gâtului. O rostise pe un ton straniu. Tu aduci necazuri.

M-am muşcat de falcă în timp ce m-am înfiorat din nou, şi furnicăturile s-au aşezat în locuri foarte indecente, făcându-mă să mă întreb cât de neînţeleaptă eram de fapt.

Aveam impresia că foarte neînţeleaptă.

Pentru că furnicăturile intense pe care le simţeam pe piele erau de-a dreptul nesăbuite. Nici măcar nu părea muritor în clipa asta.

— Nu chiar, am şoptit eu.

— Minciuni.

I-am cercetat trăsăturile dure, brutal de izbitoare.

— Nu… nu eşti furios pe mine?

— Sunt clar tulburat, a răspuns el, iar mie mi-au venit în minte zeci de adjective mai bune pentru a descrie cât de furioasă aş fi fost dacă cineva *aproape* că m-ar fi înjunghiat în inimă. După cum am zis, m-a usturat. O clipă.

Doar o clipă?

— Am impresia că mă vei întreba dacă sunt convins că nu te voi ucide, a continuat el, şi aş fi minţit dacă aş fi zis că nu mă gândisem la asta. Nu voi zice că nu mi-a trecut prin minte când am simţit pumnalul străpungându-mi pielea.

Şi-a trecut din nou degetul mare peste locul în care îmi putea simţi pulsul.

— Ce te-a oprit?

— Mai multe lucruri. Şi-a înclinat uşor capul, iar eu am simţit o suflare rece pe curbura obrazului. Deşi acum stau să mă gândesc dacă nu cumva mi-am pierdut minţile, ţinând cont de faptul că m-ai ameninţat din nou imediat după aceea.

Nu am spus nimic, de data asta ascultându-mi instinctele.

— Sunt surprins, a spus el, zâmbind. M-am aşteptat să ripostezi într-un fel sau altul.

— Încerc să dau dovadă de bună judecată şi să tac cât pot.

— Şi îţi iese?

— Nu prea, sinceră să fiu.

Zeul a râs încet, apoi şi-a tras mâna.

— Ce cauţi aici?

Am ameţit preţ de o clipă din pricina schimbării survenite în el şi în subiectul discutat şi aproape că m-am prăbuşit spre perete când s-a întors spre cadavru. De ce eram acolo? Mi-am întors privirea spre femeie. Ah, da, crimă. Zei.

— Mă plimbam… Mi-am încrucişat braţele în dreptul mijlocului, ştiind că nu aveam cum să-i spun tot adevărul. L-am văzut pe zeul acela de data trecută ieşind din casă şi m-am gândit să cercetez.

— L-ai văzut pe el ieşind, dar pe mine nu m-ai văzut intrând? m-a întrebat el.

Fir-ar.

— Nu.

M-a privit peste umăr.

— De ce ai crezut că ar trebui să cercetezi?

M-am crispat.

— De ce nu? Oare oamenii n-ar trebui să fie preocupaţi când văd zei ucigaşi ieşind din locuinţele muritorilor?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Oare muritorii n-ar trebui să fie mai preocupaţi de propria lor siguranţă?

Am tăcut.

Zeul s-a întors, şi, acum, că nu mă mai sfredelea cu privirea, m-am uitat preţ de o clipă la el, cu atenţie. Purta aceleaşi veşminte ca data trecută: pantaloni închişi la culoare, tunică cu glugă, fără mâneci, neagră. Pe toţi zeii, era şi mai înalt decât îmi aminteam. De asemenea, avea nişte bretele de piele peste piept şi peste partea de

sus a spatelui, care îi ţineau un soi de sabie pe spate. Mânerul era aplecat într-o parte, pentru a putea ajunge mai uşor la ea. Nu îmi aminteam să fi avut una ultima dată când îl întâlnisem.

De ce ar fi avut un zeu nevoie de sabie când putea mânui *eather-ul* oricând voia?

M-am foit.

— A fost ucisă la fel ca fraţii Kazin, nu-i aşa? De aceea eşti aici.

— Am fost anunţat că unul dintre ei a pătruns pe tărâmul muritorilor, a zis el, ocolind cadavrul domnişoarei Joanis.

Deci cineva ştia că îi urmărea pe zeii responsabili de aceste fapte.

— Am venit cât am putut de repede. Madis a fost leneş de data asta. A lăsat-o aici. Căutam indicii despre identitatea ei când ai ajuns tu, ai intrat fără voie şi ai uitat să verifici restul casei.

Am mijit ochii la el.

— Vrei să spui când ai uitat să-ţi anunţi prezenţa?

M-a privit peste umăr.

— Pe bune acum, crezi că cineva care ţi-ar fi vrut răul şi-ar fi anunţat prezenţa?

— Nu. Cred că cineva care nu îmi vrea răul şi-ar anunţa prezenţa, am răspuns eu. Toţi ceilalţi s-ar alege cu un pumnal în piept. Colţurile buzelor mi s-au curbat în jos. Desigur, dacă aş avea un pumnal.

— Poate ai mai fi avut pumnal dacă nu ai fi înjunghiat pe toată lumea.

De fapt, chiar mai aveam unul. Ascuns în gheată. Nu cu tăiş din piatră de umbre, ci unul mai subţire, de fier. Oricum, era irelevant.

— Nu înjunghii pe toată lumea. „De obicei”, am adăugat în gând. Şi îmi datorezi un pumnal din piatră de umbre.

— Nu zău?

Am încuviinţat din cap.

— Chiar da.

— Apropo, cum de s-a ales fratele tău vitreg cu o astfel de

armă?

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc minciuna pe care i-o îndrugasem.

— L-a primit de ziua lui. Nu ştiu de la cine sau de ce. Fratele meu vitreg nu s-a arătat niciodată prea interesat de arme.

— Ştii că muritorilor le e interzis să aibă pumnale din piatră de umbre?

Ştiam, dar am ridicat dintr-un umăr.

A zâmbit din colţul gurii, după care şi-a întors privirea.

— Ai renunţat să cercetezi ce-ai văzut în casa fraţilor Kazin, cum te-am rugat?

M-am crispat.

— Nu-mi amintesc să mă fi rugat. Mai degrabă, mi-ai poruncit. Însă, nu, n-am renunţat.

— Ştiu.

— M-ai urmărit?

Ochii lui ca argintul topit s-au întâlnit cu ai mei.

— Poate că da.

— E… sinistru.

A ridicat dintr-un umăr lat.

— Ţi-am spus că o voi face. M-am gândit să stau cu ochii pe tine. Să mă asigur că nu aveai să dai şi de *alte* necazuri.

— N-am nevoie să faci asta.

— Nici n-am spus că ai avea nevoie.

Şi-a înclinat capul, privindu-mă cu atenţie.

— Atunci, ce vrei să spui, de fapt?

— Că am vrut să o fac, mi-a zis el, părând surprins să recunoască asta.

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit. Cum… să reacţionez la aşa ceva?

— Ce-ai descoperit? a întrebat el o clipă mai târziu.

A trebuit să mă forţez puţin ca să-mi adun gândurile.

— Dacă m-ai urmărit, ar trebui să ştii.

A zâmbit din nou, uşor.

— Îmi închipui că ai aflat că nimeni nu avea nimic rău de spus despre muritorii cu pricina.

— Cu alte cuvinte, ştii deja că n-am aflat prea multe, am recunoscut eu. Au mai fost… şi alte decese? În afară de acesta?

A clătinat din cap.

— O ştii?

— Ştiu… *despre* ea. E croitoreasă. Andreia Joanis. Am înaintat puţin. E foarte talentată. Foarte căutată. Sau era. M-am înfiorat puţin. De fapt, chiar am văzut-o mai devreme.

M-a privit cu atenţie.

— Într-adevăr?

Am încuviinţat din cap, privind spre cadavru.

— Da. Doar preţ de câteva minute. I-a adus o rochie mamei, am zis eu, gândindu-mă că nu era o informaţie importantă. Ce coincidenţă stranie, nu-i aşa?

— Aşa-i, a murmurat el.

Când mi-am ridicat privirea spre el, l-am văzut uitându-se la mine în felul acela intens care-mi dădea senzaţia că putea vedea tot ce nu-i spuneam.

— Ai găsit vreun indiciu care să îţi spună de ce a ucis-o Madis?

Zeul a clătinat din cap.

— Nimic.

— Însă crezi că a murit din acelaşi motiv ca restul?

— Da.

Şi-a trecut o mână peste cap, dându-şi părul la o parte de pe faţă. Am dat să spun ceva, dar m-am oprit.

— De ce am impresia că vrei să mă întrebi ceva?

M-am încruntat din nou.

— Eşti zeu. Cum de nu ştii ce pun la cale ceilalţi zei?

— Doar pentru că cineva e zeu nu înseamnă că ştie în mod inerent tot ce fac ceilalţi zei sau motivele din spatele faptelor lor, mi-a răspuns el. Nici un zeu primitiv nu ar şti.

— Nu era chiar ce sugeram, am zis eu. Mă refeream că, din moment ce pari straşnic…

— Mulţumesc!

I-am aruncat o privire plictisită.

— Din moment ce pari straşnic de puternic, nu ai putea cere să-ţi spună ce fac?

— Nu aşa merg lucrurile. S-a aplecat în faţă şi a adăugat: Sunt lucruri pe care zeii şi zeii primitivi le pot face şi lucruri pe care nu le pot face.

Brusc, am devenit curioasă.

— Vrei să spui că nici măcar zeii primitivi nu pot face orice vor?

— Nu am spus asta. Şi-a plecat capul. Un zeu primitiv poate face orice vrea.

Mi-am azvârlit mâinile în aer.

— Jur că e cea mai contradictorie afirmaţie pe care am auzit-o în viaţa mea.

— Spun că un zeu primitiv sau un zeu obişnuit poate face orice vrea, mi-a zis el. Însă fiecare cauză are un efect. Orice faptă are consecinţe, chiar dacă nu mă afectează în mod direct.

Ei bine, era o explicaţie incredibil de vagă care avea întru câtva sens. M-am uitat la croitoreasă. Mi-a venit în minte un gând. Când un muritor trecea în nefiinţă, se credea că trupul trebuia ars, pentru ca sufletul să fie eliberat şi să pătrundă în Ţinuturile Umbrelor. Nu eram convinsă că ceea ce păţiseră fraţii Kazin se socotea drept o înmormântare prin ardere.

— Cei care mor cum au murit fraţii Kazins… Sufletele lor ajung în Ţinuturile Umbrelor?

Zeul n-a spus nimic preţ de o clipă îndelungată.

— Nu. Pur şi simplu… încetează să mai existe.

— Pe toţi zeii!

Mi-am dus mâna la gură.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— E o soartă crudă, chiar mai îngrozitoare decât să fii osândit

să ajungi în Abis. Măcar acolo eşti *ceva.*

— Nici… măcar nu pot pricepe cum ar fi să încetezi pur şi simplu să exişti. M-am înfiorat, sperând că nu observase. E un lucru…

— De care ar trebui să aibă parte doar cei mai ticăloşi, a terminat el în locul meu.

Am încuviinţat din cap, privind la camera de zi, la pernele decorative în nuanţe de albastru-deschis şi roz pal, la statuetele de piatră mici în formă de creaturi marine despre care se zice că trăiseră lângă Câmpiile Elizee şi la toate mărunţişurile care formau frânturi din viaţa Andreiei Joanis. Frânturi din cine fusese şi din cine nu avea să mai fie vreodată.

Mi-am dres glasul, căutând cu disperare un alt subiect la care să mă gândesc.

— De care curte aparţii?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Vreau să spun, eşti din Ţinutul Umbrelor?

Zeul m-a cercetat preţ de o clipă, apoi a încuviinţat din cap. M-am crispat, deşi nu eram surprinsă. A continuat să mă privească.

— Vrei să mă mai întrebi ceva.

Aşa era. Voiam să ştiu dacă ştia cine eram. Dacă acela era motivul pentru care drumurile ni se intersectaseră deja de două ori, într-un mod atât de straniu. Poate că nu ştia despre învoială, dar ar fi putut şti că eram aşa-zisa consoartă a zeului primitiv căruia îi slujea. Însă, dacă nu ştia, ar fi fost riscant să îl întreb. I-ar fi putut spune zeului primitiv că avusesem un pumnal din piatră de umbre şi că nu mă temusem să-l folosesc.

Aşa că am ales un alt lucru de care fusesem mereu curioasă, un lucru pe care l-aş fi întrebat chiar pe zeul primitiv dacă aş fi avut ocazia. Întrucât era din Ţinuturile Umbrelor, erau şanse mari să ştie.

— Toate sufletele sunt judecate după moarte?

— Nu e timp suficient pentru asta, a spus el. Când cineva moare şi pătrunde în Ţinuturile Umbrelor, capătă din nou o formă

fizică. Cei mai mulţi dintre ei vor trece printre pilaştrii de asfodele, care îi vor îndruma încotro trebuie să o apuce sufletul lor. Paznicii de acolo se vor asigura că aşa se va întâmpla.

— Ai spus *cei mai mulţi.* Cum rămâne cu ceilalţi?

— Unele cazuri speciale trebuie judecate în persoană. M-a sfredelit cu privirea. Cei care trebuie văzuţi pentru a li se hotărî soarta.

— Cum anume? am întrebat eu, apropiindu-mă de el.

— După moarte, sufletul este dezvăluit. Brut. Fără un trup care să-i mascheze faptele, mi-a explicat el. Valoarea lui poate fi citită după moarte.

— Şi… cum rămâne cu un suflet acum? Mă refer când o persoană e în viaţă.

A clătinat din cap.

— Unii ar putea şti anumite lucruri doar privind la un muritor sau la un alt zeu, însă miezul sufletului lor nu se numără printre ele.

M-am oprit când i-am simţit mirosul slab de citrice.

— Ce fel de lucruri?

A zâmbit uşor.

— Eşti atât de curioasă, a murmurat el, trecându-şi privirea peste chipul meu, părând să zăbovească asupra gurii mele.

Un val de căldură mi-a curs prin vene, lucru care mi s-a părut întru totul nepotrivit, din moment ce ştiam acum sigur cărei curţi îi slujea. Însă m-a privit de parcă ar fi fost fascinat de forma gurii mele.

De parcă ar fi vrut să guste din nou din buzele mele.

M-a străbătut un tremur de anticipaţie, şi ştiam că nu l-aş fi oprit dacă ar fi făcut-o. Ar fi fost o alegere proastă din partea mea. Poate chiar şi din partea lui. Însă luam adesea decizii proaste.

Zeul şi-a întors privirea de la mine, şi nu mi-am dat seama dacă m-am simţit dezamăgită sau uşurată. Şi-a trecut dinţii peste buza de jos. I-am zărit colţii. Eram clar dezamăgită.

Fără nici un avertisment, am simţit o apăsare stranie în piept, unde se aduna adesea căldura pe care o resimţeam în urma unei

morţi. Senzaţia de apăsare m-a cuprins întru totul, ca o pătură aspră şi sufocantă. Am tras aer în piept, superficial, şi m-am încruntat când am simţit brusc o mireasmă de flori de liliac. De flori de liliac râncede. Mi-a adus aminte de un lucru pe care nu reuşeam să-l identific în clipa aceea şi am simţit cum mă întorc fără să vreau spre cadavru.

Stai aşa.

M-am apropiat de el.

— I-ai mişcat cumva picioarele?

— De ce aş face una ca asta?

M-a cuprins un sentiment de nelinişte.

— Când am intrat, avea un picior îndoit în dreptul genunchiului, lipit de masă. Acum, sunt drepte amândouă.

— N-am mişcat-o, mi-a răspuns el, iar eu mi-am ridicat privirea spre chipul ei.

Pielea pârjolită în formă de aripi de pe obrajii şi fruntea ei părea să se fi estompat puţin.

— Poate că tu…

A tăcut când am auzit pe cineva trăgând aer în piept, horcăit, şi plămânii umflându-se, pârâind. M-am uitat brusc spre pieptul ei chiar pe când corsajul rochiei i s-a umflat. Am încremenit, nevenindu-mi a crede.

— Ce…? a bombănit zeul.

Andreia Joanis s-a ridicat în şezut, căscând şi mai larg, trăgându-şi în spate buzele pârjolite, lăsând să se vadă patru canini lungi: doi în partea de sus a gurii şi doi în partea de jos. Colţi.

— Ce *drăcie?* a zis zeul.

— Nu e… normal, aşa-i? am întrebat eu în şoaptă.

— Care parte? Colţii sau faptul că e moartă şi încă e în picioare?

Andreia şi-a înclinat capul spre zeu, părând să-l privească cu ochii-i lipsă.

— Nu cred că e moartă, am zis eu. Sau nu *mai* e.

— Ba nu, a mârâit zeul, făcându-mă să mă înfior. E încă moartă.

— Eşti convins? Mi-am înăbuşit un icnet când croitoreasa şi-a întors capul în direcţia mea. Cred că se holbează la mine. Nu-mi dau seama sigur. Nu are ochi.

Am întins din instinct mâna spre coapsă, dar mi-am dat seama că nu mai aveam nimic acolo. M-am întors uşor spre zeu.

— Mi-ar plăcea nespus de mult să am pumnalul…

Andreia a şuierat, felul acela de zgomot pe care nici un muritor n-ar trebui să-l poată scoate. A devenit tot mai puternic, tot mai adânc, preschimbându-se într-un mârâit ascuţit care m-a făcut să mă înfior.

Andreia s-a ridicat brusc în picioare, atât de inexplicabil de rapid, încât am tresărit şi m-am tras în spate din reflex. Cu degetele încovoiate, s-a năpustit în faţă…

Zeul s-a mişcat la fel de inexplicabil de rapid, punându-se în faţa mea şi trăgând din teacă o sabie scurtă. Lama a scânteiat în lumina lumânării, asemenea onixului lustruit. Piatră de umbre. Zeul a înaintat şi a lovit-o cu piciorul în mijloc. Croitoreasa a zburat în spate peste măsuţa de ceai.

A căzut pe podea şi s-a rostogolit iute în poziţie ghemuită. S-a ridicat şi s-a năpustit din nou asupra noastră. Am dat să apuc pumnalul din gheată, dar zeul i-a parat atacul, implantându-i adânc în piept sabia din piatră de umbre.

Croitoreasa s-a zvârcolit şi a întins mâinile, încercând să-l apuce pe zeu. Fisuri mici, ca pânza de păianjen, i-au apărut de-a lungul mâinilor, urcându-i apoi pe braţe, răspândindu-i-se peste gât şi apoi peste obraji.

Zeul şi-a eliberat sabia din piatră de umbre şi s-a dat într-o parte, privind-o cu atenţie pe croitoreasă. Fisurile s-au adâncit, preschimbându-se în crăpături, şi picioarele i-au cedat. S-a prăbuşit cu tărie, ghemuită.

Am încremenit, cu gura căscată. Bucăţi din trupul ei păruseră să se strângă, de parcă ar fi fost doar bucăţi de scoarţă uscată.

— Ce… Ce-am văzut?

— Nu am idee. Zeul a înaintat şovăielnic, lovind-o pe Andreia în picior.

Pielea şi osul s-au făcut cenuşă, urmate iute de restul trupului.

În câteva clipite, nu mai rămăsese nimic din croitoreasă în afară de rochia ei şi de o mână de cenuşă.

Am clipit, uluită.

— A fost… diferit.

Zeul s-a uitat la mine.

— Da, aşa e.

— Iar tu… nu ai idee ce s-a întâmplat? În sensul că nu s-a mai întâmplat până acum?

M-a privit cu ochii-i de culoarea oţelului.

— N-am auzit să se mai fi întâmplat vreodată aşa ceva.

Întrucât era un zeu din Ţinuturile Umbrelor, îmi închipuiam că ar fi ştiut dacă unii muritori ar fi înviat din morţi.

— Ce crezi că era în neregulă cu ea? Adică, de ce s-a purtat aşa?

— Nu ştiu. Şi-a vârât sabia în teacă. Însă nu cred că Madis a ucis-o pur şi simplu. A făcut… ceva. Nu am idee ce anume. Un muşchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. În locul tău, n-aş spune altora ce-am văzut aici.

Am încuviinţat din cap. De parcă m-ar fi crezut cineva.

— Trebuie să plec, mi-a zis el, aruncând o privire la rochia acoperită de cenuşă şi apoi la mine. Şi tu ar trebui să pleci, *liessa.*

Nu voiam să mai petrec nici măcar o secundă în casa asta, însă o sută de întrebări mi-au răbufnit în minte. Am rostit-o pe cea mai puţin importantă dintre ele.

— Ce înseamnă *liessa?*

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până să-mi răspundă.

— Semnifică lucruri diferite pentru fiecare. *Eather-ul* din ochi i-a pulsat, învolburându-se încă o dată în pupilele-i argintii. Însă toate înseamnă ceva frumos şi puternic.

Capitolul 7

În ziua următoare, eram din nou ascunsă în turnul estic, legată la ochi.

Mi-am trecut pumnalul de fier printre degete, trăgând aer în piept, prelung, cumpătat, şi încercând să nu mă gândesc la cum îmi distrusese zeul pumnalul în noaptea dinainte. Din fericire, nu-l foloseam niciodată la antrenamente. Nici măcar nu voiam să aflu cum avea să reacţioneze Sir Holland când urma să afle că pierdusem o astfel de armă.

Sau că înjunghiasem un zeu în piept cu pumnalul.

Nu credeam că Sir Holland avea să reacţioneze cu prea mult calm.

Privind în urmă, puteam înţelege de ce zeul îmi distrusese pumnalul. Doar îl *înjunghiasem*. Însă tot eram furioasă. Avea peste 100 de ani, şi, dacă speram să-mi îndeplinesc datoria – de mi s-ar oferit vreodată ocazia –, aveam nevoie de o armă cu tăiş din piatră de umbre.

Am încercat, de asemenea, să nu mă gândesc la ce văzusem, la ce se întâmplase cu Andreia. Mă bântuise toată noaptea imaginea cu ea ridicându-se în şezut, apoi în picioare, ca un soi de animal sălbatic. Nu aveam idee ce anume i se făcuse, dar speram ca zeul să-şi dea seama.

„Ceva frumos şi puternic".

Cuvintele lui m-au luat şi acum prin surprindere. Dar, în apărarea mea, mă strigase pe un nume care însemna ceva frumos şi puternic chiar şi după ce-l înjunghiasem. Mi se părea şi mai inexplicabil decât ceea ce păţise croitoreasa.

Liessa. Nu-mi venea să cred că asta îl întrebasem, în loc de alte o sută de întrebări mai importante. Începând cu numele lui.

— Acum, mi-a poruncit Sir Holland.

M-am învârtit şi am aruncat pumnalul, expirând când am auzit bufnitura pe care a scos-o când s-a înfipt în pieptul manechinului.

Am continuat aşa pentru cine ştie cât timp, până când nu am mai putut să *nu* vorbesc despre ce văzusem cu o zi înainte.

După ce am azvârlit pumnalul, mi-am tras în jos legătura de la ochi.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur, mi-a răspuns el, pornind înspre manechin.

— Ai auzit vreodată ca… Mi-a luat o clipă ca să formulez întrebarea fără să mă dau prea tare de gol. Ca un mort să revină la viaţă?

Sir Holland s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Nu… Nu era genul de întrebare pe care mă aşteptam să mi-o pui.

— Ştiu.

M-am jucat cu tivul cămăşii de bumbac subţiri pe care o purtam.

S-a încruntat.

— De ce ai întreba aşa ceva?

M-am forţat să ridic din umeri.

— Am auzit pe cineva vorbind despre asta în oraş. A zis că ar fi văzut pe cineva întorcându-se din morţi, cu colţi, ca un zeu, dar… totuşi diferit. Avea colţi sus şi jos.

A ridicat din sprâncene.

— N-am auzit niciodată despre aşa ceva. Dacă cel care a zis asta grăia adevărul, atunci pare a fi… o monstruozitate.

— Da, am murmurat eu.

M-a cercetat cu atenţie.

— Unde ai auzit asta?

Înainte să apuc să născocesc o minciună credibilă, s-a auzit o bătaie în uşa turnului. Sir Holland a scos pumnalul din manechin. M-a privit peste umăr şi s-a dus spre uşă. Am ridicat din umeri.

— Cine e? a strigat el, ascunzând pumnalul la spate.

— Eu sunt, s-a auzit în şoaptă. Ezra. O caut pe Sera.

A urmat o pauză, în care Sir Holland şi-a lipit fruntea de uşă.

— Ştiu că e acolo. Şi ştiu că ştii că ştiu că e acolo.

Am zâmbit uşor, însă zâmbetul mi-a pierit rapid. Îmi venea în minte un singur motiv pentru care Ezra ar fi venit să mă caute în turn. Privirea mi-a alunecat spre numeroasele urme de înjunghiere din pieptul manechinului, şi m-am gândit la toate lucrurile *vătămătoare* pe care le făcusem în ultimii trei ani.

Sir Holland s-a încruntat la mine.

— N-ar fi trebuit să-i spui unde te antrenezi. A spintecat văzduhul cu pumnalul. Se poate să o fi urmărit cineva.

— Nu am făcut-o intenţionat, am zis eu, întrebându-mă cine din castel nu bănuia deja cine eram şi ar fi putut să o urmărească.

— Zău? întrebă Sir Holland.

— Ca să ştiţi şi voi, vă pot auzi, spuse Ezra cu voce înăbuşită de după uşă. Iar Sera spune adevărul. Într-o dimineaţă, am urmărit-o pur şi simplu prin castel. Şi, întrucât nu sunt deloc neatentă, mi-am dat seama că aici îşi petrece o mare parte din zile.

— De parcă n-ai ştiut că erai urmărită, a bombănit el spre mine.

Am ridicat dintr-un umăr. Sigur că ştiusem că mă urmărea, dar, întrucât Ezra se purtase în continuare cu bunăvoinţă faţă de mine şi după ce dădusem greş, nu prea încercasem să scap de ea. Şi nu era ca şi cum n-ar fi ştiut că mă antrenam. Sir Holland doar se purta dramatic.

— Nu am fost urmărită, ne-a anunţat Ezra de cealaltă parte a uşii. Însă pot doar să-mi închipui că, dacă voi sta la uşă, vorbind de una singură, voi atrage atenţia.

— Las-o să intre, te rog, am zis eu. Nu ar fi venit aici dacă nu ar fi fost nevoită să o facă.

— De parcă aş avea de ales.

A tras zăvorul şi a deschis uşa.

Prinţesa Ezmeria se afla în capul scărilor înguste, cu părul castaniu-deschis prins la spate într-un coc, în dreptul cefei. Deşi era înăbuşitor de cald în turn şi cel mai probabil afară nu era cu mult mai bine, purta o vestă neagră scurtă, cu dungi fine, peste o rochie

crem de culoarea fildeşului croită din acelaşi bumbac subţire. Ezra părea mereu imună la căldură şi umiditate.

— Mulţumesc!

A încuviinţat zâmbitoare din cap spre Sir Holland, care părea exasperat. Semăna cu Tavius, însă ochii-i căprui erau mai ageri, iar maxilarul îi conferea un aer dur şi încăpăţânat care lui Tavius îi lipsea.

— Mă bucur să te văd, Sir Holland.

Sir Holland a ţintuit-o cu o privire impasibilă.

— Şi eu mă bucur să vă văd, Alteţă.

— De ce ai nevoie? am întrebat eu, luând pumnalul de fier de la Sir Holland şi vârându-l în teacă.

— De multe lucruri, a răspuns ea. O turtă cu ciocolată cum face Orlano când e în toane bune ar fi nemaipomenită. Şi ceai rece. O carte bună care să nu fie un roman despre suferinţă, ceea ce mă face să mă întreb de ce îngrijitorii ateneului din oraş cred că am vrea să citim lucruri care nu fac decât să ne deprime, a zis ea, legănându-se în spate pe călcâie, în timp ce Sir Holland şi-a frecat fruntea. Mai am nevoie şi ca seceta asta să înceteze… Ah, şi pace între regate. Ezra a zâmbit larg, privindu-l amuzată pe Sir Holland. Însă, în clipa de faţă, eu şi Doamnele Milostive avem nevoie de ajutorul tău, Sera.

Sir Holland şi-a coborât mâna, uitându-se încruntat la mine.

— De ce ar avea nevoie doamnele de la orfelinat de tine?

— Datorită abilităţii ei de *a împrumuta* alimente existente în surplus în bucătărie fără ca lumea să-şi dea seama, a răspuns Ezra numaidecât. Din pricina numărului crescut de copii rămaşi recent fără părinţi, au dulapurile aproape goale.

M-am încordat preţ de o clipă. Pe chipul lui Sir Holland se citea bănuiala. Abilitatea mea de-a face ce spunea Ezra îmi fusese de folos destul de des. Duceam deseori resturile pe care reuşeam să le şterpelesc din bucătărie la Stâncile Mâhnirii, unde vechea fortăreaţă fusese preschimbată în cel mai mare orfelinat din Carsodonia. Totuşi, pe cât de mare era, orfelinatul dădea pe dinafară de copii

rămaşi orfani după moartea părinţilor lor sau părăsiţi de părinţi care nu mai puteau sau nu mai doreau să le poarte de grijă. Însă Ezra nu-mi ceruse niciodată ajutorul. M-am întors spre el.

— Ne vedem mâine-dimineaţă?

A mijit ochii, însă a încuviinţat din cap. N-am zăbovit, ca să nu apuce să înceapă să pună întrebări.

— O zi bună, Sir Holland! a spus Ezra şi a ieşit din încăpere, îngăduindu-mi să ies din turn.

Particule de praf dănţuiau în dârele de lumină ce pătrundeau prin fantele pentru săgeţi din zidurile turnului în timp ce am coborât spre al doilea etaj, unde se afla dormitorul meu, printre celelalte odăi goale. Am vorbit doar după ce am ajuns în coridorul îngust. Ezra s-a întors spre mine şi mi-a spus încet, deşi erau şanse mici să se fi aflat cineva prin preajmă care să ne audă:

— Probabil ar trebui să te schimbi. A aruncat o privire spre tunica lejeră pe care o purtam. În ceva mai… potrivit pentru locul în care trebuie să mergem.

Mi-am înclinat capul.

— Cu ce te voi ajuta, mai precis?

— Ei bine… Ezra şi-a aplecat bărbia spre a mea, destul de aproape, dar fără să mă atingă. M-am prefăcut că nu observ cum s-a asigurat că pielea ei nu a intrat în contact cu a mea. Am primit o scrisoare de la Lady Sunders despre o copilă, o fetiţă pe nume Ellie, care tocmai a devenit pupila ei, mulţumită uneia dintre Stăpânele de la Jade.

M-am încruntat, surprinsă.

— Ce căuta o fată tânără în preajma Stăpânelor?

Stăpâna localului Jade fusese dispusă să vorbească cu mine despre ce presupunea actul seducţiei doar pentru că fusese convinsă că aveam mult mai mult de 16 ani. Chiar şi atunci, cu chipul ascuns de văl, îmi dădusem seama că fusese bănuitoare, chiar dacă era o vârstă la care alţii se căsătoreau.

— Nu le stă în fire…

— Aşa e. Una dintre femeile care lucrează pentru ele a găsit-o pe sărmana fată pe o alee. Avea ochiul vânăt, printre multe alte răni, şi era subnutrită. Ellie se vindecă, a adăugat repede Ezra. Lady Sunders spune că mama copilei a murit cu mulţi ani în urmă, iar tatăl ei şi-a pierdut sursa de venit. Crede că tatăl copilei a muncit cândva la una dintre fermele nimicite de Stricăciune.

— Îmi pare rău să aud asta, am murmurat eu, pentru că mi s-a părut că trebuia să spun ceva, chiar dacă nu era nimic de spus, de fapt.

— Nu mi-ar părea prea rău de tată. Se pare că îi plăcea să-şi cheltuiască banii mai degrabă pe băutură decât pe mâncare cu mult timp înainte să-şi piardă postul de culegător. Ezra a strâns din buze. Lady Sunders a rămas cu impresia că mama fetiţei nu a murit din cauze naturale, ci ajutată de pumnii grei ai tatălui.

— Minunat, am bombănit eu.

— E chiar mai rău de-atât, a spus ea, şi nu îmi închipuiam cum ar fi putut fi mai rău de-atât. La un moment dat, tatăl a început să vândă momente intime…

— Comerţ sexual? am clarificat eu.

— Da, îi poţi spune aşa când o persoană e *dispusă* să dea la schimb timp petrecut cu părţile ei intime pentru bani, protecţie, adăpost… sau orice altceva. Dar el era soiul de om care *îi obliga* pe alţii să fie dispuşi, m-a corectat ea.

Şi, da, avea dreptate. Chiar era mai rău decât îmi închipuisem.

— Motiv pentru care şi Stăpânele de la Jade sunt foarte nemulţumite de el. După cum ştii, nu prea le plac astfel de vânzători.

Aşa era, curtezanelor nu le plăcea când o persoană era forţată să facă meseria pe care ele o îmbrăţişaseră de bunăvoie.

— Fata care i-a fost încredinţată lui Lady Sunders are un frate mai mic, care încă e cu tatăl lui. Băiatul e într-o situaţie foarte precară, fiind forţat să săvârşească tot felul de furturi, pentru ca tatăl lui să aibă ce bea. Se teme că e forţat să fie de acord cu alte lucruri cumplite în schimbul mâncării şi al adăpostului – la fel ca fiica

lui.

Am tras scurt aer în piept, tulburată, însă, din păcate, deloc surprinsă. Nu era prima dată când eu sau Ezra vedeam astfel de lucruri. Vitregia sorţii putea scoate la iveală cele mai urâte lucruri în oameni, în timp ce se străduiau să supravieţuiască, forţându-i să facă lucruri pe care nu le luaseră niciodată în calcul. Însă erau şi oameni dintr-aceia care avuseseră mereu întunericul în ei, cei care fuseseră prădători cu mult înainte să dea de greutăţi.

— Lady Sunders m-a întrebat dacă *prietena* mea cu anumite *talente,* mi-a zis ea, aruncând în treacăt o privire spre teaca în care îmi ţineam pumnalul, ne-ar putea ajuta să îl scoatem pe copil de acolo.

Cu alte cuvinte, genul de aptitudini pe care Sir Holland mi le dezvoltase ani la rând pentru cu totul alt motiv.

— Şi de ce ar trebui să port ceva mai *ispititor?*

— Tatăl copiilor? Numele lui e Nor. Lady Sunders crede că e prescurtarea de la Norbert.

— *Norbert?* am repetat eu, surprinsă. În regulă.

— În orice caz, Nor face afaceri în Croft's Cross, mi-a explicat ea.

Croft's Cross era unul dintre cartierele despărţite de Districtul Grădinilor de râul Nye. În apropiere de apă, cartierul acela al Carsodoniei era plin de case aşezate una peste alta, cu foarte puţin spaţiu între ele. Depozitele, tavernele, tripourile şi alte stabilimente de acolo nu erau câtuşi de puţin la fel de pline de splendoare ca acelea din Districtul Grădinilor. Cei mai mulţi localnici din Croft's Cross erau oameni buni care încercau doar să trăiască. Însă mai erau şi oameni ca Nor, care puteau infecta Croft's Cross la fel de uşor precum infecta Stricăciunea pământul.

— Şi-a ţinut fiul pe-aproape, din moment ce nu poate pune mâna pe fiica lui, a continuat ea. Vei putea intra în clădire doar dacă va crede că încerci să te angajezi pe un anumit post.

— Nemaipomenit, am bombănit eu.

— Aş face-o chiar eu, dar…

— Ba nu, nu o vei face tu, am spus eu. Ezra avea o minte strălucită, însă nu ştia să se apere. În plus, era prinţesă, chiar dacă se implica adesea în lucruri pe care o prinţesă nu le-ar face în mod obişnuit. Am nevoie de câteva momente.

Ezra a încuviinţat din cap, iar eu m-am întors şi am pornit-o spre dormitorul meu.

— Ah, îmbracă-te cu veşminte de care să nu-ţi pese dacă le pătezi… cu sânge.

M-am oprit şi am privit-o peste umăr.

— Nu am de ce să-mi pătez veşmintele cu sânge. Intru după un copil. Atâta tot.

A zâmbit uşor, ridicând din sprâncene.

— Desigur. Nu se va întâmpla nimic altceva.

Capitolul 8

Trăsura neagră simplă înainta săltat pe dalele neuniforme. Aşa am ştiut că intrasem în Croft's Cross.

În faţa mea, Ezra se încrunta peste umăr spre locul vizitiului, pe care se afla *Lady* Marisol Faber, înveşmântată cu o mantie şi de nerecunoscut. Mi-am închipuit că mai avea un pic şi se sufoca în căldura afurisită de afară.

Mi-am făcut aer cu mâna; eu, una, aveam impresia că mă sufoc. Am vrut să-mi desfac pelerina subţire cu glugă şi s-o azvârl într-o parte. Şuviţe de păr mi se lipiseră de ceafă.

Nu aveam idee de când o asista Marisol pe Ezra în eforturile ei de a-i ajuta pe locuitorii Carsodoniei care erau în pericol. Erau prietene de când tatăl Ezrei se căsătorise cu mama mea şi se mutase aici. Dar abia cu trei ani în urmă începusem şi eu să mă implic în treburile lor. Descoperisem ce făcea Ezra doar când o văzusem la vechea fortăreaţă, în timp ce lăsam acolo nişte cartofi pe care Orlano mi-i dăduse să fac ce voiam cu el. Când ne-am văzut reciproc,

ne-am prefăcut că nu ştiam cine eram. Mai târziu în noaptea aceea, am aşteptat-o pe Ezra să se întoarcă din plimbarea ei prin grădină. Atunci, am aflat de ce petrecea atât de mult timp în afara castelului Wayfair.

Mi-am privit sora vitregă, cercetând-o cu atenţie. Nu era deloc asudată. Ireal.

— Cum de nu ţi-e cald? am întrebat eu.

Şi-a întors privirea dinspre geam.

— Mi se pare confortabil, a spus ea, încruntându-se şi plecându-şi privirea. Rochia ta e… Ei bine, ar trebui să-şi facă treaba.

Nu trebuia să-mi plec privirea ca să ştiu că se holba la corsajul decoltat cu dantelă albă delicată şi *foarte* strâmt al rochiei de culoarea salviei. Ar fi fost de-a dreptul un miracol dacă reuşeam să-mi ţin sânii în rochie pe tot parcursul aventurii.

— Cred că i-a aparţinut lui Lady Kala. Aşa se explica şi de ce mi se vedeau ghetele, întrucât tivul îmi ajungea doar până la gambe. Nu am avut prea multe opţiuni.

— Ah, da. Presupun că nu. Şi-a întors privirea spre geam, iar pielea dintre sprâncene i s-a încreţit. După un moment de pauză, a continuat: Ai nevoie de rochii? m-a întrebat ea, privindu-mă din nou. Am câteva care ar fi cu siguranţă mai comod de purtat.

M-am crispat şi-am simţit cum încep să mă înroşesc.

— Nu, nu va fi nevoie.

— Eşti sigură? a insistat, aplecându-se spre mine. Cu rochiile mele nu vei sta cu grija că ar putea pocni la piept.

— Am şi alte rochii, mai frumoase decât asta, i-am spus eu, şi nu era tocmai o minciună. A fost singura care mi s-a părut ispititoare.

Ezra s-a lăsat pe spate.

— Cred că ispititor este cât de puţin timp mai ai până o să ţi se reverse sânii.

Am pufnit.

A zâmbit scurt. Mina ei m-a stingherit mai mult decât oferta de

a-mi da din rochiile ei. Nu era o expresie de compătimire, ci de tristeţe, şi părea pe punctul de-a spune ceva, dar nu îşi putea găsi cuvintele. Ezra avea mereu cuvintele potrivite la ea, ba chiar în exces, însă nu vorbea niciodată despre blestem. Întrebarea îmi stătea pe vârful limbii. Voiam să o întreb dacă încă avea convingerea că zeul primitiv al morţii urma să vină după mine, însă m-am oprit. Răspunsul ei nu m-ar fi mângâiat, ţinând cont de faptul că ştiam adevărul.

Am întrebat-o în schimb:

— Cum ai reuşit să te furişezi fără să fii urmărită de vreun gardian regal?

A zâmbit pieziş.

— Am metodele mele.

Am dat s-o întreb despre metodele cu pricina, dar chiar atunci trăsura a încetinit. Am privit pe geam. O masă de oameni se mişcau grăbiţi pe strada aglomerată, îndreptându-se spre prăvăliile mici de pe aleile întunecate şi întortocheate de sub scări metalice şubrede ataşate de clădiri înguste cu câteva etaje. Multe dintre ele, de un galben ponosit sau de un maro-gălbui, erau lipite unele de altele. Proprietarii reuşeau cumva să înghesuie douăzeci sau chiar mai multe încăperi în clădirile cu pricina, fără electricitate şi, în unele cazuri, fără canalizare. Era iresponsabil să laşi pe cineva să locuiască în aceste aşa-numite apartamente, însă fără ele oamenii şi familiile lor ar fi sfârşit pe stradă. Totuşi, nu era ca şi cum n-ar fi avut şi alte opţiuni.

— Pământul distrus de Stricăciune… Încă se poate construi pe el, nu-i aşa? am întrebat eu.

Ezra a încuviinţat din cap.

— Nu înţeleg de ce nu se construiesc locuinţe noi pe fermele cu pricina. Unele mici, dar în care măcar nu ţi-ai risca viaţa cocoţându-te pe scări care ar putea ceda în orice clipă.

— Dar cum rămâne atunci cu fermierii, după ce se va găsi o soluţie pentru Stricăciune? a ripostat ea.

Ei bine, îmi obţinusem şi răspunsul la întrebarea-mi nerostită, nu-i aşa? Faptul că ea credea că Stricăciunea avea să dispară însemna că încă avea un sâmbure de credinţă în ea cum că aveam să reuşesc să îmi îndeplinesc datoria.

— Şi dacă nu se va găsi o soluţie pentru ea? am întrebat eu.

Ezra ştia la ce mă refeream.

— Tatăl lui Mari este hotărât să afle cauza. Ştim amândouă că nu va reuşi, însă are o minte strălucită. Dacă poate găsi cineva o modalitate firească de a-i pune capăt, acela va fi lordul Faber.

Speram să aibă dreptate, şi nu doar pentru a mai reduce sentimentul de vină care mă încerca.

— Fermierii n-ar putea deveni proprietari? Să câştige venituri din închirierea locuinţelor?

— Ar putea, a zis ea. Apoi a strâmbat din nas. Dar se pune problema de unde vor avea materialele necesare pentru a construi locuinţele.

Iată eroarea din judecata mea. Depozitele de piatră din munţii Elysium folosite la construcţia multora dintre clădiri erau exploatate şi plătite de către afacerişti sau latifundiari. Piatra avea un preţ, la fel şi manopera de care era nevoie pentru a construi locuinţele. Coroana ar fi trebuit să plătească pentru asta, însă vistieria coroanei nu mai era la fel de plină ca altădată, deoarece plătea pentru tot mai multe alimente şi bunuri din alte regate.

Şi totuşi, mai erau cumva suficienţi bani pentru o rochie nouă pentru regină.

— Locuinţa în care se află Nor are obloane roşii la ferestre. Cred că e în dreapta noastră, a spus Ezra când trăsura s-a oprit cu o hurducătură. E la parter – tot parterul e al lui. Are *birourile* imediat cum intri.

Am încuviinţat din cap şi am dat să deschid uşa trăsurii.

— Ştii cum îl cheamă pe fiul lui?

Ezra şi-a plecat privirea şi a scos scrisoarea rulată din mâneca hainei, apoi a desfăcut-o.

— Îl cheamă… Nate. M-a privit în ochi. Mai puţin derutant decât Nor.

— De acord. Mi-am ridicat gluga pelerinei. Deşi era puţin probabil să fie implicat prea mult în acest incident, paloarea părului meu era uşor de observat, şi preferam să nu risc să fiu recunoscută de cineva în cazul în care lucrurile s-ar fi încheiat, ei bine, prost. Rămâi aici.

— Desigur. După o pauză scurtă, a adăugat: Ai grijă.

— Întotdeauna, am murmurat eu, deschizând uşa trăsurii îndeajuns încât zgomotul străzii să pătrundă în vehicul, iar eu să cobor pe furiş din ea. Refuzând să mă gândesc la lichidul în care tocmai călcasem, întrucât nu avea cum să provină din cer, m-am dus în partea din faţă a trăsurii.

— Marisol? am şoptit eu.

Persoana de pe locul vizitiului şi-a întors capul ascuns sub glugă spre mine.

Doamna ştia întocmai cine eram, însă, asemenea Ezrei, ori de câte ori mă vedea, mă trata la fel ca înainte de blestem. Nu eram deloc apropiate, însă nu era crudă cu mine şi nu se purta de parcă s-ar fi temut de mine.

— Asigură-te că rămâne în trăsură.

Şi-a ridicat privirea spre străzile deja pline.

— Voi conduce prin zonă, ca să nu facă vreo idioţenie.

— Perfect.

M-am întors şi am călcat pe trotuarul din piatră crăpat, pătrunzând în mulţimea de oameni.

Ştiind că trebuia să nu respir prea adânc şi să nu zăbovesc prea mult într-un loc, am aşteptat doar până când trăsura s-a îndepărtat de bordură, după care am apucat-o spre dreapta, ocolindu-i larg pe porumbeii ce se distrau în mizerie. Am înaintat printre bărbaţi şi femei care se întorceau de la muncă sau se îndreptau într-acolo. Unii dintre ei purtau pelerine ca ale mele, ca să-şi apere chipurile de soare sau ca să nu fie recunoscuţi. Pe ei îi supravegheam mai cu

atenţie. Alţii ieşeau împleticindu-se din taverne, cu bluzele sau tunicile pătate de bere şi de cine ştie ce altceva. Din aproape fiecare clădire striga câte un vânzător care vindea stridii îndoielnice, brioşe plate şi cireşe pe băţ. Mi-am ţinut braţele pe lângă corp, ignorând privirile care zăboveau asupra mea şi comentariile desfrânate rostite de bărbaţi beţi care se sprijineau de clădiri.

Croft's Cross se număra printre puţinele locuri din Carsodonia din care nu se zăreau nici Templul Soarelui, numit uneori Templul Vieţii, nici Templul Umbrelor. Era ca şi cum districtul se afla în afara autorităţii lor, într-un loc în care viaţa şi moartea nu puteau fi gestionate de nici un zeu primitiv.

— Coroanei nu-i pasă că ne pierdem slujbele, locuinţele, familiile şi viitorul! a strigat o femeie, vocea ei ridicându-se mai presus de zgomotul mulţimii. Se duc toţi la culcare cu burţile pline, în timp ce noi flămânzim! Murim, iar ei nu fac nimic în privinţa Stricăciunii!

M-am uitat dincotro se auzeau cuvintele. În faţă, în locul în care trăsura Ezrei se făcuse nevăzută în marea de vehicule şi căruţe asemănătoare, drumul se bifurca. În mijlocul lui se afla unul dintre lăcaşurile de închinare mai mici din Carsodonia. Templul Keellei, zeiţa renaşterii, era o clădire rotundă şi înghesuită de calcar alb şi granit. Copiii alergau desculţi în jurul colonadei, ţâşnind printre coloane. M-am apropiat şi am văzut că femeia era îmbrăcată în alb, stătea în mijlocul treptelor late ale templului şi striga spre grupul mic de oameni ce se strânsese în faţa ei.

— Epoca Regelui de Aur a trecut, iar sfârşitul renaşterii se apropie, a strigat ea.

Drept răspuns, oamenii au încuviinţat din cap şi au strigat a încuviinţare.

— Ştim asta. Şi coroana ştie asta! A privit spre mulţime, apoi şi-a ridicat capul, privind dincolo de oameni – privind dincolo de stradă, spre mine.

Am încremenit şi mi s-a tăiat răsuflarea.

— Pe tron nu şade un Mierel, a zis ea.

Am privit spre femeia cu păr închis la culoare şi m-am înfiorat toată.

— Nu şade nici acum, nici nu va mai şedea vreodată.

Cineva s-a lovit de umărul meu, făcându-mă să tresar. Mi-am întors privirea dinspre femeie, în timp ce persoana care s-a izbit de mine a bombănit ceva pe sub mustaţă. Surprinsă, m-am forţat să mă urnesc. M-am uitat spre templu. Femeia era concentrată asupra grupului din faţa ei, vorbind acum despre zei şi despre cum nu aveau să mai ignore greutăţile prin care treceau oamenii. Nici vorbă să mă fi văzut pe trotuar sau să fi ştiut cine eram; nici măcar fără glugă.

Şi totuşi, un sentiment de nelinişte a pus tiptil stăpânire peste mine, şi îmi era greu să nu mă mai gândesc la ea în timp ce am străbătut o alee pe care mai multe femei agăţau veşminte pe sfori întinse între două clădiri. La un cvartal depărtare de Templul Keellei, am văzut o clădire înaltă care avusese cândva nuanţa fildeşului, însă acum era de un gri prăfuit. Ferestrele erau acoperite de obloane roşii. Atunci am reuşit să nu mă mai gândesc la femeia de pe treptele templului.

Am iuţit pasul, ocolind un bărbat mai în vârstă al cărui mers şontâc nu era deloc îmbunătăţit de bastonul de lemn pe care se sprijinea din greu. Apoi am încetinit. În pridvorul arcuit al apartamentelor stătea un bărbat. Am ştiut instinctiv că era Nor. Se poate să fi fost din pricina felului în care se sprijinea de piatra pătată, zâmbind afectat din colţul gurii în timp ce-i privea cu atenţie pe cei de pe trotuar. Se poate să fi fost din pricina cănii pe care o ţinea în mâna-i mare acoperită de răni de un stacojiu aprins la încheieturile degetelor. Se poate să fi fost cămaşa scoasă din pantaloni, de un albastru aprins, pe care o lăsase desfăcută la gât, prin a cărei despicătură i se iţea părul de pe piept.

Sau se poate să fi fost femeia cu păr bălai de lângă el. Nu din pricina rochiei decoltate sau a corsetului negru strâns imposibil de tare sub sânii ei, nici din pricina despicăturilor din poalele rochiei

care lăsau să se vadă jartiera ce-i înconjura coapsa ca un cerc sângeriu, ci din pricina buzei de jos umflate şi a ochiului vânăt prost ascuns de vopsea.

Femeia m-a privit scurt. Avea o privire goală, dar s-a crispat când m-am apropiat.

— Mă scuzaţi! am strigat eu.

Nor şi-a întors lent capul în direcţia mea, ducându-şi cana la gură. Avea părul închis la culoare dat pe spate, lăsând să i se vadă chipul care se poate să fi fost cândva arătos. Acum, era roşu la faţă, cu trăsături prea tăioase. M-a privit din cap până-n picioare cu ochi injectaţi, chiar dacă nu putea vedea prea multe pe sub pelerină şi glugă.

— Mda?

— Îl caut pe un bărbat pe nume Nor, am spus eu cu voce joasă, încet şi nesigur, dându-mă drept altcineva.

A mai luat o gură din cană. Lichidul îi lucea pe buze şi pe barba scurtă de câteva zile.

— Ce treabă ai cu el? a întrebat el chicotind cu îngâmfare, de parcă ar fi spus ceva isteţ.

Am aruncat o privire spre femeie. A tresărit neliniştită lângă el, holbându-se la stradă.

— Mi… Mi s-a spus că m-ar putea ajuta să-mi găsesc de lucru.

— Nu, zău? Nor şi-a coborât cana, mijind ochii. Cin' ţi-a spus asta, fătuco?

— Bărbatul de la tavernă, din josul străzii. M-am uitat peste umăr şi apoi am intrat în pridvor. Mi-am ridicat gluga. Când l-am întrebat dacă face angajări sau dacă ştie pe cineva care face, mi-a zis că poate faci tu.

Nor a fluierat încet când mi-a văzut chipul.

— Io fac mereu angajări, fătuco, dar nu caut fete frumuşele, aşa ca tine, ca să mături pe jos şi să servească băuturi. Nu-i aşa, Molly?

Femeia de lângă el a clătinat din cap.

— Nu.

Şi-a întors brusc capul spre ea.

— Nu *şi mai ce?*

Pielea deja palidă a lui Molly s-a albit şi mai tare.

— Nu, domnule.

— Da, aşa, ce fătucă bună!

Nor s-a întins spre ea şi a pişcat-o. A râs când Molly a scheunat, iar furia a început să-mi zumzăie în vene.

— Ştiu, am spus eu, jucându-mă cu nasturele pelerinei, ceea ce a făcut ca pliurile să se separe, dând la iveală partea de sus a rochiei. Ştiu ce fel de muncă. Mi-am dus mâna la şnururi. Speram să putem vorbi în privat şi să ajungem la o înţelegere.

— La o înţelegere? Nor părea din nou interesat de mine, iar ochii închişi la culoare i s-au luminat. Zeii să fie buni cu tine, fătuco. Mi-a urmărit cu privirea degetele pe care le ţineam pe sâni, deasupra dantelei, de parcă l-ar fi dus spre următoarea cană plină. Cum ziceam, fac mereu angajări, dar nu angajez chiar pe oricine.

Mă îndoiam serios de asta.

S-a desprins de perete, mai întâi cu şoldurile, şi şi-a trecut o mână prin păru-i uleios.

— Tre' să mă asigur că meriţi să te angajez.

— Desigur, am zis eu, zâmbindu-i.

— Atunci, zeii să fie buni cu mine, a murmurat el, lingându-şi buza de jos. Când s-a întors, am auzit zăngănit de monede în săculeţul pe care-l purta la şold. Atunci, poftim în biroul meu privat, ca să ajungem la o învoială.

Molly s-a întors şi şi-a deschis gura deformată de parcă ar fi vrut să spună ceva. M-a privit cu ochii-i şterşi şi a clătinat uşor din cap. Am reuşit doar să-i zâmbesc când am intrat în alcov. Şi-a închis gura, tresărind, apoi s-a concentrat din nou asupra străzii, în timp ce Nor a deschis uşa împingând-o cu mâna-i cărnoasă.

Mână care mai mult ca sigur o învineţise pe Molly.

Nor mi-a ţinut uşa deschisă, făcând o plecăciune şi întinzând

braţul. Lichidul s-a revărsat peste buza căniі pe podelele de lemn deja lipicioase. Am intrat. În aerul încăperii luminate de lumânări se simţeau miros de sudoare şi mireasma dulce şi apăsătoare de cal-alb. Am privit rapid în jur la divanele acoperite de pânze închise la culoare. Pe o măsuţă de cafea plină de căni goale se aflau câteva pipe. Întreaga suprafaţă era acoperită de un praf alb. Surprinzător, chiar era un birou în încăpere. Flăcări au pâlpâit slab în lampa de gaz de pe colţul biroului, o scânteiere sau două de la bucăţi de pergament… şi alte căni.

Uşa s-a închis în spatele meu. L-am auzit cum o încuie cu un clic uşor. Mi-am ridicat privirea dinspre birou.

— Băiete, a urlat Nor. Ştiu că eşti aici.

Copilul s-a ridicat din spatele biroului, asemenea spiritelor din Pădurea Întunecată de Ulmi, tăcut şi palid. Chiar că *era* mic. Nu putea să aibă mai mult de cinci sau şase ani. Părul închis la culoare îi cădea peste obrajii supţi. Singura pată de culoare era vânătaia mov-albăstruie de pe maxilaru-i îngust. Avea ochii mari şi rotunzi, aproape la fel de pustii ca ai lui Molly.

Am apucat tare de dantelă, rupând-o.

— Acolo erai. Nor s-a bălăbănit pe lângă mine şi şi-a aşezat cana pe pergament. Fă-ţi de lucru pe-altundeva, i-a poruncit el. Am afaceri de încheiat.

Băieţelul a ocolit repede biroul, îndreptându-se spre uşă fără să privească măcar o dată spre mine. Dacă reuşea să iasă…

— Nu pe-acolo, băiete. Doar ştii cum stă treaba. Nor a pocnit din degete şi a arătat spre un coridor îngust şi întunecat. Treci în pat cât mai e vreunul gol, şi să nu care cumva să fugi ca data trecută.

Copilul s-a întors cu o viteză surprinzătoare, făcându-se nevăzut pe coridor. Am auzit o uşă închizându-se. Speram din inimă că avea să rămână acolo, dar nu l-aş fi învinuit dacă nu ar fi făcut-o. Ceea ce însemna că nu aveam prea mult timp la dispoziţie ca să ajung la el.

— Ai naibii copii, a bombănit Nor. Ai vreunul?

— Nu.

— Nici nu credeam. Io am doi. Sau aveam doi. A râs, târând ceea ce mi s-a părut a fi un scaun pe podea.

— Aveai? am întrebat eu.

— Mda, fătuca mea a dat de bucluc, îmi închipui. Probabil din pricina afurisitei ăleia de guri pe care o are. N-a învăţat niciodat' cum s-o folosească aşa cum trebuie. Nici mama ei nu ştia. A râs din nou, gros şi umed. Câţi ani ai?

M-am întors spre Nor, trecându-mi degetele peste pelerină, astfel încât cele două jumătăţi ale ei îmi atârnau peste umeri.

— Are vreo importanţă?

Şi-a aţintit privirea asupra singurei părţi *ispititoare* a rochiei.

— Neh, fătuco. N-are. Nor s-a aşezat pe scaun, depărtându-şi picioarele. Pari proaspătă. Pun rămăşag c-ai fost jucărioara vreunui lord. S-a săturat de tine?

— Am fost. Mi-am plecat bărbia şi am zâmbit sfioasă. Dar soţia lui…

A râs pe înfundate.

— Nu tre' să-ţi faci griji de soţii pe-aici. M-a privit şi şi-a dus mâna sub mijloc. Da' chiar că eşti frumuşică.

Am rămas locului; nu mai interpretam un rol, ci deveneam *nimic.* Nimeni. Nu ceva frumos şi puternic. Era ca şi cum mi-aş fi pus vălul, în timp ce el împroşca în jur cu vulgaritate şi putrefacţie. Nu eram eu. Am devenit un lucru ce fusese menit să devină o creatură supusă şi maleabilă. Una care putea fi modelată în orice îşi dorea zeul primitiv al morţii, în orice lucru de care s-ar fi putut îndrăgosti. O servitoare. O soţie. Un trup cald şi moale. O ucigaşă. Iar bruma asta dezgustătoare de bărbat mă privea de parcă m-ar fi putut modela într-una dintre *fătucile* lui.

— Nu fi emoţionată, a zis Nor şi s-a bătut uşor pe picior. Fac cele mai bune învoieli când am o fătucă frumuşică în poală.

— Nu sunt emoţionată.

Nu eram. Simţeam doar dezgust şi furie şi nici măcar astea îndeajuns de profund încât să-mi iuţească bătăile inimii sau pulsul.

Cred că le simţeam doar pentru că aveam convingerea că ar fi trebuit să simt ceva, ştiind cum aveau să se sfârşească lucrurile.

M-am dus spre el, amintindu-mi în gând să îmi frec tălpile ghetelor, şi m-am urcat în poala lui, lăsându-mă încet în jos.

— Fir-ar.

M-a apucat cu mâna de şold şi m-a strâns tare.

Am tresărit, nu din pricina disconfortului, ci a contactului. Nu semăna câtuşi de puţin cu nopţile acelea lungi în care încercasem să îmi alung singurătatea. Nu semăna câtuşi de puţin cu senzaţia pe care o avusesem când mă atinsese zeul.

— Nu eşti emoţionată.

— Nu.

— Cred c-o să-mi placi, fătuco.

Nor şi-a ridicat cealaltă mână, lăsându-şi capul pe spate pe scaun. Mi-a atins obrazul cu degetele-i rănite, după care m-a prins de cosiţa pe care o răsucisem într-un coc. M-a usturat tot scalpul când mi-a tras capul pe spate. Am închis ochii, fără să mă împotrivesc strânsorii lui.

— Şi-acum, fătuco…

Dacă-mi mai spunea o dată aşa…

— Tre’ să-mi arăţi de ce te-aş lăsa să-mi faci hatârul, a zis el, şi i-am simţit răsuflarea fierbinte de-a lungul gâtului. În loc să-mi fac voile cu tine şi să te ţin’ numa’ pentru mine pân’ am să mă satur de tin’. Atunci, am să te las să faci un ban cu chipu’ ăsta frumuşel. Sau poate c-o s-o fac oricum, aşa că ai face bin’ să mă impresionezi.

Am deschis ochii când mi-am pus mâna pe umărul lui. Luptându-mă cu usturimea pe care o simţeam pentru că mă trăgea prea tare de păr, mi-am plecat bărbia până l-am privit în ochii-i închişi la culoare şi plini cu urdori. Era şi mai roşu la faţă, de poftă sau poate de furie. Nu credeam că ar fi ştiut să facă diferenţa între ele.

— Te voi impresiona.

— Încrezătoare, aşa-i? Şi-a lins din nou buzele. Îmi place asta,

fătuco!

Am zâmbit.

M-am întins astfel încât să nu-şi poată lua ochii de la zona aceea *ispititoare* şi mi-am împins şoldurile în faţă, ridicându-mi piciorul drept. Nu m-am gândit la sunetul pe care-l scotea, la ce simţeam sub mine sau la felul în care mirosea, ci mi-am vârât mâna liberă în gheată. Trebuia doar să-l las fără simţire, lucru care nu avea să fie deloc dificil. Îmi dădeam seama că permisesem ca lucrurile să ajungă până în acest punct. L-aş fi putut doborî în clipa în care aflasem unde era copilul, însă nu o făcusem, şi presupuneam că asta era un lucru foarte grăitor în sine. Am presupus şi că ar fi trebuit să-mi fac griji în această privinţă în timp ce am apucat mânerul pumnalului de fier subţire, simţindu-l în palma-mi fără semn. Însă bărbatul acesta se folosea de oameni şi îi abuza. Eram gata să pun rămăşag că era chiar mai rău de-atât şi că Lady Sunders avusese dreptate în privinţa soţiei lui. Am ştiut că bărbatul acesta care dădea să-şi desfacă prohabul era asemenea zeilor care-i uciseseră pe acei muritori. Mi-am scos pumnalul din gheată.

— Ai de gând să treci la treabă? a întrebat Nor, şi i-am simţit limba umedă pe gât – lucru la care nu aveam de gând să mă mai gândesc vreodată. Sau tre' să-ţi arăt cum se face?

Dacă mă gândeam mai bine, mă îndoiam că aveam să-mi fac griji din pricina faptelor mele.

M-am lăsat pe spate, şi el mi-a desfăcut părul.

— Sunt gata să trec la treabă.

Încă îşi ţinea privirea holbată aţintită asupra sânilor mei.

— Atunci, fă-o!

Am făcut-o.

Mi-am mişcat braţul într-un arc larg, privindu-l cum face ochii mari, şocat. Marginea ascuţită a pumnalului i-a spintecat gâtul, iar eu am sărit din faţa jetului de sânge fierbinte. M-am mişcat rapid, dar tot l-am simţit împroşcându-mă uşor pe piept.

Fir-ar!

Nor a sărit în picioare, împleticindu-se şi apucându-se cu mâna de gâtleju-i distrus. Sânge roşu i s-a prelins peste mâini şi printre degete. A deschis gura, dar s-a auzit doar un gâlgâit. M-a ţintuit cu privirea-i rece şi panicată, împleticindu-se în faţă şi întinzându-şi mâna pătată de sânge spre mine. M-am dat cu grijă într-o parte. O clipă mai târziu, a picat pe podeaua murdară cu o bufnitură înfundată şi un zdrăngănit.

Având grijă la băltoaca de sânge ce se întindea pe podea, mi-am adunat fustele şi m-am ghemuit lângă el. Trupul i se zvârcolea. Mi-am şters pumnalul de cămaşa lui, după care l-am vârât înapoi în gheată.

— Fie ca zeul primitiv al morţii să nu aibă milă de sufletul tău. Am dat să mă ridic, însă m-am oprit. Am întins mâna spre şoldul lui stâng şi am apucat săculeţul cu monede. Apoi l-am smuls. Mulţumesc pentru asta!

M-am ridicat şi m-am holbat preţ de câteva secunde la el, dorindu-mi să nu mai simt căldura ce începuse să mi se adune în mâini. Era o reacţie instinctivă la moarte. M-am holbat la trupul lui nemişcat, ignorând faptul nedorit că aş fi putut anula ce s-a întâmplat.

Nu aveam să o fac.

Nu aveam să o fac nici de mi-aş fi putut îngădui aşa ceva.

M-am întors cu spatele la el, am ocolit biroul şi am ieşit pe coridor. Erau doar două încăperi. Una din uşi fusese lăsată întredeschisă. Încăperea plină din zid în zid de paturi de copii acoperite cu aşternuturi murdare. M-am întors spre cealaltă încăpere.

— Nate? am strigat eu încet. Eşti înăuntru?

Nu mi-a răspuns nimeni, însă am auzit paşi uşori.

— Am venit să te duc la sora ta. Mi-am încheiat pelerina. Ellie e cu o doamnă minunată, care are grijă de ea.

A urmat o clipă de tăcere, apoi am auzit o voce rostind încet:

— Ellie nu e numele ei întreg. Vine de la numele ei de botez.

Care e numele ei de botez?

Drăcie.

Am clătinat din cap, oarecum uşurată că puştiul nu era chiar atât de încrezător în alţii. Ellie. De la ce ar fi putut veni Ellie? Elizabeth? Ethel? Elena?

— Eleanor? am ghicit eu, închizând ochii.

A urmat un moment prelung de tăcere, apoi l-am auzit spunând:

— Ellie chiar e bine?

Am deschis un ochi. Poate că zeii chiar erau buni cu mine.

— Da. E bine. Şi vreau să te duc la ea, dar trebuie să plecăm acum.

— Cum… Cum rămâne cu tăticul?

Mi-am muşcat buza şi-am privit peste umăr la încăperea în care *tăticul* lui sângera de moarte chiar în clipa aceea. M-am întors din nou spre uşă.

— Tăticul tău a trebuit… să tragă un pui de somn.

„Un pui de somn?" M-am înfiorat.

— Se va înfuria când se va trezi şi nu mă va găsi, mi-a şoptit Nate prin uşă. Iar o să-mi învineţească un ochi sau poate chiar mai rău de-atât.

Mda, de fapt, nu avea să mai învineţească vreodată ochii nimănui.

— Nu va veni după tine. Îţi promit. Doamnele Milostive te vor păzi de el. Aşa cum o păzesc şi pe sora ta.

Nu am mai auzit nimic de cealaltă parte a uşii, şi erau şanse mari să fiu nevoită s-o dărâm cu piciorul. Nu voiam să-l traumatizez şi mai mult pe copil, însă… M-am tras în spate.

Uşa s-a deschis, şi şi-a făcut apariţia un chip neglijat.

— Vreau să-mi văd sora.

M-am simţit uşurată. I-am zâmbit copilului – cu sinceritate, nu aşa cum fusesem învăţată. I-am întins mâna.

— Atunci, hai s-o vedem pe sora ta!

Muşcându-şi buza, a privit când la mâna mea, când la chipul meu. S-a hotărât într-un final şi şi-a pus mâna în a mea. M-am cutremurat când i-am simţit pielea caldă, însă m-am forţat să trec peste şi l-am prins de mână.

L-am scos de pe coridor şi am trecut pe lângă încăperea din faţă, nelăsându-l să se uite spre birou. Am descuiat uşa şi l-am condus în pridvor.

Molly era tot acolo, jucându-se neliniştită cu şnururile corsetului. S-a întors şi a ridicat din sprâncene, privind când la băieţel, când la mine. Şi-a ridicat ochii-i adânciţi în orbite spre mine.

I-am împins săculeţul cu monede în mână.

— N-aş mai zăbovi prea mult lângă uşa asta, i-am şoptit eu, în timp ce Nate mă trăgea de braţ. Pricepi?

Molly s-a uitat repede spre uşa închisă din spatele meu.

— Pricep…, mi-a răspuns ea bâlbâit.

Şi-a încolăcit degetele-i slabe în jurul săculeţului.

— Bine.

Am ieşit de sub alcov în lumina prea strălucitoare a soarelui şi n-am mai privit în urmă. Nici măcar o dată cât l-am dus pe băiat departe de locul acela.

— Văd că aveam dreptate, a zis Ezra în clipa în care m-am aşezat în faţa ei în trăsură, după ce l-am aşezat pe băiat lângă Marisol.

— În legătură cu ce?

Ezra a arătat cu degetul spre pieptul meu. Mi-am plecat privirea şi am văzut pete închise la culoare peste pistruii de acolo. Am oftat.

— L-ai ucis?

Mi-am netezit fustele rochiei şi mi-am încrucişat gleznele.

— Cred că a alunecat şi a căzut pe tăişul pumnalului meu.

— A căzut cumva cu gâtul în pumnalul tău?

— Ce straniu, nu-i aşa?

— Ce straniu, într-adevăr. Ezra şi-a înclinat capul într-o parte,

holbându-se la mine. Se întâmplă destul de des în preajma ta.

— Din nefericire. Am ridicat dintr-o sprânceană spre sora mea vitregă. Bărbaţii cu pumni nepăsători ar trebui să aibă mai multă grijă pe unde calcă.

Ezra a zâmbit uşor.

— Ştii ce? Mă sperii puţin.

M-am întors spre geamul trăsurii în timp ce înaintam pe strada însorită.

— Ştiu.

Capitolul 9

Lumina soarelui pătrundea întreruptă printre ulmii cu ramuri dese în timp ce străbăteam pădurea înspre lac. Ce-i făcusem lui Nor ameninţa să-mi bântuie fiecare pas. Nu simţeam nimic în afară de un strop de… *ceva.*

Ceva ce nu-mi plăcea.

Ceva la care nu voiam să mă gândesc.

Mi-am închipuit zâmbetul uşurat de pe chipul lui Nate, cât de larg şi de contagios fusese când văzuse că sora lui îl aştepta la orfelinatul de pe Stâncile Mâhnirii. Am încercat să înlocuiesc cu asta imaginea privirii şocate şi bulbucate a tatălui lui. M-am gândit cum a dat fuga bucuros spre sora lui. I-am privit prin geamul trăsurii, în loc să mă gândesc că nu simţeam nici o remuşcare pentru faptul că îi luasem viaţa unui om.

Sau cel puţin am încercat. Mi s-a strâns din nou stomacul când am trecut pe lângă florile sălbatice cu miros moscat ce creşteau în arbuştii denşi de la baza ulmilor. „Ce e în neregulă cu mine?” m-am întrebat în gând, de nenumărate ori. Cu siguranţă ceva nu era în regulă cu mine, nu-i aşa? Palmele mi s-au umezit, şi am trecut cu grijă peste ramurile picate şi printre pietrele ascuţite ce se ascundeau pe sub frunze – ascunse precum dâra de moarte ce o lăsam în urma mea.

„Ceva frumos şi puternic…”

Nu mă simţeam nici frumoasă, nici puternică.

Doi muritori veniseră după mine din noaptea în care dădusem greş, după ce-mi descoperiseră identitatea şi se gândiseră să se folosească de asta pentru a obţine ce-şi doreau. Alţi trei, inclusiv Nor, îşi aflaseră sfârşitul cu ajutorul tăişului pumnalului meu. Nici unul dintre ei nu fusese un om bun. Cu toţii erau la fel de nedemni de încredere ca mine. Abuzatori. Ucigaşi. Violatori. Moartea i-ar fi găsit în cele din urmă. Cinci muriseră de mâna mea la porunca mamei mele, fără să-i pun la socoteală pe lorzii din insulele Vodina. Paisprezece. Ucisesem paisprezece persoane.

„Ce e în neregulă cu mine?”

Stomacul mi s-a întors din nou pe dos, şi am expirat, şuierător. Lumina soarelui abia de mai pătrundea atât de adânc în pădure, şi era o idee mai răcoare aici, însă aveam pielea lipicioasă, ca podelele de lemn din încăperea aceea. Cleioasă de la sudoare şi sânge. Aproape că eram tentată să-mi dau deja jos pelerina şi rochia. Aş fi putut s-o fac. Ştiam că nu avea să intre nimeni în pădure. Toată lumea se temea de Pădurea Întunecată de Ulmi – până şi Sir Holland. Însă mi-am păstrat veşmintele pe mine, deoarece până şi mie mi se părea straniu să mă perind prin pădure într-un furou sau goală…

M-am oprit din mers când am auzit foşnetul brusc al ramurilor. Sunetul… se auzise din spatele meu. M-am întors şi m-am uitat la copaci. Nu erau doar spirite în Pădurea Întunecată de Ulmi. Şi urşi şi pisici sălbatice mari îşi aveau bârlogul în această pădure. La fel şi guzganii, care se făceau scandalos de mari, mistreţii şi…

O străfulgerare de maro şi roşcat a răbufnit din frunzişul din faţă, făcându-mă să tresar. M-am împleticit, după care m-am tras în spate, lipindu-mă de trunchiul celui mai apropiat ulm, şi mi s-a făcut inima cât un purice când am văzut animalul cu blană roşcat-cafenie ieşind dintre copaci. Preţ de o clipă, nu mi-a venit să cred ce vedeam.

Era un lup *kiyou.*

Era cea mai mare rasă de lupi din toate ţinuturile. Le auzisem adesea urletele în pădure şi uneori chiar şi din castel, însă văzusem unul singur de aproape, pe când fusesem de două ori mai mică decât eram acum. Lupul cel alb.

Mi-au încremenit toţi muşchii din corp. N-am îndrăznit să scot vreun sunet sau să trag aer în piept prea adânc. Se ştia bine că lupii *kiyou* erau feroce, pe cât de frumoşi, pe atât de sălbatici şi nu prea prietenoşi. Dacă o persoană se apropia prea mult de ei, plătea de obicei scump pentru asta, iar eu m-am rugat să nu mă vadă. Să nu fie flămând. Pentru că nici măcar nu îmi apucasem pumnalul. N-aveam cum să ucid un lup. Un şobolan cât un mistreţ? Da. L-aş fi putut înjunghia zi şi noapte.

Lupul a trecut în grabă peste un bolovan acoperit de muşchi, împroşcând cu labele-i vânjoase pământ şi pietre mici. A trecut din câteva salturi şocante de locul în care mă aflam, aparent fără să-şi dea seama că eram acolo. Am rămas nemişcată când a dat să sară din nou. Mi s-a tăiat răsuflarea când s-a împleticit. Picioarele i-au cedat pur şi simplu, şi s-a prăbuşit pe o parte, cu o bufnitură înfundată.

Apoi am văzut de ce se prăbuşise.

Mi s-a strâns inima-n piept. Avea înfiptă o săgeată în pieptu-i care i se umfla şi dezumfla în timp ce răsufla prea întretăiat, prea superficial. Nu avea blana roşcată-cafenie, ci era mânjită de sânge. Mult sânge.

Lupul a încercat să-şi redobândească echilibrul, dar nu reuşea să se ridice. Am privit în direcţia din care venise. Castelul Wayfair. Probabil se apropiase prea mult de marginea pădurii şi fusese văzut de unul dintre arcaşii poziţionaţi de-a lungul zidului interior. Sentimentul de furie s-a amestecat cu nodul de tristeţe ce-mi apăsa din greu pe piept. De ce ar fi tras într-o astfel de creatură când ei erau cocoţaţi în siguranţă? Şi dacă lupul ar fi urmărit pe cineva, tot nu vedeam de ce ar fi trebuit să tragă în el. Ar fi putut face zgomote

sau ar fi putut lovi pământul de lângă el. Nu era nevoie să tragă în el.

Mi-am întors privirea spre lup. „Te rog, fii bine. Te rog, fii bine”, mi-am zis în minte de nenumărate ori, deşi ştiam că bietul animal nu era bine. Totuşi, speranţa aceea copilărească era puternică.

Lupul nu a mai încercat să se ridice, răsuflând tot mai greu şi mai neuniform. M-am desprins de copac. Am tresărit când o rămurică s-a rupt sub greutatea mea, însă lupul abia de s-a mişcat sau de-a observat. Abia de mai respira.

Am continuat să înaintez spre el; era limpede că îmi pierdusem temporar minţile. Animalul era rănit, dar până şi o creatură aflată pe moarte putea răbufni şi răni. Iar el era categoric pe moarte. Albul ochilor îi era prea intens. Ochii-i căprui nu îmi urmăreau mişcările. Pieptul nu i se mişca. Lupul *kiyou* era nemişcat.

Prea nemişcat.

Aşa cum fusese pieptul acelui om îngrozitor înainte să-i smulg săculeţul cu monede. Aşa cum era pieptul Odettei ori de câte ori mă duceam să văd cum se simte.

M-am aplecat şi m-am holbat la animal. Îi curgea sânge din gura deschisă, iar mie mi-au dat lacrimile. Nu plângeam din fire. Nu mai plânsesem din noaptea în care dădusem greş. Însă aveam o slăbiciune pentru animale – ei bine, cu excepţia guzganilor. Animalele nu judecau. Nu le păsa dacă cineva era vrednic. Nu *alegeau* să se rănească reciproc. Pur şi simplu, *trăiau* şi se aşteptau ori să fie lăsate în pace, ori să fie iubite. Atâta tot.

Fără să-mi dau seama că mă mişcasem, îngenuncheasem deja lângă lup şi mă întindeam spre el. M-am oprit înainte să-i ating blana şi am tras aer în piept, cutremurându-mă. Mi-au revenit în minte vorbele de demult ale mamei. „Să nu mai faci asta niciodată. Ai priceput? Să n-o mai faci niciodată”. Am privit în jur, dar n-am văzut nimic în pădurea întunecată. Ştiam că eram singură. Eram mereu singură în pădurea aceasta.

Inima îmi bătea cu putere în piept, şi am alungat din minte vocea mamei, apucând săgeata. Nimeni nu avea să ştie. Mâinile mi

s-au încălzit din nou, aşa cum se întâmplase când inima lui Nor bătuse pentru ultima oară, însă de data asta nu am ignorat acest lucru, nici nu mi-am dorit ca senzaţia să dispară. Ci am acceptat-o. Am invocat-o.

— Îmi pare rău, am şoptit şi am scos săgeata.

Mi s-a întors stomacul pe dos când am auzit sunetul pe care l-a făcut; la fel şi mirosul de fier din aer.

Lupul nu a reacţionat deloc, iar sângele a început să se scurgă lent, semn că inima încetase să-i mai bată. Nu am mai şovăit nici măcar o clipă.

Am făcut ce făcusem în hambar, pe când avusesem şase ani şi îmi dădusem seama că Butters, pisica noastră bătrână, murise. Am făcut acelaşi lucru pe care îl mai făcusem doar de câteva ori de când descoperisem ce puteam face.

Mi-am împins mâna în blana îmbibată de sânge. Am simţit un freamăt în piept, iar iureşul ameţitor mi-a năvălit în vene, răspândindu-se apoi peste toată pielea mea. Am simţit cum îmi curge căldură prin braţe, amintindu-mi de senzaţia pe care o ai când stai prea aproape de o flacără deschisă, trecându-mi apoi peste şi printre degete.

Mi-am *dorit* pur şi simplu ca lupul să trăiască.

Aşa făcusem şi cu Butters, în timp ce o ţinusem în braţe. Aşa mai făcusem de câteva ori. Rana care le curmase viaţa, de orice fel ar fi fost, dispărea pur şi simplu. Părea de necrezut, însă era *darul* meu. Mă lăsa să simt când avea loc o moarte recentă, aşa cum se întâmplase cu Andreia.

De asemenea, îi aducea pe cei morţi la viaţă, însă nu aşa cum se întâmplase cu croitoreasa.

Slavă tuturor zeilor pentru asta!

Inima mi-a bătut o dată, de două ori şi apoi de trei ori. Am simţit sub mână pieptul lupului *kiyou* ridicându-se brusc. M-am tras în spate şi-am căzut în fund.

Am simţit căldura zvâcnindu-mi în palme şi apoi estompându-

se, în timp ce lupul *kiyou* s-a ridicat pe picioare, privind cu sălbăticie în jur până m-a zărit. Am încremenit din nou, cu mâinile în aer, în timp ce lupul s-a holbat la mine, cu urechile lăsate pe spate. A făcut un pas clătinat spre mine.

„Te rog, nu-mi înfuleca mâna. Te rog, nu-mi înfuleca mâna". Chiar aveam nevoie de mâna mea pentru multe lucruri, cum ar fi ca să mănânc, să mă îmbrac, să mânuiesc arme…

Lupul a ciulit urechile, adulmecându-mi mâna care nu era mânjită de sângele lui. M-a năpădit un sentiment de frică. Zeilor mari, avea să-mi înfulece mâna, şi nu aveam pe cine să dau vina în afară de…

Lupul m-a lins pe palmă, după care s-a întors şi a luat-o la goană cu paşi statornici, făcându-se repede nevăzut în umbrele ce începeau să se adune între ulmi. Nu m-am mişcat vreme de un minut întreg.

— Cu plăcere, am şoptit eu, aproape prăbuşindu-mă la pământ, uşurată.

Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, mi-am privit mâinile. Palma îmi era pătată de sânge închis la culoare. Am şters cât am putut din el pe iarba rece de lângă mine.

Nu îmi folosisem niciodată darul pe un animal pe care nu îl văzusem murind şi nu îl folosisem niciodată pe un muritor, deşi fusesem pe-aproape în cazul Odettei. Dacă nu ar mai fi fost în viaţă…

Mi-aş fi încălcat regula.

Credeam că toate fiinţele vii aveau suflet. Animalele erau una, şi muritorii – cu totul altceva. Mi se părea de neînchipuit să readuc un muritor la viaţă. Era… Mi se părea a fi o limită pe care, dacă o depăşeai, nu te mai puteai întoarce, şi mi se părea că exista prea multă plăcere în acest lucru: în alegerea de a interveni sau nu. Erau un fel de putere şi de alegere pe care nu mi le doream.

Nimeni nu ştia cum de mă alesesem cu un asemenea dar sau de ce fusesem însemnată pentru moarte încă dinainte să mă nasc. Nu avea sens să dispun de o abilitate care făcea legătura între mine şi

zeul primitiv al vieţii, Kolis. Oare auzise cumva despre învoială şi îmi oferise acest dar? Oare la asta se referise Odetta când pretinsese că Arae spuseseră că eram atinsă şi de viaţă şi de moarte? La urma urmei, era Regele Zeilor. Îmi închipui că erau foarte puţine lucrurile pe care *nu* le ştia.

Mi-am ridicat din nou palmele. Când intrasem în hambar împreună cu Ezra, nu ştiusem că Tavius ne urmărise. Când văzuse ce făcusem, se dusese drept la regină, care se temuse că zeul primitiv al morţii avea să se înfurie dacă îmi foloseam darul cu pricina.

Poate că avea dreptate.

Poate că de aceea hotărâse zeul primitiv al morţii că nu mai avea nevoie de o consoartă. La urma urmei, aveam abilitatea de a-i fura suflete.

Se părea că erau o mulţime de motive…

M-am gândit cum Sir Holland vorbise cu mine după incidentul cu Butters şi îmi explicase că nu greşisem prin faptul că îl adusesem pe Butters înapoi la viaţă. Că nu era un lucru de care să mă tem. Mă ajutase, pe când aveam doar şase ani, să înţeleg de ce trebuia să fiu precaută.

„Lucrul pe care îl poţi face tu este un dar, un dar minunat care face parte din tine”, îmi spusese el atunci, îngenunchind, astfel încât privirile noastre să fie la acelaşi nivel. „Însă ar putea deveni periculos pentru tine dacă alţii ar afla că i-ai putea aduce la viaţă pe cei dragi lor. S-ar putea ca zeii şi zeii primitivi să se înfurie dacă începi să hotărăşti cine ar trebui să învie şi cine nu. Este un dar din partea Regelui Zeilor, pe care ar trebui să-l ţii aproape de inima ta şi să-l foloseşti doar când eşti pregătită să devii cine ai fost sortită să fii. Până una, alta, nu eşti o zeiţă primitivă. Dacă te prefaci a fi, s-ar putea ca zeii primitivi să creadă că eşti una”.

Sir Holland fusese singurul care îl numise dar.

Şi îmi spusese lucruri logice. Ei bine, cel puţin partea cum că ar fi putut deveni un pericol. Oamenii ar fi dispuşi să facă tot felul de lucruri pentru a-i aduce din nou la viaţă pe cei dragi lor. Cine ştia câţi

dintre ei mergeau la Templele Soarelui, cerând tocmai asta? Însă cererea nu le era niciodată îndeplinită.

În schimb, partea despre cum ar trebui să-mi folosesc darul doar când eram pregătită să devin ceea ce fusesem menită să devin nu prea avea sens. Mi-am închipuit că se referea la ce ar urma după ce îmi îndeplineam datoria. Nu aveam idee.

Am închis ochii şi mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală, în timp ce pieptul mi s-a umplut de o căldură ameţitoare. Nu era prima oară când o simţeam după ce-mi foloseam darul. Nu o făcusem deseori. Doar de câteva ori, pe vreun câine fără stăpân lovit de o trăsură sau pe vreun iepure rănit. Niciodată pe un animal atât de mare ca un lup *kiyou.*

Căldura care îmi năvălea în trup era mai puternică de data aceasta, şi m-am gândit că avea de-a face cu mărimea lupului. Senzaţia îmi amintea de felul în care o gură de whisky părea să înflorească în piept şi apoi să se răspândească până în stomac. Încordarea pe care o simţeam în umeri şi în gât s-a diminuat.

Era o senzaţie stranie să ştiu că în doar câteva ore luasem o viaţă şi dăruisem alta înapoi.

M-am gândit la bebeluşul acela. Dacă aş fi avut ocazia, aş fi încercat să-mi folosesc darul şi atunci? Mi-aş fi încălcat, oare, regula?

„Da”.

Aş fi făcut-o.

Nu ştiam cât am rămas acolo, în timp ce noaptea s-a aşternut în jurul meu, însă plânsetul trist îndepărtat al unui spirit mi-a întrerupt şirul gândurilor. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am mijit ochii la umbrele adânci dintre copaci. Recunoscătoare că bocetul nu se auzise din direcţia lacului, m-am ridicat. Câtă vreme spiritele mă lăsau în pace, nu mă deranjau. M-am urnit, sperând ca lupul să nu se fi apropiat din nou de zid. Şansele ca data următoare să mă aflu prin preajmă erau destul de mici.

Am pătruns mai adânc în pădure, mi-am scos agrafele din păr şi

mi-am desfăcut cosiţa, lăsându-mi părul lung şi greu să-mi cadă peste umeri şi pe spate. În cele din urmă, prin crângul de ulmi subţiri din faţa mea, am văzut suprafaţa scânteietoare a lacului meu. Noaptea, apa limpede părea să prindă stelele şi să reflecte lumina.

Înaintând cu grijă printre bolovanii acoperiţi de muşchi, m-am strecurat prin crângul de copaci şi am oftat uşor când iarba de sub picioarele mele s-a preschimbat în sol argilos şi am văzut lacul.

Era un lac mare, alimentat de izvoarele de apă dulce născute în munţii Elysium. În stânga mea, la circa patru metri distanţă, apa se revărsa puternic din stânci. Însă mai departe, unde era prea adâncă pentru mine, apa părea nefiresc de nemişcată.

Frumuseţea întunecată a acestei păduri şi a acestui lac mi se păruseră mereu vrăjite. Liniştite. Aici, unde se auzeau doar şuieratul vântului printre copaci şi iureşul cascadei, mă simţeam *acasă.*

Nu puteam explica de ce. Ştiam că părea ridicol să te simţi acasă pe malul unui lac, însă mă simţeam mai în largul meu aici decât mă simţisem vreodată între zidurile castelului Wayfair sau pe străzile din Carsodonia.

Lumina strălucitoare a lunii s-a revărsat peste lac şi peste bucăţile mari de calcar presărate de-a lungul ţărmului. Mi-am pus agrafele de păr pe una dintre stânci, apoi mi-am scos pumnalul din gheată şi l-am aşezat lângă agrafe. M-am dezbrăcat rapid de rochia pătată de sânge şi am lăsat-o să cadă la pământ. Mi-am dat jos furoul şi lenjeria, apoi ghetele, şi m-am întrebat dacă aş putea cumva ajunge în odaia mea doar în furou fără să fiu văzută. Am strâmbat din nas la gândul de a îmbrăca rochia lipicioasă ce mirosea a fum de cal-alb. Era puţin probabil ca gardienii regali care stăteau de veghe la intrări să nu mă observe, îndeosebi după ce se întâmplase în seara aceasta. Fără îndoială că regele şi regina aveau să afle despre sosirea mea scandaloasă. Am zâmbit mai larg când m-am gândit la groaza care avea să i se citească mamei pe chip.

Doar asta şi aproape că merita să risc să fiu descoperită.

Părul meu prea lung mi-a ajuns până în talie şi mi-a acoperit

sânii când am aşezat furoul lângă agrafe şi pumnal. Era musai să mă tund. Începea să devină o adevărată pacoste când trebuia să descâlcesc numeroasele noduri care se formau la prima pală de aer.

Mi-am dat cârlionţii la o parte de pe faţă şi am înaintat. Ştiam locul precis de pe ţărmul stâncos în care se formaseră trepte în pământ. Senzaţia de anticipaţie era ameţitoare.

Am găsit treapta în lumina lunii. Prima atingere a apei reci era mereu şocantă, făcându-mă să tresar din toţi rărunchii. Ca o idioată ce eram adesea, într-o zi nespus de fierbinte, am sărit în lac şi aproape că m-am înecat când plămânii şi trupul nu mi-au mai funcţionat.

Nu aveam să mai fac niciodată *una ca asta.*

Am înaintat lent pe fundul plat al lacului scânteietor şi m-am muşcat de buză. Apa se unduia spre coapsele mele, apoi ricoşa din mine în valuri mici, care erau luate de curentul uşor. Mi s-a tăiat răsuflarea când apa mi-a ajuns până la coapse şi încă o dată când mi-a sărutat porţiuni de piele mult mai delicată. Am înaintat, expirând uşor, pe măsură ce, cu fiecare pas, trupul mi s-a adaptat la temperatura lacului. Pe când îmi tachina sfârcurile, încordarea începuse deja să se scurgă din muşchii mei.

Am tras adânc aer în piept şi m-am lăsat în jos în apă. Când m-am cufundat, apa rece mi-a acoperit pielea încă încălzită a feţei şi mi-a ridicat şuviţele de păr. Am rămas acolo, cu ochii închişi, frecându-mi mâinile şi apoi faţa, înainte să ies la suprafaţă. Apoi am stat şi mai mult sub apă, îngăduindu-i să spele mai mult decât duhoarea stătută şi sudoarea. M-am ridicat la suprafaţă doar când au început să mă doară plămânii. Mi-am netezit părul care mi se lipise de obraji şi am înaintat cu grijă.

În locul în care mă aflam, apa îmi venea puţin deasupra taliei, însă erau şi adâncituri neaşteptate ce păreau fără fund, aşa că eram atentă. Nu mă temeam de apă, dar nu ştiam să înot şi nu aveam idee cât de adânc era lacul în mijloc sau în apropiere de cascadă. Îmi doream nespus de mult să explorez cascada, dar nu mă puteam

apropia la mai mult de trei metri de ea, căci apa îmi venea deja peste cap.

Oftând, mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii. Se poate ca de vină să fi fost sunetul iureşului de apă sau faptul că lacul era izolat, însă aici mintea mi se golea mereu, din fericire. Aici, nu mă gândeam la tot ce făcusem sau la mama mea. Nu mă gândeam la Stricăciune şi la numărul celor care aveau să flămânzească din pricina ei. Nu mă gândeam la faptul că avusesem ocazia să o opresc şi dădusem greş. Nu mă gândeam la bărbatul pe care îl ucisesem astăzi, la cei dinaintea lui sau la ce păţiseră fraţii Kazin ori Andreia Joanis. Nu mă întrebam ce avea să se întâmple după urcarea lui Tavius pe tron. Nu mă gândeam la afurisitul ăla de zeu cu ochi argintii, a cărui piele era rece, dar care îmi încălzea pieptul.

Pur şi simplu, existam în apa rece, nici aici, nici acolo, nicăieri, şi aveam senzaţia de… eliberare. Libertate. Întrucât mă simţeam alinată şi poate chiar uşor vrăjită, m-a şocat senzaţia stranie şi înţepătoare de vigilenţă.

Cu picături de apă pe gene, am deschis brusc ochii. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce m-am cufundat mai adânc în apă, până când aceasta mi-a ajuns până la umeri. Am întins mâna după pumnal, însă am simţit doar pielea goală.

Fir-ar.

Îmi lăsasem pumnalul de fier pe stâncă, ceea ce nu era de bine, căci ştiam ce senzaţie mă încerca. O recunoşteam întru totul, chiar dacă era greu de explicat, şi pulsul mi s-a iuţit.

Nu eram singură.

Eram *privită.*

Capitolul 10

Nu înţelegeam simţul acela inerent care mă anunţase că nu eram singură, însă ştiam că trebuia să am încredere în el.

Am rămas ghemuită în apă şi am privit cu atenţie malurile

întunecate din jurul meu, după care am aruncat o privire rapidă peste umăr. Nu am văzut nimic, dar asta nu însemna că nu era nimeni acolo. Lumina lunii nu pătrundea în umbrele mai adânci ce se agăţau de peticele mari de iarbă de pe mal, nici mai departe, printre copacii ce duceau spre stânci.

Nimeni nu venea vreodată aici, dar senzaţia a continuat, apăsându-mi pe umerii goi. Ştiam că nu era doar o închipuire a mea. Cineva era aici, privindu-mă, însă de câtă vreme? În ultimele câteva minute? Sau de când mă dezbrăcasem şi intrasem *lent* în lac, goală ca în ziua în care m-am născut? M-am înfuriat atât de tare, încât m-a surprins că apa nu a început să fiarbă în jurul meu.

Probabil cineva reuşise să-şi înfrângă teama de pădure şi mă urmărise. Acelaşi instinct m-a avertizat că nu era un semn bun.

Muşchii mi s-au încordat când am strigat:

— Ştiu că eşti acolo. Arată-te!

Singurul răspuns a fost iureşul apei. Nu se auzeau cântecele păsărilor nocturne, nici zumzetul jos şi constant al insectelor. Nu le mai auzisem de când intrasem în pădure. M-am înfiorat, şi mi s-a strâns gâtlejul.

— Arată-te acum!

Tăcere.

Mi-am trecut privirea peste cascadă şi apoi înapoi spre perdeaua de apă ce părea albă în lumina lunii. În spatele cascadei se zărea o umbră mai adâncă, un soi de densitate ce nu părea să se potrivească.

Iar *silueta* aceea înaltă a înaintat, păşind prin cortina de apă. Mi s-a strâns stomacul, aşa cum se întâmpla când îmi îndemnam calul să alerge prea repede.

O clipă mai târziu, o voce joasă şi calmă s-a auzit din cascadă.

— Dacă mi-ai cerut-o aşa frumos.

Vocea aceea…

Silueta a devenit mult prea limpede în lumina lunii. Umeri laţi au agitat apa, şi atunci l-am văzut, când a ieşit în lumina lunii.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se prea poate să mi se fi oprit şi inima-n piept.

Era zeul.

Nu părea câtuşi de puţin real. Stătea nemişcat, cu apa ricoşând din stânci în spatele lui. Mi s-a făcut din nou pielea de găină în timp ce m-am holbat la el, şocată.

— Iată-mă, a spus el. Ce urmează?

Întrebarea lui m-a smuls din starea de tăcere uluită.

— Ce faci aici?

Apa s-a mişcat în jurul lui când a ieşit la suprafaţă, dându-şi părul pe spate, iar stropii de apă i-au împroşcat pieptul bine definit. Mi-am întors privirea spre chipul lui. Părea să mă cerceteze cu atenţie.

— Ce ţi se pare că fac?

Răspunsul lui blazat mi-a stârnit acea parte nesăbuită. Nu avea importanţă că sărutul prefăcut din tunelurile de lujeri devenise real, sau că nu mă lovise când îl înjunghiasem în piept – lucru care i-ar fi înfuriat pe cei mai mulţi –, sau că nu mă ucisese din pricina asta. Nu avea importanţă că era un zeu puternic care îmi pătrunsese necontenit în gânduri de când îl văzusem ultima oară. Mă *privise* într-un moment în care fusesem extrem de vulnerabilă.

— Mi se pare că nu ar trebui să fii aici.

Şi-a înclinat uşor capul, şi o şuviţă de păr închisă la culoare i-a alunecat peste linia dură a maxilarului.

— Şi de ce nu mi s-ar permite să fiu aici?

— Pentru că este o proprietate privată.

Oare de ce aveam impresia că stabilisem deja asta?

— Într-adevăr? a întrebat el pe un ton amuzat. Nu ştiam că unui zeu îi este interzis să pună piciorul pe un anumit pământ.

— Îmi închipui că sunt multe locuri care ar fi interzise oricui, inclusiv unui zeu.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu sunt?

Mi s-a pus un gol în stomac.

— Aş fi foarte iritată să aflu aşa ceva.

A scos un chicot jos.

— Atât de neînfricată.

Raţiunea îmi spunea că ar fi trebuit să mă simt întru câtva înfricoşată, însă tot ce simţeam era furie.

— Nimic din ce mi-ai spus nu explică totuşi ce cauţi aici.

— Presupun că aşa e. Şi-a ridicat din nou braţul, cel cu banderola de argint, şi şi-a dat la o parte o altă şuviţă de păr care îi alunecase peste maxilar. Eram prin preajmă şi, întrucât era foarte cald, m-am gândit să înot puţin, să mă răcoresc.

Furia mi-a alungat orice fărâmă de teamă şi poate şi de înţelepciune.

— Şi să dai târcoale unor tinere femei?

— Să dau târcoale unor tinere femei? a repetat el, pe un ton oarecum sceptic. Căror tinere femei le-am dat târcoale în seara asta?

— Celei din faţa ta.

— Celei care stă goală în faţa mea?

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte, deşi nu era nevoie. Dar, da, celei pe care ai urmărit-o până la lac.

— Am urmărit-o?

— Se aude cumva un ecou pe-aici? am întrebat eu.

— Îmi pare rău…

— Nu pare să-ţi pară rău, m-am răstit eu.

A urmat un chicot uşor, aproape inaudibil.

— Permite-mi să reformulez. Nu ştiu cum de aş fi putut să te urmăresc până la lac, ca să-ţi dau târcoale, când eu am ajuns, de fapt, primul aici. Crede-mă…

— Nici gând. Un nor a acoperit luna, iar zeul şi-a plecat din nou bărbia, şi chipul i s-a umbrit. *Crede-mă* când îţi spun că nu mă aşteptam să fii aici.

Într-un ungher dosnic al minţii, în care încă judecam cum trebuie, ştiam că spunea adevărul. Nu stătusem sub apă îndeajuns

încât cineva – fie el şi zeu – să apuce să se dezbrace, apoi să intre în lac şi în cascadă fără ca eu să observ. Cu siguranţă fusese aici înaintea mea. Dar, sinceră să fiu, nu-mi păsa.

Era lacul *meu.*

— Îmi vedeam de treburile mele, a zis el. Mă bucuram şi eu de noaptea aceasta frumoasă.

— Într-un lac în care nu ai ce căuta, am bombănit eu, fără să-mi pese că zeii puteau merge, de fapt, oriunde voiau.

— Am înotat pe sub apă şi-am ajuns după cascadă. E chiar frumos acolo, apropo, a continuat el deloc spăsit. Îţi poţi închipui, preţ de o clipă, cât de surprins am fost când, câteva clipe mai târziu, o muritoare tânără şi foarte captivantă a apărut din întuneric şi a început să se dezbrace? Ce-ar fi trebuit să fac?

Am simţit cum îmi ia foc faţa.

— Să nu mă priveşti?

— Nu te priveam. După o pauză scurtă, a adăugat: Cel puţin, nu intenţionat.

— Nu intenţionat? am repetat eu, nevenindu-mi să cred. De parcă asta ar face gestul mai puţin neadecvat.

A zâmbit iar cu jumătate de gură.

— Ai într-adevăr dreptate, dar, întrucât *a fost* neintenţionat, aş pune rămăşag că e mult mai puţin neadecvat decât dacă *ar fi fost* intenţionat.

— Ba nu, am zis şi am clătinat din cap. Ba nu, nu este.

— Oricum, a spus el apăsat, pe un ton atât de pretenţios, încât ar fi impresionat-o până şi pe mama, am fost destul de şocat, întrucât nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Şocat sau nu, ai fi putut să dai de ştire că erai aici. Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic asta. Nu ştiu la ce se aşteaptă lumea în Câmpiile Elizee, dar aici, aşa ar fi fost politicos şi mai puţin nepotrivit.

— Ce-i drept, dar totul s-a întâmplat atât de repede! De la sosirea ta şi de la, din păcate, scurta dezvăluire a *multor* locuri care

nu pot fi pomenite până când te-ai hotărât să te bucuri de apa lacului. Totul a durat doar câteva secunde, a spus el. Însă mă bucur că acum am convenit că acţiunile mele nu au fost chiar atât de neadecvate. Voi dormi mai bine la noapte.

— Poftim? Nu am convenit nimic. Eu…

Stai aşa. „Din păcate, scurta dezvăluire a multor locuri care nu pot fi pomenite?”

Am mijit ochii la el.

— Ai fi putut spune totuşi ceva, ca să nu stau acolo ca o…

— Ca o zeiţă ţesută din argint şi raze de lună, ce se ridică din adâncimile celui mai întunecat lac? a încheiat el în locul meu.

Mi-am închis gura. Ca o… zeiţă? Ţesută din argint şi raze de lună? Mi se părea incredibil de… Nici măcar nu-mi dădeam seama cum suna sau de ce simţeam iar goluri în stomac. Vorbele lui erau ridicole, pentru că el chiar cunoştea zeiţe reale.

— M-am gândit să îmi anunţ prezenţa, ca să ştii, îndeosebi după noaptea trecută. Parcele ştiu că nu vreau să fiu înjunghiat din nou.

Îmi doream atât de mult să-l înjunghii din nou.

— Dar apoi m-am gândit că toţi cei implicaţi s-ar fi simţit stingheriţi, a continuat el, făcându-mă să-mi revin din stupoarea de moment. M-am gândit că vei pleca, fără să ştii, şi că întâlnirea aceasta stânjenitoare, chiar dacă interesantă, nu urma să aibă loc. Nu m-am gândit că-ţi vei da seama că sunt aici.

— Indiferent de intenţiile tale, ar fi trebuit să spui ceva. Am dat să mă ridic în picioare, după care mi-am adus aminte că nu ar fi fost o idee prea înţeleaptă. Nu vreau să te jignesc prin ceea ce voi spune…

— Sunt convins că nu vrei să mă jigneşti, a zis el, pe un ton mieros. Aşa cum nu ai vrut să mă jigneşti când m-ai înjunghiat.

I-am ignorat vocea huruită *şi* faptul că îmi amintise de ce făcusem.

— Dar ar trebui să pleci.

— Ia te uită la tine: atât de poruncitoare. Între timp, ignori ce ţi-am cerut eu să faci. Şi-a lăsat capul pe spate, şi o rază de lună l-a sărutat pe obraz. E foarte diferit, a adăugat el.

Pulsul mi-a luat-o la sănătoasa.

— Ce anume? Un muritor care nu se face mic de frică în faţa ta sau care nu te imploră să îi faci o favoare?

— Unii mă imploră să le fac mult mai mult decât o favoare, mi-a spus el cu voce ispititoare, ca o mângâiere întunecată. Şi vocea aceea… mi-a stârnit aceeaşi senzaţie stranie de căldură şi familiaritate. Însă tu nu eşti soiul de om care să se facă mic de teamă. Şi mă îndoiesc că implori.

— Nu sunt, i-am spus eu.

— Ce păcat!

— Poate pentru tine.

— Poate, a consimţit el, după care a înaintat.

— Ce faci? am întrebat eu, încordându-mă.

S-a oprit, îndeajuns de aproape încât să văd că a ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă e să plec, cum mi-ai *cerut* pe un ton atât de amabil, va trebui să mă deplasez înainte.

Începea să mă doară maxilarul de la cât de încleştat îmi era.

— Nu poţi pleca de pe un alt mal?

— Mă tem că lacul e prea adânc în zonele acelea. Iar într-o parte e străjuit de stânci.

M-am holbat la el.

— Eşti zeu. Nu poţi face ceva… zeiesc? m-am răstit eu. Cum ar fi să îţi doreşti să nu mai fii în lac?

— Să îmi doresc să nu mai fiu într-un lac? a repetat el lent, zâmbind din nou cu jumătate de gură. Lucrurile nu funcţionează aşa.

Luna s-a ivit dintre nori, scăldându-l încă o dată într-o lumină sidefată.

— Să rămân sau să plec?

M-am încruntat la el.

— Pleacă!

— Precum doreşti, milady.

A făcut o plecăciune scurtă din cap, după care şi-a văzut de drum.

L-am privit îndeaproape. Apa îi ajungea acum sub piept, dându-i la iveală muşchii abdomenului. Ştiam că ar fi trebuit să-mi întorc privirea. Dacă mă holbam în continuare *într-acolo,* mă purtam la fel de neadecvat ca el. Însă avea un trup… foarte interesant, iar eu eram curioasă, pentru că, ei bine…

Nu aveam un motiv bun şi cuvenit ca să-l privesc.

Ştiam cât de puternic era, aşa că nu m-a surprins că trupul îi oglindea puterea. În pofida apei reci, pielea mi s-a încălzit când… liniile groase din zona şoldurilor i-au devenit vizibile, o nuanţă de negru închis care urma adânciturile de-acolo, coborând spre şi peste…

— Pe toţi zeii! am ţipat eu. Opreşte-te!

S-a oprit chiar înainte ca apa să dezvăluie *mult* prea mult din trupul lui.

— Da? m-a întrebat el.

— Eşti gol, l-am informat eu.

A urmat o clipă de tăcere.

— Abia acum îţi dai seama?

— Nu!

— Atunci, sigur înţelegi că voi continua să fiu gol până îmi voi lua veşmintele pe care se pare că nu le-ai observat în graba *ta* de a te dezbrăca.

Am tras aer în piept, dar am simţit că-mi pârjoleşte plămânii.

— Dacă te simţi stânjenită, îţi sugerez să închizi ochii sau să nu te uiţi la părţile *mele* nedemne de a fi pomenite. S-a oprit. Asta dacă nu cumva vrei să rămân?

— Nu vreau să rămâi.

— De ce am impresia că e o minciună?

— Ba nu e.

— Încă o minciună.

Am tresărit când i-am auzit tonul tărăgănat aproape decadent şi am reuşit să îmi ţin privirea aţintită asupra feţei lui în timp ce şi-a reluat înaintarea. Oarecum. Mi-am coborât din nou privirea, însă spre acele linii negre stranii. Era îndeajuns de aproape de mine încât să văd că i se prelingeau pe lateralul corpului. Însă nu erau solide. În schimb, se vedeau urme sau forme mai mici care urmau tiparul unei linii. Oare continuau pe spatele lui? Ardeam de curiozitate. Ce erau acele forme?

„Nu întreba. Ţine-ţi gura. Nu întreba. Nu…”

— Aia e cerneală, cumva? am rostit eu fără să vreau, urându-mă pentru că îl întrebasem şi pentru că nu m-am oprit acolo. Genul acela de cerneală care e înţepat în piele?

S-a oprit.

— E… ceva de genul ăla.

Nu ştiam dacă zeii şi zeii primitivi treceau printr-un proces diferit când venea vorba despre tatuaje.

— A durut?

— Doar până când n-a mai durut, mi-a răspuns el, iar eu mi-am ridicat privirea. Buzele îi erau uşor curbate într-un zâmbet slab. Însă, la fel ca înainte, a avut un efect neaşteptat, făcându-i trăsăturile reci să pară mai calde. Ştii despre tatuaje?

Am încuviinţat din cap.

— Le-am văzut pe unii marinari. De cele mai multe ori, pe spate şi pe braţe.

O altă şuviţă de păr i-a alunecat în faţă, de data aceasta peste obraz.

— Ai văzut mulţi marinari cu spatele gol?

Nu chiar atât de mulţi, dar nu era treaba lui.

— Şi ce-i dacă am văzut?

— Într-adevăr, şi ce-i dacă ai văzut? A continuat să zâmbească uşor. Pur şi simplu, în cazul ăsta, lucrurile devin mai… interesante.

M-am încordat atât de tare, încât aproape că mă durea.

— Nu văd cum.

— Ţi-aş putea explica, s-a oferit el.

— Nu e nevoie.

— Eşti sigură?

— Da.

— Am timp.

— Eu nu. Doar pleacă, am repetat, frustrată din pricina lui, a ceea ce se întâmplase în ziua aceea şi a faptului că se afla aici, în lacul meu, şi pentru că locul acesta nu avea să mai fie *vreodată* la fel. Însă nu te apropia mai mult de-atât de mine, că nu îţi va plăcea ce se va întâmpla dacă o vei face.

Atunci, zeul a devenit atât de nemişcat, încât nici măcar nu eram convinsă că mai respira. Iar apa… Puteam să jur că apa din jurul lui s-a oprit din unduirea-i leneşă. Mi s-a poticnit inima în piept.

— Nu îmi va plăcea? m-a întrebat el încet.

Mi s-a zbârlit părul pe mine.

— Nu.

— Ce vei face, milady? Şi-a înclinat din nou capul, şi lumina lunii l-a sărutat pe obraz. Nu mai ai nici un pumnal din piatră de umbre cu care să mă ameninţi.

— N-am nevoie de un pumnal, am spus eu, cu voce subţire. Şi nu sunt o lady.

Şi-a îndreptat capul.

— Nu, îmi închipui că nu eşti, ţinând cont că eşti goală într-un lac cu un bărbat necunoscut, pe care l-ai muşcat de buză când l-ai întâlnit prima oară, şi că ai văzut mulţi marinari cu spatele gol. Doar eram politicos.

Am făcut o grimasă când i-am auzit aşa-zisa insultă. Ştiam că ar fi trebuit să o las baltă. Să-mi ţin gura, dar n-am făcut-o. Nu îmi mai ţinusem gura de trei ani, iar incapacitatea de a o face se accentuase şi puroiase, devenind o boală incurabilă. Felul acela de boală care ducea la o nesăbuinţă şi mai mare, periculoasă.

— De fapt, sunt o *prinţesă* care e goală într-un lac cu un bărbat

necunoscut şi care a văzut bărbaţi cu spatele gol, i-am spus eu, rostind cuvântul care îmi era interzis. Iar tu, cu fiecare clipă care trece, te apropii tot mai mult de a rămâne fără capacitatea de a mai vedea vreodată locurile nedemne de a fi pomenite ale cuiva.

Preţ de o clipă îndelungată, s-a holbat la mine, cu o mină imposibil de citit. Inima a început să-mi bată cu putere de îngrijorare…

Zeul a râs. Şi-a lăsat capul pe spate şi efectiv *a râs,* prelung şi gutural. Iar râsul lui era… ei bine, era un sunet plăcut. Jos şi răguşit.

Şi foarte enervant.

— Nu-mi dau seama ce ţi se pare atât de amuzant, m-am răstit eu.

— Tu, a răspuns el printre râsete.

— Eu?

— Da. Şi-a plecat capul, străpungându-mă cu privirea, chiar dacă nu-i puteam vedea ochii. Mă amuzi.

Dacă exista un fel de comutator în mine care-mi controla furia şi impulsurile, atunci el îl găsise de nenumărate ori cu o acurateţe infailibilă.

Şi îl acţiona de fiecare dată când drumurile ni se intersectau. Eram eu multe lucruri, însă *nu* şi sursa de amuzament a cuiva.

Nici măcar a unui zeu.

Cu sângele zvâcnindu-mi de furie, m-am ridicat în picioare.

— Mă îndoiesc că mă vei mai considera atât de amuzantă când te vei căzni să-ţi tragi ultima suflare.

A devenit din nou nemişcat, şi… Cerule mare, apa ce-i curgea pe piept *a încremenit.* Picăturile s-au oprit.

— Deja răsuflu greu, a şoptit el, cu vocea mai răguşită, mai joasă.

Nu eram doar furioasă, ci şi nedumerită. Avea probleme cu respiraţia? Oare zeii puteau avea probleme de sănătate? Dacă aşa stăteau lucrurile, mă îndoiam că apa rece îi făcea bine la plămâni. Nu că mi-ar fi păsat câtuşi de puţin de starea plămânilor lui. Nici nu

ştiam de ce mă întrebam dacă îi erau sănătoşi.

O briză caldă mi-a ridicat şuviţele de păr ude şi mi-a alunecat peste pielea rece a umerilor goi şi a…

„Ah!”

Aici, apa îmi ajungea doar până în talie.

— În caz că te întrebai, mi-a zis el, şi i-am simţit vocea ca pe un sărut pe piele, acum mă holbez *intenţionat.*

Am dat să mă las în jos, căutând adăpostul pe care mi-l oferea apa, însă m-am oprit. Nu aveam să mă ghemuiesc sau să mă ascund de nimeni şi nimic.

— Perversule!

— Vinovat.

— N-ai decât să te holbezi, am bombănit eu. Şi-ţi voi scoate ochii cu degetele, dacă trebuie.

A râs din nou, scurt şi apăsat, de data aceasta uşor surprins.

— Nu te temi nici acum, *Alteţă?*

M-am zbârlit când am auzit felul în care mi-a folosit titlul regal, de parcă ar fi fost prostesc şi irelevant. Şi mai frustrant era faptul că se putea să fie prima persoană care mi se adresase aşa.

— Încă nu mă tem de tine, am răspuns eu, plecându-mi scurt privirea.

M-am simţit doar o idee uşurată când am văzut câteva şuviţe de păr deschise la culoare lipite de pieptul meu. Nu mă ascundeau îndeajuns, dar era mai bine decât nimic.

— Ei bine, eu mă tem puţin de tine, a zis el şi a ajuns cumva mai aproape de mine, deşi nu mi s-a părut să se fi mişcat.

Se afla la nici treizeci de centimetri de mine acum, emanând o căldură de gheaţă ce-mi atingea trupul. Din pricina apropierii lui, fiecare centimetru din piele îmi era mai sensibil.

— Vrei să-mi scoţi ochii.

Acum, că o auzeam din gura lui, ameninţarea pe care o făcusem mi se părea ridicolă.

— Ştim amândoi că mi-ar fi imposibil să-ţi scot ochii.

— Şi totuşi, din puţinele interacţiuni pe care le-am avut, ştiu că ai încerca, chiar dacă ştii că vei da greş.

Nu prea puteam nega.

— Ei bine, dacă te preocupă atât de mult posibilitatea că voi încerca să o fac, ar trebui să ai grijă pe unde-ţi fuge privirea.

— Încerc să am mai multă grijă ca de obicei, oricât de incredibil de greu mi-ar fi, ţinând cont de… cât de ademenitor e să am mai puţină grijă.

— Sunt convinsă că le spui asta tuturor doamnelor pe care le abordezi.

— Doar celor pe care aş fi tentat să le las să încerce să-mi scoată ochii.

— Ce-ai zis nu… nu are nici un sens. Am tras aer în piept, prea puţin, şi m-am dat în spate în apă, acoperindu-mi pieptul cu un braţ.

M-a privit, însă într-un fel cu totul diferit de cum mă privise Nor. Se vedea că era curios.

— E uimitor să privesc.

— Ce anume?

— Clipele în care îţi aminteşti brusc ce sunt. E o altă încercare de a da dovadă de o judecată sănătoasă?

Mi-am ridicat uşor bărbia.

— Din păcate.

— Iar nu merge prea bine?

— Nu tocmai.

A chicotit, iar sunetul… ei bine, era la fel de plăcut ca râsul lui. Mi-aş fi dorit să nu fi fost, pentru că m-a făcut să îmi doresc să îl aud din nou, o nevoie care mi s-a părut cam prostească.

— De ce crezi că ar trebui să taci acum?

Am aruncat o privire spre mal.

— Cel mai probabil, pentru că voi spune ceva care te va face să uiţi de dramul acela de bună-cuviinţă pe care-l ai în tine.

Şi-a muşcat buza de jos, şi, din cine ştie ce motiv, mişcarea aceea mi-a captat toată atenţia.

— Cred că ar trebui să-ţi faci griji că mi-ai stârni o cu totul altă stare.

— Ce fel de… M-am oprit când am conştientizat ce spusese de fapt. Am simţit o strângere ascuţită în vintre, lucru care nu mi-a plăcut câtuşi de puţin – dintr-o multitudine de motive.

— Ştiu. A fost… nepotrivit din partea mea.

— Foarte, am bombănit, gândindu-mă că şi eu reacţionasem într-o manieră la fel de nepotrivită, ţinând cont de situaţie.

— Eşti neaşteptat de directă.

— Nu ştiu cum de te-ai putea aştepta la ceva din partea mea, ţinând cont că nu ne cunoaştem.

— Cred că ştiu destule, mi-a răspuns el.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele, am zis eu.

— Unii îmi spun Ash.

— Ash? am repetat eu, iar el a încuviinţat din cap. Mi se părea oarecum familiar. Vine de la ceva?

— Vine de la multe lucruri. Şi-a întors brusc capul spre mal. A trecut o clipă, apoi a adăugat: Apropo, aş fi zis că ai aflat deja, după ultima noastră interacţiune, că nu am obiceiul să-i pedepsesc pe muritori pentru că spun ce gândesc. Mi-a aruncat o privire, apoi a continuat: De obicei.

Faptul că îl ameninţasem că am să-i scot ochii şi că îl înjunghiasem în piept nu erau exemple de muritor care spunea ce gândea, însă, înţeleaptă fiind, nu i-am spus şi lui părerea mea.

— Şi nu te-am abordat. Poate că sunt multe lucruri, m-a avertizat el, înaintând, dar nu sunt *aşa.*

Am dat să spun ceva, dar am rămas fără cuvinte când s-a apropiat de capătul mai puţin adânc al lacului. M-am holbat la el. Cerule mare, nu mi-am putut lua privirea de la el în timp ce a urcat treptele de pământ spre mal. Nu dosul lui mi-a atras atenţia. Deşi i-am văzut şi dosul. N-ar fi trebuit să-l văd şi-ar fi trebuit să mă întorc pe loc, pentru că aşa tocmai deveneam o mare ipocrită – ambii ne puteam purta nepotrivit. Însă n-am făcut-o. Şi, judecând după cât

am reuşit să văd din dosul lui, era… ei bine, era la fel de bine definit ca toate celelalte părţi ale corpului lui pe care n-ar fi trebuit să le văd.

De fapt, nu mi-am putut întoarce privirea de la cerneala ce i se întindea pe tot spatele, din partea de sus a posteriorului până la linia părului. În centrul spatelui avea o spirală circulară ce devenea tot mai mare, care se răsfira şi forma lujerii groşi pe care îi văzusem în jurul taliei şi apoi de-a lungul şoldurilor. Nu era suficientă lumină ca să-mi dau seama din ce era făcută spirala, dar nu văzusem niciodată un marinar cu un astfel de tatuaj. Ceea ce mi-a stârnit din nou curiozitatea.

— Ce fel de tatuaj e ăla?

— Unul însemnat pe piele. A dat să se întoarcă spre mine, şi mi-am ferit iute privirea. Ar trebui să te îmbraci. Nu mă voi uita. Promit!

M-am uitat la el şi am văzut că se întorsese cu spatele la lac şi ţinea în mână ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni negri pe care într-adevăr nu îi văzusem la sosire. M-am uitat spre grămăjoara mea de veşminte. Nu puteam rămâne acolo o veşnicie, interogându-l.

Am înaintat apăsat prin apă, cu privirea aţintită asupra umerilor lui în timp ce s-a aplecat. Când am ajuns pe mal, mi-am apucat furoul şi mi l-am tras peste cap. Îmi trecea cu doar câţiva centimetri de coapse, dar era cea mai rapidă opţiune, şi chiar nu voiam să mă chinuiesc să-mi vâr sânii în corsajul afurisitei ăleia de rochii în faţa lui.

Am apucat teaca în care se afla pumnalul…

— Sper că nu ai de gând să faci un gest nesăbuit cu pumnalul.

M-am întors spre el şi m-am enervat la culme când am văzut că stătea tot cu spatele la mine. Era limpede că nu era câtuşi de puţin îngrijorat de ce aş fi putut face cu pumnalul.

— Nu eu am făcut ameninţări, aşa că sper că nu.

Atunci s-a întors spre mine, zâmbind afectat cu buzele-i bine definite. Stătea pur şi simplu locului, cu prohabul desfăcut, tot fără

cămaşă. Eram convinsă că ar fi putut să se îmbrace până acum. Şi-a închis iute prohabul.

— Ar trebui să scoţi pumnalul din teacă.

Am ridicat din sprâncene când i-am auzit cererea neaşteptată.

— Vrei să te înjunghii şi cu ăsta?

A râs din nou.

— Mereu eşti atât de violentă?

— Nu.

— Nu sunt convins că te cred. Dar, nu, nu vreau să mă înjunghii, mi-a răspuns el. Nu suntem singuri.

Am simţit brusc un vânt puternic suflând spre noi, făcând ramurile încărcate de frunze să foşnească. Am apucat pumnalul mai strâns şi mi-am ridicat privirea. Ramurile se liniştiseră, însă dinspre pădure se auzea un sunet, un geamăt jos.

Ash s-a aplecat din nou şi a ridicat o teacă. A apucat mânerul de argint şi a scos sabia scurtă pe care îl mai văzusem folosind-o.

Când am văzut-o, mi-am amintit ce-am gândit când a folosit-o prima dată.

— De ce ai sabie?

S-a uitat spre mine.

— De ce nu aş avea?

— Eşti zeu. Chiar ai nevoie de sabie?

Ash m-a privit din nou.

— Sunt tot felul de lucruri pe care le pot face şi încerca, a spus el.

Pielea mi s-a încălzit şi mai tare când i-am auzit tonul şi i-am simţit intensitatea privirii.

— Lucruri care sunt convins că ţi s-ar părea la fel de interesante precum mi se pare mie curajul tău.

Am tras aer în piept, iritată, căci cuvintele lui mi-au amintit de cărţile alea afurisite din ateneu. Cele *ilustrate.*

— Dar doar pentru că pot face un lucru nu înseamnă că ar

trebui să-l fac, a încheiat el, întrerupându-mi şirul rătăcitor al gândurilor.

Mi-am întors privirea spre linia întunecată a copacilor şi apoi din nou spre el. Un zeu cu limitări? Interesant.

— Vom avea companie, mi-a spus el, iar eu nu am zis nimic. Nu cred că vor fi nici pe departe la fel de antrenanţi precum sunt convins că mă consideri pe mine.

— Nu te consider antrenant, am bombănit eu, o minciună nesăbuită pe care zeul nici măcar nu s-a sinchisit să o conteste. Cine nu l-ar considera pe un zeu sau pe un zeu primitiv antrenant, chiar şi pe unul atât de enervant precum era el? Pădurile sunt bântuite. S-ar putea ca sunetele să fi fost făcute de spirite.

— Eşti convinsă?

— Da. Le place să geamă şi să scoată tot soiul de sunete neplăcute. M-am încruntat. N-ar trebui să ştii asta, ţinând cont că eşti din Ţinuturile Umbrelor?

Ash s-a holbat spre pădure.

— Nu sunt spirite.

— Nu intră nimeni în pădurile astea, am zis eu. Trebuie să fie un spirit.

— Eu am intrat în pădurile astea, a subliniat el.

— Dar tu eşti zeu.

— Şi ce te face să crezi că ce va veni e de pe tărâmul tău muritor?

M-am oprit, simţind deodată un gol în stomac.

— Am o întrebare pentru tine. Spiritele tale sunt făcute din carne şi oase? Cele care bântuie pădurea?

Mi-am ridicat privirea. Vedeam doar întunericul dintre ulmi.

— Nu. M-am întors spre el. Sigur că nu.

Ash a ridicat sabia, îndreptând lama spre copaci.

— Atunci, ce-ai zice că sunt arătările alea?

— Ce arătări?

M-am aplecat în faţă, mijind ochii. Vedeam doar umbre, dar

apoi ceva a ieşit din întunericul dintre ulmi, o siluetă înveşmântată în negru. Un coşmar.

Capitolul 11

Aproape că păreau muritori, însă, dacă fuseseră cândva muritori, cu siguranţă nu mai erau acum.

Pielea lor avea acea paloare ceruită a morţii, nu mai aveau păr pe cap, ochii le erau ca nişte puţuri negre fără fund, iar gurile… le erau întru totul greşite. Aveau gurile prea întinse, de parcă cineva le-ar fi sculptat un zâmbet mai larg. Şi păreau a fi *cusute,* ca ale preoţilor umbrelor.

Am scos pumnalul din teacă.

— Ce sunt? am şoptit eu, numărând rapid şase arătări.

— Cu siguranţă nu sunt spirite rătăcitoare.

Mi-am întors lent privirea spre el.

— Nu, zău?

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Sunt cunoscuţi ca Stârvuri, mi-a răspuns el. Soiul acesta în particular? Se numesc Vânători.

Soiul acesta? Erau mai multe? Nu auzisem niciodată despre o astfel de creatură.

— De ce ar fi aici?

— Probabil caută ceva.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

Ash s-a uitat la mine.

— E o întrebare foarte bună.

Inima îmi bătea cu putere şi neregulat în piept, în timp ce Vânătorii stăteau pur şi simplu pe loc, holbându-se la noi… Sau cel puţin asta credeam că fac. Nu aveam cum să fiu sigură, ţinând cont că aveau găuri în locul ochilor. Mi s-a făcut greaţă şi am simţit imboldul de-a o lua la sănătoasa.

Însă nu fugisem de *nimic,* nici măcar în copilărie, şi nu aveam

de gând să încep acum.

Văzduhul s-a umplut din nou de un geamăt nepământesc, iar copacii s-au cutremurat. Vânătorii s-au mişcat la unison, înaintând în formaţie de V.

Ash a atacat înainte să apuc să reacţionez, înfigându-şi sabia în spatele unuia dintre ei şi în pieptul altuia, nimerind doi dintr-o lovitură. Creaturile nu au scos nici un sunet, ci doar s-au zvârcolit.

— Pe toţi zeii, am scrâşnit eu.

M-a privit peste umăr, eliberându-şi sabia.

— Impresionată?

— Nu, am minţit eu, făcând un pas în spate când cele două creaturi recent trase-n ţeapă s-au dezintegrat. Era ca şi cum ar fi fost secătuite de orice umezeală la un simplu plesnit din degete. S-au zbârcit în doar câteva secunde, după care s-au fărâmiţat până tot ce a rămas din ele a fost o cenuşă fină ce a dispărut înainte să atingă pământul.

— Ar trebui să te duci acasă, a zis Ash, înaintând, cu sabia într-o parte. Nu te priveşte.

Creaturile rămase au continuat să înainteze, cu mâinile întinse în spate. Şi-au scos din teci săbii cu lame din piatră de umbre.

Ash s-a mişcat cu eleganţa fluidă a unui războinic, cu o pricepere pe care mă îndoiam că cei mai mulţi muritori ar fi reuşit să o dobândească vreodată, chiar şi după ani de antrenamente. S-a învârtit, lovind cu sabia dintr-o mişcare arcuită amplă, spintecându-i gâtul uneia dintre creaturi.

Nu a ţâşnit sânge roşu din rană, iar văzduhul nu s-a umplut de mirosul apăsător cu aromă de fier. Se simţea doar mirosul de… flori de liliac râncede. Mirosul îmi aducea aminte de ceva. Nu de sărmana croitoreasă, ci…

Una dintre creaturi a lovit cu sabia, iar Ash s-a răsucit, parând lovitura. Lamele s-au izbit cu o forţă care probabil îi cutremurase pe amândoi.

Ash a râs şi s-a holbat la Vânător.

— Frumos. Dar ar fi trebuit să ştii că ar fi nevoie să te străduieşti mai tare.

A împins-o pe creatură în spate, însă arătarea şi-a redobândit rapid echilibrul şi l-a atacat chiar în clipa în care o alta s-a năpustit asupra lui.

De data asta, chiar ar fi trebuit să îl ascult, dar nu puteam sta pur şi simplu aiurea, fără să fac nimic, nici nu-l puteam lăsa să fie înjunghiat în spate. Vânătorii aveau lame din piatră de umbre. Dacă ţinteau un pic mai bine decât o făcusem eu, îl puteau ucide.

Am ţâşnit în faţă, alunecând în picioarele goale pe iarba umedă, mutând fără să-mi dau seama pumnalul în mână. Vânătorul a ţintit, pregătindu-se să-şi înfigă sabia adânc în spatele lui Ash. Fără să ştiu dacă armele de fier puteau răpune astfel de creaturi, l-am lovit cu mânerul în ceafă. Mi s-a făcut greaţă când am auzit pârâitul osului, iar creatura s-a împleticit în spate, coborându-şi sabia.

Însă nu s-a prăbuşit, aşa cum mă aşteptam. Şi am lovit-o îndeajuns de tare încât să rămână fără simţire toată noaptea… sau chiar o săptămână. Uluită, am privit-o cum se întoarce spre mine. Şi-a înclinat capul într-o parte, şi am auzit un geamăt jos ce venea din gâtlejul şi din gura pecetluită a arătării.

Venea cu paşi apăsaţi spre mine.

— Fir-ar, am şoptit eu, sărind în spate când a lovit cu sabia.

— Nu ţi-am spus să te duci acasă? s-a răstit Ash la mine. Că nu te priveşte?

— Ba da, mi-ai spus.

M-am vârât pe sub braţul creaturii.

— Mă ocup eu, mi-a strigat Ash, spintecând un alt Vânător în două. Evident.

— Atunci, poate că ar fi trebuit să-l las să te înjunghie în spate? Am apucat-o pe creatură de braţul cu care ţinea sabia şi i l-am răsucit, îndepărtând-o de mine. Ar fi fost suficient să-mi mulţumeşti.

— Ţi-aş fi mulţumit, a zis Ash, învârtindu-se şi implantându-și sabia în pieptul unei creaturi. Mirosul de flori de liliac râncede m-a

izbit drept în faţă. Dacă aş fi avut pentru ce.

— Pari nerecunoscător.

— Ei bine, tu ştii cum e să fii nerecunoscător, a ripostat Ash. Nu-i aşa?

Un alt Vânător s-a năpustit asupra mea, cu arma coborâtă. L-am lovit cu piciorul în abdomen, cu ochii pe sabia lui.

— Dacă mă gândesc mai bine, mulţumesc că ai făcut-o, a zis el, iar eu m-am uitat scurt spre el. Mi s-a tăiat răsuflarea de cum mi s-a strâns în mod inexplicabil şi întru câtva prostesc stomacul şi apoi din cauza senzaţiei resimţite undeva mai jos de abdomen când am văzut cu ce fierbinţeală şi intensitate mă privea.

Era *limpede* că era ceva *nespus de* în neregulă cu mine.

— Te rog să lupţi de-acum înainte îmbrăcată doar cu… ei bine, oricum s-ar numi materialul acela subţire pe care-l porţi, mi-a zis el. Îmi distrage atenţia? Da. Însă în cel mai bun mod posibil.

— Perversule, am mârâit eu, ţâşnind înainte când creatura a ridicat sabia.

Ash s-a întors spre mine.

— Ce naiba…

Am înfipt pumnalul în încheietura Vânătorului. Mâna i-a zvâcnit numaidecât, iar creatura a dat drumul sabiei. Aceasta a căzut la pământ, iar eu m-am aplecat rapid să o iau. M-am ridicat şi am privit spre el, ţinând într-o mână sabia şi în cealaltă pumnalul. I-am zâmbit larg.

A râs scurt.

— În cazul acesta, continuă. S-a întors spre cealaltă creatură. Taie-le capetele sau distruge-le inimile. Doar aşa le poţi doborî.

— Bine de ştiut.

M-am pornit spre creatură. Rana larg deschisă de la încheietura Vânătorului începuse deja să se închidă, în timp ce creatura… zâmbea. Sau măcar încerca să zâmbească. Şi-a ridicat gura spintecată şi cusută de parcă ar fi fost pe punctul de-a rânji…

Cusăturile s-au rupt, şi gura i s-a sfâşiat. Lujeri groşi, ca nişte

sfori, s-au revărsat din despicătura mare…

Şerpi.

Pe toţi zeii. Am încremenit de groază, şi inima a început să-mi bată cu putere. Şerpii erau singurul lucru care mă îngrozea cu adevărat, până într-acolo încât aproape că-mi pierdeam capacitatea de a judeca limpede. Nu aveam ce face. Iar şerpi care se aflau în *gura* cuiva? Era un coşmar cu totul nou.

Şerpii s-au unduit, sâsâind, ieşind din gura Vânătorului, în timp ce acesta s-a năpustit în faţă. Nu aveam timp să mă dau la o parte, ca să evit cine ştie ce rană înfiorătoare avea să-mi provoace creatura sau, chiar mai rău de atât, ca să evit să mă atingă vreunul dintre şerpi. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, cu siguranţă că aş fi murit. Mi-ar fi cedat inima pe loc.

Am ridicat sabia şi am implântat-o adânc în pieptul Vânătorului. Creatura s-a smucit în spate, iar şerpii au rămas fără vlagă înainte ca ea să înceapă să se zbârcească, să se micşoreze şi apoi să se dezintegreze până nu a mai rămas nimic din ea.

— Eşti bine? m-a întrebat Ash, venind cu paşi apăsaţi spre mine. Te-a muşcat vreun şarpe?

Sabia pe care o ţineam în mână s-a preschimbat în cenuşă, făcându-mă să tresar.

— Nu. Nu m-a muşcat nici unul.

— Eşti bine? a repetat el, oprindu-se.

Am încuviinţat din cap.

— Eşti convinsă? a întrebat Ash, iar eu mi-am mutat privirea dinspre pământ spre el. Trăsăturile i se îmblânziseră întru câtva. Nu pari să fii prea bine.

— Eu… Ceva neted şi uscat mi-a atins piciorul. Mi-am coborât privirea, şi am observat trupul lung şi îngust ce *şerpuia* prin iarbă. Şarpe! am ţipat eu, arătând spre pământ, şi mi-a îngheţat sângele-n vine. Şarpe!

— Îl văd! Ash şi-a ridicat sabia. Îndepărtează-te de el! Muşcătura va fi toxică!

N-am ştiut cum să scap mai repede de el.

M-am aruncat în spate şi am călcat pe o bucată de stâncă, alunecând. Am căzut rapid, prea uluită ca să-mi opresc căderea…

Am auzit un pârâit, o durere orbitoare ce mi-a reverberat în ceafă şi apoi pur şi simplu nimic.

Am tras uşor aer în piept, apoi mai adânc. Mă tachina un miros proaspăt şi ispititor de citrice.

Ash.

Am clipit des, apoi am deschis ochii.

Trăsăturile i-au fost uşor neclare la început, însă, încet, planurile şi unghiurile izbitoare ale chipului lui au devenit mai clare. Stătea deasupra mea, şuviţe groase de păr atârnându-i în faţă, pe obraji. M-am concentrat pe adâncitura din bărbia lui; acum, mi-era limpede că nu era naturală. Oare ce anume îi putea lăsa cicatrici unui zeu? Mi-am mutat privirea spre gura lui, spre buzele lui foarte bine definite. Era…

— Eşti frumos, am şoptit eu.

A căscat uşor ochii, după care şi-a coborât lent pleoapele şi m-a privit printre genele-i dese.

— Mulţumesc!

O mulţime de cuvinte care detaliau întocmai cât de frumos mi se părea mi s-au format pe vârful limbii în timp ce gândurile mi s-au limpezit…

Oare chiar îi spusesem că mi se părea frumos? Da, aşa făcusem.

„Pe toţi zeii”.

Stăpânele de la Jade îmi spuseseră că bărbaţilor le plăcea să fie flataţi, dar nu cred că se referiseră la vorbele mele naive. Nu că aş fi fost nevoită să-l seduc. Trebuia să mă prefac că nu se întâmplase. Am privit peste umărul lui, la cerul înstelat. Eram tot lângă lac, iar eu stăteam întinsă în iarbă. Oarecum. Aveam capul ridicat, pe *coapsa* lui. Tot trupul mi-a încremenit, mai puţin inima, care a început să îmi bată năvalnic în piept, ca un cal sălbatic la galop.

— Însă trebuie să recunosc, a zis el, atrăgându-mi din nou privirea, că mi-e teamă că te-ai lovit la cap mai tare decât am crezut. A fost primul lucru drăguţ pe care mi l-ai spus.

— Poate că într-adevăr m-am rănit cam tare. Aproape că aşa mă şi simţeam, pentru că unei părţi din mine încă nu-i venea să creadă că el era într-adevăr acolo. Unde mi-e pumnalul?

— Chiar lângă tine, în dreapta şi la îndemână.

Mi-am întors capul. Puteam distinge în iarbă forma tăişului de un gri-închis. Am dat să mă ridic în şezut.

Şi-a pus o mână pe umărul meu, lângă breteaua subţire a furoului, şi un vârtej uşor de energie mi-a străbătut braţul.

— Ar trebui să mai rămâi nemişcată câteva momente, mi-a zis el. Nu ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru mult timp, dar, dacă chiar te-ai rănit grav, atunci te vei prăbuşi din nou dacă te mişti prea repede.

Era un sfat logic. La un moment dat, în timpul unui antrenament, mă lovisem urât de tot la cap şi îmi pierdusem cunoştinţa. Tămăduitorul Dirks îmi recomandase acelaşi lucru. Aşa că nu m-am mişcat.

Nu avea absolut nimic de-a face cu faptul că fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra greutăţii pe care o exercita mâna lui şi asupra răcelii pe care o emana pielea lui. Îmi atingea pielea goală a umărului doar cu degetele, dar mi s-a părut… *mai mult* de atât. Era un gând prostesc. Însă uneori mă întrebam dacă eram cu adevărat vrednică să fiu atinsă.

M-am încruntat.

— De ce mai eşti aici?

— Erai rănită.

— Şi?

Expresia feţei i s-a schimbat: privirea i-a devenit mai tăioasă şi buzele i s-au subţiat.

— Chiar ai o părere foarte proastă despre mine dacă îţi imaginezi că te-aş fi lăsat pur şi simplu aici.

Nu avea de-a face doar cu faptul că era zeu – ce-i drept, partea

asta m-a surprins puţin –, ci cu faptul că puteam număra pe degetele de la o mână persoanele care ar fi rămas lângă mine. M-am foit puţin, stânjenită de acest adevăr.

— Cum te simţi? m-a întrebat el o clipă mai târziu. Te doare capul sau ţi-e greaţă câtuşi de puţin?

— Nu. Doar mă doare uşor, atâta tot. Mi-am întors privirea de la el. Nu pot să cred că… m-am lăsat singură fără simţire.

— Ei bine, nu cred că ai făcut-o de una singură. Şarpele a jucat şi el un rol.

M-am înfiorat, închizând ochii.

— Urăsc şerpii.

— N-aş fi ghicit vreodată, a spus el pe un ton sec. Ţi-au făcut ceva îngrozitor în trecut? În afară de faptul că ţin dăunătoarele la distanţă?

Am deschis brusc ochii când l-am auzit tachinându-mă.

— *Şerpuiesc.*

— Atâta tot?

— Nu. Şerpuiesc şi sunt rapizi, chiar dacă n-au membre. Nu ştii niciodată că sunt acolo până nu eşti pe punctul de-a călca pe ei. Eram pe val, ce mai! Şi ochii lor… sunt mărgelaţi şi reci. Nu poţi avea încredere în şerpi.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Sunt convins că şi ei sunt de aceeaşi părere ca tine.

— Foarte bine. Atunci, ar trebui să stea departe de mine. Zâmbea în continuare.

— Deşi şerpii de soiul ăsta nu erau deloc obişnuiţi.

Mi-am amintit atunci de Vânător, şi mi s-a făcut greaţă.

— N-am… văzut niciodată aşa ceva.

— Cei mai mulţi n-au văzut.

M-am gândit la mirosul de flori de liliac râncede.

— Asta a păţit şi Andreia? S-a preschimbat în… *Stârv?*

— Nu, a răspuns el. Încă nu ştiu ce-a păţit ea.

— Dar au fost cândva muritori, nu-i aşa? Aveam atât de multe

întrebări. Cum au ajuns aşa? De ce şerpi? De ce aveau gurile cusute, ca ale preoţilor?

— Există două tipuri de Stârvuri. Aceştia au fost muritori care l-au invocat pe un zeu. În schimbul nevoii sau dorinţei lor, s-au oferit să-i slujească veşnic. Asta au devenit după moarte.

Am înghiţit în sec, şi mi s-a făcut greaţă. Oare dacă un muritor ar fi ştiut care avea să fie rezultatul final, s-ar mai fi oferit pe sine? Presupuneam că depindea doar de cât de disperat era să i se împlinească nevoia.

— De ce au gurile cusute? Şi ochii aşa?

— Se presupune că pentru a-i fi loiali doar zeului sau zeului primitiv căruia îi servesc.

— Atunci, şi preoţii sunt Stârvuri? am întrebat eu. Dacă nu mai erau de fapt vii, aşa se explica faptul că reuşeau să supravieţuiască cu gurile cusute. Explica şi de ce erau atât de înfiorători.

Ash a încuviinţat din cap.

— Zeii primitivi le cos buzele preoţilor?

Gura i s-a încordat.

— Ce li se întâmplă după moarte a fost stabilit cu extrem de mult timp în urmă. A devenit un act aşteptat.

Aşteptat sau nu, mi se părea nefiresc de crud să faci aşa ceva.

— Iar şerpii…, a spus el din nou, întrerupându-mi şirul gândurilor, le-au înlocuit măruntaiele.

Efectiv n-am putut vorbi preţ de câteva momente.

— Nici măcar nu ştiu cum să răspund la asta.

— Nu e nimic de spus.

Ash s-a sprijinit relaxat de stâncă şi s-a holbat dincolo de mine, spre lac.

Am făcut ochii mari.

— Nici măcar nu sunt convinsă că vreau să ştiu asta, dar preoţii din temple sunt cumva plini de şerpi?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă s-ar fi străduit să nu zâmbească larg.

— Trebuie să fiu de acord cu tine: probabil nu vrei să afli răspunsul.

— Pe toţi zeii! Am gemut şi m-am cutremurat. Ai spus că sunt două feluri de Stârvuri?

— Cei care s-au oferit să-i slujească veşnic unui zeu sunt cunoscuţi, de obicei, ca Vânători şi Căutători. Scopul lor este să găsească şi să aducă anumite lucruri. Există şi alte categorii de Stârvuri, zeci chiar, dar acestea sunt cele principale. Ash şi-a plimbat degetele peste claviculă, într-o mişcare circulară lentă şi leneşă care m-a speriat. Apoi sunt cei care aleg să slujească ca să-şi ispăşească păcatele, în loc să fie osândiţi să ajungă în Abis.

— Deci în cazul lor, nu e pe veci? am întrebat eu, concentrându-mi atenţia asupra atingerii lui. Avea buricul degetului mare aspru, şi îmi închipuiam că îi era bătătorit de la ani de mânuit sabia, aşa cum începeau să devină şi ale mele. Deşi, zeu fiind, m-am întrebat cât de des era nevoit să mânuiască o sabie. S-ar fi putut folosi de *eather* ca să sfârşească rapid cu creatura în care se preschimbase Andreia, însă optase pentru sabie.

— Nu. În cazul lor e pentru o anumită perioadă de timp. Sunt cunoscuţi, de obicei, drept Santinele, care sunt, într-un fel, soldaţi. Preoţii fac parte din acest grup. Sunt mai… muritori decât cei din primul grup, în sensul că au gânduri proprii.

— Ce se întâmplă dacă se preschimbă în cenuşă, ca Vânătorii?

— În cazul celor care îşi ispăşesc păcatele, depinde de cât de mult au slujit. Se poate să se întoarcă la zeul primitiv sau la zeul obişnuit pe care îl servesc ori pot alege să ajungă în Abis. Vânătorii? Se întorc în Abis.

Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Încă se holba la lac. Oare îşi dădea seama de ceea ce făcea? Că mă atingea cu atâta nonşalanţă?

Nici măcar nu-mi aminteam când fusesem atinsă aşa ultima dată. Cei cu care îmi petreceam timpul la Luxe nu mă atingeau aşa, şi ei mă doreau. Poate că el nu-şi dădea seama de ceea ce făcea, dar

eu da şi, dacă mai aveam chiar şi un strop de speranţă că aveam să îmi îndeplinesc datoria, trebuia să mă distanţez de el.

Însă nu m-am mişcat.

Am rămas cu capul pe coapsa lui, lăsându-l să traseze agale cercuri cu degetul mare. Atingerea lui m-a ţintuit cu totul. Îmi plăcea.

Şi de ce nu aş fi făcut-o? Nu mai eram Fecioara. Hotărâsem deja în ultimii trei ani că mi se îngăduia să mă bucur de tot ce mi se interzisese.

Mi-am dres glasul.

— Ai… Ai spus că cel mai probabil Vânătorii căutau ceva?

— E singurul motiv pentru care s-ar afla pe tărâmul muritorilor. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Se poate să mă fi căutat pe mine.

M-am gândit la vorbele lui.

— De ce te-ar căuta pe tine?

M-a privit în ochi.

— Am numeroşi duşmani.

Pulsul mi s-a iuţit.

— Ce-ai făcut?

— De ce trebuie să fi făcut ceva? a ripostat el. Poate că le-am atras mânia celorlalţi pentru că am refuzat să le fac pe plac sau pentru că m-am băgat în treburile lor. E puţin acuzator din partea ta să presupui că am greşit eu cu ceva.

M-am încruntat şi m-am gândit la faptele zeilor pe care îi urmărise.

— Nu îmi place să recunosc, însă ai dreptate.

— Te-a durut foarte tare s-o recunoşti?

— Da, am mărturisit eu.

Şi-a întors privirea de la mine, însă a continuat să-şi mişte degetul mare. Cum de nu îşi dădea seama de ceea ce făcea? Cu siguranţă ştia, nu-i aşa? Doar degetul îi era ataşat de corp. Am dat să spun ceva…

— Eşti pe punctul de-a mă întreba dacă are de-a face cu zeii pe

care îi urmăream, a spus el pe un ton ironic.

M-am încruntat.

— Ba nu.

Şi-a plecat privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

Am oftat şi mi-am dat ochii peste cap.

— În regulă. Aşa e. Să fie pentru că încerci să afli de ce ucid muritori?

A râs uşor.

— Se poate, însă nu se întâmplă adesea să stau mult timp pe tărâmul muritorilor, *liessa,* mi-a spus el, şi mi-a zvâcnit inima-n piept când am auzit cum m-a alintat. Asta le-ar stârni interesul celorlalţi, iar interesul lor mă irită la culme. Însă am refuzat şi nu am permis numeroase lucruri. Nu sunt convins că aş putea alege doar unul dintre ele. Când Vânătorii nu se vor întoarce imediat la ei, vor şti că m-au găsit într-adevăr.

— Mi se pare cam nesăbuit ca zeii să-şi petreacă timpul încercând să se provoace unii pe alţii.

— Ai fi surprinsă, a bombănit el.

Chiar eram.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Îţi dai seama că tu nu eşti zeu şi totuşi ai riscat să faci mai mult decât să mă iriţi.

Mi-am ţuguiat buzele şi am privit spre lac.

— Ei bine, am spus eu tărăgănat, am prostul obicei de a lua decizii nechibzuite.

Ash a râs, adânc, ispitindu-mă să zâmbesc la rândul meu. L-am ignorat.

— Te deranjează? m-a întrebat el.

— Ce anume? am replicat eu, neştiind sigur la ce se referea.

M-a privit în ochi.

— Că te ating.

Ei bine, aşa am aflat răspunsul la întrebarea-mi nerostită. Ştia prea bine ce făcea cu degetele.

— Eu…

Nu mă deranja câtuşi de puţin. Era o atingere care mă ancora într-o manieră minunată, de parcă aş fi făcut parte din ceva sau din cineva. Mi-am dat seama că zâmbeam doar după ce am observat că buzele lui Ash se depărtaseră şi că el se holba din nou la mine în felul acela apăsător pe care îl simţeam în vintre.

— Nu mă deranjează. E o… senzaţie necunoscută.

— O senzaţie necunoscută? m-a întrebat el, zâmbind iar. O astfel de atingere? Apoi şi-a mişcat degetele, nu doar pe cel mare. Şi le-a plimbat peste braţul meu, ţinându-le uşor încovoiate, iar eu m-am înfiorat uşor. E diferită pentru tine?

— Da.

Felul în care mă privea i s-a schimbat, şi s-a încruntat, uşor perplex. Mi-am dat atunci seama că pentru cei mai mulţi probabil nu era o senzaţie aparte să fie atinşi pe braţ.

M-am simţit şi mai stânjenită şi am ridicat privirea spre cer.

— Adică, e în regulă. Nu mă deranjează.

Ash nu mi-a răspuns, însă a continuat să îşi mişte degetul mare, de data aceasta plimbându-l uşor în sus şi în jos. Senzaţia pe care mi-o lăsa pielea lui pe a mea era diferită şi nu avea nimic de-a face cu faptul că era zeu.

Întinsă acolo, încercând să uit de stânjeneală, m-am întrebat fără să vreau cât de bătrân era. Din câte înţelegeam, zeii primitivi şi zeii obişnuiţi îmbătrâneau asemenea muritorilor până ajungeau la o vârstă cuprinsă între 18 şi 20 de ani, după care procesul de îmbătrânire încetinea aproape de tot. Ash nu părea să fie mai în vârstă decât Ezra sau Tavius, iar cel din urmă abia împlinise 22 de ani. Zeii erau oarecum mai tineri prin comparaţie cu zeii primitivi.

— Câţi ani ai?

Îşi întorsese din nou privirea spre lac.

— Sunt mai bătrân decât par şi probabil mai tânăr decât crezi tu.

M-am încruntat.

— Nu e un răspuns prea clar.

— Ştiu.

— Şi?

— Are importanţă? a ripostat Ash. Dacă am 100 sau 1 000 de ani? Am trăit oricum mai mult decât orice persoană pe care o cunoşti. Durata mea de viaţă ar fi oricum de neînţeles pentru tine sau pentru orice alt muritor.

Ei bine, presupuneam că, într-un fel, avea din nou dreptate. Nu prea avea importanţă câţi ani trăise, ţinând cont de faptul că peste 100 de ani, sau chiar mai mult de atât, avea să pară în continuare doar puţin mai în vârstă decât mine.

Nu ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi devenit consoarta zeului primitiv. Oare nu aş mai fi îmbătrânit, cu ajutorul unui soi de magie primitivă? Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta, pentru că nu avusese importanţă când aş fi murit. Singurul lucru care conta era dacă aveam să-mi îndeplinesc sau nu datoria.

M-am gândit la altceva, căci nu doream să mă gândesc la nimic din toate acestea. Nu acum.

Şi-a plecat privirea: avea ochii argintii învolburaţi. Şi-a coborât bărbia spre mine.

— Dacă ţi-aş spune un secret?

— Un secret?

A încuviinţat din cap.

— Genul de secret pe care nu l-ai putea spune niciodată altcuiva.

— Genul de secret pe care, dacă l-aş spune cuiva, ar trebui să mă ucizi?

A zâmbit pieziş.

— Genul de secret pe care aş fi foarte dezamăgit dacă l-ai spune cuiva.

Am rămas cu privirea aţintită asupra filamentelor de *eather* ce se învolburau încet în ochii lui.

— Deşi raţiunea îmi spune că cel mai bine ar fi să nu aflu în ce

constă acest secret, acum sunt mult prea curioasă.

A chicotit jos, huruit, în timp ce şi-a trecut degetul mare peste curbura umărului meu.

— Ce scrie în istoriile voastre despre zei, despre zeii primitivi şi despre Câmpiile Elizee nu e întotdeauna corect. S-ar putea să rămâi şocată de vârsta unora dintre zeii primitivi.

— Pentru că sunt atât de bătrâni?

— Pentru că sunt atât de tineri prin comparaţie, m-a corectat el. Zeii primitivi despre care ştiţi acum nu s-au aflat dintotdeauna în acele poziţii de putere.

— Nu? am şoptit eu.

Ash a clătinat din cap.

— Ba chiar unii zei au locuit în ambele tărâmuri mai mult timp decât zeii primitivi.

De n-aş fi fost deja întinsă pe jos, aş fi picat pe spate. Mi se părea incredibil. Şi avea dreptate. Nu aveam idee ce vârstă avea zeul primitiv al morţii. Asemenea lui Kolis, zeul primitiv al vieţii, nici el nu fusese ilustrat în picturi.

— Am atât de multe întrebări, am recunoscut eu.

— Îmi închipui. M-a privit scurt. Dar sunt sigur că întrebările pe care le ai nu pot primi răspuns acum.

Nu *acum?* Adică, avea să existe un „mai târziu”? M-a năpădit fără să vreau un val de anticipaţie.

Nu aşteptam niciodată ceva cu nerăbdare.

Căldura plăcută pe care mi-o stârnea atingerea lui s-a răcit, şi, brusc, am simţit nevoia de spaţiu. M-am ridicat în şezut, şi, de data aceasta, nu m-a oprit. Şi-a luat mâna de pe braţul meu, lăsând în urmă o senzaţie de sensibilitate. Mi-am dus mâna la spate, apăsându-mă uşor pe ceafă. Nu am simţit tăieturi, ceea ce era bine, şi nici nu mă durea prea tare.

Mi-am plecat privirea spre trupul meu şi aproape că m-am înecat. În locurile în care furoul de culoarea fildeşului se lipise de pielea-mi umedă, materialul şi-aşa aproape transparent devenise şi

mai străveziu. Îmi puteam vedea areolele, care erau mai rozalii, şi apa rece îmi întărise…

— Sigur te simţi bine?

— Da.

Mi-am ridicat privirea spre el, sperând că nu putea vedea că mă îmbujorasem toată. Se sprijinea de stânca unde căzusem eu fără simţire, cu picioarele întinse în faţa lui, încrucişate lejer în dreptul gleznelor. Tot fără cămaşă. Oare nu avea o cămaşă la el?

Ash m-a privit cu ochi umbriţi.

— Te-a deranjat când ai ucis creatura?

— Nu.

Nu ştiam cum de discutam despre asta. De ce s-a gândit că mă deranjase?

— În cazul în care *te-a deranjat,* a spus el, să ştii că nu era muritoare.

— Ştiu asta. Mi-am tras de furou – îmi alunecase în sus pe coapsă când m-am mişcat. Însă doar pentru că un lucru nu este muritor nu înseamnă că e în regulă să fie ucis, am adăugat eu, dându-mi seama de cât de ipocrit era din partea mea să spun aşa ceva.

— Oricât de admirabilă ar fi declaraţia ta, ai înţeles greşit. Şi-a sprijinit braţul de bolovan, iar felul în care i s-au încordat şi întins muşchii era… ei bine, mă distrăgea. Sau ai uitat ce am spus. Vânătorii nu mai erau în viaţă.

— Îmi amintesc ce ai spus, însă erau *ceva.* Mergeau şi respirau…

— Ba nu respiră, m-a întrerupt el, privindu-mă brusc. Ochii îi păreau două iazuri de lumină a lunii. Nu mănâncă şi nu beau. Nu dorm şi nu visează. Sunt morţi care capătă o formă pentru a îndeplini nevoile zeului.

M-am cutremurat puţin când am auzit descrierea.

— Poate că pur şi simplu nu pui prea mult preţ pe ce înseamnă să ucizi, am zis eu, recunoscând în sinea mea ipocrizia vorbelor

mele, ţinând cont de câţi oameni ucisesem în ultimii trei ani.

— Ucisul nu e un lucru pe care să nu pui preţ, a răspuns el. Ar trebui să te afecteze mereu, indiferent de câte ori ucizi. Ar trebui să lase mereu un semn. Iar dacă nu o face, atunci mi-aş face griji în privinţa individului cu pricina.

Am vrut să mă simt uşurată că spunea asta. O persoană, fie ea muritoare, zeu sau zeu primitiv, care ucidea fără să se gândească la asta era înspăimântătoare.

De aceea Ezra se temea puţin de mine.

Însă eu mă gândeam la asta… după ce o făceam. Uneori.

— Deci ai ucis de multe ori? am întrebat eu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Sunt o presupunere şi o întrebare incredibil de personale şi oarecum nepotrivite.

— Păi, şi să te uiţi pe furiş la părţile mele *nedemne de a fi menţionate* este o faptă incredibil de personală şi de nepotrivită, aşa că întrebarea sau presupunerea mea n-are cum să fie mai jignitoare de-atât.

Buzele i s-au relaxat puţin.

— Nu te priveam pe furiş şi sunt gata să pun rămăşag că te-ai lămurit şi tu în privinţa asta. Totuşi, tu te-ai holbat la mine. Destul de făţiş, aş putea adăuga, când am ieşit din lac.

Pielea de pe gât parcă mi-a luat foc.

— Ba nu.

— Minţi aşa frumos, a murmurat el, şi, Cerule mare, chiar era o minciună.

M-am lăsat pe spate, cu braţele încrucişate.

— De ce eşti, de fapt, aici? Ai fi putut pleca după ce-ai văzut că sunt bine.

— Aş fi putut pleca, însă, aşa cum am mai spus, ar fi incredibil de nepoliticos să las pe cineva întins la pământ şi inconştient, mi-a răspuns el.

— Ce norocoasă sunt că eşti un pervers politicos!

Ash a râs, un râset jos şi ispititor.

— *Tu* de ce nu ai plecat, *liessa?*

Capitolul 12

Ei bine…

Fir-ar!

Am răsuflat apăsat.

— Bună întrebare.

— Sau lipsită de noimă.

— Cum adică?

S-a aplecat spre mine, iar mirosul lui proaspăt de citrice m-a învăluit.

— Pentru că ştim amândoi de ce-am rămas unde suntem. Tu eşti interesată de mine. Eu sunt interesat de tine. Aşa că rămânem.

Am dat să neg, dar până şi eu ştiam că negările mele aveau să pară slabe de-aş fi încercat să le rostesc.

De ce *eram* aici? Cu el?

Am simţit un gol în stomac când mi-am coborât privirea spre gura lui, aşa că m-am uitat iute în altă parte. Pentru numele zeilor, faptul că rămăsesem aici nu avea nimic de-a face cu gura lui. Mi-a săltat inima-n piept oricum. Eram aici deoarece când altcândva aş fi avut ocazia să vorbesc atât de deschis cu un zeu care era destul de temperat? Când aveam ocazia să vorbesc atât de deschis cu oricine? Orice altă conversaţie era mereu umbrită de faptul că dezamăgisem regatul.

Însă el era *zeu.* Şi, chiar dacă nu ar fi fost, n-aş fi putut spune că-l ştiam prea bine. Abia de ai fi putut spune că eram îmbrăcată, iar Ash mă făcea să fiu precaută, pentru că în clipa aceasta mi-era uşor să mă închipui făcând un lucru incredibil de impulsiv şi de nesăbuit încât să se întoarcă împotriva mea.

M-am uitat la Ash. Mă privea, muşcându-şi uşor buza de jos. Inima a început să-mi bată cu putere, şi nu mă puteam gândi decât

la faptul că ziua aceasta fusese nespus de… stranie.

— De ce eşti îndeajuns de interesat încât să rămâi? am întrebat eu.

A ridicat din sprâncenele-i închise la culoare.

— De ce nu aş fi?

— De ce o persoană din Câmpiile Elizee ar fi interesată de un muritor?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Încep să cred că nu ştii prea multe despre noi.

Am ridicat din umeri.

O briză i-a suflat o şuviţă de păr peste faţă.

— Muritorii ni se par foarte interesanţi: felul în care alegeţi să trăiţi, regulile pe care le creaţi pentru a vă guverna şi uneori limita. Cu câtă înverşunare trăiţi… şi iubiţi şi urâţi. Muritorii ni se par interesanţi şi unici, a zis el ridicând din umăr. Iar tu? Mă interesezi pentru că se pare că trece foarte puţin timp între ce are loc în mintea ta şi ce-ţi iese pe gură. Şi nu prea pare să-ţi pese de consecinţe.

M-am încruntat.

— Nu sunt convinsă că e un compliment.

A chicotit.

— Ba este.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

A zâmbit din nou uşor şi, preţ de o vreme, nu a mai spus nimic.

— M-ai întrebat mai devreme dacă ucid mult, a spus el, surprinzându-mă. Doar când sunt nevoit să o fac. Dacă am făcut-o de multe ori? Sunt convins că unora aşa li se pare. Altora? Probabil nici măcar n-ar clipi, dar nu mi-a plăcut să o fac, mi-a spus cu voce apăsată. Nici măcar o dată.

Deşi răspunsul lui m-a luat pe nepregătite, era limpede că nu-i plăcea să vorbească despre asta. M-am foit, lipindu-mi genunchii unul de celălalt.

— Îmi pare rău!

— O scuză?

— Nu ar fi… Nu ar fi trebuit să te întreb de la bun început. Nu e treaba mea.

Ash s-a holbat la mine.

— Ce e?

— Eşti de-a dreptul contradictorie, mi-a spus el. M-a privit în ochi, apoi şi-a întors privirea. Au trecut câteva clipe îndelungate. Nu era o tăcere stânjenitoare. Poate pentru că eram obişnuită cu liniştea. Îmi amintesc când a trebuit să ucid prima oară. Îmi amintesc cum se simţea sabia în mâna mea, de parcă ar fi fost de două ori mai grea. Încă îi văd expresia întipărită pe chip. Nu voi uita niciodată ce mi-a spus. „Fă-o!" Aşa mi-a zis. „Fă-o!"

Mi-am lipit genunchii şi mai tare.

— Nici una dintre morţi nu a fost uşoară, însă aceea? Şi-a strâns şi şi-a desfăcut mâna, de parcă ar fi încercat să îşi simtă din nou degetele. Aceea va lăsa mereu cea mai adâncă urmă. Mi-era prieten.

Mi-am dus palma la piept.

— Ţi-ai… Ţi-ai ucis prietenul?

— Nu am avut de ales. S-a holbat spre lac. Nu e o scuză sau o justificare. Era pur şi simplu un lucru care trebuia făcut.

Nu înţelegeam cum de putuse face aşa ceva şi aveam nevoie să înţeleg.

— De ce trebuia făcut? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi făcut-o?

Un muşchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului.

— Dacă nu l-aş fi ucis, ar fi murit zeci de persoane sau poate chiar mai multe.

— Ah, am zis eu în şoaptă, şi mi s-a făcut uşor greaţă.

Oare prietenul lui le făcuse rău oamenilor, forţându-l astfel să intervină? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci puteam înţelege. „Fă-o!" Oare prietenul lui ştiuse că trebuia să fie oprit? Nu am întrebat dacă aşa se întâmplase. Am vrut să întreb. Întrebarea îmi pârjolea practic limba, dar nu mi s-a părut în regulă. Şi nu mi s-a părut în

regulă ştiind că fusese forţat să facă una ca asta şi că, în plus, cei trei zei îi mai uciseseră un prieten.

— Atunci, îmi pare rău că a trebuit să o faci!

Ash şi-a întors brusc capul spre mine, privindu-mă cu atenţie.

— Eu… N-a mai spus nimic preţ de câteva clipe. Mulţumesc!

— Cu plăcere! Mi-am adunat părul umed şi am început să-l răsucesc, dorindu-mi să-i fi putut împărtăşi ceva atât de intim, dar nu ştiam cum să o fac. Cum să mă simt îndeajuns de în largul meu încât să o fac. Singurul lucru care mi-a venit în minte şi care, din nefericire, mi-a ieşit pe gură a fost de-a dreptul ridicol. Urăsc rochiile!

A urmat o clipă de tăcere.

— Poftim?

Poate că ar fi trebuit să mi se coasă şi *mie* buzele.

— Pur şi simplu, rochiile mi se par… împovărătoare.

Nu-mi plăcea nici când coapsele mi se frecau una de cealaltă, dar *nu* aveam de gând să discut despre asta cu el.

M-a privit cu atenţie. Mă tulbura să fiu elementul asupra căruia îşi concentra privirea ca de oţel.

— Îmi închipui.

Am încuviinţat din cap şi m-am holbat la apele uşor unduitoare ale lacului, simţindu-mi faţa înfierbântată. Ştiam că nu ar fi trebuit să spun nimic, cu atât mai puţin unui zeu care slujea unui zeu primitiv, însă nu vorbeam niciodată despre ceea ce făcusem. Nici măcar cu Sir Holland. Şi nu conştientizasem până atunci cât de mult mă apăsau cuvintele acelea nerostite.

Însă nu le puteam rosti. Dezvăluiau prea mult. Erau o povară prea mare.

Holbându-mă la lac, am încercat să schimb subiectul.

— Ai mai aflat ceva despre motivul pentru care zeii aceia ucid muritori?

— Din păcate, nu. Mi-a fost greu să îi urmăresc. A oftat. Şi îmi pot vârî nasul fără să atrag atenţie nedorită asupra mea doar până la

un punct. Dacă voi atrage atenţia, nu voi mai descoperi de ce fac asta.

— Prietenul tău, cel pe care l-au ucis Cressa şi ceilalţi, am zis eu, cum îl chema?

— Lathan, a răspuns el. Cred că ţi-ar fi plăcut de el. Nici el nu asculta de mine.

Am zâmbit uşor, însă zâmbetul mi-a pierit iute.

— Trupul lui a fost lăsat în urmă sau s-a…

— I-au lăsat trupul în urmă, cu sufletul intact. Nu s-a preschimbat în orice a devenit femeia aia noaptea trecută.

— Ah, am şoptit eu, privind lumina lunii unduindu-se peste apele negre. Sunt convinsă că nu face ca moartea să fie mai uşor de asimilat, dar măcar nu a fost distrus.

Ash a tăcut preţ de o clipă îndelungată.

— Ştii de ce-mi aduci aminte?

M-am uitat spre el, şi m-a captivat privirea lui. Pielea mi s-a încălzit din nou, iar căldura mi s-a strecurat în vene. Nu mă simţeam deloc stânjenită. Era alt soi de căldură, mai languroasă şi mai sufocantă.

— Aproape că mă tem să întreb.

A tăcut preţ de o clipă.

— Creştea cândva o floare în Ţinuturile Umbrelor.

Fiecare părticică din fiinţa mea s-a concentrat asupra lui. Acolo locuia… Se referea la Câmpiile Elizee. Unul dintre lucrurile pe care aşteptam cu nerăbdare să le fac în calitate de consoartă era să văd acel tărâm. Nici să vreau n-aş fi putut asculta cu mai multă atenţie de-atât.

— Avea petalele de culoarea sângelui în lumina lunii şi se desfăcea doar când se apropia cineva de ea. Când se desfăcea, părea incredibil de delicată, de parcă s-ar fi destrămat la cea mai uşoară pală de vânt, însă creştea sălbatică şi neînfricată în orice loc în care se găsea un petic oricât de mic de pământ. Ba creştea chiar şi în crăpăturile de piatră şi era incredibil de imprevizibilă.

Chiar îi aduceam aminte de o floare delicată şi frumoasă? Nu prea îmi dădeam seama care parte din mine putea fi considerată delicată. O unghie, poate?

— Cum pot fi florile imprevizibile?

— Cele despre care vorbesc eu erau destul de temperamentale.

Am pufnit în râs. Filamente albe i-au pulsat din nou în spatele pupilei, învolburându-se lent. Şi-a întors privirea spre lac.

— Asta te face să te gândeşti la ele?

— Posibil.

— Sunt curioasă să aflu cum poate fi o floare temperamentală, mai ales una atât de delicată.

— De fapt, doar păreau delicate. Îşi luase braţul de pe stâncă şi se apropiase de mine. În realitate, erau foarte rezistente şi mortale.

— Mortale?

A încuviinţat din cap.

— Când se desfăceau, îşi dezvăluiau centrul. Iar în centru aveau ace ascuţite pline cu o toxină destul de otrăvitoare. În funcţie de starea lor, împroşcau cu ace. Un singur ac îl putea doborî pe un zeu o săptămână întreagă.

— Îmi pare a fi o floare uimitoare. „Şi uşor înspăimântătoare”, mi-am spus în gând. Nu ştiu dacă e un compliment să ştiu că îţi aduc aminte de o plantă ucigaşă.

— Dacă le-ai fi văzut vreodată, ai şti că e un compliment.

Am zâmbit, simţindu-mă oricum flatată, şi mi-am închipuit că eram uşor de linguşit.

— Acum, am eu o întrebare pentru tine, mi-a zis el.

— Întreabă-mă!

— Ce cauţi aici, lângă lac? Îmi închipui că o prinţesă are acces la o cadă mare plină cu apă aburindă.

M-am crispat, întrucât uitasem că, în furia mea, îi dezvăluisem că eram prinţesă.

— Îmi place aici. E…

— Liniştitor? a încheiat el în locul meu, iar eu am încuviinţat din

cap. Cu excepţia Vânătorilor, a adăugat el. Cât de des vii aici?

— Cât de des pot, am recunoscut eu, privindu-i chipul.

Era atât de straniu. El. Eu. Noi. Conversaţia pe care o purtam. Cât de în largul meu mă simţeam în preajma lui. Totul.

— Nu-ţi faci griji că s-ar putea să dea cineva peste tine?

Am clătinat din cap.

— Eşti prima persoană pe care am văzut-o în pădure… Fie, primul zeu. Şi fără să pun la socoteală spiritele, dar ele nu se apropie niciodată de lac.

— Şi nimeni nu ştie ce faci aici?

— Îmi închipui că unii dintre gardieni ştiu când am mers la lac, pentru că văd că am părul ud la întoarcere.

S-a încruntat.

— Mi-e greu să cred că nu te-a urmărit nici unul dintre ei niciodată.

— Ţi-am spus, oamenii se tem de pădurea aceasta.

— Dar, din câte îi ştiu eu pe bărbaţii muritori, mulţi dintre ei şi-ar învinge o groază de temeri dacă cred că ar putea surprinde cu uşurinţă o femeie frumoasă într-o postură compromiţătoare. Mai ales o prinţesă.

— Frumoasă?

Am râs din nou, clătinând din cap.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Te rog, nu te aştepta să cred că nu ştii că eşti frumoasă. Nu-mi pari genul sfios, şi până acum m-ai impresionat destul de mult.

— Nu asta vreau să spun. Dar, mersi, voi putea dormi tun, acum că ştiu că te-am impresionat, am ripostat eu.

— Ei bine, nu am fost tocmai impresionat când ţi-am spus să pleci acasă, iar tu ai rămas.

M-am holbat la el.

— Apoi l-ai lovit pe Vânător, iar eu am fost… Ei bine, cu siguranţă am simţit ceva.

Am mijit ochii la el.

— N-aş putea spune că am fost impresionat când mi s-a părut că ai de gând să-l îmbrăţişezi pe Vânător, a continuat el. Dar apoi l-ai dezarmat. Aia a fost impresionant…

— Te poţi opri.

— Eşti sigură? m-a întrebat el, zâmbind din nou într-o manieră tachinatoare.

— Da, am zis eu. Nu ştiu de ce sunt încă aici, vorbind cu tine.

— Poate că simţi că îmi eşti datoare pentru că am vegheat asupra ta cât timp ai fost inconştientă.

— Am fost inconştientă doar preţ de câteva clipe. Nu e ca şi cum m-ai fi păzit ore în şir.

— Sunt o persoană destul de importantă. Clipele acelea mi s-au părut ore în şir.

— Nu-mi place deloc de tine, am zis eu.

Şi-a întors privirea spre mine, zâmbind în continuare.

— Ah, dar, vezi tu, de fapt mă placi. De-aia eşti încă aici şi nu mă mai ameninţi că ai să-mi scoţi ochii.

Am închis gura. Ash mi-a făcut cu ochiul.

— S-ar putea totuşi să-ţi scot ochii, l-am avertizat eu.

— Nu prea cred. Şi-a muşcat din nou buza de jos, atrăgându-mi iar privirea spre ea. În afară de faptul că ştii că nu vei reuşi, ai spus că sunt frumos, şi, dacă mi-ai scoate ochii, n-aş mai fi, nu-i aşa?

M-am îmbujorat, dar nu ştiam sigur dacă din pricină că mi-a amintit ce spusesem mai devreme sau pentru că buza de jos îi lucea.

— Nu uita că m-am lovit la cap chiar înainte s-o spun.

A râs uşor, aproape în şoaptă.

Mi-am răsucit din nou părul şi m-am concentrat asupra unduirilor de pe suprafaţa lacului. Cu siguranţă era târziu, şi ştiam că ar fi trebuit să mă întorc, însă nu prea voiam să revin la viaţa mea departe de lac.

— Cum sunt Ţinuturile Umbrelor?

— Seamănă mult cu pădurea asta, mi-a zis el.

L-am privit şi am văzut că se uita la copacii scăldaţi în lumina

lunii.

— Într-adevăr?

— Eşti surprinsă, mi-a zis el, şi aşa era.

— Pur şi simplu, nu m-am gândit că Ţinuturile Umbrelor ar fi frumoase.

— Ţinuturile Umbrelor sunt formate din trei locuri diferite, mi-a răspuns el, iar eu am tresărit uşor când i-am simţit degetele atingându-le pe ale mele.

Acel fior de energie statică mi-a dănţuit peste degete, şi mi-am smucit capul spre el. Mi-a scos cu blândeţe degetele din păr.

— Îmi permiţi?

Aparent incapabilă să mai vorbesc, am încuviinţat pur şi simplu din cap, deşi nu eram întru totul convinsă pentru ce anume îmi cerea permisiunea. Am tăcut când a tras de o şuviţă ondulată din părul meu până s-a îndreptat.

— Ai Abisul, la care se gândeşte toată lumea când îşi închipuie cum arată Ţinuturile Umbrelor: gropi cu foc şi tortură nesfârşită, mi-a zis el, holbându-se la şuviţa mea de păr. Dar mai e şi Vâlceaua, un paradis pentru cei vrednici.

— Cum e în Vâlcea?

Şi-a ridicat privirea spre a mea, cercetându-mă cu atenţie. După o clipă de tăcere, mi-a zis:

— Nu îţi pot spune.

— Ah. Dezamăgită, mi-am plecat privirea spre degetele lungi care mă ţineau de mână.

— Nimeni nu poate afla ce ne aşteaptă în Vâlcea, nici muritori, nici zei. Nici măcar zeii primitivi nu pot pătrunde în Vâlcea, a adăugat el. Însă restul Ţinuturilor Umbrelor e ca un soi de sat dinaintea unui oraş. Sunt frumoase în felul lor, însă au fost cândva cea mai splendidă regiune din Câmpiile Elizee.

Au fost cândva?

— Ce-au păţit?

— Moartea, a spus el calm.

M-am înfiorat.

— Cum este în rest?

— Cerul este de un albastru cum nu ai vedea niciodată în acest tărâm, apele limpezi, iar iarba deasă şi cu nuanţe intense, mi-a zis el. Mai puţin noaptea; ceasurile de întuneric sunt scurte în Dalos.

Mi s-a tăiat răsuflarea. *Dalos.*

Oraşul Zeilor, unde locuiau zeul primitiv al vieţii, Kolis, şi curtenii lui.

— Este adevărat că acolo clădirile ajung până la nori?

— Multe dintre ele trec de nori, a răspuns el, şi, preţ de o clipă, am încercat să-mi închipui cum arătau.

În zadar.

N-am mai spus nimic, privindu-l cum se joacă cu şuviţa mea de păr, oarecum uluită că un zeu stătea lângă mine, jucându-se cu părul meu şi tachinându-mă.

— N-ar fi trebuit să fii deja acasă, în siguranţă şi întinsă frumuşel în patul tău? m-a întrebat el.

— Probabil că da.

Şi-a trecut privirea peste chipul meu.

— Atunci, s-ar putea să te caute careva.

Am râs, întorcându-mi privirea dinspre el.

— Nu mă caută nimeni.

— Sincer? m-a întrebat el, cu o urmă de îndoială în voce. Deoarece oamenii cred că eşti deja acolo unde ar trebui să fii?

Am încuviinţat din cap.

— Mă pricep să mă perind fără să fiu văzută.

— De ce nu mă surprinde?

Am zâmbit larg.

— Ai zâmbit cumva?

S-a aplecat spre mine, privindu-mă mult prea atent ca să îl iau în serios.

— Chiar zâmbeşti. Până acum, mi-ai făcut onoarea de a-mi zâmbi de trei ori. Oh, ce-mi mai bate inima!

Am clătinat din cap şi mi-am dat ochii peste cap.

— Probabil nu e nevoie de mare lucru ca să-ţi bată inima cu putere.

— Se pare că e nevoie de o prinţesă muritoare, a zis el. Una care rătăceşte prin păduri bântuite în toiul nopţii şi înoată splendid de goală în lacuri.

Am ales să ignor partea cu „splendid de goală”.

— E un lucru obişnuit ca zeii să stea la taclale cu muritori după ce îi privesc pe furiş?

L-am auzit chicotind din nou, adânc şi întunecat, trecându-şi degetul mare peste părul meu. Jur că i-am simţit atingerea de-a lungul şirei spinării.

— Zeii primitivi şi cei obişnuiţi fac tot felul de lucruri cu muritorii după ce drumurile li se intersectează fără să vrea.

Mintea mea a luat experienţa pe care o aveam cu „tot felul de lucruri” şi s-a tăvălit bucuroasă în mocirlă cu ea.

Ash şi-a ridicat privirea de la părul meu; avea ochii ca argintul topit.

— Mai ales cu cei cărora am avut plăcerea de-a le zări toate acele locuri *nedemne de a fi menţionate.*

— Ne-am putea preface că nu s-a întâmplat?

A zâmbit mai larg.

— Chiar te prefaci că nu s-a întâmplat?

„Nu”.

— Da.

I-am văzut umerii ridicându-se, semn că râdea în sinea lui.

— Mai sunt şi alţii atât de…

M-am oprit.

— Cum?

Mi-era greu să mă gândesc la cuvântul potrivit.

— Mai sunt şi alţii la fel de binevoitori ca tine?

— Binevoitor? a întrebat el, înclinându-şi capul. Nu sunt binevoitor, *liessa.*

Felul în care rostise *liessa…* era *indecent.*

— Ai reacţionat mult mai binevoitor la lucruri la care cei mai mulţi ar fi reacţionat cu cruzime şi fără şovăială.

— Vrei să spui când m-ai înjunghiat? a specificat Ash. În piept?

Am oftat.

— Da. Printre altele. Ai de gând să-mi spui că ai doar un dram de bunăvoinţă alături de acel dram de bună-cuviinţă?

— Aş spune că am un dram de bună-cuviinţă şi de bunăvoinţă când vine vorba despre tine, *liessa.*

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— De ce?

M-a privit din nou cu ochii-i argintii; filamentele de *eather* erau nemişcate.

— Nu ştiu. A râs scurt, surprins, încruntându-se. Nici nu trebuie să ştiu. Nu s-ar schimba nimic din acest moment, fie că aş fi plecat când te-ai trezit, fie că aş fi zăbovit. Nu ştiu. Iar asta este o experienţă… interesantă.

Nu m-am simţit jignită de ce îmi spusese, pentru că nu l-aş fi crezut dacă ar fi avut o listă întreagă cu motive pentru care se purta atât de straniu cu mine. Era zeu. Fie că avea să trăiască sute de ani sau chiar mai mult de-atât, putea cuprinde în palmă tot ce ştiam eu. Era forţă pură care primise formă fizică, şi cu siguranţă erau nenumărate fiinţe în Câmpiile Elizee care erau, ei bine, mult mai… *oricum* altcumva decât mine. Erau şi muritori mult mai captivanţi şi mai vrednici de dramul acela de bunăvoinţă şi bună-cuviinţă pe care-l avea. Şi nu o spuneam ca o insultă la adresa mea. Era pur şi simplu adevărul. Eram unică prin prisma a ceea ce făcuse înaintaşul meu şi pentru că mă născusem cu căiţă şi mi se oferise cumva şi din cine ştie ce motiv un dar. Nu datorită faptelor mele. Singurul lucru de înţeles era că nu pricepea de ce stăteam aici.

— Însă ştiu un lucru.

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce anume?

— Vreau să te sărut, deşi nu există nici un motiv să o fac în afară de faptul că mi-o doresc. M-a ţintuit cu privirea-i intensă şi fierbinte. Aş spune chiar că *am nevoie* de asta.

Am simţit o vibraţie sălbatică în piept, care s-a întins rapid, asemenea florii mortale de care îi aduceam aminte.

Voiam să mă sărute?

M-am gândit la sărutul nostru din noaptea în care-i întâlnisem prima dată pe cei trei zei, şi stomacul mi s-a strâns brusc, dându-mi de înţeles că, da, voiam să mă sărute. Mă atrăgea într-un fel visceral ce nu fusese eclipsat de cât de enervant putea fi de la o clipă la alta sau de faptul că era zeu – care îl slujea pe zeul primitiv al morţii. Ambele lucruri ar fi trebuit să potolească orice atracţie pe care o simţeam, îndeosebi cel din urmă, dar nu puteam nega că el îmi provoca răbufnirile de căldură pe care le simţeam şi care nu aveau nimic de-a face cu stânjeneala.

În momentul de faţă, nimic nu mi se părea real. Nimic de când îl vindecasem pe lupul *kiyou* până în clipa de faţă. Mi se părea că pătrunsesem într-o altă lume, în care nu trebuia să devin altcineva. În care eram *dorită,* nu dispreţuită, *râvnită* în loc de respinsă. O lume în care eram pur şi simplu eu însămi, nu Fecioara care dăduse greş sau aşa-zisa consoartă.

Ştiam că nu ar fi trebuit să o fac. Aşa cum probabil nu ar fi trebuit să îmi fac curaj să intru în Jade şi să simt plăcere fizică în condiţiile impuse de mine şi doar pentru mine. Nu aveam idee ce ar fi zis zeul primitiv dacă ar fi venit vreodată după mine şi şi-ar fi dat seama că într-adevăr nu mai eram Fecioara. Asta dacă şi-ar fi dat măcar seama. Ştiam şi că riscul era mai mare în cazul lui Ash, pentru că era nu un zeu de la o altă curte.

Însă voiam *să simt.* Voiam să fiu *cineva.* Voiam să fiu sărutată din nou. De el.

Şi nu aveam de gând să las ca ceea ce ar fi trebuit să fiu, ceea ce aveam să devin sau orice gând despre zeul primitiv al morţii să mă oprească din a-mi îngădui *să vreau.*

Pulsul îmi bătea ameţitor de repede.

— Atunci, sărută-mă.

Capitolul 13

Zâmbetul care i-a apărut pe chip nu era mic, nici slab. Era larg şi încărcat de o senzualitate fierbinte. I-am zărit scurt dinţii, doi… *colţi* uşor mai lungi, ascuţiţi.

Acum, că-i vedeam cu adevărat, am ştiut că nu erau de mărimea unui deget, aşa cum pretinsese cândva Tavius, însă ştiam că ar fi putut oricum să îmi sfâşie pielea cu o uşurinţă şocantă. Când i-am văzut, mi-am amintit din nou ce era Ash. M-au făcut să mă înfior şi să mă simt deopotrivă temătoare şi neruşinat de entuziasmată.

S-a mişcat, anulând distanţa dintre noi. Fiecare părticică a corpului mi s-a încordat într-un soi de aşteptare ce m-a lăsat cu sufletul la gură când m-a învăluit mirosul lui lemnos, de citrice.

— Nu cred că mi-am dorit vreodată să aud cuvântul *da* mai mult ca acum, mi-a zis el, frecându-şi puntea nasului de a mea.

M-am înfiorat toată, şi nu avea nimic de-a face cu atingerea rece a pielii lui.

Apoi buzele ni s-au întâlnit, iar prima atingere a fost întocmai asta: o *atingere.* Şi totuşi, corpul meu a resimţit-o ca pe un şoc, la fel ca momentul în care am intrat în apă. I-am simţit buzele reci pe ale mele, apăsându-le uşor, ca oţelul învelit în satin. Şi-a înclinat uşor capul, şi nu m-am mai gândit la buzele lui.

Nu m-am mai gândit la nimic.

M-a sărutat mai apăsat şi m-a tras de buza de jos cu colţii-i ascuţiţi. Am icnit şi m-am cutremurat.

I-am simţit râsul murmurat pe buze.

— Îmi place sunetul acela. Mult.

— Mi-a plăcut, am şoptit eu. Mult.

— Dar, *liessa,* abia de se poate spune că te-am sărutat.

Mi-am simţit sângele vibrând când m-a cuprins cu mâna de ceafă. „Liessa. Ceva frumos şi puternic…” Aşa mă simţeam acum.

Gurile ni s-au atins din nou, iar sărutul de data aceasta… nu semăna deloc cu atingerea blândă de mai înainte. Era mai apăsat, şi inima a început să-mi bată cu putere când i-am simţit vârful limbii pe buze. M-am deschis în faţa lui, iar sărutul nu a fost doar adânc. Şi-a trecut limba peste a mea într-o explorare cu gust de miere şi de gheaţă şi m-a sărutat de parcă ar fi fost mânat de aceeaşi curiozitate, aproape frenetică, ce mă motiva şi pe mine. Să ştiu cum era să fiu dorită, râvnită, preţuită. *Să simt* pur şi simplu. Ştiam că era ridicol. Nu credeam că zeii erau la fel de curioşi, însă intensitatea sărutului depăşea acea nevoie de a cunoaşte când şi-a înfipt mâna în părul meu, iar cu cealaltă mi-a cuprins obrazul. Sărutul *a devenit* toate acele lucruri. Nu ştiusem că un sărut putea fi aşa.

Tânjind să simt mai mult, mi-am mişcat mâinile spre umerii lui. S-a cutremurat când l-am atins. Avea pielea rece, şi nu înţelegeam cum de putea fi rece, când eu eram înflăcărată. L-am tras spre mine, dorindu-mi să-l simt mai aproape, doar puţin îngrijorată de faptul că dorinţa cu pricina nu mă neliniştea câtuşi de puţin. O parte îndepărtată a minţii mele, care încă funcţiona, ştia că ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult faptul că mă simţeam minunat de impulsivă şi splendid de nesăbuită.

Însă acum era mai aproape de mine şi era singurul lucru la care voiam să mă gândesc. M-a îmboldit în jos cu trupu-i mare, şi m-am lăsat fără pic de şovăială pe spate în iarbă. Greutatea trunchiului lui şi răceala pielii pe care o simţeam prin furoul subţire în timp ce-şi apăsa pieptul de al meu mi-au şocat simţurile într-un fel decadent şi ameţitor.

A scos un sunet huruit ce mi-a dănţuit pe piele, pe sâni şi apoi şi mai jos. Părea la fel de afectat ca mine, lucru care m-a făcut să ameţesc: să ştiu că el, un zeu, putea reacţiona atât de puternic.

Cu mâinile uşor tremurătoare, mi-am trecut degetele prin părul lui, apoi peste pielea lui, în locul în care tatuajul îi ajungea până pe

ceafă. Şi-a tras mâna din părul meu, în timp ce eu mi-am plimbat-o peste muşchii încordaţi ai spatelui lui. M-a mângâiat pe braţ, din partea de sus a mâinii până la umăr şi înapoi. Şi-a trecut palma peste partea laterală a sânului meu şi apoi spre mijlocul meu. Am gemut uşor, şi spatele mi s-a arcuit; era un sunet pe care îl auzisem doar în locurile întunecate din grădină sau în odăile cu draperii groase din Jade.

Mâna i s-a oprit pe şoldul meu; i-am simţit atingerea mai grea când şi-a dezlipit gura de a mea.

— A fost un sărut satisfăcător?

Am deschis ochii, fluturând din gene, şi l-am privit în ochi.

— Acceptabil.

A scos un râset jos şi gutural.

— Eşti greu de impresionat, nu-i aşa?

— Nu chiar, am zis eu, deşi eram întru totul impresionată.

— Au! M-a apucat mai strâns de şold. Atunci, presupun că va trebui să schimb asta.

Felul acesta… Felul în care ne tachinam îmi era necunoscut şi mi se părea incitant. Ca atunci când descoperisem un pasaj nou în Districtul Grădinilor, dar mult, mult mai bine ca atunci. Îmi plăcea. Mult. Atingea o coardă din fiinţa mea, o coardă lejeră şi liberă.

— Presupun că da.

Însă am făcut-o eu în locul lui.

I-am revendicat gura cu a mea, iar buzele ni s-au întâlnit într-un fel feroce şi poruncitor, stârnind în mine un vârtej de senzaţii sălbatice ce m-au lăsat fără suflare şi cărora m-am dedat cu nerăbdare. M-am pierdut în chip minunat în ele – în el. Senzaţia stârnită de buzele-i reci. Atingerea limbilor noastre şi muşcătura aceea uşoară a colţilor lui. Gustul lui ca de miere şi mirosul lui îmbătător. Şi ştiam că erau genul de săruturi despre care citisem în cărţile acelea. Cele de care nu avusesem niciodată parte la Jade, când încercasem să domolesc energia plină de neastâmpăr ce mă încerca. Pentru că aş fi putut face asta ore în şir fără să mă satur.

Ştiam pentru că voiam *mai mult.* M-a strâns cu mâna de şold şi apoi şi-a coborât-o. Am simţit în adâncul meu o senzaţie păcătoasă de nerăbdare.

Ash şi-a mutat mâna spre marginea furoului, apoi i-am simţit palma-i aspră pe piciorul gol. Cred că nu m-am bucurat niciodată mai tare ca în clipa aceea că nu purtam pantaloni.

A continuat să mă sărute, plimbându-şi în acelaşi timp mâna în sus pe piciorul meu, sub furou. Am reacţionat fără să mă gândesc prea mult, încolăcindu-mi piciorul, ca o rugăminte tăcută să nu se oprească din explorat. Mi s-a încordat tot corpul când i-am simţit palma pe coapsă. Am simţit o năzuinţă într-un loc foarte *nedemn de a fi menţionat,* cel aflat la doar câţiva centimetri de mâna lui.

Dar s-a oprit.

Ash a pus capăt sărutului, răsuflând la fel de neregulat ca mine, lucru care m-a cutremurat. Un zeu era la fel de afectat ca mine.

— Asta va… A înghiţit în sec, coborându-şi privirea spre noi. Pe toţi zeii…

Fiecare părticică a mea s-a concentrat asupra locului în care îşi ţinea vârfurile degetelor pe posteriorul meu. Mi-am plecat la rândul meu privirea spre locul la care privea el. Corsajul lejer al furoului se trăsese în jos, dezvăluindu-mi sfârcurile întărite. Şi-a coborât privirea spre locul în care tivul furoului i se strânsese în jurul antebraţului şi îmi venea deasupra şoldurilor. Contrastul dintre pielea noastră, chiar şi în lumina lunii, era o privelişte surprinzător de intimă. La fel şi zonele umbrite expuse acum aerului înmiresmat al nopţii – şi vederii lui.

Tremurând, mi-am ridicat privirea spre el. Trăsăturile i se ascuţiseră, devenind nespus de clare. Iar pe buzele-i depărtate i se citeau nevoia şi *dorinţa.* I-am zărit colţii şi m-am cutremurat din nou. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă feresc de privirea lui; dacă se aştepta să fac asta. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să fie dezamăgit. Voiam să mă privească de parcă ar fi vrut să mă devoreze.

Şi m-am gândit că se prea putea să îmi doresc să fiu devorată.

Şi-a ridicat privirea, şi i-am simţit intensitatea şi înflăcărarea. Şi-a plecat capul şi mi-a revendicat gura cu a lui. Sărutul îi era poruncitor; mi-a tras de buza de jos cu colţii-i ascuţiţi. Am cedat, deschizându-mă în faţa lui. M-a sărutat mai adânc şi şi-a trecut limba peste a mea, captându-mi geamătul neînsufleţit. Gustul lui, mirosul lui… El m-a invadat cu totul, mi-a invadat simţurile, arzându-mă. Am simţit în miezul meu o nevoie pulsatilă încărcată de dorinţă, atât de aproape de locul în care îşi ţinea în continuare mâna pe piciorul meu. Şi-a desprins gura de a mea şi m-a sărutat pe partea laterală a gâtului, plimbându-şi în acelaşi timp degetul mare peste coapsa mea, făcându-mă să zvâcnesc din tot corpul. A zăbovit cu gura peste pulsul meu şi m-a lins cu limba-i fierbinte şi umedă. Şi-a înclinat capul, şi am simţit zgârietura ascuţită şi neaşteptată a colţilor.

Tot corpul mi s-a arcuit, şi i-am şoptit numele:

— *Ash.*

Cu mintea înceţoşată de dorinţă, mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că se oprise. Am deschis ochii.

— S-a… întâmplat ceva?

A clătinat uşor din cap.

— Nu. Doar că… M-a sărutat în locul în care mă muşcase. Nu mi-am auzit niciodată numele rostit aşa. E o senzaţie stranie.

Mi-am trecut degetele peste braţele lui, întrebându-mă cum de se putea una ca asta.

— E o senzaţie neplăcută?

— Nu. Nu este, a spus el, părând surprins să recunoască acest lucru.

Nu ştiam ce să cred despre asta.

Apoi m-am pierdut iarăşi când a început din nou să îmi presare sărutări mici şi fierbinţi pe gât şi pe claviculă. A coborât tot mai mult, până mi-a atins un sân cu bărbia. Mi-am înfipt degetele în pielea întinsă a braţelor lui, în timp ce i-am simţit răsuflarea rece peste mugurul de piele umflat.

— Ştii ce? m-a întrebat el.

— Ce?

M-am holbat la creştetu-i întunecat, cu inima bătându-mi cu putere.

— Mă poţi striga cum vrei tu.

Am râs uşor.

— Nu sunt convinsă că vorbeşti serios.

— Ba da. Şi-a mişcat capul şi a deschis ochii. M-a privit drept în ochi cu ochii-i argintii învolburaţi. *Oricum.*

Nu mi-am putut întoarce privirea de la el. M-a privit în ochi în timp ce mi-a apucat sânul cu gura, sugându-mi pielea sensibilă. Am icnit când am simţit unda de răceală pe pielea-mi fierbinte. M-a străbătut din nou o pulsaţie când părul i-a venit peste faţă, atingându-mi pielea.

S-a ridicat uşor de pe mine, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată. M-a sărutat între sâni.

— N-am vrea ca perechea lui să se simtă singur.

Am zâmbit larg şi mi-am lăsat capul pe spate în iarba umedă.

— Oare se iţeşte dramul de bunăvoinţă din tine?

— Poate. Şi-a trecut limba peste sfârcul celuilalt sân, cu mişcări circulare. Apoi mi-a supt mugurul, care mă furnica, şi şi-a trecut marginea colţului peste el. Am ţipat din nou. Însă, mi-a zis el, trecându-şi limba peste carnea care mă ustura, cred că, de fapt, răutatea şi necuviinţa din mine mă fac atât de grijuliu.

Mi-am muşcat buza când şi-a pus din nou gura pe sfârcul meu. Senzaţia pe care mi-o stârnea… era destul de păcătoasă, apoi a început să-şi mişte din nou degetul mare pe interiorul coapsei, cu mişcări circulare înnebunitoare, apropiindu-se foarte tare de locul care zvâcnea de dorinţă. Am aşteptat şi-am tot aşteptat, întrebându-mă dacă avea *să mă atingă.* Sperând că avea să o facă. Aveam nevoie să mă atingă, însă îşi ducea tot mai aproape degetul mare, apoi toate degetele, după care şi le trăgea înapoi, se apropia, se îndepărta, în timp ce îmi tachina sânii cu gura, buzele şi dinţii.

Dorinţa, mirarea şi focul intens pe care le-a aprins în mine m-au inundat întru totul cu o căldură lichidă. Răbdarea, care nu a fost niciodată punctul meu forte, mi s-a terminat.

Mi-am coborât mâna peste muşchii încordaţi ai braţului lui spre locul în care îşi ţinea mâna pe coapsa mea. Degetul mare rătăcitor i s-a oprit, şi şi-a răsfirat degetele, atingând umezeala ce mi se aduna între picioare. Mi-am trecut degetele peste ale lui.

Şi-a ridicat capul, şi am deschis ochii: se holba la mine făţiş şi înfometat – şi m-am înfiorat.

— Ce vrei de la mine, *liessa?*

Ceva frumos şi puternic… Asta voiam.

Buzele i s-au depărtat, dându-i la iveală vârfurile colţilor.

— Arată-mi!

Privindu-l drept în ochi şi cu inima bătându-mi cu putere în piept, i-am coborât mâna de pe coapsă spre locul în care zvâcneam. Şoldurile mi-au tresăltat când i-am simţit atingerea rece pe pielea fierbinte şi umedă.

Filamente strălucitoare de *eather* i-au împânzit irisurile argintii.

— *Arată-mi,* a repetat el, cu voce răguşită, trecându-şi un deget prin centrul meu. Arată-mi ce îţi place, şi o voi face.

Abia de puteam respira când mi-am pus mâna peste a lui. Nu făcusem în viaţa mea aşa ceva. Însă mi s-a părut… atât de firesc. Atât de potrivit. Şi totuşi, atât de ademenitor de scandalos. I-am mişcat degetul mare cu al meu, trasând cercuri în jurul mănunchiului de nervi. Am rămas şi fără puţinul aer pe care reuşisem să-l inspir.

— Atâta tot? a întrebat el tărăgănat, cu voce întunecată şi păcătoasă. Şi-a mişcat degetul mare sub al meu. Sau ai nevoie de mai mult de-atât, *liessa?* Îţi place mai mult de-atât? Arată-mi!

Mi se părea că vocea lui avea puterea să constrângă, că trebuia să ascult de ea. Însă deţineam întru totul controlul când i-am împins degetul lung spre moliciunea-mi fierbinte şi umedă. Am icnit când i-am simţit degetul rece depărtându-mi pliurile de carne şi apoi pătrunzându-mă lent.

Ash şi-a coborât privirea spre locul în care mâinile noastre erau împreunate. Pieptul i s-a umflat brusc când m-a privit – când *ne-a* privit mişcându-i degetul, tot mai adânc. Şi totuşi, m-a privit ridicându-mi şoldurile şi împingându-mă în degetele şi mâna lui. Nu şi-a întors privirea. Nici măcar n-a clipit când i-am împins încă un deget în mine. Cred că nici măcar nu respira. Am avut impresia că nu mai respiram nicicare în timp ce degetele lui m-au umplut, întinzându-mi carnea până am simţit un uşor disconfort, urmat de o undă de plăcere intensă.

— Eşti… A tras brusc aer în piept, scoţându-şi degetele din mine şi privindu-mi şoldurile cum se ridică, cu ochii învolburaţi. Atât de caldă. Atât de moale şi de fierbinte. Udă. S-a cutremurat, şi vocea i s-a îngroşat în timp ce m-a pătruns cu degetele, în timp ce ale mele atârnau pur şi simplu pe încheietura mâinii lui. Eşti ca mătasea şi razele de soare. Frumoasă.

Şi-a trecut dinţii peste buza de jos, şi, în timp ce spatele mi s-a arcuit în iarbă şi mă frecam de mâna lui, m-am gândit… m-am gândit că acum colţii îi păreau mai lungi, mai ascuţiţi. Să îl privesc – să ne privesc – era întru câtva şocant. Am simţit un gol în stomac, apoi o strângere. Mi-a întins nervii până am avut impresia că aveau să se rupă.

— Aşa, *liessa,* fă-o cu mâna mea.

Vorbele lui mi-au pârjolit pielea, arzându-mi fiecare părticică. Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii. Sângele îmi curgea năvalnic în vene, în timp ce mă frecam de el, mişcându-mi şi răsucindu-mi şoldurile. Senzaţia de încordare s-a intensificat, adunându-se într-o spirală tot mai tensionată.

S-a aplecat peste mine, piept la piept, şi m-a sărutat din nou pe gură. Sărutarea lui era la fel de sălbatică precum senzaţiile ce luau naştere în mine. Mi-am înfipt cealaltă mână în părul lui şi-am făcut întocmai cum mi-a cerut, abandonând orice urmă de control. Auzeam doar cum ne sărutam şi cum mă pătrundea cu degetele-i umede. Îi simţeam doar pe el şi senzaţia de încordare din miezul

fiinţei mele, tot mai intensă. M-am încordat ca o coardă de arc, şi apoi totul s-a deşirat.

M-a sărutat, înăbuşindu-mi strigătul de extaz când plăcerea s-a răsfirat în spasme nimicitoare, răbufnind şi revărsând plăcere în fiecare nerv, venă şi membru. M-au şocat undele nesfârşite de senzaţie pură.

Doar după ce mi-am luat mâna de pe încheietura lui şi-a retras încet degetele din mine şi şi-a desprins gura de pe a mea.

— Frumoasă, a şoptit el, cu gura lipită de buzele mele umflate, iar eu am deschis încet ochii.

— Eu…

Am rămas fără cuvinte când a ridicat cele două degete lucioase şi păcătoase. M-a privit cu ochii-i luminoşi şi le-a vârât în gură. Trupul mi s-a arcuit de parcă m-ar fi supt pe mine, nu pe sine.

Nu mai văzusem în viaţa mea un gest atât de neruşinat.

A zâmbit larg, cu degetele în gură, apoi le-a scos lent.

— Ai gust de soare.

Mi s-a poticnit inima-n piept.

— Ce… Ce gust are soarele?

A zâmbit păcătos.

— Ca tine.

M-a sărutat din nou. Se poate să fi fost de la vorbele lui, de la faptul că mi-am simţit propria aromă pe buzele lui sau de la faptul că încă îi simţeam degetele în mine. Se poate să fi fost de la toate acele lucruri. Cert este că mi-a stârnit nevoia de a-i oferi ce îmi oferise el mie. De a împărţi plăcerea cu el. Mi-am strecurat mâna între noi şi i-am găsit mădularul lung, gros şi tare ce se împingea în materialul moale al pantalonilor. M-a străbătut o nouă undă de plăcere intensă când l-am pipăit. A tresărit din tot corpul, cam aşa cum făcusem eu când mă atinsese prima dată.

Ash a gemut din nou, decadent şi delicios, şi şi-a pus mâna peste a mea. Mi-a apăsat palma, cutremurându-se.

— Se va… Se va ajunge la mai mult decât sărutări şi atingeri.

— Întocmai? Nu m-am mai auzit niciodată vorbind cu voce atât de catifelată. Nu mi-am simţit niciodată inima bătându-mi în tot trupul, aşa cum făcea acum, şi m-a năpădit un nou vârtej de anticipaţie. Vreau să fac ce ai făcut tu pentru mine.

Maxilarul i s-a încleştat când l-am cuprins cu mâna prin pantaloni.

— Nu ai idee cât de mult îmi doresc să faci asta.

— Şi eu îmi doresc să fac asta, am şoptit, cu gura aproape lipită de a lui.

— Doar că nu-mi doresc să îmi cuprinzi mădularul cu mâna, ci să mă afund în *tine.* Strâmtă şi udă, mi-a şoptit el, şi m-am înfiorat, strângându-l mai tare. A gemut. Iar dacă vei continua să mă atingi aşa, aşa se va şi întâmpla. Te voi pătrunde – şi nu cu degetele. Şi-a plecat din nou capul, trecându-şi buzele peste ale mele. Cred că ştii asta.

Ştiam.

Pe toţi zeii, o ştiam foarte bine.

Am înghiţit în sec, plimbându-mi mâna tremurătoare peste pieptul lui tare. M-au năpădit o sută de gânduri, o luptă între impulsivitate şi precauţie, între nesăbuinţă şi înţelepciune. Deja merseserăm prea departe. O parte a lui fusese *în* mine. Ştia ce gust aveam. Erau nenumărate motive pentru care ar fi trebuit să ţin seama de precauţie şi doar câteva în favoarea impulsivităţii, însă acestea erau mai zgomotoase, mai stăruitoare.

Nu-mi doream ca asta, orice ar fi fost, să se termine. Nu voiam să mă întorc la realitate, unde ştiam că nu aveam să mă mai simt vreodată *aşa.* Atât de sălbatică. Atât de conectată cu trupul meu. Cu al lui. Atât de veridică. Fără speranţa muribundă că aveam să îmi îndeplinesc vreodată datoria; că aveam să profit de un astfel de lucru, frumos şi puternic, şi să mă folosesc de el ca să ucid. Nu eram nevoită să fiu altcineva decât eu însămi.

Aşa că mi-am înăbuşit precauţia şi înţelepciunea.

— Ştiu ce se va întâmpla.

L-am simţit zâmbind cu buzele lipite de ale mine.

— Eşti prinţesă.

— Şi? Tu eşti zeu.

Atunci, a râs, iar râsul lui mi-a pătruns în vene precum un fum dens şi apăsător.

— Şi n-ar trebui să fii sedusă pe jos, într-o pădure.

— Şi dacă n-aş fi prinţesă? am ripostat eu, trăgându-mi mâna înapoi. Atunci, ar fi acceptabil să mă seduci?

A râs din nou, încet, tachinându-mi buzele, trecându-şi mâna peste coapsa mea.

— Nimeni n-ar trebui să fie sedus pe jos, într-o pădure. Mai ales când va simţi, cu siguranţă, un regret usturător mai târziu.

— De unde ştii că voi regreta?

— Vei regreta, a spus el şi mi-a sărutat un colţ al gurii.

M-am gândit că probabil se referea la consecinţa care apărea adesea în urma unei seduceri care era făcută aşa cum trebuia. Un copil. M-am relaxat, uşurată că fusese îndeajuns de precaut ca să ia în calcul astfel de lucruri, când mie nici prin gând nu îmi trecuse. Un copil născut dintr-un muritor şi un zeu era nespus de rar; într-atât de rar, încât eu nu cunoscusem vreodată unul.

— Putem preveni astfel de lucruri, am spus eu în şoaptă, spunându-i despre o plantă pe care ştiam că o consumau femeile, fie înainte, fie după, şi care împiedica astfel de lucruri. E o…

— Ştiu ce este, m-a întrerupt el. În mod surprinzător, nu la asta mă refeream.

M-am încruntat.

— Atunci, ce anume crezi că voi regreta, mai exact? Sau crezi că nu-mi ştiu dorinţele şi nevoile?

— Îmi pari o persoană care ştie *întocmai ce* vrea şi de ce are nevoie, a ripostat el. Însă nu e înţelept.

— Atunci, ce faci? am întrebat eu, împingându-l uşor în piept.

— Mă străduiesc să nu încep seducţia despre care vorbeam.

Şi-a mutat mâna pe posteriorul meu şi m-a strâns.

M-a străbătut o undă de conştientizare.

— În… caz că nu ţi-ai dat seama, ai un mod foarte straniu de a nu seduce.

— Ştiu, a răspuns el. Probabil pentru că nu am prea multă experienţă cu tot ce presupune o seducţie.

Am rămas surprinsă. Am dat să-l întreb dacă se referea la ce credeam eu că se referea – deoarece eram convinsă că, zeu fiind, nu avea cum –, însă mi-a găsit din nou buzele. Iar săruturile… săruturile *lui* mă distrăgeau foarte tare. M-a sărutat lent, îmbătător, de parcă ar fi sorbit de pe buzele mele. Mi s-a părut că trecuseră ore întregi, chiar dacă ştiam că trecuseră doar câteva minute. Nici pe departe îndeajuns de mult, iar apoi săruturile lui au devenit şi mai lente, mai blânde. Nu m-a mai înţepat pe neaşteptate cu colţii, şi am ştiut din fiecare atingere a buzelor şi din fiecare mişcare a limbii că nu aveam să mergem mai departe de atât.

Şi, deşi îl pusesem la încercare – pe el şi înfrânarea oarecum enervantă şi surprinzătoare de care dădea dovadă –, faptul că lucrurile… aveau să se încheie chiar *era* în regulă. Aşa era înţelept, deoarece oricum avea să fie destul de greu să uit felul în care săruta, plăcerea pe care mi-o dăruise şi cum mă simţeam în momentul acela. Orice mai mult de-atât ar fi fost imposibil.

M-a sărutat uşor, apoi şi-a ridicat capul, lăsându-mă plăcut ameţită. Am deschis ochii şi l-am văzut privind spre ulmi.

Mi-a luat o clipă până să încep să mă îngrijorez.

— Auzi ceva?

— Nu ca înainte. M-a privit, plimbându-şi mâna peste piciorul meu, apoi retrăgându-şi-o. Dacă aş rămâne, cred că aş deveni obsedat de a încerca să număr câţi pistrui ai.

Vorbele lui… m-au emoţionat. Am tras brusc aer în piept. *Nu* trebuia să mă simt aşa.

— Însă trebuie să plec.

Am încuviinţat, forţându-mă să îmi slăbesc strânsoarea mâinilor pe umerii lui şi neştiind prea bine cum de îmi ajunseseră mâinile

acolo în primul rând.

— Ar fi trebuit să fi plecat deja, a adăugat el. Nu m-am aşteptat să zăbovesc în seara asta.

Am ignorat dezamăgirea usturătoare pe care o simţeam în stomac.

— Cred că seara asta a fost… întru totul neaşteptată.

— Pot fi de acord cu asta, a răspuns el şi m-a atins pe obraz.

Gestul lui m-a surprins. A apucat un cârlionţ, l-a îndreptat, după care şi l-a înfăşurat lent în jurul degetului. S-a holbat la şuviţa de păr, trecându-şi degetul mare peste ea.

— Te vei duce acasă acum? La un pat mult mai confortabil decât solul dintr-o pădure?

Am încuviinţat din cap.

Însă nu se dăduse la o parte de pe mine; încă îi simţeam greutatea într-un fel plăcut, îmbătător. Deşi părea fascinat de părul meu, m-am folosit de acel prilej. De fapt, am profitat de el. Mi-am trecut privirea peste fruntea lui şi peste nasul lui cu linii mândre, peste pomeţii-i unghiulari şi înalţi şi peste buzele-i şocant de moi. I-am admirat forma maxilarului şi cicatricea de pe bărbie. Am memorat acele detalii, aşa cum făcusem şi cu senzaţia pe care mi-o lăsa pielea lui pe a mea şi cu modul în care buzele încă mă furnicau de la atingerea lui.

Am răsuflat uşor.

— Dacă e să pleci, va trebui să-mi dai drumul la păr.

— Aşa e, a murmurat el, desfășurându-și şuviţa de pe deget. Nu i-a dat însă drumul, ci mi-a dat-o după ureche cu o blândeţe pe care am hotărât că *nu* mi-o puteam aminti.

Atunci, şi-a plecat capul şi m-a sărutat în centrul frunţii, un alt *lucru* pe care aveam să mă asigur că urma să îl uit. După aceea, s-a ridicat cu aceeaşi eleganţă cu care se luptase cu creaturile acelea.

M-am săltat repede, asigurându-mă că furoul îmi acoperea pe cât de bine se putea toate părţile nedemne de a fi menţionate. M-am tot uitat la el pe furiş, privirea rătăcindu-mi în jos spre locul în

care puteam să jur că încă i se vedea mădularul aţâţat şi tare. Nu a spus nimic, ci doar şi-a îmbrăcat cămaşa. Lumina lunii a ricoşat din chinga de argint din jurul bicepsului lui, în timp ce s-a apucat să îşi tragă cizmele în picioare. Ultimele lucruri pe care le-a ridicat au fost teaca şi sabia.

Apoi s-a întors spre mine, iar privirea lungă pe care mi-a aruncat-o… am simţit-o de parcă m-ar fi atins fizic pe obraz, pe sâni şi apoi în jos pe un picior gol. M-am înfierbântat de la privirea lui, şi m-a încercat o bănuială îngrozitoare cum că acea căldură resimţită avea să mă necăjească în timpul nopţii, în somn.

A privit din nou spre pădure.

— Nu aştepta prea mult ca să te întorci acasă, m-a sfătuit el.

Am ridicat din sprâncene, înăbuşind orice remarcă potrivnică şi tăioasă ce-mi stătea pe limbă. Nu ştiam dacă îmi ceruse asta de pe o poziţie de autoritate sau din îngrijorare şi nici nu era un lucru cu care să fiu obişnuită. Nu se întâmpla prea des să-mi spună cineva ce să fac, în afară de momentele când eram alungată de undeva, îndeosebi în ultimii trei ani.

A păşit spre mine, apoi s-a oprit, şi părul i-a căzut pe obraz şi maxilar, atingându-i uşor umărul.

— Eu…

Părea să-i fie greu să-şi găsească cuvintele.

— Mi-a părut bine că am vorbit, am spus eu, şi chiar era adevărat.

Ash a rămas tăcut şi a încremenit, iar eu mi-am simţit obrajii înflăcărându-se.

— Chiar dacă m-ai spionat, am adăugat eu repede. Într-un mod cât se poate de nepotrivit.

A zâmbit uşor. Fără să-şi arate câtuşi de puţin dinţii, însă trăsăturile i s-au încălzit.

— Mi-a părut bine să vorbim. Sincer, a spus el, iar inima-mi nătângă a început să-mi bată cu putere în piept. Ai grijă!

— Şi tu, am reuşit să îngân.

Ash a rămas o clipă pe loc, după care s-a întors, îndepărtându-se aproape silenţios. Zâmbetul mi s-a şters în timp ce l-am privit plecând, până când nu l-am mai zărit în umbrele dense. Simţeam o durere stranie în piept. O senzaţie de pierdere care nu avea nimic de-a face cu lucrurile spre care duseseră sau nu săruturile, nici măcar cu absenţa contactului. Era ca şi cum aş fi întâlnit un prieten şi apoi l-aş fi pierdut imediat. Aşa mă simţeam de fapt. Mi se părea că lucrurile despre care vorbiserăm noi le împărtăşeşti doar cu prietenii. Celelalte lucruri… ei bine, nu credeam că prietenii împărtăşeau *astfel* de lucruri.

Însă era un soi de pierdere, pentru că nu credeam că aveam să-l revăd. Mă încerca sentimentul că, dacă avea să mai vegheze asupra mea, eu nu aveam să-mi dau seama de asta, ca înainte; că poate înţelesese că lucrurile merseseră deja prea departe. Gândeam aşa pentru că nu mă întrebase niciodată cum mă numesc.

Eram în continuare o străină pentru el.

Am clătinat din cap şi m-am ridicat. În lumina lunii, mi-am găsit rochia. Când am îmbrăcat-o, am auzit un sunet care, în mod straniu, lipsise până atunci.

Păsările.

Se strigau reciproc, ciripind, pe măsură ce pădurea a prins din nou viaţă.

Capitolul 14

— A avut loc o răscoală noaptea trecută în Croft’s Cross. A început ca un protest împotriva coroanei şi a faptului că se fac prea puţine lucruri pentru a opri Stricăciunea, însă, din pricina reacţiei gardienilor, s-a preschimbat într-o răscoală. Stând la piciorul patului meu, Ezra şi-a trecut o mână peste faţă. Venise la scurt timp după servirea micului dejun, arătând de parcă ar fi dormit şi mai puţin decât mine. Avea cearcăne adânci. Şase morţi. Mult mai puţini decât se anticipase – oricât de îngrozitor ar suna. Însă mulţi au fost răniţi.

Câteva case şi prăvălii au ars. Unii susţin că gardienii au pornit focul.

— Nu am auzit despre asta.

Răsucindu-mi absentă părul într-o cosiţă groasă, m-am afundat mai tare în pernele spălăcite de culoarea smaraldului de pe scaunul din faţa ferestrei. Geamul dădea spre Pădurea Întunecată de Ulmi, un loc ce mi se părea o lume cu totul diferită acum.

— Lasă-mă să ghicesc: gardienii au îndeplinit ordinele coroanei?

— Da, a zis ea şi a tăcut, privind în jur prin dormitorul meu. Şi-a trecut privirea peste şifonierul îngust, singura piesă de mobilier din odaie pe lângă scaunul pe care şedeam, patul şi cufărul de la piciorul patului. Cărţile erau aşezate lângă perete, în stive înalte şi înclinate, din moment ce nu erau rafturi pe care să le aşez. Nu aveam bibelouri sau cărucioare pentru servit, nici picturi cu Maia, zeiţa primitivă a dragostei, frumuseţii şi fertilităţii. Nici cu Keella. Nici divane luxoase pe care să poată şedea mai mulţi oameni. Nu semăna deloc cu odaia ei sau a lui Tavius. Înainte, mă deranjau diferenţele, chiar şi pe când eram Fecioara. Acum, eram deja obişnuită.

— Puţin probabil să nu aibă însă deloc autonomie sau control asupra acţiunilor lor, a continuat Ezra. Ar fi putut gestiona altfel problema.

Nu era primul protest care devenea violent. De obicei, felul în care se reacţiona la el amplifica problema. Uneori, era vina poporului, dar nu îi puteam învinui pe oameni, ţinând cont că era limpede că aveau impresia că demonstraţiile paşnice nu îi captau atenţia coroanei şi că multe dintre rudele şi prietenii lor nu mai aveau de lucru şi flămânzeau.

— Gardienii ar fi putut gestiona lucrurile diferit. Am privit coroanele ulmilor legănându-se. Undeva dincolo de acei copaci mă aştepta lacul. Mi s-a strâns stomacul. Până şi gândul la el mi s-a părut diferit acum, şi nu ştiam dacă asta prevestea un lucru bun sau rău sau absolut nimic. Însă nu cred că le pasă îndeajuns încât să

încerce să aplaneze situaţia, şi probabil au pornit într-adevăr focul drept pedeapsă sau ca să facă să pară că protestatarii greşeau, am adăugat.

— Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu tine. S-a oprit, apoi a adăugat: Mă surprinde că nu ştiai ce s-a întâmplat şi că nu ai fost în toiul luptei.

Am tras din nou aer în piept, cu greutate, şi mi-am răsucit şi mai tare părul. În minte mi s-a creionat imaginea a doi ochi argintii. Am simţit o altă senzaţie de răsucire, de data aceasta mai jos, în vintre. Cum i-aş fi putut explica Ezrei ce făcusem noaptea trecută? Sau cum aş putea vorbi măcar despre asta, când mintea îmi fugea imediat la senzaţia pe care mi-o lăsase pielea lui Ash pe a mea. La senzaţiile stârnite de buzele şi degetele lui…

„Arată-mi!”

Mi-am dres glasul.

— Am fost la lac şi am pierdut noţiunea timpului, i-am spus eu o jumătate de adevăr. Dacă i-aş fi spus orice despre noaptea trecută, chiar şi detaliile cele mai puţin intime, era de înţeles că avea să mă asalteze întrebări. Eu aşa aş fi făcut, însă… pur şi simplu nu voiam să vorbesc despre Ash sau despre orice îmi spusese el. Totul mi se părea ireal. De parcă, dacă aş fi început să vorbesc despre asta, aveau să se formeze găuri mici ce aveau să-mi sfărâme amintirea.

Mi-am dat drumul la păr.

— Coroana sau moştenitorul tronului a ieşit azi-noapte să-şi verifice oamenii? Să încerce să-i potolească? Să le asculte îngrijorările?

Ezra a râs sec.

— Mă întrebi pe bune? A clătinat din cap, jucându-se cu dantela de la gulerul rochiei ei de un albastru-deschis. Tavius s-a baricadat în odaia lui. Încă e acolo, de fapt, pentru că a servit micul dejun în odaie. Iar regele are de gând să se adreseze la un moment dat poporului, ca să-i asigure pe oameni că se face tot ce se poate.

— Ce oportun din partea lui.

Ezra a pufnit dispreţuitor.

Mi-am pus obrazul pe spătarul scaunului şi mi-am privit cu atenţie sora vitregă, concentrându-mă asupra cearcănelor de sub ochii ei. Fără să-mi spună, am ştiut că fusese azi-noapte în rândul oamenilor, ajutându-i oricum putuse. Aşa cum ieşea în fiecare zi.

— Tu ar trebui să fii moştenitorul tronului, i-am spus eu. Ai fi un domnitor mult mai bun decât Tavius.

A ridicat din sprâncene.

— Doar pentru că oricine ar fi un domnitor mai bun decât Tavius.

— Ce-i drept, am spus eu încet. Însă tu ai fi un domnitor mai bun pentru că îţi pasă de oameni.

Ezra a zâmbit uşor.

— Şi ţie îţi pasă.

Cum să nu-mi pese, ţinând cont că fusese menirea mea să opresc lucrurile care li se întâmplau? Mi-am înăbuşit un oftat.

— Ştii ce se va întâmpla pe măsură ce Stricăciunea va continua să se răspândească. Cum crezi că va gestiona Tavius situaţia?

Zâmbetul i s-a atenuat.

— Putem doar să sperăm că ziua aceea nu va sosi prea curând sau că se va căsători cu cineva mult mai…

S-a încruntat, căutând cuvântul potrivit.

Un cuvânt mai binevoitor decât cele care mi-au ieşit mie pe gură:

— Mult mai inteligent? Milos? Empatic? Curajos? Grijuliu…

— Da, toate acele lucruri. A râs şi m-a măsurat cu privirea. Eşti bine?

— Da? M-am încruntat. De ce întrebi?

— Nu ştiu. A continuat să se holbeze. Pur şi simplu, pari… diferită. Poate că e doar intuiţie familială.

Familială? Uneori, uitam că eram rude. M-am împotrivit imboldului de-a mă foi pe scaun.

— Cred că intuiţia ta familială e cam ruginită.

— Poate. S-a lăsat pe spate şi-a zâmbit din nou, însă fără ca zâmbetul să i se oglindească şi în privire. Aveam de gând să merg în Croft's Cross, să văd cum se desfăşoară reparaţiile la prăvăliile şi casele distruse, după care să-i întreb pe tămăduitori dacă au nevoie de asistenţă cu răniţii. Vrei să mi te alături?

M-a mişcat faptul că m-a întrebat.

— Mulţumesc, am spus eu, ridicându-mă de pe scaun. Dar aveam de gând să văd dacă găsesc ceva resturi prin bucătărie şi apoi să merg la familia Couper. Ştiu că şi Penn, şi Amarys au încercat să-şi găsească de lucru, acum că pământurile lor sunt complet nimicite.

Ezra a încuviinţat lent din cap.

— Ştii ce cred eu? m-a întrebat ea. Tu eşti regina de care are nevoie poporul din Lasania.

Am râs, jos şi tare, chiar dacă o rostise pe un ton la fel de solemn ca întotdeauna. Era un lucru care nu putea şi nu avea să se adeverească vreodată. Încă chicoteam pe seama asta după ce Ezra a plecat şi m-am îmbrăcat cu o fustă maro simplă şi o bluză albă din bumbac subţire. Mi-am dat seama că avea să fie o căldură de neîndurat peste zi şi nici măcar eu nu voiam să port pantaloni. Mi-am împletit rapid părul, mi-am vârât un cuţit mic cu o lamă zimţată şi ascuţită în gheată şi mi-am prins pumnalul de fier la coapsă, după care m-am îndreptat spre turnul de vest. Soarele de dimineaţă se străduia să pătrundă în turn în timp ce am coborât treptele pe alocuri alunecoase spre etajele de mai jos. Am ieşit într-unul dintre coridoarele mai puţin circulate. Îmi intrase în obicei să folosesc coridoarele goale. Scădea astfel riscul de a deveni centrul atenţiei servitorilor noi curioşi care încă nu ştiau prea bine cine eram, şi era mai uşor să-i evit pe servitorii mult mai vechi care se purtau aşa cum fuseseră învăţaţi: de parcă nici măcar nu mă vedeau. De parcă aş fi fost într-adevăr doar un spirit rătăcit.

Când am intrat în bucătărie, în aer plutea miros de carne prăjită. Servitorii se perindau pe acolo, fie spălând, fie făcând pregătiri pentru mai târziu. Am cotit spre dreapta, spre muntele de

om care hăcuia o halcă de vită de parcă animalul l-ar fi insultat – pe el şi pe toată spiţa lui.

Ceea ce însemna că abia de mă tolera.

— Ai ceva pentru mine? am întrebat eu.

— Nimic potrivit nici pentru cei mai flămânzi oameni din lume, a răspuns Orlano ţâfnos, fără să se oprească din lovituri.

Am privit în jur, mijind ochii la coşurile cu cartofi şi legume verzi de lângă grămada de mere.

— Eşti sigur?

— Toate lucrurile la care ştiu că te-ai holbat sunt pentru diseară. Aşteptăm ceva oaspeţi dichisiţi. A lovit cu satârul, şi s-a auzit o izbitură udă. Deci să nu te prind că fugi cu ele. Gurile alea nevoiaşe vor trebui să-şi poarte singure de grijă.

— Chiar îşi poartă singure de grijă, am mormăit eu, întrebându-mă ce oaspeţi aveau să vină. Mi-a luat o clipă până să-mi dau seama că urma un Ritual. Şi tot sunt nevoiaşe, am adăugat eu.

— Nu-i problema mea. Şi-a şters mâna de şorţ. Nu-i nici problema ta.

— Eşti convins? Am tresărit când bucăţile de carne de vită pe care le-a aruncat într-un castron au aterizat în el cu o bufnitură. Poate că e problema regelui şi a reginei.

A încremenit cu satârul în aer şi şi-a întors capul spre mine. A mijit ochii închişi la culoare de sub sprâncenele-i tot mai cărunte.

— Să nu spui aşa ceva în preajma mea, când până şi afurisitele astea de oale şi tigăi au ochi şi urechi. Nu e ca şi cum aş fi indispensabil.

Nu îmi dădeam niciodată seama dacă Orlano bănuia cine eram, însă, uneori, în momente precum acesta, mă gândeam că se putea să ştie că eram Aleasa care dăduse greş *şi* prinţesa.

— Regelui Ernald îi plac la nebunie prăjiturile tale şi felul în care găteşti friptura, i-am spus eu. Eşti probabil persoana cea mai puţin dispensabilă din tot castelul, şi asta punând-o la socoteală şi pe regină.

Ochii i s-au umplut de mândrie, chiar dacă a pufnit.

— Hai, valea de-aici! Fătucile alea din spate tre' să cureţe mere în loc să se holbeze la tin' şi să se roage.

M-am întristat când m-am uitat spre grămezile de mere. Două servitoare mai tinere în bluze albe atât de apretate, încât ar fi putut sta singure drepte, ne priveau neliniştite pe mine şi pe bucătar. Cuţitele din mâinile lor erau nemişcate, spre deosebire de buzele lor. Ha! Chiar că lăsau impresia că se rugau. Numai zeii ştiau ce zvon or fi auzit.

— Fie.

M-am dezlipit de tejghea.

— Lângă cuptor sunt câteva mere şi cartofi loviţi, pe punctu' de-a se strica, a zis Orlano, după care s-a întors la halca lui. Le poţi lua.

— Eşti cel mai bun, ştii? am spus eu. Mulţumesc!

S-a făcut roşu ca para focului la faţă.

— Pleacă de-aici!

Râzând pe sub mustaţă, am zbughit-o pe lângă el. Am mutat repede mâncarea într-un sac de pânză groasă, după care m-am îndreptat spre uşile mari, boltite. M-am grăbit cât am putut pe lângă grămezile de mere şi cele două servitoare.

Am încetinit şi m-am uitat spre ele.

— Aveţi grijă cât de tare vă rugaţi. S-ar putea ca un zeu sau un zeu primitiv să răspundă.

Una din ele a scăpat cuţitul.

— Fătuco! a urlat Orlano.

Făcându-le cu ochiul celor două, am ieşit din bucătărie înainte ca Orlano să mă dea afară. Buna dispoziţie nu a durat însă multă vreme după ce am ieşit în soarele timpuriu de dimineaţă şi am văzut agitaţia de la grajduri.

Fir-ar.

Nobili din districtele din afara Carsodoniei *începuseră* deja să sosească pentru Ritual, trăsurile lor – o mare de blazoane

cunoscute. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă acum coroana era să hrănească familii din tot regatul care se puteau hrăni fără probleme singure.

Poporului nu avea să-i pice bine.

Toată mâncarea ce avea să fie pregătită în următoarele câteva zile ar fi putut ajunge la cei care aveau cu adevărat nevoie de ea. Însă atunci coroana nu ar mai putea menţine aparenţa stabilităţii – care deja se crăpa şi dădea semne că avea să se frângă. Nu o putea ascunde nici cu toate rochiile elegante şi ospeţele minuţioase din lume.

Am urcat dealul acoperit de praf, cărând în braţe povara nefiresc de grea a sacului cu mere şi cartofi, chiar dacă mai rămăseseră doar jumătate dintre ele. Din cauza lipsei de somn, fiecare pas mi se părea cât douăzeci, şi totuşi, în pofida *tuturor* lucrurilor, am zâmbit uşor în timp ce stejarii mari ce străjuiau drumul de pământ blocau strălucirea soarelui de dimineaţă.

Noaptea trecută mi se părea ireală, ca un vis febril, lucru care mi se părea mai plauzibil, de altfel, decât faptul că petrecusem câteva ore lângă lac, vorbind cu un zeu din Ţinuturile Umbrelor – fiind *atinsă* de el. Satisfăcută de el.

Aveam broboane de sudoare pe frunte când mi-am tras gluga bluzei mai jos, ca să-mi apăr faţa de soare. *Ash.* O senzaţie de căldură mi s-a adunat în vintre. Gândurile la săruturile şi la atingerea lui nu-mi răcoreau câtuşi de puţin pielea deja prea încinsă, dar era mult mai bine decât să mă gândesc la starea regatului sau la oricare dintre celelalte numeroase lucruri pe care nu le puteam schimba nicicum. Dacă mă gândeam la ele, mă simţeam inutilă şi vinovată. Dar săruturile lui, felul în care mă atinsese şi lucrurile pe care le spusese? Ele mă făceau să mă simt exaltată, desfrânată şi în zece alte feluri diferite şi înnebunitoare. Şi nu simţeam nici urmă de regret. Mă simţisem bine – *nespus de bine* – şi creasem pe neaşteptate o mulţime de amintiri care aveau să mă însoţească cine

ştie cât timp.

Eram totuşi uşor tristă pentru că se terminase. Iar cu fiecare zi ce urma, ştiam că amintirile cu pricina nu aveau să mai fie la fel de intense şi de clare. Aveau să devină un vis şters. Nu i-am permis însă tristeţii să pună stăpânire peste mine, pentru că atunci ar fi întinat amintirile, şi refuzam să îngădui să se întâmple una ca asta. Şi-aşa aveam prea puţine amintiri bune.

M-am gândit din nou, obsesiv, la ce spusese Ash, cum că nu avea prea multă experienţă când venea vorba despre seducţie, chiar dacă mă gândisem deja destul de mult la asta. Oare chiar insinuase că nu avea prea multă experienţă sau chiar deloc când venea vorba despre intimitate? Mi se părea imposibil. Era un zeu care avea probabil cel puţin câteva sute de ani. Şi mi s-a părut îngrozitor de priceput la sărutat şi mângâiat pentru cineva care nu făcea astfel de lucruri. Însă…

Într-adevăr, *îmi ceruse* să-i arăt ce voiam să facă… Ce-mi plăcea. Iar eu îi arătasem.

Avea, oare, importanţă dacă mă culcasem cu mai multe persoane decât el? Sau dacă el nu mai fusese cu nimeni? Nu. Doar mă făcea curioasă în privinţa lui – a trecutului lui şi a lucrurilor pe care le făcea când nu vâna zei sau când nu mă veghea. Oare nu găsise niciodată pe cineva de care să fie atras? Sau măcar atras îndeajuns încât să fie cu persoana aceea? Nu râvnise la nimeni şi nu se îndrăgostise de nimeni? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, cum să fiu eu prima? Cu siguranţă erau altele mai… ei bine, mai *oricum* decât mine. Începând cu oricare dintre zeiţe.

Mai puţin Cressa.

Gândurile la Ash au trecut iute în plan secund când soarele m-a scăldat în lumina lui şi am văzut ce mă aştepta.

Stricăciunea se răspândise.

Am încetinit şi am privit spre copacii din dreapta mea şi am simţit deodată un gol în stomac. Crăcile copacilor de jacaranda fuseseră cândva încărcate cu flori violete cu formă de trompetă.

Acum, se aşternuseră pe pământ, cu florile maro şi marginile încreţite. Cu crăcile goale, nu avea cum să-ţi scape culoarea gri stranie a Stricăciunii ce se agăţa acum ca un muşchi de ramurile şi trunchiul copacului.

Fermierii încercaseră metodele pe care credeau că le aplicase regele Roderick. Petrecuseră zi şi noapte, săptămâni şi luni la rând, săpând şi răzuind, însă Stricăciunea era adâncă, iar sub ea se afla un sol dur şi pietros, lipsit de nutrienţii necesari pentru a creşte culturi.

M-am holbat la Stricăciune şi am simţit cum mi se umple pieptul de răceală. Era limpede că se răspândea mai rapid. Şi dacă zeul primitor al morţii ar fi venit după mine acum, nici măcar nu eram convinsă că l-aş fi putut face să se îndrăgostească de mine în timp util.

Lasania nu avea ani întregi la dispoziţie.

M-am dus într-acolo, împingând cu piciorul o inflorescenţă veştejită, până am văzut ceea ce ştiam deja că urma să văd. Pământul în sine se stricase, devenind gri.

— Zeilor mari, am şoptit eu, holbându-mă la pământul distrus. „Inspiră”. Am tras aer în piept, dar mi s-a tăiat răsuflarea când am simţit mirosul Stricăciunii. Nu era tocmai un miros neplăcut. Îmi amintea de…

De flori de liliac râncede.

Aşa cum mirosiseră şi Vânătorii. Acelaşi miros care umpluse aerul înainte ca Andreia Joanis să se ridice, moartă şi totuşi capabilă să se mişte.

Nu era doar o plăsmuire a mea. Stricăciunea mirosea la fel.

Mi-am întors privirea spre oraş. Printre copacii rămaşi, Templul Umbrelor strălucea întunecat în lumina soarelui. Spre centru, Templul Soarelui strălucea puternic. Aproape că era dureros să le priveşti. Şi, mai în spate, castelul Wayfair se înălţa pe deal, iar dincolo de turnurile de fildeş se zăreau licăririle de un albastru-închis ale Mării de Lână. Oare cât avea să mai dureze până ca Stricăciunea să ajungă la fermele pe lângă care trecusem şi la oraşul

de dincolo de ele? Ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge la Pădurea Întunecată de Ulmi şi apoi la mare?

Când am ajuns la ferma familiei Massey, am văzut că mai rămăsese doar un acru de pământ nemânjit în spatele casei de piatră şi al grajdurilor acum goale. Şi mai rău era că cenuşiul Stricăciunii se afla periculos de aproape de căpăţânile de varză care nu erau încă gata să fie culese.

Cu sacul la piept, m-am împotrivit imboldului de a fugi pe lângă casa familiei Massey, de a mă îndepărta de catastrofa ce urma să aibă loc. Însă ar fi fost în zadar. Destinaţia mea era mult mai rea de-atât.

Scârţâitul balamalelor mi-a atras atenţia spre casă. Am văzut-o pe doamna Massey, cu un coş împletit în mână. Mi-a făcut cu mâna de cum m-a zărit.

Mi-am mutat încărcătura pe un braţ şi i-am făcut şi eu cu mâna, simţindu-mă vinovată. Doamna Massey nu avea idee că aş fi putut opri distrugerea fermei ei. De-ar fi ştiut, mă îndoiesc că mi-ar fi ieşit în întâmpinare. Probabil ar fi încercat să mă pocnească peste cap cu coşul.

— Bună dimineaţa, am strigat eu.

— ’Neaţa!

A păşit uşor pe poteca de piatră crăpată. Judecând după urmele de pământ de pe genunchii pantalonilor ei, mi-am dat seama că muncise deja în bucata de fermă rămasă, întrucât domnul Massey probabil se dusese în oraş. Oamenii ca ei se trezeau adesea înaintea tuturor şi se culcau după toţi ceilalţi.

Tavius îi numea adesea „clasa de jos”. Numai cineva nepotrivit pentru a domni ar gândi aşa despre temelia regatului, însă moştenitorul tronului era… ei bine… un măgar. Tavius nu-i respecta mai deloc pe cei care-i puneau mâncarea în farfurie, şi nu m-ar fi surprins ca sentimentele să fie reciproce. Iar dacă nu se întâmplase deja, era doar o chestiune de timp până ca şi ei să aibă aceeaşi

opinie despre el.

— Ce te-aduce pe aici? a întrebat doamna Massey. Te-a trimis coroana?

Presupunea că lucram în castel şi credea că reprezentanţii coroanei le ofereau mâncarea pe care o aduceam. Nu i-am dat niciodată de înţeles că nu ar fi fost aşa.

— Am vrut să văd ce face familia Couper. Nu ştiam dacă au aflat despre ce s-a întâmplat azi-noapte în Croft's Cross. Cum au fost deteriorate unele clădiri, sunt convinsă că va fi nevoie de oameni în plus pentru reparaţii.

Doamna Massey a încuviinţat din cap.

— Ce lucru îngrozitor! Şi-a sprijinit coşul pe şoldu-i rotunjit şi a privit spre oraş. Dar presupun că Ritualul care urmează va aduce… o oarecare bucurie.

Am încuviinţat din cap.

— Sunt convinsă că aşa va fi.

— Ştii, n-am fost niciodată la un Ritual. Tu ai fost?

— Nu am avut ocazia, i-am spus eu. Ar fi fost riscant să-mi fac apariţia la un Ritual, mai ales când participa coroana, însă eram curioasă să ştiu ce se întâmpla. Sunt convinsă că e plictisitor, am adăugat.

Doamna Massey a râs, şi pielea bronzată a feţei i s-a încreţit.

— N-ar trebui să spui aşa ceva.

Am zâmbit larg, însă amuzamentul mi-a pierit când mi-am trecut privirea peste câmpurile gri.

— S-a răspândit de când am fost ultima oară pe-aici.

— Aşa e. Şi-a dat la o parte un cârlionţ rătăcit ce-i ieşise de sub boneta albă dantelată pe care o purta. Se pare că se întinde mai repede. Probabil va trebui să recoltăm înainte să se facă. E singura noastră opţiune în momentul de faţă, pentru că baricada din lemn pe care a construit-o Williamson nu a oprit-o, aşa cum am sperat. A clătinat uşor din cap, după care a zâmbit slab. Mă bucur că fiul nostru a găsit de muncă pe corăbii. Îl supără pe Williamson, ştii? Că

fiul lui nu-i va călca pe urme, aşa cum Williamson i-a călcat pe urme tatălui lui, însă nu e nici un viitor aici.

Am apucat mai bine sacul şi am simţit cum mi se strânge pieptul. Mi-am dorit să fi ştiut ce să-i spun… Mi-am dorit *să fie* ceva ce i-aş fi putut spune.

Mi-am dorit ca eu să fi fost găsită vrednică.

— Îmi pare rău, a zis doamna Massey şi a râs agitat, după care şi-a dres vocea. Nimic din toate astea nu te priveşte.

— Ba nu, e în regulă, i-am spus eu. Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

A răsuflat apăsat, holbându-se la ferma ei distrusă.

— Ziceai că-i vizitezi pe soţii Couper?

Am încuviinţat din cap, privind spre sacul cu mâncare ce mi se părea acum jalnic. Mă oprisem deja la alte trei case înainte să vin aici.

— Aveţi nevoie de ceva? Am mere şi cartofi. Nu e mult, dar…

— Mulţumesc! E o ofertă binevoitoare şi foarte apreciată, a zis ea, dar şi-a îndreptat spatele şi a strâns din buze.

M-am foit şi mi-am dat seama că se putea să o fi jignit cu o astfel de ofertă. Mulţi din clasa muncitoare erau oameni mândri, care nu erau obişnuiţi şi nici nu îşi doreau să primească lucruri pe care le considerau pomană.

— Nu am vrut să insinuez că aţi fi nevoiaşi.

— Ştiu. Buzele i s-au mai relaxat puţin. Şi nu voi fi prea mândră să accept o astfel de generozitate când va veni ziua aceea. Din fericire, nu am ajuns încă în punctul acela. Familiei Couper i-ar fi mult mai de ajutor decât nouă. N-au reuşit să crească nimic de prea multă vreme, nici cartofi, nici fasole.

Am privit înainte spre dealul mic şi vălurit ce nu lăsa să se vadă casa familiei Couper.

— Credeţi că Penn a găsit o altă sursă de venit?

— Amarys îmi spunea zilele trecute că au încercat amândoi, mi-a zis ea, privind în aceeaşi direcţie. Dar, întrucât culegătorii au dat

fuga spre alte ferme şi spre prăvăliile din oraş, nu se găseşte nimic de lucru. Cred că au hotărât să aştepte. Să sperăm că nu e prea târziu ca Penn să vadă dacă e nevoie de ajutor la vreuna dintre prăvălii.

Exista o şansă ca Penn să găsească de lucru temporar, să iasă totuşi ceva bun din ce se întâmplase azi-noapte în Croft's Cross. Am vrut să întreb ce aveau să facă ei după ce proprietatea lor avea să devină ca aceea a familiei Couper. Oare aveau să rămână pe pământurile lor, crezând că aveau să redevină fertile? Sau aveau să îşi părăsească căminul şi bucata de pământ pe care familiile lor o cultivaseră timp de secole? Soţii Massey erau mai în vârstă decât soţii Couper, însă nu vârsta era problema. Nu existau prea multe alte surse de venit.

Trebuia făcut ceva acum, cu sau fără blestem. Nu era prima oară când mă gândeam la asta. Nici măcar a o suta oară.

M-am întors din nou spre doamna Massey, mi-am luat rămas-bun de la ea şi-am pornit-o spre soţii Couper. Cartofii şi merele nu aveau să le ajungă multă vreme, dar măcar era ceva, şi eram convinsă că în ziua următoare avea să fie mai multă mâncare decât aş fi putut duce. Oaspeţii nu aveau să se atingă de o mare parte din mâncarea ce era pregătită chiar acum.

Copacii morţi căzuseră de mult şi fuseseră îndepărtaţi, însă era în continuare un şoc să ajungi la deal şi să vezi doar ceea ce părea a fi un strat fin de cenuşă.

Când am văzut casa soţilor Couper, mă aşteptam deja să aud râsul copilăresc al fiicei lor şi strigătele de fericire ale fiului lor, amândoi prea tineri ca să înţeleagă pe deplin ce se întâmpla în jurul lor. Singurul sunet care se auzea era iarba veştejită scârţâind sub ghetele mele. Când m-am apropiat de casă, am văzut că uşa din faţă era întredeschisă.

Am păşit în pridvor.

— Penn? am strigat şi am împins uşa cu şoldul. Amarys?

Nici un răspuns.

Poate erau în spate, în hambar. Mai aveau o mână de găini – sau cel puţin mai avuseseră cu câteva săptămâni în urmă, când trecusem ultima dată pe aici. Se putea şi să fie în oraş. Poate că Penn se gândise deja să meargă la companiile de transport. Cu gândul că le puteam lăsa merele şi cartofii în bucătărie, am împins de tot uşa.

Mirosul m-a izbit imediat.

Nu mirosul Stricăciunii mi-a făcut inima să-mi bată cu putere. Era o miasmă mai densă, care mi-a întors stomacul pe dos, amintindu-mi de mirosul de carne stricată.

Am aruncat o privire prin bucătărie. Pe masa altminteri goală se aflau lumânări, care arseseră de tot. Lămpile cu gaz de pe poliţa vetrei se stinseseră de mult. Spaţiul de zi, câteva scaune şi divane uzate, era de asemenea gol. Mingi mici şi păpuşi făcute din cârpe erau adunate frumos într-un coş aflat lângă coridorul scurt ce ducea spre dormitoare.

M-am holbat spre cadrul uşii, înfigându-mi degetele în sacul de pânză groasă şi aspră.

„Nu o face. Nu o face. Nu o face".

Am păşit lent, de parcă aş fi răzbit prin apă, dar am înaintat oricum, chiar dacă vocea din mintea mea mi-a şoptit şi apoi mi-a urlat să mă opresc. Mi s-a făcut pielea de găină când am păşit pe coridor, iar mirosul… m-a sufocat.

„Nu o face. Nu o face. Nu o face".

Uşa din dreapta mea era închisă, însă cea din stânga – nu. Se auzea un bâzâit, un zumzăit pe care ar fi trebuit să-l recunosc, dar pe care n-am reuşit să-l identific în clipa aceea. M-am uitat în odaie.

Degetele mi-au amorţit brusc, şi ce-a mai rămas din sacul cu mere şi cartofi mi-a alunecat din mână. Nici măcar nu l-am auzit când s-a izbit de podea.

Bâzâitul provenea de la *sute* de muşte. Mirosul era de la…

Soţii Couper erau întinşi pe pat amândoi. Penn şi soţia lui, Amarys. Între ei se aflau copiii lor. Donovan şi… micuţa Mattie.

Lângă Penn se afla o fiolă goală, de genul celor folosite de tămăduitori pentru prepararea medicamentelor. Mi-am închipuit că în trecut stătuseră de multe ori în pat aşa, citindu-le poveşti copiilor sau doar bucurându-se de timpul petrecut împreună.

Însă nu dormeau. Ştiam asta. Ştiam că singurele care erau în viaţă în odaie erau afurisitele alea de muşte. Ştiam că, în afară de insectele alea, nu mai fusese altcineva în viaţă în casă de ceva vreme. Şi de aceea darul meu nu mă avertizase în privinţa a ceea ce aveam să descopăr acolo. Nici eu, nici oricine altcineva, muritor sau zeu, nu mai putea face nimic în momentul acela. Era mult prea târziu.

Erau morţi.

Capitolul 15

Am străbătut cu paşi apăsaţi sala cea mare a castelului Wayfair, tremurând, trecând pe lângă stindardele regale şi sfeşnicele poleite cu aur care ardeau chiar dacă pătrundea lumină prin numeroasele ferestre. Era un du-te-vino continuu de servitori ce se perindau între bucătărie şi sala cea mare. Cărau vaze cu trandafiri ce înfloreau noaptea, care acum erau închişi, feţe de masă călcate şi pahare ce luceau de cât erau de curate. Nu-mi *venea* să cred că tot palierul mirosea a carne friptă şi a deserturi coapte, în timp ce membrii familiei Couper erau morţi în patul lor, iar lângă ei se afla fiola goală pe care Penn şi Amarys o consideraseră singura opţiune ce le mai rămăsese. Aleseseră să moară mai repede, în loc să tărăgăneze lucrurile. Între timp, aici se pregătea o cantitate de mâncare ce le-ar fi ajuns o lună întreagă.

Mi-a venit să dau jos stindardele şi sfeşnicele, să sfâşii pânzele şi să sparg paharele. Mi-am înfipt pumnii în fustele prăfuite şi am urcat scările late şi lustruite din calcar ce duceau spre etaj, unde ştiam că aveam să-l găsesc pe tatăl meu vitreg. Încăperile de la parter înşiruite de-a lungul sălii de banchete erau folosite doar

pentru a-i întâmpina pe oaspeţi. Le verificasem deja, şi ambele fuseseră goale.

Am ajuns pe podest şi m-am îndreptat spre aripa de vest a castelului. De cum am zărit coridorul, am văzut mai mulţi bărbaţi lângă odăile private ale tatălui meu vitreg. Gardienii regali stăteau în picioare, în uniformele lor ridicole, holbându-se drept în faţă, cu mâinile pe mânerele săbiilor pe care mă îndoiam că le trăseseră vreodată în luptă.

Nici unul dintre ei nu s-a uitat spre mine când m-am apropiat.

— Trebuie să-l văd pe rege.

Gardianul regal din faţa uşii nici măcar n-a clipit, ci a continuat să se holbeze în faţă. Nu s-a clintit.

Răbdarea mi se terminase în clipa în care văzusem ce se alesese de familia Couper. M-am apropiat de gardian, îndeajuns de mult încât să văd că i s-a încleştat maxilarul.

— Dă-te la o parte sau te dau eu.

Asta i-a atras atenţia bărbatului mai vârstnic. Şi-a întors privirea spre mine, iar ridurile din colţurile ochilor i s-au adâncit.

— Şi chiar te rog să te îndoieşti că îmi voi duce la îndeplinire ameninţarea. Pentru că mi-ar plăcea nespus de tare să-ţi demonstrez cât de amarnic te înşeli, i-am făgăduit eu.

Bărbatul s-a înroşit la faţă, în timp ce degetele i s-au albit de la cât de strâns ţinea sabia.

Mi-am lăsat capul într-o parte şi-am ridicat dintr-o sprânceană. De îndrăznea să ridice pumnul chiar şi un centimetru, aveam să-i rup fiecare oscior din mână sau să mor încercând.

— Dă-te la o parte, Pike, i-a poruncit un alt gardian regal.

Pike arăta de parcă ar fi preferat să-şi vâre faţa în apă clocotindă, dar s-a dat la o parte. Nu mi-a deschis uşa, aşa cum ar fi făcut pentru oricine altcineva. Nu m-a surprins deloc lipsa de respect, dar nici că mi-a păsat când am apucat mânerul de aur greu şi am împins cu forţă uşa.

Mirosul puternic de tutun pentru pipă m-a învăluit de cum am

intrat în odaia cufundată în lumina soarelui. Raze de lumină se reflectau din figurinele de sticlă suflată de pe rafturi. Unele dintre ele erau reprezentaţii ale zeilor obişnuiţi şi primitivi. Altele întruchipau animale, clădiri, trăsuri şi copaci.

Regele le aduna de când lumea şi pământul. L-am găsit aşezat în spatele biroului de fier greu dintr-un capăt al încăperii circulare.

Regele Ernald stătea cu spatele la ferestre şi la balconul pe care se aflase în seara dinainte. Mi se păruse mereu impunător, cu pieptul lat şi înalt, iute la râs şi la zâmbit. Spre deosebire de mama, care părea să nu îmbătrânească, el începuse să încărunţească la tâmple, iar ridurile de la colţurile ochilor şi de pe frunte i se adânceau.

În clipa de faţă nu mi se părea deloc mare.

Am citit pe chipul regelui Lasaniei surprindere când s-a uitat spre uşă. Preţ de o clipă. Apoi a afişat din nou acea mască a indiferenţei pe care o purta mereu când eram de faţă. Râsetele şi zâmbetele îi piereau mereu când ştia că mă aflam prin apropiere.

În adâncul meu, credeam că-i era teamă de mine, chiar dinainte să fi fost găsită nevrednică.

Tatăl meu vitreg nu era singur. Mi-am dat seama de cum am intrat în birou şi i-am văzut ceafa fratelui meu vitreg. Stătea pe divanul din centrul încăperii, ciugulind agale curmale dintr-un castron.

Nu mai era nimeni în afară de ei în încăpere.

— Sera, a zis regele pe un ton indiferent. Ce cauţi aici?

Fără căldură sau afecţiune. Întrebarea lui era o poruncă, nu o rugăminte. În trecut, mă duruse acest lucru. După ce am fost găsită nevrednică, nu am mai simţit nimic. Astăzi, însă, m-a înfuriat la culme. Dacă nu ştia de ce mă aflam aici însemna că nu avea idee că îmi petrecusem ultimele câteva ore privindu-i pe primii gardieni peste care dădusem îngropându-i pe soţii Couper.

— Soţii Couper au murit, am anunţat eu.

— Cine? a întrebat fratele meu vitreg.

M-am crispat.

— Fermieri ai căror pământuri au fost infectate de Stricăciune.

— Adică, Stricăciunea pe care n-ai reuşit să o opreşti, m-a corectat Tavius, ridicând o curmală.

L-am ignorat.

— Tu măcar ştii cine sunt?

— Ştiu cine sunt, mi-a spus tatăl meu vitreg, aşezându-şi pipa pe o tavă de cristal. Am fost anunţat de trecerea lor în nefiinţă cu nici o oră în urmă. Ce regretabil!

— E mai mult decât regretabil.

— Ai dreptate, a încuviinţat el, iar eu am mijit ochii, deoarece aveam suficientă minte ca să pricep ce se întâmpla. Ce au hotărât să facă este tragic. Copiii aceia…

— Vrei să spui ce au simţit că *erau nevoiţi* să facă. Mi-am încrucişat braţele peste piept, ca să nu apuc una dintre preţioasele lui figurine şi să o azvârl cât colo. Tragic este că au simţit că nu mai aveau altă opţiune.

Tatăl meu vitreg s-a încruntat şi s-a aplecat în faţă pe scaun.

— Mereu avem de ales.

— Ar trebui să avem, dar când îţi priveşti copiii… Mi s-a tăiat răsuflarea şi mi s-au aprins plămânii când am auzit în mintea mea chicotelile micuţei Mattie. Nici eu nu sunt de acord cu ce au făcut, însă au fost împinşi până dincolo de limită.

— Dacă situaţia lor era atât de rea, de ce nu au căutat pur şi simplu să se angajeze undeva? a întrebat Tavius de parcă ar fi fost primul care se gândise la asta. Ar fi fost o opţiune mult mai bună.

— Ce ar fi putut găsi de lucru? am întrebat eu. Crezi că o persoană poate intra pur şi simplu în orice prăvălie ori companie sau poate merge pe o corabie şi să găsească de lucru? Mai ales că toată viaţa s-au perfecţionat într-o singură meserie?

— Atunci, poate că ar fi trebuit să înveţe o altă meserie în clipa în care eşecul *tău le-a* distrus pământul, a sugerat el.

— *Tu* câte meserii ai hotărât să înveţi şi ai ajuns să stăpâneşti

într-atât încât să poţi cere să fii angajat pe un anumit post? l-am provocat eu.

Tavius nu mi-a răspuns.

Întocmai. Singurul lucru la care se pricepea era să fie expert în ticăloşie.

— Cred că fratele tău vitreg încearcă să spună acelaşi lucru pe care l-am zis eu, a spus regele, aşezându-şi palmele pe birou. Avem mereu de ales. Ei au ales greşit.

— O zici de parcă n-ar fi avut nici un motiv să o facă. Deja erau pe moarte. Mureau de foame!

— Şi au ales să îşi curme viaţa – şi pe cea a copiilor lor – în loc să facă tot posibilul ca să-i hrănească! Regele s-a ridicat de pe scaun într-un iureş de mătase neagră cu podoabe mov. Ce-ai fi vrut să fac şi crezi că ar fi schimbat ceva? Nu pot controla Stricăciunea. Nu pot vindeca pământul. Ştii asta.

Nu-mi venea să cred că mă întreba.

— I-ai fi putut hrăni. Te-ai fi putut asigura că aveau ce mânca până ar fi putut cultiva din nou pământul sau până ar fi găsit de lucru.

— Şi ar trebui să facă asta pentru toate familiile care nu îşi mai pot lucra pământul? a întrebat Tavius.

Cu mâinile strânse pumn, m-am întors spre el. Nu avea nici măcar o particulă de praf pe cizma de piele pe care o ţinea sprijinită de suprafaţa dură a canapelei. Şi-a plecat capul în direcţia mea, fără ca un singur cârlionţ să-i cadă peste frunte. Vânătaia de la ochi cu care se alesese de la mine se estompase mult prea rapid. Trăsăturile i se îmbinau cu desăvârşire. Şi, cu toate acestea, toate acele atribute frumoase nu se potriveau pe chipul lui Tavius.

— Da, am răspuns eu. Şi nu doar pentru fermieri. Ar trebui să ştii asta, ca moştenitor al tronului.

A strâns din buzele-i subţiri.

— Şi pentru culegătorii care se bizuie pe ogoarele lor ca să-şi hrănească copiii. Şi pentru prăvăliaşii care se chinuie în fiecare

săptămână să cumpere alimente, fiindcă preţurile au crescut. M-am holbat la el. Ştii măcar de ce au crescut preţurile?

Chipul i s-a mai relaxat.

— Ştiu de ce. Din pricina ta.

A zâmbit şi şi-a vârât o curmală în gură. Mă îndoiam că ştia.

— Ia spune-mi, *soră.* Cum crezi că le-am putea purta de grijă tuturor familiilor?

Mi s-a strâns stomacul de dezgust.

— Am putea distribui raţii. Le-am putea da o parte din mâncarea de aici, începând cu curmalele din castronul ăla.

Tavius a zâmbit afectat, apoi a muşcat dintr-o altă curmală.

M-am întors din nou spre rege.

— Avem aici, între aceste ziduri, mai mult decât suficientă mâncare ca să hrănim o sută de familii timp de o lună.

— Şi apoi ce? m-a întrebat tatăl meu vitreg, ridicându-şi mâinile cu palmele în sus. Ce facem după o lună, Sera?

— Nu e ca şi cum am rămâne fără mâncare. Sunt şi alte ferme…

— Care sunt deja exploatate la maximum ca să compenseze pentru pământurile ce nu mai pot produce, m-a întrerupt el. Unde ai trage linie? Cum ai hotărî pe cine hrănim şi pe cine nu? Cum ai spus şi tu, nu e vorba doar despre fermieri, ci şi despre culegători şi despre mulţi alţii. Dar sunt şi oameni care nu pot sau nu vor să-şi câştige singuri existenţa. Cei care vor veni la noi cu mâinile întinse şi gurile deschise. Dacă am încerca să-i hrănim, am flămânzi cu toţii.

Am tras adânc aer în piept, însă asta nu m-a liniştit deloc.

— Mă îndoiesc sincer că ar alege cineva să nu îşi câştige singur existenţa şi să moară de foame.

Regele a pufnit în râs şi s-a aşezat.

— Ai fi surprinsă, a zis el, apucând un potir incrustat cu rubine.

— Trebuie să putem face ceva, am încercat eu din nou.

— Ei bine, am eu o idee, a anunţat Tavius, iar eu nici măcar nu m-am sinchisit să mă uit la el. Raţiile despre care vorbeai? Am putea începe prin a le duce mâncarea pe care le-o alocăm celor mai inutili

dintre aceste ziduri.

— O, lasă-mă să ghicesc… Te referi la mine, am zis eu, privindu-l peste umăr.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Măcar eu conştientizez cât de inutilă sunt. Am zâmbit, în timp ce lui i-a pierit zâmbetul. Spre deosebire de alţii din încăpere.

Expresia îngâmfată i-a dispărut complet de pe chip, ştearsă de o furie înflăcărată.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Nu e nimic îndrăzneţ în a spune adevărul, am ripostat eu.

Tavius s-a ridicat brusc, iar eu m-am întors cu faţa spre el.

— Ştii care e problema ta?

— Tu? am răspuns eu, fără să-mi pese de cât de copilăresc suna.

A mijit ochii la mine.

— Eu? Ironia ar fi amuzantă, dacă n-ar fi atât de jalnică. Tu eşti problema. Tu ai fost mereu problema.

— Tavius, l-a avertizat tatăl lui.

Fratele meu vitreg a făcut un pas spre mine.

— Tu ai dezamăgit acea familie. Ei au murit din pricina ta. Nu a mea.

M-am crispat, simţindu-mă spintecată de cuvintele lui, însă n-am lăsat să se vadă, ci l-am privit drept în ochi.

— Atunci, şi mai mulţi vor pieri din pricina eşecului meu, dacă în continuare coroana nu ia măsuri. Ce vei face după ce vei urca pe tron? Îţi vei lăsa *poporul* să moară, în timp ce tu vei sta în castel şi vei băga în tine curmale?

— Ah. A scos un râset aspru şi hârşâit. Abia aştept să urc pe tron.

Am pufnit dispreţuitor.

— Zău? Să urci pe tron ar presupune să faci şi altceva decât să tai frunză la câini toată ziua şi să bei toată noaptea.

Nările i-au fremătat.

— Cât de curând, Sera. Îţi jur.

Mi-am simţit pieptul plin de ceva întunecat şi uleios, cam în locul din care izvora căldura stârnită de darul meu. Doar că senzaţia ce şerpuia acum prin mine, în timp ce-mi priveam fratele vitreg, era netedă şi rece.

— Ce? Vrei să zici că vei face ceva? Tu? Ai uitat că ţi-am învineţit ochiul? Am zâmbit când a mijit ochii la mine. În caz c-ai uitat, îţi pot aduce cu uşurinţă aminte.

A făcut un pas în faţă.

— Eşti o căţea…

— Ajunge, Tavius! a spus tatăl meu vitreg cu voce tunătoare, făcându-mă să tresar. *Ajunge,* a mârâit el când fratele meu vitreg a dat să mai spună ceva. Lasă-ne singuri, Tavius. Acum.

Uluită de faptul că tatăl meu vitreg nu mă alunga pe mine din încăpere, nu am fost atentă când Tavius s-a întors spre masă.

— Poftim, draga mea *soră,* a zis el, apucând castronul cu curmale. Le poţi împărţi celor nevoiaşi.

A azvârlit cu castronul în mine.

Curmalele au zburat prin aer. Castronul dur de ceramică s-a izbit de braţul meu, pe care îl ridicasem, în loc de faţa mea. Durerea mi-a reverberat în os. Am icnit când castronul a căzut, spărgându-se de podeaua din marmură.

Am simţit o durere arzătoare în braţ când am pornit spre el.

— Ticălosule…

— Ajunge! Amândoi! a urlat regele, lovind cu palmele în birou, iar, o clipă mai târziu, uşile s-au deschis larg.

Cei doi gardieni regali au intrat în încăpere, cu mâinile pe săbii.

— Sera, opreşte-te! Nu mai face un singur pas spre fratele tău vitreg. E un ordin. Dacă nu-l vei asculta, îţi vei petrece restul săptămânii în odăile tale. Îţi făgăduiesc.

M-a străbătut cu iuţeala fulgerului o furie înflăcărată, de-au început să mă usture ochii. M-am forţat să mă opresc, deşi îmi venea să iau castronul spart şi să-l izbesc pe Tavius în cap cu el. Însă

regele avea să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Mă mai încuiase în odăile mele, iar eu… aveam să mă pierd dacă avea să o facă.

— Iar tu, fiule, a continuat tatăl meu vitreg.

Tavius s-a oprit, făcând ochii mari când a auzit vocea tunătoare a regelui.

— Nu vreau să te mai văd azi. Dacă se întâmplă, nu te vei trezi doar cu un castron peste faţă. Ai înţeles?

Tavius a încuviinţat scurt, după care s-a întors fără să mai spună ceva, trecând pe lângă gardienii regali. Regele le-a făcut semn, şi au ieşit din odaie, închizând în tăcere uşa în urma lor.

S-a aşternut tăcerea peste noi.

Apoi m-a întrebat:

— Eşti bine?

M-a surprins tonul blând pe care m-a întrebat, şi mi-am plecat privirea. Braţul care îmi zvâcnea de durere era deja de un roşu aprins. Avea să se învineţească.

— Sunt bine. Am privit spre castronul spart. M-aş fi simţit şi mai bine dacă nu m-ai fi oprit.

— Sunt convins de asta, dar, dacă nu te-aş fi oprit, probabil l-ai fi rănit grav.

M-am întors lent spre el.

Regele a ridicat potirul şi l-a golit dintr-o sorbitură.

— I-ai veni de hac repede fratelui tău vitreg.

Nu ar fi trebuit ca vorbele lui să mi se pară un compliment, însă m-au înfăşurat, oricum, asemenea unei pături calde.

— Nu va mai face aşa ceva, a adăugat el, ducându-şi mâna peste cap şi apucându-se de ceafă. Nu-i stă în fire să se poarte aşa. E iute la mânie, da, însă n-ar face aşa ceva în mod normal. E îngrijorat.

Nu eram aşa convinsă de asta. Tavius avusese mereu o latură crudă, iar mama şi tatăl meu fie nu observau, fie alegeau să nu vadă.

— Ce l-ar putea îngrijora pe el?

— Acelaşi lucru care te chinuieşte şi pe tine, a răspuns el. Doar că nu se exprimă la fel de vocal ca tine.

Nu credeam nici în ruptul capului că Tavius îşi făcea griji pentru cei care nu se puteau hrăni singuri. În cel mai bun caz, îşi făcea griji în legătură cu felul în care asta avea să-l afecteze pe el cândva.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi lucrurile de azi-dimineaţă, a continuat el.

Am rămas din nou mută de uimire.

— Ştiu că tu i-ai găsit. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-şi mâna de braţul scaunului. Nimeni nu ar trebui să vadă aşa ceva.

Am clipit doar, şi mi-a luat un moment ca să-mi revin după alte vorbe la care nu mă aşteptasem.

— Poate că nu, am zis eu, după care mi-am dres glasul. Dar… cred că unii *trebuie* să vadă, pentru a înţelege cu adevărat cât de gravă e situaţia.

— Ştiu cât de gravă e situaţia, Sera. Şi fără să văd.

M-a privit drept în ochi. M-am îndreptat spre biroul lui, cu mâinile împreunate.

— Trebuie să se facă ceva.

— Se va face.

— Ce anume? am întrebat eu, bănuind că încă era de părere că eu jucam un rol în oprirea stricăciunii.

Şi-a întors privirea spre unul dintre numeroasele rafturi şi la bibelourile de pe el.

— Doar avem nevoie de timp, a spus regele pe un ton istovit, lăsându-se în spate pe scaun. Părea împovărat. Trebuie doar să aşteptăm, şi vom rezolva Stricăciunea. Se va rezolva totul în timp.

Am plecat din biroul tatălui meu vitreg cu aceeaşi senzaţie pe care mi-o lăsa un coşmar ce îmi zăbovea în minte ore întregi după trezire, şi a trebuit să îmi aduc în mod voit aminte că groaza ce mă găsise în timpul somnului nu era reală.

Era un soi de senzaţie de nelinişte. În vreme ce am coborât scările şi mi-am croit drum spre sala de banchete, mi-am ţinut capul plecat, ignorându-i pe numeroşii servitori şi felul în care ei mă

ignorau la rândul lor. Nu ştiam ce avea regele impresia că urma să se schimbe. Trebuia să facem ceva. Nu să aşteptăm răbdători. Nu să sperăm cu nesăbuinţă.

Am intrat în sala de banchete, frecându-mi braţul care mă durea. Trebuia să mă schimb şi apoi să-l găsesc pe Sir Holland.

Cu siguranţă, aveam să întârzii la antrenament. Nu ştiam dacă…

— Vă rog.

M-am oprit din mers şi m-am întors, uitându-mă în jur. Încăperea lungă şi lată era goală, iar alcovurile ce duceau spre încăperile de întrunire păreau de asemenea goale. Mi-am ridicat privirea spre mezanin. Nu se vedea nimeni lângă balustrada de piatră.

— Vă rog, s-a auzit din nou şoapta, din stânga mea.

M-am întors spre alcovul luminat de lumânări şi spre uşa închisă din interiorul lui.

— Vă rog. Cineva…

Am pătruns în zona întunecoasă, am apăsat mânerul uşii şi mi-am ţinut răsuflarea, de parcă aşa aş fi reuşit să aud mai bine. Preţ de o clipă mult prea îndelungată, nu am auzit nimic.

— Vă rog, s-a auzit din nou strigătul slab. Ajutaţi-mă!

Cineva avea necazuri. M-au năpădit gânduri dintre cele mai întunecate. Când nu erau folosite, nimeni nu verifica aceste încăperi. Se puteau întâmpla tot felul de grozăvii în ele. M-am gândit la unii dintre gardienii regali şi la servitoarele mai tinere şi frumuşele. Mi s-a încins sângele de furie când am răsucit mânerul. M-am gândit în sinea mea că era straniu că uşa se deschisese cu atâta uşurinţă. Ticăloşiile erau săvârşite, de obicei, în spatele uşilor încuiate. Totuşi, se putea să fi căzut cineva în timp ce curăţa candelabrele enervante ce atârnau în fiecare încăpere. Cu câţiva ani în urmă, unul dintre servitori murise aşa, chinuitor de lent.

Când am intrat în odaia luminată doar de câteva sfeşnice împrăştiate, am văzut-o pe fata cu păr închis la culoare îngenuncheată lângă masa joasă aflată între două divane lungi.

— Te simţi bine? am întrebat eu, înaintând grăbită spre ea.

Fata şi-a ridicat privirea spre mine, şi atunci am recunoscut-o. Era una dintre tinerele din bucătărie care se rugau. Nu mi-a răspuns.

— Eşti bine? am întrebat din nou şi am dat să îngenunchez, când am observat că bluza-i albă şi apretată nu avea nici măcar o încreţitură. Era palidă, cu ochii albaştri bulbucaţi, însă nici o şuviţă de păr nu-i ieşise din cocul jos, nici nu avea boneta dantelată într-o parte.

Servitoarea a privit peste umărul meu, în spatele meu.

Mi s-au încordat toţi muşchii din corp când am auzit paşi de cizme estompaţi de covorul gros. Uşa s-a închis…

Apoi am auzit cum era încuiată.

Fata m-a privit din nou, iar buzele au început să-i tremure.

— Îmi pare rău, a şoptit ea.

Fir-ar să fie, era o capcană.

Capitolul 16

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Mi-am întors uşor capul spre stânga şi am văzut două perechi de picioare lângă uşă, îmbrăcate în pantaloni închişi la culoare. Ar fi trebuit să nu dau buzna orbeşte în orice încăpere, chiar dacă se afla în castelul Wayfair.

Oare nu învăţasem această lecţie de nenumărate ori în ultimii trei ani?

— N-am avut de ales, mi-a şoptit servitoarea. Sincer, eu…

— Ajunge! s-a răstit o voce bărbătească, iar servitoarea a tăcut imediat.

Vocea se auzise din dreapta mea. Fie se mişcase cel de lângă uşă, fie erau doi în încăpere. Sângele îmi fremăta de iritare când mi-am vârât mâna dreaptă în gheată. Nu aveam o zi prea bună, ceea ce era nasol de tot, după cele câteva ore minunate petrecute pe malul lacului. Toţi membrii sărmanei familii Couper erau morţi. Braţul încă îmi zvâcnea. Sir Holland avea să se enerveze, pentru că acum chiar

aveam să lipsesc de la antrenament şi, în plus, aveam să-mi distrug singura fustă drăguţă pe care o aveam şi pe care nu-mi venea să o sfâşii în bucăţi.

La urma urmei, ştiam cum aveau să se termine lucrurile: cu mine însângerată.

Şi cineva mort.

— Ştiu la ce vă gândiţi, am zis eu, ridicându-mă lent şi scoţându-mi din teacă cuţitul din gheată. Era îndeajuns de mic, încât, atunci când mi-l lipeam de palmă cu degetul mare şi îmi ţineam mâna desfăcută, să pară că nu aveam nimic în mână. M-am uitat din nou uşor în stânga mea: cele două picioare erau tot acolo. Aţi auzit un zvon, am continuat eu. Cum că aş fi blestemată. Că, dacă mă ucideţi, veţi pune capăt Stricăciunii. Nu e aşa. Sau aţi auzit ceva despre cine sunt şi credeţi că mă puteţi folosi ca să obţineţi lucrurile de care aveţi nevoie. Nici asta nu se va întâmpla.

— Nu ne gândim la nimic, a răspuns bărbatul din stânga mea. În afară de monedele cu care ne vom umple buzunarele. Destule cât să nu punem întrebări.

Asta era… diferit.

Am mişcat uşor cuţitul, răsucindu-i lama subţire între degete. „Ucisul nu e un lucru pe care să nu pui preţ”. Ash avea dreptate. M-am forţat să trag aer în piept, lent, apoi mi-am ţinut răsuflarea, privind din nou peste umăr în dreapta mea când l-am auzit pe bărbatul de acolo scoţând uşor o armă din teacă. Am văzut ceva negru şi am simţit un nod în stomac. Pantaloni negri. Braţe musculoase. Am zărit o fâşie de pânză mov peste un piept lat.

Erau *gardieni.*

Inima mi s-a poticnit, însă nu puteam îngădui ca emoţia să pună stăpânire pe mine. Mi-am înăbuşit gândurile şi sentimentele şi am devenit creatura care se aflase şi în *biroul* lui Nor. Creatura aceea pustiită şi maleabilă. O pânză goală pregătită să devină orice îşi dorea zeul primitiv al morţii sau să fie folosită oricum considera mama mea de cuviinţă. M-am întrebat uneori cum m-ar fi pictat zeul

primitiv, însă am rămas neclintită când mânerul pumnalului mic mi-a alunecat printre degete. Am răsuflat prelung şi lent şi m-am întors spre dreapta, însă nu am ţintit spre el. Mi-am tras braţul în spate şi am azvârlit cuţitul.

Am ştiut că şi-a atins ţinta când am auzit icnetul întretăiat, iar servitoarea a ţipat înspăimântată. Nu am avut timp să mă uit dacă faptul că Sir Holland mă antrenase să arunc cuţite legată la ochi dăduse rezultate, căci celălalt gardian m-a atacat, cu sabia trasă.

Era tânăr. Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât mine, şi m-am gândit la *semnele* pe care îmi zisese Ash că le lăsa în urmă fiecare moarte.

Am lovit cu piciorul, nimerindu-l chiar în capul pieptului. Fusta mi-a alunecat pe picior în timp ce el s-a împleticit în spate. Am întins mâna şi am aruncat iute o privire prin încăpere, în timp ce mi-am tras pumnalul de fier din teacă. Mă înşelasem în privinţa numărului lor. Erau trei, de fapt, şi toţi tineri.

Ei bine, probabil doar doi, peste câteva secunde.

Sir Holland avea să fie dezamăgit.

Nu nimerisem chiar atât de bine. Cuţitul îl nimerise pe gardian în gât. Sânge stacojiu îi şiroia pe braţe şi îi păta tunica. S-a împleticit în faţă şi s-a prăbuşit pe divan. Servitoarea s-a dat grăbită în spate, în timp ce celălalt gardian s-a năpustit asupra mea.

A lovit cu sabia, iar eu m-am strecurat pe sub braţul lui, ieşind direct în calea celui de-al treilea gardian, care m-a atacat cu o sabie mai scurtă. Am înjurat în barbă şi l-am apucat pe gardian de braţul cu care mânuia sabia. M-am învârtit, luându-l cu mine. I-am dat drumul şi l-am lovit cu cotul în spate. Am simţit un junghi de durere în osul şi carnea care mă dureau deja, ceea ce m-a făcut să icnesc când am împins tare. Strigătul gardianului s-a încheiat abrupt cu o răsuflare întretăiată.

M-am întors şi am văzut că partenerul lui îl înjunghiase.

— Fir-ar! a mârâit gardianul, împingându-l pe celălalt într-o parte.

Bărbatul s-a prăbuşit într-un genunchi, apoi a căzut în faţă, izbindu-se de masa mică. Vaza cu crini s-a răsturnat. Apa s-a scurs din ea, iar petale albe delicate au căzut pe podea.

— N-am fost eu de vină, am zis, dându-mă în spate.

Fata se retrăsese lângă perete şi… părea să se roage din nou.

— Eşti întru totul răspunzător.

Gardianul şi-a mutat arma în cealaltă mână.

— Bănuiesc că aşa rămân mai multe monede pentru buzunarul meu.

Gardianul rămas s-a năpustit în faţă. S-a mişcat cu repeziciune, parându-mi lovitura. S-a învârtit înainte să apuc să lovesc din nou. Am privit spre uşa încuiată. Nici o şansă să ajung la ea şi să o descui în timp util.

— Cine v-a plătit? am întrebat eu.

Mi-a dat încet târcoale, mijind ochii.

— N-are importanţă.

Poate că n-avea. Bănuiam deja cine era de vină. M-am învârtit, lovind cu pumnalul. Gardianul m-a lovit cu pumnul în braţ, drept în vânătaie. Am ţipat. M-a străbătut o undă de şoc dureroasă. Mi-am desfăcut mâna din reflex. Pumnalul mi-a căzut pe covor fără să scoată vreun sunet.

Gardianul a râs pe sub mustaţă.

— Preţ de-o clipă, chiar mi-am făcut griji.

— Ei bine, nu te opri încă.

M-am răsucit din talie şi am apucat primul lucru pe care am pus mâna.

S-a dovedit a fi o pernă brodată.

— Ce-ai să faci cu aia? a întrebat el. Ai să mă sufoci?

— Probabil.

I-am aruncat perna surprinzător de grea drept în faţă. S-a tras în spate.

— Ce drăcie…

M-am învârtit, lovind cu piciorul în sus, nimerind în pernă şi

faţa lui. A mârâit şi s-a împleticit câţiva paşi în spate. Mi-am apucat pumnalul de unde căzuse şi m-am ridicat brusc. L-am prins de mâna în care ţinea pumnalul şi am împins în jos, înfigând pumnalul prin pernă. Bărbatul a urlat, şi pene pătate cu roşu au ţâşnit în aer. A dat drumul la sabie şi s-a întins după mine. Mi-am scos pumnalul, ignorând cu disperare sunetul uşor şi umed de aspirare şi ţipetele-i ascuţite.

I-am înfipt din nou pumnalul în piept, în inimă. A străpuns brocartul dens şi oasele, pătrunzându-i în trup de parcă ar fi fost făcut din vată de zahăr.

Strigătele i s-au oprit brusc.

Mi-am scos pumnalul şi m-am dat la o parte când i-au cedat picioarele. A căzut într-o parte, zvâcnind. O băltoacă sângerie s-a întins pe covorul de culoarea fildeşului, alăturându-i-se celeilalte pete stacojii.

— Zeilor mari, am îngânat eu, ridicându-mi privirea spre servitoarea lipită de perete. Chiar că veţi avea de curăţat la covorul ăsta, nu crezi?

A clătinat încet din cap, cu ochii mari. Preţ de câteva clipe, şi-a mişcat buzele, fără însă a scoate vreun sunet.

— Nu am vrut s-o fac. M-au prins afară. Mi-au zis că au nevoie de ajutor. Cuvintele i s-au revărsat şuvoi din gură printre suspine de plâns. N-am ştiut cu ce anume până nu m-au adus aici. Am crezut că vor să…

— Ştii cine ar fi trebuit să-i plătească? am întrerupt-o eu.

— Nu, mi-a răspuns ea bâlbâit, clătinând din cap. Îţi jur. N-am idee. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nici măcar nu ştiu cine eşti. Am crezut că eşti o slujnică.

Mi-am înăbuşit un oftat când mi-am plecat privirea spre cei trei gardieni şi m-am forţat să nu le privesc chipurile – ca să nu văd dacă îl recunoşteam pe vreunul dintre ei şi ca să nu le îngădui să lase un *semn* în urma lor. Cine ar fi putut ajunge la ei şi ar fi avut banii necesari pentru a convinge pe cineva să ucidă o persoană care se

afla în slujba coroanei sau sub protecţia ei?

Un singur om ar fi făcut-o, ştiind că nu aveau să existe repercusiuni pentru el.

Tavius.

Am simţit deodată un gol în stomac. Oare el să fi fost răspunzător? Am strâns din buze. Mă întrebam pe bune? Sigur că ar fi făcut-o, dar oare ar fi putut să pună totul la cale în timpul scurt care trecuse de când plecase din biroul tatălui lui? Sau plănuise mai demult? Mi-am amintit cum mă tachinase şi am apucat mai strâns pumnalul. Oare chiar avea banii de care ar fi avut nevoie şi chiar ar fi fost dispus să-i plătească?

S-a auzit o bufnitură puternică lângă uşă. M-am întors chiar pe când o voce bărbătească a răsunat de cealaltă parte:

— Lasă-mă pe mine!

Înainte să apuc să înaintez şi să descui uşa, am văzut mânerul răsucindu-se şi *tot* răsucindu-se. S-a auzit un scârţâit, şi apoi mecanismul a cedat cu un pârâit.

Pe toţi zeii…

Am făcut un pas în spate când uşa s-a deschis cu putere şi mai mulţi gardieni regali au năvălit în încăpere. S-au oprit brusc, însă atenţia mi-a captat-o bărbatul din cadrul uşii.

Nu-l mai văzusem până atunci.

Nu mai văzusem pe *nimeni* ca el până atunci.

Era înalt şi… în întregime auriu. Avea o coamă de păr auriu. Pielea aurie. Un model elaborat vopsit pe… faţă. Un desen auriu îi urca peste sprâncene şi îi cobora pe obraji, aducând a aripi. Însă ochii lui… aveau o nuanţă atât de pală de albastru, încât aproape că se îmbinau cu aura slabă de *eather* din spatele pupilelor lui.

Am ştiut atunci că era un zeu, dar nu asta m-a tulburat. Desenul de pe faţa lui îmi amintea de pielea arsă de pe faţa croitoresei.

A privit cu ochii-i pali spre mine, care încă gâfâiam, apoi spre cadavrele din spatele meu, după care spre servitoarea care încă era lipită de perete, de parcă ar fi încercat să devină una cu el. Mi-am

dus mâna în care ţineam pumnalul la spate.

Zeul a rânjit.

Mama şi-a făcut apariţia în spatele lui şi a pălit, chipul devenindu-i de aceeaşi culoare crem ca fildeşul rochiei ei. Mi-am dorit brusc să fi putut deveni şi *eu* una cu peretele.

— Aşa i-am găsit, am minţit eu, aruncându-i o privire servitoarei. Nu-i aşa?

Fata a încuviinţat cu putere din cap, iar eu m-am întors spre ei. Zeul m-a sfredelit cu privirea-i pală; filamentele de *eather* din ochii lui erau mult mai şterse ca ale lui Ash. Ce căuta un zeu în castel, în primul rând? Am înghiţit în sec, dorindu-mi să pot face un pas în spate în timp ce a continuat să se holbeze la mine.

Zeul a zâmbit şi mai larg.

— Ce lucru îngrozitor să descoperi.

M-am uitat la mama. Nu mi-am imaginat nici o clipă că mă credea, dar nu avea să spună nimic. Nu de faţă cu un zeu.

Regina şi-a controlat expresia.

— Da, a spus ea, trăgând brusc aer în piept. Ce lucru îngrozitor, într-adevăr.

*

— Chiar crezi că Tavius a avut de-a face cu atacul? m-a întrebat încet Ezra în după-amiaza următoare, în timp ce agăţam rufe proaspăt spălate pe sfori de nailon în curtea tămăduitorului Dirks.

Acceptasem oferta pe care mi-o făcuse Ezra mai devreme de a-i ajuta pe cei răniţi în timpul protestelor. De fapt, o auzisem dându-i instrucţiuni vizitiului şi o urmărisem până la marginea Districtului Grădinilor, unde erau trataţi cei răniţi cel mai grav în timpul protestelor. Însă era limpede că Dirks avea nevoie de cât mai mult ajutor posibil. Aproape o duzină de paturi şi saltele de paie se aflau în încăperea din faţă a locuinţei lui, pline cu răniţi. Rănile trebuiau curăţate. Aşternuturile – spălate înainte să favorizeze infectarea. Cei

răniţi – convinşi să mănânce sau să bea. Tămăduitorul Dirks nu mi-a adresat nici un cuvânt, doar mi-a arătat coşurile cu aşternuturi ce trebuiau întinse la uscat. Nu îmi dădeam seama dacă ştia cine eram. Nu pusese întrebări de-a lungul anilor, când Sir Holland mă aducea la el ca să-mi trateze rănile suferite în timpul antrenamentelor. Dacă bănuia ceva, nu a spus niciodată nimic. Ezra mi se alăturase în cele din urmă. Era prima ocazie pe care o aveam ca să vorbim despre cele petrecute în ziua anterioară.

— Da, chiar cred că el e responsabil. M-am uitat spre cei câţiva gardieni regali poziţionaţi lângă poarta de fier a curţii şi am apucat un cearşaf umed din coş. Cine altcineva ar avea atâţia bani? Am întins cearşaful pe funie şi l-am îndreptat. Sau curajul să rişte recrutarea gardienilor?

— Nu că aş încerca să-i iau apărarea fratelui meu, dar nici măcar eu nu cred că e îndeajuns de tâmpit încât să o ucidă pe singura care poate opri Stricăciunea, a zis Ezra.

— Atunci, ai mult mai multă încredere în el decât am eu. Mi-am tras mai în jos gluga, mai mult ca să mă protejez de strălucirea soarelui decât ca să-mi ascund identitatea.

— Şi fata? a întrebat Ezra, aplecându-se după ultimul cearşaf. L-a scuturat, iar mirosul astringent m-a gâdilat în nas. Chiar crezi că n-a avut nimic de-a face cu asta?

— Nu ştiu. Am prins de celălalt capăt al cearşafului şi am ajutat-o să îl întindă peste funie. Era speriată, dar nu ştiu dacă din pricină că eram eu acolo sau pentru că fusese forţată să facă ce a făcut.

Ezra a dat una dintre funii la o parte şi mi s-a alăturat.

— Oricum, cineva ar trebui să o scoată din castelul Wayfair, pentru orice eventualitate.

— Unde ar trebui să se ducă? am întrebat eu. Dacă spui ceva despre ea, cel mai probabil îşi va pierde slujba.

— Iar dacă a avut un rol în atac, ar trebui să lucreze în continuare în aceeaşi gospodărie în care locuieşti şi tu? m-a întrebat ea pe un ton provocator, îndreptându-şi funda albă mică de pe

corsajul rochiei de culoarea oului de măcăleandru.

— Dar, dacă nu a avut, rămâne fără slujbă. Am apucat coşul. Nu doar că am pedepsi o victimă, dar probabil va da vina pe mine şi pe blestem, iar ăsta e ultimul lucru de care am nevoie.

Ezra a oftat.

— Ai dreptate, dar ar trebui măcar să-i spui ceva lui Sir Holland. Probabil i-ar putea cerceta trecutul, ca să-şi dea seama dacă va continua să fie o ameninţare. S-a încruntat, privind când la gardienii regali, când la mine. Pur şi simplu, nu sunt convinsă că Tavius a avut ceva de-a face cu asta. Şi ştii că nu o zic pentru că nu l-aş crede capabil de aşa ceva, ci pentru că Tavius nu prea are niciodată bani, mi-a explicat Ezra. Ştiu asta fiindcă încearcă mereu să ia cu împrumut de la mine. Cheltuieşte tot ce are pe domnişoara Anneka.

— Domnişoara Anneka?

M-am încruntat, ridicând coşul de nuiele la piept şi întorcându-mă spre Templul Umbrelor, care se înălţa la baza Stâncilor Mâhnirii. Turlele din piatră de umbre reflectau lumina soarelui de parcă ar fi respins însăşi viaţa.

— Este soţia unui negustor rămasă de curând văduvă, mi-a explicat ea, ridicând din sprâncene. Au o aventură amoroasă destul de sordidă. Sunt surprinsă că nu ştiai despre asta.

— Chiar încerc să nu mă gândesc la Tavius şi cam blochez orice lucru ce are de-a face cu el, i-am spus eu, întrebându-mă dacă se putea ca văduva aceasta să-i fi dat banii lui Tavius. Am oftat. Nu pot să cred că toate astea s-au întâmplat chiar pe când regina se întorcea din grădină. Nu a fost prea încântată.

— Aseară, la cină, s-a plâns aproape tot timpul de covorul distrus, a spus Ezra, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Se pare că fusese adus de undeva din est şi, după spusele ei, era „de neînlocuit”.

Se părea că viaţa mea, în schimb, nu era.

Mama nu îmi spusese nimic după ce plecaserăm din încăpere. Nu venise să verifice dacă eram sau nu rănită, cum făcuse Sir

Holland. Nici regele.

— Ce-ai păţit la braţ? m-a întrebat Ezra, mijind ochii. S-a întâmplat în timpul luptei cu gardienii?

— Nu întru totul, deşi sunt convinsă că nici lupta n-a ajutat. Trebuie să-i mulţumesc *prinţului* Tavius pentru asta, am răspuns eu, după care i-am povestit ce s-a întâmplat.

S-a holbat la braţul meu, strângând din dinţi.

— Ştii, mi-a fost mereu greu să cred că oamenii sunt inerent răi, a spus ea, privindu-mă în ochi. Chiar şi după tot ce am văzut când i-am ajutat pe cei din oraş. Fărădelegile sunt făcute fie intenţionat, fie din pricina circumstanţelor. Niciodată nu pentru că aşa ar fi firea oamenilor. Însă uneori mă uit la fratele meu şi mă gândesc că poate e rău. Poate că pur şi simplu aşa s-a născut.

— Păi, am murmurat eu, nu pot spune că nu sunt de acord cu tine. Aş vrea doar ca mai mulţi oameni să-şi dea seama de asta.

— Şi eu la fel. Ezra s-a apropiat îndeajuns de tare, încât, dacă vreuna din noi s-ar fi mişcat, braţele ni s-ar fi atins. Apropo, zeul pe care l-ai văzut cu regina ieri? a zis ea, iar eu m-am gândit numaidecât la zeul cu masca aurie pictată. Am auzit-o vorbind cu tata după cină despre el. Numele lui e Callum. Şi-a plecat capul. Face parte din curtea din Dalos.

Am simţit brusc un nod în stomac.

— Face partea din curtea zeului primitiv al vieţii?

A încuviinţat din cap.

— Îmi închipui că are de-a face cu Ritualul ce urmează.

Era logic, însă nu îmi aminteam să mai fi venit vreodată la castel un zeu de la curtea din Dalos.

Am pornit-o pe cărarea şerpuitoare dintre numeroasele cutii în care creşteau ierburi medicinale.

— Să vedem cu ce îl mai putem ajuta pe tămăduitorul Dirks, mi-a spus Ezra, iar eu am încuviinţat din cap. După care trebuie să mă duc acasă. Tata a cerut să discute cu lordul Faber. Nu ştiu de ce, însă Mari a fost forţată să i se alăture tatălui ei, iar eu am fost inclusă

cumva în conversaţie.

Întrebându-mă despre ce ar fi vrut regele să vorbească cu lordul Faber, am urmat-o pe Ezra spre uşile cu perdele.

— Hei!

Am privit peste umăr în direcţia din care se auzise vocea, chiar pe când Ezra s-a oprit în faţa mea. Am privit dincolo de gardienii regali şi dincolo de curte, spre locul în care… un bărbat cu păr bălai stătea lângă trăsura Ezrei, frecându-l pe unul din cai pe bot. Era înalt şi zvelt, cu trăsături ascuţite: ochii, pomeţii şi maxilarul. Era îmbrăcat cu o tunică neagră fără mâneci, decorată cu brocart argintiu, şi cizme închise la culoare şi lustruite ce-i ajungeau până la genunchi. Era ceva… ciudat la felul în care stătea pur şi simplu acolo. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că lumina soarelui nu părea să-l atingă: că el, numai el, părea ascuns de umbre.

Inima a început să-mi bată cu putere când m-am întors spre Ezra şi am văzut-o încercând să se uite pe lângă mine.

— Mă întorc imediat.

— Cine e? a întrebat ea, în timp ce gardienii regali l-au privit, bănuiam eu, cu aceeaşi nelinişte care mă încerca pe mine.

— Nu ştiu sigur. Îţi povestesc mai târziu, dacă aflu. Mi-am înăbuşit un zâmbet când m-a privit nerăbdătoare. Promit.

— Ai face bine, a bombănit ea, după care s-a întors atât de repede, încât fusta i-a plesnit.

Cu simţurile în alertă, mi-am ţinut mâna dreaptă aproape de pumnalul prins de coapsă. Am trecut pe lângă gardienii regali, apoi am încetinit când am ajuns aproape de străinul care îl mângâia din nou pe cal.

— Cine eşti? am întrebat eu.

Şi-a întors capul spre mine, şi i-am văzut ochii. Erau de un chihlimbariu-închis, şi mă aflam îndeajuns de aproape de el ca să văd strălucirea *eather*-ului din spatele pupilelor.

Străinul era un zeu.

Din reflex, mi-am dus mâna la inimă şi-am dat să îngenunchez, într-un gest de respect menit doar pentru un zeu sau un zeu primitiv. În clipa aceea, mi-am dat seama că nu făcusem niciodată asta în faţa lui Ash.

— Alteţă.

— Te rog să nu faci asta, mi-a cerut el, iar eu am încremenit preţ de-o clipă, după care m-am ridicat. Numele meu e Ector.

Am dat să spun…

— Nu-mi pasă cum te cheamă, m-a întrerupt el, iar eu am închis gura. De fapt, *avusesem* de gând să îl salut. Probabil te întrebi ce caut aici.

Chiar mă întrebam.

— Dacă da, atunci, avem un lucru în comun, a continuat el, înclinându-şi capul. Mai multe şuviţe de păr blond i-au alunecat pe frunte. Şi eu mă întreb asta, însă ştiu că nu trebuie să pun întrebări, ci să fac ce mi se spune.

Am ridicat din sprâncene, confuză.

Ector l-a mai scărpinat o dată pe cal, după care s-a întors cu totul spre mine. Atunci am văzut că avea ceva în cealaltă mână. O cutie de lemn îngustă, din mesteacăn deschis la culoare.

— Mi s-a poruncit să îţi dau asta.

M-am holbat la cutie.

— Cine ţi-a poruncit?

— Cred că ţi-a scăpat partea despre faptul că nu ar trebui să pui întrebări. *Ar trebui* să fii mai prudentă. Mi-a întins cutia. Ia-o!

Am luat cutia doar pentru că… ce altceva aş fi putut face? Mi-am plecat privirea spre ea, am întors-o lent pe toate părţile, apoi mi-am ridicat privirea. Zeul pe nume Ector pornise deja înspre stradă.

În regulă, atunci.

Curioasă şi puţin precaută, m-am adăpostit la umbra clădirii de alături. Aş minţi dacă aş spune că nu îmi era puţin teamă de ce-ar fi putut conţine o cutie pe care mi-o dăruise un zeu la întâmplare. Am găsit marginea capacului şi l-am ridicat.

Am icnit şi m-am cutremurat, şocată. Cutia mi-a tremurat în mână. M-am liniştit, nevenindu-mi să cred la ce mă uitam.

Cuibărit pe un pat de catifea crem era un pumnal. Însă nu orice pumnal.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat, şi am zâmbit larg când am scos pumnalul din cuibul lui moale. Era… o creaţie splendidă. O lucrare de artă. Mânerul era făcut dintr-un soi de material neted, alb şi surprinzător de uşor. Poate un fel de piatră? Măciulia mânerului era sculptată în formă de semilună. Am apucat mânerul şi am scos pumnalul. Pe toţi zeii… Era delicat, dar dur.

Frumos şi puternic.

Lama în sine avea circa douăzeci de centimetri şi forma unei clepsidre subţiri – letal de ascuţit pe ambele părţi. Cineva îl gravase cu un model complex: o coadă cu ţepi pe lamă şi corpul musculos şi acoperit de solzi şi capul unui dragon pe mâner, cu fălcile-i puternice deschise şi scuipând foc.

Pumnalul era făcut din piatră de umbre.

Lama neagră lustruită s-a înceţoşat. Am alungat lacrimile care mi-au umplut brusc ochii şi am înghiţit în sec, însă încă aveam un nod în gât. Emoţia nu avea de-a face cu piatra de umbre. Nici măcar cu cel de la care ştiam că trebuia să provină. Doar că…

Nu mai primisem niciodată un dar.

Nici la Ritualuri, când familia şi prietenii făceau deseori schimb de daruri. Nici de ziua mea.

Însă acum primisem un cadou: frumos, util şi întru totul neaşteptat. Şi mi-l dăruise *un zeu.*

„Ash”.

Capitolul 17

Odetta a păşit în Vâlcea în orele timpurii ale dimineţii următoare.

Aflasem doar pentru că, atunci când m-am dus să văd ce mai

face, înainte de antrenamentul cu Sir Holland, am descoperit o servitoare în odaia ei luând aşternuturile de pe pat.

Şi am ştiut ce se întâmplase înainte să apuc să vorbesc măcar – înainte să întreb unde era. Pieptul mi s-a strâns brusc şi mi s-a pus un nod în gâtlej, semn că momentul despre care Odetta mă avertizase că se apropia sosise şi trecuse.

Nu m-am mai dus în turn, ci am călătorit în schimb spre Stonehill, unde ştiam că avea rude încă în viaţă, ajungând acolo chiar pe când începuse slujba. M-am întrebat dacă de aceea mă aflam adesea prin acest district şi petreceam timp în Templul lui Phanos – dacă mă gândeam cumva la familia Odettei, iar asta mă atrăgea aici.

Am rămas în spatele grupului mic de persoane îndoliate, surprinsă să simt prezenţa altora care mi s-au alăturat: Sir Holland şi Ezra. Nici unul din ei nu a spus nimic în timp ce rugul pe care fusese întinsă Odetta a fost ridicat, scoţând la iveală trupul slab înfăşurat în pânză. Au stat tăcuţi lângă mine, prezenţa lor atenuând întru câtva apăsarea pe care o simţeam în piept.

Nu am plâns când oamenii au înaintat cu torţe şi le-au aşezat pe lemnul îmbibat în untdelemn. Nu pentru că n-aş fi putut, ci pentru că ştiam că Odetta n-ar fi vrut să o fac. Îmi spusese că trebuia să fiu pregătită. Aşa că eram pe cât de pregătită puteam fi când flăcările s-au prelins încet pe lemn, aţâţate de briza sărată dinspre mare, până n-am mai putut vedea pânza deschisă la culoare din spatele focului.

Atunci, m-am întors şi am plecat, ştiind că nu a mai rămas nimic în acest tărâm din femeia aceea ţâfnoasă. Pătrunsese în Ţinuturile Umbrelor, trecând printre pilaştrii de asfodele despre care îmi vorbise Ash. Am străbătut coasta, încrezătoare că Odetta fusese primită în Vâlcea şi cel mai probabil se plângea deja de ceva.

În dimineaţa dinaintea Ritualului, m-am trezit cu o durere de cap pulsatilă ce nu voia deloc să treacă, oricât de multă apă m-am forţat să beau toată dimineaţa.

Antrenamentul a fost de-a dreptul un chin, întrucât durerea de cap reuşise să îmi cuprindă maxilarul şi să-mi creeze senzaţia de greaţă. Nu mă ajuta nici faptul că era o căldură înăbuşitoare în încăperea din turn.

Sir Holland mi-a dat târcoale, pielea întunecată a frunţii lucindu-i de sudoare. L-am urmărit istovită. S-a năpustit asupra mea, şi ar fi trebuit să-i parez cu uşurinţă lovitura, însă mă mişcam cu lentoare. M-a lovit cu piciorul gol. Am răsuflat dureros şi am ţopăit în spate într-un picior.

— Eşti bine? m-a întrebat Sir Holland.

— Da.

M-am aplecat, frecându-mi fluierul piciorului.

— Eşti sigură? A venit lângă mine, trecându-şi dosul palmei peste frunte. Ai fost neglijentă toată după-amiaza.

— Mă simt neglijentă, am bombănit eu, îndreptându-mă de spate.

Sir Holland s-a încruntat îngrijorat şi m-a privit din cap până-n picioare.

— Pari puţin palidă. Şi-a pus mâinile în talie, apoi a adăugat: Ce se întâmplă? E din pricina Odettei?

Am clătinat din cap, străbătută de un val de tristeţe. Se scurseseră două zile de la trecerea în nefiinţă a Odettei, şi mă trezisem îndreptându-mă spre palierul pe care stătuse ea, ca să văd ce mai face, de cel puţin o duzină de ori, înainte să-mi dau seama că nu mai aveam de ce să o fac.

— Doar am o durere de cap foarte aiurea şi s-ar părea că m-am deranjat la stomac.

— Te doare maxilarul?

M-am încruntat.

— De unde ştii?

— Pentru că te freci pe faţă, a spus el.

Ah, chiar aşa făceam. M-am oprit.

— Mă doare puţin maxilarul, am recunoscut. Poate că am luat

ceva sau mi s-a stricat un dinte.

— Poate, a murmurat el, iar eu m-am încruntat şi mai tare. Ia-ţi liber restul zilei. Odihneşte-te puţin.

În mod obişnuit, aş fi protestat şi aş fi continuat să mă antrenez, trecând peste disconfortul resimţit, însă îmi doream doar să mă aşez. Sau să mă întind.

— Cred că aşa voi face.

Sir Holland a încuviinţat din cap, şi, după ce i-am făcut stânjenită cu mâna, în semn de rămas-bun, m-am întors spre uşă.

— Îţi voi aduce ceva ce cred că te va ajuta, mi-a spus el.

— Nu vreau o poţiune pentru dormit, i-am zis eu când am ajuns la uşă.

— Nu asta va fi.

Până m-am întors în odăile mele, durerea de stomac pulsatilă şi sâcâitoare se intensificase. Abia de-am reuşit să mă dezbrac şi să mă schimb într-o cămaşă bărbătească veche ce rămăsese în spălătorie. Întrucât îmi era mult prea mare, tivul îmi ajungea până la genunchi. Nu era la fel de uşoară precum cămaşa mea de noapte, dar nu aveam forţa necesară pentru altceva.

Ceva mai târziu, am auzit o bătaie în uşa dormitorului. Era Sir Holland şi, aşa cum promisese, avea în mână o cană şi un săculeţ.

— Ce e asta? am întrebat când mi-a înmânat lucrurile şi m-am uitat la lichidul închis la culoare şi aburind.

— Un amestec de mielărea, muşeţel, fenicul, trestie şi mentă, a zis el, zăbovind în uşă. Te va ajuta.

Aşezată la piciorul patului, am mirosit lichidul, ridicând din sprâncene. Avea un miros dulce, mentolat şi pământos.

— Miroase… unic.

— Aşa este. Însă trebuie să-l bei pe tot şi rapid. Bine? Nu vrei ca poţiunea să se răcească şi mai tare de-atât.

Am încuviinţat din cap şi am sorbit prelung din ea. Nu avea gust rău, însă nu era nici îndeosebi de uşor de înghiţit.

Sir Holland stătea pe marginea patului, privind spre lumina

soarelui ce pătrundea prin fereastra mică.

— Ştii la ce mă gândeam? La conversaţia pe care am purtat-o mai demult, când te-am întrebat ce erai.

— Da, am răspuns eu, încruntată. Ai spus că eram o războinică.

A zâmbit uşor, încuviinţând din cap.

— Aşa am zis. M-am gândit la asta. La persoana de care îmi aduci minte.

Mai că îmi era teamă să aud ce voia să spună.

— De cine?

— Sotoria.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc cine era.

— Fata care s-a înspăimântat atât de tare de un zeu, încât a căzut de pe Stâncile Mâhnirii şi a murit? Nu ştiam dacă Sotoria era mit sau realitate, dar mă simţeam întru câtva jignită. Ce te face să crezi că aş pica de pe o stâncă?

— Sotoria nu a fost slabă, Sera. Faptul că a fost înspăimântată de un zeu a fost doar o parte a poveştii ei.

— Cealaltă parte nu era că a murit?

A zâmbit forţat.

— Povestea tinerei fecioare nu s-a încheiat la moartea ei. Vezi tu, cel care i-a provocat în cele din urmă moartea credea că era îndrăgostit de ea.

— Spune-mi dacă greşesc, am zis eu, uşurată să simt că deja mă lăsase puţin durerea de cap, dar a văzut-o doar pe când culegea flori. Nici măcar n-a vorbit cu ea sau ceva asemănător. Deci cum de credea că era îndrăgostit de ea?

Sir Holland a ridicat din umeri.

— A văzut-o şi s-a îndrăgostit de ea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta a crezut el, dar cel mai probabil a făcut o obsesie.

— Adică, după ce… a vorbit cu ea?

A clătinat din cap.

Am pufnit într-un râs strangulat.

— Scuze! Nici măcar nu ştiu cum poţi deveni obsedat de cineva doar văzându-l cum *culege flori.* Adică, dragoste la prima vedere? Poate că aş fi reuşit să cred în asta, dar doar dacă chiar au vorbit. M-am încruntat, gândindu-mă mai bine. Şi, chiar şi atunci, aş spune că a fost probabil vorba despre dorinţă. Nu despre dragoste.

A zâmbit larg, întinzând un picior.

— Ei bine, era obsedat de ideea de a o aduce înapoi şi de a fi cu ea.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu auzisem niciodată această parte a legendei.

— Şi a făcut-o?

— A fost avertizat că nu ar fi fost drept. Că sufletul ei trecuse în Vâlcea şi că era împăcată. Însă… a găsit o cale.

— Zeilor!

Am închis ochii, deopotrivă întristată şi îngrozită. Dacă legenda era reală însemna că rămăsese deja fără viaţă. Mi s-a făcut greaţă să aflu că fusese privată şi de pace. Era o abatere scandaloasă.

— Sotoria a înviat şi nu a fost recunoscătoare pentru fapta săvârşită. Era înspăimântată şi nefericită. Cel răspunzător pentru asta nu înţelegea de ce era atât de îmbufnată. Nimic din ce a făcut el nu a determinat-o să se simtă mai bine sau să-l iubească. Au urmat câteva momente de tăcere, apoi a continuat: Nimeni nu ştie întocmai cât a trăit Sotoria a doua oară, însă a murit în cele din urmă. Unii spun că s-a înfometat voit până a murit, însă alţii susţin că a început *să trăiască* din nou, să se lupte cu cel care o ţinea prizonieră, oricât de puternic ar fi fost el. Era puternică, Sera. Era genul acela de războinică ce riposta în pofida mâhnirii suferite pentru că îşi pierduse viaţa la o vârstă atât de fragedă. În pofida faptului că îşi pierduse pacea şi controlul, oricât de potrivnici i-ar fi fost sorţii. De aceea îmi aminteşti de ea.

— Ah, am şoptit eu, terminând cana de ceai. Ce drăguţ, am zis eu, sperând că povestea Sotoriei era doar o legendă veche.

— Ai terminat?

— Da.

— Bine. S-ar putea să te ameţească puţin, însă nu se compară cu o poţiune pentru dormit, mi-a explicat el, ridicându-se. Mai ai amestec în săculeţ, în caz că ai nevoie de mai mult. Doar asigură-te că laşi ierburile la opărit în apă clocotindă timp de circa douăzeci de minute.

— Mulţumesc, am spus eu, deşi mi s-a părut straniu să rostesc cuvântul cu pricina.

— Nici o problemă. A dat s-o pornească spre uşă, după care s-a oprit. Totul va fi bine, Sera. Odihneşte-te puţin.

De cum a plecat, am făcut ceea ce îmi spusese să fac. Am închis ochii. Durerea de cap pulsatilă şi durerea de stomac dispăruseră aproape complet, şi, aşa cum mă avertizase Sir Holland, poţiunea m-a făcut să mă simt obosită – sau măcar îndeajuns de relaxată încât să adorm.

Nu îmi aminteam cu precizie când adormisem, dar ceva timp mai târziu nu mai simţeam deloc durere, nici în tâmple, nici în maxilar, iar stomacul părea îndeajuns de pregătit ca să-mi trag o pereche de pantaloni pe mine şi să caut ceva de mâncare.

Nu ştiam cum de găsise Sir Holland o astfel de poţiune, dar era miraculoasă, şi se prea putea să-l îmbrăţişez când aveam să-l văd din nou.

Cu mâncare în burtă, m-am simţit, în mare, normal. Am intrat în odaia pentru îmbăiat ca să mă spăl pe dinţi şi m-am aplecat peste lavoarul mic, ca să-mi clătesc gura. Am aşezat urciorul pe raftul îngust de deasupra lavoarului şi am privit în jos.

— Ce drăcie…? am şoptit eu, holbându-mă la dungile roşii din pastă spumoasă.

Sânge.

*

Ştiam foarte puţine despre Ales. Nici măcar nu ştiam dacă era

bărbat sau femeie, însă curiozitatea sau neastâmpărul mă atrăsese spre Templul Soarelui în după-amiaza Ritualului.

Templul Soarelui era deja plin de nobili, negustori înstăriţi şi latifundiari, însă, fiind îmbrăcată în rochia de un albastru-deschis pe care o purtam în ocaziile rare în care mama voia să mă vadă, am fost recunoscută ca fiind una dintre slujnicele reginei. Mi-am croit uşor drum prin mulţime, în timp ce oamenii urcau treptele largi. La fel ca întreaga curte, templul fusese construit din calcar şi diamante zdrobite. Lumina soarelui se revărsa peste zidurile şi turlele clădirilor, reflectându-se din frânturile de diamant. Două torţe uriaşe ieşeau din pilonii din capătul scărilor. Flăcări albe-argintii ardeau uşor în briza fierbinte. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă în timp ce am înaintat, strecurându-mă printre masele de oameni pentru a intra în sala cea mare a Templului Soarelui. Coridorul era lung şi îngust, plin de uşi închise, şi îmi închipuiam foşnetul robelor din spatele lor. M-am cutremurat, gândindu-mă la ce-mi spusese Ash despre ce aveau preoţii în loc de măruntaie.

Zeilor mari, era ultimul lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc. Când am ajuns la intrarea în naos, încăperea principală a templului, lumina soarelui pătrundea prin tavanul de sticlă, brăzdând podelele din fildeş şi aur. Când am intrat în naos, mi s-a zbârlit iar părul pe ceafă, sub gluga delicată a rochiei. Fuseseră aprinse doar câteva duzini din cele câteva sute de sfeşnice situate de-a lungul pereţilor. Nu intram adesea în Templul Soarelui sau în orice alt templu, de altfel, însă naosul avea o energie aparte ce îmbiba însuşi aerul pe care îl respiram şi pe care o simţeam adesea pârâindu-mi pe piele, aducându-mi aminte de strălfulgerarea de energie pe care o simţisem când pielea mea o atinsese pe a lui Ash.

Stranele şi băncile erau deja pline ochi, şi, în vreme ce m-am îndreptat spre unul dintre alcovurile cu piloni, mi-am dat jos gluga. Să o ţin ridicată în Templul Semnului nu numai că ar fi fost considerată o faptă grav lipsită de respect, însă avea şi să atragă mult prea mult atenţia asupra mea.

M-am oprit lângă o coloană aurie lucioasă, privind spre platformă. Bujori albi fuseseră împrăştiaţi pe podea şi la piciorul unui tron făcut din acelaşi amestec de diamante zdrobite şi calcar din care fusese construit templul. Spătarul tronului fusese sculptat în formă de soare, absorbind razele puternice ce pătrundeau prin tavan. Câte un preot al soarelui stătea de fiecare parte a tronului, înveşmântaţi în robe albe imaculate. Priveau spre mulţime şi păreau la fel de sfrijiţi precum preoţii umbrelor.

Mi-am luat ochii de la ei şi m-am uitat la stranele din faţă, căutând cu privirea coroanele sclipitoare. I-am găsit rapid pe regină şi rege. Stăteau în faţă şi spre dreapta podiumului. Am făcut o grimasă când am văzut numeroasele perle minuscule de pe rochia mamei sclipind în lumina soarelui.

Am presupus că avusese noroc că rochia fusese terminată când fusese terminată.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am îndreptat atenţia spre locul în care Ezra stătea ţeapănă lângă fratele ei. Părea să-şi ţină răsuflarea. Mi-am închipuit că se forţa din răsputeri să rămână acolo. Tavius stătea tolănit, aşa cum doar un bărbat ar fi putut, cu picioarele larg desfăcute, ocupând cel puţin două locuri.

Ticălosul.

L-am căutat pe Sir Holland printre gardienii regali ce aşteptau în alcovul aflat cel mai aproape de familie, însă nu l-am văzut.

Mi-am simţit pielea incomod de caldă când am aruncat o privire spre mulţime, întrebându-mă dacă vreunul dintre cei prezenţi ştia ce se întâmplase cu familia Couper – lucru care sigur se întâmplase şi cu alte familii şi care se întâmpla şi acum, în timp ce ei stăteau în strane, gândindu-se cel mai probabil la ospeţele şi vinul bun cu care aveau să sărbătorească mai târziu. Le păsa măcar?

Mi-am încleştat maxilarul. Poate că nu eram dreaptă. Multora dintre ei chiar le păsa. Avuţia şi nobleţea nu însemnau automat că o persoană era indiferentă faţă de nevoile altora. Ştiam sigur că Lady Rosalynn, care se holba acum în sus la podium, trimitea deseori

mâncare copiilor aflaţi în grija Doamnelor Milostive. Lordul Malvon Faber, tatăl lui Marisol, îi adăpostise de mai multe ori pe cei ale căror case fuseseră distruse de incendii sau ploi. Lordul Caryl Gavlen, care se afla în spatele regelui şi al reginei, împreună cu fiica lui, încă îi plătea pe culegători, chiar dacă nu mai putuseră să muncească la fel de mult pământ.

Multora dintre cei prezenţi le păsa, probabil chiar mai mult decât ştiam, însă era de ajuns ca altor câţiva să nu le pese. Era de ajuns un viitor rege mai preocupat să vâneze de plăcere şi să alerge după femei decât să-şi hrănească poporul, pentru ca toate celelalte fapte bune să fie anulate.

Perlele strălucitoare din coafura Ezrei mi-au captat atenţia. M-am holbat la nestematele mici şi rotunde. Erau drăguţe, însă eu nu purtam bijuterii, în afară de lanţurile de aur ce-mi ţinuseră cândva vălul la locul lui. Nimeni nu îmi oferise vreodată o bijuterie: nici inel, nici colier, nici agrafă de păr sau vreun alt fleac. Nici nu mi-am cumpărat vreodată bijuterii cu monedele găsite în călătoriile mele prin oraş. Nu mă interesa să am bijuterii, pentru că nu mi se părea că mi se potriveau. Suna prosteşte, dar, când Ezra sau mama purtau bijuterii frumoase şi strălucitoare, mi se părea că li se potriveau. Aşa cum mi se părea că li se potriveau aproape tuturor femeilor şi multora dintre bărbaţii prezenţi în seara aceasta aici.

Ezra a spus ceva, iar mama şi-a întors capul spre ea. Regina a zâmbit, iar mie aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Era un zâmbet frumos, şi nu îmi aminteam ca mie să îmi fi zâmbit *vreodată* aşa.

Îi zâmbea Ezrei aşa, dar nu şi mie. Nu propriei fiice.

Am înghiţit în sec, sperând să alung nodul care mi se pusese în gât, dar mai că m-am înecat. Mama a râs, iar eu i-am simţit râsul în fiecare oscior. Eu nu am făcut-o niciodată să râdă. De ce aş fi făcut-o? Eu eram Fecioara, iar Ezra era prinţesă.

Zeilor mari, eram… geloasă. După atâţia ani. Cum de era posibil? Mi-a venit să râd, dar, preţ de o clipă foarte scurtă, mi-am dorit să fiu Ezra.

Mi-am dorit să stau eu acolo, vrednică de familia care mă înconjura. Ei bine, în afară de Tavius, însă Ezra *era importantă.* Şi mi-am dorit asta pentru mine.

Mi-a venit în minte un gând straniu, o întrebare pe care nu mi-o mai pusesem de ani întregi. Cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă strămoşul meu nu ar fi fost de acord cu un preţ atât de scandalos? Dacă nu m-aş fi născut cu căiţă, o Fecioară făgăduită zeului primitiv al morţii. Oare am fi sărbătorit de ziua mea cu torturi şi lumânări? Oare primul meu dar ar fi fost o păpuşă sau vreun fleac încântător? Oare aş fi avut parte de îmbrăţişări calde şi de seri petrecute bârfind în salonul de ceai? Oare aş fi stat lângă mama în timpul ritualurilor? Poate chiar şi lângă tata?

Oare atunci mama ar fi fost mândră de mine, nu dezamăgită? În loc să fie tulburată de ceea ce devenisem?

Am alungat din minte acele întrebări când draperiile albe şi groase ce purtau simbolurile aurii ale soarelui din spatele tronului s-au mişcat şi apoi s-au dat la o parte. Mi-am redobândit şi mai mult controlul de sine când un preot al soarelui l-a condus pe Ales. Era un bărbat înveşmântat în pantaloni albi, lejeri şi vestă. Vălul Alesului îi ascundea chipul, mai puţin maxilarul şi gura. Pielea îi fusese pictată cu auriu, ceea ce mi-a adus aminte de Callum.

Conversaţia a devenit o şoaptă când Alesul a fost aşezat pe tron. O coroană de bujori şi o altă floare delicată a fost aşezată peste văl. Preotul soarelui s-a dus în spatele tronului şi alţi trei preoţi au îngenuncheat.

S-au aprins şi celelalte lumânări din templu, şi m-a încercat o senzaţie apăsătoare. Am recunoscut-o. Semăna cu ce simţisem lângă lac. Eram privită.

M-am încordat şi m-am uitat spre stranele din faţă. Mi s-a strâns stomacul când privirea mea a întâlnit-o pe a lui Tavius. Mi-a zâmbit afectat, iar eu m-am împotrivit dorinţei de a-i arăta degetul mijlociu, deoarece mi-am închipuit că ar fi fost considerat un gest foarte nepotrivit în Templul Vieţii.

L-am privit pe Tavius aplecându-şi capul spre al mamei. Umerii palizi şi înveşmântaţi în mătase i s-au încordat. „Ticălosul”. M-am crispat când regina şi-a întors capul. Am vrut să mă dau în spate, în umbre, însă nu aveam unde. Maxilarul mi s-a încleştat când i-am simţit privirea aţintită asupra mea.

Avea să-mi facă capul calendar.

Ştiam că nu ar fi trebuit să vin, şi, dacă zăboveam pe-aici, regina avea să fie şi mai furioasă. Am dat să mă întorc, dar chiar atunci o pală de aer cald a străbătut încăperea, aţâţând flăcările. Mulţimea a tăcut, iar eu m-am oprit. Se simţea o mireasmă în aer…

Aerul s-a încărcat de energie, pârâindu-mi pe piele şi pe pielea celor din jurul meu. Mi-am întors brusc privirea spre culoarul din mijloc, căci spaţiul de acolo părea să se distorsioneze şi să vibreze. Ştiind ce urma să se întâmple, mi-am ridicat privirea spre podiumul înălţat, spre bărbatul care stătea acolo, cu mâinile împreunate şi gleznele încrucişate. Avea un zâmbet imens pe faţă. Nu era neliniştit în privinţa Ascensiunii. Radia de-a dreptul şi aştepta cu nerăbdare, în timp ce energia primitivă s-a intensificat. O bubuitură de tunet a răsunat în naosul auriu, iar afară s-au auzit ovaţii. Flăcările a sute de lumânări s-au învăpăiat, întinzându-se spre tavanul de sticlă, în timp ce tărâmul s-a scindat, cu un huruit. Filamente de *eather* s-au revărsat pe podeaua din diamante zdrobite şi calcar. O masă de lumină argintie pulsatilă a apărut pe culoar, învolburându-se şi zvâcnind în jurul siluetei unui bărbat înalt.

În jurul meu, oamenii au început să îngenuncheze pe un picior şi să-şi ducă mâna la piept. Pe când filamentele de lumină argintie ce şerpuiau şi se învârteau s-au estompat, m-am pus în mişcare, lăsându-mă pe un genunchi şi ducându-mi mâna la piept.

M-am holbat spre centrul culoarului, ca toţi ceilalţi. Era prima dată când îl vedeam pe Kolis, zeul primitiv al vieţii. Avea părul şi pielea aurii, asemănătoare zeului Callum. Era înalt şi lat în umeri. Era înveşmântat în straie albe presărate cu bucăţi de aur. Mi-a captat atenţia banderola aurie ce îi înconjura bicepsul puternic.

Alesul s-a ridicat de pe tronul ceremonial şi s-a lăsat pe un genunchi, plecându-şi capul acoperit de văl. Kolis a urcat pe platformă într-un nor de nuanţe albe şi aurii şi filamente de *eather* ce scăpărau. Vălul Alesului s-a mişcat de la forţa pe care o emana. Din pricina trupului lui mare nu l-am văzut pe Ales când i-a ridicat vălul, el fiind singurul care l-a văzut.

Nu ştiam dacă i-a vorbit Alesului. Nu ştiam dacă îi mai bătea cuiva inima la fel de repede ca mie sau dacă energia primitivă îi apăsa la fel de tare ca pe mine pe gât, fiindu-mi aproape imposibil să îmi ţin capul sus. Nu ştiam dacă şi lor li s-a făcut greaţă când Kolis s-a îndreptat din nou şi a rostit ce o voce ce m-a făcut să mă înfior:

— Tu, Alesule, eşti vrednic.

Peste tot în jurul meu oamenii au lovit cu palmele podeaua templului. Bubuitul ca de tunet a răsunat şi în rândul mulţimilor adunate pe străzile din afara Templului Soarelui şi în toată Carsodonia. Însă eu am tresărit, incapabilă să-mi mişc mâna. *Vrednic.* Mi s-a strâns stomacul când am auzit cuvântul acela. Zeul primitiv s-a întors spre public. Pieptul mi s-a strâns, iar templul a părut să se cutremure sub forţa a sute de palme care băteau. Chipul zeului primitiv…

Era prea strălucitor şi prea dureros ca să-l priveşti îndeajuns încât să-i descifrezi trăsăturile. S-a uitat lent printre strane şi dincolo de ele, în alcovuri. Privirea i s-a oprit, la fel şi inima mea, iar ochii au început să îmi curgă şi să mă usture. Mi s-a făcut pielea de găină, iar aerul pe care l-am inspirat mi s-a blocat în gâtlej.

Zeul primitiv al vieţii privea drept spre alcovul în care stăteam îngenuncheată, şi nu mi-am mai putut ţine ochii deschişi. Mi s-au adunat lacrimi pe gene, şi am închis ochii, dar tot i-am simţit privirea, la fel de fierbinte ca soarele însuşi – la fel de caldă precum darul ce îmi zvâcnea în piept.

Până la lăsarea nopţii în ziua Ritualului, a început din nou să mă doară uşor maxilarul. Nu ca înainte, însă tot am devenit neliniştită.

M-am plimbat la întâmplare prin grădinile primitive, deoarece nu mă simţeam în stare să ies din Wayfair, chiar dacă sala cea mare era plină până la refuz cu nobili şi alte persoane care celebrau Ritualul. Reuşisem să o evit pe mama, fapt care avea să fie mai dificil după plecarea oaspeţilor. Cu siguranţă, atunci avea să mă cheme la ea.

Am oftat, gândul alunecându-mi din nou la Templul Soarelui şi la zeul primitiv al vieţii. M-am înfiorat şi m-am oprit în faţa trandafirilor care înfloresc noaptea de lângă intrarea în grădină. Creşteau pe pământ şi pe bazinul mare al fântânii arteziene. Cu siguranţă fusese doar o închipuire a mea că Kolis mă privise cu atenţie. Alcovul în care îngenuncheasem fusese plin de oameni, însă m-am gândit la darul meu şi la sursa lui. Probabil provenea de la el.

Am auzit un şuierat ascuţit şi mi-am ridicat capul, privind în jur, spre port. O revărsare de scântei albe a răbufnit pe cer deasupra golfului Mării de Lână. S-a auzit un alt rând de şuierături ascuţite de la artificii, de data aceasta explodând într-o ploaie de scântei roşii orbitoare.

Atrasă de artificii, am plecat din grădinile primitive şi am intrat în pasajul de legătură. Faleza ar fi fost locul perfect din care să le urmăreşti. Poate că după aceea aveam să merg la lac. Nu mai fusesem acolo din noaptea în care Ash apăruse acolo. Nu ştiam dacă din pricină că mă temeam că lacul nu avea să mi se mai pară…

— *Sera,* s-a auzit în şoaptă.

M-am oprit şi m-am întors spre stânga.

— Ezra? Ce cauţi aici în loc să…

M-am oprit când am văzut-o mai bine pe sora mea vitregă în lumina slabă din pasaj. Era palidă şi trasă la faţă şi…

Mi s-a strâns stomacul când mi-am trecut privirea peste petele de un roşu-închis de pe corsajul rochiei. Ba avea şi pete roşietice-maronii pe rochia-i verde.

— Eşti rănită? Te-a rănit cineva?

M-am simţit împietrită şi pustie. Aveam să-i fac lucruri înfiorătoare, îngrozitoare, oricui îndrăznise să o atingă. Pe cine

trebuie să rănesc?

Ezra nici măcar n-a clipit.

— Sunt bine. Nu sunt rănită. Nu e sângele meu, dar… am nevoie de ajutorul tău.

M-am holbat la ea, simţindu-mă întru câtva mai uşurată.

— Al cui sânge e? am întrebat eu, privind-o în ochi în strălucirea pală a felinarelor cu gaz. Am mijit ochii. Ai nevoie de ajutor ca să îngropi un cadavru?

— Pe toţi zeii, sper că glumeşti.

Nu glumeam.

— Deşi la tine aş apela dacă aş avea nevoie să îngrop un cadavru, s-a corectat ea. Am impresia că te-ai pricepe la asta şi ştiu că ai duce secretul cu tine în mormânt.

Ei bine, nu mi se părea neapărat un atribut minunat de care să fiu mândră, însă aşa era.

— Dar nu despre asta e vorba acum. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Sera. Cu disperare. Şi-a împreunat mâinile. S-a întâmplat un lucru îngrozitor, şi eşti singura care mă poate ajuta.

Dintr-un cu totul alt motiv, m-a cuprins din nou acea senzaţie de nelinişte, şi m-am uitat scurt la pasaj. Era gol. Momentan.

— Ezra…

— E vorba despre Mari. Ţi-o aminteşti, nu-i aşa? E…

— Da, îmi amintesc de prietena ta *din copilărie* cu care *încă* eşti prietenă şi pe care tocmai ce-am văzut-o mai devreme în templu, am întrerupt-o eu, întrebându-mă dacă nu cumva Ezra minţise şi, de fapt, chiar se lovise la cap. Ce-a păţit?

— Un alt copil a avut nevoie de ajutorul nostru. Nu ar fi trebuit să fie o sarcină periculoasă. Fata locuia pe străzi, lângă Trei Pietre – ştii de care zic?

— Da. Am privit-o cu atenţie. Taverna se afla în Oraşul de Jos. Ce s-a întâmplat acolo?

— E foarte neclar. Trebuia să o luăm, şi, cum toată lumea sărbătorea Ritualul, astăzi era cea mai bună ocazie. Atâta tot, a spus

Ezra încet, în şoaptă, şi s-a pus în mişcare, nelăsându-mi de ales decât să o urmez.

Am ieşit din pasaj şi am intrat în curtea îngrijită, îndreptându-ne spre grajduri. Un nou val de artificii au explodat peste mare, aruncând o umbră albastră peste trăsăturile ei.

— Şi am găsit-o imediat. Era cam zdrenţuită, murdară şi neîngrijită, a turuit ea – lucru pe care îl facem amândouă când suntem neliniştite, deşi nu avem acelaşi sânge în vene. Şi foarte înspăimântată, Sera.

— Ce s-a întâmplat? am repetat eu.

— Nu prea ştiu. Totul pare să se fi petrecut în câteva secunde, a zis ea, luând-o pe după colţ.

Am văzut grajdurile, luminate de nenumărate felinare cu untdelemn. M-am uitat imediat la trăsura fără însemne pe care Ezra o folosea în astfel de scopuri. Era parcată mai departe de intrarea în grajduri, la umbra zidului interior. Mi s-a făcut pielea de găină, chiar dacă aerul era cald.

Am încetinit, însă Ezra a iuţit pasul.

— A izbucnit un soi de ceartă între câţiva bărbaţi din cârciumă şi a continuat afară. Cineva a aruncat o halbă, iar fetiţa s-a speriat. A fugit spre bârlogul ei, spre… un soi de alee pe care locuia şi…

Ezra a tras scurt aer în piept când ne-am apropiat de trăsura tăcută. A întins mâna spre uşile ei, în timp ce scântei albe au iluminat cerul dincolo de zid.

Mi-a pierit orice gând la evadare şi corabie. O lumină slabă emanată de un felinar cu untdelemn s-a revărsat din trăsură când Ezra a deschis uşa.

— Bărbaţii au început să se încaiere afară, iar Mari a fost prinsă în încăierare când a fugit după fetiţă. Cred că au luat-o drept bărbat. Avea pelerina închisă, ştii? Ezra a urcat în trăsură, ţinând uşa deschisă pentru mine. A fost trântită la pământ, şi s-a lovit cu capul de vreo clădire sau de drum. Nu ştiu, dar…

Primul lucru pe care l-am văzut au fost două picioare zvelte în

pantaloni negri, cu genunchii îndoiţi şi mâini nemişcate în poală. Apoi o bluză bej scoasă din pantaloni şi şifonată sub o tunică fără mâneci, pătată cu sânge la umeri şi guler. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui Mari. Fruntea-i maronie era pătată cu sânge. Ochii ei, despre care îmi aminteam că erau negri şi intenşi, erau pe jumătate închişi. Avea buzele depărtate, de parcă ar fi tras aer în piept.

Însă în plămânii femeii întinse pe banchetă, proptite de peretele trăsurii, nu pătrundea deloc aer.

Am privit-o pe Ezra ghemuindu-se şi ridicând o cârpă îmbibată de sânge.

— E moartă, i-am spus eu.

— Ştiu, a zis ea uitându-se la mine. Cred că… A tras din nou aer în piept, cu răsuflarea întretăiată. O aduceam aici ca să o vadă tămăduitorul, dar… a trecut în nefiinţă chiar înainte să te găsesc. Nu e moartă de mult timp.

Am încremenit.

— Ezra…

M-a privit drept în ochi.

— Nu trebuie să rămână moartă, Sera.

Capitolul 18

— N-am uitat ce ai făcut când eram copii, mi-a spus Ezra, răsuflând repede. Când pisoiul ăla urât al tău…

— Îl chema Butters, am întrerupt-o eu. Şi nu era urât.

A ridicat din sprâncene.

— Arăta de parcă s-ar fi târât din adâncurile Ţinuturilor Umbrelor.

— Nu ai de ce să-l vorbeşti de rău pe Butters. Era doar… Mi-am amintit de motanul tigrat, căruia îi lipsise jumătate de ureche şi pe alocuri smocuri de blană. Era doar diferit.

— Diferit sau nu, l-ai adus pe *Butters* înapoi la viaţă după ce a înghiţit otrava aia. L-ai atins, şi a prins viaţă.

— După care a murit nici o oră mai târziu.

— Dar nu din pricina ta, mi-a amintit Ezra. A doua lui moarte n-a avut nimic de-a face cu asta.

Oare?

Am încercat să nu mă gândesc la noaptea aceea, la ce se întâmplase când Tavius se dusese la mama şi îi povestise ce mă văzuse făcând. Regina nu mai fusese deloc iubitoare. Ce-i drept, eram convinsă că era foarte tulburător să afli că fiica ta adusese la viaţă o pisică moartă, însă îndeajuns încât să porunceşti ca pisica să fie capturată şi…

Am închis ochii şi i-am deschis din nou când am auzit-o pe Ezra spunând:

— O poţi ajuta.

Am clătinat lent din cap. Marisol fusese mereu amabilă cu mine. Era o persoană bună.

— Butters era o pisică…

— Ai mai făcut-o de atunci? m-a provocat Ezra. Ai mai adus la viaţă vreo biată creatură? Sunt convinsă că ai făcut-o, aşa că nu mă minţi. Mereu ai avut o slăbiciune pentru animale. Nici vorbă să nu o mai fi făcut de-atunci.

M-am gândit la lupul *kiyou.*

— Ai încercat vreodată cu o persoană? m-a întrebat Ezra.

Imaginea Odettei a înlocuit-o numaidecât pe cea a lupului. Asta fusesem pe punctul de-a face când ea deschisese ochii, însă atunci intrasem în panică. Nu gândisem limpede. Acum, gândeam.

— Ezra…

Dispreţuiam şi doar ideea de a o refuza. Făcea parte din familia mea. Familia aceea reală care presupunea mai mult decât a avea aceiaşi părinţi sau acelaşi sânge. Mă apărase de mai multe ori de remarcile usturătoare ale lui Tavius când fusesem Fecioara şi nu putusem riposta. Ezra se aşeza mereu lângă mine în momentele acelea rare când ne strângeam cu toţii la un loc, cum se întâmplase noaptea trecută, ca să nu arăt pe cât de stânjenită mă simţeam. Mă

considera o persoană, nu *un lucru.* Dar să aduc la viaţă o persoană moartă?

— N-am încercat-o niciodată pe un muritor, am spus eu.

— Dar poţi măcar să încerci acum, Sera. Te rog? Nu strică să încerci, a zis ea. Dacă nu va funcţiona, atunci voi şti… voi şti măcar că am încercat totul. Şi dacă va funcţiona? Îţi vei fi folosit darul pe care îl ai ca să ajuţi pe cineva care merită. A şters cu grijă sângele de pe gâtul lui Marisol. Şi, dacă va funcţiona, mă voi asigura că nu îşi va da seama de cât de grav rănită era. Vom fi singurele care vor şti adevărul.

Mi s-a strâns pieptul când m-am holbat la Marisol. Pielea încă nu-i era pământie şi cerată, cum se întâmpla la morţi. Animalele pe care le adusesem înapoi la viaţă fuseseră toate normale după aceea şi muriseră accidental sau de bătrâneţe. Însă cu siguranţă lucrurile stăteau diferit în cazul oamenilor.

— Te rog, m-a implorat Ezra, şi mi s-a strâns inima. Te rog să o ajuţi pe Mari. Nu pot… Nu înţelegi, a zis ea, şi vocea i s-a frânt când s-a uitat la Mari. Pur şi simplu nu pot s-o pierd.

Am tras aer în piept şi l-am simţit cum mi se blochează în gâtlej când m-am uitat la ele. Lucrurile au început să devină clare. Cele două fuseseră apropiate, din copilărie până la maturitate. Marisol nu se căsătorise, iar Ezra nu păruse deloc interesată de numeroşii peţitori care o căutaseră, deşi fusese politicoasă cu ei. Eram de părere că tocmai aflasem de ce.

— O iubeşti, Ezra? am şoptit eu.

Sora mea vitregă şi-a ridicat privirea spre mine şi a spus fără şovăială:

— Da. O iubesc nespus.

O iubea.

M-am întrebat cum era să ţii atât de mult şi de desăvârşit la o persoană, încât să fii dispus să faci orice pentru ea. Eu abia de simţisem o curiozitate şi o poftă efemere, şi zeii ştiau că încercasem să simt mai mult de-atât, să îmi doresc şi să obţin mai mult, însă nu

simţisem niciodată nimic asemănător pentru cei pe care-i întâlnisem în Districtul Grădinilor.

Nu aveam idee cum era să porţi o astfel de dragoste în tine. Oare era la fel de palpitant precum credeam eu că era sau era înspăimântător? Ori ambele? Ştiam că trebuia să fie miraculos. Şi ştiam că nu o puteam lăsa pe Ezra să piardă aşa ceva.

Am înjurat în barbă şi m-am aplecat în faţă.

— Nu ştiu dacă va funcţiona.

— Ştiu. M-a privit în ochi. Nu ţi-aş cere aşa ceva, dar…

— O iubeşti şi ai face orice pentru ea.

Am îngenuncheat în faţa picioarelor lui Marisol, nevenindu-mi să cred că o făceam.

— Da, a răspuns ea cu voce răguşită.

Mi-am pus mâna pe mâna lui Marisol. Pielea i se simţea deja diferit, pentru că sângele nu îi mai pompa prin vene. Am ignorat senzaţia, am strâns-o de mână şi am făcut ce mai făcusem şi înainte. Nu trebuia să mă concentrez prea tare, nici să folosesc o tehnică anume. Mâinile mi s-au încălzit şi m-au furnicat. Am privit spre chipul lui Mari şi pur şi simplu *mi-am dorit* să fie în viaţă.

Însă Marisol nu a dat nici un semn de viaţă.

M-am întins şi mi-am pus cealaltă mână pe obrazul ei. „Trăieşte”. Ar trebui să trăiască. La fel ca Ezra, şi ea îi ajuta pe oamenii din Lasania. Era o persoană bună. „Trăieşte”.

Apoi pe când un alt rând de artificii a explodat în depărtare, s-a întâmplat ceva. Cu atingerea mea.

Am icnit. Sau poate Ezra. Ori poate amândouă când am văzut strălucirea albicioasă slabă ce mi se scurgea de *sub* piele şi printre degete.

— Nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta la Butters, a şoptit Ezra.

— Nu… s-a întâmplat. Am privit cu ochii mari cum strălucirea argintie a zvâcnit, prelingându-se peste pielea lui Marisol. Lumina… era *eather.* Probabil asta îmi alimenta darul. Doar că nu-l mai

văzusem izvorând din mine până atunci.

Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic.

Am început să mă întristez din pricina Ezrei şi a lui Marisol, iar căldura din mâinile mele s-a redus, împreună cu strălucirea slabă.

— Îmi pare rău, Ezra, dar…

Am simţit cum degetele lui Marisol îmi zvâcnesc în palmă. Apoi i-a tresărit mâna. După aceea, i s-a mişcat tot braţul.

— A funcţionat, a zis Ezra cu voce răguşită. Apoi a întrebat mai tare: A funcţionat?

Mi-am întors din nou privirea spre chipul lui Marisol. Puteam să jur că pielea îşi recăpătase deja nuanţele calde, dar mi-era greu să-mi dau seama în lumina felinarului. Nu am îndrăznit să vorbesc, dar, într-un ungher dosnic al minţii mele, m-am gândit la croitoreasă. Dacă învia ca ea?

Probabil ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte.

Marisol şi-a mişcat pleoapele şi a tras adânc aer în piept, după care a tuşit cutremurându-se din tot corpul. Atunci, i-am văzut dinţii. Nu avea colţi, slavă zeilor.

Funcţionase.

Pe toţi zeii, chiar funcţionase.

I-am dat drumul la degete şi m-am lăsat pe spate, plecându-mi privirea spre mâinile mele. Mi-am pierdut echilibrul şi-am picat în fund, în timp ce Ezra a apucat-o pe Marisol de umăr.

Funcţionase.

Am simţit dintr-odată o pală de aer rece pe pielea umedă a gâtului şi-am ridicat capul. Mi-am înfiorat toată. Mi-am vârât mâna sub păr şi mi-am atins ceafa, dar n-am simţit decât pielea mea.

— Respiră adânc de câteva ori. Ezra s-a uitat la mine, cu ochi lucioşi, după care s-a concentrat asupra lui Marisol. Cum te simţi?

— Puţin ameţită. Mă doare capul de zici că am fost călcată în picioare de cai. Marisol s-a încruntat, apoi s-a întors spre Ezra. Dar, altfel, mă simt bine. Puţin confuză, însă… am reuşit să o luăm pe fată? E bine?

Ezra a apucat-o pe Marisol de obraji şi a sărutat-o, întrerupând-o din orice era pe punctul de a spune. Şi nu a fost doar un pupic inocent, ca între prietene.

Presupun că asta mi-a alungat orice îndoieli aş mai fi avut în legătură cu relaţia lor, pentru că era genul de sărut despre care citisem în cărţi – genul de sărut de care avusesem parte cu Ash.

Când s-au despărţit, Marisol zâmbea uşor nedumerită.

— Am… impresia stranie că se poate să fi făcut ceva foarte neînţelept.

Ezra a râs apăsat.

— Tu? Să faci ceva neînţelept? Nu de data asta. Şi-a trecut degetele mari peste obrajii lui Marisol. Ai fost trântită la pământ. Te-ai lovit la cap.

— Da? Şi-a dus palma la tâmplă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi căzut. Şi-a coborât mâna la loc. Sera? a întrebat ea, încruntându-se uşor. Ce cauţi aici?

— Ezra a crezut că ai murit, am spus eu. Aşa că te-a adus aici ca să o ajut să te îngroape.

— Poftim? a mormăit ea, uitându-se la Ezra.

Sora mea vitregă a râs, frecându-i palma lui Marisol între ale ei.

— Se prosteşte. Te aduceam la tămăduitorul familiei şi m-am întâlnit cu ea. Nu-i aşa, Sera?

— Aşa-i. Cum mâinile îmi tremurau, le-am ascuns sub picioare. Dar eşti bine, aşa că ar trebui să plec.

— În regulă. Marisol mi-a zâmbit uşor. Mulţumesc că nu m-ai îngropat de vie!

M-am ridicat iute.

— Cu plăcere!

— Apropo, arăţi bine, mi-a spus Marisol, ridicându-şi privirea spre mine. Chiar frumoasă. Vindiacul. Ţi se potriveşte culoarea.

— Mulţumesc, am şoptit eu, uitând că îmi schimbasem veşmintele mai devreme.

M-am întors şi am ieşit pe uşa trăsurii chiar pe când a explodat

un rând de artificii albe.

Ezra m-a urmat.

— Mă întorc imediat.

— N-am de gând să plec nicăieri. Marisol s-a lăsat pe spate şi şi-a plecat privirea. Zeilor mari, sunt plină de mizerie. Unde m-am lovit la cap? Într-o grămadă de noroi?

Am sărit din trăsură şi am făcut câţiva paşi, după care m-am oprit, tivul vindiacului încolăcindu-mi-se pe după genunchi. M-a umplut un soi de energie caldă şi plină de neastâmpăr când Ezra a coborât din trăsură şi a închis uşa în urma ei.

— Chiar n-am crezut că va funcţiona, am spus eu.

Ezra s-a apropiat de mine şi-a dat să mă atingă, dar s-a oprit.

— Vreau să te îmbrăţişez, dar sângele… îţi va distruge vindiacul. Iată o propoziţie pe care nu m-am aşteptat să o aud vreodată de la Ezra. Şi chiar îţi vine foarte bine. A tras adânc aer în piept. Mulţumesc! Pe toţi zeii, Sera, mulţumesc! Nu ştiu cum te-aş putea răsplăti vreodată.

— Nu trebuie să mă răsplăteşti. De fapt, ai putea să o faci asigurându-te că nu va descoperi niciodată adevărul. Nu ştiam ce ar fi crezut Marisol dacă ar fi ştiut. Oare ar fi fost recunoscătoare? Sau confuză? Poate chiar speriată? Furioasă?

— Mă voi asigura că nu va afla niciodată, mi-a jurat Ezra, după care a urmat o clipă de tăcere. Nu ai idee, nu-i aşa?

— Despre ce anume?

— Că ce ai făcut e o binecuvântare. Părea a vrea să mă scuture bine. *Tu* eşti o binecuvântare, Sera. Orice ţi-ar spune sau orice ar crede altcineva, eşti o binecuvântare. Ai fost mereu. Trebuie să ştii asta.

Am simţit cum mă îmbujorez şi am început să mă joc agitată cu nasturii vindiacului.

— Doar mâinile mele sunt speciale uneori. Atâta tot.

— Nu e vorba despre mâinile tale. Nici măcar despre darul tău – şi, da, asta este: un dar. Nu un eşec. Nu ai dat greş.

Am tras aer în piept, tremurător, dar nu a reuşit să-mi potolească usturimea din gât. M-am jucat în continuare cu nasturele. Ce spusese…

Nu credeam că înţelegea cât de mult însemnau cuvintele acelea pentru mine. Şi nu credeam nici că eu aş fi putut să o recunosc, pentru că asta ar fi însemnat să admit cât de tare *mă răneau* toate celelalte cuvinte.

— Sera, a spus Ezra în şoaptă.

Mi-am dres glasul.

— Probabil ar trebui să o duci la tămăduitor să vadă cum se simte. Poate nu în noaptea asta, am spus eu, schimbând repede subiectul, în caz că încă se vede cât de grav a fost rănită. Dar ar trebui să o vadă cineva.

— Mă voi asigura de asta.

Am încuviinţat din cap, după care mi-am ridicat privirea spre ea.

— Tatăl tău sau regina ştiu despre ea? Despre voi două?

Ezra a izbucnit într-un râs înecăcios.

— Categoric nu. Dacă ar şti, ar plănui nunta înainte să apucăm să ne logodim măcar.

Mi-am simţit buzele zvâcnindu-mi şi mi-am depărtat braţele.

— Şi asta ar fi chiar atât de rău? O iubeşti.

— Şi cred… că şi ea mă iubeşte. Şi-a plecat capul, zâmbind discret. Dar e o relaţie nouă. Adică, ne ştim de-o viaţă, dar nu e ca şi cum am fi ştiut în tot acest timp ce însemnam una pentru cealaltă. Sau că ne-am fi dat seama. Nu vreau să se implice coroana în asta.

— E de înţeles. M-am masat pe ceafă. Ar trebui să te întorci.

— Aşa voi face. A ezitat, apoi mi-a spus: De ce nu vii cu noi? Cât ne curăţăm, pot cere să ni se trimită mâncare în odăi.

— Mersi, dar cred că mă voi duce la culcare curând.

Am văzut-o înghiţind în sec.

— Ar trebui să te întorci la Marisol.

A încuviinţat din cap şi-a dat să se întoarcă, dar s-a oprit. S-a

apropiat de mine şi m-a cuprins cu braţele.

La început, am încremenit, şocată. Mă atingea. *Mă îmbrăţişa,* şi, preţ de câteva secunde, nu am ştiut cum să reacţionez. Aveam simţurile supraîncărcate când mi-am ridicat braţele şi am cuprins-o, îmbrăţişând-o cu mişcări băţoase. Mi s-a părut stânjenitor şi straniu… după care mi s-a părut *minunat.*

Ezra m-a îmbrăţişat – m-a strâns tare – şi apoi mi-a dat drumul.

— Te iubesc, Sera!

Copleşită, am privit-o dându-se în spate şi zâmbind şovăitor. Am rămas locului, în timp ce s-a întors şi s-a dus la trăsură. N-am respirat până n-a urcat în ea.

Am înghiţit în sec, cu greu, închizând scurt ochii.

— Şi eu te iubesc, am şoptit.

M-am întors lent şi am străbătut grăbită curtea, îndepărtându-mă de sora mea vitregă şi de trăsură – de prima mea *îmbrăţişare.* Şi de sărutarea rece pe care o simţeam pe ceafă, de groaza ce înlocuia tot mai mult căldura, cuibărindu-mi-se în piept, ca o piatră, şi avertizându-mă că trecusem o linie.

Făcusem ce mă avertizase Odetta că aveam să fac.

Mă jucasem de-a zeiţa primitivă.

Capitolul 19

Funcţionase.

Nici măcar… nu puteam începe să pricep ce făcusem. Adusesem un muritor înapoi la *viaţă.* Nu ştiam dacă pur şi simplu nu crezusem că darul meu avea să funcţioneze în cazul muritorilor sau dacă nu crezusem vreodată că aveam să fac aşa ceva. Şi strălucirea argintie? Era ceva cu totul nou. Oare se întâmplase pentru că îmi folosisem darul pe un muritor? Nu ştiam sigur. Am stat întinsă în pat ore întregi, nereuşind să-mi potolesc gândurile îndeajuns încât să pot adormi, chiar dacă nu mai simţeam de mult apăsarea aceea rece pe ceafă.

Nimeni în afară de Ezra nu avea să afle vreodată. Marisol nu avea să afle niciodată adevărul, iar avertismentul Odettei nu avea să se adeverească.

Totul era în regulă.

Nimic nu se schimbase. Sufletul lui Marisol nu intrase încă în Ţinuturile Umbrelor, aşa că nu era ca şi cum *el* – zeul primitiv al morţii – avea să afle vreodată. O făcusem doar acum şi nu aveam să o mai fac vreodată, aşa că trebuia să nu mă mai gândesc la asta.

Până când am reuşit în sfârşit să adorm, cerul nopţii începuse deja să se lumineze în nuanţe de gri. M-am învârtit pe toate părţile în patul îngust, şi, în aerul cald şi stătut din odaie, mă mânca pielea de la cămaşa de noapte subţire, iar perna mi s-a părut prea plată, apoi prea umflată. Am visat că eram urmărită de lupi şi de şerpi. Am visat că fugăream un bărbat brunet care nu voia nicicum să se întoarcă spre mine, indiferent de câte ori l-aş fi strigat. Şi, de fiecare dată când m-am trezit, puteam să jur că am auzit vocea Odettei.

Nu ştiam sigur ce anume m-a trezit din somnul meu agitat, dar, când am deschis ochii, nici măcar nu aveam capul pe pernă, iar soarele târziu de dimineaţă strălucea puternic. Am clipit rapid, surprinsă că reuşisem să dorm până atât de târziu. Nu plănuisem să o fac, însă, când m-am rostogolit pe spate, am fost uşurată să descopăr că nu mă mai dureau tâmplele.

Tavius se sprijinea de uşa închisă a odăii mele, cu braţele încrucişate peste piept.

M-am holbat la el preţ de-o veşnicie, sau cel puţin aşa mi s-a părut, nefiind prea convinsă că era aievea. Nu exista nici un motiv logic ca să se afle aici. Absolut nici unul. Cu siguranţă că era un coşmar.

— Ce drăguţ din partea ta că te-ai trezit în sfârşit, mi-a spus Tavius.

Mi-am revenit din stupoare şi m-am ridicat brusc.

— Ce naiba cauţi în odaia mea?

— Am nevoie de un motiv? Sunt prinţul. Pot merge unde vreau,

a răspuns el şi apoi a râs, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

L-am privit cu atenţie şi mi-am coborât un picior gol pe podeaua de piatră. Avea părul nepieptănat şi faţa roşie pe sub barba scurtă ce-i acoperea maxilarul. Cămaşa albă cu care era îmbrăcat îi era scoasă din pantaloni şi şifonată. La fel şi pantalonii albi lejeri. Arăta de parcă încă nu se culcase. Mi-am întors privirea spre chipul lui. Ochii îi *străluceau.*

— Eşti beat? l-am întrebat. De-aia te-ai rătăcit în drum spre odăile tale?

— Ştiu întocmai unde sunt. Tavius şi-a desfăcut braţele şi s-a împins de lângă uşă. Trebuie să discutăm.

Orice urmă de somnolenţă mi-a dispărut într-o clipită. L-am privit din nou, din cap până-n picioare, căutând să văd dacă era înarmat. N-am zărit nici o armă.

— Noi doi nu avem despre ce să vorbim, am spus eu şi am întins încet mâna peste salteaua subţire spre perna mea, sub care, în ultimii trei ani, începusem să-mi ţin pumnalul când dormeam. Dacă nu cumva vrei să-mi zici că-ţi pare rău că din cauza ta au murit trei gardieni.

S-a încruntat la mine.

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

— Chiar ai de gând să te prefaci că n-ai avut nimic de-a face cu gardienii care m-au atacat?

Mi-am coborât şi celălalt picior pe podea şi m-am mişcat spre patul capului.

— Ah, despre ei vorbeşti.

— Da, despre gardienii pe care i-ai angajat ca să-şi rişte viaţa pentru bani pe care nu-i ai de fapt.

A rânjit.

— Ai o părere mult prea bună despre tine însăţi dacă ai impresia că aş irosi o singură monedă pe orice ar avea de-a face cu tine.

— Dacă vrei să mă insulţi, va trebui să te descurci mai bine de-

atât, am ripostat eu, vârându-mi degetele sub pernă.

— E purul adevăr, surioară.

— Nu mă numi *sora* ta, am scrâşnit eu. *Asta* chiar e o insultă.

I s-a tăiat răsuflarea, şi nările i-au fremătat când şi-a lăsat capul pe spate.

— Îmi vei vorbi cu respect.

Am râs cu asprime.

— Ba nu. Nu o voi face. Îţi *voi da* în schimb ocazia să pleci din odaia mea cu trupul şi orgoliul intacte.

Mi-a zvâcnit un muşchi de la tâmplă, şi m-am pregătit să răbufnească de furie. În schimb, a râs uşor, iar eu am început să mă neliniştesc.

— Ce guralivă eşti, *soră.* Trebuie să recunosc sincer că te preferam blândă şi supusă.

— Nu mai spune!

Mi-am răsfirat degetele sub pernă şi… nu am găsit *nimic.* M-am uitat la pernă şi mi s-a pus un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat, soră? m-a întrebat Tavius, şi mi-am întors brusc privirea spre el. Şi-a dus mâna la spate. Îţi lipseşte ceva?

Nu mi-a venit să cred când l-am văzut scoţând pumnalul din piatră de umbre de la spate. Neliniştea a început să prindă rădăcini în pieptul meu.

— Cum l-ai luat?

— Dormeai. Nici măcar nu ai simţit când l-am scos de sub pernă, mi-a răspuns el. Ce loc neinspirat în care să ţii o astfel de armă. A rânjit. Ar fi fost mai în siguranţă sub saltea.

De… când se afla în odaia mea? Mi s-a făcut greaţă când mi-am scos mâna de sub pernă şi am apucat marginea saltelei. Nici vorbă ca Tavius să fi fost îndeajuns de silenţios sau de discret încât să facă una ca asta. Probabil dormisem mai adânc decât îmi dădusem seama. M-am forţat să trag aer în piept, prelung şi lent. Poate că avea pumnalul meu, dar asta era tot ce avea.

— Despre ce vrei să vorbim, Tavius? am întrebat eu, estimând

că distanţa dintre noi era de circa doi metri.

— Atât de sfidătoare, a şoptit el, îmbujorându-se şi mai tare.

A înfipt din senin pumnalul în şifonier, făcându-mă să tresar. Mânerul alb s-a cutremurat de la impact. Uram faptul că mă luase prin surprindere. Şi l-am urât din toată fiinţa când a zâmbit şi mai batjocoritor.

Puneam rămăşag că era foarte mândru de ce făcuse cu pumnalul. Şi eram pregătită să pun rămăşag şi că era prea arogant ca să-şi dea seama că tocmai renunţase la singura lui şansă de a se proteja, oricât de neînsemnată ar fi fost ea.

— Ai face bine să pleci din odaia mea, l-am avertizat, proptindu-mă bine în picioare.

— Iar tu ai face bine să-ţi schimbi atitudinea, mai ales după cele întâmplate.

„Cele întâmplate?”

— Are legătură cu faptul că am participat la Ritual? Muşchii de la picioare mi s-au încordat când m-am ridicat. Chiar voi fi pedepsită pentru o abatere atât de îngrozitoare?

— A fost o ispravă pe cinste să îndrăzneşti să-ţi arăţi faţa. Dar… Şi-a plecat privirea şi a înghiţit în sec. Cămaşa de noapte abia de-mi ajungea până la genunchi. S-a lăsat distras de perversitatea lui.

Şi avea să-l coste.

M-am năpustit înainte, nu spre el, ci spre pumnal. Mi s-a părut a fi alegerea inteligentă, chiar dacă nu şi cea pentru care aş fi optat din impuls. Instinctul îmi cerea să mă năpustesc asupra lui şi să-l dobor la pământ, dar ştiam şi că orice rană i-aş fi provocat avea să-mi fie întoarsă înzecit. De aceea am ales să iau pumnalul, gândindu-mă că îl puteam ameninţa ca să plece.

Iar alegerea asta m-a costat.

Tavius s-a mişcat mai repede decât anticipasem. Într-o frântură de clipită, mi-am dat seama că îl subestimasem. S-a izbit în mine, ţintuindu-mi braţele pe lângă corp.

— Nu prea cred, a zis el.

Ne-a învârtit atât de repede, încât m-am împiedicat. S-a împins cu putere, forţându-ne să înaintăm. Am lovit cu piciorul, însă am nimerit doar aer. S-a întors din nou, iar odaia sărăcăcioasă s-a învârtit cu sălbăticie. Am zărit patul înainte ca el să-mi dea drumul pe saltea, pe burtă.

Salteaua nu era deloc moale. La impact, mi s-a tăiat răsuflarea şi am simţit un junghi de durere în mijloc. Am dat să mă întorc, dar s-a aruncat peste mine, ţintuindu-mi picioarele şi trunchiul sub corpul lui şi braţele sub amândoi.

Eram prinsă în capcană.

— Poate că te-ai antrenat, însă la urma urmei eşti doar o femeie slabă. M-a împins în saltea. Care în sfârşit mă va asculta, fir-ar să fie!

„Eram prinsă în capcană”.

— Dă-te jos de pe mine! am ţipat eu, cu gura lipită de saltea.

M-a apăsat cu cotul pe ceafă, afundându-mi capul în aşternuturi. Când am tras aer în piept, am inspirat cearşaful de pe pat. Am simţit cum explodează în mine o senzaţie de panică, precum o fiară sălbatică, şi m-am zbătut, dar n-am reuşit să mă mişc nici măcar doi centimetri. Am ţipat cu gura lipită de saltea, iar strigătul a ieşit înăbuşit. Inima îmi bătea cu putere. Nu puteam trage suficient aer în piept. Nici măcar când am reuşit să îmi întorc uşor capul într-o parte, cât să nu mai inspir cearşaful. Tot nu puteam să-mi umplu plămânii cu aer.

— Acum, vei începe să mă respecţi. Ştii de ce? I-am simţit răsuflarea-i împuţită pe obraz, cu iz de bere stătută şi lichior. Întreabă-mă, *soră*. Întreabă-mă de ce!

— De ce? m-am răstit eu, icnind când m-a apăsat cu cotul sub gât şi am simţit o explozie de durere pe şira spinării.

M-a cuprins o furie învolburată ce s-a amestecat cu senzaţia crescândă de panică. Nu reuşeam să trag aer în piept şi nu puteam îndura să-i simt greutatea, să-l simt pe el. Am ţipat din nou, şi m-a izbit cu antebraţul în ceafă, apăsându-mi faţa înapoi în saltea. Mai

să-mi sară inima din piept! Pe toţi zeii, aveam să-l ucid. Aveam să-i scot ochii cu mâinile goale şi apoi aveam să-i tai mâinile şi…

Şi-a lipit gura de urechea mea.

— Pentru că acum sunt rege.

Inima a început să-mi bată năvalnic. Nu l-am crezut.

— Da, mi-a zis el în şoaptă, apucându-mă de păr. Mi-a ridicat capul şi am luat cu greu câteva guri de aer. M-ai auzit bine. Sunt rege.

— Cum? Tatăl tău…

— A murit în toiul nopţii. În somn.

Mi-a tras capul pe spate, cu putere. Am simţit o durere aprigă pe tot scalpul şi presiune pe şira spinării, căci îmi ţinea capul şi gâtul într-un unghi nefiresc.

— Tămăduitorii spun că suferea de o boală a inimii.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Nu avea nici un sens. Dar dacă spunea adevărul? Cum se simţea Ezra? Dar mama mea?

— Aşa că am urcat pe tron, chiar dacă beau şi fugăresc fuste. Ce zici de asta?

Ce ziceam de asta?

— Se pare că soarta are simţul umorului, m-am căznit eu să rostesc.

— Curvă proastă!

M-a împroşcat cu salivă pe obraz şi a continuat să mă tragă de păr. Pe toţi zeii, avea să-mi frângă gâtul.

— Nu cred că înţelegi ce înseamnă asta pentru tine. Tata te-a lăsat să faci ce voiai, chiar dacă ne-ai dezamăgit. Te-a lăsat să le vorbeşti cum voiai tu oamenilor. Să îmi vorbeşti mie aşa cum o faci. Gata cu asta!

— Ai un orgoliu chiar atât de fragil? m-am răstit eu.

Tavius mi-a împins faţa în saltea. Puţina uşurare care m-a încercat când nu am mai simţit presiune pe gât şi pe şira spinării a fost înlocuită de o panică sufocantă. M-am zbătut din nou când am reuşit să trag puţin aer în piept.

— Însă lucrurile se vor schimba acum. Nu vei mai fi protejată. Nici ajutată de cavalerul tău.

Am încremenit. Nu m-am mai zbătut când vorbele lui au pătruns prin senzaţia de panică.

M-a apucat mai strâns de păr.

— Sir Holland a fost realocat azi-dimineaţă. Se afla pe corabia care a plecat spre insulele Vodina. Va supraveghea personal un tratat de pace între regatele noastre.

Mi s-a strâns gâtlejul. Sir… Sir Holland fusese trimis în Vodina? După ce păţiseră lorzii lor… După ce le făcusem *eu?* Era ca o sentinţă la moarte. Dacă Tavius spunea adevărul. Nu-mi puteam închipui că Sir Holland ar fi plecat fără să îşi ia rămas-bun. Şi-ar fi făcut timp pentru asta. Dacă nu cumva fusese privat de această ocazie. Mi s-a pus un nod în piept.

— E în viaţă? am scrâşnit eu.

— Momentan, ar trebui să fie, a răspuns Tavius, şi nu eram convinsă că îl puteam crede. Însă îmi puteam, oare, îngădui să mă îndoiesc de adevărul lui?

— Dar tu? a continuat el. Cred că îţi vei dori să te fi aflat în drum spre Vodina cu el.

Au început să mă usture ochii în timp ce încercam cu disperare să-mi înfrânez emoţiile. Regele Ernald murise. Nu fusesem prea apropiată de el, însă îl ştiam de-o viaţă. Şi Ezra? Mama mea? Sir Holland? Cum rămânea cu poporul Lasaniei? Nu se putea întâmpla una ca asta.

— Nu sunt ca tatăl meu, a spus el. Nici ca mama ta. Nu cred câtuşi de puţin că zeul primitiv va veni după tine. A văzut că nu eşti bună de nimic. Te-a respins. Nu vei salva regatul.

I-am simţit cuvintele ca pe nişte tăieturi pe piele.

— Şi tu o vei face?

— Da.

Mai că n-am pufnit în râs.

— Cum?

— Vei vedea cât de curând, mi-a promis el. Dar mai întâi trebuie să înţelegi un lucru. Pot să-ţi fac ce vreau acum. Nici un om nu s-ar băga să mă oprească, şi, hai să fim sinceri, nu i-ar păsa nimănui îndeajuns încât să o facă. Mi-a înclinat din nou capul într-o parte. Nu mai eşti aşa guralivă acum, nu-i aşa? Da, ar fi cazul să-ţi revizuieşti atitudinea.

— De ce? De ce mă urăşti atât de tare? l-am întrebat eu, deşi mi-am spus în sinea mea că nu-mi păsa. Te-ai purtat aşa din prima zi.

— De ce? Tavius a râs. Eşti chiar atât de mărginită?

Eram surprinsă că ştia semnificaţia cuvântului.

— Aşa se pare.

— Erai Aleasa, sortită să-i aparţii zeului primitiv al morţii, a spus el. Ai dat greş în privinţa asta, dar asta nu schimbă cine eşti cu adevărat, *prinţesa* Seraphena, cel din urmă vlăstar din spiţa lui Mierel.

Mi-a stat inima-n loc când am înţeles, însă îmi venea greu să cred aşa ceva.

— Îţi… faci griji că voi încerca să revendic tronul.

— Ai putea s-o faci, a şoptit el. Mulţi nu te-ar crede. Cred că nici măcar mama ta nu te-ar sprijini, însă vor fi destui dispuşi să te creadă – să creadă pe oricine ar pretinde că e un Mierel.

În toţi aceşti ani, presupusesem că Tavius nu îşi dorea să preia coroana. Nici măcar o dată nu mă gândisem că mă ura din pricina dreptului meu de a revendica tronul. Mă înşelasem… amarnic.

— Am o întrebare, soră. Ce vrei să fac în clipa asta?

Să mori.

Să mori încet şi dureros.

— Vrei să mă ridic de pe tine? m-a tachinat el. Atunci, spune-o.

N-am spus nimic.

Şi-a înfipt degetele în părul meu şi mi-a tras capul pe spate atât de brusc, încât m-a străbătut un junghi de durere pe şira spinării.

— Spune-o cu respect, Sera.

Fiecare părticică din mine s-a revoltat, însă m-am forţat să-mi

mişc maxilarul. M-am forţat să împing cuvintele pe vârful limbii.

— Dă-te jos de pe mine, Tavius.

— Nu. Nu aşa. Ştii tu.

Îl uram. Pe toţi zeii, îl *uram.*

— Te rog.

A ţâţâit nemulţumit; era limpede că-i plăcea situaţia.

— Trebuie să spui: „Vrei, te rog, să te dai de pe mine, *rege* Tavius?"

Am deschis ochii şi m-am concentrat asupra razelor de lumină ce pătrundeau prin fereastra mică.

— Nu eşti regele meu, nici nu vei fi vreodată.

Tavius a încremenit deasupra mea, după care mi-a dat drumul şi s-a ridicat brusc de pe mine. M-am întors repede pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

Tavius s-a dat în spate, zâmbind.

— Pe toţi zeii, speram că vei răspunde aşa. Ştii ce-ai făcut?

M-am holbat la el, cu durere în maxilar.

— Ai făcut o afirmaţie trădătoare.

Ochii i-au strălucit din nou, febrili. Tavius a apucat mânerul pumnalului meu şi l-a scos din şifonier. O bucată de lemn a zburat prin aer. Şi-a vârât pumnalul la centură şi a urlat un singur cuvânt:

— *Gardieni.*

Am sărit în picioare când s-a deschis uşa şi doi gardieni regali au intrat cu paşi apăsaţi în odaie. Însă fiorul rece de groază ce mi-a străbătut şira spinării nu era din cauza lor, ci a celui care a rămas pe coridor. Era Pike, gardianul regal care fusese în faţa uşii… de la biroul tatălui meu vitreg în ziua în care îi găsisem pe cei din familia Couper. Din pricina a ceea ce ţinea în mână.

Un arc.

Îndreptat spre pieptul meu.

Toată fiinţa mi-a încetinit în timp ce m-am holbat la muchia ascuţită a săgeţii, pe care Pike o ţinea cu mâini statornice.

— Împotriveşte-te, şi cred că ştii întocmai ce se va întâmpla, a

spus Tavius.

Nu mi-am putut lua privirea de la vârful ascuţit.

Eram rapidă, însă nu mai rapidă decât o săgeată. Mi-am dat seama din mina nerăbdătoare a lui Pike că spera că aveam să mă împotrivesc. Zâmbetul de pe chipul lui Tavius mi-a dat de înţeles acelaşi lucru.

Şi în clipa aceea am înţeles că, oricare ar fi fost planul lui Tavius, pentru acum sau pentru mai târziu, cel mai probabil nu se aştepta să supravieţuiesc. Şi erau şanse mari şi să vrea să mă rog de el, să plâng sau să implor.

Nu aveam să-i ofer această satisfacţie. Nu aveam să mă împotrivesc. Nu aveau să vadă aşa ceva de la mine.

Mi-am îndreptat spatele şi am tras aer în piept, lent şi adânc. Nu aveam să le dau *nimic.*

În adâncul meu, lucrurile încetiniseră, dar în afara mea păreau să fi prins viteză. Cei doi gardieni m-au apucat de braţe cu mâini înmănuşate şi m-au scos din odaie. Tavius i-a spus ceva gardianului regal care aştepta la capătul coridorului, prea încet ca să-l aud. Gardianul s-a întors şi-a trecut pe lângă noi în pas alert, în timp ce ceilalţi doi m-au forţat să cobor la parter şi m-au dus pe coridorul folosit de servitori.

Am văzut ca prin ceaţă chipurile celor pe lângă care am trecut. Nu ştiam dacă s-au uitat spre noi, cât au văzut sau ce părere aveau când gardienii m-au condus prin sala cea mare, trecând printre coloanele împodobite cu elemente aurii traforate şi intrând în cea mai grandioasă încăpere din Wayfair. Stindarde mai înalte ca multe dintre casele din Carsodonia atârnau de la tavanul de sticlă în formă de dom până la podea, blazonul regal auriu strălucind în lumina numeroaselor lămpi cu gaz şi sfeşnice cu lumânări. Un al doilea rând de piloni înconjura parterul, creând un alcov oarecum privat. Şi aceştia erau împodobiţi cu modele aurii, iar elementele traforate continuau şi pe podeaua de gresie şi calcar, în jos pe treptele late ale alcovului şi apoi în faţă, asemenea unor nervuri de aur, ajungând

până la podiumul înălţat pe care se aflau tronul din diamante şi citrin al regelui şi cel al reginei.

Acum, erau goale, însă unul din ele era acoperit cu pânză albă. Petale negre fuseseră presărate pe ea – gest ceremonial ce simboliza trecerea în nefiinţă a regelui.

Încăperea circulară masivă era încă în dezordine după celebrările de noaptea trecută. Servitorii au încremenit când am intrat – erau cu zecile.

— Toată lumea afară! a urlat Tavius. Acum!

Nimeni n-a şovăit. Au ieşit degrabă din sala cea mare, într-o învolburare de tunici şi bluze albe apretate. I-am întâlnit privirea unuia dintre ei. Era fata tânără care se aflase în încăperea în care mă aşteptaseră gardienii. Avea ochii albaştri mari, însă şi-a întors iute privirea, plecând-o spre podea.

Tavius a coborât cu paşi apăsaţi treptele late, iar privirea mi-a alunecat spre obiectul spre care se îndrepta. Statuia zeului primitiv al vieţii. Zeul primitiv Kolis fusese surprins cu o minuţiozitate ce-ţi tăia răsuflarea. Sandalele de luptă cu talpă dură şi apărătorile metalice din jurul picioarelor păreau reale, la fel şi tunica până la genunchi şi zalele ce-i acopereau pieptul şi trunchiul, toate sculptate din marmura cea mai deschisă la culoare. Într-o mână ţinea o suliţă, iar în cealaltă – un scut. Războinicul. Protectorul. Regele zeilor primitivi, al zeilor şi al muritorilor. Până şi oasele de la mâini şi părul ondulat fuseseră surprinse uimitor de în detaliu. Însă chipul îi era neted.

Lipsa trăsăturilor mă tulbura mereu, aşa cum se întâmpla şi când vedeam reprezentările rare ale zeului primitiv al morţii.

Tavius şi-a ridicat privirea spre statuie.

— E bine aici. S-a întors spre mine, zâmbind superior. Un loc potrivit pentru tine, zic eu.

„Inspiră”. În timp ce gardienii regali m-au forţat să cobor scările, nu ştiam ce avea de gând sau care urma să-mi fie pedeapsa. Picioarele mi s-au udat de la lichidul vărsat pe jos. „Menţine”. Am

călcat pe petale albe. Mi-am ridicat privirea spre chipul de piatră şi fără trăsături al lui Kolis, împotrivindu-mă tremurului pe care începeam să-l simt în picioare. Mi-am forţat muşchii să se încordeze când am auzit paşi în spatele meu. „Expiră”.

— Ah, exact la timp, a zis Tavius, împreunându-şi mâinile. Legaţi-o şi aşezaţi-o în genunchi.

„Inspiră”. Am simţit vârful săgeţii împingându-mă în spate. M-am lăsat în genunchi cu mişcări băţoase, la picioarele zeului primitiv. Gardienii regali mi-au împreunat mâinile, iar gardianul care aşteptase în afara odăii, la capătul coridorului, a venit brusc lângă mine şi mi le-a legat cu o funie. Nu am schiţat nici o reacţie când a legat funia pe după braţul statuii, trăgându-mă tare şi forţându-mă să ridic mâinile deasupra capului.

„Menţine”. Mă dureau plămânii când gardienii s-au dat în spate. Nu trăsesem aer în piept suficient de adânc. Am expirat o cantitate mică de aer. *Ce se întâmpla? Ce se…* Tavius a dispărut din câmpul meu vizual. Mi-am întors capul într-o parte, ca să văd ce făcea…

S-a auzit un şuierat subţire care mi-a îngheţat pielea. Nu. Nu, nu ar face aşa ceva. Inima a început să-mi bată cu putere, şi am tras de legături, iar stomacul mi s-a strâns. Cunoşteam sunetul. Îl auzisem când intrasem în hambar în noaptea aceea în care îşi biciuise calul pentru că-l aruncase din şa. Nu se putea să…

— Mi s-a părut mereu că eşti ca un cal sălbatic. Prea încăpăţânată. Prea nărăvaşă. Prea mândră, în pofida numeroaselor tale defecte, a zis Tavius tărăgănat, apropiindu-se.

L-am auzit trecându-şi biciul de piele peste palmă.

— Există o singură cale de-a face un armăsar să-şi respecte stăpânul. Trebuie să-l îmblânzeşti. Tavius a îngenuncheat lângă mine. Nu avea strop de căldură în ochi. Strop de umanitate. Aşa cum ar fi trebuit să fi fost şi tu îmblânzită când ai dezamăgit întregul regat. Însă îţi vei învăţa lecţia astăzi.

M-am holbat la el, iar inima mi-a încetinit. Nu eram acolo. Nu

simţeam gresia rece de sub genunchi sau frânghia prea strâmtă şi aspră din jurul încheieturilor. Mi-am pus vălul. M-am retras în mine însămi, însă nu m-am pierdut de tot. Nu eram un vas gol. Pânza nu era albă. Ceva întunecat şi îngrozitor a scânteiat în mine, ca o cremene scăpărată cu violenţă. Un foc ca de gheaţă s-a aprins în pieptul meu. Mi s-a revărsat în corp, umplând toate locurile goale. Sângele a început să îmi clocotească şi pieptul să îmi zvâcnească. Am simţit pe gâtlej gust de umbre şi de moarte, în timp ce focul de gheaţă ardea în mine. L-am privit pe Tavius în ochi şi am zâmbit.

M-am auzit rostind cuvinte, propoziţii întunecate.

— Te voi ucide. Abia de mi-am recunoscut propria voce. Îţi voi reteza mâinile şi-ţi voi smulge inima din piept, după care îi voi da foc. Te voi privi cum arzi.

Pupilele i s-au dilatat.

— Curvă proastă ce eşti!

Am râs. Nici măcar nu mi-am dat seama de unde a venit râsul acela, însă mi s-a părut străvechi şi nesfârşit. Şi nu îmi aparţinea. Mi s-a părut că şi Tavius şi-a dat seama. Preţ de o clipă, aş fi jurat că am văzut teamă în ochii lui. Îndoială. Preţ de o clipă doar, după care a rânjit.

— Ba nu vei face nimic, soră. Mă îndoiesc că vei fi în stare să-ţi rosteşti propriul nume după ce voi termina cu tine. Îţi voi frânge spiritul, ţi-o jur. Mă vei respecta.

— Niciodată, am şoptit eu şi apoi mi-am întors privirea, concentrându-mă asupra mâinii de piatră ce ţinea mânerul suliţei.

Tavius a rămas îngenuncheat lângă mine preţ de câteva secunde, respirând rapid. Am rămas în locul acela îndepărtat în care eram plină doar de focul de gheaţă ce nu lăsa loc pentru groază, teamă sau orice altceva. Când Tavius s-a ridicat, am simţit doar sărutarea pedepsei făgăduite. Când s-a dus în spatele meu, mi-am ţinut bărbia sus. Când mi-a azvârlit cosiţa peste umăr, dezvelindu-mi spatele, nu m-am clintit. Când aerul a pârâit din nou, nu am tresărit.

Am simţit o durere muşcătoare pe spate, de la umeri până în

talie, bruscă şi intensă. Am expirat şuierat. A fost singurul sunet care s-a auzit în sala cea mare. Gardienii regali au rămas tăcuţi. Tavius nici măcar n-a vorbit. M-am forţat să respir, în pofida durerii.

Şuieratul biciului a fost singurul avertisment de care am avut parte. M-am încordat, însă n-aveam cum să mă pregătesc pentru ce urma. Nici un exerciţiu de respiraţie nu putea să uşureze ce urma. O durere învăpăiată a erupt, şi trupul mi s-a smucit în faţă, apoi în spate, atât cât îi îngăduiau frânghiile. M-am cutremurat şi mi-am spus în sinea mea că puteam îndura. Tavius nu era îndeajuns de puternic ca să-mi sfâşie pielea.

El era cel slab.

Cămaşa de noapte mi-a alunecat în jos pe braţe, desfăcându-se în faţă când m-am ridicat lent. Aveam să-mi ţin făgăduinţa cât de curând posibil. Aveam să-i retez mâinile şi aveam să-i vâr biciul pe gât, până se sufoca. Aveam să-i smulg inima din piept şi apoi aveam să-l privesc cum arde.

— Ia te uită, a spus el cu voce groasă.

A apucat biciul de pe gresie, şi am tresărit cu tot corpul. A râs.

— Încă atât de sfidătoare, dar e doar o prefăcătorie. Eşti înspăimântată. Slabă. Ai vrea să mă opresc? Ştii ce trebuie să spui.

Mi-am întors capul într-o parte, privindu-l printre şuviţele de păr care mi se desprinseseră din cosiţă. Stătea în spatele meu.

— Tavius, am zis eu, scrâşnind din dinţi. *Te rog* frumos… *să te duci naibii!*

Cineva a icnit – unul dintre gardienii regali. Am auzit oameni foindu-se, însă Tavius a râs din nou, înjurându-mă. Mi-am dat seama că a ridicat din nou biciul şi am închis ochii.

— Pentru numele zeilor, ce faci, Tavius? a răsunat brusc vocea mamei în sala cea mare.

Am deschis dintr-odată ochii şi le-am văzut pe amândouă înveşmântate în alb, de doliu. Mama a icnit.

— Pe toţi zeii…

— Ţi-ai pierdut minţile?

Ezra. Ea era. Durerea usturătoare de pe spate s-a estompat când am văzut-o stând lângă mama mea.

— Pe toţi zeii, ce e în neregulă cu tine?

— În primul rând, nici una din voi nu mi s-a adresat aşa cum ar trebui, însă voi trece cu vederea, ţinând cont de şocul îndurat în ultimele câteva ore, a spus Tavius calm, nederanjat de reacţia lor. Cât despre ceea ce fac… Fac ceea ce ar fi trebuit făcut… S-a împleticit într-o parte, privind cu ochi mari la podea. Ce drăcie…

Ezra se oprise pe trepte. Gardienii regali au pătruns pe uşile sălii celei mari, o învălmăşeală de nuanţe movului şi aurii, iar petalele de sub mine s-au mişcat când podeaua *s-a cutremurat.* Fisuri subţiri au apărut în gresie şi de-a lungul sandalelor de luptă din picioarele lui Kolis. Am privit crăpăturile minuscule urcând pe picioarele de piatră. Confuză, mi-am ridicat capul. Ce drăcie…

O bubuitură de tunet a zguduit sala cea mare. Cineva a ţipat. Cupe lungi delicate rămase pe tăvi şi mese au explodat. Scaune s-au răsturnat. Mese s-au rupt. Tencuiala a căzut de pe coloane şi ziduri, în timp ce crăpăturile s-au întins în sus pe piloni şi pe domul de sticlă al tavanului.

O rafală de vânt rece ca gheaţa a străbătut sala cea mare, iar aerul… a fremătat de putere. Mi s-a zbârlit tot părul pe mine când o ceaţă uşoară s-a prelins prin crăpăturile din podea.

Eather.

Tavius s-a dat un pas în spate când spaţiul dintre noi a început *să vibreze.* Aerul a pârâit şi a sfârâit, emanând scântei albe-argintii ce s-au învolburat şi au împroşcat prin văzduh, întocmai ca un bici. Şi apoi tărâmul *s-a deschis.*

Iar prin spărtură s-a revărsat un întuneric argintiu, prelingându-se pe podea şi înălţându-se într-o pâclă densă, întunecată şi învolburată. În masa ce pulsa se putea zări o siluetă înaltă, în timp ce lujeri groşi se încolăceau prin aer, răsfirându-se pe podea, formând un pilon întunecat şi apoi altul, ascunzându-i vederii pe toţi ceilalţi din sală. În fiecare coloană de umbre învolburate s-a conturat câte o

siluetă, în timp ce umbrele – toate umbrele din sală – s-au retras parcă atrase spre *el.*

Am ştiut cine se afla în centru fără să-i văd măcar chipul sau vreo trăsătură în masa de beznă ce pulsa şi se întindea în sus şi în afară, luând forma unor aripi uriaşe ce blocau lumina soarelui.

Moartea se întorsese în sfârşit.

Capitolul 20

Doar zece fiinţe din cele două tărâmuri erau îndeajuns de puternice încât să spintece tărâmurile.

Un zeu primitiv.

Însă când umbrele s-au oprit din rotirea lor înnebunitoare, iar din aripi a rămas doar un contur neclar, am văzut cine se afla în centru şi nu avea nici o logică.

Pentru că era el. Zeul Ţinuturilor Umbrelor.

Ash.

M-a privit peste umăr, trăsăturile-i izbitoare fiind o aliniere brutală de linii dure. M-am holbat la el, cu inima bătându-mi cu putere. Pielea… i se subţiase şi căpătase o strălucire albă-argintie. Am respirat, dar aerul mi s-a blocat în gâtlej.

Zeilor mari…

Argintiul din irisuri i s-a prelins în ochi până au devenit iridescenţi. Pârâiau de putere – genul de putere care ar fi putut deşira tărâmuri întregi dintr-o simplă mişcare din deget. O pânză de nervuri i-a apărut în obraji, întinzându-i-se pe gât şi în jos pe braţe, sub banderola de argint de pe bicepsul drept, continuând apoi de-a lungul umbrelor învolburate ce i se adunaseră sub piele. Era… Era ca o întrupare a celei mai luminoase stele şi a celui mai întunecat cer nocturn. Şi era pe deplin frumos în această formă, întru totul înspăimântător.

M-a cuprins un freamăt de neîncredere, şi am negat în sinea mea totul, pentru că nu avea cum să fie aievea. Nu se putea să fi fost

el în tot acest timp.

— Cine… Cine eşti? a întrebat Tavius cu voce scârţâită.

Şi-a întors încet *capul* spre fratele meu vitreg.

— Mi se spune Făuritorul de Ţărână, a spus el, iar eu m-am cutremurat.

„Vine de la ceva?" Aşa-l întrebasem când îmi spusese numele lui. „Vine de la multe lucruri".

— Cel binecuvântat. Sunt Păzitorul de Suflete şi *zeul primitiv* al omului de rând şi al sfârşitului.

Vocea i-a răsunat în sala cea mare, lăsând în urma ei o tăcere desăvârşită. Abia de-am reuşit să respir.

— Sunt Nyktos, conducătorul Ţinuturilor Umbrelor, zeul primitiv al *morţii.*

Biciul i-a alunecat din mână lui Tavius, căzând pe podeaua de marmură crăpată.

Ezra şi mama au fost primele care au reacţionat, îngenunchind şi ducându-şi mâinile la piept. Gardienii regali care intraseră după ele le-au urmat exemplul. Tavius şi ceilalţi gardieni încremeniseră. Şi eu la fel.

Nyktos s-a uitat în dreapta lui, spre un zeu care, am observat eu, era cel care îmi dăduse pumnalul din piatră de umbre. Ector a încuviinţat scurt din cap, după care s-a întors spre mine.

În timp ce zeul primitiv şi-a îndreptat atenţia spre cei din faţa lui, Ector a îngenuncheat lângă mine. Ochii chihlimbarii adânci i s-au umplut de dezgust.

— Nişte animale, a bombănit el.

— E o insultă la adresa animalelor, s-a auzit o altă voce, şi mi-am ridicat privirea spre zeul care se aflase la stânga zeului primitiv. S-a uitat la spatele meu, cu maxilarul negru încleştat. Nu ai sângerat.

— Nu mi-a sfâşiat pielea, am şoptit eu. Nu e îndeajuns de priceput cu biciul pentru asta.

M-a privit cu ochii-i de culoarea onixului şlefuit. *Eather-ul* i-a strălucit în spatele pupilelor abia vizibile, şi a zâmbit tot mai larg.

— Se pare că nu.

— Saion? a zis Ector, atingându-mă cu grijă pe umeri. Scapi tu de funii?

— Cu drag.

Zeul şi-a încolăcit degetele în jurul legăturilor. Marginile funiilor s-au destrămat numaidecât sub atingerea lui Saion. Am simţit o încărcătură electrică slabă în jurul încheieturilor, după care frânghia s-a rupt, căzând la podea sub formă de cenuşă. Am început să mă înclin în faţă, însă Ector m-a sprijinit.

Am simţit înţepături în braţe când mi-au căzut pe lângă corp, în timp ce sângele a început să-mi circule din nou prin ele.

— E… real ce se întâmplă?

— Din păcate, a bombănit Ector.

Saion a pufnit dispreţuitor şi i-a luat locul celuilalt zeu.

— Din păcate? M-a lăsat uşor în jos, până am ajuns în şezut, însă nu şi-a luat mâinile de pe mine, motiv pentru care am simţit pe piele o altă străfulgerare de energie. Sunt pe punctul de a-mi lua doza zilnică de divertisment.

Ector s-a ridicat oftând.

— E ceva în neregulă cu tine.

— E ceva în neregulă cu noi toţi.

— Nu se va sfârşi cu bine.

— Se sfârşeşte vreodată cu bine? a întrebat Saion.

— Cine? a mârâit zeul primitiv, atrăgându-mi atenţia spre el. Emana furie de-a dreptul, iar vocea nu-i sunase… niciodată aşa. Cine a fost părtaş la asta?

— Ei, a răspuns o voce slabă, tremurătoare – aceeaşi voce înfricoşată care mă atrăsese în încăperea în care fusesem atacată. Am găsit-o lângă uşi, într-un genunchi, cu capul plecat aproape de tot. I-am văzut cu ea în sală, Alteţă. Trei dintre ei erau cu prinţul, iar al patrulea li s-a alăturat aducând… S-a cutremurat. M-am dus să o chem pe Maiestatea Sa.

Zeul primitiv şi-a ridicat bărbia spre cei trei gardieni regali care

stăteau alături de Pike, care încă ţinea în mână arcul. Un gardian a spus cu voce tremurătoare:

— Am crezut că voia doar s-o sperie. N-am ştiut…

Zeul primitiv şi-a întors capul spre bărbat, şi asta a fost tot. Doar *s-a uitat* la el. Orice ar fi avut de gând gardianul regal să spună în apărarea lui s-a sfârşit într-un icnet sugrumat. Bărbatul s-a împleticit în faţă, şi sângele i s-a scurs rapid de pe chip. Capul i s-a dat pe spate şi buzele i-au acoperit dinţii, într-un strigăt ce nu a mai prins viaţă. Am tresărit când fisuri minuscule au apărut în carnea palidă şi cerată a bărbatului – despicături adânci şi fără sânge ce i s-au căscat pe obraji, pe gât şi pe mâini.

Gardianul regal s-a fărâmiţat, s-a spart ca un obiect de sticlă fragil, într-o pulbere fină de cenuşă, şi apoi… nimic. N-a mai rămas nimic din el, nici măcar straiele cu care fusese înveşmântat sau armele pe care le purtase.

Am făcut ochii mari şi l-am privit brusc pe zeul primitiv. O astfel de putere… era de neînchipuit. Înspăimântătoare şi impresionantă.

— Şi acum, începem, a murmurat Ector.

Pe toţi zeii, de *astfel de lucruri* era capabil, iar eu îl înjunghiasem? Ba chiar îl ameninţasem. De mai multe ori. Un gând foarte straniu mi-a venit în minte când unul dintre ceilalţi gardieni regali a dat s-o ia la fugă şi a reuşit să facă un singur pas, înainte să încremenească în mers, rotindu-şi brusc braţele care i-au înţepenit pe lângă corp. De ce naiba folosea zeul primitiv o sabie dacă putea face *aşa ceva?* Un râs grotesc de nepotrivit mi s-a format în gâtlej când gardianul a deschis gura într-un ţipăt silenţios. I-au apărut fisuri pe obraji în timp ce s-a ridicat de pe podea. S-a… *fărâmiţat* lent, din creştetul capului până la cizme, prăbuşindu-se într-un şuvoi de ţărână.

Ector şi-a coborât privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Scuze, am bombănit eu.

Trebuia să fie de la durerea de spate, care se retrăgea şi apoi se

intensifica. De la şoc. De la *tot.*

Al treilea gardian a căzut în genunchi, implorând. Şi el s-a fărâmiţat până n-a mai rămas nimic din el.

— Pare furios, a zis Ector deasupra mea.

— Tu… Ei bine, a fost cam irascibil în ultima vreme, a răspuns Saion, iar eu am simţit cum îmi venea din nou să râd. Lasă-l să se distreze.

— N-am de gând să mor ca ei.

Pike, un idiot cu desăvârşire, a ridicat arcul şi a tras.

Zeul primitiv s-a răsucit, mişcându-se iute, ca prin ceaţă. A prins săgeata chiar înainte să-i atingă pieptul.

— Asta da, mişcare îndrăzneaţă, a comentat Saion. Foarte proastă, dar îndrăzneaţă.

— Ai tras cu o săgeată în mine? Zău? Zeul primitiv a aruncat săgeata într-o parte. Nu, nu trebuie să mori ca ei.

— Of, frate, a adăugat Ector, oftând din nou.

Zeul primitiv a ajuns brusc în faţa lui Pike. Nici măcar nu-l văzusem mişcându-se. L-a apucat pe Pike de braţ şi a răsucit cu putere. S-a auzit pârâitul oaselor. Arcul a căzut, ricoşând zgomotos din gresie, în timp ce zeul primitiv l-a apucat pe bărbat de gât.

— Sunt numeroase moduri în care poţi fi nimicit. Mii la număr. Şi îl cunosc foarte bine pe fiecare în parte, a zis el. Există nenumărate posibilităţi. Unele nedureroase. Altele rapide. Felul în care te voi ucide nu va fi însă nici nedureros, nici rapid.

Zeul primitiv şi-a plecat brusc capul. I-am zărit scurt colţii şi am simţit un gol în stomac. I-a sfâşiat gâtul lui Pike, curmându-i ţipătul îngrozit scurt şi abrupt. Zeul primitiv i-a dat capul pe spate, forţându-l să-şi deschidă gura, şi i-a scuipat în gură propriu-i sânge. Mi s-a strâns stomacul de greaţă, şi mi-am pus mâna pe gresie. Zeul primitiv l-a îmbrâncit pe Pike la o parte. Muritorul a căzut la podea, zvâcnind şi ţinându-se de gâtu-i sfâşiat. Nu-mi puteam întoarce privirea de la el. Nici măcar când nu s-a mai mişcat şi mâinile-i pline de sânge i-au alunecat de pe gât.

Ector şi-a plecat capul într-o parte.

— *Asta* numeşti tu irascibil?

— Ei bine…, a zis Saion, dar apoi s-a oprit.

Zeul primitiv s-a întors spre Tavius.

— Tu, a rostit el pe un ton glacial.

Şi-a plecat privirea spre el şi a zâmbit compătimitor, cu buzele mânjite de sânge. Pantalonii lui Tavius s-au întunecat pe interiorul piciorului.

— Atât de înspăimântat, încât te-ai pişat pe tine. Îţi regreţi acţiunile?

Tavius nu a spus nimic. Nu credeam că putea rosti ceva. A reuşit doar să încuviinţeze din cap, spasmodic.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să pui mâna pe bici, a mârâit zeul primitiv. Şi să atingi ce îmi aparţine.

„Ce îmi aparţine?”

M-a gâdilat ceva în gât: iar îmi venea să râd. *Acum,* mă revendica?

Aerul s-a mişcat brusc în jurul meu. Am clipit. Atât a durat. Locul în care se aflase Tavius era acum gol. M-am încruntat. O clipă mai târziu, mama a ţipat. M-am întors, abia simţind smucitura pe pielea sensibilă a spatelui.

Zeul primitiv îl ţintuise pe Tavius de statuia lui Kolis, la câteva zeci de centimetri în aer, şi-i înfăşurase biciul în jurul gâtului. Pielea zeului primitiv era mai mult argintie decât întunecată acum, mai subţire, iar umbrele au devenit şi mai vizibile.

— Te-aş întreba ce fel de muritor eşti, dar e limpede că eşti o grămadă jalnică de rahat cu formă de bărbat.

Faţa lui Tavius s-a marmorat, devenind roşie şi violet, şi el bolborosea ceva, încercând să apuce biciul din jurul gâtului.

Zeul primitiv şi-a plecat bărbia şi şi-a înclinat capul. Şi-a întins cealaltă mână spre mijlocul lui Tavius şi apoi şi-a smucit-o înapoi. Ţinea în ea pumnalul pe care mi-l dăruise.

— *Ăsta,* a mârâit Nyktos, agăţând pumnalul într-una dintre

centurile de piele petrecute peste pieptul lui, nu îţi aparţine.

— Nu! Te rog! E fiul meu vitreg, a strigat mama, năpustindu-se în faţă, împleticindu-se de tivul rochiei. Nu ştiu ce l-a apucat. N-ar face niciodată aşa ceva. Te rog. Te implor…

— Poţi să mă rogi şi să implori cât vrei tu. Nu are importanţă pentru mine, a spus zeul primitiv cu voce guturală, dând din aripile-i din umbre, mişcând din nou aerul. A dovedit că nu e important, nici valoros pentru acest tărâm.

— Nu o face, a strigat mama, cu mâinile întinse spre el.

Am închis ochii. Nu voiam să o aud implorând pentru el…

— Te rog!

— E un monstru. A fost mereu un monstru, a răsunat în încăpere vocea statornică a Ezrei, iar eu am deschis ochii. Nu se ridicase din locul în care îngenunchease. Tatăl… nostru a ştiut asta. Toată lumea ştie. Este, aşa cum ai spus, lipsit de importanţă.

— Dar e viitorul rege, a spus mama, în timp ce ochii lui Tavius s-au bulbucat şi venele de pe tâmplă i-au ieşit în relief. Nu va mai face niciodată aşa ceva. Îţi făgăduiesc.

M-am holbat la mama şi am răsuflat repede când a continuat să stăruie pentru viaţa lui. Focul acela de gheaţă s-a întors, alungând şocul şi scepticismul. Mi-a amorţit durerea din umeri şi din partea de sus a spatelui. Mi-a amorţit *totul.* M-am desprins de lângă Saion şi m-am ridicat în picioare. Eram surprinzător de statornică, şi nu mi-am întors privirea de la mama, deşi ea nu se uitase încă la mine.

— Dă-i drumul, am spus eu. Te rog!

— Ai implora ca să-l las în viaţă? a întrebat zeul primitiv, cu o voce de nerecunoscut. Statuia de calcar din spatele lui Tavius s-a crăpat. Te-a rănit. Te-a forţat să îngenunchezi şi te-a biciuit.

— Nu te implor ca să-l laşi în viaţă, am zis eu, întorcându-mă spre el şi simţind cum îmi zvâcneşte din nou în piept acea incandescenţă rece ca gheaţa.

A trecut o clipă îndelungată, după care zeul primitiv şi-a coborât privirea spre mine. Ochii lui… Argintiul din ei strălucea,

aproape orbitor, filamentele de *eather* ascunzându-i aproape cu desăvârşire pupilele. Strălucirea aceea i s-a scurs din ochi, pârâind şi împroşcând. Aerul s-a încărcat cu energie, iar în spatele lui – în jurul lui – continua să se adune un întuneric ce se desprindea din toate ungherele şi zonele umbroase ale sălii. Umbre i se mişcau şi *sub* piele.

— Cum doreşti, *liessa,* a zis zeul primitiv şi i-a dat drumul fratelui meu vitreg.

Tavius a căzut într-un genunchi, după care s-a întors pe o parte şi şi-a smuls biciul din jurul gâtului, aruncându-l la o parte şi respirând şuierat. Biciul a alunecat pe petale şi pe podeaua crăpată, oprindu-se în faţa mea.

Mi-am plecat privirea spre el.

— Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi pentru asta! s-a răstit el.

Umbrele s-au prăbuşit din nou spre pielea lui, după care s-au întors în ungherele ascunse ale încăperii. Strălucirea luminoasă a fost ultimul lucru care s-a estompat. M-a privit drept în ochi.

— Nu-i permite să lase semn. S-a întors apoi spre Tavius, îngenunchind lângă el. Nu vei muri de mâinile mele, însă voi avea o veşnicie în care să fac ce vreau cu sufletul tău. Şi am o mulţime de idei. I-a făcut cu ochiul şi l-a bătut uşor pe obraz. Un lucru pe care să-l aşteptăm cu nerăbdare. Amândoi.

Saion a râs pe sub mustaţă.

— Aşa e el, generos de felul lui.

— Mulţumesc, a şoptit mama. Îţi mulţumesc pentru…

— Taci naibii din gură, a mârâit Nyktos, trecând peste Tavius, care tremura din toţi rărunchii.

Mama l-a ascultat, iar eu m-am întors spre ea. În sfârşit, *în sfârşit* s-a uitat spre mine. Avea ochii mari, roşii şi umflaţi, iar eu nu am simţit *nimic* când m-am întors spre zeul primitiv. Şi-a dat mâna într-o parte, dând la iveală mânerul unei săbii pe care o avea prinsă la spate, în talie. Tavius s-a îndreptat, sprijinindu-se de statuia lui

Kolis. Şi-a lăsat capul pe spate, şi am văzut că nu mai era aşa de roşu la faţă. Semnul pe care i-l lăsase biciul pe gât era foarte vizibil.

Am apucat mânerul sabiei zeului primitiv şi-am scos-o din teacă. Ector s-a dat într-o parte. Piatra de umbre era mai grea decât eram obişnuită, însă m-am bucurat să-i simt greutatea în mâini când m-am întors spre fratele meu vitreg. Tavius şi-a ridicat privirea spre mine.

— Ce ţi-am promis? am întrebat eu.

A făcut ochii mari când şi-a dat seama. Şi-a ridicat un braţ, de parcă ar fi putut scăpa cumva de ceea ce avea să se întâmple.

L-am lovit cu sabia din piatră de umbre în antebraţul drept. Tăişul nu a întâmpinat deloc rezistenţă, spintecând ţesut şi oase. Tavius a urlat cum n-am mai auzit vreodată un muritor urlând şi s-a agăţat de statuie, împroşcând peste tot cu sânge. Cineva a ţipat – probabil mama – când l-am lovit cu sabia în braţul stâng, chiar sub umăr. Ţipetele lui ascuţite au ricoşat din tavanul de sticlă.

I-am înfipt sabia în partea dreaptă a pieptului, într-o manieră cât se poate de neonorabilă, ţintuindu-l de statuia zeului primitiv al vieţii. A zvâcnit cu tot corpul, dându-şi ochii bulbucaţi peste cap, împroşcându-mi cămaşa de noapte cu sânge. M-am dus spre el.

— Cred că e de ajuns, a spus zeul primitiv.

— Ba nu e.

Am ridicat biciul şi am înaintat rapid, apucându-l pe Tavius de păru-i îmbibat de sânge şi sudoare. I-am tras capul pe spate. M-a privit cu ochi bulbucaţi, panicaţi, când i-am vârât mânerul biciului în gură, apăsându-l cu toată puterea.

— În regulă…, a zis Saion şi şi-a dres vocea. Trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat la asta.

Sclipirea din ochii lui Tavius s-a stins repede. Căldura de gheaţă din piept a început să zvâcnească, însă i-am dat drumul capului, înainte ca darul meu să îmi anuleze strădania. M-am dat în spate, ştergându-i sângele de cămaşa de noapte. Sângele i se prelingea acum din răni.

Nu i-am smuls inima din piept şi nici nu i-am dat foc, însă ceea ce făcusem… avea să fie de ajuns şi nu avea să lase semne.

Am mai făcut un pas în spate şi-am privit în jur prin încăpere. Mama se oprise din ţipat. Toate chipurile erau înceţoşate. M-am uitat la Ezra.

— Urcă pe tron, am zis eu, răguşită, iar ea a încremenit. Tu urmezi.

Ezra a clătinat din cap.

— Tronul îţi…

— Tronul îţi aparţine ţie, am întrerupt-o eu.

S-a uitat spre făptura din spatele meu şi apoi spre mama, care se prăbuşise într-o învălmăşeală de fuste albe, cu o mână la piept, privindu-mă – văzându-mă aşa cum eram de fapt, aşa cum mă modelase.

Un monstru ca Tavius, doar de un alt soi.

M-am întors spre zeul primitiv, celălalt care contribuise la modelarea mea, şi mi-am ridicat încet privirea spre chipul lui. S-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă, în timp ce sângele lui Tavius s-a prelins rece pe podea, peste picioarele mele.

Am rămas locului, holbându-mă în sus la el, iar neantul din mine a fost înlocuit de un răcnet.

Zeul primitiv al morţii.

Aşa-zisul meu soţ.

Nyktos.

Soluţia pentru a opri distrugerea lentă şi dureroasă a regatului meu.

Brusc, senzaţia aceea de familiaritate avea sens. Îi mai auzisem vocea.

„Nu am nevoie de o consoartă”.

Zeul primitiv a tras brusc aer în piept, în timp ce m-au năvălit valuri de emoţii, izbindu-se de o maree formată din atâtea sentimente, încât am simţit că mă înec cu ele – neîncredere, speranţă, groază şi furie. Atât de multă *furie.*

— *Tu,* am croncănit eu.

— Scoateţi-i pe toţi de aici, a poruncit zeul primitiv. Scoateţi-i pe toţi de aici şi ieşiţi şi voi.

Zeii au şovăit.

— Eşti sigur? a întrebat Ector.

— *Plecaţi!* le-a poruncit zeul primitiv fără să îşi ia ochii de la mine.

I-am auzit pe zei îndepărtându-se, i-am auzit adunându-i pe cei care mai erau în viaţă. L-am auzit pe Saion întrebând:

— Aveţi whisky? Am poftă de whisky!

M-am cutremurat când zeul primitiv a continuat să se holbeze la mine. Oare abia acum… înţelegea cine eram? Trecuseră trei ani de când mă văzuse ultima oară. Multe se schimbaseră de atunci. Orice moliciune tinerească aş fi avut pe atunci în trăsături acum se estompase. Eram puţin mai înaltă şi mai împlinită, puţin mai dură, însă nu de nerecunoscut. Se părea că eram doar *uşor de uitat,* în timp ce toată viaţa mea se învârtise în jurul lui. Şi, din pricina lui, ultimii trei ani din viaţa mea fuseseră… ei bine, fuseseră *plini* de durere, dezamăgire şi de o datorie neîndeplinită.

Fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra lui, în timp ce am continuat să respir repede.

Şi-a înclinat din nou capul, încruntându-se. Şuviţe de păr castaniu-roşcat îi alunecaseră pe obraz, iar ceva… ceva din adâncul meu a început să huruie şi să se crape. Am simţit furie, o *furie* incandescentă şi acidă atât de puternică şi de mistuitoare, încât îmi ardea gâtlejul.

Mi-am pierdut orice brumă de control pe care o aveam de obicei. M-am năpustit asupra lui şi-am dat să-l lovesc cu pumnul în faţă.

A făcut ochii mari, surprins, iar secunda aceea *aproape* că l-a costat. L-am atins uşor cu monturile pumnului în maxilar când s-a dat la o parte. S-a răsucit din talie şi şi-a întins mâna. M-a apucat de încheietură şi m-a învârtit. Coloanele din sala cea mare s-au învârtit

când am alunecat în sânge. Într-o frântură de clipită, am ajuns cu spatele lipit de pieptul lui, şi m-a prins cu braţul pe după mijloc, ţintuindu-mă.

— Nu a fost reacţia la care mă aşteptam, mi-a zis el din spatele meu. Evident.

Un sunet inuman mi-a ieşit din gâtlej, un mârâit de furie, şi mi-am dus mâna liberă în spate, încercând să-l apuc de păr. Era o mişcare foarte ruşinoasă, însă nu-mi păsa.

— Nici gând. M-a apucat şi de cealaltă încheietură, ducându-mi braţele spre mijloc, încrucişându-şi-le pe ale lui peste pieptul meu.

Ignorând protestul pielii sensibile de pe umeri, mi-am ridicat piciorul şi apoi l-am coborât cu putere. S-a dat la o parte şi m-a ridicat îndeajuns de mult încât să nu mai ajung cu picioarele la podea.

S-a întors, aşa că stăteam acum amândoi cu spatele la statuie şi la Tavius.

— Pari furioasă pe mine.

— Nu, zău?

M-am lăsat cu toată greutatea pe el, sperând să-l dezechilibrez. Nu s-a clintit.

— Văd că am avut dreptate când am zis că pari genul de persoană care se luptă şi dacă ştie că nu va reuşi. Îi simţeam bărbia pe creştet. E epuizant să ai mereu dreptate.

Am ţipat şi mi-am lăsat capul pe spate, cu putere. M-a durut craniul când l-am lovit în cine ştie ce parte a feţei.

— *Pe toţi sorţii,* a mârâit el, iar eu am zâmbit cu sălbăticie. Strânsoarea i-a slăbit, şi şi-a plecat bărbia, apăsându-şi obrazul rece de al meu. Dintr-o răsuflare mult prea scurtă, mi-a ţintuit capul între capul şi pieptul lui. Ai terminat?

— Nu, am spus eu furioasă, răsfirându-mi inutil degetele. Frustrarea îmi pârjolea pielea, aţâţând căldura de gheaţă pe care o simţeam în piept, la fel şi faptul că ştiam că, şi după ani de antrenament, tot reuşise să mă facă cu totul inofensivă.

— Eu cred că da.

I-am simţit răsuflarea rece pe obraz.

— Nu-mi pasă de ce crezi tu, m-am răstit eu, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, însă era în zadar şi începea *să mă doară.* Nu m-am clintit nici măcar un centimetru. Mi-am ridicat picioarele, însă n-am rezolvat nimic aşa. Nici nu s-a clintit.

A oftat.

— Sau presupun că pot continua aşa până te oboseşti singură.

Mi-am proptit picioarele în podea şi m-am împins cât am putut de tare în el. Zeul primitiv nu s-a mişcat nici acum, dar s-a încordat.

— Aş sugera să te opreşti, m-a sfătuit el, cu voce mai groasă, mai aspră. Nu doar că îţi vei zgândări rănile de pe spate, dar nu cred că acţiunile tale stârnesc tipul de reacţie dorit.

A durat câteva clipe ca furtuna de foc din sângele meu să se potolească îndeajuns încât să pricep ce voise să spună… şi pentru ca o fărâmă de judecată să-mi pătrundă în gânduri. „Inspiră". M-am holbat la crăpăturile din coloanele în nuanţe de alb şi auriu şi am tras cu greu aer în piept. Pieptul mi s-a umflat, apăsându-i în braţe. „Menţine". Mi-a venit încet mintea la cap. Mă gâdila obrazul de la contactul cu al lui. Cămaşa de noapte era un obstacol aproape inexistent. Spatele şi şoldurile mă furnicau de la senzaţia pe care mi-o stârnea pielea lui. Firele de păr aspre de pe braţele lui mă gâdilau pe pielea sensibilă a pieptului prin corsajul lăsat în jos. M-am holbat în faţă, cu pulsul neregulat, neputând înţelege răscoala de senzaţii. Contactul piele pe piele era mult de îndurat.

Am închis ochii. „Expiră". Chiar încercasem să-l atac pe zeul primitiv al morţii?

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu mă puteam gândi la ceea ce mă aştepta cu siguranţă după ce-i făcusem aşa-zisului rege al Lasaniei. Mă puteam concentra doar asupra faptului că mă aflam aici, cu el, motivul pentru care fusesem antrenată şi pregătită vreme de mai bine de un deceniu. Un râs straniu mi s-a format în gâtlej şi-a dat să iasă la suprafaţă, însă nu mi s-a desprins de pe buzele-mi

pecetluite, fiindcă orice se întâmplase în sala cea mare, oricine ar fi urcat acum pe tron, aveam în continuare o datorie faţă de Lasania.

Trebuia să-l seduc pe Nyktos, nu să dezmembrez oameni în faţa lui şi nici să încerc să-l ucid. Nu până nu aveam să-l fac să se îndrăgostească de mine. În furia şi necredinţa mea, se părea că pierdusem din vedere un pas foarte important.

M-a învăluit din nou realitatea situaţiei, în timp ce furia şi-a revenit încet la starea ei mocnită din ultimii trei ani… şi poate chiar mai mult de-atât.

Nyktos.

Un nume cunoscut, însă niciodată rostit, de teamă să nu-i atragi atenţia sau să nu-i stârneşti mânia. Un nume la care nici măcar nu-mi îngăduisem să mă gândesc.

Însă în sfârşit sosise. De câte ori în ultimii trei ani nu îmi dorisem o astfel de şansă, pentru a-mi duce la îndeplinire datoria? De nenumărate ori. În sfârşit, venise. Aceasta putea fi şansa mea.

Ar fi putut fi şansa mea.

Nu prea ştiam cum puteai face pe cineva să se îndrăgostească de tine după ce l-ai înjunghiat în piept.

Însă am ştiut la ce se referise când spusese că acţiunile mele stârneau o reacţie pe care nu o intenţionasem. Avusesem de-a face suficient de mult cu bărbaţi de-a lungul vieţii ca să înţeleg la ce se referea… şi ca să simt acum ceea ce fusesem prea furioasă să observ mai devreme, când mă împinsesem în el. Îi simţisem mădularul lung şi tare în talie. Fusese aţâţat.

Încă era.

Mintea mea a ignorat rapid toate celelalte lucruri, concentrându-se asupra faptului că era *ceva* cu care puteam lucra. Poate că încă exista o şansă – cât de mică. Intimitatea fizică era doar o parte a seducţiei. Toate celelalte aspecte ar fi fost aproape imposibil de obţinut acum: să clădim o prietenie, să aflu ce îi plăcea şi ce nu, ca să pot deveni ceea ce îşi dorea, câştigându-i încrederea şi apoi inima.

Mi s-a strâns stomacul. *Să devin ceea ce îşi dorea.* Când eram mai tânără, fusese o perioadă în care nu mă îndoisem câtuşi de puţin de datoria mea sau de ce presupunea aceasta. Pe atunci, eram tânără şi îmi doream doar să-mi salvez regatul.

Acum, fiecare parte din mine era iritată de ideea de a deveni altcineva doar ca să câştig dragostea cuiva. Dacă asta trebuia să fac pentru a determina pe cineva să se îndrăgostească de mine, atunci nu credeam că voiam să am de-a face cu aşa ceva.

Însă nu avea de-a face cu mine. Nu avusese niciodată de-a face cu mine. Avea de-a face cu toţi cei precum Nate şi Ellie şi cu toţi ceilalţi care aveau să sufere în continuare. Trebuia să-mi amintesc asta.

— Ai uitat să respiri? m-a întrebat zeul primitiv încet.

Posibil.

Am expirat apăsat şi am deschis ochii; plămânii mă ardeau, şi vedeam pete albe. Trebuia să gândesc. Venise după mine. Asta trebuia să însemne ceva.

S-a foit în spatele meu, şi m-am înfiorat când i-am simţit mişcarea uşoară.

Nici vorbă să pot gândi când mă ţinea atât de strâns.

— Dă-mi drumul!

— Nu prea cred.

M-am abţinut de la a rosti o replică ce cu siguranţă nu m-ar fi ajutat.

— Te rog?

A chicotit jos, râsul lui reverberând prin mine. Am făcut ochii mari din pricina senzaţiei care m-a încercat.

— Când mă rogi, nu prea am încredere să-ţi dau drumul.

Mi-am desfăcut pumnii şi apoi i-am strâns la loc.

— Eşti zeu primitiv. Nu te pot răni.

— Crezi că dacă sunt zeu primitiv nu simt durere? Şi-a frecat obrazul de al meu, făcându-mă să mă-nfior. Dacă aşa crezi, atunci presupunerea ta e eronată.

Mi-am plecat privirea spre podea.

— Nu te-aş putea răni grav.

— Aşa e. Nu şi-a relaxat strânsoarea. Dar nu cred câtuşi de puţin că faptul că ştii asta te-ar opri să încerci din nou.

Nu m-ar fi oprit. Doar că să încerc din nou să-l rănesc nu m-ar fi ajutat deloc să îmi îndeplinesc datoria.

— Nu voi face nimic. Promit.

— Aş zice că probabilitatea ca tu să faci asta e cam aceeaşi cu probabilitatea ca o pisică sălbatică să nu sfârtece cu ghearele mâna care încearcă să o mângâie.

Am tras brusc aer în piept şi am tresărit când i-am simţit firele de păr aspre pe sâni.

— Să înţeleg că te temi de mine?

— Puţin.

Am râs, aspru şi sarcastic.

— Nyktos? Zeul primitiv al morţii se teme de o muritoare?

I-am simţit răsuflarea tachinându-mi maxilarul.

— Nu sunt îndeajuns de nesăbuit ca să subestimez un muritor, femeie sau nu. Mai ales după ce te-am văzut făcând ce ai făcut, a spus el. Şi nu-mi spune aşa.

M-am încruntat.

— Nyktos? Aşa te cheamă.

— Nu sunt asta pentru tine.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt jignită sau nu, dar nu avea importanţă. Mi-era mult mai uşor să-i spun Ash decât să-i folosesc numele care însemna moarte.

Mi-am plecat privirea spre locul în care îşi ţinea braţele încrucişate peste pieptul meu. În lumina soarelui, avea pielea câteva nuanţe mai închise ca mine şi netedă pe sub firele de păr.

— Nu ai solzi în loc de piele.

— Poftim?

Tachinările lui Tavius încă îmi răsunau în minte când am închis ochii şi am simţit cum îmi pierd iarăşi controlul, lăsând să iasă la

suprafaţă şi altceva în afară de furie. Un iureş de durere.

— M-ai respins.

Şi-a slăbit strânsoarea.

— Ba, mai rău de-atât, nici măcar nu ţi-ai dat seama cine eram, nu-i aşa? am zis eu cu voce cu adevărat răguşită, deşi îmi doream doar să mă fi prefăcut.

Am simţit furnicături când Nyktos mi-a dat drumul. Am simţit aer cald suflându-mi peste spate şi umeri.

— Am ştiut mereu cine erai.

Am deschis larg ochii şi m-am întors spre el.

— Ai ştiut?

Doi ochi ca mercurul m-au privit neclintiţi.

— Am ştiut cine erai când nu te-am lăsat să te sinucizi în noaptea în care ai vrut să-i ataci pe zeii aceia.

Ştiuse… şi nu spusese nimic? Ştia, şi totuşi părea surprins de faptul că eram furioasă?

— Ai ştiut încă de pe *atunci* cine eram şi nu ai spus nimic? Ai ştiut în noaptea în care am găsit cadavrul şi n-ai spus nimic? Şi în noaptea de lângă lac? Am început să tremur. Ai ştiut *atunci* şi nu mi-ai spus de la ce vine Ash?

Şi-a muşcat buza de jos, privind la cadavrul încă tras în ţeapă.

— Am impresia că, dacă-ţi voi răspunde sincer la întrebare, vei tinde să-ţi încalci promisiunea.

— Deja sunt pe cale să o fac, m-am răstit eu, neputând să mă controlez. Am înaintat şi-am spus mai încet: *Tu* ai făcut o învoială. *Tu* nu ţi-ai respectat-o, *Ash.*

Şi-a întors privirea spre mine, şi maxilarul i s-a încleştat.

— De ce crezi că am venit?

Capitolul 21

„De ce crezi că am venit?”

Am dat să spun ceva, însă nu am reuşit. Mi s-a părut că

podeaua se cutremură din nou sub picioarele mele. Mi-a luat câteva clipe ca să pricep ce a zis. Ce semnificaţie ar fi putut avea.

— Ai… venit ca să îndeplineşti învoiala?

— Am de ales? a replicat Ash. Nu te pot lăsa aici, nu după ce s-a întâmplat. Şi-a întins braţul spre trupul inert al lui Tavius. Prinţesă sau consoartă, l-ai ucis pe moştenitorul tronului.

L-am privit nedumerită.

— Şi tu erai pe punctul de a-l ucide.

— Aşa e. Şi-a întors privirea spre mine. Însă eu sunt un zeu primitiv. Legile voastre muritoare despre uciderea bărbaţilor de rahat nu mă vizează. Ai vrut să-l ucizi. Ochii argintii i s-au luminat. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că ţi-ai câştigat dreptul de a o face.

Chiar îmi câştigasem acest drept. De nenumărate ori. Însă…

— Îndeplineşti învoiala doar ca să nu ajung în faţa călăului?

— Abia acum îţi dai seama de asta? m-a întrebat el, încruntat şi sceptic. Stai aşa. Am dreptate. Nu îţi preţuieşti chiar deloc viaţa?

Nici nu m-am sinchisit să-i răspund.

O furie cu greu înăbuşită i-a clocotit sub piele.

— L-ai ucis crezând că te voi lăsa să înfrunţi consecinţele?

— Scuze, dar de ce aş crede altceva? Ai refuzat să-ţi ţii partea ta de învoială.

— Nu ai idee despre ce vorbeşti.

Am pufnit într-un râs aspru.

— Ba ştiu întocmai despre ce vorbesc. Eu eram pregătită să împlinesc târgul făcut de strămoşul meu. Tu nu te-ai ţinut de el. Dar este… M-am oprit înainte să-i dezvălui că ştiam că înţelegerea avea un soroc. Dacă şi-ar fi dat seama că ştiam asta, ar fi putut descoperi că ştiam mult mai mult de-atât. M-am forţat să rostesc în schimb: Eu sunt cea care a plătit pentru asta.

I-a zvâcnit un muşchi de la maxilar.

— Cum ai plătit, mai exact, *prinţeso?* m-a provocat el, iar eu m-am crispat. Ţi-ai primit viaţa înapoi, nu-i aşa? Libertatea de a alege ce să faci cu ea şi ce nu. Lucru pe care ştiu deja că îl preţuieşti foarte

tare.

M-am holbat la el, şi mi-a stat inima-n piept, după care a început să-mi bată cu putere.

— Chiar trebuie să mă întrebi asta?

Şi-a smucit brusc capul spre cadavrul lui Tavius şi apoi înapoi spre mine, lent. *Eather-ul* din ochii lui s-a învolburat.

— Cum anume ai plătit?

Pentru nimic din tot regatul nu i-aş fi vorbit despre cum fusese viaţa mea. Nu mi-aş fi jupuit pielea, expunându-mi toţi nervii dureroşi în faţa lui. Poate că o făcusem deja, dacă era să mă iau după felul în care mă privea, de parcă ar fi încercat să-mi pătrundă cu forţa în gânduri.

— Cum s-a ajuns la *asta?* m-a întrebat şi a făcut un pas măsurat în faţă. Ce ţi-au făcut?

Întrebarea lui a pătruns prin furtuna haotică de emoţii. M-a cuprins acea stânjeneală lipicioasă care îmi însoţea mereu gândurile despre familia mea, iar *ea* era o binecuvântare. Îmi era cunoscută. Mă ancora. M-am agăţat de ea, amintindu-mi de instrucţiunile primite de la Sir Holland. Am parcurs paşii învăţaţi până nu m-am mai simţit învăluită în ruşine, până nu m-am mai simţit de parcă m-aş fi sufocat.

— Impresionantă, a murmurat Ash.

M-am holbat la el.

— Ce anume?

— Tu.

Am făcut o grimasă. Chiar n-aveam nevoie de linguşeli deşarte.

— Nu… aveai de gând să vii după mine. Ştiam deja, dar era cu totul altceva să mi-o confirme el. Nu-i aşa?

— Ce-am spus cu trei ani în urmă nu s-a schimbat, a răspuns el calm. S-a schimbat însă situaţia. Voi îndeplini înţelegerea acum şi te voi lua drept consoartă a mea.

Am ridicat din sprâncene.

— Nici dacă te-ai fi căznit n-ai fi reuşit să pari mai puţin

entuziasmat de-atât.

Ash nu a spus nimic.

Nu ar fi trebuit să conteze. Conta doar că mă accepta drept consoartă a lui. Mi se oferea o ocazie reală. O şansă. Regatului i se oferea o şansă reală, însă gura mea… pe toţi zeii, nu o puteam controla câtuşi de puţin, iar toată situaţia era *jignitoare.*

— Şi dacă nu vreau să fiu consoarta ta?

— Nu mai are importanţă ce vrem noi, *liessa.* Astea sunt cărţile care ne-au fost împărţite, a spus el. Şi trebuie să le jucăm. Nu te voi lăsa aici, ca să fii executată.

M-am tras în spate, nevenindu-mi a crede ce auzeam.

— Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta?

Ash mi-a zâmbit afectat.

— N-aş îndrăzni să-ţi cer recunoştinţă. Nu ţinând cont de faptul că ce s-a întâmplat era inevitabil. Era menit să se întâmple, într-un fel sau altul.

— Din cauza ta! mai că am ţipat eu. Tu ai făcut învoiala…

— Şi am venit să o onorez! a urlat Ash, făcându-mă să tresar. Avea ochii ca două bucăţi de gheaţă. Nu avem de ales. Nu ai de ales. Nu acum. Şi dacă ai reuşi să scapi de pedeapsă pentru ce s-a întâmplat aici, te-am revendicat în faţa celorlalţi. Se va duce vestea, ajungând în cele din urmă la zeii obişnuiţi şi la cei primitivi. Vor deveni curioşi în privinţa ta. S-ar putea chiar să creadă că ai ceva putere asupra mea. Se vor folosi de tine, iar felurile în care ai plătit în ultimii trei ani vor păli prin comparaţie cu ce vor face ei.

„Am numeroşi duşmani”.

Îmi aminteam limpede ce spusese. M-au năpădit o mulţime de întrebări. Voiam să ştiu mai mult despre aceşti duşmani, de ce îi erau adversari. Voiam să ştiu de ce ar fi vrut să-l influenţeze; ce sperau să obţină de la zeul primitiv al morţii. Chiar voiam să ştiu cine era îndeajuns de îndrăzneţ cât să încerce să-i stârnească mânia. Aveam o mulţime de întrebări, dar nu aveau importanţă.

Nici motivele pentru care hotărâse să respecte în sfârşit

învoiala făcută. Rănisem orgoliul fragil al lui Tavius, dar nici al meu nu era mai bun.

Putea să fie din milă sau din empatie, din poftă trupească sau din pricina unei situaţii scăpate de sub control. Nu avea importanţă *de ce.* Singurul lucru care avea importanţă era Lasania. Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat scurt la Tavius. Am închis ochii. De ce mă certam cu el? Cu siguranţă asta nu avea să mă ajute să-l fac să ţină la mine şi să salvez Lasania.

Mi s-a strâns brusc pieptul. „Ucide-l!" Nu l-am putut opri. Mi-am amintit cum m-am simţit stând lângă el pe malul lacului. Felul în care mă făcea să zâmbesc – să râd. Cât de uşor fusese să vorbesc cu el. Pieptul mi s-a strâns şi mai tare, apoi gâtlejul. Am alungat toate acele gânduri şi m-am forţat să mi-i închipui pe membrii familiei Couper, pe toţi, întinşi unul lângă altul în pat. M-am agăţat de acea imagine şi am răsuflat apăsat, deschizând ochii.

Ash mă privea. Preţ de o clipă îndelungată, n-am spus nicicare nimic, după care mi-a zis:

— Alegerea se sfârşeşte astăzi. Îmi pare rău pentru asta!

M-am cuprins cu braţele pe după mijloc, tulburată dintr-o mulţime de motive. Chiar părea să-i pară rău, şi nu înţelegeam de ce. Ne aflam în această situaţie din pricina învoielii pe care o făcuse chiar el.

Tot ce a trebuit să fac şi tot ce aveam să fiu nevoită să fac era din pricina alegerii lui.

L-am privit întinzându-mi mâna şi m-a izbit imboldul de-a o lua la sănătoasa.

— Vreau… să îmi iau rămas-bun de la familia mea.

— Nu, a refuzat el. Plecăm chiar acum.

M-am încăpăţânat.

— De ce nu-mi pot lua rămas-bun?

M-a privit rece.

— Pentru că, dacă o văd pe femeia care ţi-ar putea fi din nou mamă, cel mai probabil o voi ucide pentru că m-a implorat să-l las

pe omul ăla de rahat în viaţă.

Am icnit, surprinsă. Nu aveai cum să te îndoieşti că spunea adevărul. Chiar *avea* să o ucidă, iar o parte întunecată şi sălbatică din mine îşi dorea să îl vadă făcând-o.

Era ceva cu totul în neregulă la mine.

— Familia mea va şti că sunt cu tine? am întrebat eu.

Ash a încuviinţat din cap.

— Li se va spune.

Mi-am desfăcut braţele şi mi-am pus mâna tremurândă în a lui. O încărcătură statică a dănţuit între palmele noastre când m-a prins cu fermitate de mână.

Aerul mi s-a blocat în gâtlej, în timp ce o pâclă albă s-a prelins peste podea, îndeajuns de densă încât să ascundă crăpăturile din gresie. Pâcla s-a învolburat în dreptul tivului cămăşii mele de noapte. Ash s-a apropiat de mine, iar lujerii de pâclă s-au îngroşat. Coapsele i s-au frecat de ale mele, şi am simţit miros de citrice.

M-a privit prelung în ochi, atingându-mă pe obraz cu vârfurile degetelor. Pâcla s-a înteţit, alunecându-mi peste picioare, peste şolduri. Oricât aş fi încercat să mă împotrivesc, m-a străbătut o senzaţie de panică în clipa când ne-a trecut peste mâini, rece şi mătăsoasă.

— S-ar putea să usture puţin, a spus el, iar argintiul din ochii lui a început să se învolbure, să se amestece cu pâcla – cu puterea. Îmi pare rău!

N-am apucat să întreb despre ce vorbea sau să mă zbat. Pâcla ne-a învăluit, şi am simţit o usturime ascuţită şi intensă din vârfurile picioarelor până în cârlionţii elastici care îmi scăpaseră din cosiţă. Am văzut o străfulgerare de lumină albă-argintie, apoi mi-am dat seama că picam.

Mi-am revenit şi toate simţurile mi s-au aprins deodată. Eram călare pe un cal, aşezată cu picioarele în lateral, cuibărită la pieptul dur şi rece al lui Ash. Stăteam cu obrazul pe umărul lui, şi fiecare

răsuflare avea gust de citrice şi de aer de munte proaspăt. Preţ de o clipă, aproape că m-am putut preface că era o îmbrăţişare obişnuită; că mă ţinea atât de strâns şi cu atâta grijă cu braţu-i puternic pe după mijloc pentru că eram dorită. Preţuită.

Însă nu mă pricepusem niciodată la prefăcătorie.

Am dat să mă îndrept.

— Ai grijă, mi-a spus Ash cu voce îmbietoare, cuprinzându-mă mai tare cu braţul pe după mijloc. E o cădere lungă de pe Odin.

Mi-am plecat privirea şi am simţit cum mi se pune un nod în stomac. Armăsarul negru era cu câteva zeci de centimetri mai înalt decât orice cal pe care îl văzusem vreodată. Cu siguranţă, dacă aş fi căzut, mi-aş fi frânt câteva oase sau chiar mai rău de-atât. M-am foit şi m-am încruntat când am simţit ceva moale alunecându-mi peste braţele cândva goale. Cineva mă acoperise cu o mantie neagră.

— Saion a găsit mantia, mi-a răspuns Ash la întrebarea-mi nerostită. Nu ştiu sigur de unde a făcut rost de ea şi am hotărât că cel mai probabil nici nu vrem să ştim. Dar s-a gândit că te vei simţi mai confortabil cu ea.

Am apucat marginile pelerinei moi cu degetele-mi amorţite şi mi-am ridicat privirea spre coronamentul greu de ramuri pe care l-aş fi recunoscut oriunde.

— Suntem în Pădurea Întunecată de Ulmi, am spus eu, simţindu-mi gâtlejul şi gura de parcă ar fi fost pline cu smocuri de lână.

— Aşa e. I-am simţit răsuflarea pe creştet. M-am aşteptat să dormi mult mai mult. N-ar fi trebuit să te trezeşti până în Ţinuturile Umbrelor.

Atunci l-am privit: trăsăturile îi erau umbrite de coronamentul de ramuri.

— Ce-ai făcut?

— Pâcla? E *eather.* Practic, o extensie a fiinţei şi voinţei noastre. Poate avea un anumit efect asupra muritorilor dacă îi îngăduim. În cazul tău, te-a adormit, mi-a explicat el. Nu am vrut să

atrag atenţie mai mult decât era nevoie.

— Ce efect are pâcla asupra altora?

— Îi poate ucide în câteva secunde, dacă aşa voim.

Am înghiţit în sec şi mi-am dat seama că stăteam ţeapănă şi dreaptă ca o scândură. M-am gândit la Ezra, Marisol şi Sir Holland – oriunde ar fi fost.

— Ai spus că ceilalţi zei ar putea afla că ai venit după mine. Familia mea va fi bine?

— Ar trebui să fie, da, mi-a răspuns el. După ce vei fi prezentată drept consoarta mea, doar cei mai nesăbuiţi dintre zei ţi-ar ataca familia, întrucât ar deveni o prelungire a familiei mele.

Nu era un gând prea liniştitor. „Inspiră". Ezra era inteligentă. La fel şi mama.

— Însă Saion sau Ector le va avertiza oricum, dacă nu au făcut-o deja, a adăugat el. Şi vor fi luate… anumite măsuri, pentru orice eventualitate. Vom lăsa câteva protecţii pentru ele.

— Protecţii?

— Vrăji alimentate de magia primitivă care îi va împiedica pe zei să pătrundă în casele lor. S-a foit uşor, şi a urmat o clipă de linişte. Mă voi asigura că sunt în siguranţă, chiar dacă nu simt că merită.

L-am privit în ochi, simţind cum mă cuprinde un sentiment de recunoştinţă. Nu voiam să mă simt aşa.

— Ezra… Sora mea vitregă. E bună. Ea merită.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

În tăcerea care s-a aşternut între noi, m-au năpădit din nou multitudinea de întrebări pe care le aveam, în timp ce mă holbam la Pădurea Întunecată de Ulmi.

— Cum de-ai ştiut ce se întâmpla? am întrebat eu, simţind cum mă îmbujorez. Cum de-ai ştiut să vii?

„De ce ai venit, în sfârşit?" Nu am rostit cu voce tare ultima întrebare, pentru că nu era nevoie să ştiu.

Preţ de-o clipă îndelungată, nu a răspuns.

— Am ştiut că ai fost rănită.

M-am uitat din nou la el, încruntată.

— Cum? Apoi mi-am dat seama. Învoiala?

— În parte.

Nu mi-a dat alte detalii, ceea ce m-a făcut să simt furnicături în tot corpul.

— În parte?

— Învoiala ne-a legat la nivel elementar. Am ştiut când te-ai născut. Dacă ai fi fost vreodată rănită grav sau pe moarte, aş fi ştiut.

— E… cam sinistru.

— Atunci, partea următoare ţi se va părea şi mai sinistră, mi-a spus el.

— Abia aştept să aud, am bombănit eu.

Şi-a coborât privirea spre mine, zâmbind uşor.

— Sângele tău.

— Sângele meu?

A încuviinţat din cap.

— Ţi-am gustat sângele, *liessa.* Nu am făcut-o cu intenţie, dar s-a dovedit util.

Mi-a luat o clipă să-mi aduc aminte de noaptea din tunelul de lujeri, când mă muşcase uşor de buză.

— Sângele meu îţi permite să îmi simţi emoţiile când nu sunt în preajma ta?

Chipul i s-a încordat uşor.

— Doar dacă sunt extreme. Şi ce-ai simţit tu a fost extrem.

M-am întors, tulburată. Să fi fost durerea? Sau panica pe care o simţisem când Tavius mă ţintuise pe pat? Sau să fi fost lucrul acela antic şi incandescent ca gheaţa din mine? Nu-mi plăcea să ştiu că o simţise pe oricare dintre ele. Nu-mi plăcea nici poziţia asta idioată cu picioarele în lateral. M-am lăsat pe spate, mi-am ridicat piciorul drept şi l-am trecut de cealaltă parte a lui Odin.

Mişcarea mi-a stârnit o senzaţie de durere în umeri şi în partea de sus a spatelui, amintindu-mi că pielea din locurile acelea era

foarte sensibilă. Ash m-a cuprins mai tare cu braţul în timp ce m-am foit până am reuşit să stau călare cu picioarele de-o parte şi de cealaltă.

— Stai comod? a întrebat el, cu voce groasă şi apăsată.

— Da, m-am răstit eu.

A chicotit.

M-am prins de oblâncul şeii, ca să nu mă întorc în spate şi să fac ceva nesăbuit – cum ar fi, să zicem, să-l pocnesc pe zeul primitiv care preschimbase un muritor în *ţărână* dintr-o singură privire.

— De ce suntem în pădure?

— Nu poţi ajunge unde mergem printr-o deschizătură între tărâmuri, mi-a răspuns el, iar eu am devenit conştientă de locul în care îşi ţinea mâna pe şoldul meu. Îşi mişca degetul mare… ca în noaptea aceea de la lac, cu mişcări circulare lente, agale. O astfel de călătorie l-ar spulbera pe un muritor, a continuat el, reuşind să-mi mute atenţia de la degetul lui mare. Va trebui să pătrundem în alt fel.

Când zeul primitiv nu a mai spus nimic, singurul sunet care s-a auzit erau copitele lui Odin lovind pământul. Fără cântece de păsări. Ca în noaptea aceea de la lac, când nu existase nici un semn de viaţă. De parcă animalele ar fi simţit ceea ce eu nu îmi dădusem seama: că moartea se afla în mijlocul lor.

După cele văzute, nu credeam că aveam să mai uit vreodată asta. Însă afurisitul ăla de deget mare al lui încă trasa cercuri mici, la nesfârşit. I-am simţit răceala pielii chiar şi prin mantie şi cămaşa de noapte. Nu înţelegeam de ce avea pielea atât de rece sau cum de atingerea lui o putea încălzi totuşi pe *a mea.* Ba chiar înfierbânta.

— De ce ai pielea atât de rece?

— Cum crezi că se simte moartea, *liessa?*

Mi-a tresăltat inima-n piept, şi am continuat să mă holbez înainte. Nu era zeul Ash care mă tachinase şi mă atinsese lângă lac. Era zeul primitiv al morţii, care pusese toate aceste lucruri în mişcare, odată cu Regele de Aur. Nu puteam uita asta.

— Eşti surprinzător de… prietenoasă în clipa de faţă, a remarcat Ash.

M-am uitat spre el.

— Probabil nu va dura.

A zâmbit din nou uşor.

— Nici nu credeam că avea să dureze. A mânat calul pe lângă un pâlc de bolovani. Încă eşti furioasă pe mine.

Ar fi fost înţelept să mint. Să-i spun că îi iertasem totul. Aşa fusesem învăţată să fac. Să fiu supusă. Să nu îl provoc niciodată. Să devin ceea ce îşi dorea. Nu avea să mă ajute dacă îmi verbalizam furia, însă gândurile mele erau prea răzleţe ca să încropesc un plan, darămite ca să mă port de parcă nu aş fi fost furioasă din pricină că nu îmi spusese cine era de fapt şi că nu avea de gând să respecte învoiala. Că nu eram confuză în privinţa motivului pentru care intervenise astăzi.

— De ce? am întrebat eu. De ce nu mi-ai spus la lac cine erai cu adevărat? De ce m-ai minţit?

— Nu am minţit, mi-a zis el, întorcându-şi brusc privirea spre mine. Unii îmi spun Ash. Nu am zis niciodată că aş fi fost zeu sau zeu primitiv. Tu ai presupus asta.

— O minciună prin omitere e tot minciună, am zis eu, întru totul conştientă de faptul că furia mea era complet ipocrită, întrucât şi eu omiteam să-i spun al naibii de multe lucruri.

Cum ar fi fost, de exemplu, ce aveam de gând să fac.

Ash nu a zis nimic.

Iar asta nu m-a ajutat.

— Am vorbit. Ne-am *împărtăşit* reciproc lucruri despre noi înşine, am spus eu şi am început să mă îmbujorez uşor. A fost timp. Ar fi trebuit să-mi spui înainte să…

— Să-mi fi cerut să te sărut?

I-am simţit răsuflarea pe obraz şi am tresărit.

— Nu asta aveam de gând să spun.

Ba era întocmai ce avusesem de gând să spun.

Apoi l-am auzit râzând încet.

— Dacă ai fi ştiut cine eram, ai mai fi fost la fel de… interesată?

Mi-am întors brusc capul spre el şi am tras aer în piept când i-am simţit răsuflarea rece dănţuindu-mi pe buze. Feţele ne erau atât de apropiate, încât gurile ne erau aliniate astfel încât, dacă vreunul din noi s-ar fi mişcat un centimetru, ni s-ar fi întâlnit.

Aş fi fost şi mai interesată, însă din motive greşite. Sau poate din motivele corecte. Cum o fi. Mi-am întors privirea spre gura lui. M-a străbătut o senzaţie acută şi fierbinte de nervozitate. Şi-a mutat degetul mare pe şoldul meu, şi am simţit căldură în locul cu pricina. Căldura şi nervozitatea aceea electrică mi se păruseră *potrivite* înainte – binevenite şi încărcate de anticipaţie. De o făgăduinţă fierbinte şi senzuală. Şi încă mi se păreau aşa, dar nu credeam că ar fi trebuit, ştiind ce aş fi putut face şi ce aveam să fac eu cu ele – cum plănuiam să mă folosesc de ele.

Mi-am întors capul, iar pieptul şi stomacul mi s-au strâns. Din cine ştie ce motiv, m-am gândit la prima noapte în care fusesem dusă în Templul Umbrelor. Când mă îmbăiasem cu orele în apa aceea înmiresmată, după care fusesem curăţată de păr în locuri la care nici măcar nu mă gândisem până atunci. Era aproape ca şi cum lucrurile pe care se aşteptaseră ceilalţi să le fac deveniseră realitate abia în momentul acela. Nici măcar timpul petrecut cu Stăpânele de la Jade nu mă pregătise cu adevărat pentru faptul că slăbirea zeului primitiv necesita un anumit nivel de seducţie. Şi abia după ce mă scăpaseră de păr şi mă dăduseră cu balsam, ca să aline usturimea, îmi dădusem seama că aveam să fiu goală cu zeul primitiv al morţii. Fără acea rochie de mireasă înfiorătoare. Fără tunică sau colanţi. Nici măcar un pumnal. Nu avea să existe nici un scut, iar asta… mă înspăimântase. De atunci, ori de câte ori îmi îngăduisem să fiu cineva, cu oricine altcineva din Luxe, nu fusesem niciodată întru totul goală. Şi poate că încă mă înfricoşa să fiu atât de expusă. Însă fusesem goală cu el în lac. Şi lângă lac? Era ca şi cum aş fi fost.

În tot timpul petrecut pregătindu-mă pentru acest moment,

pentru când avea să mă revendice, nu mă gândisem nici măcar o dată că s-ar putea să îmi placă să fiu sedusă. Nu le crezusem pe Stăpâne când îmi spuseseră că putea să îmi placă. Nu pentru că nu aş fi crezut că aveam să găsesc plăcere într-o astfel de intimitate, ci pentru că nu credeam că puteam găsi plăcere în a-l seduce pe zeul primitiv pe care trebuia să îl ucid.

Fierbinţeala pe care o simţeam în vene acum îmi dădea de înţeles că cel mai probabil avea să-mi placă. Iar asta cu siguranţă era greşit. Ba chiar pervers. Monstruos. Însă în parte era din vina lui. El făcuse această învoială. Ştia că avea o dată de expirare. Nu arătase nici un semn de compasiune faţă de muritorii care sufereau acum din pricina ei. Am simţit din nou presiune, chiar pe când am întrezărit printre copaci suprafaţa scânteietoare a lacului şi am fost întâmpinaţi de sunetul iureşului de apă.

M-am îndreptat în şa.

— De ce mă duci la lacul meu?

— Lacul tău? A râs din nou, tot încet, însă de data asta mai prelung. E interesant că simţi că lacul acesta… îţi aparţine. Să fie, oare, din cauza felului în care te făcea să te simţi?

Odin ne-a trecut dincolo de ultimul şir de copaci.

— Cum l-ai descris? Liniştitor? A urmat o pauză. Poate ca pe un cămin?

Am strâns din gură şi n-am spus nimic pe când ne-am apropiat de mal.

El a apucat mai strâns frâiele lui Odin.

— Ştii ce se află pe fundul lacului, nu-i aşa?

— Piatră de umbre, am şoptit eu şi am simţit un gol în stomac.

— Este singurul loc din tărâmul muritorilor unde se găseşte piatră de umbre. Există un motiv pentru asta. M-a atins cu pieptul pe umăr şi pe braţ, şi m-am încordat. Există un motiv pentru care muritorii se tem de această pădure. Un motiv pentru care e bântuită de spirite.

Mi-am trecut privirea peste apa care curgea din stânci şi la

unduirile de pe întinderea lacului.

— Poate că există şi un motiv pentru care nu te-ai temut niciodată de ele.

I-am simţit din nou răsuflarea pe obraz, iar inima mi-a săltat în piept, după care a început să-mi bată năvalnic.

— Pentru care te-ai simţit atât de *calmă* aici.

— Ce încerci să spui? am întrebat în şoaptă.

— Există mai multe căi spre Câmpiile Elizee. O variantă este să călătoreşti spre est – mult spre est –, până treci nu doar de munţii Skotos, ci chiar mai departe de atât, spre locul în care muritorii cred că lumea se sfârşeşte pur şi simplu. Mi-a pus frâiele lui Odin în mâinile-mi amorţite. Drumul ăsta ar dura mult prea mult. Sunt moduri mai rapide, folosind aşa-numitele porţi. Doar cei din Câmpiile Elizee ştiu cum să le găsească şi cum să le dezvăluie. Cum să le folosească. Fiecare poartă te poate duce spre o anumită zonă din Câmpiile Elizee. Lacul tău este poarta spre Ţinuturile Umbrelor.

„Spre el”.

M-am înfiorat, privind spre apele întunecate.

Ash şi-a ridicat mâna, şi totul s-a oprit. A încremenit. Revărsarea apei peste stânci s-a oprit, suspendată în văzduh. Unduirile au încetat şi se prea poate ca şi inima mea să o fi făcut.

Mâinile mi-au alunecat de pe oblânc, în timp ce lacul… s-a despicat în două, apele dându-se la o parte şi dezvăluindu-i fundul plat şi lucios din piatră de umbre. În lumina lunii, o fisură şi-a făcut apariţia în piatră. Filamente de pâclă albă-argintie s-au prelins prin crăpătură, şi, fără a scoate vreun sunet, a apărut o despicătură lată şi adâncă.

Mă scăldasem în lac de sute de ori de-a lungul vieţii, împroşcând cu apă şi jucându-mă, asemenea unui copil, ascunzându-mă şi uitând. Lacul acesta, apa şi pământul din jurul lui *mi se păruseră* într-adevăr a fi căminul meu. Şi, în tot acest timp, *iată ce se* aflase sub suprafaţa lui. Iată ce era lacul *meu.*

Ash şi-a trecut degetele peste ale mele, îmboldindu-l pe Odin

înainte. Calul l-a ascultat, nechezând uşor.

— Ai dreptate, ştii? Am avut la lac timp suficient ca să mă asigur că aflai cine eram de fapt. Ar fi trebuit să-ţi fi spus.

M-a cuprins cu braţul pe după mijloc şi m-a tras în spate. Nu m-am împotrivit. M-am lăsat pe el, iar inima mi s-a poticnit.

O negură albă s-a învolburat în jurul picioarelor lui Odin când ne-a dus în crăpătura învăluită în pâclă. M-am cutremurat din nou. Nu ştiam dacă din pricina coborârii sau a cuvintelor rostite de zeul primitiv.

— Însă mi-ai vorbit fără frică. Te-ai purtat fără frică. De fiecare dată când te-am văzut, a continuat el. Eram interesat de tine, lucru la care nu mă aşteptasem. Lucru pe care nu îl voiam. Însă la lac, erai doar Seraphena, a zis el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea când l-am auzit rostindu-mi numele. Era prima oară când îl spunea. Iar eu eram doar Ash. Nu exista nici o învoială între noi. Nici aşa-zise obligaţii. Ai rămas pentru simplul fapt că ai vrut să rămâi. Am rămas pentru simplul fapt că am vrut să rămân. M-ai lăsat să te ating pentru că asta îţi doreai, nu pentru că ai simţit că erai nevoită să o faci. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun, dar… mă simţeam bine cu tine. Nu eram pregătit ca asta să înceteze.

Şi apoi m-a dus în Ţinuturile Umbrelor.

Capitolul 22

Mărturisirea lui Ash, adevărul vorbelor lui, s-a ridicat într-un văzduh ce nu era nici cald, nici rece ca gheaţa. În întunericul desăvârşit care ne-a învăluit.

Buimacă şi ameţită, m-am temut că nu aveam să îmi mai recapăt vreodată vederea. M-am aplecat, împingându-mă în pieptul ca un zid de neclintit al lui Ash. Când l-am apucat de braţ, am simţit cum mă dor rănile de pe spate. Nu puteam vedea. Nu puteam vedea nimic…

Un punct de lumină a apărut deasupra noastră, apoi altele,

până când sute de mii de fărâme de lumină s-au revărsat pe cer.

Stele.

Erau stele, însă nu ca acelea din tărâmul muritorilor. Erau mai aprinse şi mai strălucitoare, aruncând o lumină argintie mult mai puternică decât luna. Am cercetat cu privirea cerurile.

— Unde e luna? am întrebat eu cu voce răguşită.

— Nu e lună, a răspuns Ash. Nu e noapte.

M-am încruntat, privind cu atenţie cerul care aducea foarte mult a noapte.

— E zi?

— Nu e nici zi, nici noapte, mi-a zis el, slăbindu-şi strânsoarea din jurul mijlocului meu. Pur şi simplu este.

Nu am înţeles. Odin şi-a văzut de drum, paşii lui răsunând pe dalele de piatră. Mi-am plecat privirea şi am văzut lujeri de pâclă prelingându-se uşor pe drum. M-am holbat apoi din nou la cer. Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât constatam că nu semăna cu un cer nocturn. Da, erau stele şi erau mai luminoase decât orice altceva văzusem până atunci, însă cerul era mai degrabă… umbros decât negru. Mai întunecat decât cea mai furtunoasă şi înnorată zi din tărâmul muritorilor. Îmi aducea aminte de momentele dinainte de ivirea zorilor, când soarele răsărea în spatele lunii şi alunga întunericul, conferindu-i lumii o nuanţă asemănătoare fierului.

— Nu există soare? am întrebat eu, umezindu-mi buzele.

— Nu în Ţinuturile Umbrelor.

Abia reuşind să pricep că mă aflam cu adevărat în Ţinuturile Umbrelor, nu ştiam cum să mă raportez la faptul că nu existau nici soare, nici lună.

— Atunci, cum ştiţi când să dormiţi?

— Dormi când eşti obosit.

A spus-o de parcă dormitul ar fi fost un lucru nespus de simplu.

— Cum rămâne cu restul Câmpiilor Elizee?

— Restul par aşa cum ar trebui, a răspuns el pe un ton uniform.

Am vrut să întreb de ce şi ce însemna asta mai exact, însă

peisajul pustiu s-a schimbat. Copaci înalţi şi-au făcut apariţia şi, pe măsură ce am înaintat, s-au apropiat tot mai mult de drum. Copaci golaşi şi răsuciţi ce erau doar schelete. Şi-au făcut apariţia în faţă câteva dealuri mari stâncoase, răsfirate de-a lungul drumului pe care călătoream.

M-a cuprins o senzaţie de nesiguranţă, împreună cu o învălmăşeală de emoţii pe care nu le puteam descrie. Însă şi curiozitate. Partea aceea din mine care tânjise mereu să afle cum arătau Câmpiile Elizee s-a tulburat. Am dat să mă aplec în faţă, dar m-am oprit şi mi-am forţat trupul să se relaxeze, lăsându-mă pe el.

Când voiai să seduci pe cineva, nu te depărtai de celălalt. Mi-am plecat privirea spre braţul cu care mă ţinea ferm, şi, deşi avea pielea foarte rece, senzaţia pe care mi-o stârnea era plăcută.

Mi-am ridicat brusc privirea când am auzit un pufăit jos. Unul dintre dealuri *s-a cutremurat* şi s-a ridicat. Nu era deal, de fapt. Am rămas cu gura căscată. Am văzut aripi ridicându-se şi apoi înălţându-se spre cerul înstelat. Ceva gros şi ţepos a măturat drumul, făcând pământul din jurul nostru să se cutremure şi împrăştiind ce mai rămăsese din pâclă. Am urmărit cu privirea *coada* şerpuită a creaturii care era cel puţin de două ori cât Odin.

La lumina stelelor, părea a fi negru cu gri şi stătea pe patru picioare musculoase, scuturându-şi trupul mare, împroşcând un strat fin de pământ în văzduh. Avea ţepi pe coadă şi pe solzii groşi ce-i acopereau spinarea, unii mici cât pumnul meu, iar alţii mari cât câteva mâini. Creatura s-a întors brusc, mai rapid decât m-aş fi aşteptat să se mişte o făptură de mărimea ei, răsucindu-şi gâtul lung şi elegant înspre noi.

Cu fiecare răsuflare, trăgeam tot mai greu aer în piept. Am fost pe punctul de-a ţipa, dar m-am înecat înainte de a o face, când o gheară uriaşă a aterizat în mijlocul drumului, cu unghii late şi ascuţite. O clipă mai târziu, am zărit un cap gulerat chiar în faţa noastră – un cap cam cât jumătate din Odin.

M-am lăsat în spate pe Ash, holbându-mă la el – la botul plat şi

mare şi la maxilarul lat, la coarnele ascuţite de pe capul lui ce semănau cu o coroană şi la ochii de o nuanţă foarte intensă de roşu ce contrasta puternic cu pupila verticală subţire de culoarea smoalei.

Ştiam la ce mă holbam. Citisem despre ei în cărţi prăfuite şi grele. Ştiam care era scopul lor. Erau gardieni ai Câmpiilor Elizee. Ştiam că erau reali, dar nu-mi venea să cred că vedeam într-adevăr unul; nu îmi venea să cred că stăteam faţă în faţă cu un *dragon.*

Un dragon foarte mare cu solzi gri şi negri şi foarte mulţi dinţi. S-a aplecat şi mai aproape, şi nările i-au fremătat când a părut să adulmece aerul; să ne adulmece *pe noi.*

— E în regulă, mi-a spus Ash, şi mi-am dat seama că îl strângeam din nou de braţ. Nektas nu îţi va face rău. E doar curios.

Doar curios?

Am tresărit când mi s-a ridicat părul de la suflarea fierbinte a dragonului.

Nektas şi-a aplecat capul şi mai aproape şi a tors uşor, după care şi-a coborât capul şi mai mult, până când se afla la doar câţiva centimetri de coama lui Odin.

— Cred că vrea să-l mângâi, mi-a spus Ash.

— Poftim? am şoptit eu.

— E felul lui de-a şti că nu-i vrei răul, mi-a explicat el, iar eu m-am întrebat cum de aş fi putut fi vreodată o ameninţare pentru o astfel de creatură. Iar faptul că el îţi îngăduie să-l mângâi e felul lui de a-ţi arăta că nu îţi va face rău.

— Te cred – adică, pe el, am zis eu şi am înghiţit în sec.

Dragonul a scos din nou sunetul acela ca un ciripit.

— Ce s-a întâmplat cu îndrăzneala ta? m-a întrebat Ash.

— Îndrăzneala mea se încheie când mă confrunt cu o creatură care mă poate înghiţi cu totul.

Nektas a pufăit fierbinte, înclinându-şi capul într-o parte.

— Se simte rănit de faptul că îţi imaginezi că ar face aşa ceva, mi-a zis Ash. În plus, nu cred că te-ar putea înghiţi cu totul.

Am continuat să mă holbez la bestie, cu gura uscată. Era frumoasă şi înfricoşătoare, şi nu ştiam dacă vreun muritor de acum văzuse vreun asemenea dragon în viaţa lui. Am înghiţit din nou în sec, dându-i uşor drumul braţului lui Ash. Mi s-a tăiat răsuflarea când am întins mâna.

Dacă avea să-mi înfulece mâna, aveam să fiu foarte dezamăgită.

Nektas a vibrat din nou, sonor. I-am atins carnea cu vârfurile degetelor. Am apăsat uşor, surprinsă să descopăr că solzii lui umflaţi erau fini ca pielea tăbăcită. L-am mângâiat cu stângăcie pe bot. Dragonul a pufăit din nou, de data aceasta sunetul aducând foarte tare a râs.

Nektas şi-a tras capul în spate şi a privit peste umărul meu, după care s-a întors. Pământul s-a cutremurat când s-a împins în picioarele din spate. Aerul din jurul nostru a fremătat când şi-a mişcat aripile puternice, cu gheare. S-a ridicat spre cer cu o forţă şocantă, urcând cu rapiditate.

— Vezi? m-a întrebat Ash, ţinând strâns de frâiele lui Odin. Nu-ţi va face rău.

Am atins un dragon.

Era singurul lucru la care mă puteam gândi.

— Îţi poţi coborî mâna acum, mi-a zis el pe un ton amuzat.

Fără să spun ceva, mi-am tras mâna la piept.

— E un dragon, am murmurat eu.

— *El* e un dragonin, m-a corectat Ash, în timp ce Nektas zbura în faţa noastră. Toţi sunt dragonini.

Toţi? Dragonini? Nici celelalte dealuri nu erau dealuri de fapt. S-au cutremurat şi şi-au ridicat capetele în formă de diamant către cer, urmărindu-l pe Nektas. Şi-au desfăcut aripile pe pământ, împroşcând cu pământ şi praf când s-au ridicat, întinzându-şi gâturile. Erau mai mici decât Nektas şi aveau solzi de culoarea onixului ce scânteiau în lumina stelelor, dar s-au împins la fel de puternic în picioarele din spate şi s-au propulsat spre cer.

— Ai… patru… dragonini care te protejează? am întrebat eu, şi mi s-a pus un nod în stomac.

Nu e ca şi cum uitasem cine erau gardienii zeilor primitivi. Însă m-a şocat să-i văd.

Ash i-a dat pinteni lui Odin.

— Da.

I-am privit pe ceilalţi trei alăturându-i-se lui Nektas, fluturând cu eleganţă aripile pe cer.

— Şi au nume?

— Orphine, Ehthawn şi Crolee, mi-a răspuns el. Orphine şi Ehthawn sunt gemeni. Cred că Crolee e un văr îndepărtat de-al lor.

— Le spui dragonini? am întrebat eu. Cu ce sunt diferiţi de un dragon?

— Sunt foarte diferiţi.

Am aşteptat.

— Spune-mi că îmi vei explica mai pe larg.

— Da. Mă gândeam doar la cum să îţi explic fără să fie prea confuz, a zis el, începând să-şi mişte din nou degetul mare. Dragonii sunt creaturi foarte vechi. Foarte puternice. Unii chiar cred că au existat în ambele tărâmuri cu mult înaintea zeilor şi a muritorilor.

— Nu… am ştiut asta.

— Nu ai avea de unde să ştii. Cu multă vreme în urmă, un zeu primitiv foarte puternic s-a împrietenit cu dragonii, deşi nu putea comunica în vreun fel cu ei. A vrut să le înveţe poveştile, istoriile şi, fiind destul de tânăr la vremea respectivă, a fost destul de… impulsiv în faptele lui. Ştia că o modalitate de a putea vorbi cu ei era să le dea o formă zeiască – o viaţă dublă în care să poată oscila între forma de dragon şi cea zeiască.

Tânărul zeu primitiv despre care vorbea trebuia să fi fost Kolis. Era singurul zeu primitiv care putea crea orice formă de viaţă.

— Pot… arăta ca tine şi ca mine?

— În mare, a confirmat el.

Chiar voiam să ştiu la ce se referea când zicea asta.

— Cei care au ales să accepte viaţa dublă au fost numiţi dragonini, a continuat.

— Au mai rămas dragoni? Care nu îşi schimbă forma?

— Din păcate, nu. Dragonii şi dragoninii trăiesc extraordinar de mult, însă strămoşii lor au dispărut cu ceva timp în urmă. A început din nou să-şi mişte degetul mare, cu mişcări circulare lente, agale. Nu au fost singurii cărora zeul primitiv tânăr despre care ziceam le-a dat viaţă.

M-am gândit la creaturile despre care auzisem cândva că ar fi trăit în mare, lângă coasta Câmpiilor Elizee. Aveam atâtea întrebări, însă le-am abandonat pe toate când am văzut spre ce zburau dragoninii.

Am zărit un zid luminat cu torţe, la fel de înalt precum zidul interior de la Wayfair, însă castelul în care crescusem pălea prin comparaţie cu ce se înălţa în vârful unui deal uşor vălurit. O structură uriaşă şi întinsă, la fel de lată precum era de înaltă. Turnuleţe şi turnuri se înălţau spre cer, şi întregul palat era presărat cu stele, strălucind de parcă ar fi fost aprinse o mie de felinare. Îmi amintea de Templul Umbrelor, însă mult mai mare.

Aproape de zidurile palatului era o zonă împădurită deasă, iar dincolo de ea, cât vedeam cu ochii, licăreau lumini prea multe ca să le poţi număra. Un oraş – era un *oraş.*

Pulsul mi-a luat-o la galop în timp ce am coborât dealul călare. Noduri mici de anticipaţie mi s-au format în stomac pe măsură ce ne-am apropiat de zidul cu poartă. Eram blocată într-un abis de nelinişte şi ceva ce aducea a curiozitate, însă era mai puternică.

— Acolo e… casa ta? Aerul părea să se fi rarefiat, şi nu ştiam dacă era doar o închipuire a mea sau dragoninii chiar zburau în cerc în jurul palatului.

— Este cunoscută sub numele de Casa lui Hades. Zidul care o înconjoară poartă numele de Metereze, mi-a spus el. Cuprinde atât Hades, cât şi oraşul Lethe, până la Golful Negru.

În faţa noastră, copacii încă străjuiau drumul, însă zidul a

devenit mai vizibil, la fel şi poarta. Pe zid se afla ceva – mai multe lucruri, de fapt, pe care nu le puteam distinge. Am cotit uşor. Şi zidul părea să fie din piatră de umbre, însă cu o suprafaţă deloc lucioasă sau netedă. În loc să reflecte lumina stelelor, părea să absoarbă toată lumina, motiv pentru care formele acelea erau atât de dificil de dibuit, până când poarta uriaşă de fier a început să se deschidă în tăcere.

Mi-am trecut privirea peste zid, peste forme, şi m-a luat cu ameţeală. Formele de pe zid erau aşezate ca o cruce. Am tras aer în piept, mult prea superficial, chiar dacă pieptul mi se umfla la fiecare respiraţie.

Erau *oameni.*

Oameni dezbrăcaţi şi ţintuiţi pe zid cu un soi de ţepuşe înfipte în mâini şi în piept. Capetele le atârnau nemişcate, iar aerul era plin de duhoarea morţii.

Mi s-a făcut greaţă, şi am apucat mai strâns oblâncul.

— De ce? am şoptit eu. De ce sunt oamenii aceia ţintuiţi pe zid?

— Sunt zei, mi-a răspuns Ash, cu voce calmă şi rece precum apele lacului. Şi servesc drept aducere aminte pentru toată lumea.

— Ce amintesc?

— Că viaţa pentru orice făptură este la fel de fragilă precum flacăra unei lumânări: uşor de stins şi de curmat.

*

Doi dintre dragoninii ce dădeau târcoale palatului au coborât de-o parte şi de cealaltă a porţii, stârnind o rafală de vânt. Au aterizat pe Metereze. Nici impactul cutremurător, nici huruitul lor jos nu au reuşit să pătrundă prin groaza scenei pe care o văzusem pe Metereze.

Am încremenit, uluită, privind la bărbaţii – bărbaţii *şi* femeile în armuri negre cu gri – aflaţi de-a lungul Meterezelor oprindu-se şi plecându-se adânc în faţa lui Ash când treceam pe lângă ei. Dar abia

de-i vedeam. Abia de vedeam numeroasele balcoane şi scările exterioare spiralate ce păreau să conecteze fiecare palier al palatului cu solul.

Ash avea zei ţintuiţi pe zid.

Cruzimea şi barbaria acelui fapt, precum şi cuvintele lui m-au făcut să mă simt amorţită şi confuză când am intrat în grajdurile puternic luminate. Pentru cineva care spusese cândva că fiecare moarte lăsa un semn, faptele lui ziceau cu totul altceva.

Un bărbat a ieşit dintr-un grajd şi s-a apropiat de noi, s-a înclinat, apoi a apucat frâiele lui Odin. Dacă a spus ceva, nu l-am auzit. Dacă şi-a ridicat cumva privirea spre noi, nu am văzut.

Aveam impresia că urma să mi se facă rău.

Nu am protestat când Ash a descălecat primul şi apoi şi-a ridicat mâinile ca să mă ajute să cobor. Abia de i-am simţit atingerea în talie sau paiele moi sub picioare când m-a scos din grajd şi m-a condus spre o intrare lăturalnică în castel, ce era ascunsă sub o scară.

Uşa fără geam s-a deschis, dând la iveală un bărbat cu păr roşcat-auriu şi pielea de o nuanţă la fel de intensă ca a spicului de grâu. M-a privit cu ochii săi căprui-închis în care se zărea o lumină argintie în spatele pupilelor. Un zeu. L-a privit cu ochi luminoşi pe Ash, apoi din nou pe mine.

— Am atât de multe întrebări.

— Sunt convins, i-a răspuns Ash pe un ton sec, plecându-şi privirea spre mine. El e Rhain. E unul dintre paznicii mei. La fel ca Ector şi Saion.

M-am uitat în ochii închişi la culoare ai lui Rhain şi m-am forţat să rostesc ceva:

— Eu sunt…

— Ştiu cine eşti, a spus acesta, făcându-mă să tresar. L-a privit pe Ash şi a ridicat dintr-o sprânceană. Tocmai de aceea am atât de multe întrebări. Dar, ştiu, vor trebui să aştepte. S-a oprit, iar Ash m-a condus spre o casă a scării interioară întunecată. Theon şi Lailah

sunt înăuntru, a adăugat zeul încet, urmându-ne.

Ash a oftat.

— Desigur. S-a oprit în spaţiul îngust şi s-a întors cu faţa spre mine. Speram să treacă ceva timp înainte să-şi dea cineva seama că eşti aici. Foarte puţini oameni… au ştiut despre tine. Cei pe care îi vei cunoaşte nu ştiu. Şi sunt convins că şi ei vor avea întrebări.

— Categoric, a încuviinţat Rhain.

— Întrebări care vor rămâne în mare fără răspuns, a subliniat Ash, aruncându-i o privire zeului. Vei fi prezentată drept consoarta mea şi atâta tot. În regulă?

În orice alt moment, aş fi pus numeroase întrebări. În schimb, am încuviinţat din cap. Mâinile mi-au tremurat uşor când Ash s-a întins pe lângă mine şi a deschis o altă uşă.

Lumina intensă neaşteptată m-a făcut să mă dau un pas în spate. Am clipit până mi s-au obişnuit ochii. Lumina era la fel de puternică precum soarele, şi, preţ de o clipă, am crezut că Ash strălucea din nou cu putere. Însă nu era de la el.

Mi-am ridicat privirea spre un candelabru strălucitor cu lumânări de sticlă în cascadă ce atârna în centrul antreului. Nu existau flăcări. Cu toate acestea, lumânările aveau o strălucire gălbuie, la fel şi sfeşnicele de pe pilonii negri ce se înălţau spre al doilea palier.

— E energie primitivă, mi-a explicat Ash, văzând la ce mă holbam. Alimentează iluminatul din tot palatul şi din Lethe.

Mută de uimire, mi-am mutat privirea de la lumini. Câte o scară curbată se afla de o parte şi de cealaltă a antreului, faţă în faţă. Balustradele şi treptele erau sculptate din piatră de umbre. Dincolo de scări, cum treceai printr-o arcadă lată şi ascuţită, se afla o încăpere imensă.

— Vino!

Ash m-a îmboldit în faţă, iar eu am făcut un pas minuscul chiar pe când doi oameni au ieşit din încăpere, trecând pe sub arcadă.

Ce am văzut m-a făcut să încremenesc şi să mă gândesc dacă

nu cumva fumasem fără să vreau cal-alb.

Am văzut în faţa mea un bărbat înalt şi o femeie tot la fel, îmbrăcaţi în acelaşi stil ca Ash, doar că tunicile lor cu fir de argint aveau mânecile lungi. Bărbatul îşi purta părul în cosiţe împletite de-a lungul scalpului, iar părul femeii era împletit la spate şi-i venea peste umeri. Aveau aceeaşi înălţime, pielea neagră şi ochii mari, aurii. Aveau trăsături aproape identice. Bărbatul avea fruntea mai lată, iar pometii femeii erau mai ascuţiţi, însă era limpede că erau gemeni. Nu mai văzusem gemeni până acum – nici măcar gemeni fraternali –, însă nu la ei mă holbam.

Lângă ei era… o creatură înaripată neagră-movulie cam cât un câine de talie medie ce flutura din aripile-i ca de piele tăbăcită în timp ce se împingea cu capul în mâna femeii.

S-au oprit când m-au văzut.

Ştiam că stăteam cu gura căscată. Nu reuşeam să o închid, pentru că între ei se afla un mic dragonin.

— Bună, a zis femeia tărăgănat, făcând ochii mari şi mutându-şi privirea spre Ash. Alteţă?

Ash nu şi-a luat mâna de pe talia mea.

— Theon. Lailah. Ea e Sera. E oaspetele nostru.

— Mi-am cam dat seama că e oaspete, a zis Theon. Sau cel puţin am sperat că nu te-ai hotărât să urmezi tradiţia de familie de a răpi muritoare.

Stai aşa. *Cum?*

Lui Ash i s-a încleştat maxilarul.

— Spre deosebire de unii, nu mă atrage câtuşi de puţin aşa ceva.

— E o prietenă *specială?* a întrebat Lailah.

— De fapt, da. Va… Mi s-a părut că a tras adânc aer în piept, pregătindu-se. Va fi consoarta mea.

Cei doi s-au holbat la noi.

Au trecut câteva clipe îndelungate în care dragoninul mic şi-a mişcat capul ba într-o parte, ba în cealaltă.

— Am o întrebare, a zis Lailah, scărpinându-l pe dragonin sub bărbie, iar creatura a tors. De fapt, am mai multe, începând cu de ce arată consoarta *ta* de parcă ar fi fost azvârlită din tărâmul muritorilor în al nostru…

Arătam chiar *atât* de şleampătă? Mi-am plecat privirea spre mine. Tivul mantiei îmi ajungea până la gambe, lăsând să mi se vadă picioarele mânjite de sânge. Prin jumătăţile mantiei mi se zărea cămaşa de noapte ce atârna pe mine. Nici nu voiam să ştiu cum îmi arăta părul sau ce aveam pe faţă.

— Nu am azvârlit-o în acest tărâm, a bombănit Ash. A avut loc un incident înainte să ajungem aici.

— Ce soi de incident? a întrebat Rhain, sprijinit de piloni.

— Unul care nu mai reprezintă o problemă.

O scânteie de interes a licărit în ochii lui Lailah.

— Spune-ne şi nouă.

— Poate mai târziu, a răspuns Ash.

Fratele ei a ridicat mâna.

— Şi eu am întrebări.

— Iar mie nu-mi pasă, a răspuns Ash, şi Rhain a tuşit pe sub mustaţă. Voi doi nu aveţi nimic de făcut? Dacă nu, sunt convins că ar fi multe lucruri pe care le-aţi putea face.

— De fapt, eram pe punctul de a-l scoate pe Reaver-Funduleţ să ia o gură de aer, a zis Lailah, zâmbind larg, în timp ce dragoninul a consimţit, schelălăind.

— Pe dragonin îl cheamă Reaver-Funduleţ? am îngânat eu.

Lailah a râs uşor şi mi-a zâmbit scurt.

— Îl cheamă Reaver, a zis ea, iar dragoninul a ţopăit pe picioarele din spate. Dar îmi place să adaug partea cu *funduleţ.* Şi lui pare să-i placă.

— Ah, am şoptit eu, nerăbdătoare să-l mângâi pe micul dragonin. La statura lui, nu era câtuşi de puţin la fel de înspăimântător ca Nektas.

— Atunci, ce-ar fi să vă ocupaţi de asta? a sugerat Ash.

Theon şi-a plecat uşor capul, zâmbind larg.

— Precum doreşti.

Sora lui i s-a alăturat, şi au înaintat. Când s-a apropiat de mine, zeul a făcut din nou o plecăciune şi mi-a spus încet:

— Clipeşte de două ori dacă ai fost răpită.

Lailah a zâmbit larg şi l-a privit pieziş pe Ash.

— Sau doar clipeşte.

Aproape că am clipit, întrucât era limpede că îl tachinau pe Ash – un zeu primitiv care avea zei ţintuiţi pe zidurile din afara palatului.

— Plecaţi! le-a poruncit Ash, iar eu m-am întors când şi-au văzut de drum, concentrându-mă asupra dragoninului mic ce se bălăngănea pe umărul lui Lailah.

— E un pui de dragonin, am spus eu.

Ash şi-a plecat privirea spre mine.

— Dragoninii nu ies din ou de mărimea lui Nektas, iar Reaver s-ar enerva foarte tare dacă te-ar auzi că-l faci pui.

— Sper că nu, ţinând cont că ar fi un ou al naibii de mare, am ripostat eu. Doar că…

M-am oprit, clătinând din cap şi împreunându-mi braţele în talie. Aveam impresia că urma să-mi explodeze capul.

— Să vezi orice dragonin, mare sau mic, e, probabil, un şoc, a comentat Rhain, iar eu l-am privit pe furiş. Părul roşcat-auriu îi strălucea ca o flacără pe pilonul întunecat. Îmi închipui că va continua să fie un şoc o vreme.

Am încuviinţat din cap, şovăielnic.

— Cred că va fi.

Zeul a zâmbit uşor.

Ash s-a mutat, punându-se pe jumătate în faţa lui Rhain.

— Ce mai cauţi aici? l-a întrebat el pe zeu.

— M-am gândit că, din moment ce Saion nu e aici, pot prelua eu onoarea de-a te enerva, a răspuns el calm.

Zeul primitiv a mârâit jos, a avertizare. Mi s-a tăiat răsuflarea. Cu siguranţă Rhain ştia despre zeii de pe Metereze, la fel şi gemenii.

Oare chiar voia careva să-l enerveze pe Ash?

— De fapt, am un motiv întemeiat pentru care încă mă aflu pe aici. Trebuie să-ţi vorbesc.

M-am uitat la Rhain pe după Ash şi l-am văzut desprinzându-se de pe pilon. Părea încordat şi tras la faţă.

— E important.

Şi, evident, nu voia să vorbească despre asta în faţa mea. Ceea ce era enervant.

Ash a încuviinţat şi şi-a plecat privirea spre mine. A dat să spună ceva, însă apoi a mijit ochii. M-a apucat cu rapiditate de biceps. Am tresărit. Mi-a întors uşor braţul.

— De la ce e vânătaia asta? Am vrut să te întreb mai devreme.

— Poftim?

— Vânătaia asta. E mai veche, mi-a zis el, iar eu m-am uitat spre braţul meu.

Tavius. Zeilor mari. Uitasem de el şi de bolul cu curmale.

— De unde o ai?

— M-am lovit de ceva, am zis eu şi mi-am smucit mâna.

— Nu îmi pari genul care să se lovească de lucruri.

— De unde ştii tu? am întrebat, smucindu-mi din nou braţul.

Ash şi-a plecat bărbia.

— Pentru că mi-ai părut foarte sigură pe picioare şi precisă în mişcări.

— Nu înseamnă că nu am momente de stângăcie.

— Zău?

M-a mai ţinut o clipă de braţ, după care mi-a dat drumul.

Mi-am dus braţul înapoi spre talie.

— Zău.

— Ce distractiv! a comentat Rhain.

Ignorându-l pe zeu, Ash m-a pironit cu privirea.

— Pesemne te-ai izbit tare de tot, de te-ai ales cu o asemenea vânătaie.

— Pesemne, am bombănit eu, privind agitată spre antreul

mare.

Nu erau statui, nici stindarde sau picturi. Zidurile erau la fel de golaşe precum podeaua, rece şi pustii.

Acesta avea să fie… căminul meu? Cât timp?

Oricât era nevoie.

M-am simţit istovită până în măduva oaselor şi am început să-mi dau seama că mă dureau tâmplele şi îmi zvâcneau umerii şi spatele. Nu ştiam dacă îmi mai simţisem vreodată picioarele atât de slăbite sau dacă era ceva nou. Am avut nevoie de toată forţa ca să rămân în picioare.

— Hei.

Ash m-a prins de bărbie, făcându-mă să tresar.

— Ce e?

— Am întrebat dacă ţi-e foame. M-a privit cu atenţie. Probabil nu m-ai auzit.

Mi-era, oare, foame? Nu ştiam sigur. Am clătinat din cap.

M-a privit cu atâta intensitate, încât m-am întrebat dacă putea vedea dincolo de suprafaţă.

— Cum ţi-e spatele?

— În regulă.

A continuat să se holbeze la mine, după care a încuviinţat din cap şi mi-a prins un cârlionţ ce-mi picase peste faţă, ducându-mi-l în spate. Gestul tandru mi-a amintit de lac, şi nu pricepeam cum de mă putea atinge cu atâta tandreţe când avea ţintuiţi zei pe Metereze.

Ash şi-a lăsat capul pe spate şi apoi s-a întors spre arcadă.

— Aios?

M-am întors chiar pe când o femeie a trecut pe sub arcadă. Am amuţit, având din nou impresia că halucinam. Era… zeilor mari, era *frumoasă.* Avea faţa în formă de inimă, ochii de un citrin strălucitor, cu gene dese, buze pline şi pometii înalţi şi plini. A intrat în antreu, dându-şi câteva şuviţe de păr roşcat vibrant după ureche, după care şi-a împreunat mâinile în dreptul mijlocului unei rochii gri cu mâneci lungi prinse în talie cu un lanţ de argint.

Aios s-a oprit în faţa noastră, plecându-se uşor.

— Da?

— O poţi conduce, te rog, pe Sera spre odaia ei şi să te asiguri că va primi mâncare şi i se va pregăti o baie? a întrebat Ash.

Dorinţa de a-i spune că nu trebuia să vorbească în locul meu mi s-a oprit pe vârful limbii. Îi spusese „te rog” cuiva despre care presupusesem că era zeiţă. Dar poate era un fel de servitoare. Multora, acele cuvinte li se păreau un semn de politeţe obişnuit, însă crescusem pe lângă nobili şi bogaţi, aşa că ştiam că prea puţini le rosteau de fapt. Şi nu mă aşteptam, sincer, să le aud din gura cuiva care ţintuise zei pe zidul lui pentru a servi drept un avertisment înfiorător.

Pe de altă parte, nu m-aş fi aşteptat la o astfel de privelişte din partea lui Ash.

— Desigur. Bucuroasă. Aios s-a întors spre mine. A clipit rapid de câteva ori, apoi chipul i s-a relaxat. Da. Categoric o baie.

Am strâns din buze, însă, înainte să apuc să spun ceva, ea m-a luat de braţ. Aceeaşi străfulgerare de energie stranie aproape că a eclipsat uşurinţa cu care mă atingea.

Aios a ridicat din sprâncene şi l-a privit brusc pe zeul primitiv.

— Nyktos…

— Ştiu, a spus el, părând istovit.

I-am aruncat o privire lui Ash, vrând să aflu ce anume *ştia,* însă el a vorbit primul:

— Mă voi întoarce imediat. Poţi avea încredere în Aios.

Nu aveam încredere în nici unul dintre ei, însă am încuviinţat din cap. Cu cât aveam să fiu mai repede singură, ca să pot gândi, cu atât mai bine. Cu siguranţă durerea din tâmple avea să mai treacă până atunci. Ash a rămas locului preţ de o clipă, iar culoarea ochilor i s-a întunecat, până a ajuns de nuanţa norilor de furtună. S-a întors cu mişcări ţepene, alăturându-i-se lui Rhain. Au trecut pe sub arcadă.

— Vino, a insistat Aios uşor, conducându-mă spre scări.

Am simţit treptele din piatră reci când am urcat şi apoi am cotit spre stânga.

— Odaia a fost pregătită pentru tine. De fapt, a fost pregătită cu ceva vreme în urmă şi doar am şters des praful, pentru orice eventualitate. Cred că ţi se va părea plăcută, a spus ea, iar eu mi-am întors deodată capul spre ea.

Părea să fie de vârsta mea, însă ştiam că asta putea fi incredibil de înşelător.

— Are o odaie pentru îmbăiat alăturată şi balcon. E o odaie foarte frumoasă.

Atunci, mi-au veni în minte mai multe lucruri deodată.

— Cum de-ai ştiut că voi veni?

Aios şi-a întors privirea dinspre mine.

— Ei bine, nu am ştiut sigur. Am ştiut doar că exista posibilitatea să vii.

Faptul că mă aşteptase însemna că trebuia să ştie câte ceva despre trecut.

— Ştiai despre învoială?

— Da, a spus ea, zâmbindu-mi larg şi conducându-mă pe un al doilea rând de scări.

— Îmi poţi spune de când ştiai că exista această posibilitate?

— De câţiva ani, m-a anunţat ea, de parcă n-ar fi însemnat nimic, însă mie îmi dădea de înţeles al naibii de multe.

Am urcat spre al treilea etaj. De acolo, m-a condus spre un coridor lat luminat de sfeşnice cu globuri din sticlă glazurată. În afară de ele, zidurile erau goale.

Am trecut pe lângă o uşă dublă vopsită cu negru, cu un soi de model întortocheat argintiu gravat în centrul ei. Aios s-a oprit la următoarea uşă dublă, care arăta exact precum cealaltă, singura pe care o puteam vedea pe tot coridorul.

— Nu sunt alte odăi pe acest palier în afară de cea pe lângă care am trecut? am întrebat-o eu când a scos o cheie din buzunarul rochiei.

— Mai e o singură odaie în cealaltă aripă, însă majoritatea oaspeţilor sunt cazaţi la primul sau la al doilea etaj.

A descuiat uşa, iar eu m-am uitat peste umăr la uşa din josul coridorului.

— Cum rămâne cu slujitorii… Cu tine?

O brumă de confuzie i-a străbătut chipul cu trăsături izbitoare.

— Nu sunt slujitoare.

— Îmi pare rău! Simţeam cum roşesc. Am presupus…

— E în regulă. Oricine ar presupune la fel. Nu avem slujitori.

— Ei bine, acum sunt confuză, am recunoscut eu.

A zâmbit uşor.

— Unii dintre noi ajutăm pentru că alegem să o facem. Într-un fel… l-am forţat pe Nyktos să ne accepte ajutorul, a zis ea, şi m-a iritat puţin să o aud folosindu-i numele real. Altminteri, Hades ar fi într-o dezordine desăvârşită, şi el probabil n-ar mânca niciodată.

N-am putut decât să mă holbez la ea.

— Oricum, sunt de obicei pe-aici în timpul zilei. A râs. Ştiu. Afară nu pare a fi zi, însă îţi vei da seama că cerurile au tendinţa să se întunece odată cu trecerea orelor.

— Stai aşa. Trebuia să pricep ce-mi zicea. Ajuţi, făcând voit pe servitoarea, dar nu eşti plătită?

— Nu avem nevoie să fim plătiţi. Nyktos le poartă de grijă celor care au grijă ca Hades să funcţioneze. De fapt, a zis ea, încruntându-se, toţi cei pe care-i vei întâlni, aici şi în Lethe, sunt bine îngrijiţi, chiar dacă au responsabilităţi mai oficiale.

— Bine îngrijiţi? am repetat eu, de parcă ar fi fost o limbă pe care nu o înţelegeam.

— Adăpost. Mâncare, a spus ea, mişcându-şi buzele de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, însă răzgândindu-se. După care mi-a zâmbit puţin rece. Dar, ca să-ţi răspund la cealaltă întrebare, nu mai locuieşte nimeni aici.

— Nici măcar zeul de jos? Rhain?

— Nu, are o casă în Lethe.

— Dar bărbaţii şi femeile de lângă zid – adică de pe Metereze? Dragoninii?

— Gardienii? Au locul lor, un soi de dormitor pe drum spre Lethe, mi-a explicat ea, apucând mânerul. Şi dragoninii au case.

Ash era singurul care locuia în acest palat enorm? În mod obişnuit, servitorii principali şi câţiva gardieni locuiau în casă.

— De ce nu locuieşte nimeni altcineva aici?

Zâmbetul i-a pierit.

— Nu ar fi în siguranţă dacă ar face-o.

Capitolul 23

M-au trecut fiori pe şira spinării.

— Cum adică nu ar fi în siguranţă?

— Ei bine, Nyktos nu ar vrea… Aios a făcut ochii mari şi s-a răsucit spre mine. Îmi pare rău! Tocmai am conştientizat cum a sunat. A râs, însă cumva agitată. Vezi tu, tot soiul de oameni trebuie să vorbească cu Alteţa Sa, iar unii dintre ei pot fi puţin mai… imprevizibili. Desigur, eşti pe deplin în siguranţă aici.

— Într-adevăr? am întrebat eu sceptică.

A încuviinţat din cap cu emfază.

— Da. Doar că lui Nyktos îi place intimitatea lui, şi… e mai bine aşa. S-a întors din nou spre uşa dublă, a deschis o jumătate a ei şi mi-a făcut semn să intru, dispărând în întuneric.

Eram ferm convinsă că nu gafase, însă am păşit şovăitor în odaia luminată de un alt candelabru de sticlă uluitor ce atârna în centrul unui spaţiu *uriaş.*

Într-o parte a camerei se aflau o canapea, un divan şi două fotolii ce păreau confecţionate dintr-o catifea crem pufoasă. O masă circulară mică şi joasă se afla în mijlocul zonei de zi. În spatele ei, lângă uşile cu perdea, se afla o masă, cu două scaune cu spătar înalt şi o vază transparentă plină cu un soi de pietre albastre şi gri. Un şezlong era aşezat în faţa unui cămin uriaş şi părea făcut din cel mai

fin şi mai luxos material, vopsit într-o nuanţă precum fildeşul. Un covor pufos se afla sub şezlong. Am văzut până şi un coş plin cu pături făcute sul.

M-am întors lent, şi mi s-a strâns inima când am zărit un pat cu baldachin, cu patru stâlpi, pe lângă care cel al Ezrei ar fi părut un pat de copii. Odaia avea un şifonier mare la perete, lângă o fereastră. Mai erau trei uşi duble: una dincolo de zona de zi, una lângă masă şi încă una dincolo de pat.

— Asta e odaia mea? am întrebat eu.

Aios a încuviinţat din cap şi s-a îndreptat spre noptieră. A apăsat un întrerupător de pe o veioză.

— Da. Nu este adecvată? Dacă nu, sunt convinsă că…

— Ba nu, arată bine. Arată mai mult decât bine.

Era incredibilă. Nici măcar odăile private ale mamei nu erau atât de mari.

— Perfect, a zis ea, trecând rapid pe lângă pat. Vei vedea un întrerupător pe perete, lângă uşi. Controlează lumina din tavan. Restul luminilor pot fi pornite şi oprite doar răsucind întrerupătorul. Odaia pentru îmbăiat se află aici. Vino să vezi!

Am urmat-o buimacă. Aios a acţionat un alt întrerupător de pe perete. Spaţiul s-a umplut de lumină, iar eu am avut impresia că urma să leşin.

Odaia mea pentru îmbăiat de la Wayfair conţinea doar lucrurile de bază: o toaletă, o chiuvetă şi o cadă de cupru mică în care abia de încăpeam în şezut. Atât. Odaia de aici era… extraordinară.

Cada cu picioare în formă de gheară era îndeajuns de mare încât doi adulţi să-şi poată întinde şi picioarele, şi braţele în ea. Mai erau două oglinzi mari, verticale, una de cealaltă parte a căzii şi alta lângă măsuţa de toaletă. Locul era imaculat şi mirosea a lămâi.

— Ce părere ai? E adecvată?

Am clătinat din cap şi m-am întors în odaia principală. Zece dormitoare ca vechiul meu dormitor ar fi încăput în acest spaţiu şi tot ar mai fi rămas loc. Din cine ştie ce motiv nebunesc, a început să

mă usture gâtlejul.

— E mai mult decât adecvată.

— Bun. Aios a ieşit din odaia pentru îmbăiat şi s-a oprit lângă mine. Şi-a înclinat capul şi m-a întrebat: Te simţi bine?

— Da. Da, am repetat mai apăsat şi mi-am dres vocea.

A ezitat preţ de o clipă, după care s-a îndreptat spre uşa de lângă masă.

— Pe aici poţi ajunge pe balcon. E destul de mare şi are şi un spaţiu de zi. Aş sugera să ţii uşa închisă când te odihneşti. Temperatura nu se modifică prea mult, însă uneori bat vânturi reci dinspre munţi.

Munţi?

— Ai vrea să facem focul? m-a întrebat ea.

— Nu, nu, mulţumesc!

— Dacă te răzgândeşti, trebuie doar să tragi de frânghia de lângă uşă, şi îţi va răspunde cineva. Aios a legat perdelele de la pat, dând la iveală câteva blănuri şi o grămăjoară de perne. Ce-ai vrea să mănânci? Zilnic vin doi bucătari. Arik şi Valrie sunt uimitori. Nimic nu e prea neînsemnat sau prea complicat pentru ei.

— Nu… Nu ştiu, am recunoscut eu.

Era prima oară când nu ştiam ce voiam să mănânc.

Aios a zâmbit uşor.

— Ce-ar fi să le spun să-ţi pregătească o farfurie cu supă şi pâine?

— Sună bine.

— Perfect. Voi pune să ţi se aducă apă fierbinte şi… Şi-a dus degetul arătător la buze. Pot presupune că nu ţi-ai adus veşminte?

— Poţi presupune, da, am răspuns eu jucându-mă agitată cu pliul mantiei.

— Nu se poate aşa. Să văd ce reuşesc să-ţi găsesc.

— Mulţumesc!

— Mai ai nevoie de ceva acum?

Am dat să răspund că nu.

— Stai aşa. Unde duce uşa asta? am întrebat, arătând spre cea de dincolo de spaţiul de zi.

— Spre odăile alăturate, mi-a răspuns ea. Spre odăile lui Nyktos.

Inima mi-a sărit undeva în afara corpului.

— Odăile lui sunt alăturate cu ale mele?

— Da.

Era logic. Doar *eram* consoarta lui.

Aios a zăbovit lângă uşă, jucându-se cu lanţul de la colierul ei.

— Nu cunosc circumstanţele care au dus la sosirea ta, dar ştiu că persoana din ambele tărâmuri în care am cea mai multă încredere e Nyktos şi că aici mă simt cel mai în siguranţă, mi-a spus ea, privindu-mă în ochi. Avea privirea *bântuită* într-un fel care îmi amintea de femeia care stătuse afară cu Nor. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Am privit-o în timp ce a ieşit din odaie. Nu ştiu cât am rămas nemişcată. Poate un minut sau poate cinci. Când m-am pornit spre uşa cu perdele, nici măcar nu ştiam de ce o făceam.

Am dat la o parte perdelele albe transparente, am deschis uşile de sticlă şi am ieşit pe balcon. Era mare. Un fotoliu lat se afla lângă balustradă, lângă un divan. Nu existau scări şerpuitoare până la sol; singurul mod în care puteai coborî de aici era în picaj. Însă balconul era conectat la cel de alături.

La dormitorul lui Ash. Pe balconul lui se afla un fotoliu asemănător, şi m-am întrebat dacă petrecea vreodată timp aici.

M-am întrebat de ce îmi dăduse odaia de lângă a lui.

O briză rece mi-a ridicat şuviţele de păr în timp ce m-am plimbat între cele două locuri de odihnă. Mi s-a făcut pielea de găină. Mi-am ridicat privirea în zare şi mi-am pus mâinile pe balustradă. Am simţit piatra netedă şi rece sub palme şi am văzut luminile oraşului scânteind, iar dincolo de el, domurile pietroase şi stâncile învăluite în pâclă… sau în nori. Oare existau nori aici? Mi-am plecat privirea şi am icnit.

Culoare.

Am văzut *culoare.*

Dincolo de curtea spălăcită erau copaci. Sute de copaci. Mii de copaci între palat şi luminile scânteietoare ale oraşului Lethe – şi nu se comparau câtuşi de puţin cu cei pe care-i văzusem pe drum spre Ţinuturile Umbrelor. Trunchiurile lor erau gri, la fel şi ramurile plângătoare şi răsucite, însă crengile nu erau golaşe, ci încărcate de frunze în formă de inimă.

Frunze de culoarea sângelui.

Aios s-a întors destul de repede cu mâncare şi primul veşmânt de care a reuşit să facă rost. Era un halat cu cordon din găitan sau vreun alt material moale pe care nu îl mai purtasem niciodată. L-a agăţat într-un cuier din odaia pentru îmbăiat.

S-a dovedit că *îmi era* foame, şi am devorat supa şi câteva bucăţi din pâinea prăjită cu unt şi usturoi înainte ca bărbatul pe care îl văzusem la grajduri să vină cu multe găleţi de apă aburindă. S-a prezentat drept Baines şi nu s-a apropiat îndeajuns de mult încât să-i văd ochii, dar am presupus că şi el era zeu. Pe podea erau mai multe urcioare cu apă în timp ce Aios a turnat în cadă un soi de sare spumegândă cu miros de lămâie şi zahăr.

După ce am rămas singură, m-am îndreptat spre odaia pentru îmbăiat. Aios oprise lumina din tavan, lăsând doar sfeşnicele aprinse. Lumina slabă era mai mult decât suficientă ca să îmi văd reflexia într-una dintre oglinzile verticale.

Nu era de mirare că Lailah întrebase dacă fusesem cumva azvârlită în acest tărâm.

Aveam stropi uscaţi de sânge pe faţă, amestecaţi cu pistruii. Ambii ieşeau în evidenţă pe pielea-mi palidă. Aveam şi şuviţe de păr roşii, din care jumătate îmi ieşiseră din cosiţă şi atârnau acum încâlcite. Păream să am ochii prea mari. Irisurile verzi – prea luminoase. Zici că aveam febră.

Sau că eram îngrozită.

Nu ştiam dacă simţeam groază. Sau dacă am simţit ceva când mi-am lăsat mantia să cadă pe podea. Am făcut o grimasă când mi-am văzut cămaşa de noapte. Era mai mult roşie decât albă. Nu aveam cum s-o recuperez. Mi-am tras-o cu grijă peste cap, tresărind din cauza mişcării. Am dat drumul veşmântului distrus şi mi-am trecut cosiţa şi şuviţele slobode peste umăr, întorcându-mă pe jumătate spre oglindă.

— Zeilor mari, am rostit eu şuierat când am văzut dungile în relief, ca nişte frânghii, de pe partea de sus a spatelui. Aveau o nuanţă roz-roşiatică intensă. Sângele mi se adunase în mărgele de-a lungul uneia dintre dâre.

Chiar îmi doream să-i fi smuls inima din piept lui Tavius.

În timp ce am intrat în cadă, ar fi trebuit să mă îngrijoreze faptul că nu simţeam deloc remuşcări pentru ceea ce-i făcusem fratelui meu vitreg, însă nu m-am îngrijorat. Aş fi făcut-o din nou, pentru că nici măcar apa aproape fiartă nu ar fi putut şterge amintirea sufocantă a răsuflării lui pe obrazul meu.

M-am lăsat uşor în cada adâncă, răsuflând şuierat când apa cu miros de lămâie mi-a atins marginile rănilor pricinuite de bici. Am închis ochii şi mi-am încleştat maxilarul, apoi mi-am ridicat lent degetele şi am început să îmi despletesc cosiţa. Am apucat bucata de săpun şi am început să îmi frec pielea şi apoi pe cât posibil, urmele în relief lăsate de bici pe spatele meu, gândindu-mă la cele petrecute în ultimele două zile. Mi se părea că trecuse o viaţă de când îmi folosisem darul pentru a o învia pe Marisol. Încă nu-mi venea să cred că regele Ernald murise. Din câte ştiam eu, fusese un bărbat sănătos. Speram că Ezra se simţea bine şi că mă ascultase. Iar mama? Avea să rămână regină dacă Ezra nu se căsătorea. Însă probabil se simţea uşurată. Eram convinsă că şi Ezra era uşurată ştiind că exista o şansă ca Stricăciunea să fie oprită. Iar eu… îmi doream să fi avut pumnalul la mine. Ash îl luase. Oare avea să mi-l dea înapoi? Fiind atât de prinsă în gânduri, nu mi-am dat seama că intrase cineva în odaia pentru dormit până nu am auzit zgomot de

paşi în afara uşii de la odaia pentru îmbăiat.

Neînarmată, m-am răsucit doar cât să văd cine intrase în odaie şi am întins mâinile spre părţile laterale ale căzii. Inima mi-a bătut cu putere când am văzut cine era.

Zeul primitiv.

Nu a spus nimic, ci doar m-am privit stăruitor, cu ochii lui argintii nefiresc de luminoşi, uitându-se la spatele meu. A inspirat brusc.

— Abia aştept să-i fac ticălosului o vizită în Abis.

Am răsuflat lent şi am aşezat săpunul în cutiuţa de pe banca din apropiere, lăsându-mi mâinile să-mi cadă înapoi în apă.

— Acolo e?

— Da.

— Bine.

Şi-a înclinat capul într-o parte, şi a trecut o clipă îndelungată aşa.

— Nu am vrut să te întrerup. Am crezut că vei fi terminat cu îmbăiatul.

M-am forţat să mă relaxez.

— Nu mă întrerupi.

— Nu?

A ridicat din sprâncene.

— Nu.

— Te îmbăiezi, a răspuns el. Nu îţi faci griji că ţi-aş putea privi pe furiş părţile… *nedemne de a fi menţionate?*

Am râs sec.

— Ai văzut mult mai multe lângă lac decât poţi vedea acum.

— Adevărat. Şi-a coborât pleoapele pe jumătate, muşcându-şi buza de jos. Ţi-am adus ceva pentru spate; ar trebui să te ajute cu rănile. A urmat o pauză în care a ridicat mâna, arătându-mi un borcan în care se afla un soi de cremă albă. Va alina durerea pe care ţi-o pricinuiesc, şi nu îţi vor rămâne cicatrici.

— Mulţumesc, am murmurat eu, şi mi s-a părut straniu să

rostesc aceste cuvinte.

Nu le rostisem adesea. Nu avusesem motive să o fac.

Ash nu a spus nimic, însă nu s-a clintit. Nu şi-a întors privirea, iar eu am simţit că mă înfierbânt, fără să-mi dau prea bine seama dacă de la apă sau de la privirea lui. În cele din urmă, a vorbit:

— Te pot ajuta cu unguentul când termini cu îmbăiatul.

Mi-am înclinat capul, iar şuviţele de păr mi-au alunecat în faţă, plutind pe suprafaţa apei. Nu avusesem suficient timp ca să decid cum aveam să îmi îndeplinesc datoria, însă aveam destulă minte ca să recunosc interesul din privirea lui Ash. Motivul pentru care zăbovea în loc să plece.

— Mai trebuie să mă spăl pe păr şi am terminat.

— Ai nevoie de ajutor?

Oferta lui m-a surprins. Cuvântul *nu* mi s-a format atât de repede în gâtlej, încât aproape că l-am rostit. În schimb, am încuviinţat din cap.

Ash s-a desprins din pragul uşii, aşezând borcanul pe un raft din odaia pentru îmbăiat. A înaintat şi s-a lăsat în genunchi în spatele căzii. Şi-a dat părul după ureche şi a privit când spre spatele meu, când spre faţa mea.

— Cât de tare te doare?

Am înghiţit în sec.

— Nu foarte tare.

— Minţi atât de frumos, a murmurat el. Cu atâta lejeritate.

Cu faţa înainte, am tras adânc aer în piept.

— Ar fi putut fi mai rău.

— Iată un lucru cu care nu suntem de acord. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste curbura braţului meu, şi un tremur de energie mi-a străbătut pielea. Mi-a adunat părul şi mi-a luat şuviţele de pe umeri. Lasă-ţi capul pe spate.

Mi-am plecat privirea spre apa înspumată, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Sfârcurile îmi erau clar vizibile şi, la cât de aproape stătea de mine şi la cât de înalt era chiar şi stând în genunchi, ştiam că le

vedea şi el.

Zeul primitiv al morţii.

Care era pe punctul de a-mi spăla părul.

— Sera? a spus el încet, şi i-am simţit răsuflarea pe creştet.

M-am cutremurat din nou când mi-am auzit numele. Mi-am lăsat capul pe spate, iar gândurile mi s-au învălmăşit prea rapid ca să pricep mare lucru din ele.

Ash a ridicat un urcior şi mi-a turnat lent apă peste păr.

— Am câteva întrebări pentru tine.

— Şi eu am întrebări. Inima îmi bătea din nou prea repede, în timp ce stăteam acolo, copleşită de instinctul care îmi fusese inoculat de a profita de acest moment în folosul meu. Cealaltă jumătate a mea pur şi simplu nu avea idee ce să facă. O parte din mine era întru totul uluită de acest gest, pironită. Nimeni nu mai făcuse asta. Nu de când fusesem copil şi Odetta mă spălase pe păr.

— Sunt convins că ai. M-a cuprins cu mâna pe după ceafă, sprijinindu-mi capul. Încep eu. Cum a fost viaţa ta în ultimii trei ani?

Întrebarea lui m-a făcut să mă foiesc.

— Ca viaţa oricărei prinţese.

— Nu te cred câtuşi de puţin. Pentru o prinţesă, mânuieşti cu prea mare încredere pumnalul şi sabia.

— Am crezut că am stabilit deja că nu cunoşti prea multe prinţese, am ripostat eu.

— Ştiu îndeajuns încât să-mi dau seama că majoritatea nu s-ar lupta fără teamă cu un Vânător sau că nici măcar n-ar şti să o facă. Cineva te-a instruit, mi-a spus el, udându-mi şuviţele de la spate.

— Am fost instruită, am recunoscut eu, ştiind că dacă minţeam ar fi fost şi mai evident că aveam ceva de ascuns.

— Să foloseşti ce tip de arme?

— Toate.

— De ce?

— Familia mea a vrut să se asigure că mă puteam apăra.

— Nu ai avut gardieni regali pentru asta? a întrebat el. Lasă-ţi

capul mai pe spate!

— Nimeni nu vrea să se bizuie pe gardieni. Au vrut să se asigure că aveam să rămân în viaţă ca să îndeplinesc învoiala.

Pentru echilibru, mi-am ridicat braţele şi mi le-am sprijinit pe lateralele căzii. Când mi-am lăsat capul şi mai în jos, spatele mi s-a arcuit.

— Perfect. E… perfect, a spus el, cu vocea mai răguşită, în timp ce apa mi s-a prelins pe restul părului. Cine te-a instruit?

— Un cavaler. Fiecare părticică din corpul meu a devenit conştientă de apa care mi se prelingea mai în jos peste sâni şi coaste. E rândul meu să pun o întrebare.

— Întreabă!

Ash s-a lăsat în faţă, şi i-am simţit trupul rece pe spate. Am simţit furnicături în sfârcurile-mi trandafirii.

Nu era ca atunci când mă spălase Odetta pe păr. Deloc. Am închis ochii.

— Chiar ai crezut că mi-am văzut pur şi simplu de viaţă şi am uitat de învoială?

— Am sperat că aşa ai făcut.

Ash a aşezat urciorul într-o parte şi a apucat una dintre sticlele de pe raft.

M-am înfuriat.

— Nu ţi-a trecut prin minte că nu o făcusem, ţinând cont că ai mai fost invocat de trei ori? am întrebat eu.

— Ce vrei să spui?

Când am auzit nedumerirea din vocea lui, mi-a fost şi mai greu să-mi păstrez cumpătul.

— Ai mai fost invocat de trei ori de la…

Atunci, mi-am dat seama. Am dat să mă întorc spre el.

— Nu te mişca, mi-a poruncit el.

M-am oprit, nu pentru că îmi poruncise, ci pentru că vocea îi era din nou răguşită. Am deschis ochii şi mi-am întors capul doar cât să îl văd privindu-mă cu înflăcărare, simţind cum îmi pârjoleşte

pielea pieptului. Pulsul mi s-a înteţit, şi m-am chinuit să-mi adun gândurile.

— Preoţii umbrelor nu te-au invocat?

— De ce ar fi făcut-o? Ştiau ce am hotărât, la fel ca tine. Dacă te-ai fi întors, fie ţi-ar fi ignorat cererea, fie ţi-ar fi făcut pe plac şi s-ar fi prefăcut că mă invocă. A început să îmi săpunească părul. Dar de ce aţi încerca tu sau familia ta să mă invocaţi din nou?

Am simţit furnicături usturătoare pe piele când mi-am dat seama că dezvăluisem cu întrebările mele un secret destul de ruşinos.

— Nu… Nu am spus nimănui ce mi-ai zis în noaptea aceea.

Zeul primitiv nu a zis nimic.

— Am fost surprinsă şi dezamăgită, am reuşit să îngân eu un adevăr parţial. Şi… prea stânjenită ca să le spun că m-ai respins.

— Nu a fost o chestiune personală.

— Zău? am întrebat eu, înăbuşindu-mi un râset.

— Chiar nu a fost. A avut grijă să nu mă tragă de păr în timp ce a continuat să mi-l spele cu substanţa de curăţat cu miros de vanilie. Ai un păr frumos. Parcă ar fi făcut din raze de lună toarse. Uluitor.

— Cred că-l voi tăia de tot.

Ash a chicotit.

— Nu ai face-o, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns şi am închis ochii în timp ce mi-a masat şuviţele de păr şi scalpul. Cumva, atingerea lui mi-a relaxat muşchii gâtului.

— Te pricepi. Îi speli des pe alţii pe păr?

— E prima oară pentru mine.

— Şi pentru mine, am recunoscut eu în şoaptă şi am simţit cum i-au încremenit mâinile preţ de o clipă, după care a început din nou să mă spele.

Prin negura plăcută provocată de îngrijirile pe care le primeam din partea lui, vorbele lui mi-au adus aminte de ceva. Bănuielile mele cu privire la experienţa pe care o avea au ieşit din nou la

suprafaţă, la fel şi ce-mi spusese despre vârsta lui: cum că era mai tânăr decât m-aş fi aşteptat.

— Trebuie să discutăm câteva lucruri după ce te instalezi, mi-a spus el înainte să apuc să-l întreb despre vârsta lui. Însă vreau să fie limpede că nu ai făcut nimic greşit, care să mă determine să nu-mi împlinesc învoiala.

Am deschis ochii.

— Pentru că te-ai răzgândit şi pur şi simplu nu aveai nevoie de o consoartă?

— Mai ales nu de una care mă înjunghie, a comentat el.

M-am încruntat când am auzit urma de tachinare din vocea lui.

— Ai de gând să aminteşti mereu de asta?

— Cu fiecare ocazie.

— Grozav, am bombănit eu şi mi-am dat ochii peste cap, deşi eram tot mai curioasă. Acum, îmi doresc să te fi înjunghiat mai tare.

— Ce nepoliticos.

— Unii ar considera că e nepoliticos să-ţi abandonezi consoarta pe un tron timp de trei ani, am ripostat. Dar ce ştiu eu?

Ash a râs, un sunet jos şi ademenitor.

Am mijit ochii.

— Nu ştiu ce e aşa amuzant la ce am spus.

— Nu ai spus nimic amuzant. Şi-a tras degetele din părul meu. Doar că eşti foarte… directă. Lucru care mi se pare…

— Dacă ai de gând să spui „amuzant”…, l-am avertizat eu.

— Interesant, a răspuns el. Îmi pari interesantă. Şi-a plecat capul, şi câteva şuviţe i-au alunecat peste obraz. Şi neaşteptată. Nu eşti aşa cum îmi aminteam.

— N-ai stat îndeajuns de mult în preajma mea ca să ştii cine eram sau cum sunt, am spus eu.

— Ce am simţit când te-am văzut aşezată pe tron, în rochia aceea… Am aflat atunci îndeajuns de multe despre tine.

Am încremenit.

— Am urât rochia aia cu fiecare părticică din fiinţa mea.

— Ştiu, a spus el. Închide ochii! Îţi voi clăti părul.

Am făcut cum mi-a cerut şi l-am auzit trăgând urciorul de pe podeaua de piatră.

— Cum adică ştii? Şi, mai exact, ce anume ai aflat despre mine când m-ai văzut pe tron, în rochia aia?

— Mi-a dat de înţeles că păreai dispusă să fii împachetată şi oferită unui străin, a zis el şi a început să-mi clătească săpunul din păr. Mi-a spus că păreai nerăbdătoare să fii dăruită cuiva, chiar dacă cel mai probabil nu fusese decizia ta. Că nu ai avut de ales.

Am tras repede aer în piept, urând faptul că părusem întocmai cum spusese el.

— M-ai fi putut privi şi ai fi putut vedea în mine pe cineva îndeajuns de curajos ca să împlinească o învoială ce nu-i aparţinea.

— Am văzut şi asta. Mi-a ridicat şuviţele de păr, clătindu-le de săpun. Am ştiut că erai îndrăzneaţă. Am ştiut că erai cinstită.

Mi s-a strâns stomacul. Cinstită. Oare era cinstit ce trebuia să fac? Parcă da… şi parcă nu.

— Însă nu asta am simţit când m-am uitat la tine, a continuat el. Ce am simţit, aroma pe care mi-ai lăsat-o în gâtlej a fost gustul amar al fricii. Gustul iute al suferinţei şi al deznădejdii. Şi gustul sărat al hotărârii şi al fermităţii. Asta am simţit când te-am văzut. O fată care abia de era femeie, forţată să împlinească o promisiune cu care nu fusese de acord. Ştiam că nu voiai să fii acolo.

Acurateţea vorbelor lui m-au zguduit până în străfundul fiinţei, inclusiv partea aceea din mine care se simţise uşurată când el refuzase. Însă nu avea cum să fi ştiut toate astea.

— Ţi-ai dat seama de toate astea doar uitându-te la mine preţ de câteva momente? Am râs forţat. Să fim serioşi!

— Da. Şi-a mişcat degetele în părul meu, clătind săpunul. Am simţit toate astea.

— Nu ai idee ce simţeam…

— De fapt, am. Ştiam întocmai ce simţeai atunci şi ştiu ce simţi acum. Furia ta e fierbinte şi acidă, însă scepticismul tău e rece şi

înţepător; îmi aduce aminte de o lămâie rece ca gheaţa. Mai simţi ceva, mi-a zis el, în timp ce inima mi s-a poticnit în piept, şi am deschis ochii. Nu teamă. Nu prea pot să identific emoţia, dar *îi simt gustul*. Îţi simt gustul emoţiilor. Nu toţi zeii primitiv o pot face, însă eu am putut dintotdeauna, la fel şi toţi cei care au purtat în ei sângele mamei mele.

Capitolul 24

Mâinile mi-au alunecat de pe cadă în apa care începuse să se răcească, iar inima îmi bătea năvalnic în piept.

— Serios? am întrebat eu în şoaptă.

— Da.

Am tras aer în piept de câteva ori.

— Îţi dai seama de ceea ce simt?

— În clipa de faţă, doar scepticism.

— Mi se… M-am bucurat că stăteam jos. Mi se pare o abilitate foarte invazivă.

— Chiar este, a consimţit el, punând urciorul deoparte.

Nu s-a mişcat. Nici eu.

— De aceea o folosesc rareori intenţionat. Însă, uneori, un muritor sau chiar şi un zeu simte o emoţie atât de puternic, încât nu mă pot stăpâni şi simt acelaşi lucru. Aşa s-a întâmplat când m-am uitat la tine. Emoţiile tale m-au ajuns înainte să le pot bloca. Ştiam că, deşi păreai dispusă, nu erai.

„Ce-ai făcut, Sera?”

Strigătul panicat al mamei mi-a răsunat în urechi. Am închis ochii, străbătută de o conştientizare dură. Sir Holland se înşelase. Mama mea avusese dreptate. Vocea aceea interioară perfidă avusese dreptate. Chiar *fusese* vina mea.

Mi s-au strâns pieptul şi gâtlejul, şi am clătinat din cap. Ba nu. Nici asta nu era adevărat. Nu fusese doar vina mea. Am deschis ochii.

— Eram… speriată. Urma să mă căsătoresc cu zeul primitiv al morţii, am spus eu, cu voce răguşită. Eram neliniştită. Bineînţeles că m-am simţit deznădăjduită. M-am simţit de parcă nu puteam controla nimic. Însă am fost acolo. Am fost *totuşi* acolo. Nimic din toate acestea nu era minciună. Ştiam ce se aştepta de la mine şi eram dispusă să o fac. Tu nu.

A tăcut, însă l-am simţit privindu-mă… Privindu-mi spatele.

— Nu, nu am fost. Nu aveam nevoie de o consoartă forţată să se căsătorească cu mine. Şi, indiferent că erai sau nu dispusă să îţi îndeplineşti partea ta, asta nu schimbă faptul că nu fusese alegerea ta. Nu a fost niciodată alegerea ta.

— Dar *este* alegerea mea să respect învoiala, am contracarat eu.

— Într-adevăr? m-a provocat el. Familia ta ţi-ar fi îngăduit să refuzi să iei parte la învoială? Să îl refuzi pe un zeu primitiv? Vrei să spui că te aflai în postura în care ai fi putut refuza? Că aşteptarea asta nu ţi-a fost inoculată de la naştere? Nu a existat niciodată consimţământ în alegerea ta.

Pe toţi zeii, avea dreptate. Ştiam asta. Ştiusem mereu asta. Nu mă aşteptasem însă ca el să recunoască acest lucru – sau să-i pese –, mai ales că *el* făcuse această învoială. Însă asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nici urmările învoielii asupra regatului, nici ceea ce însemna naşterea mea, nici ceea ce trebuia să fac.

Am dat să spun ceva, însă m-am răzgândit, întrucât am simţit o emoţie nouă. Respect. Faţă de el. Faţă de fiinţa pe care trebuia să o ucid ca să-mi salvez regatul şi faţă de zeul primitiv care devenise fără să vrea sursa suferinţei mele. Cum să *nu* îl respect pentru că nu voise să ia parte la un lucru în care eu nu avusesem, de fapt, de ales?

Apoi m-am simţit confuză: nu se gândise la toate astea atunci când stabilise condiţiile învoielii? Ar fi putut stabili orice preţ. El alesese asta.

Mi-a venit atunci în minte un alt gând, şi mi-am ridicat capul

atât de repede, încât am simţit cum mi se întinde pielea din partea de sus a spatelui.

— Îmi citeşti emoţiile şi acum?

— Nu, mi-a răspuns el. Şi e adevărul. Ştiu să-mi ţin… zidurile ridicate în preajma ta.

Nu mi-am dat prea bine seama dacă sugera cumva că eram foarte emotivă. În orice caz, eram recunoscătoare că îşi ţinea…

— Cum adică *ziduri?*

— Sunt precum Meterezele din jurul Hadesului şi al pământurilor din preajmă, însă aici, înăuntru. Şi-a atins cu degetul tâmpla. Le construieşti în minte. Sunt un soi de scuturi.

— Pare… dificil.

— Mi-a luat foarte mult să învăţ cum să o fac.

— Nu pricep un lucru, am zis eu o clipă mai târziu. De ce ai cerut o consoartă? Când ai făcut învoiala, ai fi putut cere orice.

— Răspunsul pe care îl cauţi e foarte complicat.

— Sugerezi cumva că nu sunt îndeajuns de isteaţă ca să înţeleg?

— Sugerez că e o conversaţie ce ar trebui purtată când eşti îmbrăcată.

— Şi când nu rişti să încerc să te înec? m-am răstit eu.

Ash a chicotit şi mi-a stors părul.

— Şi asta. Cu una dintre agrafele pe care mi le scosesem din păr, mi-a răsucit tot părul şi mi l-a prins astfel încât vârfurile să nu-mi ajungă din nou în cadă. Sper că serviciile mele din seara asta s-au ridicat la nivelul aşteptărilor tale.

M-am gândit imediat la un cu totul alt soi de *serviciu* şi mi-a venit să-mi dau pumni. Tare.

— Au fost acceptabile.

Răspunsul meu l-a făcut să râdă din nou.

— Dacă ai terminat, mi-a zis el, ridicându-se, te pot unge cu alifie pe răni.

Eram încă uluită de capacitatea lui de a citi emoţii. Încă mă

enerva că refuza să îmi spună de ce ceruse o consoartă. Dar m-am prins de marginile căzii, împroşcând cu apă în timp ce m-am ridicat şi m-am întors spre el.

Pieptul îi era atât de nemişcat, încât nu ştiam dacă mai respira, însă filamentele albe şi luminoase din ochii lui precum argintul topit se învolburau cu sălbăticie. M-a pârjolit cu privirea-i intensă.

Atracţie. Dorinţă. Era cu siguranţă atras de mine. Mă dorea. Mi-am adus aminte că ăsta era un lucru de care mă puteam folosi.

— Sunt udă.

— Fir-ar, a spus el, răguşit, urmărind cu privirea picăturile de apă ce mi se prelingeau peste sâni, peste curbura abdomenului şi mai jos, între coapse.

Am simţit furnicături pe piele în orice loc spre care a privit.

— Mă poţi ajuta cu asta?

Buzele i s-au depărtat, şi i-am zărit vârfurile colţilor.

— Necazuri, a murmurat el cu voce groasă. Aduci necazuri, *liessa.*

„Ceva frumos şi puternic…"

Era întocmai cum mă simţeam în clipa asta.

— Un prosop, am spus eu, alungând câteva picături de apă de sub buric cu mâna. Speram să-mi poţi înmâna un prosop.

A zâmbit cu jumătate de gură şi mi-a urmărit mâna cu privirea.

— Da. S-a întins fără să-şi mute privirea de la mine şi a apucat un prosop de pe raft. Te pot ajuta.

Inima a început să-mi bată din nou cu putere, şi am ieşit din cadă. Mi-am lăsat capul pe spate când a venit spre mine. Ash nu a spus nimic când m-am întins după prosop.

— Nu, a zis el, plecându-şi bărbia. Mi-ai cerut să te ajut.

Nu am spus nimic, ci am rămas în picioare în timp ce m-a şters cu prosopul pe braţul stâng, apoi pe dreptul, pe deplin conştientă că se holba la mine. Mi-am simţit sânii plini şi grei când mi-a trecut prosopul peste abdomen, în locul pe care îl atinsesem cu mâna, şi apoi peste şold. Îmi simţeam pielea ca atunci când mă cufundasem

în apa aburindă din cadă, doar că acum căldura mi-a invadat sângele, adunându-se în mine.

— Nu sunt convins că vei aprecia ce-ţi voi zice. Nu te-aş învinovăţi dacă nu o vei face, mi-a spus el. Cel puţin, în clipa de faţă ştiu cum te simţi când te ating.

Mi-a trecut prosopul în sus pe abdomen şi între sâni. Părul de pe braţul lui mi-a atins sânii pe interior, făcându-mă să icnesc.

— Sunetul acela? Nu e forţat.

Nu era.

Şi-a trecut vârfurile colţilor peste buza de jos când m-a atins cu prosopul peste sfârcurile dureroase. Am tresărit când am simţit volbura de plăcere ce s-a stârnit în mine.

— Nu mă laşi să o fac pentru că e de datoria ta. Pentru că la asta se aşteaptă lumea de la tine. S-a mişcat în jurul meu, frecându-mă cu prosopul peste spate, evitând cu grijă loviturile de bici. Îmi îngădui să te ating pentru că îţi place.

Şi aşa era. Nu ar fi trebuit să fie aşa. Nu ar fi trebuit să-mi placă nimic din ce făcea. Ar fi trebuit să fiu detaşată de această parte a datoriei mele. Chibzuită. Însă nu puteam nega tremurul de *anticipaţie* ce şerpuia prin mine. Nu puteam nega că îmi doream cu disperare *să simt.* Aşa cum simţisem la lac, pe când fusesem doar Sera, iar el fusese doar Ash, aşa cum spusese el mai devreme.

— Îmi citeşti emoţiile?

— Nu e nevoie să o fac. Mi-a trecut prosopul moale peste partea de jos a spatelui. Îmi dau seama după cum ţi se înroşeşte pielea şi după cum… se întăreşte în cele mai interesante locuri. După cum ţi se taie răsuflarea şi după cum ţi se înteţeşte pulsul.

— Pulsul? am şoptit eu, simţindu-mi picioarele straniu de slăbite.

— Da. I-am simţit răsuflarea rece pe umărul gol. Îl pot simţi. E un lucru pe care până şi un zeu îl poate simţi. E o trăsătură… de prădător.

M-am cutremurat, drept răspuns la vorbele lui şi la faptul că

acum plimba prosopul peste posteriorul meu. Pielea mi-a vibrat de-a dreptul, în timp ce vârtejul acela de anticipaţie s-a intensificat, de data aceasta sub buric şi mai jos.

— Vrei să te ating.

Mi-a trecut prosopul peste picioare şi apoi înapoi în sus, printre ele. I-am simţit răsuflarea în partea de jos a spatelui. Am închis ochii, însă am văzut în minte scena: zeul primitiv al morţii îngenunchease în spatele meu.

— Şi dorinţa aceea?

Şi-a vârât mâna acoperită în prosop între coapsele mele, trecându-şi-o peste carnea care zvâcnea între ele.

Am gemut din nou când şi-a mişcat mâna înainte şi înapoi, frecând uşor.

— Nu are nimic de-a face cu nici o învoială.

Chiar nu avea.

— Şi asta… Asta ce… Am icnit când şi-a trecut braţul rece peste carnea mea încinsă, deloc *uscată.* Ce schimbă asta? Ai spus că tot nu ai nevoie de o consoartă.

— Nu am.

A mişcat afurisitul de prosop, trecându-mi-l peste partea laterală a corpului şi apoi peste pliul de piele de pe şold. S-a ridicat, ducând iar prosopul între coapse. M-am cutremurat când i-am simţit antebraţul rece apăsându-mă în partea de jos a abdomenului. Mişca prosopul în cercuri mici şi delicate.

— Însă nu înseamnă că nu sunt interesat de anumite aspecte ale acestei uniuni.

I-am simţit vârfurile degetelor reci pe braţ când s-a apropiat de mine, îndeajuns de mult încât să-i simt coapsele înveşmântate în pantaloni pe ale mele.

— Aşa cum nu înseamnă nici că tu nu ai fi interesată de aceleaşi aspecte.

Aroganţa desăvârşită din presupunerea lui încrezătoare m-a iritat – şi mi-a insuflat curaj.

— Nu prea găsesc nimic interesant la aspectele cu pricina.

— Nu?

A continuat să-şi mişte mâna acoperită cu prosop, lent, tachinându-mă.

— Nu.

Şoldurile mi-au zvâcnit şi apoi au început să mi se mişte, sub îndrumarea lui. *A lui.* Pe toţi zeii, ar fi trebuit să mă îngrijoreze cât de repede pierdusem controlul asupra aceste seduceri. Chiar avea să mă îngrijoreze. Însă mai târziu.

— Cred că minţi iar, a murmurat el, şi am simţit din tonul lui că zâmbea uşor. Eşti la fel de interesată ca atunci când m-ai implorat să te sărut, lângă lac.

— Ai o memorie defectuoasă. De fapt, ţi-am îngăduit să mă săruţi.

Şi-a trecut degetele peste partea laterală a sânului în timp ce şi-a mişcat mâna în sus şi în jos peste braţul meu, mişcând în acelaşi timp prosopul între picioarele mele.

— Sau mi-ai cerut să te sărut.

— Oricum, asta nu înseamnă că te-am implorat.

— E o chestiune de semantică, a murmurat el.

— Ba nu.

Mi-am depărtat mai mult picioarele, ca să aibă acces mai bine.

— Zău?

— Zău.

Am deschis încet ochii şi mi-am plecat privirea dincolo de sfârcurile încreţite, spre locul în care prosopul îi atârna în jurul încheieturii mâinii.

— Încă o dată minţi atât de frumos.

— Ba nu mint. Eşti doar prea încrezător… Am icnit când a dat drumul prosopului şi degetele-i lungi şi reci au luat locul materialului moale, apăsând pe mănunchiul meu de nervi. Pe toţi zeii! am icnit, înecându-mă într-un tumult de senzaţii, pe măsură ce tensiunea a crescut atât de mult, încât simţeam că mi s-a tăiat răsuflarea.

— Nu, a murmurat el, mişcându-şi degetul mare peste nodul acela sensibil, cu mişcări circulare. Nu te interesează deloc acele aspecte.

M-a pătruns cu un deget, desfăcându-mi carnea.

Am ţipat şi l-am apucat de braţ. Nu uitasem contradicţia şocantă dintre pielea lui rece şi pielea mea caldă, însă nu îmi aminteam să fi fost chiar aşa. M-am cutremurat.

— Îmi amintesc cum mi-ai arătat că îţi place. Revăd mereu în minte scena. Aş putea scrie o carte despre ea deja. A continuat să-şi mişte degetul mare. Când îmi cuprind mădularul, îmi amintesc cum mi-ai ţinut mâna pe tine la lac.

— Zeilor mari, am icnit eu. Chiar… aşa faci?

— De mai multe ori decât ar trebui să recunosc.

M-a pătruns cu degetul, din nou şi din nou, aducându-mă tot mai aproape de culme.

Brusc, toată acea tensiune învolburată s-a deşirat rapid şi neaşteptat, ca un fulger. M-a năpădit cu putere, repede şi şocant. Dacă el nu m-ar fi cuprins cu celălalt braţ pe după mijloc, erau şanse mari să mi se fi tăiat picioarele de la undele puternice ale eliberării.

Ash şi-a încetinit mişcările şi şi-a luat mâna de pe mine doar după ce şoldurile nu mi-au mai zvâcnit. Au trecut câteva clipe în care m-a ţinut pur şi simplu în braţe, cu trupurile atingându-ni-se de la mijloc în jos. Nici unul din noi nu a vorbit, şi nu aveam idee la ce se gândea, însă, pe măsură ce trupul mi s-a răcit, mi-am dat seama că încercarea mea de a-l seduce dăduse greş în mod spectaculos. De fapt, eu fusesem cea sedusă.

M-am aşezat pe pat, cu faţa spre uşa închisă de la balcon şi cu partea de sus a halatului pe care îl ţineam strâns lăsată în jos până în dreptul coatelor.

Ash a înaintat şi a desfăcut borcanul pe care îl adusese.

— Probabil la început ţi se va părea rece, mi-a zis el, aşezându-se în spatele meu. După care va avea un efect de amorţire.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă uşor debusolată din

pricina celor întâmplate în odaia pentru îmbăiat. Plecase înainte să apuc să redobândesc controlul asupra situaţiei. Am ştiut că era excitat după umflătura groasă şi tare care i se vedea în pantaloni în timp ce luase halatul din cuier şi mi-l înmânase. Înfrânarea de care dădea dovadă în ce privea propria-i plăcere era impresionantă.

I-am simţit degetele dând la o parte câţiva cârlionţi care scăpaseră din coada răsucită şi am revenit în prezent. Am simţit un miros picant şi tăios.

— Din ce e făcut unguentul?

— Coada-şoricelului, arnică şi câteva lucruri care se găsesc doar în Câmpiile Elizee, mi-a spus el.

Am icnit când alifia mi-a atins una dintre răni.

— Scuze!

— E în regulă. Mi-am plecat bărbia. Nu doare. E doar rece.

Mi-a întins alifia pe piele. Nu era nevoit să o facă. Nu fusese nevoit nici să mă spele pe păr. Ambele gesturi erau binevoitoare, însă nu se potriveau cu ce le făcuse zeilor de pe Metereze.

Deşi asta nu m-a oprit să mă bucur de atingerea lui. Pe toţi zeii! *Ar fi trebuit* să mă simt ruşinată, dar nu era aşa. Poate pentru că mintea mea conştientă recunoştea faptul că îmi era sortit să fac lucruri mult mai rele de-atât.

Din cine ştie ce motiv, în vreme ce am stat acolo, destul de ascultătoare, mi-am amintit ce voisem să-l întreb în odaia pentru îmbăiat.

— Câţi ani ai? Cu adevărat?

— Parcă am stabilit deja că vârsta mea reală nu are importanţă, mi-a zis el, repetând ce-i spusesem eu.

— Nu avea când nu ştiam cine eşti.

— Sunt aceeaşi persoană care a stat lângă tine la lac. Şi-a trecut degetele acoperite de alifie peste umerii mei. Ştii asta, nu-i aşa?

Oare chiar era?

— Cum aş putea şti asta?

— Ar trebui să ştii, a răspuns el, în timp ce răceala unguentului

a început să se estompeze, înlocuită de amorţeala pe care mi-o făgăduise.

— Poate că nu suntem întru totul străini, dar oare chiar ne cunoaştem? am întrebat eu. Din spusele tale, aş fi zis că o persoană ar fi trebuit să fie mereu afectată când ucide, să rămână cu un semn care nu se şterge niciodată. Dar tu ai… Am strâns din buze. Nu te cunosc deloc.

— Mă ştii mai bine decât cei mai mulţi.

— Mă îndoiesc.

— Nu am vorbit niciodată despre prima persoană pe care am ucis-o. Cu nimeni în afară de tine, mi-a zis el, luându-şi mâna de pe spatele meu. L-am auzit închizând borcanul. Nimeni nu ştie că eram apropiaţi. A apucat de gulerul halatului şi l-a ridicat, acoperindu-mi spatele şi umerii. Nimic din ce ţi-am spus la lac nu a fost minciună.

— Dacă tot ce ai spus a fost adevărat, atunci de ce ai zei ţintuiţi de zid? am întrebat eu, strângând cordonul halatului în talie şi întorcându-mă cu faţa spre el. Mişcarea nu mi-a pricinuit deloc durere. Cum poate lăsa uciderea un semn când faci astfel de lucruri?

— Crezi că… Aura albă din spatele pupilelor i s-a prelins precum sângele în irisurile-i argintii. Era un efect frumos şi uşor înspăimântător. Crezi că eu le-am făcut asta?

— Când te-am întrebat de ce, ai spus că servesc drept aducere aminte că viaţa este fragilă, chiar şi pentru un zeu.

I-am citit scepticismul pe chip.

— Cum anume m-au incriminat cuvintele alea? a întrebat el, apoi expresia i s-a liniştit rapid. Da, servesc drept avertisment, însă nu din partea mea.

M-am holbat la el, uluită. Oare spunea adevărul? Nu prea ştiam ce ar fi avut de câştigat dacă minţea.

— Dacă nu ai făcut-o tu, atunci cine?

Învolburarea din ochii lui s-a potolit când s-a întins după un cârlionţ care îmi picase peste umăr.

— Nu sunt singurul zeu primitiv, *liessa.*

— Atunci, cine a făcut asta? Cine ar fi dispus să-l înfurie pe zeul primitiv al morţii?

— Tu mă înfurii sau te cerţi cu mine fără probleme.

— Nu mă cert cu tine acum.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Am impresia că, în cazul tău, orice conversaţie pe care o purtăm e pe punctul de-a deveni o ceartă.

— Tu ai început să te cerţi cu mine, am ripostat eu.

L-am privit. Cu pleoapele plecate, părea absurd de concentrat pe a-mi separa cârlionţii încâlciţi.

A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce mi-a îndreptat unul dintre cârlionţi.

— Te cerţi cu mine acum.

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

— Pentru că spui… Nu are importanţă.

Ash i-a dat drumul şuviţei, iar zâmbetul uşor i-a pierit când m-a privit în ochi.

— Ce ştii despre mersul lucrurilor în Câmpiile Elizee?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Nu prea multe, am recunoscut eu. Ştiu că zeii primitivi domnesc peste curţi şi că zeii obişnuiţi răspund în faţa lor.

— Fiecare curte este un teritoriu în cadrul Câmpiilor Elizee, care dispune de pământuri mai mult decât suficiente pentru ca zeul primitiv şi zeii lui să facă ce vor cu timpul lor. Şi fiecare zeu primitiv are mai mult decât suficientă putere ca să facă ce vrea. S-a ridicat din pat şi s-a dus la masă, pe care se afla o carafă ce nu mai fusese acolo până atunci, împreună cu două pahare. Însă, indiferent de cât de puternică este o fiinţă, unii îşi vor dori mereu şi mai multă putere. Mereu unii nu sunt mulţumiţi cu ceea ce au.

M-a trecut un fior pe şira spinării când a desfăcut carafa. A turnat lichidul chihlimbariu în două pahare scurte.

— Lor le place să-i forţeze pe alţi zei primitivi. Să vadă cât de departe pot merge. Cât pot forţa lucrurile, până când celălalt să

răbufnească. Într-un fel, poate fi o sursă de amuzament pentru ei. A venit spre mine, aducând paharele. Whisky?

Am luat paharul oferit.

— Vrei să spui că un alt zeu primitiv a făcut asta, din plictiseală?

— Nu. N-a făcut-o din plictiseală. S-a întors spre mine şi a sorbit prelung din pahar. A făcut-o pentru a vedea cât de mult mă poate forţa. Mai multor zei primitivi le place… să mă forţeze.

Am înghiţit whisky-ul cu aromă afumată cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Ştiu că îţi voi părea repetitivă, însă nu pot înţelege de ce ar face cineva una ca asta. Eşti zeul primitiv…

— Al morţii. Sunt puternic. Printre cei mai puternici. Pot ucide mai rapid decât majoritatea. Pot pedepsi şi dincolo de moarte. Sunt temut de muritori, de zei şi de zei primitivi, chiar şi de cei care *mă forţează.* Ash s-a întors cu faţa spre mine şi a mai sorbit o dată din băutură. Iar motivul pentru care unii dintre ei mă forţează are de-a face cu întrebarea care pare să te obsedeze atât de tare. De fapt, cu una din cele *două* întrebări pe care mi le-ai adresat de mai multe ori. Cea cu un răspuns foarte complicat la care cel mai bine este să nu răspundem în timp ce ne îmbăiem.

Mi-a luat o clipă până să-mi dau seama.

— De ce nu ai împlinit învoiala?

A încuviinţat din cap.

— Pentru că nu eu am făcut înţelegerea.

Şocată, am coborât încet paharul spre patul de lângă mine.

— Poftim?

— Nu eu am făcut învoiala. Nu eu eram zeul primitiv al morţii pe atunci, a spus el, cu trăsăturile încordate, ci tatăl meu. El a făcut învoiala cu Roderick Mierel. El a cerut ca prima femeie din spiţa lui să-i devină consoartă.

Capitolul 25

Pur şi simplu m-am holbat la Ash, cuvintele lui răsunându-mi la nesfârşit în minte. Am vrut să neg numaidecât, din pricina a ceea ce însemna asta dacă era adevărat. Am vrut să mă agăţ de acea negare, însă Ash îmi spusese la lac că nu toţi zeii primitivi fuseseră primii.

Doar că nu mă gândisem că se referea la zeul primitiv al morţii.

M-au năpădit o sumedenie de gânduri.

— Tatăl tău… a fost zeul primitiv al morţii? El a făcut învoiala?

— El a făcut-o, da. Ash s-a holbat la paharul lui aproape gol. Tatăl meu a fost multe lucruri.

A fost.

— Şi a murit?

— Nu se întâmplă adesea ca un zeu primitiv să moară. Pierderea unei fiinţe atât de puternice poate crea un efect de undă ce poate fi resimţit şi în tărâmul muritorilor. Ar putea chiar să declanşeze un eveniment ce ar putea deşira pânza care ne leagă tărâmurile. A mişcat paharul cu lichidul rămas. Singurul mod în care se poate preveni acest lucru este ca puterea lui – *eather-ul* lui – să fie transferat într-o fiinţă care îl poate suporta. Mâna i s-a oprit. Aşa s-a întâmplat când a murit tata. Tot ce i-a aparţinut mi-a fost transferat mie. Ţinuturile Umbrelor. Curtea. Responsabilităţile.

— Şi eu? am întrebat cu voce răguşită.

— Şi învoiala pe care a făcut-o cu Roderick Mierel.

Am răsuflat apăsat, străbătută de o explozie de emoţii cât se poate de stranii. Mă simţeam cu siguranţă uşurată, pentru că, dacă învoiala nu i-ar fi fost transferată lui Ash, nu am fi avut cum să oprim Stricăciunea. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă nu ar fi fost transferată, învoiala ar fi încetat în favoarea Lasaniei la moartea zeului primitiv, lucru care nu se întâmplase. Era limpede că îi revenise lui Ash, iar ceea ce simţeam nu era uşurare, ci o emoţie pe care nu voiam să o admit – pe care nu *puteam* să o admit.

Şi-a pus un picior peste celălalt.

— Bea, *liessa.* S-ar părea că ai nevoie.

Aveam nevoie de o întreagă sticlă de whisky ca să rezist la toată conversaţia, însă am luat doar o gură zdravănă. M-a surprins că am făcut-o. Când am pus paharul pe masă, mi-am dat seama de un lucru.

— Ai spus că unii zei primitivi sunt mai tineri decât unii zei obişnuiţi. Te refereai la tine, nu-i aşa? A încuviinţat, iar eu am apucat mai strâns paharul. Erai… măcar în viaţă când a făcut învoiala?

Mi-am dorit numaidecât să nu-l fi întrebat, pentru că, dacă n-ar fi fost, iar acum trebuia să moară pentru un lucru pe care îl făcuse tatăl lui… Asta doar înrăutăţea lucrurile.

— Tocmai trecusem prin Sacrificiu – un punct din viaţa noastră în care trupul începe să atingă maturitatea, încetinindu-ne astfel procesul de îmbătrânire şi intensificându-ne *eather-ul.* Eram… Buzele i s-au ţuguiat. Probabil cu vreun an mai tânăr decât eşti tu acum.

Nu m-am simţit deloc mai bine să aflu că fusese în viaţă la momentul respectiv. Fusese de-o vârstă cu mine. Mi-am amintit ce mi-a zis în sala cea mare a palatului. „Alegerea se sfârşeşte astăzi. Îmi pare rău pentru asta”. Pe toţi zeii. Nu doar eu rămâneam fără posibilitatea de a alege, ci şi el. Nu fusese alegerea lui. Mi s-a făcut rău.

Şi-a înclinat capul.

— Eşti surprinsă?

M-am încordat.

— Îmi citeşti emoţiile?

— Puţin din şocul pe care l-ai resimţit a pătruns prin zidurile mele, însă sunt ridicate. M-a privit drept în ochi. Îţi jur.

L-am crezut, deoarece ar fi fost *binevoitor şi cumsecade* din partea lui să nu îşi vâre nasul în emoţiile mele.

Am mai luat o gură din băutură.

— Bineînţeles că sunt surprinsă. De multe lucruri. De fapt, nu eşti chiar atât de bătrân precum crezusem eu.

A ridicat din sprânceana-i închisă la culoare.

— Muritorii fac vreo diferenţă între 200 de ani şi 2 000 de ani?

Nu mă întrebase, oare, acelaşi lucru când fuseserăm la lac?

— Da. Oricât de bizar ţi s-ar părea, e o diferenţă între ele. 200 de ani înseamnă mult, însă 2 000 de ani reprezintă ceva de neînţeles.

Ash nu mi-a răspuns, iar asta mi-a oferit răgazul să încerc să pricep ce se întâmpla – de ce tatăl lui ar fi făcut aşa ceva.

— Mama ta…

A ridicat şi mai tare din sprânceană.

— O spui de parcă n-ai fi sigură că am avut o mamă.

— M-am gândit că trebuie să fi avut.

— Bun. Preţ de o clipă, m-am temut că poate crezi că am ieşit din ou.

— Chiar nu ştiu cum să-ţi răspund la asta, am bombănit eu. Părinţii tăi nu erau împreună?

— Ba da.

Am dat să spun ceva, însă m-am oprit. Apoi m-am răzgândit iar.

— Şi… se plăceau?

Şi-a plecat bărbia.

— Se iubeau foarte mult, din câte îmi amintesc.

— Atunci, sunt convinsă că înţelegi de ce sunt şi mai nedumerită de faptul că tatăl tău ar cere o *consoartă* când avea deja una.

— Nu mai avea când a făcut învoiala, m-a corectat Ash încet. Mama mea… a murit în timpul naşterii.

Buzele mi s-au depărtat, şi m-a năpădit un val de mâhnire – o tristeţe pe care nu voiam să o simt pentru el. Am încercat să o înăbuş, dar nu am reuşit. Mă apăsa ca un bolovan pe piept.

— Nu îţi cere scuze. Şi-a întins gâtul dintr-o parte în cealaltă. Nu ţi-am spus ca să îţi pară rău pentru mine.

— Ştiu, am zis eu şi mi-am dres glasul. M-am împotrivit impulsului de a întreba cum muriseră. Voiam să aflu, însă am ştiut

din instinct că, cu cât aflam mai multe despre moartea lor, cu atât avea să-mi fie mai greu să fac ce trebuia să fac. De aceea nu ai cerut să fie respectată învoiala, am adăugat eu.

— Nu ai consimţit niciodată.

Ghemul de tensiune din piept s-a strâns şi mai tare, deşi ar fi trebuit să se relaxeze. La fel şi conştientizarea faptului că nu el încheiase învoiala care mă transformase în ceea ce eram astăzi: o ucigaşă. O înţelegere care îmi răpise orice alegere pe care aş fi putut să o fac. O înţelegere care îmi stabilise un curs al vieţii ce avea să se sfârşească în cele din urmă cu moartea mea.

Însă, pe toţi zeii de nu-mi doream să o fi făcut el. Pentru că ar fi fost un lucru de care m-aş fi putut agăţa. M-aş fi putut convinge că îşi merita soarta. Mi-aş fi putut justifica faptele.

— Nici tu nu ai consimţit, am zis eu calm, ridicându-mi privirea spre el.

M-a privit în felul acela intens specific lui, apoi şi-a luat privirea de la mine.

— Nu, nu am consimţit.

Mi-am plecat privirea spre băutura mea, şi nu mi-a mai fost rău. În schimb, îmi venea să plâng. Şi, pe toţi zeii, când plânsesem ultima oară?

— Ştii de ce tatăl tău a cerut o consoartă?

— Şi eu m-am întrebat de o mie de ori, a zis Ash râzând, însă deloc amuzat. Nu am idee de ce a făcut-o. De ce ar fi cerut o consoartă muritoare. A murit iubind-o pe mama. Nu are deloc sens.

Chiar nu avea, motiv pentru care era şi mai frustrant.

— De ce nu ai venit să-mi spui asta? am întrebat eu. Nu ar fi schimbat nimic, dar poate că ar fi putut? Poate am fi reuşit să găsim o altă cale.

— M-am gândit la asta, de mai multe ori, însă, cu cât aveam mai puţin contact cu tine, cu atât era mai bine. De aceea Lathan te-a vegheat adesea.

M-a vegheat?

— Cel care a fost ucis?

— A fost un… gardian de încredere, mi-a spus el, şi am observat că nu l-a numit prieten. Ştia despre învoiala făcută de tata şi că nu aveam de gând să o împlinesc. Însă asta nu însemna că alţii nu ar fi putut afla că o muritoare îmi fusese promisă drept consoartă. Fie pentru că familia ta ar fi vorbit despre învoială, fie pentru că ai fost însemnată la naştere, născută cu căiţă din pricina învoielii.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi am simţit fiori la ceafă.

— Iar semnul acela, deşi nevăzut de muritori şi de cei mai mulţi, poate fi simţit uneori. Ceea ce i-ar face pe unii să fie curioşi în privinţa ta. Ash şi-a tras piciorul încălţat în cizmă de pe masă. Lathan a fost cel care a observat ce făceau zeii în Lasania – cei pe care i-am văzut în noaptea aceea.

— Cei care i-au ucis pe fraţii Kazin şi pe copil? Pe Andreia?

— Era întru câtva îngrijorat că se poate să fi simţit semnul şi îl căutau.

Am simţit un gol în stomac.

— Crezi că au murit din pricina mea? Pentru că mă căutau pe mine?

— La început, da, se poate. Şi-a bătut uşor cu degetele peste genunchi. Însă nu prea a avut niciodată sens felul în care şi-au ales victimele, nici nu au urmat un model anume, în afară de posibilitatea ca toţi să fi avut un zeu în arborele lor genealogic. E singurul lucru pe care l-am descoperit până acum. Nu erau semizei cu adevărat, dar se poate să fi fost descendenţi ai unui zeu.

— Semizei? am repetat eu, încruntându-mă.

— Odrasla unui muritor şi a unui zeu, mi-a explicat el. Dacă un semizeu are un copil cu un muritor, copilul acela ar putea fi însemnat la rândul lui, însă nu ar fi un semizeu.

Atunci am înţeles. Un muritor şi un zeu ar fi putut avea copii, dar se întâmpla rar – sau cel puţin aşa crezusem până atunci.

— Nu am mai auzit denumirea asta până acum.

— E un termen pe care îl folosim noi. Unii dintre ei vor avea

anumite abilităţi zeieşti, în funcţie de cât de puternică le e obârşia. Majoritatea semizeilor locuiesc în Câmpiile Elizee, a continuat el, cu buzele ţuguiate. Se pare că ai avut contact doar cu croitoreasa. Şi, din câte ştim noi, celorlalţi nu le-au făcut ce i-au făcut ei.

M-am simţit întru câtva uşurată. Nu voiam să am mâinile mânjite cu sângele lor. Erau şi-aşa destul de pătate de sânge.

— Fraţii Kazin? Magus? Se pare că era gardian, dar nu ştiu dacă l-am văzut vreodată sau dacă a lucrat vreodată în Wayfair.

Ash a părut să se gândească.

— Totuşi, dacă nu îi ştiai bine nici pe el, nici pe croitoreasă, nu văd cum ar putea moartea lor să aibă legătură cu tine.

Nici eu. Însă mi se păreau cumva… prea aproape de mine.

— Ai mai aflat ceva despre ce a păţit Andreia?

— Nimic. Nimeni nu a auzit despre aşa ceva, nici măcar în cazul muritorilor care se poate să fi avut un strămoş zeu. Şi, da, mi se pare că această lipsă de informaţii este nespus de frustrantă.

Probabil că nu se întâmpla prea adesea ca un zeu primitiv să nu îşi dea seama de un lucru. Atunci, mi-a venit în minte un alt gând.

— Lathan era muritor?

Ash a răsuflat prelung.

— Era semizeu. Ar fi trebuit să corectez presupunerea pe care ai făcut-o.

Dar oare ar fi fost necesar? Semizeu sau muritor, o viaţă era o viaţă.

— Cum a murit?

— A încercat să-i oprească, mi-a răspuns el, privind spre uşa balconului cu o mină impenetrabilă. Era depăşit numeric şi a fost înfrânt. Ştia că n-ar fi trebuit să se pună cu ei, dar a făcut-o oricum. Ash şi-a terminat băutura. Oricum, nu am venit la tine pentru că nu am vrut să risc să te dau de gol în faţa celor care ar fi încercat să te folosească.

— Duşmanii tăi? am întrebat eu. Zeii aceia fac parte din curtea unui zeu primitiv căruia îi place să te forţeze?

— Da.

— Dar de ce ar crede orice zeu primitiv sau zeu obişnuit că ceea ce mi se întâmplă te-ar putea afecta în vreun fel?

— De ce nu ar crede? Nu aveau de unde să ştie ce intenţii am în privinţa ta, mai ales dacă nu ştiau despre învoiala pe care a făcut-o tatăl meu. M-a privit brusc. Nu ar avea motiv să nu creadă că eşti importantă pentru mine.

Avea dreptate.

Mi-am dat seama în clipa aceea că îmi petrecusem toată viaţa crezând că zeul primitiv al morţii era o fiinţă rece şi apatică din pricina a ceea ce reprezenta. Mă înşelasem. Ash nu era deloc aşa. Ştia că fiecare moarte lăsa un semn. Înţelegea puterea alegerii. M-am gândit şi la ce îmi spusese Aios, că trebuia să existe un motiv pentru care se simţea în siguranţă cu el şi pentru care avea încredere în el. Lui Ash îi păsa de ceilalţi, şi aş fi pus rămăşag că avea mai mult decât un strop de bună-cuviinţă în el.

Şi nimic din toate astea nu mă ajuta. Câtuşi de puţin.

Datoria mea era mai presus de mine – de sentimentele mele. Însă nu el mă forţase să îmi asum această datorie.

— Mulţumesc, am şoptit eu, şi mi se părea în continuare straniu să rostesc acel cuvânt.

De data aceasta m-a durut puţin.

Şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Pentru ce anume?

Am râs scurt.

— Că ai un strop de bună-cuviinţă în tine.

A zâmbit uşor.

— Ţi-e foame? Ştiu că bucătarii ţi-au trimis supă, dar le pot cere să-ţi pregătească orice vrei tu.

Îmi doream să nu mă fi hrănit.

— Sunt bine. Mi-am trecut degetul peste marginile teşite ale paharului. O altă întrebare s-a desprins din ciclonul nesfârşit de întrebări din mintea mea. Există… consecinţe pentru tine? Un

sentiment de îngrijorare surprinzătoare, nedorită şi întru totul ipocrită a înflorit în mine. Adică, din câte înţeleg eu despre învoielile de acest fel, ele trebuie îndeplinite de toate părţile implicate.

— Nu există consecinţe, Sera.

L-am privit cu atenţie. Îmi răspunsese fără să ezite. Poate chiar prea rapid, însă asta nu mă privea. Câtuşi de puţin.

— De când mă supraveghea Lathan?

— Doar în ultimii trei ani, când ai devenit mai… activă, mi-a spus el. Te înfurie să ştii asta?

Era foarte straniu să aflu că cineva mă supraveghease fără să ştiu. Bineînţeles că nu îmi plăcea, dar lucrurile nu erau chiar atât de simple.

— Nu ştiu, am recunoscut eu. Nu ştiu dacă ar trebui să mă înfurie sau nu. M-am gândit însă la toate lucrurile stranii şi prosteşti la care se putea să fi asistat Lathan. Însă era de înţeles că nu ar fi fost nevoie să fiu supravegheată înainte de noaptea în care împlinisem 17 ani. Înainte de asta, în afară de câteva ocazii rare, plecasem din Wayfair doar până în Pădurea Întunecată de Ulmi. De ce l-ai pus să facă asta? l-am întrebat eu. Nu mă cunoşteai. Nu tu ai făcut învoiala. Nu ai nici o obligaţie faţă de mine.

— E o întrebare bună. Ash m-a sfredelit cu ochii lui de culoarea norilor de furtună. Poate că, dacă nu aş fi făcut-o, nu aş fi fost acolo în noaptea aceea, să te opresc de la a-i ataca pe zeii aceia. Te-ar fi ucis. Şi poate ar fi fost o soartă mai bună pentru tine.

A continuat să mă privească în ochi, şi pielea mi s-a acoperit de o sudoare rece. Abia de puteam respira.

— Pentru că iată-ne: eşti în Ţinuturile Umbrelor. Şi curând lumea te va şti drept consoarta mea, a spus Ash. Duşmanii mei vor deveni şi duşmanii tăi.

Am adormit cu o uşurinţă surprinzătoare după ce Ash a plecat, lăsându-mă cu şi mai multe întrebări. M-am aşteptat să stau pur şi simplu în pat şi să mă gândesc la tot ce-mi spusese, însă ori fusesem

istovită, ori îmi dorisem pur şi simplu să scap de tot ce aflasem. Am dormit adânc, şi mi s-a părut că a trecut multă vreme înainte să mă trezesc. Nu aveam idee câte ore trecuseră. Cerul avea aceeaşi nuanţă gri, era la fel de înstelat, dar simţeam o durere mocnită în partea de sus a umerilor. M-am uitat în oglinda verticală, şi rănile mi s-au părut mult mai puţin roşii şi umflate. Nu ştiu ce fel de alifie folosise Ash, însă funcţionase de minune.

Mi-am legat cordonul halatului, m-am dus spre uşa balconului şi am deschis-o. Cerul gri era plin de stele şi nu se vedea nici un nor când m-am apropiat de balustrada ce dădea spre coronamentul de frunze sângerii şi spre luminile scânteietoare ale oraşului de dincolo de copaci.

Aflasem atât de multe lucruri, încât mintea îmi gonea de la unul la altul, apoi revenea la ele.

Nu Ash făcuse învoiala.

Am tras brusc aer în piept, am închis ochii şi am apucat strâns balustrada. Tatăl lui făcuse învoiala, din motive ştiute doar de el. Încă simţeam un nod de nelinişte în stomac. Nu era drept ca Ash să plătească cu viaţa pentru ce făcuse tatăl lui. Nu era drept nici ca eu să plătesc cu a mea.

Nimic din toate astea nu era drept.

Am strâns tare balustrada din piatră netedă. De fapt, nu se schimbase nimic. Nu se putea schimba. Stricăciunea trebuia oprită, iar Ash… era zeul primitiv al morţii, cel răspunzător acum de învoială. Trebuia să îmi împlinesc datoria. Dacă nu o făceam, Lasania avea să piară. Oamenii aveau să moară în continuare. Tot mai multe familii aveau să urmeze exemplul familiei Couper, indiferent de cine ar fi urcat pe tron.

Oare o viaţă era mai importantă decât zeci de mii? Milioane? Chiar dacă era un zeu primitiv? Însă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi reuşit? Dacă s-ar fi îndrăgostit de mine şi aş fi devenit slăbiciunea lui, ce fel de urgie ar fi dezlănţuit moartea lui asupra tărâmurilor? Câte vieţi aveau să se piardă până când un alt zeu primitiv avea să-i ia

locul?

Un zeu primitiv care nu ar fi avut nici un strop de bunăvoinţă sau de bună-cuviinţă în el. Care nu punea mare preţ pe libertate şi pe consimţământ. Un zeu primitiv care nu intervenea când alţii se delectau cu fapte violente. Căruia nu-i păsa de descendenţii ucişi care aveau o brumă de sânge de zeu în ei.

— Pe toţi zeii, am şoptit eu, cu stomacul strâns.

Cum să… Cum să fac asta? Cum să îmi ascund tumultul de emoţii de el, cum să îl împiedic să pătrundă prin zidurile pe care le ridicase în jurul lui?

Cum să nu o fac?

Oamenii din Lasania erau mai importanţi decât dezgustul pe care îl simţeam din pricina a ceea ce aveam de făcut. Erau mai importanţi decât Ash. Mai importanţi decât mine.

Am deschis ochii şi m-am smucit de lângă balustradă când o mişcare din curte mi-a captat atenţia. M-am uitat cu atenţie, şi mi s-a tăiat răsuflarea când am recunoscut silueta înaltă şi lată a lui Ash. Chiar şi de la depărtare, am ştiut că era el. O briză a străbătut curtea, suflându-i şuviţele slobode de păr peste umeri. Se îndepărta cu paşi lungi şi siguri, de unul singur, spre pâlcul de copaci sângerii.

Ce făcea?

Am auzit o bătaie în uşă, care mi-a întrerupt şirul gândurilor. Ştiind că nu era Ash, mi-am dus din obişnuinţă mâna spre coapsă, dar nu aveam nici un pumnal acolo. Nici o armă reală, de fapt. M-am dus la uşă şi am văzut că era Aios.

A intrat parcă plutind în odaie, cu mai multe veşminte pe braţ.

— Mă bucur că eşti trează, a spus ea. Începeam să ne facem griji. Ai dormit o zi.

O zi?

Am privit surprinsă spre un bărbat mai tânăr care a intrat după ea. Şi-a plecat capul spre mine, după care a aşezat pe masă un vas acoperit şi un pahar. Aroma de mâncare a ajuns până la mine, agitându-mi stomacul aproape gol. Şi-a ţinut capul plecat, şi chipul îi

era acoperit aproape în întregime de păru-i blond. Aios s-a dus drept spre şifonier şi l-a deschis cu putere, în timp ce eu l-am privit pe tânăr întorcându-se şi plecând. Am observat că se lăsa mai mult pe piciorul drept, decât pe stângul. Doar când a închis uşa în urma lui, şi-a ridicat privirea şi am văzut că avea ochii căprui şi fără urmă de strălucire de *eather* în ei.

— Nu ştiam ce ai vrea să mănânci, mi-a zis Aios. Aşa că am pus să ţi se pregătească puţin din toate. Te rog să mănânci înainte să se răcească.

Oarecum buimacă, m-am dus spre masă şi am ridicat cloşul, descoperind o grămăjoară de ouă pufoase, câteva fâşii de costiţă, un biscuit şi un castron mic cu fructe. M-am holbat preţ de câteva clipe la mâncare, fără să reuşesc să-mi aduc aminte când mâncasem ultima oară ouă calde. M-am aşezat încetişor şi am privit spre paharul cu suc de portocale. Din cine ştie ce motiv, a început să mă usture gâtlejul. Am închis ochii, înăbuşindu-mi emoţiile. Erau doar ouă calde şi costiţă. Atâta tot. Când am fost sigură că mă puteam stăpâni, am deschis ochii şi am ridicat fără grabă furculiţa. Am gustat din ouă şi mai că am gemut. Brânză. Aveau brânză topită în ele. Aproape că le-am devorat pe toate în mai puţin de un minut.

— Te vei bucura să afli că am reuşit să-ţi găsesc câteva veşminte, mi-a spus Aios, aşezându-le pe umeraş în şifonier.

M-am forţat să încetinesc şi am privit-o peste umăr. M-am gândit la strălucirea din ochii ei.

— Eşti zeiţă, nu-i aşa?

Aios m-a privit şi a ridicat sarcastic din sprâncene.

— În majoritatea zilelor.

Am zâmbit larg.

— Şi tânărul care tocmai a fost aici e… semizeu?

A clătinat din cap şi s-a întors spre şifonier, agăţând pe umeraş ceva ce părea să fie un pulover gri.

— Ai întâlnit vreodată un semizeu?

— Nu din câte ştiu eu, am recunoscut, gândindu-mă la Andreia.

Nu ştiu prea multe despre ei.

— Ce-ai vrea să ştii? m-a întrebat, întorcându-se dinspre şifonier.

— Totul.

A râs uşor, un sunet cald şi diafan.

— Termină de mâncat şi îţi voi povesti.

Pentru prima oară, nu m-a deranjat să mi se spună ce să fac. Am frânt biscuitul cu unt în timp ce Aios mi-a zis:

— Cei mai mulţi semizei sunt muritori. Nu au în ei esenţa zeilor. Prin urmare, trăiesc şi mor ca orice alt muritor.

M-am gândit la ce-mi spusese Ash, cum că cei mai mulţi semizei locuiau în Câmpiile Elizee.

— Trăiesc de obicei în tărâmul muritorilor?

— Unii dintre ei da. Alţii aleg să locuiască în Câmpiile Elizee. Însă cei care au *eather* în sânge îl au de obicei pentru că mama sau tatăl lor a fost un zeu puternic. *Eather-ul* li se transmite.

Oare aşa stătuseră lucrurile în cazul fraţilor Kazin? Oare unul din ei, sau poate chiar bebeluşul, avusese suficient *eather* în el încât să fie semizeu? Bebeluşul cu *tatăl* absent? Sau oare avuseseră doar o urmă de *eather* în ei? Oricum ar fi, de ce i-ar ucide zeii?

— În primii 18 până la 20 de ani, trăiesc relativ ca muritorii, a continuat ea, captându-mi din nou atenţia. S-ar putea nici măcar să nu ştie că poartă în ei sângele zeilor. Însă vor afla curând.

— Sacrificiul? am ghicit eu, ridicând o felie de costiţă.

A încuviinţat din cap.

— Da. Vor începe să treacă prin Sacrificiu. Aşa au aflat unii că nu erau întru totul muritori.

Am ridicat din sprâncene.

— Trebuie să fie al naibii de ciudat să afli aşa.

— Aşa este. Şi-a înclinat capul, şi câteva şuviţe roşcate lungi i s-au revărsat peste umăr. Însă cei mai mulţi nu supravieţuiesc transformării. Vezi tu, trupurile lor sunt tot muritoare. Şi, pe măsură ce Sacrificiul se instalează şi *eather-ul* din ei începe să se

înmulţească şi să crească, infiltrându-le fiecare părticică, trupurile lor nu pot îndura acest proces. Mor.

— Asta… Am clătinat din cap şi am aşezat felia de costiţă pe farfurie. *Eather-ul* pare ca o buruiană care a scăpat de sub control în trupurile lor.

Aios a râs, surprinsă.

— Presupun că e un fel de-a privi lucrurile. Sau poate, pentru unii, o grădină frumoasă. Cei care supravieţuiesc Sacrificiului vor îmbătrâni după aceea mult mai lent decât muritorii. Practic, pentru un semizeu, un an este egal cu circa trei decenii pentru un muritor.

Ce muritor trăia până la 100 de ani? Probabil Odetta se apropiase de această vârstă.

— Mie îmi aduce a nemurire.

— Semizeii pot trăi mii de ani, dacă au grijă. Sunt afectaţi de foarte puţine boli. Însă nu sunt la fel de… impenetrabili când vine vorba despre răni precum sunt zeii şi zeii primitivi, mi-a explicat ea. De aceea, cei mai mulţi dintre semizeii care supravieţuiesc Sacrificiului locuiesc în Câmpiile Elizee.

Mi se părea logic. O persoană de 500 de ani care arăta de 20 de ani ar fi atras atenţia. Probabil de aceea credeam şi că odraslele de muritori şi zei – semizeii – erau rari. Mi-a venit în minte un gând, şi stomacul mi s-a strâns.

— Zeii primitivi şi muritorii pot avea copii?

A clătinat din cap.

— Un zeu primitiv este o fiinţă cu totul diferită din acest punct de vedere.

Am sorbit din suc, ca să-mi ascund uşurarea. Puteau trece luni… sau chiar ani până aveam să-mi îndeplinesc datoria. Nu voiam să aduc pe lume un copil şi să-l las orfan, aşa cum fusese Ash.

Aşa cum, din anumite puncte de vedere, fusesem şi eu.

Mâna mi-a tremurat uşor când am aşezat paharul la loc.

— Cum se face că unii supravieţuiesc şi alţii nu?

— Ţine de faptul că un semizeu este ajutat sau nu de un zeu, a

spus ea, ducându-şi mâna spre lanţul pe care îl purta la gât, jucându-se cu el. Doar aşa poate supravieţui un semizeu.

— Şi cum l-ar ajuta un zeu, mai exact?

A zâmbit larg, şi mi s-a părut că văd zburdălnicie în ochii ei aurii.

— S-ar putea ca astfel de informaţii să ţi se pară scandaloase.

— Mă îndoiesc, am murmurat eu.

Aios a râs din nou.

— Bine, atunci. Tivul puloverului ei evazat i-a foşnit în jurul genunchilor când s-a apropiat de mine. Trebuie să se hrănească dintr-un zeu.

M-am aplecat în faţă.

— Presupun că nu te referi la felul de mâncare pe care tocmai l-am ingerat, nu?

— Nu. A zâmbit mai larg şi şi-a dus degetul la buzele-i trandafirii. Şi-a atins cu unghia un colţ delicat. Nu au colţi, dar vor avea nevoie de sânge. La început, de o cantitate chiar însemnată. Şi, după aceea, ocazional, după încheierea Sacrificiului.

— Toţi zeii trebuie să se hrănească? am întrebat eu. Aşa?

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

— Da.

Am simţit un gol în stomac. Bineînţeles că ştiusem că puteau… muşca, însă nu ştiusem că erau nevoiţi să o facă.

Zâmbetul i s-a micşorat.

— Te deranjează?

— Nu, am spus eu rapid. Adică, mi se face puţin greaţă de la ideea de a bea sânge.

— Aşa cum s-ar întâmpla în cazul celor mai mulţi care nu sunt ca noi.

Însă… mi-am amintit şi cum mă zgâriase Ash cu colţii pe piele. Am simţit cum mă îmbujorez.

— Toţi vă hrăniţi din muritori?

Aios a ridicat dintr-o sprânceană şi m-a privit.

— O putem face. Are acelaşi efect asupra noastră ca dacă ne-

am hrăni dintr-un zeu.

Mi-am întors din nou privirea spre chipul frumos al lui Aios. Oare din cine se hrănea Ash?

— E la fel pentru zeii primitivi?

— Ei nu au nevoie să se hrănească decât dacă au fost slăbiţi în vreun fel. A început din nou să se joace cu lanţul ei. Lucru care nu se întâmplă prea des.

— Ah, am murmurat, nu prea încântată de freamătul de uşurare pe care îl simţeam. Atunci mi-a venit în minte o întrebare. Se întâmplă ceva cu muritorii când un zeu primitiv sau unul obişnuit se hrăneşte din ei?

— Nu. Nu dacă suntem atenţi. Desigur, s-ar putea ca un muritor să simtă efectele hrănirii mai mult decât oricare dintre noi, iar dacă am lua prea mult sânge, atunci… Ei bine, atunci ar fi o tragedie dacă nu sunt fii sau fiice de-al treilea. Buzele i-au trădat încordarea. E interzis să-i trecem prin Ascensiune – să-i salvăm.

M-am simţit curioasă.

— De ce?

— Ar deveni ceea ce noi numim demizei – o fiinţă cu puteri asemănătoare zeilor, care nu a fost niciodată menită să aibă un astfel de dar… şi o astfel de povară. Sunt cu totul altceva.

M-am încruntat, gândindu-mă că nu era un răspuns prea clar.

— Însă, ca să-ţi răspund la întrebarea iniţială, a continuat ea, schimbând subiectul, tânărul care a fost aici? Numele lui e Paxton şi e întru totul muritor.

M-au năpădit şi *mai multe* întrebări. Eram surprinsă.

— Ce caută un muritor aici?

— Sunt mulţi muritori în Câmpiile Elizee, mi-a spus ea, şi era limpede că avea impresia că era un lucru ştiut de toată lumea.

— Toţi sunt… amanţi? am întrebat, jucându-mă cu cordonul de la halat, gândindu-mă că Paxton mi se păruse prea tânăr pentru asta.

— Unii s-au împrietenit cu zei sau au devenit amanţii lor, da. A

ridicat dintr-un umăr. Alţii au talente care le-au fost pe plac zeilor. Pentru mulţi dintre ei, venirea în Câmpiile Elizee a fost ocazia lor de a o lua de la început. Cărările lor în viaţă sunt diferite.

Ocazia de a o lua de la început. Mi s-a poticnit inima în piept. Nu ar fi fost frumos? Mi-am plecat privirea spre farfurie. Eu nu aveam cum să o iau de la început, nu îmi puteam croi alt drum în viaţă. Nu putusem niciodată.

— Te pot întreba ceva? mi-a zis Aios, iar eu mi-am ridicat privirea spre ea şi am încuviinţat. Ştiai? Se apropiase de mine şi îşi coborâse vocea. Despre învoială? Înainte să vină după tine.

— Ştiam.

— Şi totuşi, cred că a fost copleşitor pentru tine, a zis ea, împreunându-şi mâinile. Să ştii că i-ai fost făgăduită unui zeu primitiv.

— A fost, dar am învăţat cu multă vreme în urmă că, atunci când nu poţi face faţă unui lucru, *găseşti* o cale, i-am zis eu. Trebuie să o faci.

A încuviinţat lent din cap, în timp ce trăsăturile i-au căpătat o expresie distantă.

— Da, trebuie. Şi-a dres glasul şi s-a ridicat brusc, îndreptându-se spre şifonier. Apropo, am reuşit să găsesc două rochii care cred că ţi se vor potrivi. Însă Nyktos mi-a zis că preferi pantaloni în loc de rochii.

M-am ridicat lent şi am înaintat cu paşi şovăielnici. Fusese îndeajuns de atent ca să-i menţioneze asta lui Aios?

— N-am reuşit să găsesc colanţi, însă pantalonii ăştia ar trebui să-ţi vină. Aios a luat de o pereche de pantaloni cafenii şi apoi de una neagră, pe care le aşezase în şifonier. Sper că sunt de ajuns.

— De fapt, chiar îi prefer în locul colanţilor. Sunt mai groşi şi au buzunare.

A încuviinţat din cap, uitându-se la veşmintele pe care le pusese pe umeraşe.

— Ai câteva bluze cu mâneci lungi, veste şi pulovere. Sunt cam

simple, a zis ea, trecându-şi mâna peste un veşmânt mătăsos deschis la culoare. Ai două cămăşi de noapte şi câteva articole de lenjerie de bază. Îmi închipui că vei avea curând mai multe veşminte din care să alegi. S-a întors spre mine şi şi-a împreunat din nou mâinile. Mai ai nevoie de ceva?

Am dat să spun ceva, nevrând să o las să plece. Îmi petrecusem cea mai mare parte din viaţă singură şi lăsată să-mi fac de cap. Însă odaia asta era uriaşă şi deloc familiară. Am clătinat din cap.

Aios tocmai pornise spre uşă, dar am oprit-o.

— Mai am o întrebare.

— Da?

— Eşti de la curtea din Ţinuturile Umbrelor?

A clătinat din cap.

— Am făcut cândva parte din curtea din Kithreia.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc ce învăţasem despre diferitele curţi.

— Maia, am spus, surprinsă că mi-am adus aminte de numele zeiţei primitive a dragostei, a frumuseţii şi a fertilităţii. Ai slujit-o pe zeiţa primitivă Maia?

— Cândva.

M-a străbătut un freamăt de curiozitate. Nu ştiusem ca vreunul dintre zei să fi plecat de la zeul primitiv pe care se născuseră să îl servească.

— Cum ai ajuns aici?

Umerii i s-au încordat.

— Cum am mai spus, era singurul loc în care ştiam că aveam să fiu în siguranţă.

Tulburată, nu am oprit-o când a plecat. Deşi mă simţeam uşurată să ştiu că se simţea în siguranţă aici, cât de sigur putea fi acest loc, ţinând cont de faptul că cei cărora le plăcea *să îl forţeze* pe zeul primitiv al morţii îi ţintuiseră pe zeii aceia de zid?

Cam ăsta a fost momentul în care mi-am dat seama că Ash nu-mi spusese cine le făcuse asta zeilor.

M-am întors din nou spre şifonier. Lenjeria era de fapt doar bucăţi de dantelă pe care îmi închipuiam că cei mai mulţi le-ar fi considerat indecente. Am răsfoit rochiile, descoperind o curea de piele îngustă lângă celelalte veşminte. Am luat un pulover şi o pereche de pantaloni şi m-am îmbrăcat.

După ce am găsit un pieptăn şi am petrecut enervant de mult timp ca să îmi descâlcesc numeroasele noduri, mi-am împletit părul, amintindu-mi de ce spusese Ash. Păr ce părea tors din raze de lună.

Ce lucru caraghios să spui.

M-am întors în odaia pentru dormit şi m-am trezit holbându-mă la uşa ei.

Oare mă încuiaseră în odaie?

Pe toţi zeii, dacă mă ţineau prizonieră, aveam să… Nici măcar nu ştiam ce aş fi făcut, dar probabil ar fi implicat să găsesc cel mai apropiat obiect contondent şi să-l pocnesc pe Ash în cap cu el.

Inima îmi bătea cu putere când m-am îndreptat spre uşă, picioarele-mi goale trecând în şoaptă peste piatra rece. Am apucat mânerul de alamă. Am tras adânc aer în piept şi l-am răsucit.

Uşa nu era încuiată.

M-am înfiorat uşurată şi am deschis uşa…

Am icnit. Un zeu cu păr bălai şi pielea deschisă la culoare se afla în mijlocul coridorului, cu faţa spre odaia mea. Era îmbrăcat ca înainte, în straie negre cu podoabe argintii peste piept, cu o sabie scurtă într-o parte.

— Ector, am zis eu piţigăiat. Bună!

— Bună!

— Te pot ajuta cu ceva?

A clătinat din cap, fără să se urnească, cu picioarele ferm implântate în mijlocul coridorului, ca un copac de neclintit.

Stai aşa…

Am tras brusc aer în piept.

— Mă îndoiesc că stai acolo pentru că nu ai nimic mai bun de făcut, nu-i aşa?

— Am o mulţime de lucruri mai bune pe care le-aş putea face, mi-a răspuns el.

— Şi totuşi, stai de pază lângă odaia mea?

— Aşa se pare.

M-am înfuriat şi eram pe punctul de a răbufni. La ce folos că aveam uşa descuiată dacă stătea un gardian la uşă?

— Eşti aici ca să te asiguri că nu plec din odăile mele.

— Sunt aici pentru siguranţa ta, m-a corectat Ector. Am mai auzit şi că ai tendinţa de a hoinări prin locuri periculoase.

— Ba nu am tendinţa de-a hoinări.

— Îmi pare rău! Poate am auzit greşit şi, de fapt, ai obiceiul de a intra în locuri fără să te asiguri că eşti în siguranţă.

— Ei, da, acum *ştiu* sigur că ai vorbit cu Ash.

— Ash? a repetat Ector, ridicând din sprâncene. Nu ştiam că aţi ajuns la un astfel de nivel de intimitate.

Şi ei nu o făcuseră? „Nu sunt asta pentru tine”. Aşa îmi zisese Ash când îl strigasem Nyktos.

Am respirat enervată. Nu avea importanţă.

— Dacă aş vrea să plec din odaia mea în clipa asta, m-ai opri?

— În clipa asta, da.

— De ce?

— Pentru că, dacă ai păţi ceva, îmi închipui că lui *Nyktos* probabil nu i-ar plăcea.

— Probabil?

Ector a ridicat din umeri.

— Dar mai târziu? am întrebat eu.

— Atunci, ar fi diferit şi rămâne de văzut.

— Rămâne de văzut? am repetat şi râs apăsat. Era incredibil. El unde e?

— E ocupat acum.

— Şi îmi închipui că nu poate fi întrerupt?

Ector a încuviinţat din cap.

— Şi ce-ar trebui să fac? am întrebat. Să rămân în odaie până

nu mai e ocupat?

— Nu prea ştiu ce ar trebui să faci, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii săi chihlimbarii. Şi, sincer să fiu, cred că nici măcar *el* nu ştie ce să facă cu tine.

Capitolul 26

În dimineaţa următoare, m-am ridicat brusc în şezut în pat, buimacă şi cu faţa schimonosită, în timp ce o femeie a intrat în odaia mea după ce a bătut la uşă o dată.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, m-a anunţat ea, trecând iute pe lângă pat, cu părul de culoarea mierii ajungându-i până la bărbia de culoare maronie-roşiatică rotunjită.

Am clipit lent, încă pe jumătate adormită. Mânecile lungi şi largi ale bluzei albe i s-au tras în sus când a aşezat un fel de mâncare acoperit şi un urcior de apă pe masă, lăsând să se întrevadă un pumnal subţire, cu lamă neagră, prins de antebraţ. Nu era singurul. Mai avea unul prins de coapsă, peste pantaloni. M-am încordat când am văzut armele, şi mintea mi s-a limpezit.

— Cine eşti? am întrebat eu.

— Mă numesc Davina. Cei mai mulţi îmi spun Dav, a zis ea întorcându-se spre mine. Iar eu presupun că ar trebui să-ţi spun *meyaah Liessa.*

Buzele mi s-au depărtat, şi am simţit fiori la nivelul scalpului. Nu din pricina cuvintelor ei, ci a *ochilor* ei.

O nuanţă vibrantă de albastru ce putea rivaliza cu Marea de Lână şi contrasta puternic cu pupilele-i negre verticale.

Pupile care îmi aminteau de dragoninul pe care îl văzusem pe drum spre Ţinuturile Umbrelor, doar că ochii lui fuseseră roşii.

M-a privit fără să clipească.

— Te simţi bine?

— Eşti cumva dragonină? am întrebat eu impulsiv.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— A fost o întrebare cam impertinentă, dar, da, sunt.

La început, m-am gândit doar cum de cineva care era cam de aceeaşi înălţime ca mine şi mai slabă decât mine se putea *transforma* în ceva de mărimea dragoninului pe care îl văzusem. Pe de altă parte, nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să te preschimbi nici măcar în ceva de mărimea lui Reaver, care era mult mai mic. Şi totuşi…

Apoi mi-am dat seama că mă holbam la ea cu gura căscată. M-am îmbujorat.

— Îmi pare rău! A fost nepoliticos din partea mea să te întreb. Doar că…

Nu prea ştiam ce să-i spun.

A încuviinţat din cap, şi nu mi-am dat seama dacă îmi acceptase sau nu scuzele.

Mi-am plecat privirea spre pumnalul de la coapsa ei.

— Ce înseamnă… *meyaah Liessa?*

A părut să ridice şi mai tare din sprânceană.

— Înseamnă *regina mea.*

Am tresărit cu putere.

— Regina ta?

— Da, a răspuns ea tărăgănat. Eşti consoarta, nu-i aşa? Asta te face asemenea unei regine.

Înţelegeam, deşi mi se părea straniu să o recunosc. Însă Ash… M-am înfiorat din nou. Ash spusese că *liessa* însemna multe lucruri, toate cu sensul de ceva frumos şi puternic.

O regină ar fi fost puternică.

O consoartă *era.*

— Sigur te simţi bine? m-a întrebat Dav.

— Aşa cred. Am clătinat uşor din cap şi am dat aşternuturile la o parte. Unde e… Am dat să-i spun Ash, dar mi-am amintit ce reacţie avusese Ector. Unde e zeul primitiv?

Nu îl mai văzusem de când îl zărisem intrând în pădurea aceea de culoare stranie.

— E ocupat.

M-am crispat.

— Încă?

— Încă.

Mi-am zis în sinea mea să trag adânc aer în piept şi să-mi păstrez calmul. Nu o cunoşteam pe această femeie. Era dragonină, şi cel mai probabil nu voiam să o înfurii. Aşa că m-am forţat să rostesc pe un ton calm:

— Cu ce e ocupat?

Preţ de o clipă, am crezut că nu îmi va oferi mai multe informaţii decât o făcuse Ector, dar apoi a zis:

— Era în Pădurea Muribundă, se ocupa de Umbre.

Pădurea Muribundă? Umbre?

— Sunt aproape convinsă că nu vei aprecia faptul că am chiar mai multe întrebări acum, am spus şi am zărit o urmă de amuzament pe trăsăturile-i altminteri stoice, dar ce este Pădurea Muribundă şi ce sunt Umbrele?

M-a cercetat preţ de o clipă îndelungată.

— Pădurea Muribundă este… pădurea muribundă. Copaci morţi. Iarbă moartă. S-a oprit, apoi a adăugat: Totul este mort.

Am strâns din buze, deşi presupuneam că mi-o făcusem cu mâna mea.

— Atunci, poate că ar trebui să se numească Pădurea Moartă.

Urma aceea de amuzament i s-a mutat în ochii albaştri.

— Şi eu am spus asta de multe ori.

M-am mai relaxat puţin, şi halatul mi-a căzut peste picioare când m-am ridicat.

— Şi Umbrele?

— Suflete care au pătruns în Ţinuturile Umbrelor, însă refuză să treacă de pilaştrii de asfodele, ca să fie judecaţi pentru faptele săvârşite în timpul vieţii. Nu se pot întoarce în tărâmul muritorilor. Nu pot intra în Vâlcea. Aşa că rămân prinşi în Pădurea Muribundă. Se… rătăcesc, dorindu-şi să trăiască, însă neputând să dobândească

viaţa.

— Ah, am şoptit eu, înghiţind în sec. Sună îngrozitor.

— Chiar este, a răspuns ea. Mai ales că sunt înnebuniţi de o foame şi o sete nesfârşite. Tind să muşte.

Am ridicat din sprâncene. Să muşte?

— În mod normal, nu cauzează prea multe probleme, însă uneori reuşesc să iasă din Pădurea Muribundă şi să intre în Lethe, mi-a explicat ea. Atunci, Nyktos trebuie să-i adune. E distractiv pentru toată lumea.

— Distractiv, am repetat eu.

— Acum, cu permisiunea ta, am multe lucruri de făcut, a zis Dav îndreptându-se spre uşă. Să răspund la întrebări nu se numără printre ele. Fără supărare. S-a oprit lângă uşă şi a făcut o plecăciune. Ziua bună, *meyaah Liessa!*

A ieşit apoi din odaie, închizând uşa după ea.

— Uau, am murmurat eu, privind spre masă.

Am râs scurt. Deşi nu era prietenoasă de felul ei, îmi cam plăcea de ea.

Au trecut câteva ore fără nici un semn de la Ash. Ector mi-a adus un prânz frugal şi apoi cina. Nu a zăbovit, ignorându-mi de-a dreptul întrebările. Aşa cum făcea de fiecare dată când deschideam uşa şi îl găseam pe coridor.

S-a lăsat din nou noaptea, iar, când am ieşit pe balcon şi mi-am ridicat privirea, cerul căpătase o nuanţă cenuşiu-argintie mai întunecată, iar stelele şi luminile oraşului scânteiau mai puternic. Frunzele pădurii de dedesubt deveniseră de un stacojiu-închis, aproape un negru roşiatic.

Cu două nopţi în urmă, mă culcasem întru câtva iritată, iar noaptea trecută – destul de iritată. Când mă trezisem din nou, în dimineaţa aceasta, cu circa treizeci de minute în urmă, şi îl găsisem pe Ector în faţa uşii, iritaţia mi se transformase *în furie.*

Zeul, pe de altă parte, îmi făcuse cu mâna, destul de voios.

Doar o părticică din mine s-a întrebat ce făcuse mai exact Ector

de fusese pus să stea de pază la uşa mea. Probabil îşi pierdea minţile acolo. Eu, una, clar mi le pierdeam. Singurul lucru care mă mai ţinea oarecum sănătoasă la cap şi mă împiedica să sparg lucruri aleatorii din odaia prea liniştită şi prea mare era plimbatul în sus şi-n jos – plimbatul în sus şi-n jos şi uneltitul.

Bine, poate că *uneltit* nu era cel mai bun termen pentru ceea ce făcusem până atunci. Însă uneltitul cu ce obiecte contondente, numeroase de altfel, l-aş fi putut lovi pe Ash în cap în timp ce mă plimbam în sus şi-n jos prin odaie îmi aducea tulburător de multă satisfacţie. Nici una dintre acele fantezii nu m-ar fi ajutat însă să-l seduc pe zeul primitiv, dar cum naiba aş fi putut începe măcar să-l fac să se îndrăgostească de mine dacă mă ţinea închisă în odăile mele?

Un alt lucru care mă ajuta să nu îmi pierd minţile era că îl zăream din când pe tânărul dragonin numit Reaver. Ocazional, îl vedeam în curte, de obicei cu Aios sau cu unul dintre gardienii necunoscuţi, ţopăind şi încercând să-şi ia zborul folosindu-şi aripile-i subţiri. Îl priveam de pe balconul umbrit, întru totul captivată.

M-am întors repede când am auzit o bătaie în uşă. Am alergat spre ea, dar m-am oprit brusc. Zeul din pragul uşii nu era nici Ash, nici Ector.

— Bună, a zis zeul şi a făcut o plecăciune adâncă. Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine…

— Saion, am spus eu. Erai acolo, în sala cea mare.

— Aşa e. Cum te simţi? a întrebat el pe un ton destul de politicos. Sper că mai bine ca ultima dată când te-am văzut.

Ultima dată când mă văzuse îi îndesasem cuiva un bici pe gât.

— Mult mai bine, am răspuns eu cu sinceritate.

Urmele lăsate de bici nu mai erau acum ieşite în relief, ci doar nişte dâre roşii şterse care nu mă mai dureau deloc.

— Mă bucur să aud asta. Fruntea-i maronie netedă îi scânteia în lumina de pe coridor. Ai vrea să serveşti micul dejun?

— Aş vrea să ies din odaia asta.

— Oferta de a servi micul dejun, dacă accepţi, ar presupune să ieşi din odaie. S-a dat în spate pe coridor şi într-o parte. Da sau nu?

Am şovăit preţ de o clipă. Nu-l ştiam pe Saion, însă ştiam că trebuia să ies din odaie înainte să mă apuc să leg cearşafuri unul de celălalt şi să încerc să cobor de pe balcon.

— Da.

— Perfect. Saion a aşteptat să ies pe coridor, apoi a închis uşa. Te rog, urmează-mă.

Am făcut cum mi-a cerut, precaută, dorindu-mi în clipa aceea să fi avut la mine orice fel de armă în timp ce l-am urmat, privind întruna în jurul meu. Am străbătut coridorul lat şi ne-am îndreptat spre scări. Saion nu mi-a spus nimic, şi, întrucât nu mă pricepeam nici eu la discuţii de complezenţă, îmi convenea tăcerea dintre noi.

Am simţit o energie încărcată de nervozitate când am ajuns la parter. Antreul puternic luminat era gol. Am aruncat o privire spre uşa de lemn dublă, fără geam, vopsită cu negru.

— Sper că n-ai de gând s-o iei la sănătoasa, a zis Saion.

Mi-am întors brusc capul spre el.

— Nu aveam.

— Bun. Mi-e cam lene să te fugăresc, mi-a spus el, iar colţurile gurii i s-au ridicat.

Avea un zâmbet fermecător şi perfect, la fel ca restul trăsăturilor, însă privirea-i tăioasă m-a făcut să mă îndoiesc de sinceritatea zâmbetului. Mi-a făcut semn să-l urmez pe sub arcadă.

— Iar Nyktos s-ar enerva pe mine dacă ar afla că ai reuşit să scapi pe când te aflai în paza mea, a adăugat el.

De ce ar crede că aş fi fugit?

— Dacă e atât de îngrijorat că am de gând să fug, poate ar trebui să mă vegheze chiar el.

— Interesant, dar şi eu am spus acelaşi lucru.

— Serios? am întrebat cu scepticism, privind spre spaţiul aflat dincolo de arcada ascuţită. Erau uşi de ambele părţi, însă pereţii erau negri şi golaşi. Singurul lucru din spaţiul cu pricina era un

piedestal alb din centrul încăperii, pe care însă nu se afla nimic.

— Serios.

M-am uitat la el.

— Cum a reacţionat?

De data aceasta, a zâmbit mai lejer, însă la fel de fermecător, şi am intrat pe un alt coridor.

— A mormăit ceva cum că l-ar pune pe Nektas să mă mănânce.

Am făcut ochii mari. Speram că glumea.

— Ce… Ce mănâncă dragoninii?

— Nu pe mine, aia-i clar, a răspuns el. Şi a spus-o în faţa lui Nektas, care a susţinut că nu e deloc interesat să mă mănânce, slavă zeilor!

Coridorul se bifurca în direcţii opuse. În faţa noastră, cele două uşi erau atât de depărtate, încât fiecare încăpere ar fi putut face parte din case diferite. Însă atenţia mi-a captat-o ceea ce se afla în centru, între cele două uşi. Am încetinit. Doi piloni negri şi groşi străjuiau un coridor scurt ce dădea într-o încăpere luminată de sute de lumânări. Mi-am adus aminte de Templul Umbrelor şi am simţit un fior pe şira spinării când ne-am apropiat. Lumina aurie a lumânărilor alunga umbrele din încăpere, aruncând o strălucire de foc peste blocurile uriaşe de piatră de umbre de pe o estradă. Era tronul. *Tronurile,* de fapt. Două la număr, unul lângă celălalt, spătarele lor sculptate în formă de aripi mari, desfăcute, ce se atingeau la vârfuri.

Tronul zeului primitiv şi cel al consoartei lui.

Erau de o frumuseţe obsedantă.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că tavanul era deschis. Fără sticlă. Fără nimic. Oare nu ploua niciodată aici?

Saion s-a dus cu paşi apăsaţi spre odaia din stânga sălii tronului, şi m-am cam forţat să îmi mut privirea de la tronuri. A deschis uşa.

— După tine!

Când am intrat în încăpere, am simţit în aer o multitudine de mirosuri de mirodenii şi arome şi am încercat să observ toate

lucrurile deodată. Pereţii erau goi, în afară de câteva sfeşnice. Fără magie primitivă. Flăcările lor străluceau uşor pe zidurile netede de culoarea abanosului. În centrul încăperii circulare se afla o masă, la fel de mare ca aceea din sala pentru banchete de la Wayfair. Circa o duzină de lumânări de diverse înălţimi luminau din mijlocul mesei, însă am văzut o strălucire argintie peste vasele acoperite şi pahare.

Mi-am ridicat privirea, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Tavanul în formă de dom era din sticlă, iar ce se zărea pe masă era strălucirea stelelor de deasupra. Am rămas cu gura căscată.

— Frumoasă!

Am icnit şi m-am întors. Ash se afla la doar câţiva paşi de mine. Era îmbrăcat tot în negru şi purta o tunică simplă. Avea părul desfăcut, ceea ce-i mai înmuia pometii ascuţiţi şi maxilarul dur.

Speriată de apariţia lui bruscă, m-am izbit de unul dintre scaunele cu spătare curbate.

— Aşa este, am şoptit eu. Nu puteam nega frumuseţea sinistră a încăperii cavernoase. Este o încăpere foarte frumoasă.

A zâmbit cu buzele strânse şi m-a privit din cap până în picioare, cu ochii-i asemănători luminii stelelor.

— Nici măcar nu observasem încăperea.

Mi-a luat o clipă ca să îmi dau seama la ce se referea. M-am privit, surprinsă. Nu purtam rochie, ci optasem pentru bluza cu mâneci lungi şi o vestă, asemănătoare celor pe care le purtase Dav. Mi-am ridicat privirea spre el, şi m-au năpădit mai multe emoţii contradictorii când a zăbovit cu privirea asupra şnururilor de la vestă, asupra decolteului bluzei, apoi asupra pantalonilor strâmţi. Eram nervoasă dintr-o multitudine de motive, începând cu faptul că eram închisă în odăile mele şi sfârşind cu faptul că mă privea ostentativ. Însă am simţit şi o altă emoţie – ademenitoare şi caldă – în timp ce am rămas amândoi locului, părând să ne holbăm unul la celălalt. Ash se apropiase de mine, iar intensitatea înfierbântată din privirea lui m-a făcut să mă înfior, conştientizând şi anticipând…

Am tresărit când am auzit uşa închizându-se cu un clichet. Abia

atunci mi-am dat seama că Saion plecase. Mi-am revenit din cine ştie ce farmec pusese stăpânire pe mine.

— Ţi-ai pus lacheul să încuie uşa sau nu e nevoie, acum, că eşti aici?

— Sper că nu-i spui aşa lui Saion, a răspuns Ash mieros. O să mă bată întruna la cap dacă o vei face.

— Ţi-am lăsat cumva impresia că mi-ar păsa dacă te bate cineva la cap sau nu? m-am răstit eu.

M-am bombănit în sinea mea pentru cum am rostit acele cuvinte. Nu ar fi trebuit să arăt că eram nervoasă. Ar fi trebuit să renunţ. Să fiu maleabilă. Înţelegătoare. Mă rog. Oricare dintre ele mi-ar fi fost de ajutor.

— Eşti furioasă pe mine.

— Te surprinde, cumva? M-ai ţinut închisă în odăile mele de parcă aş fi prizonieră.

— Să te ţin închisă în odăile tale a fost un rău necesar.

Am tras adânc aer în piept, însă nu m-a ajutat cu nimic.

— Ba nu e deloc *necesar* să devin captiva ta.

Ochii i s-au făcut ca oţelul.

— Nu eşti captiva mea.

— Fix aşa m-am simţit.

— Dacă crezi că a fi ţinută în odăile tale o zi sau două înseamnă să fii captivă, atunci nu ai idee cum este să fii ţinut împotriva voinţei tale, a răspuns el pe un ton rece.

— Şi tu ştii?

Pielea i s-a subţiat şi trăsăturile i s-au ascuţit.

— Ştiu prea bine cum este.

Am închis gura. Nu mă aşteptasem la asta.

Ash s-a relaxat şi şi-a întors privirea de la mine.

— Mâncarea se răceşte. A înaintat şi a tras scaunul din dreapta. Ia loc, mi-a spus. Te rog!

M-am desprins de lângă scaun şi m-am aşezat pe cel oferit, gândindu-mă necontenit la ce spusese. Oare fusese ţinut captiv?

Deşi era tânăr în comparaţie cu alţii, era totuşi puternic. Cine ar fi putut face una ca asta?

Ash s-a mutat lângă mine şi s-a aplecat peste umărul meu, începând să ridice capace, în timp ce eu am refuzat să-mi îngădui să admit cât de frumos mirosea. Sub fiecare capac erau o mulţime de bucate. Costiţă. Cârnaţi. Ouă. Pâine. Fructe.

— Apă? Ceai? Limonadă? mi-a oferit el, arătând cu mâna spre mai multe urcioare. Whisky?

— Limonadă, am răspuns eu, absentă.

L-am privit cum a turnat sucul într-un pahar, după care a început să pună câte puţin din toate pe o farfurie: costiţă, cârnat, ouă, fructe şi două chifle. Apoi mi-a aşezat farfuria în faţă.

Zeul primitiv al morţii mă servea. Se părea că avea impresia că trebuia să mănânc cât pentru cinci. Mai că am chicotit isteric, însă am reuşit să mă stăpânesc, în timp ce şi-a turnat un pahar cu ceea ce părea a fi whisky şi s-a aşezat în capul mesei, în stânga mea. M-a surprins poziţionarea aleasă. Mama şi tatăl meu vitreg stătuseră fiecare la câte un capăt al mesei. Scaunul din dreapta unui rege sau, în unele cazuri, a unei regine îi revenea de obicei unui sfetnic sau cuiva care se afla într-o altă poziţie de autoritate.

S-a întins şi a ridicat un obiect învelit în pânză. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-a desfăcut, dând la iveală o teacă în care se afla un pumnal din piatră de umbre – cel pe care mi-l dăruise.

— Am uitat să ţi-l dau când te-am văzut ultima dată. Mi l-a întins. Teaca şi cureaua se pot ajusta. Ar trebui să ţi se potrivească.

M-am holbat la pumnal, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Îmi înmâna o armă pe care o puteam folosi pentru a-i curma viaţa. Pumnalul pe care mi-l dăruise.

M-am străduit să ignor apăsarea din piept şi m-am întins după pumnal. Când pielea ni s-a atins, am simţit o undă de energie străbătându-mi degetele. Cu mâinile tremurându-mi uşor, mi-am ridicat piciorul drept şi mi-am legat cureaua în jurul coapsei, fixând teaca.

— Mulţumesc, am şoptit, cuvinte care mi-au lăsat un gust de cenuşă pe limbă.

Nu a zis nimic preţ de câteva clipe îndelungate, apoi:

— Nu am plănuit să te las singură în odaie atât de mult. Nu asta am avut de gând.

L-am privit în ochi.

— Atunci, ce-ai avut de gând?

— Să nu te fac să te simţi de parcă ai fi prizoniera mea. Nu eşti captiva mea. Nu vei fi niciodată captiva mea. Şi-a mutat privirea spre pahar. A intervenit ceva.

Părea sincer.

— Şi nu ai avut suficientă încredere în mine încât să mă laşi să zburd liberă prin palat?

Ash a ridicat dintr-o sprânceană.

— E o întrebare serioasă?

Am strâns din buze şi m-am gândit că avea să zâmbească, însă a spus:

— Pe moment, am reuşit doar să mă asigur că erai în siguranţă, într-un singur loc, în timp ce eu eram ocupat cu altceva. În orice caz, am vrut să… Şi-a dres glasul, apoi a adăugat: Am vrut să îmi cer iertare că te-am supărat.

Am ridicat din sprâncene.

— Mi s-a părut că te-a durut să îţi ceri iertare.

— Aşa e.

Am mijit ochii.

M-a privit din nou în ochi.

— Îmi pare rău, Seraphena!

Felul în care mi-a rostit numele, tot numele… De parcă ar fi fost un păcat. Mi-am întors privirea atât de repede, încât câţiva cârlionţi mi-au alunecat peste umeri, pe obraz. Îmi lăsasem părul desfăcut, gândindu-mă că ar fi putut fi de ajutor, ţinând cont că părea să-i placă.

— Nu-mi place să fiu încuiată într-o odaie. Să fiu ţinută ascunsă

şi… *„Uitată.* Ascunsă şi uitată”. Pur şi simplu, nu-mi place.

— Am auzit, a zis el în cele din urmă, iar eu am răsuflat uşor. Din spusele lui Ector, ţi-ai exprimat nemulţumirea într-o manieră foarte sonoră.

— Să nu o mai faci! Nu am mai spus *te rog,* dar simţeam acele cuvinte în fiecare oscior. Stai aşa… Îmi poţi citi emoţiile, dar îmi poţi citi şi gândurile?

A ridicat din sprâncene.

— Slavă parcelor că nu îţi pot citi gândurile!

M-a izbit un val de uşurare… „Slavă parcelor?” L-am privit cu atenţie, trecând cu vederea comentariul.

— Ai spus că ai moştenit capacitatea de a citi emoţiile de la mama ta?

— Da, a zis el, ridicând paharul. Familia ei se trăgea din curtea din Lotho – curtea zeului primitiv Embris.

Îmi stârnise interesul.

— Cum o chema pe mama ta?

— Mycella.

— Ce frumos!

— Aşa e.

Mi-am plecat privirea în farfurie.

— Cred că e greu să nu îţi fi cunoscut mama. Eu nu mi-am cunoscut tatăl, aşa că… Am strâns din buze. O poţi vizita? am întrebat eu, presupunând că trecuse în Vâlcea.

— Nu.

Am aruncat o privire spre el, cu gândul la tatăl meu.

— Există o regulă împotriva acestui lucru? Nu-i poţi vizita pe cei dragi care au trecut în nefiinţă?

— Deoarece sunt zeul primitiv al morţii, risc să distrug sufletul muritorului dacă se află în prezenţa mea prea mult timp, cel puţin al celor care au trecut prin judecată. Este un echilibru menit să-l împiedice pe zeul primitiv al morţii să îşi creeze propria versiune a vieţii. Nu există o regulă împotriva acestui lucru pentru zei sau alţi

muritori, însă nici nu ar fi înţelept. Vizitarea celor dragi care au trecut în nefiinţă îi poate face atât pe cei aflaţi în viaţă, cât şi pe cei trecuţi în nefiinţă să se blocheze – să îşi dorească ce nu pot avea: fie să îi vadă în continuare pe cei dragi, fie să revină în rândul celor vii. I-ar putea face chiar să părăsească Vâlceaua, lucru care nu se sfârşeşte cu bine.

M-am gândit la spiritele din Pădurea Întunecată de Ulmi, la cei care refuzaseră cu totul să pătrundă în Ţinuturile Umbrelor. Nu păreau niciodată fericiţi. Doar trişti şi pierduţi. Oare cei care părăseau Vâlceaua deveneau Umbrele despre care îmi spusese Dav? În orice caz, nu mi-aş fi dorit aşa ceva pentru tatăl pe care nu îl cunoscusem niciodată. Nu mi-aş fi dorit aşa ceva pentru nimeni, de altfel.

Cu excepţia lui Tavius.

Nu m-ar fi deranjat dacă el ar fi sfârşit aşa.

Ash s-a aplecat spre mine. Nu l-am auzit mişcându-se. Nu l-am văzut mişcându-se. A fost ca şi cum simţisem că se mişcase mai aproape, lucru care nu avea logică, însă apoi m-am uitat la el şi am văzut că avusesem dreptate. Şi-a ridicat mâna şi mi-a prins şuviţele de păr care îmi alunecaseră în faţă. Mi le-a împins peste umăr.

— Se răceşte mâncarea.

Am încuviinţat, iar el s-a tras în spate. Nici măcar nu ştiam de ce. Simţindu-mă ca o neghioabă, l-am privit cum îşi pune aproape aceeaşi cantitate de mâncare pe farfurie, însă mult mai multă costiţă.

— Deci mănânci mâncare? am întrebat eu, gândindu-mă fără să vreau la conversaţia pe care o purtasem cu Aios.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Da, a spus el, tărăgănat. Nu pot supravieţui hrănindu-mă doar cu sufletele celor osândiţi.

M-am holbat la el.

— Glumeam, a zis el, şi buzele i-au zvâcnit. La partea cu mâncat suflete.

— Sper, am murmurat eu.

Nu ştiam dacă zeii primitivi aveau nevoie de mâncare sau… Am ridicat forţat din umeri.

— Putem rezista destul de mult timp fără mâncare, mult mai mult ca un muritor, a zis el şi a luat o gură de whisky. Însă, în cele din urmă, puterile ne-ar slăbi. Şi, dacă ar continua să ne slăbească, ne-am preschimba… în altceva.

— Ce înseamnă asta?

M-a privit din nou în ochi.

— Mănâncă şi îţi voi spune.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— E un soi de mită?

A ridicat dintr-un umăr şi s-a servit cu o bucată de cârnat.

— Spune-i cum vrei tu, câtă vreme funcţionează.

Să fiu forţată să fac ceva, chiar şi să mănânc când mi-era într-adevăr foame, nu se număra printre lucrurile mele preferate. În orice caz, am luat o gură de ouă, deoarece curiozitatea era mereu mai puternică.

— Fericit? am întrebat eu, cu gura plină.

A zâmbit cu jumătate de gură. Se prea putea să-mi fi picat în farfurie o bucată de ou din gură.

Toată instrucţia de care avusesem parte fusese în zadar. Nu mă pricepeam deloc la seducţie.

Însă Ash a zâmbit larg, şi am fost surprinsă că nu mi-a picat şi mai multă mâncare din gură. Zâmbetul lui, felul în care-i lumina trăsăturile şi îi transforma ochii în argint-viu îmi luau de fiecare dată piuitul.

Ash a chicotit.

— Foarte.

— Grozav.

Rânjind, a mestecat o bucată de cârnat.

— Putem fi slăbiţi, mi-a spus el după ce a înghiţit, iar mie mi-a tremurat mâna. Foamete, răni, a continuat el. Printre altele.

Am luat iute o gură de limonadă, ştiind foarte bine ce însemna *printre altele.*

— Şi apoi?

— Apoi când suntem slăbiţi de înfometare sau de foamete, ne putem preschimba în ceva mai… sălbatic. Ceva *primitiv,* a spus el, înghiţind mâncarea. Bruma de umanitate pe care o avem? Poleiala aceea se şterge, şi ceea ce suntem dedesubt devine singurul lucru care putem fi. M-a privit cu ochii precum norii de furtună. Nu vrei să te afli în preajma noastră dacă se întâmplă aşa.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Doar zeii primitivi păţesc aşa?

Şi-a plecat pleoapele cu gene dense şi a clătinat din cap.

— Un zeu primitiv a fost cândva un zeu, *liessa.* Un zeu cu o obârşie puternică, însă totuşi un zeu. Ce păţeşte un zeu primitiv poate păţi şi un zeu, mult mai rapid.

— Ah, am şoptit eu, abia simţind gustul dulce-sărat al costiţei. Dar atunci te-ai putea *hrăni,* nu? Aşa ai opri procesul.

— Ei s-ar putea hrăni.

Mi-a captat atenţia felul în care a spus-o.

— *Tu* ai putea.

— Aş putea, mi-a confirmat el, aşezând furculiţa lângă farfurie. Însă eu nu mă hrănesc.

M-am încruntat.

— Niciodată?

— Nu mă *mai* hrănesc.

Eram confuză.

— Dar ce se întâmplă când eşti slăbit?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Mă asigur că nu se ajunge la asta.

Dar când îl înjunghiasem? Nu fusese câtuşi de puţin slăbit? Şi de ce nu se hrănea? O vreme, n-am mai vorbit nicicare, părând concentraţi asupra mâncatului.

După ce m-am şters pe degete cu şervetul, nu m-am mai putut

stăpâni.

— Ai fost prizonier?

Ash nu mi-a răspuns. A privit drept înainte, trecându-şi degetul mare peste buza paharului.

— Am fost multe lucruri.

Am răsucit şervetul.

— Nu e cine ştie ce răspuns.

Ash m-a privit.

— Nu, nu e.

Mi-am înăbuşit frustrarea şi mi-am aşezat furculiţa lângă farfurie, înainte să fac un gest iraţional. Voiam să ştiu întocmai la ce se referise, şi nu doar dintr-o curiozitate morbidă. Înţelegeam că alţi zei primitivi îşi forţau reciproc limitele, însă cum puteai ţine un zeu primitiv captiv?

Şi voiam să mă înşel. Voiam ca vorbele lui să fi avut o altă însemnătate. Mi se întorcea stomacul pe dos când mi-l închipuiam – pe el sau pe *oricine* – captiv fără motiv, lucru care mă făcea să empatizez cu el. Şi nu aveam voie să fac asta.

— N-ar fi mai uşor dacă am ajunge să ne cunoaştem reciproc? Sau ai prefera să rămânem străini?

— Nu prefer să rămânem străini. Sincer să fiu, Sera, aş prefera să fim din nou la fel de apropiaţi precum am fost pe malul lacului.

M-a privit drept în ochi, îndelung, în timp ce aerul pe care îl trăsesem în piept se blocase pe drum. Am simţit cum mi se încălzeşte sângele în vene când şi-a trecut colţii peste buza de jos. Şi eu îmi doream asta. Din pricina datoriei pe care o aveam, desigur.

— Îmi doresc asta foarte mult, însă sunt lucruri pe care nu le putem discuta, Seraphena. Acesta se numără printre ele.

M-am întors privirea, şi mi s-au încordat umerii. Am dat să insist, însă mi-am înăbuşit dorinţa, nu doar pentru că a afla mai multe despre el s-ar fi putut dovedi a fi… ei bine, periculos pentru datoria mea, ci şi pentru că şi eu credeam că nu puteam discuta despre unele lucruri. Mama. Tavius. Noaptea în care băusem

poţiunea pentru dormit. Cum fusesem tratată, de fapt, acasă. Puteam înţelege că unele lucruri erau pur şi simplu prea greu de discutat.

Un scâncet uşor mi-a captat atenţia. M-am aplecat în faţă chiar pe când un căpşor oval verde-maroniu şi-a făcut apariţia peste marginea mesei.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la dragonina micuţă care îşi întindea gâtul lung şi slab şi căsca.

Ash s-a uitat la ea şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ha! Nici măcar n-am ştiut că era aici.

Am lăsat şervetul din mână.

— Cum o cheamă?

— Jadis. Însă mai nou preferă să i se spună Jade, mi-a zis Ash, în timp ce dragonina şi-a pus o aripă pe masă şi s-a uitat la bucatele de pe ea. Sunt surprins că i-a luat atât de mult, a adăugat el. De obicei, se trezeşte de cum simte primul iz de mâncare.

Dragonina a cârâit şi şi-a pus ghearele din faţă pe masă. Erau micuţe, dar deja îndeajuns de ascuţite încât să bată în lemn. Avea aripile subţiri şi aproape transparente, şi puteam să jur că ochii i s-au dublat când a văzut mâncarea rămasă.

— Câţi ani are?

— A făcut patru ani cu câteva săptămâni în urmă. E cea mai mică. Reaver, cel care era cu Lailah zilele trecute, are 10 ani, a spus el, iar dragonina s-a urcat cu totul pe masă. Ash a oftat. Jadis, ştii că n-ai voie pe masă.

Micuţa dragonină şi-a întors capul spre zeul primitiv şi a scos un sunet uşor, ca un ciripit.

Ash a zâmbit.

— Jos!

Am făcut ochii mari când dragonina a bătut din laba din spate şi a ţipat ascuţit.

— Jos de pe masă, Jadis, a repetat Ash, cu afecţiune şi răbdare.

Dragonina a oftat şi a sărit de pe masă. Aripi cu ţepi la vârf şi-au

făcut apariţia pe deasupra mesei, când a chefnit nemulţumită.

Ash a chicotit.

— Vino aici, răsfăţată mică ce eşti.

Jadis a sărit de pe scaun, şi i-am auzit ghearele păcănind pe piatră. Ash s-a aplecat într-o parte şi i-a întins braţul.

— Încă nu poate zbura, a spus el când Jadis i-a sărit pe braţ şi apoi în poală, cu ochii lipiţi de farfuria cu costiţă. Va mai dura câteva luni până va reuşi să-şi susţină greutatea, a adăugat el. Reaver tocmai învaţă să zboare.

L-am privit cum a apucat o bucată de costiţă.

— Îi înţelegi în forma asta?

— Am petrecut îndeajuns timp cu ei ca să-i înţeleg când sunt aşa, mi-a explicat el, în timp ce Jadis molfăia fericită. În primele şase luni de viaţă, au formă de muritor, după care se preschimbă pentru prima oară. Îşi păstrează de obicei forma de dragonin în primii câţiva ani. Asta nu înseamnă că nu-i vei vedea în formele lor de muritori, însă mi s-a spus că le e mai confortabil să fie aşa. Se maturizează asemenea unui zeu sau unui zeu primitiv – asemenea muritorilor în primii circa 18 ani de viaţă. Însă în aceeaşi perioadă trec printr-un salt de creştere rapidă în forma de dragonin. În câţiva ani vor fi aproape cât Odin, şi, până să ajungă la maturitate, vor fi cât Nektas.

Mi-erau greu să mi-o închipui pe micuţa care mânca acum costiţă făcându-se cât dragoninul uriaş care ne întâmpinase la intrarea în Ţinuturile Umbrelor. M-am gândit la Davina.

— Cum reuşesc să se schimbe dintr-o făptură de mărimea unui muritor într-una de mărimea lui Nektas? am întrebat eu, încruntându-mă. Dacă nu cumva el e şi un bărbat incredibil de mare în forma lui omenească?

— E cam cât mine, mi-a spus.

Adică, mare, dar nu se compara cu un dragonin.

— Ai zice că e dureros, însă mi s-a spus că e ca atunci când te dezbraci de nişte haine prea strâmte.

Cu siguranţă implica o doză de magie primitivă.

— Cât trăiesc?

— Foarte mult.

— La fel de mult ca zeii?

— Unii dintre ei da. M-a privit şi a adăugat: Reproducerea e destul de complicată – sau cel puţin aşa mi s-a spus. Pot trece secole întregi fără să aibă pui.

Secole întregi.

M-am lăsat pe spate şi am înghiţit în sec.

— Ajunge. Ash a mutat farfuria când dragonina a încercat să o apuce. Nektas m-ar arde de viu dacă află că ţi-am dat costiţă.

— Nektas e tatăl ei?

— Da. Jadis şi-a ridicat capul şi s-a uitat spre el, iar Ash a adăugat cu voce mai groasă: Mama ei a murit cu doi ani în urmă.

Mi s-a strâns pieptul. Mă durea inima să mă gândesc că o fiinţă atât de mică rămăsese fără mamă.

Jadis şi-a plecat capul şi m-a privit cu ochi vibranţi de culoarea cobaltului. A bâzâit şi şi-a ridicat aripile.

— Vrea să vină la tine, mi-a spus Ash. E în regulă?

Am încuviinţat rapid, iar Ash a aşezat-o pe podea. Dragonina s-a mişcat iute, ajungând lângă mine şi ridicându-se pe picioarele din spate.

— Ce să fac?

— Doar întinde-ţi braţul. Se va prinde de el fără să-şi folosească ghearele. Din fericire, a trecut de etapa aia, a adăugat el bombănind.

Auci.

Am făcut cum mi-a spus Ash, iar Jadis s-a prins fără ezitare de braţul meu. Avea labele reci. S-a căţărat pe braţul meu, apoi mi-a sărit în poală.

S-a holbat la mine.

Eu m-am holbat la ea.

Şi-a trecut coada peste piciorul meu şi a scos un sunet ca un behăit.

— O poţi mângâia. Nu e şarpe, a spus Ash încet, iar când m-am uitat la el am văzut că îşi acoperea colţul gurii cu două degete. Era limpede că nu uitase cum reacţionasem la şerpii aceia. Îi place să o freci sub maxilar, a mai spus el.

Sperând că nu avea să-mi considere degetul la fel de gustos precum costiţa, am frecat-o sub maxilar cu lateralul degetului. Avea solzii umflaţi în jurul gâtului, unde îmi închipuiam că avea să-i crească în cele din urmă gulerul. Şi-a strâns imediat aripile pe lângă corp şi a închis ochii.

Am zâmbit larg, oarecum impresionată de creatură.

— Tot nu-mi vine să cred că am văzut dragonini – că ating unul, am recunoscut eu, zâmbind tot mai larg când dragonina şi-a înclinat capul. Am citit despre ei în cărţile în care e înscrisă istoria tărâmurilor şi am văzut desene cu ei. Au fost mereu numiţi dragoni, nu dragonini, dar am impresia că foarte puţini credeau cu adevărat în existenţa lor. Sinceră să fiu, nici măcar eu nu ştiu dacă credeam.

— Probabil aşa e cel mai bine, a zis Ash. Cred că nicicare nu ar trăi prea mult în tărâmul muritorilor: nici dragoninii, nici muritorii.

Am încuviinţat din cap, simţind cum gâtul lui Jadis vibra sub degetul meu. Muritorii aveau tendinţa de a distruge lucruri pe care nu le mai văzuseră sau de care se temeau.

— Am o întrebare, dar mi se pare cam neadecvat să o adresez în faţa ei.

Ash a râs încet.

— Abia aştept să aud despre ce e vorba.

Aş fi vrut să nu râdă. Îmi plăcea mult prea mult sunetul râsetului lui.

— Mănâncă…

Am arătat cu mâna liberă spre mine.

Zâmbea din nou, un alt lucru pe care aş fi vrut să nu-l facă.

— Sunt vânători din fire, aşa că mănâncă aproape orice – inclusiv muritori şi zei.

— Grozav, am murmurat eu.

— N-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta. Ar trebui să-l înfurii foarte tare pe un dragonin ca să vrea să te mănânce. Nu suntem deloc pe cât de gustoşi probabil ne credem. Se pare că avem prea multe oase şi nu suficient de multă carne.

— E bine, atunci. Am zâmbit când Jadis s-a împins cu căpşorul în degetul meu. În ce sens sunt gardienii tăi?

Ash a tăcut preţ de câteva momente.

— Ştiu când un zeu primitiv de care sunt apropiaţi a fost rănit. O pot simţi. Îi vor apăra pe acei zei primitivi în anumite situaţii.

— Ce fel de situaţii?

Şi-a terminat whisky-ul.

— Orice situaţie care nu implică alţi zei primitivi. Le este interzis să atace alt zeu primitiv.

— Nektas… a ştiut ce am făcut, în tărâmul muritorilor, când te-ai furişat fără să îţi anunţi prezenţa?

— Vrei să spui când m-ai înjunghiat în piept? m-a întrebat el rânjind.

— Nu ştiu de ce zâmbeşti.

Ochii i se schimbaseră. Nu se mai învolburau, dar se luminaseră până căpătaseră nuanţa staniului.

— Faptul că nu eşti dispusă să rosteşti ce ai făcut mă face să sper că nu va trebui să mă tem că mă vei ataca din nou.

— Nu m-aş lăsa prea mult în voia acelei convingeri, am bombănit eu.

Dintr-odată, mi-am dorit să mai şi gândesc înainte de a spune ceva – din varii motive.

Dar Ash a râs, iar reacţia lui m-a amuzat. Am simţit însă şi ceva ce aducea a ruşine.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, da, Nektas a ştiut că se întâmplase ceva, mi-a spus el, iar inima a început să-mi bată cu putere în piept. A simţit însă că nu am fost rănit grav.

— Te-am înjunghiat…, am zis eu, iar Jadis mi-a înghiontit mâna, pentru că nu mi-o mai mişcasem.

Am început din nou să o mângâi.

— Abia de m-ai zgâriat puţin.

— Abia de te-am zgâriat puţin? am bolborosit eu, simţindu-mă jignită.

— Dacă *ai fi reuşit* să mă răneşti grav, Nektas ar fi venit după mine.

— Chiar şi pe tărâmul muritorilor?

— Chiar şi acolo.

Slavă zeilor că nu îl rănisem grav. Dacă aş fi făcut-o, acum aş fi fost doar o grămăjoară de cenuşă.

— Cum ar fi simţit-o?

— E legat de mine. S-a oprit, apoi a adăugat: Toţi cei care locuiesc aici sunt legaţi de mine. Aşa cum dragoninii din alte curţi sunt legaţi de zeii primitivi de acolo.

Am înghiţit în sec, ştiind sigur că nu aveam cum să supravieţuiesc faptei pe care urma să o săvârşesc.

— Trebuie să-mi stăpânesc mai bine furia.

Ash a râs.

— Nu ştiu ce să zic. Furia ta e…

— Dacă zici cumva că e amuzantă, voi fi dat deja greş la a mi-o stăpâni.

Drept răspuns, a zâmbit, iar zâmbetul lui mi-a stârnit o cu totul altă emoţie, una pe care speram din răsputeri că nu o putea simţi în clipa aceea.

— Aveam de gând să spun interesantă.

— Nu sunt convinsă că asta e mai bine. Am continuat să o scarpin pe Jadis sub maxilar, alungând senzaţia de nelinişte ce-a început să mă cuprindă. N-am ştiut despre legătură, am zis eu.

— Bineînţeles că nu. Muritorii nu au de ce să ştie despre ea. După câteva momente, a adăugat: Nu e la fel de înfricoşătoare precum tatăl ei, nu-i aşa?

— Nu. Încă fremăta fericită. E adorabilă.

— Îmi voi aminti că ai spus asta când se va face cât Nektas.

Inima a început să-mi bată iute când l-am auzit şicanându-mă. Jadis avea să se facă de mărimea lui Nektas în câţiva ani buni. Iar dacă eu aveam să-mi duc planurile la îndeplinire, nici unul din noi nu avea să o vadă crescând atât de mult.

— Presupun că ai terminat cu micul dejun? mi-a zis Ash, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Am încuviinţat din cap.

— Bine. Trebuie să vorbim şi prefer să o facem departe de orice lucru casabil cu care ai vrea sau nu să arunci în mine.

Capitolul 27

Ash o luase pe Jadis când ne-am ridicat, ceea ce era un lucru bun, deoarece se părea că nu avea să-mi placă ce avea să-mi spună.

Dragonina micuţă se cocoţase imediat pe umărul lui, cu labele din faţă şi cele din spate depărtate şi aripile coborâte. Trebuia să nu mă mai uit la ea, pentru că arăta întru totul ridicol şi cu desăvârşire adorabilă.

Saion ne aştepta pe coridor.

— Poftim, i-a zis Ash şi a dat-o jos pe Jadis de pe umărul lui. I-am deranjat somnul de dimineaţă, aşa că trebuie să se culce la loc.

Zeul s-a încruntat când a luat-o pe dragonina moale.

— Şi ce-ar trebui să fac eu cu ea?

O ţinea pe dragonină aşa cum îmi închipuiam că ţineai un copil care a făcut pe el.

Jadis a cârâit la el.

— Leagăn-o până adoarme, i-a sugerat Ash, iar eu am amuţit. Îi place.

Saion s-a holbat la zeul primitiv.

— Să o leagăn? Până adoarme? Vorbeşti serios?

— Eu aşa fac, a zis Ash şi a ridicat din umeri. Acum, mă uitam cu gura căscată la el. La mine funcţionează mereu. Dacă nu o faci, nu va adormi, şi atunci va fi ţâfnoasă, şi nu vrei asta. În ultima vreme, a

reuşit să tuşească scântei şi ceva flăcări.

— Grozav, a bombănit Saion, aşezând-o pe dragonină peste braţul lui.

— Distracţie plăcută!

Ash mi-a făcut semn cu capul să-l urmez, şi mi-a luat o clipă să mă urnesc.

Când am apucat-o pe coridorul din dreapta, m-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Saion legănându-şi braţele încolo şi încoace.

— Nu cred că ştie ce înseamnă să legeni pe cineva ca să adoarmă.

Ash s-a uitat la el şi a râs pe sub mustaţă.

— O să-l anunţe ea curând.

Mi-am mutat privirea de la ceea ce era probabil cea mai stranie privelişte pe care o văzusem vreodată.

— M-am gândit că ar fi un moment prielnic să discutăm despre viitorul tău aici, mi-a zis el când am trecut pe lângă sala tronului.

— Nu sună prea bine.

— Nu?

— Nu, am oftat eu. Ţi-a spus cineva că te pricepi la decorat?

— Sunt minimalist de felul meu.

Asta da, afirmaţie moderată.

Mă întrebam cum arătau odăile lui private. Probabil conţineau doar cele necesare. O noptieră. Un şifonier. Un pat enorm. Însă mi se părea a fi mai mult decât minimalism. Nu existau tablouri sau sculpturi, nici stindarde sau alte semne de viaţă. Pereţii erau la fel de reci şi de duri ca el, deci poate că pur şi simplu aşa era el.

Descurajată, nu mi-am dat seama că Ash se oprise până nu m-am izbit de spatele lui. Am icnit.

— Scuze…

Ash a tresărit şi a expirat şuierat. *Sunetul* acela. Mi-am îndreptat privirea spre chipul lui. Avea gura încordată – ochii i se întunecaseră până ajunseseră de nuanţa oţelului, iar aura albă se luminase în spatele pupilelor. Instinctul îmi spunea să fac un pas în

spate, deoarece sunetul pe care îl scosese îmi amintea de un animal rănit. Oare era rănit?

Am dat să-l ating dintr-un alt soi de instinct, aşa cum făcusem când dădusem de lupul *kiyou.* M-am gândit imediat la Umbre.

— Te simţi bine?

— Nu o face! s-a răstit el.

Am încremenit, cu mâna la câţiva centimetri de el. Mi s-au încălzit obrajii când mi-am retras mâna. M-am simţit tot mai stânjenită, ba chiar respinsă, ceea ce m-a umplut de amărăciune. Era un sentiment prostesc. Mi-am spus asta. Nu-mi păsa dacă brusc nu mai era interesat de atingerea mea. Trebuia doar să şi-o dorească, ceea ce era un lucru cu totul diferit.

— Sunt bine. Maxilarul i s-a încordat când şi-a întors capul într-o parte. Trebuia să ştiu că nu aveai să-ţi dai seama pe unde mergi.

— Iar eu m-aş fi aşteptat să nu tresari aşa uşor, am ripostat eu. Îmi dau deja seama că a fost înţelept din partea ta să mă scoţi din sala de mese. Şi foarte neînţelept să-mi înapoiezi pumnalul.

A ridicat din sprânceană.

— De ce? Ar trebui să-mi fac brusc griji că cineva îmi va implânta un obiect ascuţit în piept?

— Printre altele, am bombănit eu.

Şi-a înclinat capul. Am văzut când s-a întâmplat: ochii i s-au schimbat. Nu atât de mult culoarea lor, cât umbrele ce au început să se adune în spatele lor. S-au retras, până au devenit de culoarea norilor de furtună.

— Trebuie să admit că sunt interesat de partea *cu printre altele.*

M-a străbătut un val tremurător de iritaţie şi căldură, aţâţând acea parte nesăbuită şi impulsivă a mea care ar fi trebuit să se concentreze asupra datoriei mele, dar care părea să nu aibă prea multe de-a face cu ea. L-am privit în ochi şi m-am apropiat de el, îndeajuns de aproape încât i-am simţit răceala trupului.

— Ei bine, n-ai şanse să afli la ce mă referam dacă tresari când

ne atingem.

Un filament de *eather* i-a scăpărat în ochi. Apoi şi-a plecat uşor pleoapele.

— Acum, chiar că sunt interesat.

— Mă îndoiesc.

Ash încremenise din nou, aşa cum făcuse la lac şi când mă ridicasem din cadă. Nu se mişca deloc. Nici măcar pieptul nu i se mişca.

— Nu crezi că sunt? a întrebat el încet.

Am simţit furnicături pe piele şi am devenit mai conştientă de ce se întâmpla în jurul meu. Am simţit din nou imboldul de a mă da în spate. Era din pricina felului în care se holba la mine, ca un prădător care îşi zărise prada. Ştiam că ar fi trebuit să tac din gură, însă încă-i simţeam pe piele cuvintele arzătoare, iar gura mea avea o cu totul altă impresie referitor la ce ar fi trebuit să facă.

— Cred că vorbeşti mult. Mi se pare că nu eşti, de fapt, interesat să faci altceva în afară de a mă atinge, orice ai pretinde tu că faci cu mâna şi…

Ash s-a mişcat cu iuţimea fulgerului, blocându-mi calea.

— Aş vrea să clarific un lucru.

Mi-am ridicat privirea spre a lui. Filamentele de *eather* i se prelinseseră în irisuri. A făcut un pas spre mine. De data aceasta, m-am dat în spate.

A zâmbit cu jumătate de gură şi şi-a plecat bărbia.

— De fapt, *trebuie* să clarific un lucru.

— Bine? am zis eu şi am înghiţit în sec în timp ce a înaintat cu paşi apăsaţi. Nu mi-am dat seama că am continuat să mă îndepărtez de el până nu am atins cu spatele piatra rece a peretelui golaş din spatele meu.

Ash şi-a ridicat braţul şi şi-a pus mâna lângă capul meu. S-a aplecat îndeajuns de aproape încât aerul să capete un iz de citrice.

— Interesul meu faţă de tine nu e doar vorbărie.

M-a străbătut un tremur de energie când m-a atins cu buricele

degetelor pe obraz. Mi s-a împleticit limba în gură. Era incredibil de uriaş când stătea atât de aproape: îl vedeam doar pe el şi nimic dincolo de el.

— *Interesul* meu faţă de tine este o nevoie foarte reală şi foarte puternică. M-a mângâiat cu degetele pe maxilar şi apoi pe gât. S-a oprit cu ele pe pulsul care îmi bătea cu sălbăticie. Aproape că a devenit un lucru în sine. O entitate tangibilă. Mă gândesc la ea în cele mai inconvenabile momente, a spus el, şi i-am simţit răsuflarea pe buze.

Împotriva raţiunii mele, o senzaţie de anticipaţie mi-a cuprins muşchii, care mi s-au încordat.

— Mă trezesc puţin cam frecvent amintindu-mi gustul tău pe degetele mele.

Am tras aer în piept, ameţită, şi am tremurat uşor din tot corpul. Mi-am întins palmele pe perete.

— Încerc să nu o fac, a continuat el, înclinându-şi capul şi rostind aproape în şoaptă: Lucrurile sunt deja îndeajuns de complicate între noi, nu-i aşa?

Nu am spus nimic, doar am stat acolo, cu inima bătându-mi năvalnic în piept şi aşteptând.

— Însă, atunci când sunt în preajma ta, nu îmi doresc deloc să fiu fără complicaţii. Ash şi-a plimbat buzele peste obrazul meu, făcându-mă să icnesc apăsat când s-a apropiat de urechile mele. Sau în control, a adăugat el. Sau *cuviincios,* a zis, iar eu m-am cutremurat când am simţit atingerea umedă şi decadentă a limbii lui pe piele. Ci îmi doresc să-ţi simt din nou gustul pe limbă. Îmi doresc să fiu atât de adânc în tine, încât să uit naibii cum mă cheamă.

I-am simţit dinţii ascuţiţi pe lobul urechii. Am tresărit din tot corpul, deloc forţat.

— Şi nici măcar nu trebuie să-ţi citesc emoţiile care să ştiu cât de mult ţi-o doreşti şi tu.

Am simţit o dorinţă neruşinată şi nici măcar nu m-am sinchisit să îmi închipui că nu mi-ar fi plăcut – el şi atingerea lui.

— Aşa că ţine minte asta data viitoare când te mai îndoieşti de cât de real e interesul meu, m-a avertizat el. Pentru că nu te voi avea lipită de perete, ci pe spate, sub mine, şi *nici unul* din noi nu îşi va mai aminti cum îl cheamă. M-a sărutat pe locul în care pulsul îmi bătea nebuneşte. Ne-am înţeles, *liessa?*

A trebuit să fac un mare efort ca să pot răspunde.

— Da.

— Bun. Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, a zis Ash tărăgănat, apoi s-a dat în spate. Aşadar m-am gândit că ar trebui să îţi fac şi un tur rapid al castelului.

Am rămas lângă perete, cu genunchii straniu de moi şi cu pulsul bătându-mi năvalnic.

Ash zâmbea cu îngâmfare.

— Adică, dacă te simţi în stare.

M-am crispat şi l-am privit drept în ochi. Zâmbea şi mai tare acum. Pierzându-mă cu firea, m-am desprins de perete.

— Nu-mi place de tine.

— E mai bine aşa, a zis el şi s-a întors cu spatele la mine. M-am încruntat la spatele lui. Cele mai multe dintre odăile de pe acest palier nu sunt folosite. A înaintat cu paşi mari, iar eu n-am avut de ales decât să-l urmez. Bucătăria e la capătul coridorului ăstuia, iar la capătul celuilalt se află sala cea mare. Nici ea, ca majoritatea odăilor, nu e folosită.

Am reuşit în cele din urmă să-mi vin în fire.

— Dar biroul tău?

— Se află într-acolo, a zis el şi a arătat spre un set de uşi dintr-un alcov umbrit. Şi e doar un birou.

Şi-a văzut de drum, însă eu eram interesată.

— Conţine doar o masă de lucru şi câteva scaune?

M-a privit peste umăr.

— Eşti cumva profetesă?

Am pufnit dispreţuitor. A zâmbit din nou uşor, după care şi-a întors privirea în faţă.

— Are tot ce-i trebuie.

O masă de lucru şi scaune erau tot ce-i trebuia. Însă, dacă Ash semăna cu conducătorii muritori, ştiam că cel mai probabil petrecea mult timp în astfel de încăperi. M-am gândit la figurinele de sticlă care se aflau în biroul tatălui meu vitreg. Sau care se aflaseră în el. Oare erau tot acolo sau mama pusese să fie scoase?

Ash s-a îndreptat spre un alt alcov şi a deschis uşa dublă.

— Aici e biblioteca.

O lumină s-a aprins când el a intrat în încăperea mare, aruncând o strălucire de culoarea untului peste nenumăratele rânduri de cărţi ce acopereau pereţii. Se înălţau de la podea până la tavan, iar la rândurile de sus puteai ajunge doar cu o scară cu rotile care se deplasa pe un soi de şine de-a lungul rândurilor de sus. În centrul încăperii am văzut singura urmă de culoare reală din palat de până atunci. Două canapele lungi erau aşezate faţă în faţă, ambele în nuanţe închise de stacojiu. Se părea că pe peretele din spate, deasupra câtorva lumânări aprinse, erau agăţate două portrete, însă erau prea departe ca să identific vreun detaliu.

— Câte cărţi!

M-am dus spre stânga. Multe dintre cotoare erau acoperite de un strat fin de praf.

— Cele mai multe dintre ele i-au aparţinut tatălui meu. Unele dintre ele – mamei. Ash se dusese spre centrul încăperii, şi m-a privit cum am trecut pe lângă rafturi. Nu sunt multe… lecturi stimulatoare. Majoritatea sunt registre, însă mai în spate sunt şi câteva romane pe care cred că le colecţiona mama. A urmat o pauză, apoi m-a întrebat: Îţi place să citeşti?

Am încuviinţat din cap şi m-am uitat la el. Stătea cu mâinile împreunate la spate.

— Ţie?

— Când eram mai tânăr, da.

— Dar acum nu? Mi-am luat privirea de la el. Unele dintre cotoare erau inscripţionate într-o limbă pe care nici măcar nu

puteam începe să o descifrez.

— Din păcate, evadarea pe care mi-o oferea lectura cândva s-a estompat, a zis el, iar eu m-am întors spre el, pe punctul de a-l întreba de ce anume încerca să evadeze, dar a vorbit din nou: Poţi veni în bibliotecă oricând doreşti.

Am încuviinţat din cap, privindu-l cu atenţie.

— Nu ştiu ce anume din asta te-a făcut să crezi că aş arunca cu obiecte ascuţite după tine.

A zâmbit din nou cu jumătate de gură.

— Partea asta: te poţi plimba prin palat şi pe pământurile lui după bunul-plac, însă există condiţii.

— Reguli? am clarificat eu.

— Acorduri, a rectificat el.

— Nu ştiu cum le poţi numi acorduri dacă nu am fost de acord cu nimic, am subliniat eu.

— Asta-i drept. Presupun că sper că vor deveni acorduri.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Atunci, presupun că vor fi reguli care nu îţi vor plăcea.

Am mijit ochii.

— Care sunt *condiţiile?*

— Primul acord *promiţător* este că eşti liberă să te plimbi prin palat şi pe pământurile care-l înconjoară, aşa cum am spus, dar nu ai voie să intri în Pădurea Roşiatică dacă nu sunt cu tine.

Asta m-a surprins.

— Aş fi presupus că-mi vei spune să nu intru în Pădurea Muribundă din pricina Umbrelor.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Văd că cineva a vorbit cu tine.

Am ridicat din umeri.

Şi-a împreunat mâinile la spate.

— Uneori, Umbrele reuşesc să ajungă în Pădurea Roşiatică. Nu se întâmplă deseori, mi-a explicat el.

M-am bucurat să aud asta, din moment ce nu părea să existe

un zid între Pădurea Roşiatică şi palat.

— Deci de ce pot intra în ea doar însoţită de tine? Prezenţa ta le ţine la distanţă pe Umbre?

— Din nefericire, nu.

M-am gândit din nou la felul în care reacţionase când mă lovisem de spatele lui.

— Te-ai rănit când te-ai ciondănit cu ele? Am auzit că muşcă.

— Se pare că cineva *chiar* a trăncănit, a zis el. Muşcă şi zgârie.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Muşcătura lor îţi poate străpunge pielea?

— Pielea mea nu e impenetrabilă, după cum bine ştii.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Era un pumnal din piatră de umbre.

— Obiectele ascuţite, fie ele dinţi sau pumnale, îmi pot străpunge pielea – şi pe cea a unui zeu.

— Asta ai păţit la spate? am întrebat eu şi m-am apropiat de el.

Preţ de o clipă îndelungată, nu a răspuns.

— Da.

— Şi de ce nu te-ai vindecat?

— Ai multe întrebări.

— Şi?

A zâmbit uşor.

— Suntem de acord? a contracarat Ash.

— Nu mi-ai spus de ce nu pot intra în ea fără tine.

M-a privit în ochi.

— Pentru că probabil ai muri.

— Ah. Am amuţit. Ce altceva se mai află în…

— Al doilea lucru cu care suntem de acord e că poţi intra în oraş dacă doreşti, a continuat el, iar eu am închis gura. Însă doar după ce te-am prezentat drept consoarta mea. Şi doar însoţită.

— Mai am întrebări.

Ash m-a privit cu chipul lipsit de expresie.

— Bineînţeles că ai.

— De ce trebuie să aştept până sunt prezentată drept consoarta ta?

— Toţi muritorii care locuiesc în Ţinuturile Umbrelor şi în Lethe se află sub protecţia mea. Însă până şi protecţia oferită de un zeu primitiv este limitată. Zei din alte curţi pot intra în Lethe – şi chiar intră. În calitate de consoartă a mea, orice zeu sau zeu primitiv ar fi foarte nesăbuit să se ia de tine. Chiar şi cei cărora le place să forţeze nota, mi-a explicat el. Însă, până atunci, vei fi considerată o simplă muritoare.

Nu-mi plăcea câtuşi de puţin cum suna asta.

— Pentru că muritorii se află la capătul inferior al lanţului trofic?

— Cunoşti deja răspunsul.

Am strâns din buze.

— Ce drăguţ!

Un muşchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului.

— Şi sper că ştii că eu nu cred asta… Nu ca alţii.

Ştiam şi mi-aş fi dorit să nu fi ştiut, deoarece, dacă i-ar fi considerat pe muritori mai prejos decât el însuşi, sarcina mea ar fi fost mai uşor de îndeplinit.

— De ce, femeie matură fiind, care a fost prezentată drept consoarta ta, aş avea nevoie de escortă? l-am întrebat.

— De ce, femeie matură fiind, ai intra în locuinţele altora fără să te asiguri mai întâi că sunt goale? a ripostat el.

Mi s-au strâns mâinile pumn.

— O zici de parcă mi-aş fi făcut un obicei din asta.

— Şi nu e aşa?

— Nu.

Mi-a aruncat o privire ce mi-a dat de înţeles că se îndoia de asta.

— Fie că e sau nu un obicei nesăbuit şi periculos, nu cunoşti oraşul, nici pe locuitorii lui, iar ei nu te cunosc pe tine. Şi, deşi cei mai mulţi dintre zeii primitivi şi zeii obişnuiţi ştiu că nu trebuie să-i

facă rău unei consoarte, unii pur şi simplu nu respectă regulile sau nu au bună-cuviinţa necesară pentru a nu o face.

— E o regulă? Să nu răneşti o consoartă?

A încuviinţat din cap.

— Da.

— Şi regula asta a fost încălcată?

— O singură dată, a răspuns el. Când am dat să întreb despre cine era vorba, el a continuat: Următorul lucru cu care suntem de acord…

— Mai sunt şi altele? m-am răstit eu.

— O, da, mai sunt, a răspuns el.

M-am încruntat spre el.

— Cred că glumeşti.

— Uneori, voi avea… vizitatori. Oaspeţi pe care nu i-aş vrea în preajma ta, a spus el. Astfel de situaţii pot fi neaşteptate.

A început să mă doară maxilarul de la cât de încleştat era.

— Însă, atunci când se va întâmpla, te vei întoarce în odăile tale şi vei rămâne acolo până când voi veni după tine – eu sau unul dintre gardienii mei.

M-am crispat. Nici una dintre regulile propuse nu ar fi trebuit să mă deranjeze. Mama ar fi insistat că era unul dintre acele momente în care trebuia să dau dovadă de supunere desăvârşită. Şi cu siguranţă că, dacă mă conformam pur şi simplu acestor reguli, avea să îmi fie mai uşor să-mi fac datoria. Însă pielea mi s-a strâns într-un mod deloc plăcut. Îmi petrecusem toată viaţa trăind sub văl, chiar şi după ce nu mai fusese nevoie să port unul. Ascunsă, o ruşine pentru ei. Uitată.

— De ce… te întristează aceste reguli? a întrebat Ash.

Mi-am întors brusc capul spre el şi am întrebat în şoaptă:

— Poftim?

Şi-a înclinat din nou capul.

— Eşti tristă.

— Sunt enervată…

— Da, şi aia. Dar eşti şi…

— Ba nu. Am simţit un gol în stomac. Doar nu-mi citeşti emoţiile, nu-i aşa? Nu mi-a răspuns, şi m-am simţit săgetată de un sentiment de furie. Parcă ai zis că nu o faci.

— Încerc să nu o fac. Dar se pare că mi-am lăsat garda jos, iar ceea ce ai simţit a fost ca o… Părea să caute cuvântul potrivit, în timp ce eu am urlat în sinea mea. N-am reuşit să o blochez, mi-a spus el.

Am tras aer în piept. Nu voiam să ştie că vorbele lui mă întristaseră. Nu voiam să ştie nimeni.

— Mai sunt şi alte reguli?

— Nu e tocmai o regulă, a spus el după o clipă îndelungată, dar trebuie să discutăm despre încoronarea ta drept consoartă a mea.

Am simţit iar un gol în stomac. Nu ştiam de ce eram agitată, dar eram.

— Când va avea loc?

— Peste două săptămâni.

Două săptămâni. Zeilor mari! Am înghiţit în sec şi mi-am încrucişat braţele în dreptul mijlocului.

— Şi ce presupune?

— Va fi ca o celebrare, a spus el. Zei de rang înalt vor veni de la alte curţi. Poate chiar şi zei primitivi. Vei fi încoronată în faţa lor. Mi-a aruncat o privire. Voi cere să fie adusă o croitoreasă din Lethe care să îţi ia măsurile pentru o rochie adecvată, a adăugat el.

M-am încordat.

— Ar face bine să nu semene deloc cu rochia de mireasă.

— Nu am de gând să te expun în faţa tuturor celor de la curtea mea şi a tuturor celorlalţi din Câmpiile Elizee, a răspuns el, iar eu m-am simţit categoric uşurată. Şi îţi va croi şi o garderobă, a adăugat.

Am încuviinţat din cap, şi m-au năpădit o mulţime de gânduri.

— Voi… Am tras adânc aer în piept şi apoi am expirat lent. Voi face Ascensiunea, ca Aleşii după ce sunt găsiţi vrednici?

Am văzut unduiri de umbre pe sub pielea lui. S-a întâmplat atât

de repede, încât mi-am zis că fusese o închipuire a mea.

— Ce ştii despre Ascensiune, *liessa?*

Am ridicat dintr-un umăr.

— Nu prea multe, în afară de faptul că zeul primitiv al vieţii îi conferă Alesului viaţă veşnică.

Trăsăturile i s-au încordat şi apoi i s-au relaxat.

— Şi cum crezi că trece cineva prin Ascensiune?

— Nu ştiu, am recunoscut eu. Secretul acestui act este foarte bine păzit.

Filamente de *eather* i s-au prelins în ochi.

— Ascensiunea necesită ca trupul unui muritor să fie golit complet de sânge şi umplut cu sângele unui zeu primitiv sau al unui zeu obişnuit. Transformarea nu reuşeşte mereu, a spus el, iar eu m-am gândit la ce aflasem despre semizei şi Sacrificiul prin care treceau ei. Însă Aleşii sunt născuţi cu căiţă, a adăugat el. Poartă deja în sânge un soi de semn – ceva din esenţa zeilor –, ceea ce le îngăduie să finalizeze Ascensiunea, dacă ar avea loc.

Privirea mi-a fugit numaidecât spre gura lui. Ce deveneau muritorii după Ascensiune? Ştiam că nu deveneau zei, însă nu asta era cea mai importantă întrebare pe care o aveam.

— Voi face Ascensiunea tot atunci?

Eather-ul din ochi i s-a învăpăiat.

— Nu vei face Ascensiunea. Vei rămâne muritoare.

Am rămas surprinsă şi mi-am ridicat privirea spre el. Chiar dacă ştiam că nu avea importanţă dacă treceam sau nu prin Ascensiune. Nu aveam de gând să rămânem în viaţă îndeajuns încât să încep măcar să pricep o durată de viaţă ce aducea a nemurire. Însă el nu ştia asta.

— Cum poţi avea o consoartă muritoare? A fost vreodată una? l-am întrebat. Dacă da, acest fapt nu fusese niciodată documentat.

— Nu a existat niciodată o consoartă muritoare, însă nu a fost niciodată alegerea ta. Nici a mea, a spus el, iar eu am simţit un junghi de respingere atât de ridicol, încât îmi venea să-mi dau

palme. Şi nu aş forţa niciodată pe cineva să petreacă aproape o veşnicie *aşa.*

„Aşa”.

A rostit cuvântul de parcă s-ar fi referit la Abis. Preţ de o clipă, nu am priceput, însă erau atât de multe lucruri pe care nu le cunoşteam despre Câmpiile Elizee şi regulile de aici – despre zeii şi zeii primitivi care îşi forţau reciproc limitele şi despre ce presupunea mai exact acest lucru în afară de ceea ce văzusem pe drum spre palat.

Şi era încă un lucru care nu avea importanţă. Nu era nevoie să fie deschis la ideea de a mă trece prin Ascensiune. Trebuia doar să mă iubească.

Agitată, mi-am ridicat privirea spre el.

— Mai sunt şi alte reguli, Alteţă?

A zâmbit cu jumătate de gură, aţâţându-mi furia.

— Oare de ce mă stârneşte să îmi spui aşa?

— Pentru că eşti un misogin arogant şi obsedat de control? am sugerat eu fără să vreau.

Ash a râs, şi jur că am văzut roşu cu coada ochiului.

— Sunt arogant şi uneori obsedat de control, dar nu urăsc femeile şi nu simt nevoia să le controlez mai mult decât aş controla un bărbat.

L-am privit apatică.

— Mai sunt şi alte reguli? am repetat.

— Eşti furioasă – şi nu, nu îţi citesc gândurile. E limpede.

— Da, sunt furioasă. M-am întors cu spatele la el, plimbându-mă din nou de-a lungul rafturilor. Ceea ce tu numeşti acorduri sunt, de fapt, reguli, iar mie nu-mi plac regulile.

— N-aş fi ghicit veci pururi, a comentat el.

— Nu-mi place că ai impresia că poţi stabili reguli de parcă ai avea…

Mi-a venit în sfârşit mintea la cap şi am tăcut.

Ash a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce anume, *liessa?* De parcă aş avea ce anume? Autoritatea necesară? Asta aveai de gând să spui? Şi te-ai oprit cumva pentru că ţi-ai dat seama că *am* autoritatea necesară?

Am strâns din buze. Nu de aceea mă oprisem, dar probabil de aceea ar fi trebuit să o fac.

— Chiar am autoritatea necesară. Asupra ta. Asupra tuturor de aici, asupra tuturor muritorilor din acest tărâm şi din afara lui, însă nu de aceea am stabilit aceste condiţii, mi-a spus el când am ajuns la capătul rafturilor, în apropierea portretelor. Le-am stabilit ca să te ajute să fii în siguranţă.

— Nu am nevoie de ajutor pentru asta, am zis eu, ridicându-mi privirea spre portrete.

Unul dintre ele era al unui bărbat. Celălalt – al unei femei.

— Unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le poţi face este să accepţi ajutorul altora.

— Tu faci asta? am întrebat eu, holbându-mă la femeie. Era frumoasă. Păr de culoarea vinului roşu, aproape în aceeaşi nuanţă ca al lui Aios, faţă ovală, piele trandafirie. Avea sprâncene clar conturate, ochii argintii pătrunzători. Pomeţii îi erau înalţi şi gura – plină. Accepţi deseori ajutor din partea altora? am întrebat eu.

— Nu pe cât de des ar trebui să o fac.

Vocea îi era mai aproape.

— Atunci, poate că nu ştii dacă e sau nu o faptă curajoasă.

Mi-am mutat privirea spre bărbat, şi, deşi bănuiam că ştiam deja cine erau, tot nu am fost pregătită pentru asemănarea izbitoare cu zeul primitiv din spatele meu. Părul până în dreptul umerilor şi negru – puţin mai închis la culoare decât al lui Ash – şi acelaşi ten bronzat ca Ash. De fapt, aceleaşi trăsături. Maxilar puternic şi pomeţi laţi. Nas drept şi gură mare. Aveam impresia că mă uitam la o versiune mai în vârstă şi mai puţin definită a lui Ash, mulţumită trăsăturilor mai delicate ale femeii.

— Sunt părinţii tăi, nu-i aşa?

— Da. Acum, se afla direct în spatele meu. E tatăl meu. Numele

lui era Eythos, a zis el, iar eu am repetat în gând numele. Şi ea e mama mea. A venit în spatele meu, şi a trecut o clipă îndelungată până să vorbească din nou. Mi-l amintesc pe tata. Vocea lui. Amintirile despre glasul lui s-au estompat în timp, însă încă îl văd în mintea mea. Aşa ştiu cum arăta mama.

Încercând să mă împotrivesc senzaţiei de usturime din gâtlej, mi-am împreunat din nou braţele în talie.

— E greu să o vezi… în mintea ta, nu-i aşa? Când nu te afli direct în faţa acestui tablou.

— Da.

Am simţit că mă privea.

— În odăile private ale mamei e un portret al tatei. Singurul rămas. E straniu, deoarece portretele tuturor celorlalţi regi sunt afişate în sala de banchete. Am tras adânc aer în piept, sperând să potolesc senzaţia de usturime din gâtlej. Cred că… o durea prea tare pe mama să îl vadă. L-a iubit. A fost *îndrăgostită* de el. Când a murit, cred că… a luat cu el o parte din ea.

— Îmi închipui că aşa a fost, a zis Ash, apoi a tăcut preţ de o clipă. Dragostea e un risc inutil şi periculos.

Mi s-a strâns inima-n piept, şi m-am uitat la el.

— Chiar crezi asta? M-am gândit la Ezra şi Marisol şi am rostit un adevăr – doar că nu adevărul *nostru.* Eu cred că dragostea e frumoasă.

— Ştiu asta, a zis Ash, privind în sus la părinţii lui. Mama a murit pentru că l-a iubit pe tatăl meu, nimicită pe când încă mă aflam în pântecul ei.

Am încremenit cu totul când l-am auzit. Până şi inima mi s-a oprit.

— De aceea mi se spune Cel Binecuvântat. Nimeni nu ştie cum de-am supravieţuit unei astfel de naşteri, a zis el, iar mie mi s-a strâns pieptul. Dragostea le-a provocat moartea cu mult înainte ca oricare din ei să-şi dea ultima suflare. Înainte chiar ca tatăl meu să o fi cunoscut pe mama. Dragostea e o armă frumoasă, deseori

mânuită pentru a-l controla pe celălalt. Nu ar trebui să fie o slăbiciune, însă asta devine. Iar cei mai inocenţi plătesc întotdeauna pentru ea. Nu am văzut niciodată ceva bun care să izvorască din dragoste.

— Tu. Tu ai venit din dragoste.

— Şi chiar crezi că sunt bun? Nu ştii ce lucruri am făcut. Ce păţesc alţii din pricina mea. Ash şi-a întors capul spre mine. Avea ochii de culoarea fierului, întunecaţi. Tatăl meu a iubit-o pe mama mai presus de orice alt lucru din aceste tărâmuri. Mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Şi totuşi, nu a reuşit să o ţină în siguranţă. De aceea am stabilit aceste condiţii. Aceste *reguli,* cum îţi place ţie să le numeşti. Nu pentru că aş încerca să îmi exercit autoritatea asupra ta sau pentru a te controla, ci pentru că încerc să fac ceea ce tatăl meu nu a reuşit. Încerc să mă asigur că nu vei avea parte de aceeaşi soartă ca mama.

Capitolul 28

Mai târziu în seara aceea, după o cină tăcută în odăile mele, singură, am luat o pătură decorativă moale şi am ieşit pe balcon.

Mi-am înfăşurat pătura pe după umeri şi m-am dus lângă balustradă. Toată ziua întorsesem pe toate părţile ce-mi spusese Ash despre părinţii lui… despre dragoste.

Am expirat tremurat, privind spre curtea gri. Mama lui fusese ucisă pe când el se aflase încă în pântecul ei. Nu puteam…

Mi s-a pus din nou un nod în gât. Nu am avut nevoie de prea multă logică pentru a mă gândi că singura dată când regulile privind consoartele fuseseră încălcate, acest lucru dusese la moartea mamei lui.

La uciderea ei.

Am simţit o apăsare-n piept, de mâhnire, în timp ce m-am holbat la frunzele Pădurii Roşietice, ce se întunecau lent. Cine îi ucisese mama? Oare aceeaşi persoană care îi ucisese şi tatăl? Şi oare

aşa ajunsese tatăl lui îndeajuns de slăbit încât să fie ucis? Pentru că îşi iubise soţia mai mult decât orice altceva din ambele tărâmuri? Cu siguranţă fusese ucis de un alt zeu primitiv. Nu ştiam însă de care anume. Ştiam doar ce scriseseră preoţii lor şi muritorii despre ei, iar puţinele informaţii care existau nu erau suficiente pentru a-mi forma o părere.

Oare de aceea ceruse tatăl lui o consoartă? Dar, dacă soţia lui fusese deja ucisă, de ce ar fi vrut o soţie muritoare, care ar fi fost şi mai vulnerabilă?

Sau una în cazul căreia nu ar fi trebuit să se teamă vreodată că s-ar fi putut îndrăgosti de ea?

Însă nici asta nu avea sens, deoarece dragostea pe care i-o purtase soţiei lui provocase deja daune. Faptul că ea era în viaţă sau moartă nu ar fi schimbat acest lucru.

Nu avea sens. Tatăl lui trebuie să fi avut un motiv pentru care făcuse asta, dar oare motivul avea importanţă?

„Nu”, am auzit o şoaptă ce părea a fi un amestec între vocea mea şi vocea mamei.

Avea în schimb sens posibilitatea foarte reală ca Ash să fi fost… incapabil de dragoste din pricina a ceea ce li se întâmplase părinţilor lui. Nici o părticică din mine nu se îndoia că într-adevăr credea fiecare cuvinţel pe care-l spusese despre dragoste, iar asta era trist.

Şi înspăimântător.

Deoarece, dacă nu îşi îngăduia să iubească, ce puteam face eu pentru a schimba asta? La naiba, nu reuşeam nici măcar să nu mai fiu potrivnică mai mult de câteva minute.

N-ar fi trebuit să fiu vreodată întâia fiică născută după ce fusese făcută învoiala. Oricine sau orice ar fi fost mai bun decât mine pentru a duce la îndeplinire această sarcină. Poate chiar şi un guzgan.

M-a cuprins un sentiment acut de disperare în timp ce stăteam acolo, pe marginea canapelei, privind spre Pădurea Roşiatică. Frunzele căpătaseră o nuanţă închisă de negru-roşiatic, semn că se

lăsase noaptea. Stând acolo, m-am gândit la ce făcusem în noaptea dinainte ca Ash să vină după mine. Înainte de tot ce se petrecuse cu Tavius.

O ajutasem pe Marisol, pentru că o iubeam pe Ezra. Era limpede că nu era vorba despre acelaşi tip de dragoste care existase între părinţii lui Ash, însă dragostea… chiar te mână să faci lucruri nesăbuite. Oare cum avea să reacţioneze Ash la darul meu, când avea să afle că puteam opri un suflet să pătrundă în Ţinuturile Umbrelor, că-l puteam întoarce în trupul lui, sănătos şi întreg?

Întrucât era zeul primitiv al morţii, mă îndoiam că avea să fie încântat să afle despre asta…

O mişcare în curte mi-a întrerupt şirul gândurilor. Am recunoscut din nou silueta înaltă a lui Ash. La fel ca data trecută, a dispărut singur în întunericul stacojiu al Pădurii Roşietice.

Trei zile mai târziu, durerea surdă a revenit, oprindu-mi-se în tâmple. Împreună cu urme slabe de sânge când m-am spălat pe dinţi. Durerea nu se compara cu cea pe care o simţisem în ziua în care Sir Holland îmi dăduse să beau ceaiul pe care mi-l preparase, însă, pe când mă aflam în sala tronului întunecată, înconjurată de gardienii zeului primitiv, mi-am făcut griji că avea să se înrăutăţească. Nu îmi aduceam aminte ce ierburi fuseseră în săculeţul pe care mi-l lăsase Sir Holland.

Foindu-mă de pe un picior pe celălalt, am privit spre estrada din piatră de umbre, la zeul primitiv, care stătea pe unul dintre tronuri. Trupul mi s-a încordat când l-am văzut. Era înveşmântat în negru, cu brocart de culoarea fierului în jurul gâtului înalt, iar o fâşie subţire din materialul dens îi brăzda pieptul pe diagonală. Arăta de parcă fusese invocat din umbrele unui ceas de noapte presărat cu stele. Îl privea pe un bărbat care străbătea încăperea spre estradă. Nu purta coroană când se întâlnea cu oamenii din Lethe. În spatele tronurilor nu fuseseră înălţate stindarde măreţe. Nici urmă de vreo grandoare ceremonială. Gardienii din alcov nu erau îmbrăcaţi în

livrea sau straie elegante, însă erau înarmaţi până-n dinţi. Toţi aveau o sabie scurtă în dreptul şoldului şi una mai lungă la spate, în teacă, mânerele înclinate în jos, într-o parte, pentru a le apuca uşor. La piept aveau pumnale cu tăişuri curbate primejdioase. Toate tăişurile erau din piatră de umbre.

— Tot timpul te foieşti atât de mult? am auzit o voce şoptind în dreapta mea.

M-am liniştit, oprindu-mă din foit, şi m-am holbat la Saion. Se uita drept în faţă.

— Poate? am zis eu încet.

— Ţi-am spus că n-ar fi trebuit să o lăsăm să intre, a comentat Ector din stânga mea.

În spatele meu, Rhain a chicotit.

— Te temi că Tăticul Nyktos se va supăra pe tine că ai lăsat-o să intre şi te va trimite la culcare nemâncat?

Am ridicat din sprâncene. *Tăticul Nyktos?*

— Nu pe mine va fi nervos, a comentat Ector, privindu-l pe bărbat la fel de atent ca Saion, ci pe voi doi, întrucât eu am fost singurul care s-a împotrivit.

— Nu suntem, oare, o echipă? a întrebat Saion. Dacă vreunul dintre noi se duce la fund, ne ducem cu toţii la fund.

Ector a zâmbit afectat.

— Ba eu nu fac parte dintr-o astfel de echipă.

— Trădătorule, a murmurat Rhain.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Lumea nici măcar nu mă poate vedea. Mă îndoiesc sincer că până şi el ştie că sunt aici.

Saion şi-a plecat privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană. Şi el, şi ceilalţi doi zei erau la fel de înarmaţi precum gardienii din faţa noastră.

— Fiecare părticică din Nyktos ştie întocmai unde eşti.

M-am înfiorat când, chiar în clipa aceea, zeul primitiv de pe tron şi-a întors capul spre alcovul întunecat. I-am simţit efectiv

privirea trecând prin şirul de gardieni care se afla în afara alcovului. Mi-am ţinut răsuflarea până când nu s-a mai concentrat asupra mea.

Aveam impresia că urma să dau de bucluc din pricina asta mai târziu, deşi nu credeam că încălcam vreo regulă. Să îşi întâlnească supuşii nu era totuna cu a avea musafiri neaşteptaţi. Cel puţin aşa am judecat eu în timp ce l-am privit pe bărbat oprindu-se în faţa zeului primitiv şi făcând o plecăciune adâncă. Nu ştiusem că Ash avea să primească supuşi astăzi. În apărarea mea, crezusem că Ash şi gardienii lui aveau să dispară din nou într-o încăpere care se afla în spatele estradei, aşa cum îl surprinsesem făcând de mai multe ori în ultimele trei zile.

Ceea ce mă făcea extrem de curioasă în legătură cu ce se întâmpla în încăperea aceea. Cu ce se discuta acolo.

Hoinăream prin palatul tăcut şi altminteri gol, aşa cum făcusem în ultimele *trei zile,* când îl văzusem intrând din nou în sala tronului împreună cu câţiva gardieni şi mă hotărâsem să-i urmez. Abia de făcusem doi paşi în încăpere, când Saion apăruse de nicăieri şi mi se pusese în cale. Aproape că mă aşteptasem să mă alunge, însă nu o făcuse.

Aşa că, iată-mă! De când fusesem în bibliotecă, nu mă mai aflasem prea mult în prezenţa lui Ash. Nu luasem cina sau micul dejun împreună. Nu mă vizitase neanunţat. Mi se alăturase scurt cu o zi înainte, pe când mă aflasem sub una dintre scările exterioare, privindu-i pe Aios şi pe Reaver. Se oprise doar cât să mă întrebe cum mă simţeam şi apoi plecase. Câteva minute mai târziu, îl văzusem ieşind pe porţi, călare pe Odin, împreună cu mai mulţi gardieni.

Era de prisos să spun că nu mă simţeam doar neliniştită, ci şi enervată şi în o sută de alte feluri. Însă în mare parte eram frustrată. Cum să-l seduc dacă nu-l vedeam niciodată?

Bineînţeles, în fiecare noapte mă holbam la afurisita aia de uşă dintre odăile noastre. De mai multe ori chiar stătusem în faţa ei, gândindu-mă dacă să bat sau nu la uşă. De fiecare dată când făceam asta, mă gândeam la ce-mi spusese despre dragoste şi mă întorceam

în patul meu.

Nu m-am gândit de ce.

Mă gândeam, în schimb, ce eşec desăvârşit se dovedea a fi îndatorirea mea.

Bărbatul cu părul închis la culoare s-a ridicat din genunchi şi s-a îndreptat de spate.

— Alteţă, a zis el.

— Hamid, a răspuns Ash, şi o pală bruscă de vânt a suflat prin încăpere, mişcând flăcările lumânărilor.

Mi-am îndreptat privirea spre tavanul deschis şi am văzut un dragonin zburând deasupra. Dăduseră târcoale palatului cât timp oamenii se înfăţişaseră zeului primitiv pentru a vorbi despre transporturi ce urmau să ajungă, sosiri de la alte curţi şi certuri între arendaşi. Toate, lucruri surprinzător de pământeşti.

Cu excepţia dragoninului.

— Cu ce te pot ajuta astăzi? a întrebat Ash.

— Nu… am trebuinţă de nimic, Alteţă, a zis Hamid şi şi-a împreunat mâinile, privind agitat spre zeul primitiv.

— E muritor? am întrebat eu.

— Da, a zis Ector, înclinându-şi capul. Cum de ai ştiut?

Am ridicat din umeri. Era greu de explicat, însă bărbatul nu avea acel simţ aproape inerent de încredere în sine şi aroganţa ce păreau să se vadă în felul de-a se mişca al zeilor şi al zeilor primitivi.

— Doar că sunt îngrijorat într-o privinţă, a continuat Hamid, privind în sus prin claia-i de păr închis la culoare. Şi, deşi sper că se va dovedi că nu are importanţă, mă tem că s-ar putea să nu fie aşa.

— Ce este? a întrebat Ash, bătând cu degetele în braţul tronului.

— E vorba despre o tânără sosită de curând în Lethe. Numele ei e Gemma…

— Da, a zis Ash, şi mişcările degetelor i s-au potolit. Ştiu la cine te referi. Ce-i cu ea?

— Am văzut-o în fiecare zi în ultima lună. Vine în brutărie. Cere

mereu o bucată de tartă de ciocolată cu căpşune, a explicat Hamid, şi, preţ de o clipă, mi-am închipuit cât de delicioasă trebuia să fie o astfel de gustare. O fată foarte tăcută. Foarte politicoasă. Nu prea îi priveşte pe ceilalţi în ochi, însă îmi închipui… ei bine, nu are importanţă. A tras adânc aer în piept. N-am mai văzut-o de ceva vreme. Am întrebat în jur. Nimeni n-a mai văzut-o.

Ash înlemnise pe tron, la fel şi zeii din jurul meu.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Cu patru zile în urmă, Alteţă.

— Ai observat dacă a însoţit-o vreodată cineva? Sau ai văzut pe cineva care să devină interesat de ea? a întrebat Ash.

Muritorul a clătinat din cap.

— Nu.

— Voi pune pe cineva să verifice, a zis Ash, aruncând o privire rapidă spre alcovuri. Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă acest lucru!

Saion s-a îndepărtat imediat de mine. S-a uitat peste umăr la Rhain, apoi la mine.

— Cu permisiunea voastră.

Înainte să apuc să spun ceva, atât el, cât şi Rhain au plecat din alcov, îndreptându-se cu paşi mari spre intrarea în încăpere. M-am întors spre Ector, încruntată.

— Cine e această Gemma?

Ector avea maxilarul încleştat.

— Nimeni.

Nu credeam câtuşi de puţin că era o nimeni. Nu judecând după reacţia pe care i-o stârnise lui Ash. Eram cât se poate de interesată în timp ce i-am privit pe Hamid ieşind din încăpere şi pe Theon intrând.

Nu-l mai văzusem pe zeu din ziua în care sosisem aici. În timp ce s-a îndreptat cu paşi repezi spre estradă, am observat că zâmbetul lejer şi aerul tachinator dispăruseră. Asemenea celorlalţi zei, avea o sabie scurtă la şold şi una lungă prinsă la spate. S-a dus

spre estradă, iar Ash s-a aplecat în faţă. Orice i-ar fi spus Theon a spus-o prea încet ca să aud, însă am ştiut că se întâmpla ceva, deoarece Ash a mai aruncat o privire rapidă spre alcov.

— Rămâi aici! mi-a poruncit Ector înainte să plece.

L-am privit neliniştită cum trece prin şirul de gardieni şi urcă scările estradei. O altă pală de vânt a aţâţat din nou flăcările când un alt dragonin a zburat pe deasupra, ţipând ascuţit, întretăiat. Mi s-a făcut pielea de găină când Ector şi-a plecat capul spre Ash. Zeul s-a uitat la Theon, apoi a încuviinţat din cap. S-a întors repede, iar Ash s-a ridicat de pe tron. Am dat să înaintez chiar pe când Ector a sărit de pe estradă, întorcându-se lângă mine.

— Vino, mi-a spus, întinzându-se după mine, însă oprindu-se înainte să mă atingă. Trebuie să mergem.

Se părea că unele lucruri nu se schimbau niciodată. M-am încruntat mai tare.

— Ce se petrece?

— Nimic.

Nu voiam deloc să-l urmez, însă am simţit încordarea bruscă din aer, care m-a avertizat că trebuia să mă supun.

M-am dus cu el, observând că Ector mergea în stânga mea, forţându-mă să stau între el şi zid. M-am oprit de cum am ajuns pe coridor.

— Ce se petrece? Şi să nu cumva să spui că nimic! Ceva se petrece.

— A sosit… un oaspete neaşteptat, a zis zeul cu păr deschis la culoare, făcând o grimasă. Alteţa Sa a zis că ştii ce să faci când avem oaspeţi.

Mi-am strâns mâinile pumn.

— Da.

— Perfect. M-a condus în jos pe coridorul lat. Ai vrea să te întorci în odaia ta?

— Nu prea.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Atunci, singura ta opţiune – s-a oprit, păşind în alcov şi deschizând un set de uşi – este biblioteca.

M-am holbat la spaţiul slab luminat. Încăperea era doar o idee mai bună decât odaia mea, chiar dacă avea un aer apăsător, bântuit – o tristeţe ce se agăţa de pereţi şi acoperea tomurile de pe rafturi, la fel ca stratul fin de praf de pe ele, scurgându-se în podele şi în aer. Privirea mi-a fost atrasă de portretele luminate de lumânări din partea din spate a odăii. Oare Ash aprindea lumânările în fiecare zi, înlocuindu-le după ce ardeau de tot? Oare intra deseori aici, ca să şi-l amintească mereu cu claritate pe tatăl lui? Ca să poată potrivi un chip cu numele mamei lui?

Am intrat, înconjurată de mirosul de cărţi şi tămâie şi întâmpinată de tristeţe. M-am întors spre Ector.

— Ar trebui să rămân aici până mi se permite să revin la hoinăreala mea fără noimă?

— Cam da. Mă îndoiesc sincer că va fi interesată de bibliotecă, mi-a răspuns el, iar eu am încremenit. Cineva te va anunţa când eşti liberă să revii la hoinăreala ta fără noimă.

Inima a început dintr-odată să-mi bată cu putere. *Ea.*

— Cine e… oaspetele?

— O prietenă a lui Nyktos, mi-a răspuns el apăsat, şi mi s-a părut că nu o îndrăgea prea tare. Pe de altă parte, nu credeam că Ector mă îndrăgea prea tare nici pe mine. M-a privit cu ochi luminoşi. Nu uita lucrurile cu care ai fost de acord, mi-a zis el.

— Nu uit.

Ector m-a privit cu atenţie în timp ce a închis lent uşile de la bibliotecă. De cum le-am auzit închizându-se, m-am dus lângă ele şi am aşteptat.

Cine era *ea?*

Ba, mai mult de-atât, cine era de Ash nu mă voia prin preajmă? Am simţit o senzaţie acră în stomac, care nu putea fi gelozie, ci mai degrabă… o furie revoltată. Pentru cineva care pretindea că se gândea la ce *gust* aveam în cele mai neadecvate momente, cu

siguranţă nu se arătase *interesat* de mine în ultimele trei zile. Nu se arătase interesat nici de a i se oferi plăcere, lucru pe care bărbaţii şi-l doreau, de obicei. Să fi fost, oare, pentru că îşi găsea plăcerea în altă parte, în pofida impresiei pe care o avusesem în privinţa experienţei lui?

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să am competiţie, când era limpede că nu aveam să-i câştig inima mulţumită personalităţii mele scânteietoare. Nu aveam prea multe opţiuni.

În plus, urma să fiu consoarta lui. Dacă era să fie *interesat* de altele, ar fi putut măcar să o facă în altă parte.

Am întredeschis uşa şi m-am uitat pe coridor, oarecum surprinsă să văd că Ector nu se afla acolo. N-am pierdut nici o clipită. Am închis în tăcere uşile şi m-am furişat pe coridor. Am ajuns doar până în zona biroului lui Ash, căci am auzit voci.

— În ultima vreme, a fost îndeosebi de greu să obţin o audienţă cu tine, s-a auzit o voce catifelată care a umplut coridorul.

— Da? a replicat Ash.

Am înjurat în barbă, uitându-mă rapid pe coridor. Am intrat grăbită într-un alcov şi m-am lipit cu spatele de peretele de piatră rece.

— Da, a răspuns femeia. Începusem să o iau ca pe un afront personal.

— Nu e personal, Veses. Doar că am fost ocupat.

Veses? Zeiţa primitivă a riturilor şi a prosperităţii? Mi s-a uscat gâtlejul în timp ce m-am aplecat spre fanta subţire dintre pilonul gros şi perete. Era sărbătorită la greu în timpul săptămânilor dinaintea Ritualului, în ritualuri cunoscute doar de către Aleşi. Mulţi i se rugau să aibă parte de noroc, însă era riscant. Veses putea fi răzbunătoare, împărţindu-le nenorociri celor pe care îi considera nevrednici de binecuvântări.

— Prea ocupat pentru mine? a întrebat Veses, iar tonul ei dulce a căpătat o notă tăioasă.

Oare se număra printre zeii primitivi care îl forţau pe Ash?

— Chiar şi pentru tine, a spus Ash.

— Acum, mă simt uşor jignită. Nota aceea tăioasă din tonul ei devenise asemenea unui pumnal chiar pe când au pătruns în câmpul meu vizual îngust. Sunt convinsă că nu o faci cu intenţie, a spus ea.

Pe Ash l-am văzut primul. Era neînarmat, aşa cum fusese în sala tronului. Însă, având în vedere de ce era în stare, nu ştiam dacă asta însemna că o considera pe Veses o ameninţare sau nu.

— Ar trebui să ştii deja că nu jignesc niciodată neintenţionat.

Zeiţa primitivă a râs, iar eu am scrâşnit din dinţi când am auzit sunetul acela mieros. O clipă mai târziu, a păşit în deschizătura îngustă. În timp ce Ash era întruchiparea miezului nopţii, ea era o manifestare a luminii Soarelui.

Părul blond-auriu i se revărsa peste umerii-i slabi în cârlionţi groşi, perfect ondulaţi, ajungându-i până în dreptul taliei imposibil de înguste ce era înveşmântată într-o rochie cam cu o nuanţă mai deschisă decât părul ei. Materialul transparent înveşmânta un trup mlădios. Mi-am plecat privirea spre pantalonii pe care îi purtam eu şi m-am gândit că probabil un picior al meu era gros cât ambele ale ei.

Mi-am ridicat din nou privirea pe când s-a întors spre Ash şi mi-am dorit să mă fi uitat în continuare la picioarele mele, deoarece nici unele dintre numeroasele tablouri şi reprezentări ale ei pe care le văzusem nu-i redaseră întru totul frumuseţea. Avea tenul catifelat, neted şi roz, fără pistrui. Avea nasul şi fruntea delicate, de parcă ar fi fost făcută din aceeaşi sticlă lucrată manual ca figurinele din biroul tatălui meu vitreg. Şi avea gura plină, un botic perfect de culoarea caiselor. Era incredibil de frumoasă.

Nu-mi plăcea de această zeiţă primitivă.

Nu-mi plăcea de ea, şi ştiam foarte bine că era din motive… ei bine, meschine.

— Nu, a spus Veses, ridicându-şi braţul gol. În jurul bicepsului zvelt, purta o banderolă de argint asemănătoare cu a lui. L-a mângâiat pe braţ. Tu jigneşti doar intenţionat.

— Mă cunoşti prea bine, a zis Ash, deschizând uşa de la biroul lui.

Acum, *chiar că* nu-mi plăcea de ea.

Nici de el.

Nici de nimeni.

— Într-adevăr? Dacă ar fi fost aşa, nu aş fi fost luată prin surprindere de zvonul pe care l-am auzit, a zis ea, atingând cu degetele-i zvelte banderola lui de argint.

De data aceasta, deşi se întâmpla incredibil de rar în viaţa mea, am fost precaută şi am rămas la locul meu. Era o *zeiţă primitivă.* Una care putea conferi ghinion dintr-o mişcare a degetelor. Iar zeii ştiau că aveam deja suficient ghinion în viaţa mea. Totuşi, a fost nevoie de toată voinţa mea ca să rămân ascunsă.

Ash s-a uitat la ea. Era aproape la fel de înaltă ca el, aşa că ochii le erau aproape la acelaşi nivel.

— Ce zvon ai auzit?

S-a jucat cu banderola lui, în timp ce eu m-am întrebat mai exact cât de tare îl ustura pe un zeu primitiv când era înjunghiat în piept cu un pumnal de umbre.

— Am auzit că ţi-ai luat o consoartă.

M-am lipit de pilon, cu buzele depărtate.

Ash a zâmbit cu jumătate de gură.

— Veştile chiar circulă repede.

Veses a încremenit, holbându-se la el. Unduiri de lumină argintie slabă i-au străbătut pielea. Trăsăturile delicate i s-au înăsprit.

— Deci e adevărat? a întrebat ea, şi nu mi s-a părut deloc fericită.

— Da.

Nu a spus nimic preţ de o clipă îndelungată.

— E… fascinant.

— Este?

Tonul lui blazat mă irita.

— Da, a zis Veses, zâmbind cu buzele strânse. Sunt convinsă că nu sunt singura căreia i se va părea fascinant, Nyktos.

Un muşchi a zvâcnit de-a lungul maxilarului lui Ash când Veses şi-a trecut mâna de pe braţul lui peste trunchiul lui, intrând apoi în întunericul din birou. Ash a urmat-o, ţinându-şi mâna pe una dintre uşi. S-a oprit în prag şi s-a întors…

S-a uitat direct spre alcov.

Am făcut ochii mari şi m-am smucit lângă perete. Ştia întocmai unde eram. Ce drăcie?! Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, am aşteptat până am auzit uşa închizându-se, înainte să arunc o privire printre pilon şi perete. Coridorul era gol.

M-am înfuriat din nou când am ieşit din alcov. Ash fusese atât de ocupat în ultimele câteva zile, încât abia de-l văzusem, dar îşi făcea timp pentru Veses? Care era zeiţă primitivă, ce-i drept, dar oricum…

Am trecut grăbită de bibliotecă, spre scările dosnice pe care le descoperisem cu câteva zile în urmă, şi am ieşit cu paşi apăsaţi pe uşa lăturalnică de lângă bucătărie, în lumea gri a Ţinuturilor Umbrelor. Astăzi, nu se simţea deloc briza. Aerul era stagnant, neschimbător. Mi-am ridicat privirea şi am observat că nu erau nori. Nu erau niciodată nori, însă pe cer străluceau o puzderie de stele.

Am străbătut curtea şi mi-am ridicat privirea la Metereze, zidul acela înalt şi impunător. Aşa cum mă aşteptam, nu erau gardieni. Nu-i văzusem niciodată pe această parte. În mod normal, patrulau porţiunea de vest, partea din faţă şi pe cea nordică a Pădurii Roşiatice, care dădeau spre Lethe.

Am înaintat, iarba gri scârţâindu-mi sub cizme. Chiar nu aveam idee încotro mă îndreptam. Ştiam doar că nu mai puteam petrece nici o clipă în biblioteca prăfuită şi mohorâtă, în odăile mele sau în palatul pustiu şi gol în care mă simţeam la fel de nevăzută ca în Wayfair.

Ce lucru prostesc! Trebuia să fiu văzută doar de Ash, dar tot eram ca o stafie. Nimic.

Nu am conştientizat cât de tare mă apropiasem de Pădurea Roşiatică până nu m-am trezit la doar câţiva paşi de o frunză sângerie. Am încetinit, admirând-o curioasă. Nu mai văzusem până atunci o frunză de o nuanţă atât de intensă de roşu. Nici scoarţă de culoarea fierului. Oare ce le dăduse această culoare? Am înaintat, pătrunzând doar câţiva paşi în locul în care mi se interzisese să merg. Mi-am amintit de avertismentul lui Ash, dar cât de periculoasă ar fi putut să fie, ţinând cont că nu exista poartă sau zid care să separe pădurea de Hades?

M-am uitat peste umăr: nici urmă de Ector. Întrucât Saion şi Rhain verificau să vadă ce se întâmplase cu femeia care dispăruse din Lethe, nu era nimeni care să dea fuga la castel şi să mă pârască.

Şi nu era ca şi cum nu mi-aş fi putut purta singură de grijă, în timp ce Ash era ocupat cu Veses, făcând cine ştie ce.

Am simţit o durere uşoară în tâmple în timp ce mi-am ridicat mâna şi am atins o frunză de pe o ramură joasă. Avea o textură fină şi moale, ce-mi amintea de catifea. Mi-am trecut degetul mare peste frunza subţire, închipuindu-mi-l pe Ash făcând la fel cu o şuviţă din părul meu.

Oare Ash era la fel de fascinat de părul lui Veses precum părea să fie adesea de al meu? Mi-am închipuit că da. Avea cârlionţi elastici şi deşi, care nu păreau un cuib de încâlceli.

— Sunt îngrozitoare, am bombănit, dându-mi ochii peste cap şi coborându-mi mâna, apoi înaintând uşor.

Nu trebuia să mă surprindă că îşi exprima interesul în birou, cu Veses. Era limpede că mă înşelasem în legătură cu ce spusese despre experienţa lui. Felul în care mă sărutase şi mă atinsese ar fi trebuit să-mi fi dovedit deja că era destul de priceput – pricepere pe care puneam rămăşag că o ştia şi *Veses* mult prea bine. Am făcut o grimasă…

Am auzit un ţipăt ascuţit de durere şi am încremenit. Mi-am ridicat privirea şi am văzut ceva argintiu şi înaripat picând printre frunzele roşii şi izbindu-se de pământ cu o bufnitură apăsată. Un

şoim. Era un şoim argintiu mare. Un altul a planat din înalt, îndepărtându-se când m-a văzut. Nici măcar nu ştiusem că se găsesc astfel de şoimi în Câmpiile Elizee, darămite în Ţinuturile Umbrelor. Îi zărisem doar arareori zburând în cercuri deasupra copacilor din Pădurea Întunecată de Ulmi.

Cu ochii mari, l-am privit pe şoim încercând să ridice o aripă vădit ruptă. Gâtul şi burta îi erau brăzdate cu roşu şi dădea cu putere din aripi pe iarba gri. Cârâia jalnic, zvârcolindu-se şi înfigându-şi ghearele închise la culoare în pământ.

Ce naiba aveam cu animalele rănite? De ce mereu…

Căldura mi-a pulsat în piept, brusc şi intens. Iureşul de *eather* mi-a inundat venele, furnicându-mă şi uluindu-mă. Semăna foarte tare cu ce se întâmpla când mă aflam în preajma unei fiinţe care murise, însă şoimul… era încă în viaţă.

Confuză, mi-am plecat privirea spre mâinile mele când şi-a făcut apariţia o aură slabă, lumina scânteindu-mi uşor printre degete şi peste piele. Ca atunci când o atinsesem pe Marisol.

Însă Marisol fusese moartă.

— Ce drăcie?!

M-am uitat la şoim, şi pieptul mi-a zvâcnit, şi m-a cuprins un… imbold. O poruncă asemenea unui murmur, ce m-a împins înainte. Până să mă dezmeticesc, îngenuncheasem deja lângă şoim. Albul ochilor îi era puternic reliefat – privea înnebunit când la cer, când la mine.

Şoimul a încremenit. Ştiam că încă era în viaţă, deşi nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu. *Darul.* Ştia. Ştiam, cumva, că şoimul încă era în viaţă, chiar dacă nu mă lovise cu gheare ce încă mi-ar fi putut spinteca pe dată carnea.

O energie statică mi-a dănţuit peste mâini şi căldura mi s-a adunat în palme. Nu ştiam ce se întâmpla, nici nu înţelegeam acest instinct puternic, însă mi s-a părut străvechi. Antic. La fel ca senzaţia aceea întunecată şi uleioasă care mă încercase când fusesem forţată să îngenunchez în faţa statuii lui Kolis şi să mă holbez la Tavius. Era

de netăgăduit, şi nu puteam decât să mă supun. Mi-am pus mâna pe abdomenul expus al şoimului, sperând că avea să rămână nemişcat.

Vâjâitul din piept mi s-a intensificat, iar preţ de-o clipă lumina din jurul mâinilor a strălucit mai tare, după care strălucirea s-a prelins peste şoim şi în pământ, scăpărând şi trosnind în timp ce a pătruns în pământ, târându-se peste el.

Am icnit când şoimul a zvâcnit şi a ţipat ascuţit. Am început să intru în panică. Nu puteam vedea şoimul din cauza strălucirii. Dacă făcusem ceva greşit? Dacă ucisesem pasărea? Dacă aşa se întâmplase, nu aveam să mai ating niciodată un alt…

O aripă aspră şi grea s-a îndreptat şi s-a plecat, atingându-mi mâna. Am tresărit şi mi-am tras braţul în spate, picând în şezut. Aura s-a estompat, iar şoimul…

S-a ridicat în picioare şi şi-a întins şovăitor aripile. Anvergura aripilor era uriaşă, iar eu mi-am amintit poveştile vechi pe care mi le spusese Odetta despre astfel de păsări de pradă. Cum puteau ridica animale mici şi chiar copii. Nu o crezusem.

Acum, că vedeam unul atât de aproape, o credeam.

Şoimul şi-a întors capul spre mine. Nu am făcut nici o mişcare bruscă în timp ce m-a privit cu ochi negri, apatici şi plini de inteligenţă. A ciripit uşor, un ţipăt uluitor care îmi amintea de sunetul pe care îl scoteau dragoninii.

Apoi şi-a luat zborul.

Iar eu am rămas locului, în şezut, întru totul uluită. Atingerea mea… vindeca? Nu se mai întâmplase până atunci, dar nici nu mai încercasem. Mi-am privit uluită mâinile, în timp ce căldura aceea ameţitoare s-a prelins prin mine, uşurându-mi încordarea din gât şi umeri. Oare darul meu se schimba? Evolua? Nu credeam că fusese mereu aşa, deoarece mă mai aflasem prin preajma animalelor şi a oamenilor răniţi. Nu mă simţisem aşa când Tavius îşi biciuise calul şi intervenisem, însă putusem… *simţi* că încă era în viaţă. Aşa cum puteam simţi când ceva a trecut în nefiinţă. Şi cum rămânea cu Odetta? Darul meu prinsese viaţă pe când ea dormise. Îmi spusesem

atunci că se pornise din pricina fricii, dar poate mă înşelasem. Poate că darul meu mă îndemnase să o vindec? Mi-am plecat mâinile spre iarbă, încovoindu-mi…

Iarba.

Mi-am plecat privirea. Iarba era gri… ca Stricăciunea, însă moale. Am tras adânc aer în piept şi am recunoscut mirosul de liliac stătut. Mi-am ridicat privirea spre mănunchiurile de buruieni subţiri ce creşteau în Pădurea Roşiatică. Mi-am amintit de copacii pe care îi văzusem când intrasem pentru prima oară în Ţinuturile Umbrelor. Pădurea Muribundă. Ramurile lor fuseseră noduroase şi fără frunze, iar scoarţa era de asemenea gri, o nuanţă mai închisă ca a oţelului, la fel ca acestea din faţa mea.

La fel ca acelea din Lasania infectate de Stricăciune.

— Fir-ar! am şoptit eu.

Cum de nu observasem acest lucru până acum? Să fi fost, oare, Stricăciunea? O posibilă consecinţă a faptului că învoiala nu fusese îndeplinită? Sau să fi fost cu totul altceva?

Am auzit o crenguţă rupându-se şi am ştiut numaidecât că nu era Ash sau unul dintre gardienii lui. Nici unul dintre ei nu ar fi făcut zgomot. Am auzit un alt pârâit, şi mirosul de flori stătute s-a înteţit.

Mi-am dus mâna spre pumnalul de la coapsă şi m-am ridicat, întorcându-mă.

Ceva nu părea în regulă cu spaţiul dintre copacii cu frunze roşii. Am mijit ochii. Umbrele de acolo… erau mai groase şi au *înaintat* în dârele întrerupte de lumina stelelor. Pantaloni închişi la culoare. Piele ceroasă. Cranii lipsite de păr şi guri întinse mult prea tare, dar cusute.

I-am recunoscut numaidecât.

Vânători.

Capitolul 29

Am simţit un nod în stomac când m-am ascuns sub o ramură

joasă încărcată de frunze. Am rămas sub ea, sperând să nu mă fi văzut, şi i-am numărat rapid. Cinci. Zeilor mari! Am încremenit, în timp ce au înaintat în formaţie de V.

Ce căutau în Ţinuturile Umbrelor?

Ash insinuase că se aflaseră pe tărâmul muritorilor ca să-l caute pe el. Oare îl căutau din nou? Era evident că îl găsiseră, însă de ce ar fi venit aici?

Mi-am tras pumnalul din piatră de umbre din teacă, fără zgomot. Nu voiam să le atrag atenţia, pentru că nu voiam să le mai văd vreodată gurile deschizându-se.

Mi-am amintit că Ash îi atacase primul, şi m-am gândit că aveam şanse să îşi vadă de drum chiar dacă mă văzuseră. Neîndrăznind să răsuflu prea adânc, i-am privit apropiindu-se. „Mergeţi înainte. Mergeţi înainte, în felul vostru înfiorător…”

Vânătorul aflat cel mai aproape şi-a întors deodată capul spre mine. Ceilalţi s-au oprit la unison şi s-au întors spre mine.

— Fir-ar, am şoptit şi m-am îndreptat de spate.

Vânătorul care s-a oprit primul şi-a înclinat capul.

— Bună…? am zis eu.

Ceilalţi patru şi-au înclinat şi ei capetele.

— Am ieşit doar la o… plimbare, am continuat, apucând mai strâns ramura. Atâta tot. Voi n-aveţi decât să faceţi orice faceţi voi aici şi…

Primul Vânător a înaintat şi a dat să apuce mânerul sabiei pe care o avea prinsă la spate. Fir-ar.

Am tras de ramură în spate, apoi i-am dat drumul. Ramura l-a lovit pe Vânător în faţă. Împleticindu-se în spate, creatura a mârâit înăbuşit. N-am irosit vremea. Mai ales că ştiam ce-i putea ieşi pe gură. Mi-am amintit instrucţiunile pe care mi le dăduse Ash. Cap sau inimă. Am optat pentru inimă, deoarece nu voiam să mă apropii de gura lui. Am ţâşnit de sub ramuri. Sau cel puţin am încercat. Piciorul mi s-a agăţat de ceva – o rădăcină expusă ori o piatră.

— Fir-ar!

M-am împleticit şi mi-am pierdut echilibrul. Am întins mâna, sprijinindu-mă de pieptul Vânătorului. Avea pielea rece şi fără sânge, precum lutul. M-am înfiorat. Se părea că atingerea mea a afectat-o pe creatură. A făcut ochii mari şi a gemut înăbuşit. Ceilalţi au scos acelaşi sunet când am implântat pumnalul adânc în pieptul Vânătorului. Acesta a tresărit, însă fără să scoată vreun sunet. Mi-am eliberat pumnalul şi m-am întors spre ceilalţi, în timp ce primul a început să se zbârcească, sfărâmându-se apoi într-un strat fin de praf ce mirosea a flori de liliac stătute.

Mai rămăseseră patru Vânători. Sorţii îmi păreau potrivnici, însă nu m-am lăsat cuprinsă de panică, ci am înfipt pumnalul în pieptul altui Vânător. M-am întors, cu muşchii încordaţi. Nici una dintre creaturi nu a dat să-şi apuce sabia, însă s-au năpustit toate asupra mea, iar pe mine m-a năpădit o senzaţie sălbatică, odată cu iureşul de adrenalină: mă bucuram că aveam *să lupt.* Că aveam să îmi consum energia. Poate chiar şi faptul că aveam să ucid. Nu ştiam.

Însă am zâmbit.

— Haideţi!

Doi dintre ei au înaintat, iar eu am ţâşnit printre ei. M-am învârtit, lovind cu piciorul, nimerindu-l pe unul dintre ei în piept. Vânătorul s-a împleticit, iar eu m-am întors şi i-am înfipt pumnalul în piept. O mână rece m-a prins de braţ. M-am înfiorat, m-am întors iute şi m-am apropiat de Vânător. Unghiile-i surprinzător de ascuţite m-au zgâriat pe braţ, până la sânge. Am şuierat de la usturime şi l-am lovit cu cotul în bărbie, dându-i capul pe spate. Creatura mi-a dat drumul, iar eu l-am înjunghiat tare în piept.

Când a explodat, mi-am privit rapid braţul. Se vedeau urme roz mici, reliefate, în locul în care mă zgâriase, cu stropi mici de sânge pe ele.

— Ticălosule! m-am răstit eu.

M-am întors când am auzit un ţipăt înăbuşit şi am văzut ceva apucându-l pe Vânător de picioare şi trăgându-l în *pământ.*

M-am împleticit în spate, holbându-mă la locul în care Vânătorul dispăruse în pământul gri. Ce se întâmplase? Ce drăcie…

Bucăţi gri au ţâşnit din pământ, împroşcând văzduhul. Mai multe gheizere au răbufnit deodată, împroşcând cu pământ şi iarbă. Mi-am ridicat mâna – pietricele m-au lovit peste obraji. Chiar pe când mi-am lăsat mâna jos, o altă secţiune de pământ a erupt, chiar în faţa mea.

Iar ceea ce a ieşit din groapa aia avea să-mi dea coşmaruri toată viaţa.

M-am tras brusc în spate, holbându-mă la ceea ce cu siguranţă nu era un Vânător. Părea *să fi fost* cândva muritor. Stătea ghemuit pe marginea fisurii crestate şi se holba la mine. *Fusese* era cuvântul-cheie aici. Avea pielea decolorată, într-o nuanţă gri calcaroasă, mai puţin petele închise la culoare, aproape negre, de sub ochi. Obrajii îi erau supţi, buzele – lipsite de culoare. Robele cândva albe cu care era înveşmântat erau prăfuite şi zdrenţuite, sfâşiate şi largi pe umerii-i şi şoldurile-i osoase, dând la iveală petice de piele lipsită de sânge.

Oare era o Umbră?

Dacă da, atunci Davina şi Ash uitaseră să-mi spună că acestea se aflau *în pământ.*

M-am dat cu grijă în spate, apucând mai strâns pumnalul, în timp ce şi-au făcut apariţia mai multe creaturi ca prima, ieşind din pământ incredibil de rapid. Prea rapid pentru creaturi ce păreau moarte de-a binelea. Am văzut patru la număr, toate ghemuite, holbându-se la mine cu nări ce le fremătau. Au… *adulmecat* aerul. Una dintre ele a gemut jos, gutural. Mi-am întors privirea spre ea, continuând să mă îndepărtez. Era o femeie. Mănunchiuri de păr aţos închis la culoare îi atârnau de craniu. S-a ridicat.

— Nu vă apropiaţi, le-am avertizat eu, iar femeia s-a oprit.

Inima îmi bătea cu putere. Dacă erau Umbre, nu ştiam dacă ar fi trebuit să le ucid. Nimeni nu-mi spusese ce însemna, de fapt, să le aduni.

S-a holbat la mine – toate creaturile se holbau la mine, fără să mai adulmece aerul. O alta a scrâşnit, tot mai puternic, sfârşind prin a scânci ascuţit. Mi s-a făcut pielea de găină. Părea… *înfometată.*

Gura i s-a deschis şi buzele i s-au retractat, dând la iveală colţi. Nu-mi spusese nimeni nimic nici despre *colţi* când mi se spusese că Umbrele muşcau uneori. De ce naiba aveau colţi? De ce făcuse şi Andreia colţi după moarte? Oare aşa păţeau semizeii?

Şi de ce drăcia naibii mă gândeam la asta acum?

Geamătul s-a încheiat cu un şuierat, şi cam pe atunci mi-am dat seama că nu îmi doream să iau parte la o astfel de luptă. Am dat să mă întorc şi abia atunci am observat cât de mult mă îndepărtasem de palat.

Ash avea să fie furios.

Însă nu asta era problema sau îngrijorarea mea cea mai urgentă. Creatura s-a năpustit asupra mea, cu mâinile încovoiate, ca nişte gheare, cu gura larg deschisă.

Nu aveam timp să o iau la fugă.

M-am dus spre ea şi i-am înfipt pumnalul în piept. Pumnalul a pătruns în zona cu scobituri, şi o substanţă roşie întunecată şi lucioasă ce mirosea a stricăciune şi a putrefacţie mi-a împroşcat mâna. Sânge. Era *sânge* lucios. Picioarele i s-au înmuiat. Am icnit când i-am simţit brusc greutatea moartă. Nefiind pregătită, aproape că m-a doborât. Abia de-am reuşit să-mi scot pumnalul şi să-mi menţin echilibrul. A rămas acolo unde căzuse, cu picioarele răsucite sub ea, cu gura larg deschisă şi ochii privind în gol. Am aşteptat, însă nu s-a făcut praf, ca Vânătorii.

Am auzit un alt şuierat şi mi-am ridicat capul. Mi-a îngheţat sângele în vene. Alte patru creaturi îşi făcuseră apariţia printre copaci, ieşind din deschizături din pământ pe care nici măcar nu le văzusem.

Ash avea să fie foarte, foarte furios.

Una dintre ele s-a năpustit asupra mea, cu colţii la vedere, şi a încercat să mă lovească. M-am pitit pe sub braţul ei şi am lovit cu

piciorul, nimerind-o în picior. Am auzit un pârâit de oase, şi mi s-a făcut greaţă. Nu lovisem chiar *atât* de tare, însă îi rupsesem partea de jos a piciorului, şi tot m-a atacat, târându-şi piciorul deformat după ea. Am ţâşnit spre ea şi i-am înfipt pumnalul adânc în piept. Creatura a început să cadă…

Greutatea ei m-a izbit, doborându-mă. M-am întors pe spate. O faţă înfiorătoare s-a iţit la doar câţiva centimetri deasupra mea, muşcând în aer cu colţii. Mi-am pus mâna pe pieptul ei, ţinând-o la distanţă. Am scos pumnalul, şi mi-a venit să urlu de frustrare când acesta nu s-a mişcat.

Zeilor mari, *se blocase* în creatura care căzuse peste mine.

Am tras cât am putut de tare, braţul tremurându-mi sub presiunea exercitată de creatură, care continua să muşte în gol. Ştiam că, dacă acei colţi mi-ar fi ajuns aproape de piele, aveau să mi-o sfârtece. Am început să intru în panică în timp ce m-am zvârcolit, reuşind să îmi vâr piciorul sub creatură. Mi-am împins cuţitul în mijlocul ei, reuşind să mai reduc din greutatea cu care mă apăsa pe braţ. Pumnalul s-a mişcat vreo doi centimetri. Am tras mai tare…

Am simţit cum degete reci şi *fără piele* m-au prins de gleznă şi au tras cu putere. Am reuşit să scot pumnalul, dar mi-a alunecat şi mâna de pe pieptul creaturii. Am simţit gustul amar al groazei şi am lovit cu pumnalul, înfigându-l în lateralul *capului* creaturii. Sânge închis la culoare şi împuţit m-a împroşcat pe faţă. Mi-a venit să vărs, şi mi-am scos pumnalul, în timp ce cealaltă creatură m-a târât, ţinându-mă cu degetele-i descărnate de pulpă, de coapsă. M-am întins spre creatură şi le-am văzut pe celelalte năpustindu-se spre noi. Nu aveam timp. Şi dacă mai reuşeam să ucid una sau două, nu ar fi fost de ajuns. Am ştiut, şi tot mi-am înfipt pumnalul…

O pală de aer rece şi furie glacială a pătruns ca un răcnet printre copaci, mişcând cu frenezie frunzele roşii de deasupra. Creatura care mă ţinea de picior a fost smulsă brusc în spate şi ridicată.

Ash.

I-am zărit trăsăturile încordate când a azvârlit creatura într-o parte, înfigând-o într-o ramură joasă.

Am expirat apăsat şi mi-am ridicat privirea.

— Nu o face, m-a întrerupt Ash, întorcându-se. Nici un cuvinţel.

M-am ridicat, împleticindu-mă.

— Cum adică?

— În caz că ai probleme la numărat, tocmai ai zis două cuvinte. A apucat o altă creatură de gât, dar pe aceasta n-a azvârlit-o într-o parte. A ridicat-o, şi aura aceea albă-argintie s-a învăpăiat şi i s-a prelins pe braţ. Vreau să taci.

Am dat să spun ceva chiar pe când energia pârâitoare şi scăpărătoare i s-a scurs din mână în creatură. Un păienjeniş de vene s-a aprins sub pielea creaturii, firicele albe şi înflăcărate. Arătarea a urlat şi a erupt în flăcări argintii. Am închis gura, împleticindu-mă un pas în spate, izbindu-mă de o pereche de mâini ţepene. M-am tras într-o parte, în timp ce creatura în flăcări şi focul s-au evaporat.

— Vreau să…

— Vreau să taci din gură, a repetat Ash, lovind o altă creatură cu mâna în faţă. Energia argintie s-a prelins peste ea, iar arătarea a ţipat. A împins-o într-o parte, iar aceasta s-a învârtit, dând din mâini şi picând. Şi vreau să te gândeşti la ce-ai făcut.

Am înmărmurit.

— Vrei să găsesc şi un colţ în care să stau?

Ash şi-a smucit capul spre mine, şi am simţit un gol în stomac. Avea ochii mai luminoşi ca stelele.

— Te va ajuta să te gândeşti mai bine? A apucat o altă creatură de umăr, fără ca măcar să se uite la ea. Dacă da, atunci chiar te rog, găseşte un colţ.

— Nu sunt o copilă, am ripostat eu, în timp ce creatura a izbucnit în flăcări, ţipând.

— Slavă Cerului!

S-a dus cu paşi apăsaţi spre creatura ţintuită de copac.

— Atunci, nu-mi vorbi de parcă aş fi.

Ash şi-a pus mâna pe capul ei, în timp ce creatura a încercat să-l muşte. *Eather-ul* s-a revărsat peste creatură, nimicind-o.

Apoi s-a întors spre mine.

— Nu aş fi nevoit să o fac dacă nu te-ai purta de parcă nu-ţi poţi ţine promisiunile făcute. S-a aşternut liniştea în jurul nostru. Ce ţi-am spus despre pădure? Ai uitat ce-am zis că se va întâmpla dacă intri în ea?

— Ei bine, n-am uitat. Doar că…

Ash s-a holbat la mine, aşteptând, cu nările fremătând şi ochii învolburaţi.

— *Tu* intri în pădure! am argumentat eu. Te-am văzut intrând aici de două ori.

— Tu nu eşti eu, Sera. A făcut un pas spre mine. Ştii ce se află în pădurea asta? În locul în care ţi-am interzis să intri? În care ai fost de acord să nu mergi? Ştii ce se află aici de face ca frunzele copacilor să se înroşească? m-a întrebat el, iar strălucirea din ochi i s-a estompat.

M-am uitat la cadavrele rămase.

— Umbre?

A râs cu asprime.

— Nu erau Umbre. Te afli în Pădurea Roşiatică, unde rădăcinile tuturor copacilor sunt îmbibate cu sângele zeilor îngropaţi. Sunt copaci sângerii.

M-am înfiorat şi mi-am înăbuşit imboldul de a mă căţăra într-unul dintre copacii roşietici doar ca să nu mai stau pe pământ.

— De ce drăcie aveţi zei îngropaţi în pământ?!

— Au fost îngropaţi drept pedeapsă, mi-a răspuns el, şi gândul acela m-a îngrozit fără să vreau. A mijit ochii. Pedeapsă pe care cei mai mulţi ar considera-o mult prea indulgentă pentru atrocităţile pe care le-au săvârşit.

Trebuia să-l cred pe cuvânt.

— Cum s-au eliberat? Se întâmplă des?

— N-ar trebui. M-a sfredelit cu privirea. Aceştia n-au fost îngropaţi de mult, mi-a zis el, şi chiar nu voiam să mă gândesc la

ceilalţi, care fuseseră îngropaţi de mai multă vreme. Însă toţi sunt pe cât de aproape pot fi de moarte fără să fie, de fapt, morţi. De obicei, sunt ferecaţi prin magie, şi n-ar trebui să poată frânge astfel de legături.

Zeii erau extrem de puternici. Nu-mi închipuiam cu ce ar fi putut fi legaţi.

— Din ce sunt făcute legăturile lor?

— Din oasele altor zei şi magie primitivă, a răspuns el, şi mi s-a întors stomacul pe dos. Sunt aşezate peste zei şi folosite pentru a le lega încheieturile mâinilor şi ale picioarelor. Dacă se împotrivesc, oasele li se înfig în piele.

Mi-am îndreptat privirea spre frunzele copacului.

— Frunzele îşi schimbă culoarea de la sângele lor din cauza pedepsei?

— În cazul acesta, da.

Am ridicat din sprâncene.

— Oriunde este îngropat sau sângerează un zeu sau un zeu primitiv, va apărea un copac sângeriu. Serveşte drept semn de aducere aminte sau avertisment, mi-a explicat el. În orice caz, nimeni nu ar trebui să tulbure acel loc.

— Bine de ştiut, am murmurat eu. Dar nu am tulburat locul.

— Ba ai făcut-o, mi-a zis el, şi ochii i s-au luminat din nou. Ai sângerat.

La început, nu am înţeles, întrucât uitasem de zgârieturi. Mi-am privit braţul.

— Mai deloc.

— Nu are importanţă. O singură picătură i-ar fi trezit pe cei care nu sunt îngropaţi atât de adânc. Sunt atraşi de orice e viu, iar tu, *liessa,* eşti foarte vie. Dacă nu aş fi ajuns la timp, te-ar fi devorat cu totul.

M-ar fi devorat… cu totul? M-am înfiorat, gândindu-mă că probabil era o idee bună că nu-i menţionasem pe Vânători.

— Mă luptam cu ei…

— Mai deloc, m-a întrerupt el. Te-ar fi înfrânt. Şi toate astea…, a zis el, spintecând văzduhul cu mâna, tot ce s-a făcut ca să fii în siguranţă ar fi fost *în zadar.*

Am tras aer în piept, ameţită.

— Să-ţi aduc aminte că nu ţi-am cerut niciodată să faci ceva ca eu să fiu în *siguranţă?*

— Nu trebuie să-mi aminteşti, însă, când am de-a face cu tine, îmi amintesc mereu de zicala aceea.

— Abia aştept să aud, am bombănit eu, vârându-mi pumnalul în teacă.

— Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii, a spus el. Poate că ai auzit-o?

— Pare o zicală pe care ai broda-o pe o pernă.

Mi-a aruncat o privire deloc impresionată.

— Ce cauţi aici, în primul rând? am întrebat eu. Parcă erai *ocupat* cu un oaspete neaşteptat.

— Sunt foarte ocupat cu oaspetele cu pricina. Şi totuşi, iată-mă, am venit să te salvez, mi-a răspuns el. Din nou.

Nu mi-am dat seama prea bine care parte a afirmaţiei m-a iritat mai tare. Cea în care a numit-o pe Veses oaspete sau faptul că mă salvase. Din nou.

— Îmi doresc din răsputeri să te înjunghii din nou.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— O parte din mine şi-ar dori să te vadă încercând. Totuşi, sunt ocupat să-mi distrez oaspetele…

— Să o distrezi? Am râs, în timp ce inima mi s-a strâns şi frânt. Mai exact, cum îţi distrezi oaspetele în birou? Cu o *conversaţie* captivantă şi *şarmul* tău de proporţii?

Mi-a zâmbit cu răceală, un zâmbet la fel de rece precum îi era furia.

— După cum sunt convins că îţi aminteşti, şarmul meu chiar e de proporţii.

M-am îmbujorat.

— Am încercat să uit de şarmul tău exagerat.

— Nu tu tocmai ai zis că e de proporţii? a întrebat el, cu ochi argintii strălucitori.

Am simţit fierbinţeala furiei şi ceva mult mai puternic pârjolindu-mi ceafa.

— *Glumeam.*

— Sunt convins.

— Eu…

— N-am timp de asta. S-a uitat peste umăr şi a strigat: Saion!

Zeul şi-a făcut apariţia între copacii cu frunze roşii, cu buzele ţuguiate şi ochii mari.

— Da? a întrebat el tărăgănat.

Pe toţi zeii, pândise acolo tot timpul? Şi când se întorsese?

— Te poţi asigura că se întoarce cât mai repede în curtea palatului, fără să mai dea de necazuri? Şi, când ai terminat, te rog să-l cauţi pe Rhahar. Va trebui să verificăm mormintele, a spus Ash, aruncându-mi o privire lungă, în semn de avertisment. Aş aprecia foarte mult.

— Pare o sarcină destul de simplă, a răspuns zeul.

Ash a pufnit.

— Aşa pare, dar te asigur că nu va fi.

Am înaintat, jignită.

— Dacă pădurea e atât de periculoasă, cum se face că nu e nici o poartă sau un zid care să o îngrădească?

Zeul primitiv m-a privit peste umăr.

— Pentru că cei mai mulţi sunt îndeajuns de inteligenţi încât să nu intre în Pădurea Roşiatică după ce au fost avertizaţi să nu o facă. A mijit ochii şi a adăugat: Cuvintele-cheie aici fiind *cei mai mulţi.*

— Ce nepoliticos, am bombănit eu.

— Iar ceea ce ai făcut tu a fost nesăbuit. Aşa că, iată-ne. Ash s-a întors şi a plecat înainte să apuc să răspund. Când a trecut pe lângă Saion, i-a spus: Succes!

Am rămas cu gura căscată.

Saion a ridicat din sprâncene şi m-a privit. Nu ne-am mişcat până când Ash a dispărut printre copaci.

— Ei bine… e cam stânjenitor.

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Sper că nu vei îngreuna lucrurile, a comentat el. Şi-aşa am avut o zi cam lungă.

Am simţit un imbold slab, incredibil de copilăros, de-a o lua la fugă, ca să-i fac ziua şi mai lungă, însă nu-mi doream câtuşi de puţin să mă aflu pe pământ în care erau îngropaţi zei. Aşa că am înaintat cu paşi apăsaţi, ca un adult.

Zeul a ridicat dintr-o sprânceană, zâmbind larg.

— Mulţumesc!

Am trecut pe lângă el fără să spun nimic. M-a ajuns din urmă cu uşurinţă. A tăcut doar câteva secunde minunate.

— Cum de-ai sângerat?

— Nu ştiu sigur, am minţit. Probabil m-am zgâriat de scoarţă. Aţi găsit-o pe femeia care lipseşte? am întrebat, schimbând subiectul.

— Nu. Nu am găsit-o.

— Crezi că a păţit ceva… Hoo! M-am legănat, ameţită.

Saion s-a oprit.

— Te simţi bine?

— Da, eu… O durere învăpăiată a răbufnit înlăuntrul meu, trântindu-mă pe spate. M-am împleticit când durerea arzătoare mi-a străbătut braţul şi apoi pieptul, uluitor de intensă şi de bruscă. Buimacă, mi-am coborât privirea spre dreapta, aşteptându-mă să văd o săgeată înfiptă în mine, însă n-am văzut nimic, în afară de cele trei zgârieturi de pe antebraţ – şi dungile subţiri şi negre ce radiau din urme, întinzându-mi-se pe piele.

— Fir-ar! a înjurat Saion când m-am izbit de copac. M-a apucat de mână, şi abia de-am simţit străfulgerarea stranie de energie de la atingerea lui. Ce ţi-a lăsat urma asta? Şi nu cumva să spui că e de la un copac. Un copac n-ar face aşa ceva.

Am încercat să înghit în sec, însă mi-am simţit gâtlejul straniu de încleştat.

— Eu… Erau Vânători în pădure. Stârvuri. Unul dintre ei… Am simţit un gust floral straniu în gură. Furnicături pe braţe şi picioare. Nu… mă simt prea bine.

— Te-a zgâriat vreunul dintre ei? *Eather-ul* din spatele pupilelor i-a pulsat. Sera, ai fost zgâriată? Şi-a plecat capul spre braţ şi *a mirosit* rana.

— De ce… mă miroşi?

Mi s-au tăiat picioarele. Am văzut o explozie de lumină în spatele ochilor şi l-am auzit pe Saion mârâind:

— *Fir-ar!*

Şi apoi am căzut în neant.

Capitolul 30

La trezire a fost ca şi cum aş fi încercat să răzbesc printr-o ceaţă densă. Mi-era greu să mă agăţ de amintiri scurte ce pluteau la nesfârşit prin pustietatea învăluită în ceaţă. O femeie care lipsea. O zeiţă primitivă frumoasă îmbrăcată într-o rochie de un galben pal şi un şoim argintiu rănit. Vânători şi zei îngropaţi şi flămânzi. Un Vânător mă zgâriase, şi asta… avusese ceva efect asupra mea. Ameţisem. Simţisem o durere bruscă, intensă, după care leşinasem.

Ceaţa s-a ridicat când mi-am venit în simţiri, dându-mi încet seama că eram culcată pe burtă şi aveam ceva moale sub obraz. Am simţit un gust diferit: amar şi totuşi dulce.

Am tras brusc aer în piept, şi muşchii mi s-au încordat când mi-am mutat greutatea pe antebraţe, pregătindu-mă să mă împing…

— Eu n-aş face asta.

Când am auzit vocea aceea necunoscută, am deschis brusc ochii şi l-am privit pe bărbatul care se afla lângă patul meu. Avea părul lung, brunet, aproape la fel de lung ca al zeului Madis, şi brăzdat de dâre stacojii. Îi cădea peste umerii cămăşii largi şi

dezlegate la gât pe care o purta. Nu reuşeam să-mi dau seama ce vârstă avea. Avea trăsături late şi mândre, doar o urmă de riduri la colţurile ochiurilor. Mai că nu stătea tolănit pe scaun, cu picioarele lungi întinse şi încrucişate în dreptul gleznei, cu tălpile goale pe pat şi cu coatele pe braţele scaunului, cu mâinile atârnându-i lejer în lateral. Mi se părea o postură cât se putea de relaxată, însă pe sub pielea-i caldă de culoarea cuprului vibra o încordare de netăgăduit, de parcă s-ar fi putut pune în mişcare fără vreun avertisment.

M-am holbat la el şi mi-am dat seama de trei lucruri simultan. Nu-l mai văzusem până atunci. Eram întru totul *goală,* acoperită doar cu un cearşaf, fără să-mi aduc aminte cum sau de ce se întâmplase asta. Şi era ceva… *în neregulă* cu ochii lui. Avea irisurile de culoarea vinului, pupilele ca nişte fante subţiri, verticale, asemănătoare cu… ale Davinei. Inima îmi bătea năvalnic în piept.

Era un dragonin.

Bărbatul nu zâmbea, nici nu se încrunta. Trăsăturile îi erau întru totul aspre. Pur şi simplu, se holba la mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Ar trebui ca toxina să fi fost eliminată din trupul tău până acum, a zis el. Dar, dacă vrei să te ridici în şezut, eu aş face-o încet, pentru orice eventualitate. Dacă vei leşina din nou, probabil că Ash se va nelinişti.

Ash.

Dragoninul era prima persoană care folosea numele de alint al zeului primitiv.

— Cine… eşti? am întrebat eu scrâşnit, simţindu-mi gâtlejul uscat.

— Ne-am mai întâlnit.

Inima a început să-mi bată şi mai iute.

— Pe… drum, la sosirea mea aici?

A încuviinţat din cap.

— Eu sunt Nektas.

Mi-am trecut din nou privirea peste el. Era un bărbat uriaş.

Probabil la fel de înalt ca Ash, dar tot nu mi-l puteam închipui transformându-se în creatura masivă pe care o văzusem pe drum. M-am uitat dincolo de el, dincolo de piciorul lustruit al patului, unde perdelele străvezii fuseseră legate. Am văzut doar forme umbroase în întunericul din încăpere.

— Unde… e Ash?

— Verifică mormintele. Nektas şi-a înclinat uşor capul, şi o şuviţă lungă şi groasă de păr negru cu roşu i-a alunecat peste braţul drept. După spusele lui, sunt aici ca să mă asigur că nu dai de bucluc de cum te trezeşti.

Părea într-adevăr ceva ce ar fi spus *el.*

— Ba nu dau de bucluc.

Nektas a ridicat dintr-o sprânceană.

— Zău?

Am ales să-l ignor.

— Vreau să ştiu de ce sunt goală.

— Toxina ţi se scurgea prin pori. Veşmintele îţi erau distruse oricum, şi erai plină de toxină. Ash s-a gândit că nu ai vrea să te trezeşti arătând aşa, mi-a spus el. Aios te-a dezbrăcat şi te-a îmbăiat.

Ei bine, m-am simţit uşurată.

Oarecum.

— Ce fel de toxină?

— Cea pe care Stârvurile o au înlăuntrul lor. Se răspândeşte prin gura lor şi prin unghii.

Încă nu clipise.

— Dârele negre de pe braţe au fost primul semn. Până să te aducă Saion, urmele îţi acopereau deja tot corpul. Eşti norocoasă că eşti în viaţă.

Am simţit un nod în stomac şi-am privit spre antebraţul meu. Nu se mai vedeau alte dâre în afară de câteva zgârieturi rozalii.

Mi-am amintit brusc ce-mi spusese Ash despre şerpii care ieşiseră din Vânători. Muşcătura lor era toxică. Uitase să menţioneze că şi unghiile Stârvurilor erau toxice.

— Cât am dormit?

— O zi, a răspuns el.

Inima a început să-mi bată din nou cu putere.

— De ce n-am murit?

— Ash avea un antidot, a spus el. O poţiune făcută dintr-o plantă ce creşte chiar în afara Ţinuturilor Umbrelor, lângă Râul Roşiatic. Buruiana usturătoare împiedică răspândirea toxinei, făcând organismul să o elimine. Este o poţiune care se găseşte foarte greu. A ales să ţi-o dea ţie, şi asta ţi-a salvat viaţa – o alegere surprinzătoare.

Chiar nu ştiam ce să-i răspund.

— Crezi că ar fi trebuit să mă lase să mor?

A zâmbit cu buzele strânse.

— Ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ţi-ar fi dat poţiunea.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Pentru că astfel ar scăpa de învoială?

Nektas a încuviinţat din cap, confirmând că se număra printre puţinii care ştia despre învoială.

— Ar scăpa de tine.

— Uau, am murmurat eu.

— Nu vreau să te jignesc, a răspuns el. Însă nu el a ales această învoială.

L-am privit în ochii care nu clipeau.

— Nici eu.

— Şi totuşi, iată-vă aici pe amândoi. Nektas a ridicat din sprâncene. Şi ţi-a salvat viaţa, deşi ar fi fost logic să te lase să treci în nefiinţă.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi mi-a fost greu să urmez instrucţiunile primite de la Sir Holland.

— Probabil se simţea prost, am zis eu, neştiind prea bine de ce i-o spuneam dragoninului. În legătură cu învoiala. Se simte… obligat.

A zâmbit cu buzele strânse.

— Nu cred că decizia lui a avut de-a face cu învoiala. Cred că

nici una dintre deciziile lui recente nu a avut de-a face cu învoiala.

Aios a sosit la scurtă vreme după ce Nektas a plecat, lăsându-mă confuză. Nektas ieşise pe balcon, iar eu am ţinut cearşaful la piept, în timp ce Aios mi-a adus un halat moale de nuanţa fildeşului, în vreme ce mintea îmi trecea cu repeziciune de la un gând la altul.

Tot ce făcuse Ash – tot ce făcea – avea de-a face cu învoiala. Credeam cu toată fiinţa că Ash se simţea obligat faţă de mine – un soi de simţ al răspunderii pe care speram să-l exploatez.

Încă simţeam un gust amar în gură când Aios mi-a adus halatul.

— Cum te simţi? a întrebat ea.

Era mai palidă ca de obicei. Se încrunta, îngrijorată.

— Nu ca şi cum aş fi fost otrăvită, am recunoscut eu, legându-mi cordonul în talie.

— Presupun că e un lucru bun. A apucat mai multe perne, umflându-le şi apoi proptindu-le de tăblia patului. Îţi aduc ceva de băut.

— Nu trebuie să o faci.

— Ştiu. Aios s-a dus uşor spre masă, suflecându-şi mânecile puloverului. Sunt multe lucruri pe care nu sunt obligată să le fac, dar pe care aleg să le fac. Acesta este unul dintre ele. Whisky sau apă?

M-am lăsat pe spate pe grămăjoara de perne.

— Whisky. Mi-ar prinde bine nişte whisky.

A zâmbit uşor. A apucat o carafă de cristal şi a turnat lichid chihlimbariu într-un pahar mic, după care mi l-a adus.

— Dacă nu te deranjează la stomac, îmi închipui că vei putea mânca în curând.

Am sorbit din băutură şi m-am bucurat să o simt curgându-mi pe gâtlej, căldura usturătoare provocată răspândindu-mi-se în piept.

— Mulţumesc!

Nektas a intrat de pe balcon.

— Vine.

Mi-a tremurat mâna. Nu a fost nevoie ca dragoninul să spună

despre cine era vorba ca să ştiu că se referea la Ash. O energie încărcată de nelinişte mi-a acaparat simţurile, şi am luat o gură mai lungă de whisky, dând pe gât jumătate din pahar. Am înghiţit şi mi-am ridicat privirea.

Nektas se holba la mine.

— Vrei să ţi-l umplu din nou? m-a întrebat Aios, zâmbind larg.

— Nu. Probabil că… nu ar fi înţelept.

— De ce? a întrebat dragoninul.

— Ar creşte probabilitatea să fac ceva care s-ar încadra la categoria de buclucuri, am recunoscut eu. Apoi probabil cu limba dezlegată de băutură, am întrebat: Zeiţa primitivă mai e aici?

— Nu, a zis Aios, iar zâmbetul i-a pierit. A plecat.

— Momentan, a comentat Nektas. Se va întoarce.

— Aşa e, a murmurat Aios, uitându-se la uşa închisă.

Nici unul din ei nu mi-a lăsat impresia că ar fi plăcut-o pe Veses. Nici Ector nu o plăcea. Când uşa s-a deschis, reacţiile lor la faptul că o pomenisem pe Veses au trecut în plan secund. Toată fiinţa mi s-a concentrat asupra lui Ash când a intrat în odaia pentru dormit, îndeosebi ghemotocul de căldură neclară din pieptul meu. Jur că a vibrat de fericire când privirile ni s-au întâlnit.

Mai eram convinsă şi că nu simţeam ghemotocul acela de căldură în piept de la whisky.

Aios şi Nektas s-au îndreptat iute spre uşă, însă dragoninul s-a oprit.

— E îngrijorată că va da de bucluc din cauza consumului de alcool.

Am rămas cu gura căscată.

— Mă gândeam că ar trebui să ştii, a adăugat Nektas.

— E mereu bine să fii pregătit, a murmurat zeul primitiv, iar eu am mijit ochii la el.

Dragoninul a chicotit jos, răguşit, în timp ce a închis uşa. Ash nu îşi luase ochii de la mine.

L-am privit peste buza paharului, sorbind *sfioasă* din el.

— Am impresia că am fost etichetată pe nedrept ca fiind o zurbagie.

— Pe nedrept? a întrebat Ash, apropiindu-se de pat.

Nu s-a aşezat pe scaun. În schimb, s-a aşezat pe marginea patului, lângă mine.

Am încuviinţat din cap.

Şi-a trecut lent privirea peste chipul meu.

— Cum te simţi? Făcând abstracţie de whisky?

— Mă simt… normal. Mi-am plecat mâna cu paharul în poală. Nektas mi-a spus că mi-ai dat o poţiune.

— Aşa e.

— Nu-mi amintesc.

— Ba leşinai, ba îţi reveneai. Am folosit forţa de constrângere, a zis, iar eu am icnit. Dacă nu aş fi făcut-o, ai fi murit. Însă îmi pare rău că te-am forţat să o faci. A fost necesar, însă nu îmi place să folosesc forţa.

Mi-am ridicat privirea spre a lui şi am simţit ca un zbârnăit straniu în piept, ce nu avea nimic de-a face cu căldura dată de băutură. M-am gândit la prietenul pe care fusese nevoit să-l ucidă.

— Eşti întru totul sincer când spui asta.

— Da.

— Mulţumesc, am murmurat, gândindu-mă la ce spusese Nektas.

M-a privit cu atenţie.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

— M-am gândit că ai aprecia puţină recunoştinţă.

— Nu când vine vorba despre viaţa ta.

M-am cutremurat şi am ridicat paharul, sorbind din nou din el, în timp ce Ash m-a privit cu atenţie.

— Nu te şochează nimic? a întrebat el.

— Ce vrei să zici?

— A fost cât pe ce să mori, însă asta nu pare să te tulbure.

— Poate e din pricina whisky-ului.

— Nu e.

Am mijit ochii.

— Îmi citeşti cumva emoţiile?

— Puţin, a zis el, înclinându-şi capul. Doar preţ de câteva secunde.

— Ar trebui să nu o mai faci, nici măcar preţ de câteva secunde.

— Ştiu.

M-am holbat la el.

— Aşa voi face. A zâmbit scurt, delicat. Cum ai ajuns atât de puternică, *liessa?*

Liessa. Oare aşa-i spunea şi lui Veses? Nu l-am întrebat.

— Nu ştiu.

— Trebuie să ştii.

Mi-am plecat privirea spre paharul aproape gol şi am clătinat din cap.

— A… trebuit să fiu aşa.

— De ce?

Am dat să spun ceva, apoi m-am oprit.

— Nu ştiu. Oricum… Am înghiţit în sec, schimbând subiectul. Deci… zeii aceia îngropaţi nu au fost singurul lucru din Pădurea Roşiatică.

— M-am prins, mi-a răspuns el sec. De ce nu mi-ai spus? Am văzut zgârieturile. Aş fi putut face ceva înainte ca toxina să apuce să ţi se răspândească în organism.

Asta însemna că nu s-ar fi întors la Veses?

— M-am gândit că erai deja destul de furios din pricina zeilor. Mi-am închipuit că îţi puteam spune despre Vânători mai târziu.

Nu părea să fie câtuşi de puţin de acord cu decizia pe care o luasem.

— Dacă aş fi ştiut că toxina se răspândeşte şi prin unghiile lor, aş fi spus ceva, am subliniat eu.

— Dacă nu te-ai fi aflat într-un loc în care nu aveai ce căuta, n-ar fi fost o problemă, în primul rând.

Ei bine, avea dreptate în privinţa asta.

— Ca să ştii şi tu, am încercat să mă ascund de ei. Se îndreptau spre palat când m-au văzut. Mi-am ridicat privirea spre el. De ce crezi că erau aici?

— E o întrebare bună. Vânătorii nu prea au motiv să intre în Ţinuturile Umbrelor. M-a cercetat cu atenţie. Şi eşti sigură că ăsta erau acel gen de Stârvuri?

Am încuviinţat din cap, neliniştită. Nu se putea să fi fost atraşi de ceea ce făcusem în pădure, nu-i aşa? Apăruseră şi în noaptea aceea în Pădurea Întunecată de Ulmi, după ce îl vindecasem pe lupul *kiyou.* Dar cum ar fi putut să ştie?

Am mai luat o gură de whisky.

— Te-ai dus în morminte?

— Da.

— Ai descoperit cum au reuşit să scape din lanţuri?

— Cineva ar fi trebuit să îi elibereze cu mare grijă.

Am făcut ochii mari.

— Cine ar face aşa ceva?

— Gardienii mei sunt oameni buni, bărbaţi şi femei deopotrivă. Îmi sunt loiali. Mai mult chiar, nici unul dintre ei nu şi-ar dori măcar să încerce aşa ceva, deoarece ştiu că, dacă zeii ar reuşi să iasă, ar fi un dezastru, mi-a explicat el. Alţi zei le-ar urma exemplul, doar ca să vadă ce s-ar întâmpla. Se poate ca unul dintre ei să fi încercat să-l elibereze pe un anumit prizonier şi să se fi răzgândit, după care să fi pecetluit la loc mormântul. Ash a făcut o pauză, apoi a adăugat: Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat astăzi, sunt şanse mari ca aceia care au fost eliberaţi să fi năvălit asupra următoarei persoane care avea să deschidă mormântul.

— Deci îmi datorezi mulţumiri?

— N-aş merge chiar atât de departe.

Nici nu mă aşteptam.

Simţind că mă privea apăsat, m-am uitat la el. La fel ca Nektas, părea relaxat, însă emana o încordare ascunsă. M-am gândit la ce

conştientizasem înainte să apară Vânătorii şi la ce-mi spusese la lac despre Ţinuturile Umbrelor.

— De ce e totul atât de gri aici – cu excepţia Pădurii Roşietice? Nu a fost mereu aşa, nu?

— Nu, mi-a confirmat el. Însă Ţinuturile Umbrelor… sunt pe moarte.

Am simţit o apăsare în piept.

— Pentru că învoiala nu a fost îndeplinită?

S-a încruntat.

— Nu.

Am rămas surprinsă. Deci nu era ca Stricăciunea? Nu am apucat să întreb.

— Ce căutai în pădure, Sera? m-am întrebat Ash. Te-am avertizat în privinţa ei. Partea care duce spre oraş e sigură, se poate trece pe acolo, dar doar pe acolo. Nu ar fi trebuit să te duci în ea singură.

— N-am vrut să o fac, am zis eu, apoi am oftat. Nu a fost cu intenţie.

— Tu te-ai dus în pădure. Cum poţi să zici că nu ai făcut-o cu intenţie?

Nu-i puteam spune despre şoim.

— Nu e ca şi cum mi-aş fi propus să o fac.

— Ah, nu? m-a sfidat Ash. Pentru că am impresia că sunt foarte puţine lucruri pe care le faci fără un scop anume.

M-am enervat.

— Şi eu am impresia că ştii foarte puţine lucruri despre mine dacă ţi se pare că aşa e, am spus eu. Ţin să te anunţ că fac multe lucruri fără un scop anume.

— Mda, a zis el cu voce tărăgănată şi buzele zvâcnindu-i, mă simt mai liniştit acum.

— Mă rog! Nu m-aş fi aflat acolo dacă… M-am oprit. Eram plictisită şi sătulă să fiu prinsă în locul ăsta.

— Prinsă? Ai toate astea la dispoziţia ta, a zis el, întinzându-şi

mâinile. Poţi merge unde vrei tu în palat…

— Mai puţin în biroul tău, am rostit eu fără să vreau, doar din vina afurisitului de whisky.

Privirea i s-a oţelit, devenind tăioasă.

— Nu ştiu dacă ai petrecut mult timp prin bibliotecă, însă nu e cel mai captivant loc din lume, am adăugat rapid.

— Şi crezi că biroul meu e mai captivant?

Am forăit ca un purceluş.

— Sunt convinsă că a fost de curând, am spus, ridicând paharul, dar dându-mi seama că terminasem whisky-ul.

— Ce vrea să însemne asta? m-a întrebat, în timp ce eu m-am aplecat spre noptieră.

Mi-a luat paharul şi l-a pus deoparte.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios? Sunt convinsă că biroul tău a fost *foarte* captivant şi încântător.

Ash s-a lăsat pe spate, râzând gutural.

— Fir-ar să fie!

— Ce e?

Am apucat marginea cearşafului care mi se aduna în poală.

— Eşti geloasă.

Am simţit cum mi se încălzeşte gâtul.

— Îmi pare rău, dar n-am auzit bine ce-ai spus.

A râs din nou, dar s-a oprit mult prea repede şi s-a aplecat spre mine.

— Chiar eşti geloasă. De-aia ai intrat în afurisita aia de pădure.

— Poftim? Nu de-aia m-am dus acolo.

— Ba pe naiba!

Am făcut ochii mari, şi furia s-a amestecat cu stânjeneala şi, din păcate, cu whisky-ul.

— Ştii ce? Fie! Da. Eram geloasă. Ai fost prea ocupat ca măcar să-mi vorbeşti mai mult de cinci secunde în ultimele zile, lăsându-mă singură, ca întotdeauna. Să mă plimb prin curte singură. Să cinez

singură. Să mă culc singură. Să mă trezesc singură. Încep să mă întreb ce-am făcut în viaţa asta de merit să fiu *mereu* singură.

A făcut ochii mari, surprins. Îi spuneam doar lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le împărtăşesc. Nu era o prefăcătorie. O uneltire. Era adevărul, şi nu m-am putut stăpâni.

— Singura dată când văd pe cineva e când unul dintre gardienii tăi încearcă să mă urmeze discret sau când cineva îmi aduce de mâncare.

Ash rămăsese cu gura căscată, şi nu ştiam de ce, nici nu-mi mai prea dădeam seama de ce spuneam mai exact. Eram ca un vulcan care a erupt.

— Aşa că, da. Sunt prinsă aici, din nou, singură, în timp ce viitorul meu *soţ e* ocupat făcând cine ştie ce cu o zeiţă primitivă care s-a purtat al naibii de familiar cu tine. Aşa că, sigur, eram geloasă. Eşti fericit acum? Amuzat? Oricum, toate astea sunt atât de-al naibii de irelevante, încât nici măcar nu e nimic amuzant.

S-a holbat la mine.

— De ce ai crede că meriţi să fii singură?

Dintre toate lucrurile pe care le spusesem, *asta* îi captase atenţia?

— Nu ştiu. Spune-mi tu. Eu n-am idee. Poate că pur şi simplu e ceva în neregulă cu mine. Poate că personalitatea mea e respingătoare, am spus şi-am dat să mă ridic de pe perne. Adică, sunt obositoare şi am gura mare…

— Staaai!

Ash s-a mişcat, punându-şi mâna de cealaltă parte a piciorului meu.

Nu mă puteam mişca de trunchiul lui, decât dacă voiam să încerc să-l dau la o parte.

— Poţi să rămâi aşezată?

— Nu vreau să rămân aşezată. *Urăsc* să stau nemişcată. Trebuie să mă mişc. Sunt obişnuită să mă mişc, să fac ceva în afară de absolut nimic, m-am răstit eu. Şi nici măcar nu vreau să vorbesc

despre asta. Sunt convinsă că nici tu, din moment ce eşti atât de ocupat…

— Nu sunt ocupat acum.

— Nu-mi pasă.

Ochii i s-au înflăcărat.

— Atunci, poate că ai vrea să ştii că nu îmi place nici măcar o clipă petrecută în prezenţa lui Veses.

— Serios? Am râs sec, înecăcios, ceea ce mi-a provocat o durere în spate. E frumoasă.

— Şi? Ce importanţă are când e la fel de otrăvitoare ca o viperă? Nu doar că nu am încredere în ea, dar nici nu-mi place de ea. E… Maxilarul i s-a încleştat din nou. E îngrozitoare.

— Atunci, de ce a venit?

„De ce ai lăsat-o să te atingă?" Am reuşit cumva să nu-l întreb şi ultima parte, slavă zeilor.

— Ştii deja. A auzit că mi-am luat o consoartă şi era curioasă.

— De ce i-ar păsa?

— Ţie de ce îţi pasă?

Am închis gura.

Eather-ul s-a aprins în spatele pupilelor lui, şi, preţ de o clipă, nu a spus nimic.

— N-am vrut să te fac să te simţi… singură aici. Nu ştiam dacă aveai sau nu nevoie de spaţiu şi le-am spus celorlalţi să-ţi dea timp. Asta a fost vina mea. Era mai aproape acum, iar mirosul lui mă tachina. Însă te-am evitat, într-adevăr.

Am simţit brusc un gol în stomac.

— Nu prea e nevoie să-mi confirmi ce am spus.

— Nu din cauză că eşti obositoare sau pentru că ai gura mare. De fapt, sunt trăsături care mi se pare straniu de… ispititoare, a spus el.

— Cărui om întreg la minte i s-ar părea ispititoare?

— O altă întrebare bună, a replicat Ash, iar eu m-am încruntat. Dar te-am evitat pentru că, atunci când petrec mai mult de câteva

minute în prezenţa ta, interesul meu faţă de tine îmi eclipsează orice brumă de judecată. Şi asta este o distragere – o complicaţie – pe care nu mi-o permit.

Mi-a săltat inima-n piept – o emoţie stranie pe care nu o înţelegeam.

— Ba pe naiba!

— Chiar crezi asta?

— Nu ştiu ce cred, însă ştiu că vorbele nu înseamnă nimic. L-am privit drept în ochi, neştiind dacă vorbeam aşa din pricina datoriei pe care o aveam de îndeplinit sau mânată un alt sentiment la fel de îngrozitor. Aşa că, după cum am mai spus, când vine vorba despre *interesul* tău, e doar gura de tine, *Nyktos.* Asta am…

Ash s-a mişcat atât de repede! Mi-a cuprins obrazul cu o mână şi m-a sărutat înainte să apuc să inspir. Sărutul lui nu era deloc moale şi dulce sau lent. Şi-a răsfirat degetele peste faţa mea. Sărutul lui m-a înfierat în doar câteva secunde, iar eu i-am răspuns fără ezitare, fără să mă gândesc. L-am apucat de partea din faţă a tunicii şi l-am sărutat la fel de înverşunat.

S-a cutremurat şi s-a ridicat, sprijinindu-şi greutatea în cealaltă mână, încălecându-mă. Trupurile nu ni se atingeau, dar m-a ţintuit acolo, proptită pe grămăjoara de perne, într-un vârtej de simţiri. Şi-a trecut limba peste a mea şi a gemut tare, primitiv, când i-am răspuns.

Şi-a ridicat capul, gâfâind.

— Ştii care e partea cea mai grea, *liessa?* Nici măcar nu ştiu de ce mă împotrivesc acestei nevoi. M-ai vrea, nu-i aşa?

— Da, am şoptit eu fără să simt un dram de ruşine sau de vină.

Era adevărul şi dacă nu am fi avut de împlinit o învoială, şi dacă nu aş fi avut o datorie de dus la capăt. Şi asta ar fi trebuit să mă îngrozească.

— Şi eu te vreau, a zis el, cu buzele lipite de ale mele.

M-am cutremurat când şi-a plimbat vârfurile degetelor peste gâtul meu şi peste umăr.

— Şi m-ai avea.

Şi-a trecut degetele de-a lungul deschizăturii halatului, peste sânul meu.

— *Da.*

— Atunci, de ce nu putem? Mi-a cuprins sânul cu palma, trecându-şi degetul mare peste sfârcul întărit. Nu e obligatoriu să complice lucrurile. Ba probabil ar uşura învoiala dintre noi, a gândit el cu voce tare, coborându-şi mâna de pe sânul care îmi zvâcnea, pe abdomenul meu. Poate că atunci nu ar trebui să-mi mai fac griji că vei hoinări prin Pădurea Roşiatică.

— Nu m-am dus intenţionat, am zis eu, pulsul bătându-mi cu putere.

— Nu. Doar neintenţionat.

M-a muşcat uşor de buze, vârându-şi mâna între cele două jumătăţi ale halatului. Am icnit când i-am simţit pielea rece pe partea de jos a abdomenului.

— Depărtează-ţi picioarele pentru mine, *liessa.*

M-am supus.

— Va fi singura dată când vei face ceea ce-ţi cer fără să te împotriveşti?

— Probabil că da.

Ash a chicotit, sunetul tachinându-mi buzele, iar degetele-i reci i-au alunecat între coapsele mele, făcându-mă să icnesc.

— Fir-ar, a zis el, răguşit, trecându-şi buzele peste ale mele. Eşti atât de splendid de udă.

Şi-a trecut lent degetul prin umezeală, cu mişcări tachinatoare, apoi m-a pătruns cu el. Am gemut, apucându-l de cămaşă.

— Şi sunetele pe care le scoţi sunt splendide. Ca un cântec.

M-am cutremurat când a început să-şi mişte degetul. Am dat să-mi mişc şoldurile, dar s-a oprit.

— Nu o face! Şi-a ridicat capul şi a aşteptat să deschid ochii. Nu te mişca, *liessa.* M-a pătruns din nou cu degetul, cât de adânc se putea. Poate că te simţi bine, însă trupul tău a trecut prin multe

astăzi.

— Nu cred că pot să stau nemişcată. Mi-a vibrat sângele-n vene când şi-a trecut degetul mare peste mănunchiul de nervi.

— Atunci, ne oprim. Ash m-a privit drept în ochi şi a adăugat un deget, întinzându-mi carnea. Nu vei termina pe degetele mele, iar eu nu-ţi voi simţi din nou gustul. Nu vrei să mă opresc, nu-i aşa?

— Nu, am zis eu, strângându-i tunica în pumni.

— Atunci, nu te mişca.

Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, l-am privit lăsându-se pe spate. Şi-a plecat lent privirea peste pieptul care mi se umfla şi dezumfla scurt, spre locul în care halatul se desfăcuse în dreptul buricului. Îmi vedea cea mai intimă parte, şi nu se compara cu noaptea de pe ţărmul lacului scăldat în lumina lunii, nici măcar cu seara aceea din odaia pentru îmbăiat când stătuse în spatele meu. Aici, nimic nu mai era ascuns vederii. Nu că aş fi vrut să fie. Nici măcar pentru că eram întru totul la mila lui şi încercam din răsputeri să stau nemişcată, în timp ce şi-a mişcat degetele tot mai repede, rotindu-şi degetul mare peste mănunchiul de nervi ce zvâcneau. L-am văzut privindu-se – cum îşi afunda degetele lungi şi alunecoase între coapsele mele depărtate. Nu mai văzusem nicicând ceva atât de… erotic.

Trupul mi s-a încordat, şi am gemut uşor. Şoldurile mi-au zvâcnit, iar Ash m-a apucat strâns de ele, nelăsându-mă să mă mişc. M-am cutremurat.

— Aşa, a rostit el aproape gutural, un ton pe care nu-l mai auzisem la el. Te simt.

Privirea lui lacomă mi-a pârjolit pielea, preschimbându-mi sângele într-un foc lichid. Fiecare părticică a trupului a părut să mi se încordeze în acelaşi timp. Şi-a mişcat cu putere degetele în mine, şi am început să tremur. A gemut răguşit când m-am cutremurat, pierdută în valurile de plăcere, şi capul mi-a căzut din nou pe spate. M-a străbătut o senzaţie de extaz, relaxându-mi muşchii încordaţi şi limpezindu-mi gândurile. Nu m-am preschimbat în nimic, nu în felul

acela pe care îl ştiam dureros de bine. Nu în sensul acela care mă făcea să mă simt singură, nevrednică şi inumană. *Eu.* Oricine aş fi fost eu. Însă eram prezentă, iar atingerea uşoară a buzelor lui Ash pe ale mele mi-a amintit de asta.

Eram încă acolo şi când şi-a retras mâna din mine şi a ridicat-o. I-am întrezărit colţii când şi-a vârât degetele în gură. Tot corpul meu a reacţionat, încleştându-se.

A zâmbit larg când şi-a lăsat mâna jos şi s-a aplecat spre mine, sărutându-mă, de data aceasta încet, lent. Săruturile acelea superficiale, aproape şovăielnice, aveau o *dulceaţă* aparte. Însă erau şi păcătoase, pentru că mi-am simţit propriul gust pe buzele lui.

M-am lăsat tot mai pe spate pe perne, cu trupul ca o cârpă. Şi-a desprins buzele de pe ale mele. Mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Treizeci şi şase.

Am deschis ochii.

— Poftim?

— De pistrui, a zis el, cu obrajii… mai rozalii ca de obicei. Ai 36 de pistrui pe faţă.

Senzaţia aceea stranie, ca un zbârnăit, mi-a cuprins pieptul.

— Chiar i-ai numărat?

— Da. Ash s-a lăsat pe spate. I-am numărat în prima zi când ai ajuns. I-am numărat din nou, ca să mă asigur că aşa e. Aşa e. Mi-a legat la loc cordonul halatului. Sper că nu mai ai îndoieli când vine vorba despre interesul meu faţă de tine.

— Nu mai am.

— Bine.

Şi chiar era bine. Ar fi trebuit să mă simt bine. Era cu adevărat atras de mine. Era un pas în direcţia pe care trebuia să o urmez. Şi totuşi, m-am simţit neliniştită.

Şi-a ridicat privirea spre mine, iar învolburarea lentă a *eather*-ului din ochii lui aproape că m-a hipnotizat.

— Trebuie să mă curăţ şi să mă schimb.

M-am încruntat şi am dat să-l întreb de ce, dar chiar atunci s-a ridicat şi am văzut că pantalonii îi erau mai închişi la culoare în dreptul şoldului şi al pelvisului. Materialul părea umed. Oare… terminase? L-am privit brusc în ochi. Nu-l atinsesem. Nici măcar el nu se atinsese singur.

A zâmbit pieziş cu buzele-i pline.

— După cum am zis, sper că nu te mai îndoieşti de interesul meu.

N-am ştiut ce să spun când l-am privit îndreptându-se spre uşa dintre odăile noastre. Ash s-a oprit şi s-a uitat spre mine.

— Mă voi întoarce.

Nu am spus nimic când a răsucit piedica de la mâner şi a deschis uşa, dispărând în întunericul din odăile lui. L-am privit mută cum închide uşa, gândindu-mă că era straniu că odăile noastre erau despărţite de o încuietoare şi de o placă de lemn mult prea subţire.

Am închis ochii şi m-am afundat în perne. Nu credeam că avea să se întoarcă şi, în clipa de faţă, probabil aşa era cel mai bine. Nu mă simţeam… în apele mele. Probabil de la whisky şi de la ce-o fi fost în poţiunea aceea.

Câteva clipe mai târziu, am auzit clichetul uşor al unei uşi şi am deschis ochii. Am privit într-acolo, şi toate gândurile mi-au pierit când l-am văzut pe Ash.

Se curăţase şi se schimbase şi era îmbrăcat acum cu pantaloni negri lejeri şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate şi gulerul desfăcut. Avea părul umed şi dat la o parte de pe faţa lui cu trăsături izbitoare.

Şi se întorsese. Aşa cum spusese că avea să facă.

Inima a început să-mi bată cu putere, repede.

Ash s-a oprit lângă pat.

— Ştiu că ar trebui să te odihneşti. Ştiu că ar trebui… să te las să te odihneşti, dar… A tras adânc aer în piept. Dacă nu te deranjează, aş vrea să fiu lângă tine. Atâta tot. Doar să stau lângă tine.

Cu gâtlejul uscat şi noduri în stomac, am încuviinţat din cap.

— Mie îmi convine.

Mi s-a părut că nu s-a mişcat o veşnicie şi m-am întrebat dacă cumva crezuse că aveam să-l refuz. Apoi s-a întins lângă mine. Stătea pe o parte, cu faţa spre mine, şi se poate să mi se fi tăiat răsuflarea când m-a privit în ochi.

— Eşti bine? a întrebat el după câteva momente.

— Da, am rostit eu răguşit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti sigură?

— Mda.

A zâmbit larg.

— Pari încremenită.

— Da?

— Da.

— Nu intenţionat. M-am îmbujorat. Doar că… Nu m-am mai culcat cu cineva până acum.

— Zău? m-a întrebat el cu scepticism în voce. Am presupus că ai făcut-o.

— Nu… *Stai aşa.* Am făcut ochii mari. Te referi la sex? Da. Aia am făcut. M-am crispat. Te deranjează cumva?

— Nu. A râs, punându-şi o mână între noi. Atunci, la ce te referi?

— Mă refer că nu am stat niciodată în pat cu cineva. Pentru somn sau odihnă, am explicat eu. Niciodată.

— Nici eu.

Avea ochii de un gri-deschis, *eather-ul* pulsând înăbuşit în spatele pupilei.

— Nu ai dormit lângă cineva?

— Nu am făcut asta. Sau orice altceva, sincer să fiu. Nu cu Veses. Nici cu altcineva. Nu *m-am mai culcat* cu nimeni până acum.

Deşi bănuisem că nu prea avea experienţă, din pricina a ceea ce spusese la lac, tot am fost şocată. Mă aşteptasem totuşi să aibă *ceva* experienţă.

— De ce? am întrebat eu şi m-am înfiorat numaidecât. Îmi pare rău! Probabil nu mă priveşte…

— Ba eu cred că te priveşte, a spus el, şi am simţit din nou acel vârtej straniu în piept. Mi-a apucat cosiţa care îmi picase peste braţ. Nu ştiu. Pur şi simplu, nu am permis… să se ajungă până aici. Mi s-a părut prea riscant să mă apropii de cineva.

O mâhnire tăioasă mi-a spintecat pieptul, nedorită, însă prezentă. Se poate să fi fost din pricina celorlalţi zei primitivi, dar eu credeam că avea mai degrabă de-a face cu ce păţiseră părinţii lui.

M-am gândit la zeii ţintuiţi pe zid.

M-am gândit la faptul că Nektas era singurul pe care îl auzisem spunându-i Ash. Nu ştiam dacă asta însemna sau nu ceva, dar spusese că era riscant să se apropie de *cineva.*

— Ai prieteni, am spus eu. Ector? Rhain? Saion…

M-a privit, trecându-şi degetul mare peste cosiţa mea.

— Sunt gardieni loiali. Am încredere în ei.

Eram gata să pun rămăşag că, deşi îl numise pe Lathan prieten, probabil era un simplu cuvânt pentru el – fără o însemnătate aparte. M-a usturat gâtlejul în timp ce m-am holbat la cicatricea de pe bărbia lui. Viaţa lui părea la fel de plină de singurătate precum a mea.

Şi poate că de aceea l-am întrebat. O întrebare al cărei răspuns nu eram convinsă că voiam să îl aflu, chiar dacă aveam nevoie să ştiu.

— De ce îţi asumi acest risc acum?

Şi-a ridicat pleoapele cu gene dense şi m-a ţintuit cu ochii-i ca oţelul.

— Pentru că se pare că nu reuşesc să mă înfrânez, deşi ştiu că ar trebui. Deşi ştiu că probabil voi sfârşi urându-mă pentru asta. Deşi probabil şi tu vei sfârşi urându-mă.

Capitolul 31

— Ai să reuşeşti! a strigat Aios, cu mâinile împreunat sub bărbie. Doar sari!

Dragoninul negru-movuliu se balansa pe marginea bolovanului, cu aripile ca de piele bătucită arcuite în sus. Mi-am ţinut respiraţia când Reaver a sărit, înălţându-şi aripile. Sub bolovan, Jadis, cu trupul ei verde cu maro, s-a învârtit entuziasmată în cerc. Reaver s-a înclinat instabil, iar eu şi Aios am înaintat, însă a planat pe deasupra noastră cu un tril victorios.

— Slavă zeilor, am bombănit eu, răsuflând apăsat când s-a înălţat şi a planat. L-am privit pe Reaver zburând, temându-mă că avea să pice fără motiv. Nu cred că am fost vreodată mai stresată ca acum.

Aios a râs uşor, dându-şi o şuviţă de păr de culoarea cuprului peste umăr.

— Şi eu la fel. S-a uitat la mine. Cum te simţi astăzi?

— Sunt bine. Jadis a ciripit, străbătând degrabă curtea, împroşcând cu pământ gri, urmându-l pe Reaver. Mi-am plecat privirea spre braţul meu. Zgârieturile abia de se mai văd.

— Ai noroc că ai primit antidotul la timp, a zis Aios, privindu-i pe dragonini. Câteva minute în plus, şi se poate să fi fost prea târziu.

Am încuviinţat din cap absentă, gândindu-mă numaidecât la odaia mea şi la Ash. M-au străbătut tot felul de emoţii. De la bâzâitul acela straniu, la o nelinişte profundă. Noaptea trecută adormisem lângă el. Nu ştiam exact când se întâmplase. Se aşternuse tăcerea între noi în timp ce el continuase să se joace cu cosiţa mea. Nu ştiam cât rămăsese lângă mine. Plecase deja când m-am trezit eu, însă mirosul lui se simţea în continuare pe perne şi cearşafuri. M-am gândit că poate îşi petrecuse toată noaptea cu mine.

Ceea ce era un semn bun, ba chiar grozav.

M-am muşcat de buza de jos, întorcându-mă din nou spre Aios şi dragonini. Zeiţa îşi făcuse apariţia în dimineaţa aceea, aducând

micul dejun – pe care l-am servit împreună în odăile mele. După aceea, m-a întrebat dacă voiam să merg cu ea la plimbare. Sfârşisem cumva aici, cu dragoninii, şi m-am întrebat dacă Ash avea ceva de-a face cu asta. Dacă-i spusese cumva lui Aios că nu aveam nevoie de spaţiu. Nu am întrebat, deoarece mi s-a părut că ar fi fost o conversaţie cam stranie. În plus, încă nu-mi venea să cred că recunoscusem că mă simţeam de parcă aş fi făcut ceva ca să merit să fiu singură.

Al naibii whisky!

Jadis a zbughit-o prin curte, aparent încercând să prindă suficientă viteză ca să decoleze, lucru pe care îl mai încercase deja de câteva ori. Aios s-a dus după ea, în timp ce Reaver a aterizat puţin cam dur lângă bolovan. M-a privit de la câţiva paşi distanţă, cu ochii mijiţi. Părea gânditor, aproape precaut. Mi-am întins mâna spre el, în timp ce Jadis îl privea de după piciorul meu. Reaver şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a strâns aripile.

— Nu prea ai încredere în ceilalţi, aşa-i? am zis eu, coborându-mi mâna şi gândindu-mă din nou la ziua de ieri.

Am privit-o din nou pe Aios. O apucase pe Jadis de braţ, îndepărtând-o pe dragonină de bolovanul prea înalt pentru ea.

— Te pot întreba ceva?

— Sigur.

— Are legătură cu zeiţa primitivă, cu Veses, am spus eu, iar Aios s-a crispat puţin, în timp ce Reaver a decolat din nou. Mi s-a părut că nu o prea place nimeni pe aici, iar Ash a zis că e îngrozitoare. A avut, cumva, de-a face cu zeii ţintuiţi de zid?

O briză a străbătut curtea, înteţindu-se şi suflându-i şuviţele de păr când i-a dat drumul lui Jadis şi s-a îndreptat de spate.

— Nu, din câte ştiu eu, dar nu e… bine privită de mulţi din Ţinuturile Umbrelor. Poate fi destul de răzbunătoare când o înfurie sau o ignoră cineva, a zis Aios râzând încordat. Ai cunoscut vreodată pe cineva care se simte îndreptăţit să primească orice îşi doreşte? Aşa e Veses. Iar asta îi include şi pe oameni. Mulţi zei sau zeiţe s-ar

bucura să aibă parte de afecţiunea ei. Şi mulţi chiar o fac. S-a întors spre mine, dându-şi o şuviţă după ureche. Însă ea va face o obsesie pentru ceva ce consideră că nu poate avea. Şi se poate supăra foarte tare dacă nu reuşeşte să obţină acel ceva.

— Şi îl vrea pe Ash? am presupus eu.

— Doar pentru că nu i-a acordat niciodată acel gen de atenţie, mi-a răspuns ea. Pentru ea, e o chestiune personală. Chiar dacă el nu a fost interesat de nimeni până să apari tu.

„Până să apari tu".

Stomacul mi s-a strâns în exact acelaşi moment în care inima mi-a săltat în piept. Am ignorat ambele reacţii.

— A rănit pe cineva pentru că nu era interesat de ea?

— Nu cred, însă îi poate… îngreuna situaţia. Deşi mulţi nu o plac, are relaţii, a zis ea, încruntându-se. Ştii ce? Nu cred că a fost mereu aşa. Cel puţin, aşa am auzit. Când eram mică, Mycella mi-a spus poveşti despre Veses – despre cât de darnică şi de binevoitoare era, împărţind noroc şi zeilor, şi muritorilor, până şi celor care nu-i ceruseră aşa ceva. E foarte bătrână. A trecut de mult de momentul în care ar fi trebuit să se odihnească, aşa că nu ştiu dacă firea ei nu are cumva de-a face şi cu faptul că a dus o viaţă atât de lungă.

Două lucruri mi-au atras atenţia.

— Mycella? Te referi la mama lui Ash?

A încuviinţat din cap, zâmbind uşor, trist.

— Eram rude îndepărtate. Verişoare, cum ar zice muritorii. Una dintre mătuşile sau unul dintre unchii ei era de la curtea din Kithreia. Eram foarte tânără când a fost ucisă.

Oare de aceea se simţea în siguranţă aici? Pentru că era înrudită cu Ash? Mi-am plecat privirea când Jadis s-a urcat pe piciorul meu.

— Ce înseamnă să se odihnească? Adică, să adoarmă?

— În cazul unora, da. În cazul altora, e mai mult un soi de pensionare. Vezi tu, zeii primitivi pot fi fără sfârşit, iar o astfel de durată de viaţă este de neînţeles pentru majoritatea zeilor. Chiar

dacă unii dintre ei, câţiva, au devenit atât de puternici încât şi ei sunt fără sfârşit. Iar o perioadă atât de lungă… poate strica mintea, a zis Aios, încrucişându-şi braţele peste piept şi privindu-l pe Reaver planând. Să priveşti cum lumea se prăbuşeşte şi e reconstruită în jurul tău, de nenumărate ori. Să vezi mereu aceleaşi lucruri. Să nu te mai surprindă nimic şi să te obişnuieşti atât de mult cu pierderea, încât să nu mai fii încântat nici măcar de ideea de dragoste.

Mi s-a făcut pielea de găină pe sub tunica neagră pe care o purtam, şi am încercat să îmi închipui cum ar fi fost una ca asta. Să trăieşti atât de mult încât să fi văzut totul.

— Cu cât un zeu primitiv sau un zeu obişnuit trăieşte mai mult, cu atât creşte riscul să devină mai mult *eather* decât persoană. Unii se descurcă mai bine decât alţii cu timpul fără sfârşit, dar, în cele din urmă, ne afectează pe toţi. Sunt câteva moduri în care putem evita acest lucru. Unul dintre ele este să intri într-o stază profundă – să dormi. Însă foarte puţini au făcut asta, a spus ea. Cei care nu vor să doarmă pot intra în ceea ce noi numim Arcadia, un loc care seamănă cu Vâlceaua. O grădină, să zicem aşa. Aici, o persoană poate trece prin Ascensiune şi un zeu primitiv îşi poate găsi liniştea.

— E cumva… un alt tărâm? am întrebat eu, iar Jadis s-a întins, punându-şi o labă pe piciorul meu.

Nu aveam idee ce făcea dragonina.

Aios a încuviinţat din cap.

— Însă Veses nu poate face asta. Nici unul dintre ei nu poate.

Am dat să întreb de ce, dar am văzut-o privind dincolo de mine, spre palat. Un zâmbet i s-a creionat pe trăsăturile sumbre.

— Bele.

Am privit peste umăr şi am văzut două siluete străbătând curtea, ambele înveşmântate în tunici negre cu cusături argintii pe guler şi piept.

Cea care am presupus că era Bele era înaltă şi slabă, cu pielea de un maroniu-auriu ce îmi amintea de nisipul scânteietor de pe ţărmul Mării de Lână. Părul de culoarea miezului nopţii îi atârna într-

o cosiţă groasă peste umăr. Avea trăsături izbitor de tăioase şi ochii de o nuanţă maronie-aurie în care strălucea *eather.* Avea o sabie scurtă prinsă la şold, iar deasupra umărului i se zărea un arc.

Lângă ea se afla un bărbat cu pielea de un maroniu-închis, înveşmântat într-o tunică fără mâneci croită pe mărimea pieptului şi a umerilor lui laţi. Avea părul închis la culoare tuns scurt. Trăsăturile lui frumoase şi mina-i nepăsătoare îmi păreau cunoscute.

Aios a zâmbit şi mai larg pe măsură ce s-au apropiat. Bărbatul a privit spre mine, în timp ce Bele a îmbrăţişat-o scurt şi cu putere pe Aios.

— Mă bucur să te văd! a spus Aios, dându-se în spate şi apucând-o pe Bele de braţe. Ai fost plecată atât de mult timp, încât am început să-mi fac griji.

Zeiţa cu părul închis la culoare a râs.

— Ştii bine că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Îmi fac griji pentru voi toţi când sunteţi plecaţi, a spus Aios, pe un ton mai puţin bucuros, lăsându-mi impresia că spunea adevărul.

— Primesc şi eu o îmbrăţişare? a întrebat bărbatul când Bele s-a dat în spate, iar ochii căprui-închis îi străluceau de la *eather.*

— Doar ce ne-am văzut azi-dimineaţă, Rhahar, a zis Aios ridicând dintr-o sprânceană, iar eu am recunoscut numaidecât numele. Era unul dintre zeii care verificaseră mormintele împreună cu Ash. Dar chiar vrei să te îmbrăţişez?

— Nu neapărat.

Aios a izbucnit în râs, dar s-a dus oricum spre zeu şi l-a îmbrăţişat la fel de strâns. Cu braţele pironite pe lângă corp, mi se părea că zeul nu se simţea deloc în largul lui, şi am zâmbit fără să vreau, în timp ce Jadis a sărit în sfârşit de pe piciorul meu şi s-a dus agale spre Bele.

— Salutare, Jadis-Gonguţă, a zis Bele, aplecându-se şi mângâind-o sub bărbie.

— Fir-ar să fie, ăla e Reaver? a întrebat Rhahar, mijind ochii,

ridicându-şi privirea spre cerul şters presărat cu stele.

— Da, a zis Aios, privind peste umăr, în timp ce Reaver zbura în cercuri pe deasupra Meterezelor. Azi s-a prins, în sfârşit, cum se face.

— Tu trebuie să fii ea, a zis Bele.

Mi-am mutat privirea de la Reaver şi m-am uitat la ea. M-a studiat curioasă.

— Viitoarea noastră consoartă.

Mi s-a tăiat uşor răsuflarea, dar am încuviinţat din cap.

— Aşa se pare.

Bele a zâmbit scurt, apoi şi-a dus mâna dreaptă la piept şi s-a înclinat din talie. Gestul m-a buimăcit. Nu o mai făcuse nimeni.

— Nu trebuie să faci asta, am spus eu când s-a îndreptat de spate. Adică, nu sunt consoarta încă. Îmi poţi spune Sera.

— Doar pentru că nu e încă oficial nu înseamnă că nu meriţi respectul cuvenit statutului pe care îl ai, a zis Bele şi apoi s-a întors încet spre Rhahar.

Rhahar s-a încruntat.

— Ce e?

A ridicat din sprâncene şi a arătat spre mine cu unghia-i lucioasă vopsită cu negru. M-am crispat şi am simţit cum mă îmbujorez.

— Chiar nu e nevoie…

— Ba este, m-a întrerupt Bele, privindu-mă. Dacă noi nu îţi arătăm respectul care ţi se cuvine, nu o vor face nici celelalte curţi. Iar dacă ele nu te respectă, cel mai probabil nu vei supravieţui încoronării, fie că eşti sau nu consoarta zeului primitiv.

Am dat să spun ceva, dar chiar nu ştiam cum să răspund acelei afirmaţii deloc încurajatoare.

— Ştii ce? Are dreptate, s-a gândit Rhahar, privindu-mă cu atenţie. Deja s-a dus vestea despre tine în lung şi-n lat. Mulţi sunt foarte curioşi… şi nu înţeleg de ce Ash şi-ar alege o consoartă muritoare.

Tot nu ştiam ce să spun.

— În regulă, a zis Aios oftând. Această primă întâlnire e cât se poate de stânjenitoare.

— Dar e adevărul. Unii zei deja pariază pe cât va supravieţui, a zis Bele.

Am clipit lent de tot.

— Serios?

A încuviinţat din cap şi şi-a plecat privirea spre pumnalul din piatră de umbre pe care îl aveam prins la coapsă.

— Însă Rhahar mi-a spus că eşti o luptătoare.

Mi-am mutat privirea spre el şi am zărit-o pe Jadis ţopăind după Reaver, muşcându-l de coadă. Mi s-a părut cel mai straniu… şi cel mai adorabil lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Am auzit că le-ai ţinut piept zeilor îngropaţi, a zis el. Ştie să lupte.

— Bun, a zis Bele zâmbind, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Mda, am zis eu, clătinând din cap, se pare că încoronarea va fi distractivă.

Rhahar a râs aspru şi sec.

— Cu siguranţă va fi cumva.

Râsul lui mi s-a părut cunoscut. M-am uitat mai bine la el.

Trăsăturile mândre şi curbura ochilor îmi aminteau de…

— Eşti cumva rudă cu Saion?

A zâmbit uşor.

— Saion e vărul meu. Cel puţin, când îl revendic ca atare, mi-a răspuns el, cu o privire tăioasă. Apropo, mi-a spus ce ai făcut cu un bici.

Am făcut ochii mari.

Bele şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ce-ai făcut cu un bici. S-a uitat spre Aios. Tu ştii?

Aios a clătinat din cap.

— I-a vârât unui ticălos pe gât mânerul unui bici, a răspuns Rhahar, iar Aios s-a întors spre mine.

— Serios? a întrebat Bele, cu ochi scânteietori.

M-am foit.

— Da, aşa am făcut, dar a meritat-o.

Bele a zâmbit mai larg, în timp ce Jadis a cârâit jalnic când Reaver şi-a luat din nou zborul. Însă în privirea lui Bele se mai putea citi ceva. Un lucru pe care nu reuşeam să-l identific întru totul.

— Ce straniu ca o consoartă să aibă o fire atât de violentă.

M-am crispat.

— Cunoşti multe consoarte?

— Da.

— Muritoare?

A zâmbit încordat.

— Nu.

— Deci… Mi-am dres glasul. Ce-i drept, nu ştiu prea multe despre Câmpiile Elizee şi despre cum funcţionează curţile, aşa că… ar trebui să mă îngrijoreze încoronarea?

Aios şi-a ţuguiat buzele.

— Ei bine…

Un ţipăt de avertizare m-a făcut să-mi întorc brusc atenţia spre dragonini. Reaver dădea înnebunit din aripi, încercând să coboare. Am simţit un gol în stomac. Jadis se balansa pe marginea bolovanului, ridicându-şi slab aripile-i transparente, înclinându-se peste margine.

— *Pe toţi zeii!* Am ţâşnit în faţă, reuşind să o apuc de coadă şi să o prind cu braţul pe după burtă. Cu inima bătându-mi cu putere, am strâns-o la piept, în timp ce ciripea înnebunită. Încă nu poţi zbura, i-am spus eu, fără să ştiu dacă mă înţelegea sau nu. Ţi-ai fi rupt o aripă.

Bele şi-a dus mâna la piept.

— Oh, în numele parcelor, mai că n-am făcut infarct.

— Infarct? Mie tocmai mi s-a derulat toată viaţa prin faţa ochilor, a zis Rhahar, părând tulburat, în timp ce Reaver a aterizat nesigur lângă bolovan. Nektas ne-ar fi jupuit de vii. După ce ne-ar fi

carbonizat.

Am făcut o grimasă închipuindu-mi scena şi m-am aplecat ca să o las pe dragonina care se zvârcolea pe jos. Reaver a venit imediat lângă ea, croncănind. Nu ştiu ce-i zicea, însă *nu* părea drăguţ. De cum i-am dat drumul, s-a izbit de dragoninul mai mare.

— Cred că v-aţi distrat destul afară, a zis Aios, ducându-se cu paşi apăsaţi după Jadis.

Inima încă îmi bătea cu putere când Bele mi-a spus:

— Ca să-ţi răspund la întrebarea despre încoronare, dacă ar trebui să fii îngrijorată… Răspunsul este da, mi-a zis ea, iar eu m-am întors spre ea. Şi dacă-mi permiţi un sfat? Orice s-ar întâmpla, nu te arăta înspăimântată.

Mă gândeam la sfatul pe care mi-l dăduse Bele în timp ce mă aflam în odaia mea, îmbrăcată doar cu un neglijeu, în vreme ce o femeie necunoscută îmi dădea târcoale cu un centimetru de croitorie.

Se numea Erlina. Era muritoare şi mi se părea a avea în jur de 30 de ani. O croitoreasă din Lethe. Şi venise ca să-mi ia măsurătorile. Nu doar pentru rochia pentru încoronare, ci şi pentru o garderobă care să includă mai mult decât articole împrumutate şi neasortate.

— Puteţi ridica braţul, Alteţă? a întrebat Erlina încet.

Amintindu-mi ce-mi zisese Bele, mi-am înăbuşit imboldul de a-i spune că nu trebuia să mi se adreseze atât de formal. Aveam de gând să rămân în viaţă îndeajuns de mult timp încât să-mi pot duce la capăt datoria, aşa că am ridicat braţul.

Am privit-o urcându-se pe un taburet mic pe care îl adusese cu ea şi întinzându-mi centimetrul de-a lungul braţului, în timp ce mânecile lungi ale bluzei ei de un albastru intens au fluturat.

Apoi s-a întors, notând măsurătorile într-un jurnal gros cu copertă de piele.

Am privit spre uşa închisă de la odaie, în spatele căreia ştiam că cel mai probabil se afla Ector. El mă adusese în odăile mele şi mă

anunţase că sosise croitoreasa. Nu îl văzusem încă pe Ash, iar când întrebasem unde era, mi se spusese că era la pilaştri.

Oare judeca suflete? Dacă da, cum era să ai o astfel de responsabilitate? Presiune. Mi-am închipuit că semăna mult cu momentele în care hotăram dacă să îmi folosesc sau nu darul.

— Celălalt braţ, mi-a zis Erlina. Când am ridicat dintr-o sprânceană, un zâmbet slab i s-a creionat pe trăsăturile delicate, aproape neastâmpărate. Că vă vine să credeţi sau nu, unii oameni au braţe şi picioare de lungimi diferite. Se întâmplă rar şi de obicei din pricina unei răni, dar mă gândesc că mai bine verific.

— În fiecare zi învăţăm ceva nou, am murmurat eu.

— Aceeaşi lungime, a zis Erlina, măsurându-mi rapid braţul.

A trecut apoi la umeri, despre care ştiam deja că probabil erau mai laţi decât ai celor mai multe domnişoare. Şi cu siguranţă mai laţi decât ai ei. Era mititică.

— Ştiaţi că laba piciorului e cam la fel de lungă ca antebraţul?

Am clipit doar.

— Serios?

M-a privit printre gene.

— Da.

— Ha! Mi-am privit antebraţul. Acum, vreau să verific dacă chiar aşa e.

— Cei mai mulţi vor să verifice când aud prima dată. A sărit de pe taburet şi s-a dus spre jurnal. Părul castaniu-închis pe care şi-l răsucise într-un coc înalt i-a alunecat puţin când s-a întors spre mine. Mi s-a spus că preferaţi pantaloni în locul rochiilor.

M-a străbătut un val de surprindere. Se părea că Ash îşi amintise din nou ce spusesem.

— Aşa este. Oare… M-am oprit înainte să-i zic zeului primitiv *Ash.* Oare Nyktos ţi-a spus asta?

— Da, săptămâna trecută, când a trecut pe la atelier, a răspuns ea, iar eu am simţit deodată un gol în stomac.

Săptămâna trecută. Aveam impresia că eram aici de mai multă

vreme, şi totuşi, parcă ieri am îngenuncheat în trăsură, în faţa lui Marisol.

— Aş fi venit mai devreme, dar am rămas în urmă cu desenele.

— E în regulă, am liniştit-o eu.

A zâmbit din nou, scurt.

— Mă voi apuca mai întâi de rochie, împreună cu câteva bluze şi veste, pentru că se croiesc mult mai rapid decât pantalonii. A dat să aşeze jurnalul pe masă, dar s-a oprit. Preferaţi pantaloni sau colanţi? Însă, înainte să răspundeţi, vreau să vă spun că în momentul de faţă port colanţi. A tras de materialul negru. Sunt aproape la fel de groşi precum pantalonii şi la fel de rezistenţi, însă mai confortabili şi mai moi. Puteţi să-i atingeţi.

Mi-am trecut degetele peste materialul surprinzător de elastic.

— Aş fi zis că sunt pantaloni. Colanţii cu care sunt obişnuită sunt mult mai subţiri.

— Şi probabil nu prea opaci, a adăugat ea, iar eu am încuviinţat din cap. De aceea am petrecut dezgustător de mult timp căutând un material la fel de eficient ca acela pentru pantaloni. Ai fi crezut că, la câţi croitori şi croitorese sunt în toate tărâmurile, ar fi confecţionat până acum colanţi mai funcţionali. Nu că ar fi ceva în neregulă cu pantalonii, dar, personal, prefer o betelie care să nu-mi lase urme pe piele.

Am zâmbit larg.

— Colanţi să fie, atunci.

— Perfect.

A sărit din nou pe taburet.

Pe când mi-a trecut centimetrul pe sub braţe, ca să îmi măsoare pieptul, m-am gândit din nou la ce îmi spuseseră Rhahar şi Bele. Dacă se dusese deja vestea prin celelalte curţi că Ash îşi alesese o consoartă muritoare, oare auziseră şi oamenii din Lethe?

Şi ce părere aveau despre asta?

Mi-am spus că nu îmi păsa, deoarece nu avea importanţă. Nu aveam să fiu cu adevărat consoarta lui. Responsabilităţile mele erau

faţă de Lasania. Eram regina lor, chiar dacă nu aveam să port niciodată coroana. Dar am întrebat oricum, pentru că… ei bine, nu m-am putut abţine.

— Au auzit despre dumneavoastră, a zis Erlina şi a coborât de pe taburet, ca să noteze numerele. Desigur, mulţi sunt curioşi. Nu cred că se aştepta cineva ca Alteţa Sa să îşi aleagă o consoartă muritoare.

— E de înţeles.

— Dar sunt entuziasmaţi. Poate că *încântaţi* ar fi un cuvânt mai bun. Şi onoraţi, a adăugat repede Erlina, cu o urmă de roz pe obrajii ei maroniu-aurii. Şi-a dus jurnalul la piept. Sunt mulţi muritori în Lethe, mi-a explicat ea, surprinzându-mă din nou. Faptul că Alteţa Sa şi-a ales o consoartă muritoare ni se pare multora un soi de… recunoaştere. De parcă, deşi e zeu primitiv, ne consideră egalii lui – şi… ei bine, nu sunt mulţi ca el. Mulţi abia aşteaptă să vă cunoască oficial.

Pieptul mi s-a strâns într-un mod straniu, şi am încuviinţat din cap. Nu voiam să mă gândesc că Ash îi considera pe muritori egalii lui. Nu pentru că mi se părea ridicol, ci pentru că, de fapt, credeam că într-adevăr aşa era.

Mi-am dres glasul.

— Şi sunt încântaţi că se căsătoreşte?

— Desigur. A zâmbit şi mai larg. Vrem să vedem că trăieşte – că e fericit.

Mi s-a strâns stomacul.

— Oamenii din Ţinuturile Umbrelor… îl respectă?

S-a încruntat uşor, apoi a priceput.

— Probabil vă e greu să credeţi că am ajuns să ţinem la zeul primitiv al morţii. Înainte să vin în Ţinuturile Umbrelor, şi eu aş fi râs de o astfel de idee…, a spus ea, şi o umbră i-a străbătut chipul când şi-a plecat bărbia şi a venit lângă mine. Dar pe atunci nu ştiam multe lucruri. În orice caz, Alteţa Sa ne e loial, mi-a zis, privindu-mă cu ochii-i căprui, iar noi îi suntem loiali lui.

Mi-au venit în minte numeroase întrebări în legătură cu ce mi-a spus, şi pieptul mi s-a umplut de o senzaţie de nelinişte.

— De unde… vin eu, nu erau mulţi care să respecte coroana. Nici nu aveau de ce.

M-a cuprins cu centimetrul pe după mijloc.

— De unde eşti? am întrebat eu.

A mutat centimetrul pe şolduri.

— Terra.

Nu ştiam prea multe despre Terra, în afară de faptul că era formată preponderent din terenuri cultivate şi nici pe departe la fel de multe oraşe ca Lasania.

— Locuieşti aici de multă vreme?

— Presupun că depinde de ce înseamnă *multă vreme* pentru fiecare, mi-a răspuns ea, ducându-se să noteze măsurătorile. Am plecat din tărâmul muritorilor când aveam 18 ani, dar am venit în Ţinuturile Umbrelor abia pe când mă apropiam de 19. De atunci sunt aici, deci de… treisprezece ani.

— Unde ai fost înainte să vii aici?

A îngenuncheat, întinzând centimetrul de-a lungul piciorului meu.

— La curtea din Dalos.

Am făcut ochii mari.

— Ai fost în Oraşul Zeilor? Cu zeul primitiv al vieţii? Nu ştiam că sunt şi muritori acolo… Adică, în afară de Aleşi.

— Nu sunt, a spus ea, oprindu-se preţ de o clipă. Cel puţin, nu erau pe când am fost eu acolo.

Confuză, am simţit atingerea rece a centimetrului pe interiorul coapsei.

— Atunci, cum ai…

M-am oprit.

— Am fost Aleasă.

M-am holbat la ea, uluită preţ de o clipă.

— Ai fost?

Erlina a încuviinţat din cap.

— Şi nu mai eşti? Nu ai făcut Ascensiunea?

A zâmbit încordată.

— Nu am făcut Ascensiunea, slavă zeilor!

Buzele mi s-au depărtat, şi m-am gândit numaidecât la reacţia lui Ash când am menţionat Ascensiunea Aleşilor. Era limpede că omisese să-mi spună ceva.

— Am atât de multe întrebări.

S-a oprit, ridicându-şi privirea spre mine, cu ochii mari. Preţ de o clipă, mi s-a părut că văd teamă în privirea ei. Groază. S-a scurs o clipă îndelungată, după care a trecut la celălalt picior al meu şi l-a măsurat pe interior. Nu a mai spus nimic în afară de a mă întreba ce culori preferam. A plecat la scurtă vreme după aceea, ieşind din odaie de parcă aceasta ar fi fost plină de spirite.

Mi-am pus halatul, absolut uluită de ce-mi spusese – subiect pe care era limpede că nu avea să-l dezvolte. Tocmai îmi legasem cordonul de la halat, când s-a auzit o bătaie la uşa odăii.

— Da? am strigat eu.

Uşa s-a deschis: era Ash. Senzaţia aceea stranie, ca un şuierat, mi-a străbătut din nou pieptul când l-am văzut. Era îmbrăcat cu veşmintele închise la culoare cu podoabe argintii pe care le purtase când îi primise pe supuşi. Avea părul castaniu-roşcat prins la ceafă, ceea ce-i ascuţea şi mai mult trăsăturile frumoase şi dure.

Nu îl mai văzusem de când adormisem. Lângă el. Oare de aceea am simţit că mă roşesc?

Ash se oprise chiar lângă uşă şi mă privea fix cu ochii-i argintii – privea spre locul în care încă ţineam cu degetele de cordon. Am văzut cum *eather-ul* din ochii lui s-a învolburat scurt, după care el a intrat, închizând uşa în urma lui.

— Am văzut că Erlina tocmai a plecat. M-am gândit să verific cum au decurs lucrurile.

Să verifice?

De ce ar fi făcut asta? Sau, oare, aşa făceau oamenii normali?

Nu ştiam şi nu ştiam nici de ce simţeam o senzaţie stranie în piept pentru că făcuse una ca asta. Mi-am revenit din stupoare.

— Totul a decurs bine.

— Bun, a încuviinţat el.

Ash a rămas locului, la fel şi eu, fără să vorbim. Într-un ungher dosnic al minţii, ştiam că era oportunitatea perfectă pentru a consolida atracţia pe care o avea faţă de mine. Pe sub halat aveam doar o lenjerie sumară din dantelă. Aş fi putut slăbi cordonul, aş fi putut lăsa halatul să se desfacă. Nu m-ar fi ajutat prea mult să-l întreb despre ce-mi spusese Erlina.

Însă voiam să înţeleg cum de ajunsese o Aleasă în Ţinuturile Umbrelor.

— Erlina a fost Aleasă.

Mina i s-a schimbat rapid, izbitor. Maxilarul i s-a încleştat şi buzele i s-au subţiat.

— Nu mi-a spus mare lucru în afară de asta, am zis eu rapid, nevrând să-i fac probleme. De ce nu a făcut Ascensiunea?

Gura i s-a încordat.

— Muritorii încă sunt convinşi că asta se întâmplă cu Aleşii?

M-am crispat.

— Da. Asta am fost învăţaţi. Pentru asta se pregătesc Aleşii toată viaţa – pentru Ritual şi pentru Ascensiune. Îi servesc pe zei pe vecie.

— Ba nu o fac, a spus Ash apăsat. Lucrurile pe care le ştiţi despre Ritual şi despre Aleşi sunt doar o minciună. Un muşchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. Ritualul pe care îl sărbătoriţi, cel în cinstea căruia daţi ospeţe şi celebrări? Sărbătoriţi ceea ce va fi în cele din urmă moartea celor mai mulţi dintre ei. Nu a fost mereu aşa. Într-o vreme, Aleşii erau trecuţi prin Ascensiune şi chiar *le serveau* zeilor, însă lucrurile nu mai sunt aşa şi nu au mai fost aşa de multă vreme.

Mi s-a răcit pielea.

— Nu înţeleg.

— Nici un Ales nu a mai făcut Ascensiunea de câteva sute de ani, a spus Ash, iar ochii lui erau de aceeaşi nuanţă precum cerul din Ţinuturile Umbrelor. De cum ajung în Câmpiile Elizee, Aleşii sunt trataţi ca obiecte care să fie folosite şi lepădate, cu care să te joci şi pe care, în cele din urmă, să le strici.

M-am holbat la el îngrozită. O mare parte din mine îi nega pur şi simplu spusele. Nu puteam crede aşa ceva.

Nu puteam… Pe toţi zeii, nu puteam pricepe aşa ceva. Mintea mea nu putea pricepe cum de bărbaţi şi femei, care îşi petrecuseră toată viaţa în tărâmul muritorilor acoperiţi de un văl şi pregătiţi să le servească zeilor într-un fel sau altul, erau luaţi din tărâmul muritorilor doar ca să fie *ucişi.* Mi-a venit în minte zâmbetul tânărului Ales din templu. Fusese atât de mare. De autentic şi de *dornic.*

Şi probabil erau mii de Aleşi ca el. *Mii.*

— De ce? am întrebat eu în şoaptă, şi mi s-a strâns stomacul când m-am aşezat pe divan.

— De ce nu?

Am tras brusc în piept aer, care mi s-a blocat în gâtlej.

— Nu e un răspuns suficient de bun.

— Sunt de acord, a zis el, iar ochii i s-au învolburat încet.

— Atunci, de ce sunt luaţi Aleşii dacă nu pentru a fi trecuţi prin Ascensiune, ca să îi servească zeului primitivi al vieţii şi zeilor?

— Nu ştiu de ce încă se ţine Ritualul, a spus el, şi nu eram convinsă că îl credeam. Însă le servesc zeilor, Sera. Le satisfac toate poftele. Şi mulţi dintre acei zei fac ce vor cu Aleşii, pentru că pot. Pentru că unii dintre ei nu ştiu altceva. Nu e o scuză. Câtuşi de puţin. Însă, câtă vreme muritorii vor continua Ritualul, şi mai mulţi Aleşi vor avea aceeaşi soartă.

M-a străbătut o furie incandescentă, şi m-am ridicat fără să-mi dau seama.

— Muritorii continuă Ritualul pentru că aşa ne cer zeii. Pentru că ni se spune că Aleşii le vor servi zeilor. O zici de parcă ar fi vina

noastră. De parcă am putea să îi refuzăm pe zei – pe un zeu primitiv.

— Nu cred că este vina muritorilor, m-a corectat el.

Mi-am deschis şi închis mâinile pe lângă corp şi m-am dat un pas în spate. M-am întors cu spatele la Ash înainte să fac vreun gest nesăbuit. Cum ar fi să apuc măsuţa şi s-o arunc în el. Am traversat odaia şi m-am oprit lângă uşa balconului. Oare Kolis nu ştia ce se întâmpla? Sau nu-i păsa? Mi-am privit mâinile. Nu puteam să cred că nu-i păsa. Doar era zeul primitiv al *vieţii.*

Dar cum să nu fi ştiut ce se petrece? Doar era cel mai puternic dintre zeii primitivi. Regele Zeilor.

— Cum de Regele Zeilor permite să se întâmple aşa ceva? am întrebat eu şi mi l-am închipuit aşa cum îl văzusem în Templul Soarelui.

„Tu, Alesule, eşti vrednic". M-am cutremurat.

— De ce ai crede că nu ar permite aşa ceva? Doar pentru că e zeul primitiv al vieţii? m-a întrebat el pe un ton tăios. Crezi că-i pasă?

M-am întors spre el. Nu am reuşit să-i citesc expresia.

— Da. Aşa aş fi zis.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Atunci, ştii şi mai puţine despre zeii primitivi decât credeam.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Chiar vrei să insinuezi că lui Kolis i se pare în regulă ca Aleşii să fie brutalizaţi?

S-a uitat la mine cu o privire ca de gheaţă.

— N-aş îndrăzni să sugerez că zeul tău primitiv al vieţii ar putea fi atât de crud.

M-a străbătut un val de furie înţepătoare.

— De ce ar permite una ca asta? De ce ar face cineva aşa ceva? Mi-am amintit ce-mi spusese Aios. Nu poate fi din pricină că au trăit atât de mult, încât e singurul mod în care mai simt plăcere sau distracţie.

— N-aş putea să-ţi răspund la întrebare – să încep măcar să-ţi

spun că e din pricină că şi-au pierdut latura umană sau pur şi simplu pentru că îi consideră pe muritori mai prejos de ei. Nu ştiu ce anume corupe sau strică o minte, astfel încât să permită în cele din urmă apariţia unui astfel de comportament. Nu ştiu cum de-ar găsi cineva plăcere în durerea şi umilirea altora. Ash se apropiase de mine. Aproape că-mi doresc să nu fi aflat despre asta. Cel puţin, nu încă. E mai bine ca unele lucruri să rămână neştiute.

— Poate pentru cei care nu sunt implicaţi. Dar pentru Aleşi? Pentru familiile lor? Li se spune că este o onoare. Oamenii *îşi doresc* să fie Aleşi, Ash. Cum să fie în regulă aşa ceva?

— Nu e.

— Trebuie să oprim asta, am zis. Ritualul. Întregul proces de a fi Ales. Trebuie oprit.

Am văzut cum ochii i s-au umplut de ceva ce aducea a mândrie, însă a dispărut atât de repede, încât nu puteam fi sigură.

— Şi cum ai propune să facem asta? Ai impresia că muritorii ar crede dacă li s-ar spune adevărul?

— Probabil că nu dacă le-ar spune-o un alt muritor, am zis eu. Nici măcar nu trebuia să mă gândesc prea mult. Dar l-ar crede pe un zeu. L-ar crede pe un zeu primitiv.

— Crezi că l-ar crede pe zeul primitiv al morţii?

Am închis gura.

— Şi dacă un alt zeu primitiv ar veni la ei şi le-ar arăta ce se întâmplă de fapt, tot ar întâmpina rezistenţă. E mult mai uşor să fii minţit decât să recunoşti că ai fost minţit.

M-am holbat la el, privindu-i muchiile şi unghiurile reci ale chipului. Grăia adevărul. Un adevăr trist şi dur.

— Tu ce faci în privinţa asta?

M-a privit în ochi.

— Nu stau pe margine, nefăcând nimic, chiar dacă s-ar putea să ţi se pară aşa. Aşa prefer să fie. Filamente de *eather* i-au pârâit prin irisuri. Aşa reuşesc să-i ţin în viaţă pe cei ca Erlina.

— Tu… ai salvat-o? Tu ai adus-o aici?

— Doar am ascuns-o. Aşa cum am făcut şi cu alţi Aleşi. Încerc să ajung la cât mai mulţi fără să atrag atenţia, a zis el, iar întunericul a început să i se adune pe sub piele.

Doar o ascunsese? De parcă ar fi fost o nimica toată. Însă era, oare, de ajuns? Răspunsul era nu. De-a lungul anilor, fuseseră Aleşi mii de oameni. Dar tot era ceva.

— E în continuare periculos pentru ei? am întrebat. Vin şi alţi zei în Lethe. Ar putea fi recunoscuţi?

— Există mereu riscul să fie văzuţi de cineva care să-i recunoască. Ei ştiu asta. Un muşchi de la maxilar i-a zvâcnit, şi a privit spre şemineul gol. În mare, am fost norocoşi.

— În mare, am repetat eu încet şi m-am gândit la femeia care dispăruse şi la cât de reticent fusese Ector să vorbească despre ea. Femeia care a dispărut este o Aleasă? Gemma?

M-a privit cu ochii-i de nuanţa fierului.

— Da, este.

— Şi nu a fost găsită?

— Nu încă.

Mi s-a strâns inima în piept.

— Crezi că dispariţia ei are legătură cu faptul că vreun zeu a recunoscut că e Aleasă?

— Cred că are legătură într-un fel, da: fie a fost recunoscută, fie a fost văzută de un zeu pe care îl ştia şi a ales să dispară.

Însemna că se putea ca Gemma să fi văzut un zeu care ar fi recunoscut-o şi să se fi înspăimântat atât de tare încât să fi intrat în panică.

— Unde s-ar fi putut duce?

— Într-o parte a oraşului Lethe se află golful. În partea de sud se află Pădurea Roşiatică, iar în vest şi nord – Pădurea Muribundă. Am trimis gardieni să caute în păduri, dar dacă a intrat acolo…

Nu era nevoie să încheie propoziţia. Dacă Gemma intrase în păduri, cel mai probabil nu supravieţuise. Încă nu-mi venea să cred că zeii îngropaţi fuseseră atraşi de o singură picătură din sângele

meu. Însă, şi dacă nu-i făcea să se ridice, mai erau Umbre şi posibil Vânători. Aleşii erau instruiţi să se apere. Nu erau antrenaţi aşa intens precum fusesem eu, dar ştiau să mânuiască o armă. Totuşi, mă îndoiam că ar fi fost suficient.

Îmi puteam doar închipui cu ce se confruntase Gemma ca Aleasă de îşi asumase un astfel de risc. Am simţit o apăsare în piept, plină de furie şi dezgust, împreună cu o doză zdravănă de negare. Am clătinat din cap.

— O parte din mine nu vrea să creadă nimic din toate astea, am recunoscut. Cred, doar că e…

Ash m-a privit îndeaproape, de parcă ar fi încercat să priceapă un lucru.

— Nu ştiu cum de te surprinde ce ţi-am spus.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Cum să nu mă surprindă?

— Crezi că doar muritorii sunt în stare de brutalitate? Să-i rănească pe alţii fără nici un alt motiv decât că pot? Să îi manipuleze pe alţii şi să abuzeze de ei? Zeii primitivi şi cei obişnuiţi sunt în stare de aceleaşi lucruri. Ba chiar sunt în stare de lucruri mult mai rele, din furie, plictiseală sau pentru divertisment şi propria plăcere. Orice ţi-ar trece prin minte nici măcar n-ar începe să cuprindă toate lucrurile de care suntem în stare.

De care *suntem* în stare? Mi-am întors privirea de la el, strângând din buze. Se inclusese şi pe el în afirmaţie, dar el încerca să-i salveze pe Aleşi. Nu era în stare de astfel de lucruri.

Iar eu mă aflam aici ca să-l ucid. Ce avea să se întâmple atunci cu Aleşii? Chiar dacă îi putea salva doar pe câţiva dintre ei.

Pe toţi zeii!

Pieptul mi s-a strâns. Nu mă puteam gândi la ei. Nu mă puteam gândi la ce *s-ar putea* întâmpla, când ştiam ce *avea să se întâmple* cu cei din Lasania dacă nu îmi duceam la capăt misiunea. Am înghiţit în sec.

— Ai spus că asta păţesc cei mai mulţi dintre ei. În afară de cei

pe care ai reuşit să-i ascunzi, a supravieţuit careva?

— Din ce am reuşit să aflu de la cei care mă ajută să-i transport pe Aleşi şi să le găsesc un loc cât de cât sigur, unii Aleşi au dispărut.

— Ce înseamnă asta? Nu pot dispărea pur şi simplu.

— Dar o fac. M-a privit drept în ochi. Nu sunt semne că ar fi fost ucişi, dar mulţi nu mai sunt văzuţi niciodată sau nu mai dau nici un semn de viaţă. Pur şi simplu, dispar.

Capitolul 32

De când m-am urcat în pat, m-am foit pe toate părţile, adormind doar pentru câteva minute, înainte să mă trezesc şi să mă holbez la uşa ce ducea spre odăile lui Ash.

Mă bântuiau lucrurile pe care le aflasem astăzi, oricât aş fi încercat să le opresc. Adevărul despre ce păţeau Aleşii. Să ştiu că atât de mulţi zei erau capabili de cruzime. Posibilitatea foarte ridicată ca zeul Kolis, cel mai grozav dintre zeii primitivii, să ştie ce se întâmpla. Mintea mea revenea întruna la aceste lucruri, în pofida faptului că nici unul dintre ele nu putea conta.

— Numai Lasania, am şoptit eu în odaia tăcută.

M-am întors pe spate, holbându-mă la tavanul din piatră de umbre. Dar dacă reuşeam? Dacă opream Stricăciunea? La urma urmei, de ce *mama mă-sii* salvam Lasania, mai exact, dacă zeul primitiv al vieţii şi zeii care îi slujeau îi brutalizau fără jenă pe Aleşi? Răspunsul părea simplu. Erau milioane de oameni în Lasania şi doar câteva mii de Aleşi care ar fi putut fi luaţi. Oare trebuiau sacrificaţi cei puţini pentru a-i salva pe cei mulţi? Nu ştiam, dar nu era ca şi cum nu mi-aş fi dat seama că moartea lui Ash avea să aducă moarte, când puterea primitivă avea să fie dezlănţuită şi să găsească un cămin nou. Nici măcar nu ştiam de ce mă gândeam la asta.

Am gemut şi m-am întors pe o parte. Nu aveam să fiu aici dacă reuşeam. Probabil aveam să fiu distrusă – cu tot cu suflet. Aleşii nu erau problema mea. Mersul lucrurilor în Câmpiile Elizee nu era

problema mea.

M-am întors încă o dată pe spate şi apoi iarăşi pe o parte, după care, frustrată, am decis să mă dau jos din pat. Am dat cuvertura la o parte şi m-am ridicat, apucând mâneca ridicol de scurtă a cămăşii de noapte pe care Aios o pusese în şifonier în prima zi. Mi-am ridicat-o peste umăr şi am traversat desculţă podeaua de piatră. Am apucat pătura de blană de pe spătarul şezlongului, mi-am pus-o pe umeri şi am ieşit pe balcon, în tăcerea nopţii din Ţinuturile Umbrelor. M-am dus lângă balustradă, ţinând strâns de pătură când o briză rară mi-a suflat peste faţă şuviţele de păr slobode. Frunzele stacojii închise din Pădurea Roşiatică se legănau dincolo de curtea castelului. Oare câţi zei erau îngropaţi acolo? O altă întrebare care avea să…

— Nici tu nu poţi dormi?

Am icnit, întorcându-mă în direcţia din care se auzise vocea lui Ash. Stătea pe divanul de lângă uşa de la balconul lui. Scânteierea argintie a stelelor de deasupra îi scălda braţul pe care şi-l ţinea pe genunchiul îndoit şi pieptul lat şi gol. Inima a început să-mi bată şi mai puternic, şi m-a cuprins cel mai straniu imbold de-a o zbughi înapoi în odaie şi de-a mă vârî sub aşternuturi.

Am reuşit cumva să nu o fac.

— Nu te-am văzut, am spus în cele din urmă, după care m-am îmbujorat. Evident. Nu, nu pot dormi, am adăugat, îndepărtându-mă de balustradă. De când eşti aici?

— De o oră. Poate mai mult.

— E totul în regulă? am întrebat.

A încuviinţat din cap.

— Într-un fel.

Am mai făcut un pas mic în faţă.

— Ce înseamnă *într-un fel?*

— În sensul că lucrurile sunt în regulă pentru că sunt în viaţă, a răspuns el după o clipă, şi, chiar dacă majoritatea trăsăturilor îi erau umbrite, i-am simţit intensitatea privirii. Îmi închipui de ce tu nu poţi dormi după ce ai aflat astăzi.

— Mintea mea nu vrea să se oprească.

— Cunosc senzaţia.

L-am privit.

— Te gândeşti des la Aleşi?

— Întotdeauna. După o pauză lungă, a adăugat: Sigur te simţi bine?

Mă mai întrebase în timpul unei cine liniştite pe care o serviserăm împreună. Era îngrijorat în privinţa felului în care gestionam lucrurile pe care le aflasem despre Aleşi. Iar eu… ei bine, era ceva neobişnuit pentru mine să fiu tratată astfel.

— Sigur. Mi-am trecut piciorul peste piatra netedă. Poate că sunt predispus la impulsivitate, cum ar zice Sir Holland destul de frecvent, dar am şi o minte destul de practică.

— Da?

M-am încruntat la el.

— Încerc să spun că fac faţă lucrurilor. Lucrurile pe care le-am aflat astăzi? Le voi face faţă.

M-a privit cu atenţie din umbre.

— Ştiu că o vei face. Aşa faci de obicei. Faci faţă oricărui lucru cu care te confrunţi.

Am ridicat dintr-un umăr.

A tăcut puţin, apoi a spus:

— Vrei să mi te alături?

Mi s-a poticnit inima în piept.

— Sigur.

— Nu pari prea încrezătoare în această alegere, a spus el, şi mi-am dat seama că zâmbea.

— Ba nu, sunt încrezătoare în alegerea mea. Doar că sunt… surprinsă, am recunoscut eu.

— De ce?

Am ridicat din nou din umeri şi m-am urnit, spunându-mi în sinea mea că era o surpriză plăcută. Faptul că voia să rămân cu el, afară, trebuia să însemne ceva. M-am aşezat lângă el, holbându-mă

în faţă.

Ash nu a spus nimic preţ de câteva clipe.

— Nu te-am evitat astăzi. Am fost la pilaştri.

— Nici nu am crezut că mă evitai.

M-am uitat la el şi m-am încordat când mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese mama. „Bărbaţilor nu le place să fie traşi la răspundere pentru timpul pe care nu îl petrec cu tine", aşa îmi spusese. Şi, ţinând cont de ce făcusem cu o zi înainte, ar fi trebuit să-mi amintesc de sfatul pe care altminteri, într-o altă situaţie, l-aş fi ignorat.

— În sensul că nu trebuie să-mi explici pe unde umbli.

Îşi mişca fără astâmpăr degetele în faţa genunchiului îndoit.

— Ba simt că trebuie, după noaptea trecută.

M-am concentrat asupra coroanelor copacilor de dincolo de zid şi mi-am înăbuşit imboldul de a-mi duce mâna la obraji ca să văd dacă chiar erau pe cât de fierbinţi mi se păreau mie.

— Simt că trebuie să-ţi spun şi că unul dintre motivele pentru care nu pot dormi este pentru că m-am tot uitat la afurisita aia de uşă ce dă în odăile tale.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

— Şi apoi am stat întins în pat, întrebându-mă de ce naiba te-am pus în odăile de lângă ale mele. Mi s-a părut o idee bună, a zis el, şi mi s-a strâns stomacul. Acum, nu mai sunt atât de sigur. Pentru că mi-am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă că trebuia doar să fac câţiva paşi şi odaia aceea nu avea să mai fie goală. Tu aveai să fii acolo.

De data aceasta, am simţit un gol în piept.

— Şi asta e ceva rău?

— Nu s-a decis încă.

Am râs, întorcându-mi privirea.

— Ei bine, simt că ar trebui să te anunţ că şi eu m-am holbat la *afurisita* aia de uşă şi sunt la doar câţiva paşi depărtare şi…

— Şi ce? a întrebat el, umbre adunându-se în vocea lui.

— Şi nu mă deranjează să dau curs ideilor proaste, am spus eu.

Ash a chicotit.

— Nu te-ar deranja, aşa-i?

Am zâmbit larg şi mi-am tras pătura până la bărbie.

— Sunt îndeosebi de talentată la a da curs ideilor proaste. Mi-am dres glasul, căutând un subiect de discuţie. Azi i-am cunoscut pe Rhahar şi pe Bele.

— Ştiu.

Am ridicat din sprâncene şi l-am privit peste umăr.

— Cum de?

— V-am văzut când m-am întors ca să discut cu gardienii. Eram ocupat, însă pe deplin conştient de locul unde te aflai. Cu cine erai. Când ai plecat.

— Mda… Sună înfiorător.

— De asemenea, am vorbit cu Rhahar şi cu Bele.

S-a aplecat îndeajuns de mult în faţă încât lumina stelelor să-i mângâie chipul. A zâmbit amuzat. Buzele îi erau atât de expresive.

— Am aflat şi ceva interesant de la ei azi.

— Despre pariurile pe care le pun zeii de la alte curţi? a întrebat Ash.

Am oftat.

— Da.

— N-ar fi trebuit să-ţi spună asta. Şi Rhahar, şi Bele vorbesc deseori fără să gândească.

— Ei bine, din moment ce am experienţă în acest sens, nu îi pot învinovăţi pentru asta, am zis eu. Pe unde a fost Bele? Aios s-a purtat de parcă ar fi fost plecată vreme îndelungată.

— E un soi de vânător. De informaţii. Are un talent de-a se mişca nevăzută, aşa că de obicei se află pe la alte curţi, încercând să descopere informaţii care s-ar putea dovedi utile.

— Utile pentru ce anume?

— Ai o mulţime de întrebări.

— Iar tu ai o mulţime de răspunsuri. L-am privit cu atenţie. Se

numără printre cei care ajută la scoaterea Aleşilor din Dalos?

— Da, a confirmat el.

M-am gândit puţin la asta.

— Ştiu despre învoiala făcută de tatăl tău?

— Nu, dar sunt convins că bănuiesc că lucrurile nu sunt întocmai cum par.

Am încuviinţat din cap lent. Îmi închipuiam că oricine îl cunoştea pe Ash se întreba de ce apăruse dintr-odată cu o consoartă muritoare.

— Cum a fost la pilaştri? A trebuit să judeci suflete?

— Da, iar lucrurile au mers şi bine, şi rău. Nu e niciodată uşor să faci o astfel de alegere. Viaţa este importantă, *liessa,* însă după ea urmează eternitatea. Ştiu că multă lume crede că lucrurile sunt albe sau negre. Că, dacă faci una sau alta, vei fi recompensat cu paradis sau pedepsit. Şi-a ridicat mâna, dându-şi la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse peste obraz. Nu e niciodată simplu. Sunt oameni care fac lucruri îngrozitoare, însă asta nu înseamnă mereu că sunt oameni îngrozitori.

M-am răsucit spre el, ridicându-mi un picior pe divan.

— Tu poţi spune asta pentru că după moarte vezi sufletele expuse, aşa că ai avea de unde să ştii cum sunt.

— Aşa este, dar tot văd şi umbra faptelor pe care le-au săvârşit. Eclipsează o mare parte din bine, însă unii dintre ei există într-o nuanţă de gri în care nu sunt la fel de uşor de judecat precum cel care se roagă zeilor să îi ucidă pe alţii.

Am ridicat din sprâncene.

— Oamenii se roagă pentru aşa ceva?

— Am pierdut socoteala dăţilor în care cineva a venit în Templul Umbrelor şi a invocat un zeu pentru a provoca moartea altcuiva. A expirat lent. Într-o vreme, am răspuns acelor invocări.

Am încremenit. Zeii răspundeau adesea invocărilor, dar probabil că fusese ca tatăl lui.

— Intram în Templul Umbrelor şi ascultam cuvintele rostite de

muritori. Am ascultat favorurile pe care le cereau – vieţile care voiau să fie curmate. Am ştiut numaidecât că unii dintre ei erau răi. Răsfăţaţi şi stricaţi până în măduva oaselor. Cereau ca alţii să moară pentru profitul lor sau din pricina vreunei jigniri neînsemnate. Motivele lor erau ca o ciumă, şi ştiam că nu-i puteam permite să se răspândească. Nu mai plecau din templu.

Mi-am slăbit strânsoarea asupra păturii. Aveam senzaţia că ştiam de ce nu mai plecau din templu.

— Şi apoi erau alţii. Degetele i s-au oprit, dar erau ţepene. Cei care cereau moartea altora pentru că încercau să scape de un angajator brutal sau de un tată abuziv. Unii dintre ei ajunseseră în punctul de frângere şi nu mai vedeau altă opţiune pentru că nu exista altă opţiune. Chiar dacă nu le făceau rău altora, intenţia tot exista. Trebuiau pedepsiţi? Trebuiau trataţi diferit? Cum rămâne cu cei care ucid ca să se protejeze pe ei înşişi sau pe alţii? Nu sunt asemenea celorlalţi, dar fărădelegile lor sunt aceleaşi.

— Cum… ştii ce să faci?

— Pot doar să le privesc viaţa în ansamblu. Şi, de fiecare dată când osândesc un suflet, mă întreb dacă a fost alegerea potrivită. Oare pedepsesc pe cineva care nu merită să fie pedepsit? Sau las pe cineva să scape prea uşor? Mă întreb asta de fiecare dată, chiar dacă ştiu că nu voi avea niciodată un răspuns.

— Nu-mi închipui cum e să ai de făcut o astfel de alegere. Ce ai făcut pentru cei cărora le-ai răspuns? Cei care cereau moartea altcuiva pentru că li se făcea rău?

— Nu am încheiat o învoială cu ei. Nu închei niciodată învoieli. Însă le-am acordat favoarea pe care o căutau. Un muşchi de la maxilar i s-a încleştat, şi s-a holbat în faţă. Găseam persoana cu pricina şi o ucideam. Mi-am spus că nu îmi plăcea ce făceam. Că eliminam răul din tărâm.

— Dar nu era adevărat? am întrebat. Ţi-a plăcut, doar că nu… într-o manieră perversă. Ţi-a plăcut dreptatea care se făcea. Să ştii că nu aveau să mai poată face vreodată rău cuiva şi că tu erai cel

care se asigura de asta.

M-a privit şi a încuviinţat din cap.

— Ce straniu că ştii asta.

Pătura mi-a alunecat pe braţe, până la coate.

— De ce ai sfârşit prin a te retrage?

— Pentru că morţile n-au mai lăsat semn, mi-a răspuns el. Şi a început să-mi placă, mai ales în clipa în care îşi dădeau seama întocmai cine eram când le răspundeam la invocări sau când îi vizitam în căminul lor. Înţelegerea din privirea lor când pricepeau că nu numai că aveam să le curm viaţa, dar urma şi să am acces la sufletele lor pe vecie. Atunci m-am oprit – când m-am retras şi i-am lăsat pe zei să răspundă la invocările lor. Rhahar este cel care o face de obicei.

Am tras aer în piept, tremurat.

— Cum… ai ştiut că se ajungea în punctul acela?

Preţ de o clipă, nu a spus nimic, însă i-am simţit privirea asupra mea.

— Nu e un lucru pe care să-l poţi exprima în cuvinte. E un lucru pe care îl ştii pur şi simplu.

„Un lucru pe care îl ştii pur şi simplu”. Am strâns laolaltă cele două jumătăţi de pătură, în vreme ce cuvintele mi se îngrămădeau în gât.

— Îmi citeşti emoţiile acum?

— Nu, mi-a răspuns el. Ar trebui?

Am clătinat din cap. Nici măcar nu voiam să ştiu ce emoţii ar fi perceput din partea mea. Nici măcar nu ştiam prea bine ce simţeam.

— Am ucis.

Ash nu a spus nimic, dar i-am simţit privirea asupra mea.

— În mare, bărbaţi. Nu buni. Simţeam cuvintele aspre în gâtlej. Abuzatori. Drogaţi. Violatori. Ucigaşi. Nu mi-am propus niciodată să o fac. În sensul că nu mă trezeam dimineaţa şi mă hotăram să ucid pe cineva. Mi-am ajutat sora vitregă să adune copii aflaţi în pericol şi pur şi simplu… se întâmpla. Sau uneori mama…

— Mama ta? a întrebat el, iar cele două cuvinte s-au aşternut ca o ploaie de gheaţă între noi.

Am încuviinţat din cap.

— Mă folosea pentru a transmite mesaje – genul de mesaje care să nu fie considerate o faptă a coroanei. Ştiam că nu exista nici un motiv pentru a-i împărtăşi toate astea. Mă îndoiam că avea să mă ajute, însă mă simţeam de parcă un sigiliu se rupsese înlăuntrul meu, făcându-mă să rostesc cuvinte cărora nu le mai dădusem viaţă până atunci. Adică, nu e ca şi cum nu m-aş fi putut controla. Pentru că puteam. Ştiu că uneori am lăsat ca lucrurile să ajungă într-un punct în care m-am convins singură că era necesar. M-am gândit la Nor. Că era vorba despre autoapărare, am continuat eu. Dar, sinceră să fiu, mi-am dorit să-i ucid. Să fac dreptate. Un cârlionţ mi-a căzut pe obraz, iar eu am ridicat din nou din umeri. Ciudat este că mă întrebam dacă ştiai. Ştiai?

— Nu, mi-a spus el, şi nu am reuşit să-mi dau seama dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău. Faptul că sunt zeul primitiv al vieţii nu înseamnă că ştiu cine curmă o viaţă şi cine nu când sunt în viaţă. Nu aşa funcţionează.

Am încuviinţat din cap lent.

— Uneori, mă întreb dacă ceva din mine mi-a dat forţa de a o face. Ştii ce zic? Pentru că nu oricine poate. Sora mea vitregă n-ar fi în stare. Cred că nici mama n-ar putea. Şi mă întreb dacă are de-a face cu învoiala – cu felul în care am fost crescută. Sau poate că pur şi simplu e ceva în neregulă cu mine, ceva ce ţine doar de mine – această capacitate de a-mi bloca emoţiile şi de a lua o viaţă cu sânge-rece? Oare a fost mereu în mine?

— Ce vrei să spui cu *felul în care ai fost crescută?*

— Am fost antrenată să mă apăr, am răspuns eu cu uşurinţă, pentru că nu era neapărat o minciună. Însă era un avertisment că riscam să dezvălui prea multe. Totuşi, şi mai multe cuvinte au dat năvală până pe vârful limbii. De data aceasta, nici măcar nu puteam da vina pe whisky. Nu ştiu dacă am simţit vreodată semnele despre

care vorbeai. Uneori, cred că le-am simţit, dar apoi mă forţam să nu mă gândesc la ce făcusem. Şi mi-a fost uşor să fac asta. Poate prea uşor. M-am simţit… M-am simţit întru câtva ca un monstru.

I-am simţit vârfurile degetelor pe obraz, şi m-a străbătut o străfulgerare de energie. Surprinsă, mi-am ridicat bărbia, în timp ce mi-a adunat cârlionţii şi mi i-a dat după ureche.

— Nu eşti un monstru.

Zeilor, de-ar fi ştiut el.

— Am făcut unele lucruri monstruoase, pe care… le-aş face din nou. „Pe care urmează să le fac". Aminteşte-ţi ce i-am făcut lui Tavius.

— Ticălosul ăla a meritat-o. Ochii i s-au luminat. Iar când sufletul lui va ieşi din puţuri, îi voi face chiar eu lucruri mult mai rele.

Iureşul de satisfacţie pe care l-am simţit când l-am auzit spunând asta era probabil un alt semn că ceva nu era în regulă cu mine.

— Cum adică din puţuri?

— Din puţurile cu flăcări veşnice, mi-a explicat el. M-am asigurat că sufletul i-a fost trimis numaidecât acolo. Arde până îl voi elibera eu.

Ah.

Fir-ar.

— Însă lucrurile alea monstruoase cel mai probabil le-au salvat viaţa altora, a spus el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

Sir Holland îmi spusese cândva ceva asemănător după ce mama mă pusese prima dată să transmit un mesaj. Am vrut să-l întreb cum mi-ar judeca sufletul, însă m-am gândit că poate era mai bine să nu ştiu.

M-a mângâiat pe curbura gâtului.

— Ştiu un lucru, *liessa.* Unui monstru nu i-ar păsa dacă e monstru.

Mi s-a tăiat din nou răsuflarea. Nu mă mai gândisem la asta până atunci, aşa că mi-a mers la suflet. Nici măcar nu ştiam de ce

sau de ce nu mă gândisem la asta, pentru că era o idee destul de simplă. Dar nu o făcusem, şi nu era ca şi cum cuvintele lui ar fi şters faptele pe care le săvârşisem. Ash avea dreptate. În mare. Însă cuvintele lui au alungat puţin din întunericul ce îmi zăbovea mereu în minte. Iar când am tras aer în piept, mi s-a părut a fi prima respiraţie adâncă de multă vreme. Voiam să-i mulţumesc pentru asta.

Fără să mă gândesc prea mult sau să am un motiv anume, am dat drumul păturii şi mi-am apropiat gura de a lui. L-am sărutat, iar el a depărtat numaidecât buzele, lăsându-mă să intru. Avea gust de whisky afumat şi de cel mai rece ceas al nopţii. L-am simţit tremurând când mi-am pus mâna pe pieptul lui. M-am mişcat din nou, ducându-mi mâinile spre umerii lui şi aşezându-mă în poala lui. Să-i simt pielea prin cămaşa de noapte subţire a fost ca un şoc deopotrivă fierbinte şi rece ca gheaţa pentru simţurile mele. S-a cutremurat şi şi-a înfipt mâna în părul meu. M-am aplecat spre el, îndrumându-l să se lase pe spate. Zeul primitiv al morţii s-a supus fără ezitare, fără îndoieli. L-am sărutat, îngăduindu-mi să mă pierd puţin în felul în care se simţeau buzele lui, în savoarea gurii lui şi în apăsarea mădularului lui gros şi tare pe abdomenul meu, să savurez toate senzaţiile. Să exist pur şi simplu în felul grijuliu în care şi-a trecut degetele prin cârlionţii mei, în atingerea uşoară a mâinii lui pe spatele meu şi în geamătul adânc pe care l-a scos când mi-am desprins gura de pe a lui. Să trăiesc pur şi simplu în răsuflarea bruscă pe care a tras-o când i-am sărutat cicatricea şi apoi pielea de sub bărbie.

I-am urmărit linia gâtului cu buzele şi limba, încântată când şi-a lăsat capul pe spate pe braţul divanului. Mi-am trecut buzele peste marginile tatuajului de pe pielea lui. Mi-am ridicat capul. În lumina stelelor şi la cât de aproape eram de el, am reuşit în sfârşit să identific însemnele tatuate pe pielea lui.

— Sunt picături, am spus eu, trecându-mi degetele peste câteva dintre ele. Mi-am ridicat privirea spre el. Ce fel de picături?

— De sânge, mi-a zis el. Reprezintă picături de sânge. Însă cerneala roşie nu îmi rămâne pe piele. E foarte greu să laşi cicatrice pe pielea unui zeu, darămite pe a unui zeu primitiv. Chiar şi pentru ca negrul cernelii să-mi rămână pe piele trebuie pusă sare.

Am icnit şuierat.

— Ah!

— Nu e un proces tocmai plăcut.

Mi-am plecat capul şi am sărutat o picătură.

— Ce vrei să spui?

A rămas tăcut preţ de o clipă îndelungată.

— Reprezintă persoane a căror viaţă a fost pierdută din pricina mea, a faptelor mele sau a unei decizii pe care am luat-o sau pe care *nu* am luat-o.

Am încremenit, holbându-mă la tatuaj.

— Trebuie să fie… câteva sute aici. Poate chiar *mii.*

— E un memento că orice viaţă poate fi nimicită cu uşurinţă.

Acel memento. Mi s-a strâns inima-n piept, şi gâtlejul mi s-a încordat.

— Nu eşti răspunzător pentru ceea ce fac alţii.

— Nu ai cum să ştii asta, *liessa.*

Am clătinat din cap.

— Răspunzători sunt cei ce au săvârşit faptele.

Ash nu a spus nimic, iar eu am ştiut – am *ştiut* că, dintre picăturile de sânge tatuate pe pielea lui, cele mai multe vieţi fuseseră pierdute, nu curmate de el. Mi-am plecat privirea spre vârtejul de picături ce-i cobora în talie şi pătrundea pe sub betelia pantalonilor. Oare vreuna dintre ele îl reprezenta pe Lathan, prietenul pe care îl uciseseră Cressa şi ceilalţi doi zei? Părinţii lui Ash? Zeii care fuseseră pe zid? Aleşii pe care nu îi putuse salva? Doar pe această parte a corpului probabil că avea tatuate câteva zeci de picături, iar o astfel de pierdere a vieţii era… un memento aproape prea dureros fără să te prăbuşeşti sub povara mâhnirii şi a vinei pe care clar şi-o asuma în mod eronat. Nu cred că aş mai sta în picioare

dacă aş purta pe umeri o asemenea greutate.

Cu siguranţă Ash era cea mai puternică fiinţă pe care o cunoşteam.

M-am aplecat din nou, gustând din pielea de pe pieptul lui, urmărindu-i liniile bine definite ale abdomenului. Fiecare părticică din mine era conştientă de faptul că fiecare sărut şi fiecare mângâiere care urmau acelaşi traseu ca buzele mele îl făceau să respire mai repede, să tremure. Am continuat, plimbându-mi buzele în paşi de dans în jurul buricului lui şi tot mai jos, coborând pe trupul lui. Sfârcurile mi s-au frecat de mădularul lui rigid, făcându-l pe el să tresară şi pe mine să mă încordez. M-am aşezat între picioarele lui, muşcându-l uşor de piele deasupra beteliei. Mi-am trecut degetele peste coastele lui, în jos spre şolduri şi apoi spre betelia pantalonilor.

— Ce ai de gând? a întrebat Ash, cu voce mai profundă şi încărcată de umbre.

— Nimic.

L-am sărutat de-a lungul tatuajului de pe şolduri.

Şi-a trecut degetele prin părul meu, dându-mi şuviţele de păr la o parte de pe faţă.

— Nu pare a fi nimic, *liessa.*

— Explorez…, i-am spus eu.

— Ce explorezi, mai exact?

Mi-am ridicat capul, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Avea tot trupul încordat. Muşchii abdomenului şi ai pieptului, ai gâtului şi ai maxilarului. Pielea i se subţiase, şi pe dedesubtul ei se întrezăreau umbre. Mă privea lung, cu ochii precum stelele.

— Pe tine, am şoptit eu, cu inima bătându-mi năvalnic în piept. Mă pot opri dacă asta îţi doreşti.

Mi-a cuprins cu palma ceafa.

— E ultimul lucru pe care mi-l doresc, a spus el, iar eu am dat să zâmbesc. Nu face asta!

— Ce anume?

— Nu-mi zâmbi, a murmurat el, iar argintul din ochi i s-a învolburat.

— De ce?

— Pentru că, atunci când faci asta, ţi-aş îngădui să-mi faci absolut orice.

Am zâmbit larg.

— Fir-ar!

A gemut.

Am râs – un sunet lejer şi diafan care m-a făcut să mă simt bine, chiar dacă a mijit ochii la mine.

— Nu face nici asta!

Acum, zâmbeam şi mai larg.

— Asta înseamnă că pot face orice?

— Orice, mi-a răspuns el, ţintuindu-mă cu privirea-i învolburată.

M-am muşcat de buză şi mi-am plecat privirea spre el, văzând, chiar şi în umbre, că mădularul i se împingea în pantaloni.

— Orice?

A încuviinţat din cap.

M-am ridicat în genunchi.

— Nu te mişca.

M-am oprit.

— Am crezut că pot face orice.

— Poţi, doar că… Abia acum văd cu ce eşti îmbrăcată.

— Ce este în neregulă cu… M-am oprit când m-am privit. Strălucirea stelelor făcea ca materialul să fie aproape transparent, lăsând să mi se întrevadă sfârcurile, care erau de o nuanţă mai închisă, şi zona întunecată dintre coapse. Ah, am spus eu.

— Nu mă voi plânge dacă vei dori să porţi acea rochie oricând vei voi, a spus el cu voce groasă, iar eu am rânjit din nou. Eşti frumoasă, Seraphena!

Mi s-a strâns din nou pieptul, o strângere ce ameninţa să distrugă acest moment amintindu-mi de realitate – de

responsabilitate. Nu voiam să îngădui una ca asta.

Voiam doar să exist în momentul de faţă, cu fiinţa aceasta frumoasă, puternică şi *binevoitoare.*

— Mulţumesc, am zis în şoaptă, luându-mi mâna de pe abdomenul lui.

Mi-am trecut degetele peste materialul moale al pantalonilor lui şi peste mădularul lui tare. L-am cuprins cu mâna peste material, şi s-a cutremurat din nou din tot corpul. Mi-am ridicat privirea spre el. Buzele i s-au depărtat îndeajuns încât să i se vadă vârfurile colţilor.

— Deci în ce priveşte partea cu *pot să fac orice…* Dacă aş vrea să… Mi-am trecut degetul mare peste mădularul lui şi am simţit un gol în stomac. Dacă aş vrea să te sărut? Mi-am trecut degetul înapoi în sus peste mădularul lui, peste capul curbat. Răsuflarea lui părea un cântec. Aici, am zis eu.

— *Fir-ar,* a repetat el.

— Se încadrează la categoria orice?

A răsuflat apăsat.

— Ar fi primul lucru din categoria orice.

— Primul lucru?

— Şi ultimul. Al doilea ar fi cămaşa aia de noapte şi tu purtând-o oricând vrei.

Am râs din nou şi m-am întins spre el ca să-l sărut, bucurându-mă de purtarea noastră jucăuşă, de apropierea pe care nu o mai simţisem până atunci când întreţinusem relaţii intime cu alţii. Poate pentru că nu avea de-a face cu a fura câteva minute de plăcere care să alunge gânduri. Nu avea de-a face cu datoria mea. Avea de-a face cu el şi cu mine. Avea de-a face doar cu noi doi şi era… *distractiv.*

M-a mângâiat pe talie în timp ce mi-am vârât uşor mâna sub betelia pantalonilor. L-am simţit cutremurându-se când mi-am trecut degetele peste pielea lui rece şi tare. I-am absorbit geamătul şi l-am cuprins cu mâna, tremurând când mi-am trecut-o de-a lungul lui. Şoldurile i s-au ridicat sub mine, şi am întrerupt sărutul, simţind

cum se încolăceşte plăcerea în miezul fiinţei mele când m-a privit cu ochii-i nespus de luminoşi. Nu a clipit, nici măcar o dată, când mi-am trecut mâna peste el. Nici nu voiam să clipească, fermecată de încordarea ce începea să i se zărească în jurul gurii, în maxilar, şi de filamentele de *eather* ce i se zbăteau în ochi. Cu pulsul bătându-mi năvalnic, mi-am trecut din nou mâinile peste el, în jos peste piept şi abdomen, în locurile în care umbrele i se îndesiseră pe sub piele, creând un efect marmorat fascinant.

Am ajuns la pantalonii lui şi am tras de betelie. Ash şi-a ridicat şoldurile îndeajuns încât să-i trag pantalonii în jos pe coapse. Abia atunci nu l-am mai privit în ochi, ci m-am uitat la el. Am simţit un gol în piept şi în stomac, brusc şi ispititor. Pielea îi era mai închisă, şi mi s-a părut şi mai gros, şi mai tare sub palma mea, în timp ce mi-am mişcat mâna spre vârful capului lucios şi apoi din nou de-a lungul lui.

Era frumos.

Şuviţe de păr mi-au căzut peste umăr şi pe obraji când mi-am plecat capul. L-am sărutat, chiar sub creastă, şi şoldurile i-au zvâcnit. L-am sărutat, scurt şi rapid, pe toată lungimea mădularului, după care l-am lins, şi respiraţia mi se înteţit, la fel ca lui. M-a mângâiat cu vârfurile degetelor pe obraz, în timp ce mi-am trecut buzele peste punctul acela aparent sensibil. Mi-am ridicat privirea chiar pe când mi-a prins cârlionţii şi mi i-a dat la o parte de pe faţă. Aveam impresia că nu mai respira. Privirile ni s-au întâlnit, şi am simţit cum mi se curbează buzele când mi-am închis gura peste capul mădularului lui.

Tot trupul i-a reacţionat. Şoldurile i s-au ridicat, spatele i s-a arcuit şi un picior i s-a îndoit când l-am tras în gura mea.

— Pe toţi zeii, a gemut el.

L-am luat cât mai adânc, trecându-mi limba peste pielea lui şi cuprinzându-i restul mădularului cu mâna. Avea un gust sărat puternic. Felul în care-mi dănţuia pe limbă era un afrodiziac. I-am supt pielea, i-am supt mădularul, puţin surprinsă de cât de mult îmi plăcea. Poate că avea de-a face cu momentul de faţă şi cu sunetele

aspre şi apăsate pe care le scotea. Poate că era din pricina felului în care mă ţinea tot mai strâns de păr, trăgând de şuviţe şi apoi relaxându-se. Sau poate din pricina felului în care se căznea să îşi mişte şoldurile scurt şi superficial. Se poate să fi fost felul în care i-a tremurat mâna. Ambele mâini – cea din părul meu şi cea de pe ceafă. Poate că era pur şi simplu din pricina lui. A mea. Iureşul brusc de putere pe care l-am simţit pentru că ştiam că era zeul primitiv al morţii, iar eu îl făceam *să tremure.*

— Sera, a zis el scrâşnit, apucându-mă mai ferm de ceafă. Nu voi… Nu voi rezista prea mult.

M-am înroşit. Mi-am mişcat mâna mai repede şi l-am supt mai tare, iar el şi-a încâlcit din nou mâna în părul meu, mişcându-şi şoldurile, apăsându-se tot mai cu putere în palma mea. În limba mea.

Ash nu-şi mai ridica doar şoldurile. M-a ridicat pe mine şi s-a tras.

— Sera, *liessa…*

Mi-am trecut dinţii peste punctul acela sensibil, şi, în loc să încerce să-mi desprindă gura de pe mădularul lui, m-a apăsat în jos, şi tot corpul i s-a arcuit sub mine. I-am simţit mădularul zvâcnindu-i în palma mea, şi şi-a ridicat din nou un picior. A încremenit. Geamătul lui adânc şi gutural mi-a pârjolit pielea când şi-a dat drumul, zvâcnind şi pulsând.

Muşchii i s-au relaxat lent, iar eu m-am luat după el, reducând presiunea exercitată de mâna şi de gura mea. L-am sărutat în locul în care tatuajul îi urmărea partea interioară a şoldului, după care mi-am săltat capul şi i-am ridicat cu grijă pantalonii la loc.

Ash se holba la mine cu privirea-i sălbatică. Nu a spus nimic. Nici un cuvânt când m-a tras dintre picioarele lui. M-a tras în sus, peste el, şi, înainte să-mi dau seama de ce avea de gând, m-a sărutat şi s-a întors până am ajuns sub el. Nu era deloc un sărut delicat, ci apăsat şi uluitor, şi am ştiut că nu simţea doar gustul meu pe buze, ci şi pe al lui. Fiecare apăsare a buzelor şi fiecare mişcare a limbii erau

o declaraţie de recunoştinţă. De *veneraţie.*

Şi în clipa aceea nu m-am simţit ca un monstru.

Capitolul 33

Am conştientizat lent un miros proaspăt, de citrice, pătura de blană grea, moale şi caldă, şi răceala pe care o simţeam în diferite puncte ale corpului. Somnoroasă, m-am cuibărit mai aproape de trupul lung şi dur din spatele meu şi de braţul ferm de sub obrazul meu.

Ash.

N-am îndrăznit să mă mişc, ci am rămas locului, simţurile limpezindu-mi-se dintr-odată şi concentrându-mă pe senzaţiile pe care mi le stârnea – senzaţia pe care mi-o lăsa trupul lui lipit de al meu. Mă strângea tare în braţe – nu ne despărţea nici măcar un centimetru. Cu fiecare respiraţie calmă, i-am simţit pe spate pieptul umflându-se şi dezumflându-se. Braţul greu îi era peste mijlocul meu, de parcă ar fi încercat să mă ţină lângă el. Era un gând fantezist care s-a pierdut rapid în senzaţia dulce şi fierbinte care m-a străbătut. Una din coapsele lui se afla între ale mele, materialul moale al pantalonilor lui apăsându-se de o parte foarte intimă a mea. Pulsul mi s-a înteţit; la fel şi senzaţia de uimire.

Nu fusesem niciodată ţinută aşa – nu atât de aproape, nu trează, nu în somn. Ştiam că adormisem înaintea lui, ceea ce însemna că ar fi putut să mă trezească. Ar fi putut să mă ducă înapoi în odaia mea sau m-ar fi putut lăsa afară. În schimb, mă acoperise cu pătura şi se întinsese lângă mine. Din nou. Însă mă sărutase până nu mai reuşisem să-mi ţin ochii deschişi – şi nu mai fusesem sărutată aşa până atunci. De parcă nu s-ar fi putut opri. De parcă n-ar fi putut îndura nici măcar o clipită în care buzele să nu ni se atingă. Nu mă simţisem niciodată atât de dorită sau de *necesară.* Şi aşa mă sărutase: de parcă ar fi fost necesar să o facă. Mă sărutase… aşa cum o privise Ezra pe Marisol când îşi dăduse seama că aceasta avea

să fie bine.

Aveam impresia că se schimbase ceva în clipele dinainte să ne cufundăm în somn. De parcă ar fi crescut ceva între noi, transformând sentimentele care ne încercau în mai mult decât dorinţă carnală reciprocă. Între noi existau respect şi, credeam eu, o anumită înţelegere. Poate că era zeu primitiv, însă în anumite privinţe eram straniu de asemănători, iar asta ne lega într-un fel în care învoiala pe care o mijlocise tatăl lui nu o făcea.

Pieptul mi s-a umplut de o senzaţie de căldură, foarte asemănătoare cu cea din clipele în care îmi folosisem darul, însă diferită şi mai puternică. Era palpitantă şi nouă şi…

Şi era *înspăimântătoare.*

Pentru că mi se părea prea caldă, prea reală şi prea *dorită.* Şi nu îmi puteam dori aşa ceva. Poate că meritam momentele acelea în care trăiam şi doar existam, însă nu meritam ca ele să dureze. Prea multe lucruri depindeau de mine, de datoria pe care o aveam de îndeplinit, ca să mă las prinsă de sentimentul de a fi *dorită.* Ce trebuia să fac era mai important decât mine. Decât Ash.

Chiar dacă purta pe pielea lui semnele de aducere aminte a multor vieţi pierdute.

Am deschis ochii şi am simţit din nou o durere slabă în tâmple. Am privit spre mâna pe care o ţinea strânsă într-un pumn lejer pe pătură. M-am întins lent spre el, trecându-mi vârfurile degetelor peste dosul palmei, urmărindu-i tendoanele şi oasele puternice.

Am încremenit când am simţit ceva mişcându-se – *bâţâindu-se* – pe picioarele mele acoperite, la capul divanului. Mi-am plecat privirea şi am făcut ochii mari. La picioarele mele stătea ghemuită Jadis.

Am clipit o dată, apoi de două ori, însă dragoninul era tot acolo, strânsă ghem, cu aripile pe lângă corp.

— Ce drăcie?! am şoptit eu.

— E acolo de ceva vreme, a răspuns o voce încet.

M-a străbătut o undă de şoc. Mi-am îndreptat brusc privirea

spre sursa vocii, spre balustrada de pe balcon, şi m-am întrebat dacă nu cumva încă dormeam.

Desculţ şi fără cămaşă, Nektas stătea ghemuit pe balustradă, lucru care mi se părea imposibil la cât de îngustă era. Părea să se simtă întru totul în largul lui, de parcă nu s-ar fi temut câtuşi de puţin că ar fi putut să cadă de pe balustradă şi să moară.

Cum de ajunsese acolo, în primul rând? Mi se părea o poziţie stranie de adoptat dacă ar fi venit din interiorul palatului.

— Şi eu sunt aici de ceva vreme, a adăugat el, cu voce joasă.

Am ridicat din sprâncene.

— Îmi căutam fiica. M-am gândit că trebuia să fie oriunde era el. Nu m-am aşteptat să te găsesc cu el.

Nici măcar n-am reuşit să formulez un răspuns.

Şuviţe de păr negru şi roşu i-au căzut peste umăr când şi-a înclinat capul într-o parte. M-a privit cu ochii-i stacojii straniu de frumoşi.

— Nu l-am văzut niciodată să doarmă atât de profund. Nici măcar pe când era doar un bebeluş. Se trezea la cel mai mic sunet.

M-a străbătut un val de surprindere, în timp ce mâna de sub a mea a rămas relaxată şi nemişcată.

— L-ai cunoscut încă de pe atunci? am întrebat eu, nereuşind să mi-l închipui pe Ash în postura de bebeluş.

— I-am cunoscut pe părinţii lui. Îi numeam prieteni, iar pe Ash îl consider ruda mea, mi-a răspuns el, îndreptându-şi capul. M-a privit lung în ochi. Cred că te voi considera şi pe tine una de-a mea.

Cu siguranţă dormeam.

— De ce?

— Pentru că i-ai dăruit pacea.

Ash s-a trezit la scurtă vreme după ce dragoninul *a sărit* de pe balustradă la sol. Ca un adult autentic, m-am prefăcut că dorm când şi-a tras braţul de sub mine şi s-a ridicat în şezut, ridicându-se deasupra mea. S-a oprit deasupra mea, în timp ce stăteam întinsă. A

început să-mi salte inima-n piept când m-a mângâiat pe obraz cu vârfurile degetelor, dând la o parte câţiva cârlionţi slobozi. Iar când i-am simţit atingerea rece a buzelor pe tâmplă, mi s-a oprit de tot.

Ce gest *dulce!*

Nu voiam să fie dulce.

Nu voiam ca Nektas să mă considere ruda lui.

Nu voiam să-i dăruiesc pace lui Ash.

— *Liessa,* a zis el cu vocea răguşită de la somn. Dacă o să te mai prefaci că dormi, Jadis va începe să-ţi molfăie degetele de la picioare.

Am deschis brusc ochii.

— Auci!

I-am simţit răsuflarea rece pe obraz când a chicotit.

— Îmi displace profund să te deranjez de la odihna ta prefăcută.

— Nu mă prefăceam.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am văzut… blândeţe în ochii lui ca argintul topit. Inima mi-a săltat din nou în piept, ca o neghioabă.

— Ce mincinoasă eşti, m-a tachinat el. Trebuie să mă pregătesc să încep ziua. Am simţit reticenţă în vocea lui, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ar fi preferat să rămână aici. În dimineaţa asta primesc iar curteni, şi am impresia că nu îţi va plăcea ce am de spus, a continuat el, în timp ce Jadis s-a întins la picioarele mele, dar nu poţi să fii de faţă.

Avea dreptate. Am dat să spun ceva.

— Nu ai fost anunţată oficial drept consoarta mea, a spus el, înainte să apuc să zic ceva. Până atunci, riscul e prea mare.

— Te aştepţi să rămân în odăile mele, încuiată…

— Nu încuiată în odăile tale, nu, m-a întrerupt el. Doar în ele până termin de judecat. Nu va trebui să mai rămâi ascunsă mult timp, *liessa.*

Ascunsă.

M-am străduit să-mi controlez dezamăgirea. Trebuia să fiu de

acord. Să-i uşurez situaţia. Să-i fie mai uşor să fie *cu mine*. Însă uram *să fiu ascunsă.*

— Şi după aceea? Vei merge la pilaştri? Sau vei face altceva? Ar trebui să rămân ascunsă şi atunci? am întrebat, iar Ash s-a crispat lângă mine. Sau aş putea pleca din odaie câtă vreme unul dintre gardienii tăi de încredere poate sta cu ochii pe mine?

S-a mutat de cealaltă parte a mea, cu picioarele pe podeaua de piatră. Jadis şi-a ridicat capul, căscând.

— Ştiu că nu e un aranjament perfect.

— Vrei să spui că *aranjamentul* ăsta nu poate continua aşa, am zis eu, iar dragonina a trecut peste picioarele mele, pe divan, şi s-a întins, ridicându-şi aripile. Vor exista riscuri şi după ce devin consoarta ta.

— Riscurile vor fi mai mici atunci.

— Şi dacă nu? Dacă un zeu primitiv va încerca să te forţeze forţându-mă pe mine?

M-a privit peste umăr.

— Atunci, vom reevalua situaţia.

— Ba nu. M-am ridicat în şezut, privindu-l în ochi. A ridicat din sprâncene. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă ascunzându-mă. Ştiu că e logic să nu ies în evidenţă acum, dar nu pot face asta pe vecie. Ai hotărât să îndeplineşti învoiala pentru că nu mai eram în siguranţă în tărâmul muritorilor, dar, dacă nu sunt în siguranţă nici aici, atunci ce sens are să mă aflu aici, Ash?

O strălucire albă i-a pulsat în spatele pupilelor.

— Eşti *mai în siguranţă* aici. Dincolo, în tărâmul muritorilor? Orice zeu te-ar putea găsi. Iar acum, că s-a dus vestea că mi-am luat o consoartă muritoare, nu vei fi deloc protejată în tărâmul muritorilor. Ba, mai mult, cel mai probabil vei intra în altă locuinţă fără să verifici dacă e goală.

Am primit cu bucurie senzaţia usturătoare de iritaţie care m-a încercat şi am mijit ochii.

— Mă pot proteja singură.

— Nu va fi de ajuns, a zis el.

— Şi ce? Atunci, voi muri.

Ochii i-au scăpărat.

— Chiar nu pui deloc preţ pe viaţa ta, Sera?

— Nu am spus asta. Am întins mâna şi am scărpinat-o sub bărbie pe Jadis, care s-a trântit lângă şoldul meu.

— Atunci, ce vrei să spui?

Chiar, ce voiam să spun? Am privit-o pe Jadis închizând ochii şi ridicându-şi capul.

— Nu ştiu.

— Zău?

Am strâns din buze.

— Doar că… ştiu că moartea mea e inevitabilă…

— Eşti muritoare, Sera. Însă cei mai mulţi dintre muritori nu trăiesc de parcă viaţa lor ar fi deja pierdută.

Însă a mea era.

Fusese pierdută înainte ca măcar să mă nasc.

Atmosfera era încordată când m-am despărţit de Ash, care o ţinea pe Jadis pe umărul lui lat. Nu credeam că avea de-a face cu faptul că nu voiam să rămân în odăile mele, ci mai degrabă cu faptul că avea impresia că nu puneam preţ pe viaţa mea.

Însă cum să pun preţ pe ea când nu îmi aparţinuse niciodată cu adevărat?

Simţindu-mă foarte obosită, am intrat în odaia mea târşâindu-mi picioarele. În cele din urmă, fusesem de acord cu cererea lui Ash, lucru pe care ar fi trebuit să-l fi făcut de la bun început.

Mi-am luat halatul şi l-am îmbrăcat. Frecându-mi maxilarul care mă durea, m-am aşezat pe divan şi am încercat să îmi dau seama de ce mă certasem cu Ash. Nu îmi plăcea să fiu ţinută ascunsă. Eram atât de *sătulă* de asta. Şi, cu sau fără riscuri, nu aveam de gând să stau ascunsă pe perioada de care avea să fie nevoie ca să-mi îndeplinesc datoria, în pofida riscurilor. Însă nu era singurul lucru

care mă întărâtase mai devreme.

Mă mai înfuriase şi faptul că-i împărtăşisem lucruri pe care nu le mai rostisem cu voce tare până atunci. Şi faptul că vorbele lui alungaseră o parte din întunericul din mine. Şi tatuajul de pe pielea lui şi ce reprezenta el. M-a înfuriat faptul că noaptea trecută nu avusese *nimic* de-a face cu datoria mea şi mult de-a face cu ce-mi zisese Nektas. Toate acestea mă năuciseră, mă dezechilibraseră…

Aveam impresia că mi se ceruse să fac un lucru care mi se părea imposibil, în moduri pe care nici măcar nu le luasem în consideraţie până atunci.

În cele din urmă, m-am târât în odaia pentru îmbăiat şi m-am pregătit. Deoarece mă durea capul, mi-am lăsat părul desfăcut şi m-am dus spre şifonier. Întrucât cea mai mare parte a veşmintelor mele erau la spălat, singurul lucru rămas era una dintre rochii.

Forţându-mă să mă simt recunoscătoare că măcar aveam ceva curat de purtat, m-am îmbrăcat cu rochia de zi simplă, cu mâneci lungi, într-o nuanţă frumoasă de cobalt-închis. Mi-am ridicat poalele şi mi-am legat teaca pumnalului în lateralul ghetei. Chiar pe când terminasem de strâns şnururile de la corsajul aproape prea strâmt, am auzit o bătaie în uşă. Sperând ca sânii să nu-mi iasă din rochie, l-am văzut pe Ector stând pe coridor, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Iar ai fost însărcinat să stai de pază lângă odaia mea?

Şi-a înclinat capul într-o parte, şi câteva şuviţe de păr blond i-au căzut peste frunte.

— Dacă aş minţi, m-ai crede?

— Nu.

A zâmbit scurt.

— M-am gândit că poate vrei să te plimbi prin curte, întrucât mi-ai lăsat impresia clară că nu îţi place să stai în odaia ta.

— Ţi-ai format această *impresie clară* pentru că m-am plâns că trebuie să rămân în odaia mea? am întrebat eu.

— Posibil.

Fiecare părticică din mine prefera să fie afară, nu în odaia mea,

chiar dacă mă durea capul.

— *Alteţa Sa* a spus că trebuie să rămân în odaia mea.

Ector ridicase dintr-o sprânceană când zisesem *Alteţa Sa.*

— Câtă vreme nu ne apropiem de poarta sudică, nu vei fi văzută.

— Bine.

Am ieşit pe coridor şi am închis uşa în urma mea.

Părând să-şi înăbuşe un zâmbet, a încuviinţat din cap şi a întins braţul spre capătul coridorului, unde se afla o scară mai simplă, ce dădea spre una dintre numeroasele intrări lăturalnice ale palatului.

— După tine.

M-am pornit, însă m-am oprit după câţiva paşi, când mi-a venit în minte un gând. M-am uitat spre zeu, care mi se alăturase.

— Ţi-a spus el că pot merge în curte?

Nu era nevoie să clarific cine era acel *el.*

— Se poate, a răspuns Ector şi a deschis uşa grea.

În vreme ce coboram scara şerpuitoare îngustă, am refuzat să recunosc că Ash se gândise la mine, deşi ştiam că era foarte enervat. Am ieşit în aerul liniştit, în apropiere de o secţiune nepăzită a Pădurii Roşietice. Chiar nu îmi doream să mă apropii din nou de locul acela, aşa că am cotit spre stânga, spre zona în care învăţase Reaver să zboare. Se afla pe zidul vestic, aproape de poarta din faţă, însă nu puteam fi văzuţi.

Ne-am plimbat preţ de câteva minute de-a lungul Meterezelor, în tăcere. Deasupra noastră patrula un gardian.

— Toţi gardienii sunt zei sau…

— Sunt un amestec de zei şi muritori, a răspuns el. Ba chiar sunt şi câţiva semizei.

— Cum ajungi gardian aici?

— E o alegere. Sunt instruiţi foarte bine. De obicei, trebuie să-şi facă griji doar în privinţa Umbrelor, însă din când în când mai vin şi alte cele pe zid.

— Alte cele?

Ector a încuviinţat din cap şi a privit în faţă. Chipul îi era relaxat, însă cerceta necontenit curtea, de parcă s-ar fi aşteptat ca un zeu îngropat să erupă din pământ în orice clipă.

Singurul lucru care a dat năvală spre noi a fost o dragonină mică ce a ieşit în fugă pe o uşă lăturalnică din apropiere, urmată de Davina, care era exasperată, şi de Reaver, care era mai calm.

— Salutare! Am îngenuncheat, în timp ce Jadis a trecut în goană pe lângă Ector şi şi-a pus labele din faţă pe genunchii mei îndoiţi. Ce pui la cale? am întrebat eu.

— Să mă scoată din sărite, s-a tânguit Davina, în timp ce Reaver s-a oprit lângă Ector. De cum v-a văzut trecând pe la o fereastră, a început să facă o criză.

Zâmbind larg, am mângâiat-o sub bărbie, iar dragonina a început să toarcă.

— Vom sta afară o vreme. O pot supraveghea eu.

Reaver a mârâit ceva, întorcându-şi capul în formă de diamant spre mine.

— Îi pot supraveghea pe amândoi, m-am corectat eu. Câtă vreme tu, am zis, plecându-mi privirea spre Jadis, promiţi să nu sari de pe nimic.

Micuţa dragonină a ciripit.

— N-am de gând să caut calul de dar la dinţi, a zis Davina, învârtindu-se, iar coada împletită îngrijit i-a foşnit în timp ce s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre palat. Distracţie plăcută!

Mi-am ridicat privirea spre Ector, în timp ce Jadis s-a izbit de Reaver.

— Nu ştiu dacă mă place sau nu.

Ector a râs.

— Nimeni nu ştie dacă Dav îl place sau e pe punctul de a-i da foc.

— E bine de ştiut că nu e ceva personal, am murmurat eu în timp ce ne ţineam după dragonini. Ne înţeleg când le vorbim? Dragoninii?

— Da. Ei bine, lui Jadis îi e greu uneori… să fie atentă îndeajuns de mult… S-a oprit, încruntându-se când Jadis a dat să-şi muşte singură coada. Ca să asculte, a adăugat el.

Am zâmbit când dragonina s-a oprit brusc şi s-a năpustit asupra cozii lui Reaver.

— Îmi aminteşte întru câtva de o corcitură între un căţeluş şi un copil mic.

— Da, dar nici un căţeluş, nici un copil mic nu pot să scuipe foc.

M-am înfiorat.

— Bine punctat.

Pe măsură ce am înaintat, m-am gândit la ce aflasem cu o zi în urmă despre Aleşi.

— O cunoşteai pe Gemma? am întrebat.

Ector şi-a întors privirea spre mine, surprins.

— Ce întrebare neaşteptată!

— Ştiu. Mi-am împreunat mâinile. Doar că mă gândeam la ea – la Aleşi. Ash mi-a spus adevărul despre ei.

Zeul nu a spus nimic preţ de o clipă.

— Sunt convins că a fost un şoc pentru tine.

— Da. Pe de o parte, mi-e greu să cred.

— Şi pe de altă parte?

— Pe de altă parte, îmi vine să ard totul din temelii, am spus, ridicându-mi privirea când o umbră mare s-a aşternut peste noi.

Un dragonin verde-închis plana deasupra noastră şi a ţipat gutural, huruitor, strigăt la care, câteva momente mai târziu, i-a răspuns un altul care zbura mai sus. Am simţit că Ector mă privea, aşa că m-am uitat la el.

— Ce e?

— Nimic. Şi-a văzut de drum, stând cu un ochi pe Reaver, care s-a înălţat în aer deasupra lui Jadis. Ca să-ţi răspund la întrebare, nu o cunoşteam foarte bine pe Gemma. Nu locuia de multă vreme în Ţinuturile Umbrelor, doar de câteva luni.

Deci ar fi putut fi sperioasă. Am simţit o apăsare de tristeţe în

piept şi am oftat.

— Există nori pe aici? Ploaie?

Ector a ridicat dintr-o sprânceană, întrucât pusesem încă o întrebare incredibil de neaşteptată.

— Nu. E mereu aşa. Şi-a ridicat bărbia spre cerul gri. Ai zice că, după atâţia ani, ar fi trebuit să mă obişnuiesc să nu văd nori sau soarele. Dar nu m-am obişnuit.

Am rămas surprinsă.

— Nu eşti de aici?

A clătinat din cap.

— Dar sunt aici de atâta vreme, încât e singurul cămin adevărat pe care mi-l amintesc – ei bine, în afară de cerurile albastre din Vathi.

— Vathi? Am strâmbat din nas, căutând prin amintirile îndepărtate despre diversele locaţii din Câmpiile Elizee. Adică… de la curtea lui Attes?

— Este atât curtea zeului primitiv al înţelegerii şi al războiului, cât şi a zeului primitiv al păcii şi al răzbunării, a spus el, referindu-se şi la zeul primitiv Kyn. Acolo am petrecut doar un secol sau două.

Am râs scurt.

— *Doar* un secol sau două?

A zâmbit larg.

— Sunt mult mai bătrân decât par.

— Mai bătrân decât Ash? am întrebat eu.

— Cu câteva sute de ani.

— Uau, am murmurat eu.

— Arăt bine pentru vârsta mea, nu-i aşa? m-a întrebat el, cu o licărire de şicană în ochi.

Am încuviinţat din cap.

— I-ai cunoscut pe părinţii lui?

— Da. I-am cunoscut destul de bine pe Eythos şi Mycella.

M-am întors spre el şi m-am oprit la umbra unui turn impunător, iar Jadis a venit lângă mine. M-a tras de poalele rochiei,

lipindu-şi materialul de obraz. Chiar nu înţelegeam ce făcea, însă am hotărât să o las în pace.

— Din câte am înţeles de la Nektas, şi el a fost apropiat de părinţii lui.

— Aşa este. Ector m-a privit brusc. Când ţi-a spus asta?

— Azi-dimineaţă.

M-am uitat la Reaver, care a aterizat în spatele lui Ector.

— Când erai cu Nyktos? A râs uşor, iar eu am făcut ochii mari. V-am văzut azi-dimineaţă când m-am dus să vorbesc cu el.

— Ah, am zis eu în şoaptă, simţindu-mi obrajii calzi, fără să ştiu de ce.

M-am uitat spre zona sudică a Meterezelor, unde un gardian a poruncit să se deschidă poarta. Şi Nektas, şi Ector îl cunoscuseră pe tatăl lui Ash şi păreau să fie apropiaţi de zeul primitiv, şi totuşi, nici unul din ei nu ştia de ce tatăl lui făcuse acea învoială.

— Vi s-a părut că Eythos ar fi făcut o astfel de învoială? am întrebat eu.

Preţ de o clipă îndelungată, Ector nu mi-a răspuns.

— Eythos a iubit-o pe Mycella, chiar mai mult după moartea ei. Nu s-ar fi recăsătorit niciodată, dar… A oftat apăsat, mijind ochii. Sincer să fiu, Eythos era foarte isteţ. Mereu plănuia în avans. A avut un motiv.

Însă în ce ar fi putut consta acel motiv, mai exact – şi să fi avut sens?

— Ştii, a zis Ector, aruncându-mi o privire. Şi eu te-am urmărit. A tresărit când am ridicat din sprâncene. Sună mai înfiorător decât am vrut. Mă referem că m-am alăturat uneori lui Lathan când te-a supravegheat. Aşa am ştiut cum arătai şi te-am găsit când Ash m-a trimis cu pumnalul.

— Nu… am ştiut. Am expirat prelung. Şi chiar nu ştiu ce părere să am despre asta – despre faptul că am fost privită, indiferent de cine, fără să ştiu.

— Da, a zis Ector, scărpinându-se pe maxilar. Presupun că nu te

ajută să ştii că am avut intenţii bune.

— Mă ajută şi nu prea…

Am auzit brusc un strigăt din cealaltă parte a curţii. Apoi încă unul. Am încremenit.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, dar se aude dinspre poarta sudică. Ector a dat să plece, dar apoi a înjurat. Pot să am încredere în tine că vei rămâne aici?

— Sigur.

A mijit ochii.

— Am impresia că voi regreta asta, dar rămâi aici, mi-a poruncit el. Mă întorc imediat.

Am încuviinţat din cap, cu supunere, în timp ce Reaver şi-a lungit gâtul în direcţia din care se auzea zarva.

— Voi fi chiar aici.

Ector mi-a mai aruncat o privire de avertizare, după care s-a întors şi a luat-o la pas alergător, dispărând pe după unul dintre turnuleţele spiralate ale palatului.

Am îngenuncheat şi am tras-o pe Jadis de pe Reaver.

— Scuze, am zis, întingând celălalt braţ spre Reaver în timp ce Jadis a ciripit ascuţit, dar voi doi veniţi cu mine.

Reaver şi-a întors deodată capul spre mine şi m-a privit mijind ochii-i stacojii luminoşi.

— Am impresia că îndeplineşti ordinele cam la fel de bine ca mine, am zis eu. Dar sper că vei veni cu mine. Vreau să fiu băgăcioasă şi să văd ce se întâmplă. Tu nu vrei?

S-a uitat spre partea sudică şi apoi a încuviinţat din cap, în timp ce Jadis s-a urcat pe braţul meu stâng. M-am ridicat, sperând că avea să se ţină bine când m-am întors. Reaver şi-a luat puţin elan, după care s-a săltat în văzduh, zburând în dreptul lui Jadis, care se cocoţase pe mine. Când l-a văzut lângă ea, Jadis s-a liniştit şi şi-a întins gâtul ca să ajungă cu capul lângă ghearele lui Reaver. Am cotit spre partea vestică a palatului şi m-am ţinut cât mai aproape de

ziduri, trecând pe lângă mai mulţi gardieni la sol, care m-au privit lung. Era prima dată când mă aflam în preajma celor mai mulţi dintre ei, întrucât doar îi văzusem pe unii pe Metereze. Din câte ştiam eu, nici unul dintre ei nu intra în palat.

În faţă, poarta sudică se închidea. Un grup de oameni se adunase în faţa ei în jurul unei căruţe, şi l-am depistat imediat pe Ector în mulţime. Se apleca în partea din spate a căruţei. Lângă el se afla Rhahar.

— Am găsit-o la circa un kilometru şi jumătate de muntele Rhee. Orphine a văzut-o, a zis Rhahar, în timp ce am înaintat pe furiş, uitându-mă printre cei adunaţi acolo.

Am simţit brusc furnicături în piept şi mi s-a tăiat răsuflarea. Căldura pulsatilă care i-a urmat m-a oprit în loc. În partea din spate a trăsurii era o siluetă înfăşurată.

Rhahar şi-a trecut mâna prin păru-i tuns scurt.

— Eram mai aproape de ea decât tămăduitorii. Am trimis-o pe Orphine după ajutor, dar… vezi şi tu. Nu arată bine.

Când Ector s-a aplecat în căruţă, umerii i s-au încordat.

— Mda, nu arată bine. S-a aplecat spre trăsură şi a ridicat silueta înfăşată. S-a întors, trecând cu privirea de mine, apoi întorcându-se brusc. Bineînţeles că n-ai ascultat.

Am dat să-i răspund, dar apoi am văzut-o pe femeia înfăşată într-o pătură – mai întâi braţul slab şi nemişcat, apoi degetele-i delicate mânjite de sânge şi unghiile rupte.

Pe toţi zeii!

Mi s-a făcut greaţă, iar căldura din piept mi-a pulsat din nou. Faţa îi era umflată şi mânjită de sânge – carnea de pe obraji şi de pe frunte îi era sfârtecată. Buzele îi erau sfâşiate, nasul împins într-o parte, evident rupt.

— Cine… Cine e?

— Gemma, a rostit Ector, cu maxilarul încleştat.

Am încremenit, îngrozită şi revoltată. Ector a trecut pe lângă mine, şi, în timp ce a înaintat pe sub una dintre scări, un muşchi i-a

zvâcnit de-a lungul maxilarului. M-am întors şi am văzut-o pe Aios ieşind în curte. S-a oprit brusc şi şi-a dus mâna la gât.

— E cumva… L-a privit brusc pe Rhahar. Umbrele au fost de vină?

— Aşa se pare, a răspuns Rhahar.

Aios s-a pus în mişcare.

— Voi aduce câteva prosoape şi provizii. O duceţi în odaia lăturalnică?

— Da, a zis Ector, privindu-l peste umăr pe Rhahar, în timp ce Aios s-a întors iute în castel, pe sub una dintre scări. Cheamă-l pe Nyktos.

— Mă ocup, a zis zeul şi a plecat degrabă.

— Sera, a spus Ector când a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşa pe care doi bărbaţi în armură o ţineau deschisă. Trebuie să te întorci în odăile tale.

Aşa ar fi trebuit să fac.

Cu siguranţă, aşa ar fi trebuit să fac, mai ales că pieptul mi se umplea de căldură, pătrunzându-mi în sânge cam ca atunci când văzusem şoimul argintiu, însă mai puternică şi mai intensă de data aceasta. Orice ar fi fost acel instinct care prinsese viaţă în mine odată cu darul pe care îl aveam, mă avertiza acum că Gemma, această Aleasă, era pe moarte. Îmi simţeam darul scânteind. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult posibil.

Însă l-am urmat pe Ector şi am intrat pe un coridor îngust. Am simţit cum Jadis şi-a încordat ghearele pe umărul meu, în timp ce Reaver zbura în faţa noastră. L-am urmat pentru că nu era drept. Nu o cunoşteam pe femeia aceasta, dar ştiam că îşi petrecuse toată viaţa acoperită de un văl, îngrădită şi pregătită. Şi pentru ce? Ca să fie dată pe mâna unor zei care aveau să o abuzeze? Nu era *drept.*

S-a deschis o uşă şi s-a aprins o lumină ce arunca o strălucire dură peste pereţi, pe care erau atârnate mai multe mănunchiuri de plante, la uscat. Ector a aşezat-o pe Gemma pe masă, cu grijă, dar Gemma tot a gemut.

— Scuze, a spus el încet, trăgându-şi uşor braţul de sub ea şi dând la o parte câteva şuviţe de păr îmbibat de sânge care curat se putea să fi fost de culoarea căpşunei sau chiar mai deschis. Pătura s-a dat la o parte, şi am tras brusc aer în piept când am văzut că partea din faţă a bluzei îi era plină de sânge – de la rănile dinţate de pe gât, de pe piept…

Ector şi-a ridicat capul, fixându-mă cu ochii-i argintii învolburaţi.

— Chiar n-ar trebui să fii aici.

M-am dat în spate, iar Jadis a ciripit uşor. Am dat să spun ceva, însă doar m-am holbat la ea, nereuşind să-mi găsesc cuvintele. M-a umplut o senzaţie acută de… finalitate, în timp ce Reaver stătea în colţul încăperii, coborându-şi aripile.

— Pe toţi zeii! ne-a întrerupt o voce răguşită.

M-am uitat într-acolo şi am văzut-o pe zeiţa Lailah intrând pe o altă uşă, cu cosiţele-i negre prinse într-un coc. S-a dat un pas în spate, iar pielea ei maronie a căpătat o paloare gri.

— Afurisitele de Umbre!

— Da, a mârâit Ector, chiar pe când şi-a făcut apariţia fratele lui Lailah.

Theon s-a oprit, şi nările i-au fremătat, iar trăsăturile i s-au înăsprit şi împietrit… şi centrul pieptului mi-a explodat de căldură, ca la fel ca atunci când…

Am icnit şi mi-am întors privirea spre Gemma.

— A… murit.

— N-ai de unde să ştii asta, a ripostat Ector. Nu ai cum… S-a întrerupt brusc când şi-a plecat privirea spre ea. Braţele i-au căzut pe lângă corp.

Aveam dreptate. Deşi nu părea să se fi schimbat ceva la ea, am simţit că trecuse în nefiinţă, aşa cum ştiusem că şoimul fusese doar rănit. Căldura pe care o simţeam în piept bâzâia cu putere, pătrunzându-mi în sânge. Jadis a ciripit, de data aceasta mai tare, desfăcându-şi aripile şi atingându-mă pe ceafă şi pe cap. Reaver şi-a ridicat capul, urlând în colţul lui şi atrăgându-le atenţia gemenilor.

— Ce se petrece cu ei? a întrebat Theon.

— Nu… Nu ştiu. Ector şi-a mutat încet atenţia de la dragonin spre Jadis, care făcea acelaşi lucru pe umărul meu. Nu i-am mai văzut făcând asta.

Rhain a fost primul care a sosit de la curte, însă înjurătura lui s-a pierdut în sunetele scoase de dragonini. Căldura care vibra… mi-a stârnit… un *instinct.* Unul pe care nu îl mai simţisem vreodată atât de puternic. Am simţit un gol în stomac, de nelinişte, în timp ce Jadis mă îmbrâncea cu capul în ceafă. Reaver a strigat-o, iar într-un ungher dosnic al minţii m-am întrebat dacă nu cumva simţeau orice ar fi fost ceea ce creştea în mine. Dacă o puteau simţi cumva.

Jadis a dat să coboare de pe mine, iar eu am avut prezenţa de spirit necesară ca să o împiedic să sară. Am prins-o, deşi se zvârcolea, şi am aşezat-o pe podea. A dat fuga spre Reaver, lipindu-se de el, sub aripa lui.

Trebuia să fac ceva. Aveam să-mi dezvălui fără să vreau darul, şi nu ştiam ce consecinţe ar fi adus acest lucru. În afară de faptul că nu voi fi făcut nimic şi o voi fi lăsat să moară, deşi aş fi putut opri asta. Aş fi putut să o vindec. Nu puteam sta deoparte.

Rhain vorbea, spunând ceva despre Ash, când Saion a apărut parcă din neant şi s-a dus la masă. S-a holbat la Gemma, clătinând din cap, în timp ce eu am înaintat. M-am dus lângă masă, iar simţurile mi s-au deschis şi întins. Acum, că mă apropiasem de ea, puteam vedea dincolo de sânge şi de pielea sfârtecată că nu era cu mult mai în vârstă decât mine.

— *Străluceşti…,* a zis Ector şuierat, iar Saion şi-a ridicat deodată capul.

Gemenii s-au întors spre mine.

O strălucire slabă, albă-argintie, mi se prelinsese pe sub mânecile rochiei spre mâini.

— Ce drăcia naibii? a şoptit Theon.

Am tras adânc aer în piept – inspirând mirosul de liliac. De *liliac* proaspăt înflorit. Iar mirosul acela… venea de la mine. Cineva a spus

ceva, însă nu am ştiut cine sau ce a zis. Nu l-am auzit din pricina vâjâitului din urechi şi a imboldului… a *chemării* ce mi-a pătruns adânc în muşchi, anulând orice alt gând. I-am văzut pe Lailah şi pe Theon dându-se în spate, pe Saion şi pe Ector holbându-se uluiţi.

— *Sera,* vocea lui Ash a pătruns prin vâjâit.

Mi-am ridicat privirea. Stătea în pragul uşii, cu Rhahar în spatele lui. Zeul primitiv mă privea cu ochi mari, de un argintiu strălucitor, iar filamentele de *eather* ce i se învolburau în irisuri erau luminoase – la fel de luminoase precum strălucirea ce radia din mâinile mele.

Părea împietrit de neîncredere, la fel ca restul, încremenit, în timp ce căldura vâjâitoare a continuat să mi se răspândească în corp.

Mi s-a poticnit inima în piept. Nu o puteam retrage – nu o puteam înăbuşi, nici nu puteam renunţa, aşa cum reuşisem să fac în trecut.

— Nu pot să stau deoparte şi să nu fac nimic, am şoptit, chiar dacă nu avea idee despre ce vorbeam. Nu ştia despre asta. Nu-i spusesem niciodată. Şi poate că ar fi trebuit să o fi făcut, însă era prea târziu acum.

Reaver a ţipat din nou, un sunet şovăielnic în încăperea altminteri tăcută. Ector a înjurat pe sub mustaţă când *eather-ul* alb-argintiu mi s-a învolburat printre degete. Cu gâtlejul uscat şi pulsul bătându-mi năvalnic, mi-am pus mâna tremurândă pe braţul Gemmei.

— Fir-ar al naibii, a rostit Saion în şoaptă, izbindu-se de perete. Mănunchiuri de plantă s-au legănat deasupra lor. O simţiţi, nu-i aşa? Cu toţii o *simţim.*

Nu ştiam despre ce vorbea Saion. Nici nu mi-am dorit ceva anume. Nu aveam claritatea necesară pentru a face acest lucru, deoarece gândurile mi se învolburau furtunos.

Lumina scânteietoare mi s-a prelins din degete şi s-a încolăcit peste Gemma într-o undă strălucitoare şi intensă. Mi s-a tăiat

răsuflarea când *eather-ul* i-a pătruns în piele, umplându-i venele până au devenit vizibile, ca o pânză de păianjen ce prindea viaţă pe carnea ei prea palidă şi pe pielea-i lovită şi sfâşiată.

— Ce drăcie…?! a zis Aios, intrând în încăpere, cu un lighean cu apă la piept.

S-a oprit brusc, aşezând încet ligheanul.

Lumina argintie s-a învăpăiat la fel de intensă precum lumina soarelui într-o zi de vară pe pielea Gemmei. Pieptul i s-a umplut de o răsuflare adâncă şi tremurată ce a părut să-i străbată tot corpul. Mi-am ridicat mâna. Strălucirea a pulsat, apoi s-a potolit, estompându-se lent, până când…

Pe sub sânge, pielea i se netezise şi i se închisese la loc pe obrajii-i care acum erau rozalii. Tăietura de pe frunte i se vindecase, lăsând în urma ei doar o dâră rozalie. Rana de la gât i se închisese, în locul ei rămânând doar o cicatrice în relief ca nişte împunsături. Gemma a deschis ochii. Căprui. S-a uitat drept la mine şi apoi a închis ochii. Pieptul i se umfla şi dezumfla acum încet şi respira adânc, dormind, buzele-i care se vindecaseră depărtându-i-se când a expirat din nou calm.

— Tu, a rostit Ash în şoaptă, cu voce răguşită.

M-am uitat spre el şi… nu îl mai văzusem nicicând atât de uluit, de expus.

— Tu porţi în tine un tăciune de viaţă.

Capitolul 34

„Un tăciune de viaţă”.

„Porţi în tine un tăciune de viaţă”, mi-a răsunat şoptit în minte vocea lui Sir Holland. „Porţi în tine speranţă. Porţi în tine posibilitatea unui viitor”.

Reaver a ţipat din nou, în felul acela straniu şi întretăiat al lui, urmat de Jadis. Din afara palatului s-a auzit un strigăt mai profund care a scuturat ierburile de pe ziduri.

Singura care părea în stare să se mişte era Aios. A venit la masă şi a aşezat ligheanul pe ea. S-a uitat spre mine şi i-a luat pulsul Gemmei.

— E, categoric, în viaţă.

— Asta era, a zis Ash, umbrele încolăcindu-i-se ameţitor pe sub piele.

M-am uitat la el, doar la el. Am văzut cum scepticismul i-a fost înlocuit de mirare – mirare care s-a preschimbat în ceva puternic şi strălucitor, ceva ce aducea a *speranţă.* Mi s-a strâns pieptul atât de tare, încât nu ştiam cum de mai puteam respira.

— Asta a făcut.

— Fir-ar! a zis Saion, şi mi s-a părut că avea nevoie să se aşeze.

— Ce-a făcut? a întrebat Theon, în timp ce eu mi-am dus mâna la piept. Cine ce-a făcut?

Ash s-a îndreptat de spate. Nu şi-a întors privirea de la mine.

— Nimeni nu va spune nimic despre ce a văzut în această încăpere. Nimeni. Gemma nu era chiar atât de rănită cum am crezut iniţial. Ei îi vom spune acelaşi lucru. Dacă nu mă ascultaţi, îmi voi petrece veşnicia asigurându-mă că vă veţi regreta alegerea. Aţi priceput?

Cuvintele lui au alungat starea de şoc din încăpere. Rând pe rând, fiecare zeu i-a dat de înţeles că a priceput.

— Bine. Ash mă privea în continuare. Theon? Lailah? Vă rog s-o duceţi pe Gemma într-o odaie de la etaj.

Gemenii s-au pus în mişcare să-i îndeplinească cererea. Ambii m-au privit curioşi – şi precauţi şi uimiţi. L-am privit pe Theon ridicând-o cu grijă pe Gemma, care dormea.

Lailah a apucat ligheanul.

— Ca să o spăl, a spus ea. Va avea nevoie.

— Mulţumesc! a zis Ash, sfredelindu-mă în continuare cu privirea, iar mie mi s-a făcut pielea de găină. Ector?

Zeul şi-a dres glasul.

— D-da? a întrebat el uşor bâlbâit.

— Asigură-te că gardienii de pe Metereze sunt poziţionaţi în toate cele patru colţuri şi în golf. Apoi asigură-te că cei de la răscruci ştiu să ne anunţe de cum soseşte *cineva* de la o altă curte. Du-te, a poruncit Ash, concentrându-se în continuare asupra mea. Şi du-te *repede!*

Ector a plecat numaidecât, iar eu m-am alarmat.

— De ce… De ce faci asta?

Umbre i s-au tot adunat pe sub piele, în timp ce *a continuat* să se holbeze la mine.

— Am simţit ce-ai făcut. Toţi am simţit-o.

— Şi noi am simţit-o, a zis Nektas, făcându-mă să tresar. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut intrând prin coridorul pe care tocmai sosisem eu. Era la bustul gol, iar păru-i cu şuviţe rubinii era suflat de vânt. Pielea lui părea… mai dură ca înainte; solzii păreau mai bine definiţi. Oare tocmai se metamorfozase?

Am privit-o pe Jadis desprinzându-se de lângă Reaver şi dând fuga spre tatăl ei. Nektas s-a aplecat şi a ridicat-o în braţe.

— Nu înţeleg.

— A fost o undă de putere, a spus Ash, captându-mi din nou atenţia. M-am îndepărtat de masă, pe care se putea vedea o băltoacă din sângele Gemmei. O undă de putere al naibii de straşnică, *liessa.* Pe care probabil o vor simţi mulţi zei obişnuiţi şi primitivi din Câmpiile Elizee. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că vor veni să-i caute sursa.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nu am… Nu am ştiut că va provoca o undă de putere. Presupun că e de rău?

— Depinde de cine a simţit-o. Trăsăturile lui Ash îi dădeau un aer de prădător. Ar putea fi foarte de rău.

Am dat să spun ceva şi mi-am dus mâna la pumnal. I-am apucat mânerul prin rochie.

— Când vom şti dacă e foarte de rău?

Ash îmi urmărise mişcările, aşa că a zâmbit rece şi sălbatic.

— Curând. A făcut un pas spre mine. Nu a fost prima oară când ai făcut-o, nu-i aşa?

N-am zis nimic.

— *Liessa,* mi-a zis Ash pe o voce aproape îmbietoare, plecându-şi capul şi înconjurând lent masa.

Am aruncat scurt o privire la ceilalţi zei şi dragonini, dar mă îndoiam că ar fi intervenit careva.

— Am mai simţit-o. De-a lungul anilor. Niciodată atât de puternic – şi n-am ştiut ce era. Nici măcar nu am reuşit să-mi dau seama dincotro se simţea.

M-am încordat. O… mai simţise?

— Şi ştiu al naibii de bine că nu am fost singurul care a mai simţit-o, a zis el, în timp ce umbre au început să se adune şi să se mişte sub masă, plutind spre el.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Nektas făcându-i semn lui Reaver să meargă la el.

— În noaptea aceea, pe malul lacului, *liessa.* Am simţit-o mai devreme în ziua aceea. Am simţit-o în noaptea dinainte să vin după tine.

Spaţiul din spatele lui a început să se îngroaşe, într-atât încât nu-l mai puteam vedea pe Nektas.

— Şi am simţit-o recent, în ziua în care te-ai dus în Pădurea Roşiatică şi zeii îngropaţi au ieşit la suprafaţă.

Inima îmi bătea năvalnic.

— Vânătorii… au venit de două ori după tine, din câte ştiu eu, a spus Ash, iar eu am tresărit. Da, a zis el, încuviinţând din cap. Probabil asta caută. Şi pun rămăşag că asta caută şi Cressa şi ceilalţi doi zei.

— Poftim? Mi s-a strâns pieptul. Ai spus că…

— Aşa am crezut până acum. Ash se afla la doar câţiva paşi de mine, iar umbrele din spatele lui s-au adunat, creionând o formă de aripi. Acum, ştiu că erau în căutarea sursei undei de putere, iar muritorii au fost cumva prinşi la mijloc.

— De ce? De ce le-ar păsa? De ce le-ar face rău dacă credeau că ei erau răspunzători?

— Pentru că o astfel de undă de putere n-ar trebui să se simtă în tărâmul muritorilor. M-a privit cu ochi învolburaţi. Nici în Câmpiile Elizee. Dacă aş fi simţit-o în orice altă parte a Câmpiilor Elizee, în orice parte mai apropiată de tărâmul muritorilor, m-ar fi atras şi pe mine. Pentru că mulţi ar considera o ameninţare acel soi de putere pe care l-am simţit. A clătinat din cap. Eşti incredibil de norocoasă, *liessa.*

Nu mă simţeam prea norocoasă în clipa de faţă.

— De ce nu mi-ai spus despre asta? Şi-a înclinat capul când nu i-am răspuns. Nu fi tăcută chiar acum, *liessa,* a zis el, zâmbind dureros de rece.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ce s-a întâmplat cu îndrăzneala ta nesăbuită?

— Poate că o sperii, a sugerat Aios de undeva din spatele aripilor de umbre ce pulsau.

— Ba nu. Sera nu se sperie aşa uşor.

Ash stătea chiar în faţa mea, atât de aproape, încât simţeam o aromă de citrice şi aer proaspăt când respiram. Mi-am lăsat capul pe spate.

— Sera nu prea ştie ce înseamnă frica. Nu-i aşa, *liessa?*

— Aşa-i, am reuşit să îngân eu.

Pielea i s-a subţiat, şi şi-a plecat capul spre mine. I-am simţit răsuflarea ca de gheaţă pe obraz.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus despre acest talent neînsemnat al tău?

— Pentru că eşti zeul primitiv al morţii! m-am răstit eu. Şi nu credeam că ţi-ar plăcea să ştii că ţi-am furat suflete. Ăsta e adevărul. Aşa că vezi-ţi de treabă!

Cineva a părut să se înece, însă Ash… zeilor mari, a râs, întunecat şi ademenitor.

— Deci ai adus şi pe alţii la viaţă.

— O singură dată – de fapt, de două ori, dacă pun la socoteală şi asta. Înainte, am folosit-o doar pe animale. Niciodată pe muritori. Era o regulă a mea, am îndrugat. Până am încălcat-o. În noaptea dinainte să vii după mine, însă atunci a fost singura dată. Iar zilele trecute am văzut un şoim argintiu rănit. De aceea mă aflam atât de departe în Pădurea Roşiatică. L-am atins, şi rănile i s-au vindecat. A fost prima dată când s-a întâmplat asta şi… am ştiut cumva că era doar rănit, nu pe moarte. Şi asta a fost o premieră. Nici măcar n-am ştiut dacă avea să funcţioneze. Nici măcar nu ştiu sigur cum m-am ales cu… darul ăsta.

— Ştiu eu cum. I-am simţit răsuflarea pe buze, ceea ce mi-a stârnit un amestec straniu de agitaţie şi anticipaţie. Ştiu întocmai de la cine ai primit tăciunele de viaţă. De la zeul primitiv al vieţii.

Mă prinsesem şi eu de asta.

— De la Kolis?

S-a auzit un sunet aspru în încăpere, posibil o înjurătură, iar Ash a râs din nou, de data aceasta mai rece.

— De la tatăl meu.

M-am concentrat întru totul asupra lui.

— Poftim?

— Tatăl meu a fost adevăratul zeu primitiv al vieţii. Mi-a atins obrazul cu degetele-i reci. Până când fratele lui i-a furat rolul. Geamănul lui, Kolis.

Capitolul 35

Ne-am mutat în odaia din spatele tronurilor. Era un fel de încăpere de război, cu numeroase săbii şi pumnale pe pereţi. O masă ovală lungă era aşezată în centru, plină de crestături şi de caneluri, lăsând impresia că pumnale fuseseră înfipte în suprafaţa ei în repetate rânduri. Probabil de către unul dintre zeii care se afla acolo în momentul de faţă. Ector se întorsese până să intrăm noi în odaie, aducând-o cu el pe Bele, care încerca, în zadar, să nu se holbeze făţiş

la mine.

Rhain şi Saion, împreună cu Rhahar, nu se descurcau nici ei cu mult mai bine. Toţi se uitau la mine. Chiar şi Nektas, care stătea în colţ. Nu venise direct în odaie. Când ni s-a alăturat, am văzut de ce. Un lucru care m-a şocat aproape la fel de mult ca faptul că tatăl lui Ash fusese zeul primitiv al vieţii.

Nektas ţinea la pieptul lui o fetiţă cu părul negru, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lejeră şi înfăşurată într-o pătură. Era Jadis, care… semăna foarte mult cu un copil muritor de cel mult cinci ani. Un picior minuscul şi gol ieşea de sub pătură.

— Pătura, a spus Nektas, trecând pe lângă mine cu ea în braţe. Îşi voia pătura.

Am putut doar să mă holbez şi să mă întreb dacă de aceea îşi îngropase mai devreme faţa în rochia mea.

Când arătase ca un dragonin.

Reaver a rămas în forma lui de dragonin, alert şi odihnindu-se lângă Nektas.

Aios mi-a pus în faţă un pahar de whisky, de care nu m-am atins. Am privit încet spre Ash. Umbrele i se retrăseseră din piele, însă mă urmărea cu aceeaşi intensitate cu care o făcuse în odaie şi de când se întorsese de la Gemma. O îngrijise tămăduitorul care sosise la un moment dat pe când fusesem în cameră. Habar n-aveam ce îi spusese Ash ca să ţină ascuns cât de grav fusese rănită Gemma.

Am tras cu greu aer în piept şi m-am uitat la Ash. Încă aveam noduri în stomac.

— Deci… Kolis e unchiul tău? am întrebat eu, iar vocea mea mi s-a părut distantă.

A încuviinţat din cap.

— Erau gemeni. Identici. Unul menit să reprezinte viaţa, iar celălalt – moartea. Tatăl meu, Eythos, zeul primitiv al vieţii, şi unchiul meu, Kolis, zeul primitiv al morţii. Au domnit împreună timp de eoni, aşa cum fusese menit să o facă.

Mi s-a făcut pielea de găină şi braţele mi-au căzut pe lângă

corp.

— Ce s-a întâmplat?

— Unchiul meu s-a îndrăgostit.

Nu mă aşteptasem să spună asta.

— Bănuiesc că povestea e mai complicată de-atât.

— Povestea e mereu mai complicată de-atât, a spus Aios, aşezându-se lângă Bele.

— Totul a început cu foarte mult timp în urmă. Cu sute de ani în trecut, dacă nu chiar cu aproape o mie. Cu mult înainte ca Lasania să devină regat, a zis Ash şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine, în capul mesei. Nu ştiu dacă relaţia dintre tatăl meu şi fratele lui a fost mereu încordată sau dacă au trăit în pace la un moment dat. Însă au avut mereu o latură competitivă. Amândoi. Nici tata nu a fost complet nevinovat, însă, din câte am aflat, a fost o chestiune de gelozie. La urma urmei, tatăl meu era zeul primitiv al vieţii, adorat şi iubit atât de zei, cât şi de muritori.

Nektas a încuviinţat din cap.

— A fost un rege corect, binevoitor, generos şi curios din fire. El le-a dat dragonilor o formă muritoare.

Cu ochii larg deschişi, m-am întors spre Ash, şi inima mi s-a oprit.

Pe chipul lui se creionase un zâmbet mic şi distant. Un zâmbet frumos şi trist.

— Era fascinat de toate formele de viaţă, în special de muritori. Chiar şi când a devenit zeul primitiv al morţii, era uimit de tot ce puteau realiza într-o perioadă de timp care celor din Câmpiilor Elizee li se părea incredibil de scurtă. A interacţionat adesea cu ei, la fel ca mulţi alţi zei primitivi de atunci. Însă Kolis… era respectat şi temut ca zeul primitiv al morţii, în loc să fie acceptat ca un pas necesar în viaţă – o poartă către următoarea etapă.

Rhahar s-a încruntat.

— Mereu m-am întrebat dacă muritorilor le-ar fi mai puţin frică de moarte dacă ar privi-o altfel – nu ca pe un sfârşit, ci ca pe un nou

început.

„Se poate”, m-am gândit eu, înghiţind în sec. Însă moartea era marea necunoscută. Nimeni nu ştia cum avea să fie judecat sau ce îl aştepta cu adevărat. Era greu să nu-ţi fie frică de aşa ceva.

— Când Kolis păşea în tărâmul muritorilor, cei care îl vedeau se ascundeau şi refuzau să-l privească în ochi, în timp ce se îmbulzeau să-i întâmpine geamănul. Mi-am închipuit că asta l-a afectat, a spus Ash, zâmbetul slab transformându-se într-un rânjet sarcastic, şi mi-am închipuit şi eu că asta îl afectase şi *pe el,* pe Ash. Într-una dintre călătoriile lui pe tărâmul muritorilor, Kolis a văzut o tânără muritoare care culegea flori pentru nunta surorii ei sau ceva de genul acesta.

— Stai un pic! O chema cumva Sotoria? Gândurile au început să mi se învălmăşească. Cea care a căzut de pe ceea ce numim acum Stâncile Mâhnirii?

— Ea e, a confirmat Bele, şi am rămas din nou uimită.

Am clătinat din cap.

— Nimeni nu ştie cu adevărat dacă legenda Sotoriei chiar este reală.

— Este, a spus Bele, zâmbind uşor. Kolis a privit-o, şi se zice că s-a îndrăgostit de ea pe loc.

Am clipit o dată, apoi de încă două ori, aruncându-i o privire lui Ash, amintindu-mi ce îmi spusese Sir Holland despre Sotoria. Îmi zisese că un zeu o speriase. Oare partea aceea a legendei să se fi pierdut de-a lungul anilor?

— În orice caz, era îndrăgostit lulea de ea, a spus Ash. Atât de mult, încât a ieşit din umbra copacilor ca să-i vorbească. Pe atunci, muritorii ştiau cum arăta zeul primitiv al morţii. Trăsăturile îi fuseseră pictate şi sculptate. Sotoria a ştiut cine era când a abordat-o.

Oh, zeilor mari…

— Ştiu ce s-a întâmplat, am zis eu. El a speriat-o, iar ea a luat-o la fugă, a căzut şi a murit.

Saion a ridicat din sprâncenele-i închise la culoare.

— Romantic, nu?

M-am înfiorat.

— El a adus-o înapoi, nu-i aşa?

— Da. Ash şi-a înclinat capul. Cum de-ai ştiut?

— Face parte din legendă – nu e o parte foarte cunoscută şi nimeni nu ştia că a fost vorba despre Kolis… Însă… sperasem că partea aceea nu era adevărată.

— Ba este. Ash s-a scărpinat pe maxilar şi s-a îndreptat de spate. Kolis era supărat şi întristat. Şi-a chemat fratele, invocându-l pe Eythos pe tărâmul muritorilor. L-a implorat pe Eythos să-i dea viaţă Sotoriei, lucru pe care Eythos l-ar fi putut face – şi pe care îl mai făcuse în trecut –, dar tatăl meu avea reguli atunci când dădea viaţă, a explicat el, iar eu m-am foit pe scaun, gândindu-mă la regulile pe care mi le stabilisem şi eu, dar pe care nu le respectasem. Una dintre ele era că nu avea să ia un suflet din Vâlcea. Vezi tu, tradiţia de a arde trupul pentru a elibera sufletul le aparţine muritorilor, un act mai mult în folosul celor rămaşi în urmă decât al celor trecuţi în nefiinţă. Sufletul părăseşte imediat trupul după moarte.

— Nu ştiam, am şoptit eu.

— Nu aveai cum să ştii. A oftat. Pentru majoritatea muritorilor, cei care nu refuză să părăsească tărâmul muritorilor, precum cei din Pădurea Întunecată de Ulmi, trec destul de repede prin pilaştrii de asfodele. Mulţi zăbovesc puţin dintr-un motiv sau altul. Deşi Sotoria murise mult prea tânără şi pe neaşteptate, şi-a acceptat moartea. Sufletul ei a ajuns în Ţinuturile Umbrelor, a trecut printre pilaştri şi a intrat în Vâlcea la câteva minute de la moartea ei. Nu a zăbovit.

Am inspirat tremurător. Oare Marisol zăbovise? Gemma? M-am aplecat puţin în scaun.

— Deci… sufletul nu este deloc captiv? Nu trebuie să aştepte?

— Majoritatea nu, a spus el, şi mi-am amintit că îmi spusese că erau suflete pe care trebuia să le judece. Tatăl meu nu voia să ia un

suflet din Vâlcea. Era greşit. Era interzis, atât de el, cât şi de Kolis. Eythos a încercat să-i amintească fratelui său că fusese de acord să nu facă niciodată aşa ceva. Când asta nu a funcţionat, tatăl meu i-a amintit că nu era corect să acorzi viaţă şi apoi să i-o refuzi altuia la fel de vrednic. Însă presupun că acesta a fost unul dintre defectele tatălui meu. Credea că putea decide când o persoană era vrednică. Şi poate că, în calitate de zeu primitiv al vieţii, chiar putea. Poate că avea un fel de abilitate înnăscută care îi permitea să emită astfel de judecăţi şi să decidă că Sotoria nu se număra printre cei aleşi, iar alţii – da. Nu ştiu după ce criterii alegea când să îşi folosească acea putere şi când nu.

Inima mi s-a întristat.

— De aceea nu mi-am folosit darul asupra muritorilor până la acea primă oară. Mi-a fost greu să continui, simţindu-i privirea asupra mea – simţindu-le privirile asupra mea. Nu îmi doream genul acela de… putere, capacitatea de a face acea alegere. Şi întotdeauna am simţit că, odată ce aş fi făcut-o, conştientizarea faptului că puteam deveni acea putere de fiecare dată când mi se prezenta posibilitatea de a alege să o fac sau nu… Ei bine, nu ştiu dacă asta mă face slabă sau dacă am greşit, dar nu vreau să am o astfel de putere.

— O astfel de putere este o binecuvântare, Sera. Şi un blestem, a spus Nektas, atrăgându-mi privirea. Să recunoşti acest lucru nu este o slăbiciune. Trebuie să fie o putere, pentru că cei mai mulţi nu şi-ar da seama de cât de repede acea putere se poate întoarce împotriva lor.

— Tatăl meu nu şi-a dat seama, a spus Ash, şi mi-am ridicat privirea spre el. Dacă nu şi-ar fi folosit niciodată darul vieţii asupra unui muritor, atunci se poate ca fratele lui să nu se fi aşteptat să o facă. Dar tatăl meu o mai făcuse, iar refuzul lui… a pornit totul. Sute de ani de durere şi de suferinţă pentru mulţi nevinovaţi. Sute de ani în care tatăl meu a regretat ceea ce a ales să facă şi ce nu.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Ce s-a întâmplat?

— La început, nimic. Tatăl meu a crezut că fratele lui îi acceptase decizia. În perioada aceea, Eythos a cunoscut-o pe mama. Ea i-a devenit consoartă, şi viaţa a decurs… normal. În realitate însă, un ceas bătea o numărătoare inversă. Kolis şi-a petrecut următorii câţiva ani – zeci de ani – încercând să o aducă înapoi pe Sotoria. Nu o putea vizita, nu fără să rişte să-i distrugă sufletul.

— Dar a găsit o cale?

— A găsit, într-un fel, a zis Ash, răsuflând apăsat.

— După toţi anii de căutări, şi-a dat seama că exista o singură cale, a spus Rhain, privind fix spre masă. Numai zeul primitiv al vieţii i-ar fi putut înapoia viaţa Sotoriei. Aşa că a găsit o modalitate de a deveni zeul primitiv al vieţii.

— Cum? am întrebat eu în şoaptă.

— Nu ştiu, a recunoscut Ash clătinând din cap. Nici unul dintre noi nu ştie. Numai Kolis şi tatăl meu ştiu, iar cel dintâi nu va vorbi niciodată despre asta şi cel din urmă nu mai este printre noi să ne spună.

— Kolis a reuşit ce şi-a propus, a spus Ector. A reuşit să schimbe locul cu geamănul lui, schimbându-şi cumva destinul cu al lui. Kolis a devenit zeul primitiv al vieţii, iar Eythos a devenit zeul primitiv al morţii.

— A fost o faptă… catastrofală, a zis Nektas, săltând-o uşor în braţe pe Jadis. I-a ucis pe sute de zei care i-au slujit atât lui Eythos, cât şi lui Kolis şi i-a slăbit pe mulţi zei primitivi – ba chiar i-a ucis pe câţiva –, forţându-i pe cei care erau la rând să devină din zei stăpânitori ai puterii primitive. Mulţi dintre fraţii mei au fost de asemenea ucişi. Trăsăturile lui Nektas s-au înăsprit în timp ce a sărutat-o rapid pe creştet pe Jadis. Tărâmul muritorilor a resimţit-o sub formă de cutremure şi tsunami. Multe zone au fost rase de pe pământ. Porţiuni mari de pământ s-au desprins, unele dintre ele formând insule, în timp ce alte oraşe s-au scufundat în oceane şi mări. A fost haotic pentru o vreme, însă Eythos a ştiut imediat de ce

o făcuse fratele lui. Îl avertizase pe Kolis să nu o aducă înapoi pe Sotoria. Că era împăcată, că trecuse în următoarea etapă a vieţii ei. Că trecuse prea mult timp şi că, dacă făcea ceea ce plănuia, Sotoria nu avea să se întoarcă aşa cum fusese. Avea să fie o faptă nefirească ce urma să tulbure echilibrul şi-aşa precar dintre viaţă şi moarte.

Mi-am încrucişat braţele peste talie.

— Te rog spune-mi că nu a făcut-o.

— Ba a făcut-o, a zis Nektas.

— Zeilor mari!

Am închis ochii, întristată şi îngrozită pentru Sotoria. Viaţa îi fusese deja luată, şi mi s-a făcut greaţă să aflu că fusese privată şi de pace. A fost o abatere inadmisibilă.

— Sotoria a înviat şi, aşa cum îl avertizase tatăl meu, nu a mai fost la fel. Nu era rea, nimic de genul acesta, ci ursuză şi îngrozită de ceea ce se întâmplase, a continuat Ash încet, repetând ceea ce îmi spusese Sir Holland. Când a murit din nou, tatăl meu… a făcut ceva ca să se asigure că fratele lui nu avea să mai poată ajunge la ea. Ceva ce numai un zeu primitiv al morţii poate face. Cu ajutorul zeiţei primitive Keella, i-a însemnat sufletul.

M-am aplecat înainte.

— Ce înseamnă asta?

— I-au însemnat sufletul pentru renaştere, a răspuns Aios. Adică, sufletul Sotoriei nu intră niciodată în Ţinuturile Umbrelor, ci renaşte încontinuu după moarte – iar şi iar.

— Eu… Am clătinat din cap. Asta înseamnă că e în viaţă şi astăzi? Îşi aminteşte de vieţile ei anterioare?

— Dacă chiar îşi aminteşte ceva din vieţile anterioare, nu va fi ceva substanţial, însă Kolis continuă să o caute. Deoarece tatăl meu şi Keella i-au însemnat sufletul, se va naşte cu căiţă. Kolis ştie asta. Încă o caută.

Am tras brusc aer în piept.

— A găsit-o?

— Din câte ştiu eu, nu a reuşit să ajungă la ea. Şi-a întors

privirea, şi maxilarul i s-a încordat. Sper că în nici o viaţă.

Am vrut să-l întreb dacă ştia cine era, dar identitatea ei mi se părea o altă profanare şi un risc pentru sufletul ei. Care suferise deja destul.

— Deci prin ceea ce a făcut pentru Sotoria, tatăl tău s-a asigurat că ea avea să fie în siguranţă.

— Ce a făcut tata pentru Sotoria nu a fost perfect. Unii ar putea spune că, într-un fel, a fost şi mai rău. Însă a fost singurul lucru pe care l-a putut face ca să încerce să o ţină în siguranţă.

— Kolis a fost mereu aşa?

Ash i-a aruncat o privire lui Nektas.

— Întotdeauna a avut o latură nesăbuită şi sălbatică. Un sentiment de grandoare ce credea că i se datorează, a spus dragoninul. Însă a fost o vreme în care Kolis îi iubea pe muritori şi pe zeii lui. Apoi treptat, s-a schimbat. Cred că nici măcar nu putem da vina pe vârsta lui. Stricăciunea lui… Ni l-a luat cu mult înainte să-l pierdem.

Aveam impresia că urma să-mi explodeze mintea.

— Atât tatăl meu, cât şi Keella au plătit scump pentru asta de-a lungul anilor. Ash şi-a întors privirea spre mine. Nu doar că a început să-mi urască tatăl, ci a ajuns să-l dispreţuiască şi a jurat că îl va face să plătească.

M-am încordat, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce aveam să aflu în continuare. Aproape că era greu de crezut. Era greu să îl consider pe Kolis, despre care fusesem crescută să cred că era fără cusur, binevoitorul Regele al Zeilor, un monstru egoist.

Însă acum ştiam de ce nu făcea nimic ca să oprească felul dezgustător în care erau trataţi Aleşii.

— Kolis a ucis-o pe mama mea în timp ce era însărcinată cu mine, a spus Ash pe un ton calm. A făcut-o pentru că a crezut că era drept ca tatăl meu să-şi piardă dragostea, la fel ca el. I-a distrus sufletul, ceea ce a dus la moartea ei definitivă.

Mi-am dus mâna la gură, îngrozită. Am simţit imediat dorinţa

de a nega ce a spus. De a nu-mi permite să cred. Însă nu ar fi fost corect. Ar fi fost nedrept şi greşit să-l forţez pe Ash să demonstreze ceea ce ştiam instinctiv că era adevărat. M-a cuprins mâhnirea şi am simţit o usturime pe gâtlej şi în ochi. Era destul de rău şi doar că părinţii îi fuseseră ucişi, darămite să ştie că făptaşul era rudă cu el… Am crezut că mi se va face greaţă.

Ash a înghiţit în sec.

— La fel ca în cazul mamei tale, cred că, la moartea ei, mama a luat cu ea şi o bucată din tatăl meu.

Am vrut să mă duc la el. Să-l ating. Să-l alin… Nu eram convinsă că mai simţisem vreodată această nevoie. Nici nu aş fi ştiut cum să o fac, aşa că mi-am dus mâna la piept şi am rămas aşezată.

— Îmi pare nespus de rău. Ştiu că asta nu schimbă nimic. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar… îmi doresc să pot schimba cumva cele întâmplate.

M-a privit cu ochii-i cenuşii furtunoşi, apoi a încuviinţat din cap.

Mi-am coborât mâna în poală.

— Cum de-au permis ceilalţi zei primitivi una ca asta? Cum de nu a intervenit nici unul dintre ei, în afară de Keella, când Kolis i-a luat locul tatălui tău? Când a readus-o la viaţă pe biata fată?

— Kolis a distrus toate înscrierile despre adevăr, a explicat Ector de la celălalt capăt al mesei. Atât în Câmpiile Elizee, cât şi în tărâmul muritorilor. Atunci, zeul primitiv al morţii nu a mai fost ilustrat nicăieri. A depus eforturi extreme pentru a ascunde că nu el trebuia să fie zeul primitiv al vieţii. Chiar şi atunci când a devenit limpede că ceva nu era în regulă. Că îşi pierdea capacitatea de a crea viaţă şi de a o menţine.

— Ce vrei să spui?

— Acest destin nu i-a aparţinut niciodată, aşa cum cel de zeu primitiv al morţii nu a fost niciodată al tatălui meu, a spus Ash. Eu m-am născut astfel, destinul mi-a fost remodelat. Însă Kolis le-a impus cu forţa asupra lui însuşi şi asupra tatălui meu. Puterile dătătoare de viaţă dobândite au fost temporare. A durat câteva secole pentru ca

puterile să-i slăbească, şi, la momentul respectiv, tatăl meu era deja mort, iar Kolis ajunsese să stăpânească… alte puteri. Însă după mine nu s-a mai născut nici un zeu primitiv. Nu poate da viaţă. Nu o poate crea.

Brusc, mi-am dat seama de un lucru.

— De aceea nici un Ales nu a trecut prin Ascensiune?

— Da, a spus Bele, încuviinţând din cap. Dar nu poate opri Ritualul, nu-i aşa? Asta ar ridica prea multe întrebări. Şi, uite aşa, echilibrul instabil s-a înclinat şi mai mult.

— Spre ce? am întrebat eu.

— Spre moarte, a răspuns Ash. Mi-am simţit pielea rece ca gheaţa. Moartea tuturor lucrurilor, în cele din urmă. Atât aici, cât şi pe tărâmul muritorilor. Poate că va fi nevoie de alte câteva vieţi de om pentru ca tărâmul muritorilor să fie distrus complet, dar a început deja. Nu pot domni doi zei primitivi ai morţii deodată, lucru care se întâmplă în momentul de faţă. Pentru că, în esenţa lui, asta este Kolis.

Pe toţi zeii!

— Doar zeii primitivi şi o mână de zei obişnuiţi ştiu ce a făcut Kolis – ce este el cu adevărat, a zis Ash. Cei mai mulţi dintre zeii primitivi îi sunt loiali, fie din apatie, fie pentru că au devenit zei primitivi după ce el i-a trecut prin Ascensiune. Cei care consideră că ceea ce a făcut a fost de neconceput nu acţionează fie din teamă, fie din prea multă prudenţă şi inteligenţă.

— Inteligenţă? am întrebat eu cu neîncredere. Ce zici despre laşitate? Sunt zei primitivi. O fi el regele, dar e unul singur…

Ash şi-a înclinat capul.

— Nu înţelegi, Sera. Puterile pe care le-a furat au slăbit şi au devenit aproape inexistente, dar *el* nu a slăbit. Este cel mai vechi zeu primitiv. Cel mai puternic. Ne-ar putea ucide pe oricare dintre noi. Şi apoi ce? Nu se poate ridica un zeu nou. Nu fără *viaţă.* Asta ar afecta tărâmul muritorilor. Căminul tău. Nu se poate face nimic. S-a aplecat spre mine. Cel puţin, aşa am crezut. Tatăl meu nu ne-a spus

niciodată, mie sau oricui altcuiva, de ce a făcut învoiala. A fost un afurisit de mister timp de mai bine de 200 de ani. Însă a avut un motiv. Şi-a trecut privirea peste trăsăturile mele. Ne-a dat şansa de a face ceva.

M-am legănat spre spate şi apoi înainte.

— Cum ar fi? Ce pot face cu un simplu tăciune de viaţă în afară de a-i aduce înapoi pe morţi? am întrebat eu, râzând sugrumat. Şi, da, ştiu că pare impresionant şi toate cele…

— Pare? Saion a râs. Chiar este impresionant.

— Ştiu asta, i-am răspuns, uşor bâlbâit, dar cum poate asta să schimbe ceva? Cum poate anula ceea ce a făcut Kolis?

Ash m-a atins pe mână, făcându-mă să tresar, ca de obicei.

— Ceea ce a făcut Kolis nu poate fi desfăcut, dar ce a făcut tatăl meu, punând în tine ceea ce probabil că era tăciunele lui de viaţă? Ascuns în tot acest timp într-o spiţă muritoare? S-a asigurat că va exista o şansă la viaţă.

— Sigur e mai mult de-atât, a spus Rhahar, sprijinindu-se de spătarul scaunului vărului său. Cei mai mulţi dintre noi nu eram în viaţă când Eythos era rege. La naiba, unii dintre noi nu eram în viaţă nici când a trăit Eythos.

Rhain şi Bele au ridicat mâinile.

— Însă pur şi simplu nu cred că ceea ce a făcut înseamnă doar că încă există un tăciune primitiv de viaţă. Rhahar a clătinat din cap. Trebuie să însemne altceva.

— De acord, a zis Saion, îndreptându-şi privirea spre mine.

— Dar ce anume? am întrebat eu, uitându-mă prin încăpere.

— Partea aceea încă este un mister, a zis Ash, după care şi-a luat mâna de pe a mea şi s-a lăsat pe spate. Ce-ţi trece prin minte acum?

Am râs şi am căscat uşor ochii.

— Nu cred că vrei cu adevărat să ştii.

— Ba da.

L-am văzut pe Saion ridicând din sprâncene, nesigur.

— Stai aşa. E tăciunele de viaţă al tatălui tău. Asta ne face cumva… rude?

Ash a râs apăsat.

— Pe toţi zeii, nu. Nu e aşa. Ar fi ca atunci când te hrăneşti cu sângele cuiva. Nu vă face rude.

— Ah, slavă zeilor! Pentru că ar fi fost… M-am oprit când i-am văzut privindu-mă nerăbdători, sperând că aveam să continui. Mi-am dres glasul. Pur şi simplu… nu ştiu. Nu îmi vine minte ce altceva ar putea însemna acest dar. Cum poate ajuta. Tatălui tău i-a fost distrus şi sufletul? am întrebat, gândindu-mă că, dacă nu îi fusese distrus, ar fi putut merita să riscăm să-l contactăm, chiar dacă Ash nu ar fi putut să o facă. Apoi mi-am dat seama. Dacă ai fi putut, ai fi pus deja pe cineva să-l contacteze.

— Sufletul nu i-a fost distrus. Pielea lui Ash se subţiase, şi filamente de *eather* i se învolburau din nou în ochi. Kolis a păstrat o parte din tăciunele de moarte, aşa cum tatăl meu a păstrat o parte din tăciunele lui de viaţă. Suficientă putere încât Kolis să captureze şi să ţină captiv un suflet. Are sufletul tatălui meu.

— Pe toţi zeii, am rostit eu, şi mi s-a strâns stomacul de greaţă. Am închis scurt ochii. Tatăl tău este… conştient în această stare?

— Nu cred, dar nu ştiu dacă nu cumva mă amăgesc singur, ca să-mi fie mai uşor, a recunoscut el. După o clipă, *eather-ul* din ochii lui s-a mai potolit. A tras adânc aer în piept, apoi i-a aruncat o privire lui Ector. Acum, ştim de ce şi-au revenit macii.

— Poftim? am întrebat eu, privind când la unul, când la celălalt.

Ash s-a uitat din nou la mine.

— Îţi aminteşti de floarea despre care ţi-am spus?

— Planta temperamentală care îţi aminteşte de mine? mi-am adus eu aminte.

Rhain şi-a dus mâna la gură, înăbuşindu-şi un râs, în timp ce Ash a încuviinţat din cap.

— Nu este ca macii din tărâmul muritorilor. Pe lângă acele foarte otrăvitoare pe care le au, sunt mai mult roşii decât portocalii

şi sunt mult mai din belşug în Câmpiile Elizee. Zeilor mari… Şi-a trecut degetul mare peste buza de jos. Nu au mai crescut aici de sute de ani, dar, la câteva zile după sosirea ta, a înflorit unul în Pădurea Roşiatică.

Mi-am amintit că îl văzusem atunci traversând curtea şi intrând singur în Pădurea Roşiatică. Asta verificase, de mai multe ori.

— Dar nu am făcut nimic.

— Cred că nu a fost necesar decât să fii aici, a zis Nektas, mângâind-o pe Jadis pe spate, în timp ce ea se foia în braţele lui. Prezenţa ta readuce încet viaţa.

Mi se părea… cu totul incredibil, însă mi-am amintit ce spusese Ash mai devreme.

— Ai zis că se simţeau deja efectele absenţei unui zeu primitiv al vieţii pe tărâmul muritorilor.

Ash a încuviinţat din cap.

— Ceea ce voi numiţi Stricăciunea? Asta s-a întâmplat şi în Ţinuturile Umbrelor. Este o consecinţă a lipsei unui zeu primitiv al vieţii.

M-am holbat la el şi am avut impresia că mi s-a oprit inima în piept. La început, mintea mi-a fost goală – cu desăvârşire goală. Cu siguranţă nu îl auzisem bine. Sau nu pricepusem ce zisese.

— Stricăciunea este un efect secundar al expirării învoielii dintre tatăl tău şi Roderick Mierel.

Ash s-a încruntat şi şi-a sprijinit braţul de masa crestată.

— Nu are nimic de-a face cu înţelegerea, Sera.

M-a străbătut o undă de şoc, răscolindu-mă până în străfundul fiinţei.

— Nu înţeleg. A început după ce m-am născut. Atunci a apărut, iar vremea a început să se schimbe. Seceta şi gheaţa care cade din cer. Iernile…

— Învoiala avea *într-adevăr* un soroc, pentru că felul în care a modificat tata clima nu a fost firesc. Nu ar fi putut continua aşa la nesfârşit. Ash s-a uitat la mine. Dar asta însemna doar că apoi clima

avea să revină la starea iniţială – condiţii meteorologice mai sezoniere, ca în unele zone ale tărâmului muritorilor. Desigur, mă îndoiesc că va fi vreodată la fel de frig ca în Irelone, cel puţin nu în Lasania, însă nimic prea grav.

Bătăile inimii mi s-au accelerat. Un bâzâit îmi umplea urechile. Abia de l-am auzit pe Saion zicând:

— Vremea a fost afectată de ceea ce a făcut Kolis. De aceea tărâmul muritorilor are parte de vreme mai extremă, cum ar fi secete şi furtuni. E un simptom al destabilizării echilibrului.

— Înţelegerea nu are nimic de-a face cu Stricăciunea? am şoptit eu, iar Ash a clătinat din cap.

Voiam… să neg ce îmi spunea. Să cred că era un soi de şiretlic.

— Credeai că cele două au vreo legătură? m-a întrebat Ash.

Picioarele au început să îmi tremure.

— Ştiam că învoiala a expirat la naşterea mea. Atunci a apărut Stricăciunea. Asta ni s-a spus, generaţie după generaţie: că înţelegerea avea să se încheie şi lucrurile aveau să redevină cum fuseseră.

— Şi aşa s-a întâmplat, a spus Ash. Vremea a revenit la starea ei iniţială, aşa cum era cu ani în urmă. Dar, aşa cum ţi-a explicat Saion, a fost mai extremă din pricina destabilizării. Toate locurile din tărâmul muritorilor au avut parte de tipare stranii ale vremii.

— Faptul că Stricăciunea a apărut la momentul cu pricina pare a fi o coincidenţă, a spus Rhain. Sau poate are legătură cu naşterea ta şi cu ceea ce a făcut tatăl lui Nyktos. Poate că apariţia tăciunelui de viaţă a declanşat ceva. De ce ar face asta ca pământul să se strice e mai presus de puterea mea de înţelegere.

Ash s-a aplecat spre mine.

— Dar nu face parte din înţelegerea iniţială făcută de tatăl meu. Ce se întâmplă în Lasania s-ar fi întâmplat chiar dacă tatăl meu nu ar fi făcut înţelegerea şi, în cele din urmă, se va răspândi în întregul tărâm al muritorilor, aşa cum se va răspândi şi în Câmpiile Elizee.

— De fapt, ştii ce? Cred că Rhain are dreptate. S-ar putea să aibă de-a face cu învoiala, a spus Aios, iar eu mi-am întors deodată capul spre ea. M-a privit drept în ochi. Dar nu aşa cum ai crede tu.

— Tu ce crezi? a întrebat-o Ash, uitându-se la zeiţă.

— Poate că a durat atât de mult până ca Stricăciunea – consecinţa faptelor lui Kolis – să apară pentru că tăciunele de viaţă a fost viu în spiţa Mierel de-a lungul anilor. Vreau să zic că tărâmul muritorilor e mult mai vulnerabil la acţiunile zeilor primitivi. Consecinţele lipsei unui zeu primitiv al vieţii ar fi trebuit să fie resimţite cu mult timp înainte, nu-i aşa?

Aios a aruncat o privire în jurul mesei. Câţiva dintre ei au încuviinţat din cap.

— Tăciunele acela de viaţă a fost, într-un fel, protejat în spiţă. E tot acolo, însă… când te-ai născut, tăciunele de viaţă a pătruns într-un corp muritor – un vas, ca să spunem aşa – care e vulnerabil şi are un soroc.

— Vrei să spui moartea mea, am zis eu, cu voce răguşită.

Aios s-a înfiorat.

— Da. Sau poate nu, a adăugat ea repede, când m-am înfiorat. Poate că tăciunele de viaţă este doar slăbit într-un corp muritor şi nu mai poate contracara efectele faptelor săvârşite. S-a lăsat pe spate, ridicând uşor din umeri. Sau poate mă înşel şi toată lumea ar trebui să mă ignore.

— Ba nu. S-ar putea să ai dreptate, a spus Ash gânditor, şi am crezut că o să mi se facă greaţă când şi-a îndreptat atenţia asupra mea. M-a privit cu atenţie preţ de o clipă. Ce se întâmplă, Sera?

Nu i-am putut răspunde.

— E mai mult decât o simplă surpriză pentru tine. *Eather-ul* i s-a prelins în irisuri. Sentimentele tale sunt prea intense ca să fie vorba doar despre o confuzie stârnită de o interpretare greşită.

Interpretare greşită? Am izbucnit într-un râs umed. Ştiam că probabil îmi percepea emoţiile, mi le citea, dar, în momentul acela, nici că-mi păsa. Nu credeam că ar putea descifra întocmai ce

simţeam.

M-am cutremurat din tot corpul, eliminând astfel orice şansă de negare.

Lucrurile pe care le spuseseră aveau sens. În ziua petrecută în Pădurea Roşiatică, observasem cât de asemănătoare erau Ţinuturile Umbrelor cu Stricăciunea din Lasania – iarba cenuşie şi veştejită, ramurile scheletice răsucite şi golaşe şi parfumul de flori de liliac râncede ce îmbibase solul putrezit.

Însă asta însemna… Pe toţi zeii, asta însemna că, dacă înţelegerea nu era de vină pentru Stricăciune, atunci nu puteam face nimic. Ba, mai rău, avea să se răspândească în întregul tărâm al muritorilor. Şi dacă Aios avea dreptate, era din pricina naşterii mele. Pentru că acest tăciune era acum viu într-un corp care, în cele din urmă, avea să cedeze şi să moară, ducând cu el şi tăciunele de viaţă. Ceasul care bătuse numărătoarea inversă în tot acest timp nu era înţelegerea care se apropia de sfârşit, ci *eu* care mă apropiam de sfârşitul meu.

Mi-am apăsat o mână pe stomacul agitat şi m-am ridicat, nemaiputând să stau jos. M-am dat în spate dinspre masă.

— Sera, a zis Ash, întorcându-se pe scaun spre mine. Ce se întâmplă?

Mi-am dat părul la o parte de pe faţă, trăgând de şuviţe. Nu-l vedeam pe Ash. Nu vedeam pe nimeni din încăpere. Îi vedeam doar pe cei din familia Couper întinşi în pat, unul lângă celălalt, cu muşte roind în jurul cadavrelor lor. Şi apoi am văzut nenumărate familii la fel ca ei. Sute de mii. Milioane.

— Am crezut că aş putea să o opresc, am şoptit, cu o durere usturătoare în gâtlej. Mi-am petrecut… toată viaţa ocupându-mă de asta. Am crezut că aş putea-o opri. Tot ce am făcut. Singurătatea. *Afurisitul* ăla de văl al Alesei. Antrenamentele – faptul că am devenit *nimic.* Toate îngrijirile naibii… Mi-am trecut mâinile peste faţă. *Meritau.* Aveam să-mi salvez poporul. Nu conta ce avea să se întâmple cu mine în cele din urmă…

Ash a venit brusc în faţa mea, şi i-am simţit mâinile reci pe obraji.

— Aţi crezut că, dacă îndeplinim înţelegerea, Stricăciunea se va opri?

Am râs din nou, sugrumat.

— Nu. Am crezut…

„Fă-l să se îndrăgostească.

Devino slăbiciunea lui.

Ucide-l”.

M-am înfiorat când am simţit-o: senzaţia aceea rapidă şi acută cum că puteam *respira* cu adevărat. Aşa cum mă simţisem în acea primă noapte în care îi fusesem oferită, când nu mă luase. *Uşurare.* Din alt motiv de data aceasta. Nu era nevoie să-l manipulez. Nu era nevoie să-l fac să se îndrăgostească de mine şi apoi să-l rănesc – să-l ucid.

I-am văzut chipul: unghiurile ascuţite şi golurile de sub pometi. Părul des, brun-roşcat, şi ochii izbitori, învolburaţi. Trăsăturile unui zeu primitiv care nu era deloc aşa cum presupusesem sau voisem să cred că era. Grijuliu şi binevoitor, în pofida tuturor pierderilor pe care le suferise – în pofida durerii pe care o simţise, care i-ar fi preschimbat pe cei mai mulţi într-un fel de coşmar. Un bărbat cu care… cu care începusem să mă *simt bine.* La care începusem *să ţin,* chiar dinainte să aflu cine era, când stătusem unul lângă celălalt la lac.

O persoană care mă făcea să simt că eram *cineva.* Nu o pânză goală, nu un vas gol.

Nu cineva care se născuse doar pentru a ucide.

Nu trebuia să fac ceea ce nu voiam să fac. Şi, pe toţi zeii, nu îmi doream deloc să-l rănesc. Nu voiam nici măcar să fiu în stare de aşa ceva. Şi nu trebuia să fiu. Senzaţia de uşurare era mistuitoare, atât de puternică, încât iureşul de emoţie brută ameninţa să mă înghită cu totul. Singurul lucru care a oprit-o a fost ceea ce o înăbuşise şi în noaptea în care nu mă revendicase.

Vina.

Vina plină de amărăciune care mă rodea.

Milioane de persoane aveau să moară oricum, chiar dacă nu mai trebuia să-i curm viaţa. Asta nu era deloc o binecuvântare. Nu era o păsuire reală.

— Sera, a şoptit Ash.

Mi-am ridicat privirea spre a lui, şi mi s-a tăiat răsuflarea când şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu, alungând o lacrimă. M-au captivat filamentele de *eather ce* se zbăteau în ochii lui foarte strălucitori.

— Nu cred că a crezut că îşi va salva poporul devenind consoarta ta, a zis Bele, iar vocea ei a fost ca un trosnet, amintindu-mi că nu eram singuri şi spulberând ceva adânc în mine, iar filamentele din ochii lui Ash s-au oprit. Cred că a aflat cum să pună capăt unei înţelegeri în favoarea celui care l-a invocat pe zeu.

Ash nu a spus nimic, ci doar s-a holbat la mine. Cineva a înjurat. Am auzit scârţâitul picioarelor de scaun pe podeaua de piatră şi apoi *l-am simţit.* Un tremur în mâinile lui Ash, urmat de încărcătura de energie care s-a revărsat brusc în încăpere, pârâind peste pielea mea. *L-am văzut.* Pielea i s-a subţiat şi umbrele i s-au adunat dedesubtul ei.

— Ai crezut că viitorul Lasaniei depindea de această înţelegere – de îndeplinirea ei, dar nu drept consoartă a mea, mi-a spus el, atât de liniştit, atât de încet, încât m-am înfiorat toată. Ştii cum să pui capăt unei înţelegeri în favoarea celui care l-a invocat pe zeu?

Fiecare părticică din mine îmi urla că ar trebui să mint. O doză surprinzătoare de autoconservare şi-a făcut apariţia. Aşa ar fi fost inteligent din partea mea, însă mă săturasem să mint. Să mă ascund.

— Da.

Ash a inspirat brusc. Umbre s-au desprins din colţurile încăperii şi s-au adunat în jurul lui – în jurul nostru.

— De aceea ai continuat să te întorci la Templul Umbrelor după ce te-am refuzat? De aceea ai vrut să îndeplineşti înţelegerea cu

care nu ai fost niciodată de acord?

O altă fisură mi-a brăzdat pieptul.

— Da.

Eather-ul a început să-i trosnească în privire, în timp ce dâre de lumină au brăzdat umbrele ce i se învolburau pe spate. Am răsuflat, şi s-a format un nor ceţos şi pufos între noi.

— Antrenamentele*. Îngrijirile.* Buzele i s-au retras, dându-i la iveală vârfurile colţilor. Tot ce-ai făcut din ziua în care te-ai născut până în acest moment a avut ca scop să devii slăbiciunea mea?

Am simţit o apăsare în piept. Nu i-am putut răspunde. Mi se părea că tot aerul fusese aspirat din încăpere, iar puţinul aer rămas era prea rece şi dens pentru a putea fi respirat. Am simţit o durere usturătoare în miezul fiinţei mele, care mi-a ajuns până în gâtlej, în timp ce umbrele împletite cu *eather* s-au conturat în spatele lui, luând forma unor aripi.

Urma să mor.

Am ştiut pe loc când m-am uitat în ochii lui nemişcaţi, morţi. Nici măcar nu îl puteam învinovăţi pentru asta. Am rămas în faţa lui pentru că plănuisem să-l ucid. Ştiusem mereu că aveam să mor de mâna lui sau pentru că îi curmasem viaţa.

— Tu, a spus el, iar vocea lui mi s-a părut ca o şoaptă a nopţii.

Şi-a trecut mâna peste maxilarul meu. Şi-a apăsat palma pe partea laterală a gâtului meu. Mi-a înclinat capul pe spate, iar când mi-am ridicat privirea, nu mai era Ash. Ci un zeu primitiv. Zeul primitiv al morţii. Acum, era Nyktos pentru mine.

— Cu siguranţă ai ştiut că nu aveai cum să scapi cu viaţă din asta, chiar dacă ai fi reuşit. Ai fi fost moartă în clipa în care mi-ai fi scos afurisita aia de lamă din piatră de umbre din piept.

— Ash, a spus Nektas.

Vocea părea să vină de aproape.

Zeul primitiv nu s-a mişcat. Nici măcar nu a clipit, ci a continuat să mă privească.

— Chiar nu ţii deloc la viaţa ta?

Am tresărit.

— Ash, a repetat Nektas, iar Reaver a scos un sunet delicat.

Eather-ul i s-a zbătut în privire. Masa de umbre s-a prăbuşit în jurul lui în timp ce şi-a ridicat încet mâinile de pe mine. A rămas locului o clipă, cu trăsăturile mult prea aspre, după care s-a dat un pas în spate.

Mi s-au înmuiat genunchii şi inima a început să-mi bată cu putere. M-am rezemat de perete.

— Îmi… Îmi…

— Să nu cumva să-ţi ceri scuze, a mârâit Nyktos. Să nu îndrăzneşti…

De undeva de afară s-a auzit un corn, sunetul lui răsunând prin palat. Apoi un altul. M-am smucit de la perete.

— Ce e asta?

— Un avertisment. Nyktos se întorcea deja cu spatele la mine. Suntem sub asediu.

Capitolul 36

— Au simţit unda de putere, a zis Bele ridicându-se.

M-am desprins de perete în timp ce restul zeilor s-au ridicat iute.

— Crezi că… Crezi că e Kolis?

Nimeni nu s-a uitat la mine. Doar Nektas.

— Nu ar veni el însuşi, a răspuns el, în timp ce Jadis şi-a ridicat capul şi a căscat. I-ar trimite pe alţii.

— Dacă ar veni el după tine, ai obţine ceea ce-ţi doreşti cu atâta disperare, mi-a zis Nyktos privindu-mă peste umăr. Moartea.

Mi s-a strâns pieptul când cuvintele-i ca gheaţa au căzut peste mine. M-au durut. Nu puteam nega.

— Saion, du-te şi află ce poţi. Ne întâlnim la grajduri. Rhahar. Bele. Mergeţi cu el. Nu spuneţi nimic despre ce aţi aflat aici. Nimic, a poruncit Nyktos. Aţi înţeles?

Cei trei zei s-au supus, părăsind repede încăperea. Nici unul dintre ei nu s-a uitat în direcţia mea.

— Eu îi voi duce pe cei mici în siguranţă. Nektas i-a făcut semn lui Reaver să i se alăture. În cazul în care am avut dreptate în legătură cu cei care au venit pe ţărmurile noastre. Ne vom alătura ţie de cum vor fi în siguranţă.

Nyktos a încuviinţat din cap, stând cu spatele la mine, în timp ce Nektas s-a îndreptat spre uşă. Jadis îşi ţinea capul pe umărul tatălui ei, făcându-mi somnoroasă cu mâna când a trecut pe lângă mine. Semnul acela mic din mână… Nu ştiam de ce, însă mi-a străpuns inima. Iar privirea pe care mi-a aruncat-o tatăl ei a implântat de tot tăişul în ea.

„Cred că te voi considera şi pe tine una de-a mea”.

Am tras cu greu aer în piept. Mă îndoiam că Nektas mă mai considera de-a lui. De ce ar fi făcut-o? Venisem aici uneltind să-l ucid pe zeul primitiv pe care el îl considera familia lui.

Aios s-a ridicat şi mi-a aruncat o privire grăbită.

— Mă duc să o verific pe Gemma. Să mă asigur că nu au trezit-o sirenele, iar, dacă au trezit-o, să mă ocup de asta.

— Mulţumesc, a răspuns Nyktos, luând una dintre săbiile scurte de pe perete.

Şi-a prins-o în dreptul şoldului, apoi a apucat un pumnal şi l-a vârât în cizmă. Şi-a prins la spate o sabie lungă, în teacă.

— Ce vom face cu ea?

Am întors capul spre Ector, care pusese întrebarea.

— Pot să fiu de ajutor.

Rhain a ridicat din sprâncene, iar Nyktos s-a întors încet spre mine. În privirea lui era doar o răceală nesfârşită. M-am împotrivit imboldului de a mă îndepărta de el.

— Chiar pot, m-am forţat să spun, cu voce calmă. Sunt antrenată să folosesc arcul şi sabia.

A rânjit.

— Sigur că eşti.

Am tresărit când mişcarea ascuţită, tăioasă, mi-a străpuns şi mai adânc inima, lăsând propriul ei semn. Am simţit din nou o durere usturătoare în gâtlej, încărcându-mi ochii, în timp ce o explozie de ceva amar şi dur s-a învolburat în mine. Nu puteam respira. Durerea intensă mi-a strâns gâtlejul. Nu puteam permite una ca asta. Am înăbuşit-o. Am înăbuşit totul. „Inspiră". În mintea mea, mi-am pus vălul. A fost mai greu ca înainte şi mi se părea mai delicat şi mai străveziu ca niciodată. „Menţine". Am devenit doar o pânză goală, un vas gol care nu putea fi rănit de cuvinte sau de fapte în afara celor proprii.

Am expirat.

— Ţinuturile Umbrelor se află în pericol din pricina a ceea ce am făcut eu. Nu voi sta la o parte, nefăcând nimic, cât timp pot lupta. Mi-am ridicat bărbia şi am întâlnit privirea rece a lui Nyktos. Nu sunt o ameninţare pentru oamenii tăi.

Şi-a înclinat capul.

— Nu eşti o ameninţare nici pentru mine.

M-am crispat, însă nimic mai mult.

— Pot ajuta, dar tu fă ce vrei. Închide-mă sau ia-mă cu tine. Oricum ar fi, iroseşti timp.

Nyktos şi-a plecat capul şi m-a privit în ochi.

— Deşi ideea de a te încuia undeva e foarte atractivă în clipa de faţă, nu am timp să mă asigur că vei fi închisă bine şi că nu vei evada. Aşa că ai să vii cu mine.

Într-o clipită, s-a aflat la treizeci de centimetri de mine. M-am încordat, dar am reuşit să mă ţin tare.

— Dar, dacă faci *orice* care să-i pună în pericol pe oamenii mei, să fii închisă va fi cea mai neînsemnată pedeapsă cu care te vei confrunta.

Nu mi-au scăpat privirile de neîncredere dintre Rhain şi Ector, nici nu m-am îndoit vreo clipă de Nyktos.

— Nu vreau să le fac rău nici unuia dintre ei.

— Nu. A zâmbit încordat şi ironic. Doar mie.

Vălul mi-a alunecat.

— Nici ţie nu am vrut să-ţi fac rău.

— Scuteşte-mă! s-a răstit el şi m-a apucat de mână.

Străfulgerarea de energie a fost ca un bâzâit cald. M-a apucat cu fermitate, dar nu dureros, şi m-a scos din încăpere.

Nyktos m-a tras pe lângă tronuri şi de pe estradă. Ector şi Rhain erau chiar în spatele nostru. Încăperea întunecată era ciudat de liniştită, cu excepţia paşilor noştri. M-am căznit să ţin pasul cu el. M-am concentrat doar pe a-mi împiedica mintea să se întoarcă în odaie şi la motivul pentru care acum era Nyktos pentru mine. Nu m-am putut gândi la asta când ne-am apropiat de foaier. Nyktos mergea atât de repede, încât am ratat ridicătura din podea, treapta mică dintre încăperea deschisă şi foaier. M-am împiedicat…

Nyktos m-a strâns mai tare şi m-a prins, nelăsându-mă să cad cu faţa în piatra de umbre dură.

— Mersi, am bolborosit eu.

— Nu o face! s-a răstit el.

Am strâns din buze, în timp ce vălul mi-a mai alunecat un pic. Nu era o surpriză că era furios. Nu puteam să-l învinovăţesc şi nici n-aş fi făcut-o. Pieptul mi s-a strâns, pentru că n-am putut rămâne în starea aceea de pustietate.

Saion a năvălit prin uşile deschise, oprindu-se când ne-a zărit.

— Se întâmplă ceva la zid, de-a lungul golfului. Şi-a îndreptat privirea spre mâinile noastre unite, însă nu a reacţionat în nici un fel. Nu sunt încă sigur ce anume. Rhahar îl pregăteşte pe Odin. Bele a luat-o înainte.

— Ştii dacă au fost deja răniţi? a întrebat Nyktos, înaintând cu paşi mari.

— Una dintre corăbiile mai mici s-a răsturnat, ne-a informat Saion, aflat cu un pas în urma noastră. În faţă, Rhahar a adus armăsarul uriaş, de culoarea smoalei, spre locul în care aşteptau deja câţiva cai. Eforturile de salvare au fost oprite când una dintre corăbii s-a răsturnat.

— Ce naiba e în golful ăla care să poată răsturna corăbii? am întrebat eu.

— Nu ar trebui să fie nimic, a spus Nyktos, surprinzându-mă, deoarece nu mă aşteptasem la vreun răspuns.

— Apele sunt moarte de ani întregi. Nu există multe lucruri care să poată supravieţui prea mult în ele, a adăugat Rhain. În plus, apele sunt negre precum tăciunele…

— Ceea ce face salvările şi mai dificile, a spus Saion. Dacă nu chiar imposibile. Oricine intră în apele alea, zeu sau muritor, cel mai probabil nu va mai ieşi din ele.

M-am înfiorat când Nyktos a luat frâiele de la Rhahar. S-a întors spre Ector.

— Ia-mi o mantie cu glugă, şi ne vedem la porţile golfului.

Ector mi-a aruncat o privire, încruntat. Părea dornic să mai spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Desigur.

S-a întors, alergând spre una dintre numeroasele intrări laterale ascunse sub scări.

— Celelalte porţi ale oraşului au fost închise? a întrebat Nyktos.

— Sunt în curs de sigilare, din ce mi-a spus unul dintre gardieni, a confirmat Saion. Şi au început să-i evacueze pe cei din golf, să-i mute spre interior.

M-am întors spre Odin, neştiind prea bine cum ar fi trebuit să încalec un cal de mărimea lui. Trebuia să-mi dau seama, pentru că nu eram îndeajuns de neghioabă încât să-mi cer propriul cal. Am apucat cureaua de pe şa, în timp ce Nyktos m-a prins de şolduri şi m-a ridicat cu o uşurinţă şocantă.

Am dat să-i mulţumesc, însă mi-am ţinut gura şi mi-am trecut piciorul peste şa, aşezându-mă.

— Chiar vine cu noi? a întrebat Rhain, urcându-se pe calul lui.

— Vrei să rămâi aici şi să te asiguri că nu se mişcă de unde o punem? a întrebat Nyktos urcându-se în spatele meu, iar eu mi-am încleştat maxilarul.

— Nu, a răspuns Rhain.

— Atunci, vine cu noi. Nyktos s-a întins pe lângă mine, apucând mai strâns frâiele lui Odin. Ţine-te bine!

Am apucat mai bine oblâncul cu o clipă înainte ca Odin să o ia la galop, iuţind apoi pasul, împroşcând cu pământ şi ridicând un nor de praf în urma lui. Din instinct, m-am înclinat în faţă, în timp ce Nyktos l-a mânat pe Odin pe lângă Hades şi de-a lungul Meterezelor. Saion şi Rhain au venit în dreptul nostru. Am trecut printr-o poartă mai îngustă, peste un pământ tare ce strălucea de la bucăţile de piatră de umbre încorporate. Drumul era străjuit de copaci îndoiţi, cu ramuri golaşe, care îmi aminteau de cei morţi pe care îi văzusem când intrasem în Ţinuturile Umbrelor. Ceaţa se aduna şi se prelingea în jurul trunchiurilor cenuşii. Prin ramurile noduroase şi grele, pline de frunze sângerii, am întrezărit Meterezele: erau atât de înalte, încât nu mai vedeam vârfurile bastioanelor. Printre copaci şi-au făcut apariţia turnuri înalte, tot la câteva sute de metri, după care Meterezele păreau să se întindă spre exterior, tot mai departe de drum, până nu le-am mai putut vedea.

Nyktos l-a mânat pe Odin brusc spre dreapta, în afara drumului. S-a aplecat în faţă, cu pieptul lipit de spatele meu. Senzaţia pe care mi-o lăsa trupul lui rece ameninţa să-mi scurtcircuiteze simţurile şi stăpânirea de sine nu foarte solidă. Contactul era… Pe toţi zeii, nici măcar nu îmi permiteam să mă gândesc la asta în timp ce am trecut parcă-n zbor printre copacii sângerii. O ceaţă albă s-a acumulat, tot mai groasă, zbătându-se parcă înnebunită. Ceaţa – *eather-ul* – s-a ridicat din ce în ce mai sus, făcându-mi inima să se simtă de parcă s-ar fi agitat la rândul ei înnebunită.

— O vom lua pe scurtătură. M-a cuprins cu braţul pe după mijloc, strâns. S-ar putea să vrei să închizi ochii.

Aveam ochii larg deschişi.

— De ce…

Am icnit când copacii din faţa noastră au dispărut, iar pământul însuşi a părut să se prăbuşească într-un abis ceţos de nimic.

Un ţipăt mi s-a blocat în gâtlej când Saion a luat-o înaintea noastră, călărind pe un armăsar negru aproape la fel de mare ca Odin. Saion şi calul lui *au dispărut.* Am dat să mă las pe Nyktos…

Odin a sărit în pâclă.

Preţ de o clipă, am simţit doar ceaţa albă şi o senzaţie de… zbor. Nici măcar n-am putut respira în clipele acelea de imponderabilitate…

Impactul resimţit când Odin a aterizat m-a lăsat şi fără puţinul aer pe care îl mai aveam în plămâni, izbindu-mă în spate de trupul dur şi neclintit al zeului primitiv.

Nyktos m-a ţinut, în timp ce am continuat să călărim cu o viteză de neimaginat prin pelicula de *eather,* copitele lui Odin bubuind precum tunetul pe stânci. Nu vedeam nimic. Doar ceaţă. Însă, dacă tot era să picăm de pe munte sau de pe orice ar fi fost locul acesta pe care-l coboram, nu aveam să mor cu ochii închişi.

Odin a sărit încă o dată, apoi am ieşit din partea cea mai densă a *eather-ului,* străbătând în viteză petice de iarbă cenuşie şi pământ tare. Mi-a luat o clipă până să conştientizez ce vedeam când Rhain şi Rhahar ni s-au alăturat, rămânând alături de noi. L-am văzut pe cel care credeam că era Saion călărind de-a lungul zidului, unde ceaţa se aduna în băltoace mai subţiri, mai delicate.

M-am uitat înapoi spre muntele de ceaţă şi am văzut zeci de gardieni călare ieşind din zidul de ceaţă. Nyktos le-a strigat porunci pe care nu le-am auzit de bubuitul copitelor.

O poartă de piatră închisă a apărut în faţa noastră, iar pe Metereze torţe străluceau sus pe ziduri, unde am văzut formele îndepărtate ale gardienilor, toate întoarse spre ceea ce se afla dincolo de Metereze.

Nyktos l-a încetinit pe Odin, oprindu-se la o oarecare depărtare de grupul de gardieni. Unul dintre gardieni s-a desprins din grup. Am mijit ochii şi l-am recunoscut pe Theon. Unul dintre puţinii zei care nu fuseseră de faţă când îmi descoperiseră trădarea. Mă îndoiam că avea să dureze mult până ca el sau sora lui să afle. Sau, oare, ceilalţi

aveau să asculte porunca lui Nyktos de a nu vorbi despre situaţia la care asistaseră?

— E ceva în apă, a spus Theon, apucându-l de căpăstru pe Odin, abia aruncându-mi o privire. Orice ar fi, a venit dinspre mare, trecând printr-una dintre corăbiile noastre de aprovizionare. A spintecat-o în două.

— La naiba! a mârâit Nyktos, sărind de pe cal. S-a întors imediat şi şi-a întins braţele spre mine, fără un cuvânt. M-am prins de ele, puţin uimită că, chiar şi furios şi rece, era în continuare… grijuliu.

— Vreun semn despre ce ar putea fi?

— Nu încă, a răspuns Theon.

Nyktos a făcut un pas, apoi a încremenit, exact în clipa în care am simţit o zvâcnire în centrul pieptului, o căldură. Sub lumina stelelor, umbrele s-au ridicat din pâcla subţire ce se scurgea pe pământ. Ochii i s-au închis şi trăsăturile au părut a i se ascuţi.

— Moarte, am şoptit eu.

Şi-a întors deodată capul spre mine şi a deschis ochii.

— Ai simţit?

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap.

— Simt moartea.

I-a zvâcnit un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Simţi sufletele care se separă de trupurile lor.

Theon a înjurat printre dinţi, iar eu m-am uitat la Nyktos. Nu mă gândisem că, fiind zeul primitiv al morţii, şi el putea simţi asta. Putea simţi moartea când avea loc.

La fel ca mine.

M-am înfiorat şi m-am întors spre Ector, care tocmai se îndrepta în goană spre noi. A oprit calul, împrăştiind ceaţa, şi i-a aruncat lui Nyktos o mantie neagră. Zeul primitiv a înclinat din cap în semn de mulţumire, apoi s-a întors spre mine şi mi-a aşezat-o peste umeri, în timp ce paznicii au urcat în fugă scările bastioanelor.

— Vei rămâne cu Ector şi cu Rhain, a spus el, în timp ce Ector a

descălecat.

Mi-a tras gluga peste cap.

Le-am aruncat o privire celor doi. Nu păreau prea încântaţi de asta, însă am încuviinţat din cap.

— Rămâi cu ei! a poruncit Nyktos. Am întins mâna spre nasturii mantiei, dar s-a mişcat mai rapid. I-a închis rapid, apoi m-a privit cu ochii-i încă uimitor de strălucitori. Aminteşte-ţi ce te-am avertizat.

Theon s-a încruntat când a auzit tonul folosit de zeul primitiv, însă Rhain l-a redus la tăcere cu o privire tăioasă.

— Îmi amintesc, am spus eu.

Nyktos m-a mai privit în ochi preţ de o clipă, apoi s-a uitat la Rhain şi la Ector.

— Asiguraţi-vă că rămâne în viaţă.

S-a întors lângă Odin, a încălecat şi apoi s-a întors spre gardieni. L-am privit cum înaintează călare, dâre de umbre spintecând ceaţa când s-a aplecat într-o parte în şa şi a luat un arc şi o tolbă de la un alt gardian. Saion, Rhahar şi Theon i-au urmat exemplul. Porţile s-au deschis, şi el a ieşit. Doar cei doi zei şi încă unul, care avea gluga trasă, ca mine, s-au desprins de gardienii călare şi l-au urmat.

— Va… fi bine, nu-i aşa? am întrebat eu când Rhain a venit lângă mine, cu părul roşcat-auriu suflat de vânt. Dacă se duce acolo cu doar trei zei? Vor fi bine?

— Chiar vrei că cred că eşti îngrijorată?

M-am uitat la el.

— Va fi bine?

— E zeul primitiv, mi-a răspuns el. Tu ce crezi?

Credeam că trăia şi respira, aşa că putea fi rănit. Şi zeii puteau fi ucişi.

— Nu ar trebui să fii aici, a spus Ector.

— Dar sunt. M-am întors spre trepte şi am pornit înainte, punându-mi din nou vălul mental. Ce ar putea fi în apă?

Ector a trecut pe lângă mine, ajungând primul la trepte. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Crezi în monştri?

Am simţit un gol în stomac.

— Depinde.

A rânjit, apoi a privit în faţă. M-am uitat în spate, la Rhain, dar şi el se holba în faţă. L-am urmat cu pas iute, nepermiţându-mi să mă gândesc cât de sus ne duceau treptele.

— Orice ai face, a spus Rhain pe când ne apropiam de vârf, te rog ai grijă să nu fii ucisă. Sunt convins că Nyktos îşi doreşte această onoare pentru el însuşi.

— Nu plănuiam să mă las ucisă, i-am spus eu.

— Nu o va ucide, a zis Ector din faţă. Nu câtă vreme poartă tăciunele.

Rhain a oftat în spatele meu, şi atunci mi-am dat seama că Ector avea dreptate. Nyktos nu ar fi făcut aşa ceva. Până când avea să-şi dea seama ce însemna faptul că purtam în mine tăciunele, în afară de a învia morţi. Şi dacă asta era tot? M-ar ucide, oare? Condamnând astfel tărâmul muritorilor la o moarte mai rapidă, dacă Aios avea dreptate? Sau avea să mă ţină ferecată, ferită de cei care voiau să-mi facă rău şi de cei pe care credea că i-aş fi putut răni?

Am simţit din nou un gol în stomac în timp ce am străbătut acoperişul larg. În depărtare se vedeau doar dealuri stâncoase şi pământ plat. Nu i-am văzut pe Nyktos sau pe gardieni. Am urmat curbura zidului, iuţind pasul, privind în ambele direcţii, întrucât intram acum într-o parte a oraşului – un cartier cu clădiri joase şi înghesuite ce îmi aminteau de depozitele din Carsodonia. Am înaintat, privind la clădirile greu de descris, până când am văzut în sfârşit oraşul din Ţinuturile Umbrelor, pentru prima dată.

Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am privit. Era mai mare decât mă aşteptasem.

Cât puteai vedea cu ochii, lumina stelelor strălucea din acoperişurile de ţiglă, majoritatea caselor şi a firmelor fiind stivuite una peste alta, cu alei strâmte şi întortocheate, amintindu-mi foarte mult de Croft’s Cross. Pe străzi şi la ferestre străluceau lumini de la

lumânări sau de la lămpi cu gaz. Nu existau temple în oraşul vast, cel puţin nu din câte vedeam eu, şi exista o porţiune destul de mare care fusese tăiată în panta unui deal, unde clădirile erau aşezate până la bază.

— Câţi oameni locuiesc aici? am întrebat, în timp ce Ector mergea în faţa mea.

— O sută de mii, a spus Rhain, ocolindu-mă. Sau pe acolo.

Pe toţi zeii, habar n-avusesem. Erau preponderent zei sau muritori? Câţi dintre ei fuseseră Aleşi?

Un sunet ca un tunet a răsunat din pământul de dedesubt. Pe străzi, strigătele s-au înteţit, amestecându-se cu ţipete ascuţite. Mi s-a strâns pieptul, şi m-am dus spre cel mai apropiat parapet, aşa cum făcuseră Rhain şi Ector. Mi-am aşezat mâinile pe piatra aspră, m-am aplecat în afară şi am mijit ochii spre întunericul tulbure.

Mai mulţi oameni au dat năvală pe străduţele înguste, unii pe jos, alţii călare sau în trăsuri. M-a cuprins groaza în vreme ce înaintau, împingându-se şi căzând, împiedicându-se unii de alţii în timp ce alergau…

— Fug din zona portului, a strigat Ector, coborând de pe parapet. La naiba! Am crezut că zona a fost golită.

— Se aflau în procesul de a o goli. Rhain a străbătut în goană zidul, privind în faţă. Ce dracu’ e în apă?

Am auzit gardieni strigând ordine, încercând să-i calmeze pe oameni şi să restabilească o aparentă ordine, însă strigătele lor erau înghiţite de panică. Ţipetele de durere erau ascuţite, şi am tresărit, îndepărtându-mă de dezastrul care se desfăşura dedesubt. Oamenii se răneau în îmbulzirea lor. Aveau să moară în disperarea lor de a ajunge în siguranţă în castel.

M-am forţat să mă întorc şi să plec de lângă parapet, fusta rochiei smucindu-mi-se pe după picioare. Nu îmi permiteam ca tăciunele să preia din nou controlul. Gardienii au străbătut grăbiţi zidul estic, în timp ce eu m-am dus degrabă după Ector şi Rhain, ajungând în secţiunea care dădea spre golf. Nici unul dintre ceilalţi

gardieni nu mi-a acordat atenţie, fie pentru că nu mă văzuseră, fie pur şi simplu pentru că nu le păsa, fiind prea concentraţi pe ceea ce se întâmpla jos. Am ieşit pe un alt parapet, trecând pe lângă scuturi nefolosite, tolbe şi arcuri curbate. Vântul stătut mi-a pătruns pe sub glugă, suflându-mi şuviţele de păr peste faţă, în timp ce suprafaţa scânteietoare a golfului se profila în faţă.

Ceea ce am văzut mi-a amintit de o zi de cu un deceniu în urmă, în care o navă care transporta petrol greşise cursul şi se izbise de o alta. Eu şi Ezra urcaserăm pe faleză pentru a-i urmări pe oamenii pe care regele Ernald îi trimisese să oprească vărsarea petrolului. Corabia se scufundase, iar petrolul ajunsese în ape, lucru care îl înfuriase pe Phanos, zeul primordial al cerului şi al mărilor. Erupsese din mare într-un ciclon înspăimântător, vuietul lui de furie creând o undă de şoc ce ne făcuse urechile să sângereze. În câteva secunde, nimicise toate corăbiile din port. Sute de oameni muriseră atunci, înecaţi sau azvârliţi în clădirile de dedesubt, ori pur şi simplu încetaseră să mai existe, odată cu zecile de corăbii.

De atunci, apele nu au mai fost contaminate.

Însă nu era nici un Phanos în apă acum, din câte ştiam eu. Şi totuşi, ceea ce am văzut mi-a oprit inima în piept. În golf, o corabie de aprovizionare fusese ruptă în două şi se scufunda în apele învolburate.

O altă navă se legăna instabil, în timp ce bărbaţii se luptau cu tachelajul navei, strigând unii la alţii. Şalupe de lemn, de la cei care probabil ieşiseră în larg ca să-i ajute pe cei de pe nava răsturnată, pluteau acum la rândul lor cu susul în jos în apele agitate. Nu am văzut nici o persoană înotând sau menţinându-se deasupra apei şi m-am gândit la ceea ce simţiserăm eu şi Nyktos la poartă.

Moarte.

Chiar era ceva în apă. Gardienii de pe zid aveau săgeţile pregătite şi ţintite.

— Drăcia naibii!

Rhain s-a oprit brusc în faţa mea.

Atunci i-am văzut, când au ieşit din apa întunecată şi scânteietoare a golfului.

Buzele mi s-au depărtat. Pe toţi zeii, erau de mărimea cailor şi se urcau pe marginile corăbiilor, cu trupurile lor puternice şi musculoase sclipind asemenea unui ulei negru ca smoala. Corăbiile acostate în port au tremurat de parcă ar fi fost lăstare. Lemnul s-a crăpat şi s-a făcut ţăndări sub strânsoarea lor. Picioarele lor găureau punţile.

Nu văzusem niciodată unul în afara schiţelor din tomurile grele despre Câmpiile Elizee, dar ştiam că erau dakkai – o rasă de creaturi feroce, mâncătoare de carne, despre care se zvonea că se născuseră din puţuri fără fund situate undeva în Câmpiile Elizee.

Fără alte trăsături în afară de guri căscate pline de dinţi zimţaţi, se zvonea că erau printre cele mai feroce creaturi care existau în Câmpiile Elizee.

— De ce au venit? l-am întrebat eu pe Rhain.

— Sunt ca nişte ogari antrenaţi, capabili să simtă *eather-ul.* Sunt atraşi de el. Zeul m-a privit cu ochi luminoşi. Cine i-a trimis după tine.

M-am întors din nou spre docuri. M-am îngrozit, şi mi s-a făcut greaţă. Dakkaii aveau să ajungă în oraş într-o clipită, şi nu se afla nimic între ei şi casele de pe deal, unde mulţi încă încercau cu disperare să ajungă pe un teren mai înalt. Veniseră după mine, şi oameni nevinovaţi ar fi putut muri…

O străfulgerare de lumină strălucitoare a brăzdat cerul, orbindu-mă. M-am împleticit în spate, spre zidul de piatră, chiar pe când gardienii au izbucnit într-un strigăt de luptă. Au sărit pe marginea zidului şi au îngenuncheat, ţintind cu arcurile şi săgeţile.

Un ţipăt strident m-a făcut să mă întorc din nou spre port chiar pe când o săgeată l-a nimerit pe un dakkai în cap. Acesta a căzut şi a explodat, nemairămânând *nimic* din el, aşa cum se întâmplase şi cu Vânătorii. O altă săgeată l-a lovit pe un al doilea dakkai când a ajuns în capătul falezei – *faleza,* unde nu exista nici o protecţie. Dintr-

acolo veneau săgeţile. M-am răsucit, şi aproape că m-au lăsat picioarele.

Cinci armăsari negri masivi au ieşit din ceaţă, copitele lor zdrobind stâncile în timp ce coborau cu viteză pe faleză. *Nyktos.* El şi ceilalţi patru s-au ridicat pe spinările cailor, îngenunchiaţi, ghemuiţi, trăgând cu săgeţi în dakkai. Cel cu mantie, care li se alăturase când ieşiseră pe porţi, stătea complet în picioare, forţa cu care coborau panta abruptă ridicându-i gluga, dezvăluind o cosiţă groasă de culoarea smoalei. Era femeie şi a tras următoarea săgeată stând în picioare în şa.

— Afurisita de Bele, a mormăit Rhain rânjind şi a sărit pe o margine din apropiere, trăgând de coarda arcului. Există, oare, vreun moment în care să nu-i placă să se dea-n spectacol?

Aia era Bele?

O salvă de săgeţi a fost trasă, şi m-am urnit şi eu. Am apucat un arc şi o săgeată dintr-o tolbă din apropiere, fixând repede săgeata în arc, aşa cum mă învăţase Sir Holland cu mulţi ani în urmă.

Când Nyktos s-a desprins în faţa celorlalţi, am tras de coardă în spate şi am ţintit, apoi am dat drumul săgeţii. Câţiva dintre dakkai s-au repezit spre marinarii care ajunseseră la chei, aparent neştiind că, acum, corăbiile lor erau mult mai sigure. Am mai tras o săgeată şi am privit-o spintecând noaptea şi înfigându-se în ceafa dakkaiului. M-am strâmbat când creatura s-a fărâmiţat.

— Cine? am întrebat eu, fixând o altă săgeată în arc. Chiar nu înţelegeam ce vedeam. Cine crezi că i-a trimis?

Rhain a tras la o secundă după mine. S-a răsucit şi a apucat o altă săgeată.

— Sunt animale de companie la curtea din Dalos.

Abia am reuşit să trag aer în piept. Kolis. Încă nu procesasem tot ce aflasem despre el. Am tras, lovind una dintre fiare când a ajuns pe faleză.

Mai mulţi dakkai i-au observat pe marinarii care se grăbeau să se întoarcă pe corabia lor. Un bărbat a ţipat când unul dintre dakkai

s-a aruncat spre locul în care stătea agăţat de lateralul bărcii. Am dat drumul săgeţii şi l-am nimerit pe dakkai în spate înainte să ajungă la marinar. Creatura a explodat când a căzut înapoi în apă.

Am pregătit repede o altă săgeată, am ţintit şi am tras, iar şi iar, în timp ce o hoardă de creaturi roia în jurul corabiei şi al oamenilor, pe când caii au ajuns pe marginea stâncii. Cel care călărea în faţa lor s-a ridicat şi mai mult, captându-mi atenţia în timp ce am fixat o altă săgeată în arc. Nyktos a sărit de pe Odin, răsucindu-se în aer. A aterizat într-o poziţie ghemuită, şi, preţ de o clipă, mi-am permis să fiu puţin impresionată de isprava lui.

Şi puţin invidioasă.

— Ce-i mai place să se dea mare! am mormăit eu şi apoi m-am aplecat în faţă pe când Odin s-a năpustit asupra lui, sărind în aer…

Nyktos a ridicat o mână, strângând-o pumn, iar Odin… Odin a devenit doar o umbră – care s-a înfăşurat pe după braţul lui Nyktos, afundându-se în pielea din jurul banderolei de argint.

— Ce naiba? am şoptit, cu ochii mari.

— E prima dată când îl vezi făcând asta? a întrebat Ector de după Rhain. Un truc frumos, nu-i aşa?

— Cum de se poate aşa ceva? am întrebat.

— Odin nu e un cal obişnuit, a răspuns Ector.

— Ei, pe naiba! am replicat eu.

Nyktos s-a învârtit, atrăgându-mi atenţia. Banderola de argint i-a strălucit pe biceps când a prins un dakkai cu o mână, ridicând creatura enormă. A izbit-o de pământ, i-a pus piciorul în gât şi s-a întins după sabia scurtă cu o lamă de culoarea onixului ce scânteia precum lumina lunii. A înfipt-o rapid în dakkai, şi acesta a dispărut.

Bele a aterizat lângă el, înaintând cu paşi mari; îşi pierduse mantia pe drum. Armăsarul pe care călărise s-a îndepărtat de docuri, împreună cu ceilalţi cai, dându-se la o parte din calea dakkailor. Bele şi-a dus mâna la spate şi şi-a desprins săgeata din dreptul şoldului. Purta fie pantaloni, fie colanţi şi avea braţele goale, însă fără banderolă. Era prea departe ca să-i desluşesc trăsăturile.

Probabil că Nyktos îi spusese ceva, pentru că râsul ei a ajuns până la noi pe metereze, ca sunetul clopoţeilor de vânt. Gardienii de pe zid au încremenit când a prins viteză, sărind în aer şi lovindu-l pe dakkai cu pumnul – ba nu, cu un fel de armă. Dakkaiul s-a spulberat, iar ea a aterizat în locul în care se aflase acesta.

— Cred că m-am îndrăgostit, a spus Ector, iar eu am avut impresia că se putea să mă fi îndrăgostit şi eu puţin.

Rhain a pufnit.

Un dakkai a străbătut în goană docurile, sărind în aer. Theon a lovit cu piciorul, nimerind un dakkai, şi şi-a înfipt sabia adânc în pieptul creaturii.

— Acum, cred că m-am îndrăgostit eu, a murmurat Rhain, în timp ce Theon s-a răsucit, spintecându-l pe dakkaiul pe care-l lovise.

Am pregătit o altă săgeată şi l-am văzut încă o dată pe Nyktos. Şi-a pus piciorul în pieptul unui dakkai, împingându-l cu o forţă uluitoare câţiva metri în spate. Saion l-a nimicit când s-a întors, înfigându-şi în acelaşi timp sabia în altul.

Bele părea să se distreze de minune venindu-le rapid de hac dakkailor care se năpusteau spre bărbaţii de pe navă – marinari care priveau acum captivaţi. Am dat drumul coardei şi am privit doar cât să ştiu că săgeata o nimerise pe una dintre creaturi în cap, apoi m-am întins după alta.

— Mai sunt! a strigat un gardian din josul zidului. Vin pe uscat. Nyktos s-a întors chiar pe când câţiva dakkai au ieşit din apele golfului, călcându-se în picioare în timp ce s-au năpustit spre docuri, ghearele lor rupând din lemn.

Unul dintre dakkai s-a repezit spre Nyktos din spate, iar eu mi-am schimbat ţinta şi-am dat drumul săgeţii. Chiar pe când zeul primitiv s-a învârtit, săgeata şi-a găsit ţinta, răpunându-l pe dakkai.

Nyktos şi-a ridicat deodată capul. Cu o acurateţe tulburătoare, s-a întors spre locul în care mă aflam.

Mâna mi-a tremurat când mi-am mutat privirea de la el şi m-am întins după o altă săgeată. Mă îndoiam că aveam să primesc vreo

mulţumire pentru asta.

— Câţiva dintre ei au ajuns sus, a strigat un gardian, alergând în josul zidului. Se îndreaptă spre porţi.

— Du-te! a poruncit Nyktos.

Bele a zbughit-o într-acolo. A dispărut rapid după colţul unei clădiri, în timp ce strigăte de alarmă au umplut văzduhul. M-am ridicat de pe parapet şi am văzut alte câteva zeci roind pe docuri, ieşind din golf precum o maree a morţii.

— Pe toţi zeii, a spus Rhain cu voce răguşită. Sunt prea mulţi.

Cu inima bătându-mi puternic, m-am repezit înainte şi am ţintit. L-am nimerit pe unul dintre ei, şi alţi trei i-au luat locul. Am cercetat docurile cu ochii mari. L-am văzut pe Nyktos îmbrâncindu-l pe un dakkai în spate, în timp ce un altul s-a izbit de el dintr-o parte. Mai că n-am ţipat când l-am văzut împleticindu-se. Am tras o săgeată, nimerind dakkaiul.

— De ce nu-şi foloseşte puterea? De ce nu se foloseşte nicicare dintre ei de *eather?*

— Dakkaii pot simţi *eather-ul* – se hrănesc cu el. Ar atrage şi mai mulţi spre ei, mi-a spus Rhain, aruncând la o parte o tolbă goală. Ar roi în jurul lor.

Am respirat apăsat când m-am uitat la tolba mea aproape goală.

— Zidul! a strigat un gardian. Pe zid!

M-am uitat în jos, şi mi s-a strâns stomacul. Circa o duzină de dakkai escaladau zidul, înfigându-şi pumnii în piatră şi rupând suficient din ea încât să se poată căţăra pe suprafaţa altminteri netedă.

Pe toţi zeii…

Se mişcau repede, urcând câţiva metri pe secundă. Peste câteva clipe mult prea scurte, aveau să treacă peste margine şi să ne copleşească.

Capitolul 37

M-am întors spre tolbă şi am înşfăcat o săgeată. Mai rămăseseră doar câteva, nici pe departe suficiente. M-am întors la despicătura din piatră, fixând săgeata în arc, şi am tras, nimerindu-l pe unul dintre dakkai în creştetul capului alunecos şi lucios. A căzut de pe perete, sfărâmându-se, şi un altul i-a luat locul. S-a auzit un ţipăt mult prea aproape, şi m-a străbătut o străfulgerare de frică în timp ce am fixat o săgeată în arc şi am întins coarda. M-am uitat rapid după Nyktos. L-am văzut lângă malul apei, înconjurat…

Fără vreun avertisment, cerul şi golful de dincolo de marginea zidului s-au întunecat. Preţ de o clipă, nu am înţeles ce s-a întâmplat. După o fracţiune de secundă, am zărit colţi albi şi ascuţiţi de mărimea degetului meu şi mi-am dat seama că dakkaii nu erau întru totul lipsiţi de trăsături. Se vedeau două fante subţiri unde ar fi fost în mod normal nasul. Au fremătat când au adulmecat aerul.

Am tras scurt aer în piept şi am dat drumul coardei. Săgeata i-a străpuns gura dakkaiului, doborându-l. Un alt ţipăt răguşit a răsunat în jurul meu când m-am răsucit, cu pieptul zvâcnindu-mi de la tăciunele de viaţă. Am luat o săgeată şi m-am învârtit, cu degetele neclintite, deşi inima îmi bătea năvalnic în piept.

Mi-a alunecat gluga, şi am tresărit, căzând în fund, când un dakkai a trecut peste marginea zidului, aterizând pe parapet. Bucăţi minuscule de piatră s-au desprins şi m-au lovit peste faţă când şi el a adulmecat aerul ca un câine care vânează o vulpe.

Nu aveam să mă mai uit vreodată la fel la un copoi.

Creatura a lovit cu braţu-i foarte musculos, nimerind arcul cu pumnul. Arma s-a rupt în două. Panica şi-a înfipt ghearele îngheţate în inima mea când mi-am ridicat fusta şi am tras pumnalul din cizmă. M-am răsucit şi am lovit în sus cu pumnalul, izbind cu toată puterea în pieptul creaturii. Tăişul a întâmpinat rezistenţă, căci pielea îi era dură, ca o cochilie, dar forţa loviturii l-a făcut să se împlânte. Urlând, şi-a azvârlit capul pe spate şi s-a spulberat într-o ceaţă fină. Am

simţit umezeală pe obraji şi braţe, iar ceaţa fină rămasă din dakkai a fost curând înghiţită de o altă creatură care a sărit zidul, adulmecând zgomotos. Mi-a stat inima-n loc. Cineva a strigat chiar pe când i-am simţit respiraţia fierbinte şi stătută peste faţă. O săgeată i-a străpuns pieptul, doborându-l de pe marginea Meterezelor.

M-am răsucit pe genunchi, m-am ridicat în picioare şi l-am văzut pe Rhain aruncând arcul deoparte ca să-şi scoată sabia. A înfipt lama într-un alt dakkai care urcase pe Metereze. M-am învârtit când am auzit un mormăit. Ector era ţintuit de peretele parapetului, împingând o creatură ce încerca să-i sfârtece gâtul. Mi-am apucat poalele rochiei, am sărit pe zidul scurt şi mi-am mutat pumnalul în cealaltă mână, apucându-l de lamă. Mi-am tras braţul în spate, alunecând pe parapetul din spatele lui Rhain, şi am aruncat pumnalul. L-a nimerit pe dakkai în spate, iar, o clipită mai târziu, a căzut la picioarele lui Ector, după ce dakkaiul s-a spulberat.

Ector a ridicat capul, privindu-mă cu ochii mari.

— Mulţumesc!

Am încuviinţat din cap, am apucat pumnalul şi m-am ridicat, întorcându-mă spre marginea zidului. Încă veneau dakkai peste zid. Gardienii erau împrăştiaţi, cu gâturile şi stomacurile sfârtecate şi sângele scurgându-se. Pieptul mi s-a încălzit, tăciunele simţind rănile, căutând morţile. Unii dintre gardienii răpuşi cu siguranţă erau zei. Am înghiţit în sec, înăbuşind tăciunele.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am întors chiar pe când un alt dakkai a trecut peste zid. Am ţâşnit-o în faţă, implântând pumnalul în el. Ceaţa umedă m-a împroşcat pe braţe în timp ce m-am uitat peste zid. Am simţit un nod în piept când am văzut alte câteva zeci roind pe docuri. I-am căutat cu privirea pe Nyktos şi pe ceilalţi zei care fuseseră cu el, însă nu am reuşit să-i găsesc în roiul de corpuri musculoase şi alunecoase. Erau doar trei la număr, împotriva unei hoarde de colţi şi gheare, şi îşi puteau folosi doar lamele?

— La naiba cu asta! am mormăit eu.

M-am desprins de zid şi m-am întors, căutând cele mai apropiate scări. Când le-am văzut, am pornit spre treptele abrupte.

— Unde te duci? a întrebat Ector.

— Acolo jos.

— Nu poţi! a strigat Rhain.

— Încearcă numai să mă opreşti!

M-am smucit în spate când un dakkai a năvălit dinspre parapet. Am înjurat şi m-am lăsat în jos, împlântând pumnalul în fiară. M-am ridicat chiar pe când Rhain a sărit peste peretele parapetului, venind cu paşi apăsaţi spre mine. Judecând după mina lui, era limpede că avea să facă întocmai ce-i spusesem să nu facă. M-am învârtit, hotărâtă să mă mişc mai rapid decât zeul…

Un huruit jos s-a auzit dinspre vest, din direcţia ceţii prin care trecuserăm noi. Mi-am ridicat capul când sunetul s-a transformat într-un mârâit răsunător ce a zguduit piatra slăbită şi desprinsă.

— În sfârşit, fir-ar să fie! a mormăit Ector.

O siluetă întunecată şi mare a prins contur pe zidul îndepărtat de ceaţă – *ceva* foarte mare şi cu aripi. Mi s-a făcut pielea de găină când încă o siluetă a apărut în ceaţă, apoi alta. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea când un mârâit ce te zguduia până în măduva oaselor a acoperit strigătele şi ţipetele.

Un dragonin masiv cenuşiu şi negru a pătruns prin ceaţă cu o viteză uluitoare. *Nektas.* A zburat peste zid, vârfurile aripilor atingându-i unul dintre turnuri, şi a răcnit asurzitor. M-am învârtit, urmărindu-i zborul, în timp ce a coborât brusc, deschizându-şi fălcile. A scuipat un foc alb-argintiu care a vuit şi a trosnit. Un pârâu de foc a curs peste plajă şi docuri, arzând creaturile, nimicindu-le, în timp ce Nektas a planat spre golf. A ţâşnit în sus şi s-a întors, năpustindu-se din nou asupra lor, în timp ce o altă minge argintie înflăcărată a luminat apele moarte…

— Apleacă-te! Rhain m-a prins de braţ şi m-a tras sus pe zid, în timp ce o umbră a acoperit stelele de deasupra.

Un aer rânced cu miros de liliac a trecut pe deasupra noastră, suflându-mi marginile mantiei. Meterezele s-au cutremurat când un dragonin a aterizat pe marginea parapetului din care trăsesem eu cu săgeţi. Mi-am ridicat capul chiar pe când dragoninul de culoarea onixului şi-a întins gâtul şi a suflat foc argintiu pe zidul din piatră de umbre, arzându-l pe dakkaiul care se căţăra pe el. La câteva zeci de centimetri mai încolo pe zid a aterizat un dragonin identic, zguduind din nou zidul. Gemenii? Cum îi chema? Orphine şi Ehthawn. O minge mare de flăcări argintii a erupt deasupra noastră, izbindu-se de docuri, în timp ce un dragonin negru cu maro a zburat cu repeziciune peste zid…

Rhain m-a apucat de ceafă şi m-a forţat să mă aplec chiar pe când dragoninul şi-a trecut coada cu coarne peste Metereze, măturând săbiile şi arcurile căzute peste marginea zidului. O altă explozie de foc argintiu a luminat lumea.

— Pe toţi zeii, am şoptit eu.

— Da, a zis Rhain tărăgănat. Dragoninii nu sunt prea conştienţi de ceea ce îi înconjoară. Mai ales Orphine.

Evident.

Fratele ei, Ehthawn, s-a aruncat în jos de pe marginea zidului, culisând spre pământ. Rhain şi-a tras mâna de pe ceafa mea, şi am luat asta drept un semn că era sigur să ne ridicăm. M-am ridicat şi m-am împleticit în faţă. Ector a făcut la fel, la câteva parapete distanţă. Se vedeau caneluri adânci în marginea zidului în locurile în care se înfipseseră ghearele dragoninului.

Un foc argintiu a luminat pământul când un dragonin a tras asupra unui grup de dakkai. Nektas a zburat pe deasupra noastră, iar eu m-am uitat să văd dacă rămăsese cineva în picioare. L-am văzut mai întâi pe Theon, lângă docurile carbonizate. Apoi pe Saion şi pe Rhahar mai sus, în apropiere de faleză. Inima care-mi bătea cu putere mi s-a poticnit în piept. Unde era…

Şuvoiul învolburat de foc s-a stins, şi atunci l-am văzut pe Nyktos îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre zid, cu sabia pe lângă

corp. Cu siguranţă mă ura acum, ştiind ce ştia, dar tot m-a străbătut un val de uşurare când am văzut că supravieţuise. Vântul stârnit de dragonin i-a suflat şuviţe de păr pe faţa-i acoperită de pete roşii-albăstrui. Sânge. Sângerase în seara asta. Şi-a lăsat capul pe spate şi a privit spre vârful Meterezelor, spre locul în care mă aflam. Mi s-a tăiat răsuflarea, deşi ştiam că doar se asigura că mai eram în viaţă.

Nu pentru că i-ar fi păsat.

Sau pentru că încă mă considera impresionantă.

Ci din pricina tăciunelui de viaţă.

Simţind în piept o durere pe care nu voiam să o analizez prea profund, m-am dat un pas în spate când Orphine şi-a întors capul spre vest şi în sus, dezvelindu-şi colţii şi mârâind a avertizare. M-am întors spre cerul nesfârşit presărat cu stele. Un nor a ascuns lumina incandescentă, mărindu-se cu repeziciune. Doar că nu existau nori în Ţinuturile Umbrelor.

— Jos de pe Metereze! Jos de pe Metereze! a strigat cineva.

Undeva în josul zidului s-a auzit din nou un corn, iar Orphine şi-a luat zborul de pe Metereze, în sus…

O minge de foc argintiu a erupt de sus, ratând-o la mustaţă pe dragonină. M-am aruncat pe jos pe Metereze şi m-am rostogolit pe spate chiar pe când focul s-a izbit de turn, zguduind întreaga structură. O pală de vânt a suflat peste Metereze când Orphine s-a lovit de un dragonin de culoare stacojie. Am încremenit, şocată, când şi-a înfipt ghearele din spate în el şi-a dat să o muşte pe fiara mult mai mare de gât.

— La naiba, a mârâit Rhain, apucându-mă de braţ. M-a tras în picioare. Trebuie să coborâm de pe Metereze.

— De ce se luptă?

Cizmele mi-au alunecat pe piatră când el m-a tras de pe parapet.

Cei doi dragonini s-au învârtit prin aer – o masă de aripi şi dinţi care trosneau.

— Dragoninii sunt legaţi de un zeu primitiv, Sera. Şi-a ridicat

brusc capul în sus când dragoninul de culoare stacojie a urlat. Nu de toţi zeii primitivi.

Ştiam asta, însă nu-mi venea să cred că îi vedeam pe doi dintre ei luptându-se.

— Credeam că nu au voie să atace alţi zei primitivi.

— Asta nu înseamnă că nu pot ataca totuşi curtea. M-a împins în faţa lui. Şi nu înseamnă nici că toţi zeii primitivi respectă această regulă.

Am avut senzaţia înfricoşătoare că ştiam cărui zeu primitiv îi aparţinea acest dragonin.

— Kolis?

Rhain nu mi-a răspuns în timp ce am alergat pe Metereze. Curând, ni s-a alăturat Ector. Cei doi dragonini s-au luptat deasupra noastră, brăzdând văzduhul cu cozile lor ţepoase. Dragoninul stacojiu s-a răsucit brusc, scuturând-o pe Orphine de pe el şi izbind-o direct de secţiunea din Metereze în care ne aflaserăm noi. Piatra de umbre a trosnit ca un tunet. M-am cutremurat de frică la impact, îngrijorată pentru dragonină, însă Orphine s-a răsucit şi şi-a înfipt ghearele în piatră, coborând pe cealaltă parte a Meterezelor. M-am uitat în faţă spre locul în care se puteau zări scările.

— Repede, a strigat Ector. Mai repede!

O pală de vânt a trecut peste noi din spate, trăgându-mi de mantie şi de rochie. M-am uitat peste umăr, şi mi s-a poticnit inima-n piept. Dragoninul stacojiu zbura pe deasupra marginii Meterezelor, venind chiar în urma noastră. Cutele din jurul capului i-au vibrat când şi-a desfăcut fălcile-i puternice. M-a cuprins o senzaţie de groază. În mijlocul întunericului, o lumină argintie i-a scăpărat din gâtlej…

Flăcări argintii s-au izbit de dragoninul stacojiu, abătându-l de la cursul lui. M-am împleticit când Nektas a trecut cu repeziciune peste Metereze, arcuindu-şi aripile masive deasupra noastră. A suflat spre dragoninul inamic, atacându-l neîncetat, mânându-l pe dragonin spre pământ. Dragoninul a căzut cu putere, făcându-i pe mai mulţi

gardieni de pe trepte să sară la peretele de lângă scări, ca nu cumva să se prăbuşească.

Rhain a încetinit, încă ţinându-mă ferm de braţ, în timp ce Nektas a coborât, aterizând pe pământ lângă dragoninul căzut.

I-a dat târcoale în timp ce acesta încerca să îşi redobândească echilibrul, trecându-şi coada peste iarba cenuşie. A mârâit, scormonind pământul cu ghearele-i ascuţite şi groase. Gardienii de pe trepte s-au oprit. La fel şi Rhain şi Ector, iar eu am simţit o pulsaţie caldă în piept când o mişcare de la sol, dedesubt, mi-a captat atenţia.

Zeul primitiv al morţii a înaintat cu paşi apăsaţi, cu sabia de pe lângă corp alunecoasă şi lucioasă în lumina stelelor. Sânge roşu-albăstrui scânteietor i se prelingea pe obraji şi din piept, în locurile în care cămaşa-i neagră era sfâşiată, însă paşii îi erau lungi şi siguri, iar Nektas a răcnit asurzitor. Mai în jos pe Metereze, Ehthawn a aterizat lângă sora lui, înghiontind-o cu o aripă în timp ce se uita la dragoninul stacojiu.

Şi apoi s-a întâmplat.

Dragoninul stacojiu s-a cutremurat şi a scânteiat – explozii minuscule de lumină argintie i-au cuprins tot corpul tremurător, şi capul i-a căzut pe spate. Coada groasă, cu ţepi, a dispărut prima, apoi corpul i s-a micşorat rapid, ghearele şi membrele s-au preschimbat în picioare şi braţe, solzii i s-au retras, dând la iveală pete de carne arsă, roşie-rozalie, pe piept şi pe stomac. Ţepii i s-au afundat în umeri, iar cutele i s-au netezit, fiind înlocuite de o claie de păr castaniu creţ.

Un bărbat gol zăcea întins acolo, corpul lui – un caleidoscop de carne carbonizată şi despicături adânci din care se scurgea lichid. Am simţit o amăreală în gât. Nu aveam idee cum de mai era în viaţă. S-a rostogolit pe spate, departe de Nektas, şi şi-a întors capul spre zeul primitiv.

Umărul i-a tremurat, şi s-a auzit un horcăit scrâşnit. Râdea în timp ce zăcea acolo – *râdea* în timp ce *moartea* se apropia de el.

— Of, Nyktos, băiete, a rostit dragoninul printre râsete aspre. Ai ceva… ce nu ar trebui să ai – şi ştii că nu se face aşa ceva. O să dai rău de belea când el…

— Taci naibii! a mârâit Nyktos şi a lovit cu sabia.

Dintr-o lovitură precisă şi hotărâtă, Nyktos i-a tăiat capul dragoninului.

Sub ochii vigilenţi ai lui Ector şi Rhain, am aşteptat la baza tronurilor, aşezată pe marginea estradei. Nyktos le poruncise să mă ducă înapoi la palat, şi am crezut că decizia a avut de-a face cu toţi muribunzii şi morţii din jurul meu. Nu voia să mă folosesc de tăciune în faţa atâtora, şi, întrucât lupta se aplana, nu voiam să risc să nu-l pot stăpâni.

Cei doi zei nu prea ştiau ce să facă cu mine, iar pe drum înapoi spre palat se certaseră dacă ar fi trebuit să mă ducă în odaia mea sau într-una dintre celulele care existau sub sala tronului. Eu aveam alte planuri în timp ce îmi loveam genunchiul cu partea plată a pumnalului curbat din piatră de umbre.

Voiam să fiu aici la întoarcerea lui Nyktos.

Se putea să fie o decizie ridicolă, deoarece probabil cel mai bine ar fi fost să mă fac nevăzută. Însă nu aveam să mă ascund de ceea ce ştia că fusesem pregătită să fac şi nu aveam să mă ascund de el.

În plus, fusese rănit. Voiam să mă asigur că era bine. Nu avea importanţă ce simţea pentru mine acum, că aflase adevărul. Îngrijorarea mi-a bântuit fiecare minut. Nu petrecusem suficient timp cu el ca să-mi dau seama de cât de grav fusese rănit.

Aşa că stăteam pur şi simplu acolo, cu Ector şi Rhain, ambii gardieni stând mai degrabă cu ochii pe pumnalul pe care îl ţineam în mână. Mă puteau răpune folosind *eather-ul,* însă ştiau că Nyktos nu mă voia moartă. Ştiau acum şi cât de rapid mânuiam pumnalul.

De la întoarcerea noastră, doar Aios trecuse pe la noi ca să-i anunţe pe zei că Gemma se trezise pentru scurtă vreme când sosise Hamid – cel care o dăduse dispărută –, dar că apoi adormise la loc.

În momentele de luciditate ale fetei, Aios nu avusese impresia că ea ar fi fost conştientă de ceea ce făcusem, însă nu aveam cum să fim siguri.

Aios nu-mi vorbise, lucru care m-a durut puţin. Îmi plăcea de ea, însă Nyktos era ruda ei de sânge, şi, chiar dacă nu ar fi fost, aveam impresia că avea să mă considere mereu o trădătoare.

„Inspiră”.

Mi-am ţinut respiraţia până când plămânii au început să mă doară şi apoi am expirat lent. Regretam, oare, ceea ce fusesem dispusă să fac pentru a-mi salva poporul, chiar dacă nu ar fi ajutat cu nimic? Cum aş fi putut să regret? Cum aş fi putut să *nu* regret? Însă amalgamul de emoţii care mă încercau nu era nici pe departe cel mai important lucru de care trebuia să mă ocup. Pe lângă faptul că se putea să mă înşel cu desăvârşire în privinţa faptului că Nyktos nu avea să mă ucidă, un alt zeu primitiv trimisese dakkai şi un dragonin pentru că simţise când folosisem tăciunele de viaţă. Şi dacă acel zeu primitiv era Kolis? Regele Zeilor? Poate că nu reuşea să creeze viaţă, însă rămânea cel mai bătrân şi mai puternic zeu primitiv. Dacă mă voia moartă, aveam să mor.

Întrebarea era câţi oameni mai trebuiau să moară până atunci. Am închis ochii şi i-am văzut pe fraţii Kazin. Nu folosisem tăciunele de viaţă în noaptea aceea, însă acesta fremătase intens după ce îl ucisesem pe lordul Claus. Nu eram sigură în privinţa nopţii în care fusese ucisă Andreia Joanis, însă nu fuseseră ucişi doar muritori sau semizei. Ci şi zei. Şi aveau să fie ucişi şi alţii.

Vâjâitul straniu din piept mi-a dat de ştire că Nyktos se întorsese. Încă nu înţelegeam acel sentiment sau de ce exista, însă am deschis ochii şi mi-am strecurat pumnalul în cizmă cu câteva secunde înainte să intre în sala tronului. Îşi ştersese sângele de pe faţă, dar încă avea tăieturi pe obraz şi pe gât. Din ele nu se mai scurgea sânge roşu-albăstrui straniu, însă rănile nu se închiseseră ca aceea pe care i-o pricinuisem eu când îl înjunghiasem.

Nu era singur. Nektas mergea alături de el, fără cămaşă, aşa

cum fusese mai devreme în timpul zilei… sau al nopţii? Habar nu aveam cât timp trecuse. Saion era cu el – şi a încetinit în timp ce Nyktos a înaintat cu paşi apăsaţi.

Când m-am dat jos de pe estradă, surprinzător de statornică pe picioarele mele, am văzut doar cu câtă răceală îl lovise pe dragonin cu sabia. Ochii aceia argintii fără simţire, îngheţaţi, erau acum aţintiţi asupra mea.

— Nu am ştiut ce să facem cu ea, a mărturisit Ector, rupând tăcerea încordată. Eu am sugerat să o închidem în odaia ei.

— Eu eram de părere că celula ar fi un loc mai potrivit, a comentat Rhain din cealaltă parte a estradei, în timp ce Nektas s-a oprit în centrul culoarului. Totuşi, a stat aici în tot acest timp, fluturând pumnalul pe care i l-ai dat, şi, din moment ce se pare că o vrei în viaţă, iată-ne aici.

Colţurile buzelor mi s-au curbat în jos. Nu *fluturasem* pumnalul.

Nyktos s-a oprit la câţiva paşi de mine.

— Ai fost rănită? m-a întrebat el tăios.

Am clătinat din cap.

— Dar tu da…

Am icnit speriată când Nyktos a ajuns brusc în faţa mea, mişcându-se mai repede decât puteam urmări cu privirea. Înainte să apuc să zvâcnesc măcar, şi-a vârât braţul sub coapsa mea dreaptă şi mi-a ridicat piciorul. M-a străbătut un junghi de surprindere, şi am început să mă clatin. M-a cuprins cu celălalt braţ pe după mijloc, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. Habar n-aveam ce făcea, însă m-am holbat în ochii lui fără simţire, neputând să mă mişc sau să gândesc.

— Ah, a murmurat Rhain.

Fără să spună un cuvânt sau să-şi mute privirea de la mine, şi-a trecut mâna peste coapsa mea, lăsând în urmă un vârtej ascuţit de furnicături. Mi s-a tăiat răsuflarea. A zâmbit afectat, trecându-şi degetele reci peste genunchiul meu acum expus. Ce făcea…

M-a privit drept în ochi şi a întins mâna, apucând mânerul

pumnalului meu. L-a scos din teacă.

— Chiar nu vreau să fiu din nou înjunghiat în piept.

— Ah. Bine, a spus Rhain. Acum, are sens.

Nyktos mi-a dat drumul, şi m-am împleticit spre marginea estradei. Mi s-a tăiat răsuflarea când s-a îndepărtat de mine.

— Nu aveam de gând s-o fac.

— Zău? Şi-a vârât pumnalul în betelia pantalonilor, la spate. Oare nu era *întocmai ce* plănuiai?

Am închis gura, pentru că, de fapt, cum i-aş fi putut răspunde la asta? A zâmbit şi mai afectat, s-a holbat la mine, şi m-am căznit din răsputeri să nu încerc să apăr ce era de neapărat.

— Kolis i-a trimis pe dakkai şi pe dragonin?

— Da, a răspuns el.

Privirea mi-a căzut pe ruptura din cămaşa lui. Oare rana îi mai sângera? Pulsaţia aceea caldă din piept m-a înghiontit.

— Deci ştie că sunt aici.

— Ştie că *ceva* este aici, m-a corectat el. Nu ştie sursa acelui ceva, şi am de gând să rămână aşa.

Mi-a zvâcnit inima în piept ca o neghioabă.

— Pentru că crezi că tatăl tău a făcut mai mult decât să pună tăciunele de viaţă în spiţa mea.

Buzele i s-au subţiat.

— Ştiu că trebuie să fi avut şi alt motiv, nu doar să păstreze viu tăciunele de viaţă. Dacă ar fi fost aşa, nu l-ar fi aşezat în trupul unei muritoare. Şi, până îmi dau seama de ce a făcut ce a făcut, Kolis nu va pune mâna pe tine.

Am simţit o înţepătură mai adâncă, înflăcărată, în piept şi mi-am împreunat mâinile. M-am forţat să întreb cu voce calmă:

— Şi până atunci?

— Vom vedea.

Adică, dacă ar fi descoperit că tăciunele de viaţă era doar atât şi nimic mai mult, ar fi putut foarte bine să decidă să mă ucidă. Deşi nu credeam că avea să o facă. Nu i-ar fi făcut una ca asta tărâmului

muritorilor dacă exista o şansă cât de slabă ca Aios să aibă dreptate.

— Nu la asta m-am referit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu?

— Oare Kolis va trimite şi pe alţii ca să descopere sursa? am întrebat eu.

— Cel mai probabil, vom avea parte de o păsuire scurtă, mi-a zis el.

Mi-am amintit cuvintele batjocoritoare ale dragoninului.

— Şi tu? Ce îţi va face pentru că ascunzi sursa acestei puteri?

Trăsăturile i s-au ascuţit.

— Nu e treaba ta.

— Ba pe naiba!

Nyktos a făcut ochii mari, şi *eather-ul* i s-a prelins în irisuri.

— Ce-ai spus?

— Ai spus că nu mă priveşte, iar eu am zis „Ba pe naiba”, am repetat, iar zeul primitiv şi-a înclinat capul într-o parte.

În spatele lui, Nektas a înaintat în linişte.

— Câţi oameni au murit în seara asta?

Zeul primitiv nu a răspuns.

— Câţi? am insistat.

— Cel puţin douăzeci, a răspuns Saion din partea din faţă a odăii, vocea lui răsunând în încăpere. Încă aşteptăm să aflăm dacă a murit cineva din Lethe.

M-am înfiorat. Douăzeci. Şi asta fără să-i punem la socoteală pe cei răniţi.

— Nu te preface că ţi-ar păsa de oamenii de aici, a mârâit Nyktos, făcând un pas spre mine.

Fiecare muşchi mi s-a încordat, şi m-am înfuriat.

— Nu mă prefac. Nu vreau să moară oameni din pricina mea.

Şi-a plecat capul.

— Doar eu. Aşa-i?

Am simţit în gură un gust amar, acid şi usturător, după care

senzaţia mi s-a prelins în piept, în timp ce mi-am flexat mâinile.

Eather-ul a pulsat în ochii lui Nyktos.

— Simt cumva ruşine din partea ta? A râs, un sunet ce nu semăna deloc cu celelalte râsete pe care le auzisem de la el. Sau oare eşti o actriţă chiar atât de bună? Cred că eşti. M-a măsurat din priviri şi s-a strâmbat. Mai cred şi că ai uitat să menţionezi că actoria, pe lângă tendinţa de a face alegeri proaste, e unul dintre multele tale… talente.

Am tras scurt aer în piept şi am simţit cum mă arde pe gâtlej. Am înţeles la ce se referea. Se referea la momentul pe care îl petrecuserăm pe balcon. I-am simţit cuvintele de parcă m-ar fi înjunghiat, îndeajuns de adânc, încât am uitat că nu eram singură.

— Şi acum te prefaci rănită? a zis Nyktos, clătinând din cap şi strâmbându-se din nou. Dezgustul de pe chipul lui… m-a doborât. E nedemn, până şi pentru tine.

Maxilarul mi s-a deblocat.

— Nu-mi mai citi emoţiile, fir-ar să fie! am strigat, iar Saion s-a desprins de perete, cu ochii mari. Mai ales dacă nici măcar nu ai de gând să crezi ce citeşti, nemernicule!

Nyktos a încremenit. Totul la el *s-a oprit.*

Şi probabil asta ar fi trebuit să-mi dea de înţeles că mersesem, *în sfârşit,* prea departe. Însă nu-mi mai păsa… pur şi simplu, nu-mi mai păsa *de nimic.*

— Chiar crezi că am vrut să-ţi fac asta? Ţie sau oricui? Era singurul mod în care credeam că ne putem salva poporul. Aşa am fost învăţată. Toată viaţa. E tot ce am ştiut vreodată. Vocea mi s-a frânt, şi am tras din nou aer în piept – prea puţin. Ţi-aş spune că îmi pare rău, dar nu m-ai crede. Nu te învinuiesc pentru asta, dar nu îndrăzni să insinuezi că ce am făcut cu tine a fost doar o prefăcătorie sau că sentimentele mele nu sunt adevărate, ţinând cont că mi-am petrecut toată nenorocita mea de viaţă fără să am voie să îmi doresc sau să simt ceva pentru mine! Ţinând cont că mi-am petrecut ultimii trei ani *urându-mă* pentru uşurarea pe care am simţit-o când nu m-

ai luat, pentru că însemna că nu trebuia să fac ceea ce se aştepta de la mine.

Nyktos s-a holbat la mine.

Tăcerea a inundat încăperea, şi mi-am dat seama că tremuram. Din tot corpul. Nu rostisem niciodată acele cuvinte cu voce tare. Niciodată. Inima îmi bătea năvalnic în piept, şi mi s-a pus un nod în gât, tot mai mare, care ameninţa să mă sufoce.

— Ştiu ce sunt. Am ştiut mereu. Sunt cât se poate de rea. Sunt un monstru, am şoptit, cu voce răguşită. Dar să nu-mi spui *niciodată ce* simt.

Nyktos nici măcar nu a clipit.

Dragoninul s-a apropiat de Nyktos, privind cu ochii roşii când la mine, când la zeul primitiv. Nektas s-a aplecat, vorbind prea încet ca să-l aud. Cu privirea ţintuită în continuare asupra mea, Nyktos a tras aer în piept, rapid şi adânc.

A trecut o clipă îndelungată, după care şi-a luat în sfârşit privirea de la mine şi s-a concentrat asupra lui Nektas.

— Ar trebui să fii pe metereze, în caz că m-am înşelat şi nu vom avea parte de nici o păsuire.

Nektas a clătinat din cap.

— Sunt alţii acolo. Stau de pază.

— Aş prefera să fii tu acolo.

— Aş prefera să nu plec de lângă tine, a răspuns dragoninul. Nu acum.

— Sunt bine, a spus zeul primitiv, cu voce joasă. Ţi-am spus de trei ori deja.

— De cinci ori, de fapt, a zis Nektas, rămânând ferm pe poziţie. Şi nu trebuie să-ţi spun că ştiu mai bine cum stau lucrurile.

Toate gândurile despre lucrurile pe care tocmai i le urlasem în faţă zeului primitiv au trecut în plan secund. Mi-am îndreptat atenţia spre rupturile din tunica lui. Petele mai întunecate de pe piept chiar *se măriseră.*

Ector a sărit de pe estradă.

— Cât din sângele ăla e al tău?

— Cea mai mare parte din el, a răspuns Nyktos, iar dragoninul a mârâit jos, dezaprobator.

— La naiba! a mormăit Rhain, alăturându-i-se lui Ector pe podea. Rănile nu ţi se vindecă?

— Vrei să mori în seara asta? a ripostat Nyktos.

Saion a făcut ochii mari, holbându-se la podea fără să mai spună ceva.

— Aş putea încerca, am zis eu, iar Nyktos şi-a întors capul spre mine. Darul meu – tăciunele. A funcţionat în cazul şoimului rănit.

— În afară de faptul că tăciunele de viaţă nu e suficient de puternic ca să funcţioneze în cazul meu sau al unui zeu, a spus el, nu sunt convins că aş avea suficientă încredere în tine încât să te las să încerci una ca asta.

Am tresărit. Am tresărit *din nou.*

Nările i-au fremătat când a tras brusc aer în piept, mutându-şi privirea de la mine.

— Trebuie doar să mă curăţ, ceea ce şi plănuiesc să fac, dacă asta v-ar face să vă simţiţi mai bine, a spus Nyktos.

— Nu asta m-ar face să mă simt mai bine, a răspuns Nektas.

— Păcat! Nyktos s-a uitat încruntat la dragonin. A dat să se întoarcă, după care s-a uitat din nou la mine, cu maxilarul încleştat. Şi-a mutat apoi privirea spre Nektas. Du-o într-un loc sigur, în care să nu poată face cine ştie ce idioţenie care îi trece cu siguranţă prin cap chiar acum. Se pare că nu pune deloc preţ pe viaţa ei.

Am dat să spun ceva, însă Nektas m-a întrerupt:

— Pot face asta.

— Perfect, a mârâit zeul primitiv şi s-a întors, ieşind valvârtej din sala tronurilor, călcând zgomotos pe podeaua din piatră de umbre.

De cum nu l-am mai putut vedea, m-am întors spre Nektas.

— Cât de grav e rănit?

— Nu trebuie să te prefaci în faţa noastră, mi-a spus Ector

tăios.

M-am întors şi am ridicat un deget spre el.

— Oare nu am spus să nu cumva să-mi ziceţi ce să simt? E valabil şi pentru tine, am ripostat eu, iar Ector a ridicat din sprâncene. M-am întors cu spatele spre ei. E valabil pentru voi toţi.

Toţi, inclusiv dragoninul, s-au holbat la mine.

Saion şi-a dres glasul.

— S-au năpustit asupra lui pe docuri şi pe plajă. Dakkaii au reuşit să-l lovească de multe ori.

Rhain şi Ector s-au privit îngrijoraţi.

— Cât e de grav?

— Îndeajuns de rău încât să aibă nevoie să se hrănească, a răspuns Nektas. Şi e îndeajuns de încăpăţânat încât să nu o facă şi să aştepte să-i treacă.

— La naiba!

Ector şi-a trecut mâna peste faţă.

Mi s-a pus un nod în stomac când mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos la primul nostru mic dejun.

— Ce se întâmplă dacă nu se hrăneşte şi aşteaptă să-i treacă? Va deveni… periculos? Mi-a spus ceva de genul înainte.

Nektas şi-a plecat bărbia.

— E suficient de slăbit încât să se ajungă la asta.

Rhain a înjurat din nou.

— Dar, şi dacă nu o face, tot e slăbit, a continuat Nektas. Şi e ultimul lucru de care avem nevoie acum.

Mi-am dat la o parte de pe faţă câteva şuviţe de păr încâlcite.

— De ce nu se hrăneşte?

Nektas m-a privit în ochi.

— Pentru că a fost forţat să se hrănească până a ucis. De aceea.

Buzele mi s-au depărtat. Am făcut un pas în spate, de parcă m-aş fi putut distanţa cumva de ce spusese Nektas. Însă m-am gândit la micul dejun din dimineaţa aceea, la faptul că avusesem impresia că fusese ţinut captiv împotriva voinţei lui. Am închis ochii.

— Kolis l-a ţinut prizonier?

A urmat o tăcere prelungă, după care Nektas a spus:

— Kolis i-a făcut tot felul de lucruri.

Aveam impresia că greutatea din piept avea să mă doboare.

— Cum… Cum îl convingem să se hrănească?

— Nu îl convingem, a spus Rhain. Sperăm să-i treacă.

— De fapt, cred că l-am putea face să se hrănească acum, a spus Nektas, iar când am deschis ochii l-am văzut că mă privea. E atât de furios pe tine, încât probabil s-ar hrăni din tine.

Am clipit o dată, apoi de două ori.

— Nu sunt… sigură de ceea ce simt cu privire la uşurinţa cu care ai sugerat asta.

Dragoninul a ridicat din sprâncene.

— Dar?

Dar Nyktos era slăbit, şi era ultimul lucru de care aveau nevoie. Trebuia să se hrănească, iar dacă fusesem pregătită să fiu arsă de vie de un dragonin după ce l-aş fi ucis pe Nyktos, atunci mă puteam pregăti şi pentru asta.

— În regulă, am zis eu, oftând.

M-a ţintuit cu ochii-i roşii tulburători.

— E cu adevărat alegerea ta? Poţi refuza. Nimeni de aici nu te va obliga să o faci şi nici nu îţi vom reproşa dacă nu o faci.

Nu aveam idee dacă mi-ar fi reproşat cineva asta – aveau alte lucruri mult mai grave să-mi reproşeze. Aş fi putut refuza, însă, dacă Nyktos nu ar fi descoperit niciodată adevărul, m-aş fi oferit. Şi, în adâncul sufletului, ştiam că nu avea nimic de-a face cu înţelegerea. Aş fi făcut-o pentru că nu voiam să sufere.

— E alegerea mea, am spus, ridicându-mi privirea spre Nektas. Voi încerca. Sunt convinsă că voi spune ceva ce îl va înfuria.

Nektas a zâmbit.

— Eşti sigur de asta? a întrebat Rhain. A venit aici ca să-l omoare.

— *El* a adus-o aici, l-a corectat Nektas rapid, spre surprinderea

mea. Deşi nu prea înţelegeam cum anume schimba asta situaţia. Ai o idee mai bună?

Rhain mi-a aruncat o privire.

— Nu. A urmat o pauză, apoi: Dacă o ucide?

— Ei bine, a spus Ector tărăgănat, trecând pe lângă mine, atunci bănuiesc că nu mai trebuie să ne facem griji că va încerca ea să-l omoare pe el.

— Nu voi încerca să-l omor! m-am răstit eu.

— Nu *acum,* a replicat Ector.

— Vino! mi-a cerut Nektas, făcându-mi semn să-l urmez, iar eu m-am urnit, uitându-mă încruntată la Ector.

Saion m-a încurajat când am trecut pe lângă el.

— Mă voi gândi la tine şi mă voi ruga mult.

Nici măcar nu m-am sinchisit să-i răspund. L-am urmat pe Nektas până la scara din spate, surprinzător de calmă. Când am început să urcăm scările, l-am întrebat:

— Orphine e bine?

— Va fi, mi-a răspuns el, şi nu ne-am mai vorbit până ne-am apropiat de palier.

— Sunt oarecum surprins că ai sugerat asta, am recunoscut. Dacă se înfurie pe tine?

— Mi-a spus să te duc într-un loc sigur, a zis Nektas, deschizându-mi uşa. Asta şi fac.

M-am încruntat când am intrat pe uşă. Nektas s-a oprit în faţa uşii de la odaia mea.

— Nu va răspunde dacă baţi la uşă, dar sunt convins că uşa dintre odăile voastre e descuiată.

M-am uitat la uşa mea.

— Chiar crezi că va funcţiona? Poate e prea furios ca să o facă.

— Îngăduie-mi să-ţi pun o întrebare, a zis Nektas, aşteptând până l-am privit în ochi. Dacă nu ai fi aflat că uciderea lui nu ţi-ar salva poporul, l-ai fi ucis?

Am dat să spun că *da,* însă n-am reuşit să rostesc acel cuvânt.

Nu reuşeam să-l rostesc pentru că nu ştiam dacă aş fi făcut-o. Nu am putut spune da.

— De aceea, a spus Nektas, împingând uşa. Cred că o ştie şi el.

Nu eram chiar atât de convinsă de asta şi nici nu puteam să mă gândesc prea mult la ce recunoscusem şi la ce însemna asta. Am intrat în odaia mea, privind numaidecât la uşa de la odaia lui. Nu am pierdut vremea, ca nu cumva să-mi vină mintea la cap. M-am oprit doar cât să-mi dau jos cizmele şi ciorapii. Erau stropite cu sânge de dakkai, şi nu am vrut să-l împrăştii prin odăi. M-am dus spre uşa dintre odăile noastre şi am răsucit mânerul.

Nektas avea dreptate. Era descuiată.

M-a trecut un fior pe şira spinării când uşa s-a deschis, dând la iveală un pasaj scurt şi îngust şi apoi un dormitor gol, slab luminat. Cu inima tot liniştită, am închis uşa în urma mea şi am înaintat, simţind podelele de piatră reci sub picioare. Am intrat în dormitorul care mirosea a citrice şi care, aşa cum bănuiam, era gol, cu excepţia câtorva lucruri elementare. Un pat mare şi câteva noptiere. Un şifonier şi câteva cufere. O masă cu un scaun. Un divan lung. Atât.

Am şovăit uşor când am privit spre uşa întredeschisă din cealaltă parte a dormitorului. Am zărit o cadă de porţelan. Am pătruns mai adânc în spaţiul cavernos, şi mi s-a uscat gâtlejul când l-am văzut pe Nyktos în odaia pentru îmbăiat.

Stătea în faţa măsuţei de toaletă, îmbrăcat doar cu pantaloni descheiaţi ce-i atârnau jos pe şolduri, şi strângea cu atâta putere marginea chiuvetei, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Şi-a trecut un prosop umed peste pieptul însângerat şi a şuierat de durere, dezgolindu-şi dinţii. Rănile ar fi fost fatale pentru un muritor, semnificative şi şocante. Iar faptul că părea să nu-şi dea seama de prezenţa mea acolo îmi spunea întocmai cât de slăbit era. Preţ de o clipă, am putut doar să mă holbez la sângele lucios ce se prelingea pe liniile bine definite ale abdomenului lui. Cum de mai stătea în picioare?

— Nyktos, am şoptit eu.

A încremenit lângă chiuvetă, cu capul plecat. Prosopul îmbibat de sânge nu i s-a mai mişcat peste piept. Şi-a ridicat lent capul şi s-a uitat la mine. Mi s-a strâns stomacul. Pielea îi era acum palidă. Strălucirea din spatele pupilelor îi era mai slabă decât o văzusem vreodată.

— Îmi amintesc clar că i-am spus lui Nektas să te ducă într-un loc sigur, unde să nu dai de belele, a spus el.

— Da, ei bine, crede că te-a ascultat.

— Ba nu a făcut-o.

Am înghiţit în sec în clipa când m-a ţintuit cu privirea-i neclintită. Avea ochii… Pe toţi zeii, erau atât de stinşi.

— Trebuie să te hrăneşti.

— Iar tu, ultima persoană pe care vreau să o văd în clipa de faţă, trebuie să pleci! s-a răstit Nyktos.

M-am crispat.

— Trebuie să te hrăneşti, am repetat. De aceea am venit.

Şi-a înclinat capul, o mişcare stranie şi animalică. De prădător.

— Nu m-ai auzit?

— Ba da. M-am apropiat mai mult, oprindu-mă când şi-a tras buzele în spate, dezvăluindu-şi colţii. Mi s-a poticnit puţin inima în piept. Însă nu aş fi aici dacă te-ai hrăni ca… ca alţi zei primitivi.

Prosopul i-a alunecat din mână, plutind spre podea. Nu a părut să observe.

— Şi de unde ştii tu ce fac alţi zei primitivi?

— Nu… ştiu, însă îmi închipui că s-ar asigura că nu sunt slăbiţi, am spus. Şi că îşi vor putea proteja poporul.

Şi-a ridicat mâna de pe chiuvetă, fiecare deget pe rând, îndreptându-se şi întorcându-se spre mine. Nu se mişca deloc normal. Mişcările erau prea fluide. Prea atente.

— Chiar nu ţi-e frică de moarte, nu-i aşa?

— Am… ştiut mereu că voi avea parte de o moarte timpurie, într-un fel sau altul, am recunoscut.

— Cum? Vocea lui… Era mai mult umbră decât orice altceva,

groasă şi rece ca gheaţa. Cum de-ai ştiut că vei muri?

— M-am gândit că aveam să mor ori de mâna ta, ori de a unuia dintre gardienii tăi dacă…

— Dacă ai fi reuşit să mă slăbeşti? Dacă m-aş fi îndrăgostit de tine?

S-a dus parcă *alunecând* spre cadrul uşii de la baie. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Dacă ai fi reuşit să mă ucizi?

Am încuviinţat din cap.

Şi-a îndreptat capul, mişcându-se în felul acela ciudat şi fluid. S-a holbat la mine preţ de o clipă îndelungată şi încordată. Scobiturile obrajilor i-au devenit mai proeminente.

— Trebuie să pleci.

— Nu plec.

— Pleacă! a răcnit el, iar eu am tresărit când am auzit sunetul gutural, şi un sâmbure mic de frică a început să prindă rădăcini în mine. S-a cutremurat. Dacă nu pleci, o să mă hrănesc din tine şi o să ţi-o trag în timp ce o fac, m-a avertizat el.

M-a străbătut un val tulburător de căldură mătăsoasă când l-am auzit. Un lucru pe care aveam să fiu nevoită să-l cercetez mai în profunzime.

— Promiţi? l-am întrebat, ridicând dintr-o sprânceană. Sau e doar gura de tine?

Nyktos a scos un sunet, un mârâit jos, la care nu m-aş fi aşteptat niciodată de la el. Firicelele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit, iar instinctul m-a îndemnat să mă dau în spate.

— *Nesăbuito,* a rostit el şuierat.

— Cred că ştii că *se numără* printre talentele mele.

Eather-ul i-a pulsat în ochi, strălucitor şi scurt.

— S-ar putea să te ucid. Înţelegi asta? Nu m-am mai hrănit de… decenii întregi. Nu am încredere în mine însumi în clipa de faţă. Înţelegi, *liessa?*

Ceva frumos şi puternic.

Regină.

Mi-am ridicat bărbia, lăsându-mi părul să-mi alunece pe spate. A urmărit mişcarea şuviţelor cu ochii-i acum lipsiţi de viaţă în timp ce mi-am dezvăluit gâtul.

— Nu mă vei ucide.

— Necugetato, a spus el cu glas mieros, cu buzele uşor depărtate, în timp ce pieptul sfâşiat i se umfla şi dezumfla cu rapiditate.

— Poate, dar sunt încă aici.

— Aşa să fie.

Am tras aer în piept. Atât. O singură răsuflare scurtă, iar Nyktos s-a năpustit asupra mea, şi-a vârât mâna în părul meu şi mi-a tras capul pe spate. S-a mişcat la fel de repede ca viperele de lângă Stâncile Mâhnirii, înfigându-şi colţii adânc în gâtul meu.

Capitolul 38

M-am cutremurat din tot corpul când am simţit cele două explozii bruşte de durere usturătoare. Focul stârnit de muşcătura lui m-a străbătut surprinzător de intens. Nyktos mă strângea tare de păr şi de umăr şi se apăsa în mine, lipindu-mă cu spatele de perete. L-am apucat de braţe, înfigându-mi unghiile în pielea-i rece.

Nu aveam unde să mă duc – nu aveam scăpare. Un ţipăt mi s-a format în gâtlej, dar nu mai aveam aer ca să-i dau viaţă. Nu puteam respira din pricina focului care îmi sfârteca măruntaiele. Spatele mi s-a arcuit când s-a înfipt adânc în gâtul meu şi a supt tare, trăgându-mi sângele în el în sorbiri zguduitoare.

Şi apoi totul s-a… *schimbat.*

Trecuseră câteva secunde, doar câteva secunde din clipa în care colţii lui îmi străpunseseră carnea, şi strânsoarea ca o menghină de pe umăr a slăbit. I-am simţit gura pe gât la fel de învăpăiată în timp ce m-a cuprins cu mâna pe după ceafă, însă a devenit altceva – ceva la fel de copleşitor şi de puternic precum durerea. Senzaţia

încinsă pe care mi-o lăsau buzele lui mişcându-se cu lăcomie pe gâtul meu s-a transformat într-o năzuinţă bruscă şi pulsatilă în sângele meu, culcuşindu-mi-se în piept şi între coapse. Forţa ei – iureşul acela ritmat şi fierbinte – era şocant. Mi-a invadat muşchii, încordându-i, până mi s-au strâns şi răsucit.

Nyktos a gemut, împingându-se în mine, răsfirându-şi degetele peste marginile corsajului şi încovoindu-le în jurul legăturii din mijloc. Şi-a schimbat poziţia, vârându-şi coapsa puternică între ale mele. L-am simţit atunci, lung şi gros pe partea de jos a abdomenului meu.

„O să mă hrănesc din tine şi o să ţi-o trag în timp ce o fac".

M-am înfiorat, şi m-a inundat un val de căldură umedă. Aveam ochii deschişi, dar nu am văzut nimic în timp ce el sugea. Sângele îmi luase foc, capul mi s-a proptit de perete, protejat de mâna lui. Am gemut, şi el a supt mai tare. I-am simţit mişcările gurii până în miezul fiinţei. Corpul meu a reacţionat din instinct. În loc să încerc să mă îndepărtez de el, mi-am trecut mâna în sus spre păru-i moale şi l-am tras mai aproape, ţinându-i gura dornică pe gâtul meu, dorindu-mi să fiu… devorată de intensitatea ce îmi clocotea în corp. Dorindu-mi să fiu devorată de *el.* M-am mişcat fără să gândesc, frecându-mă de coapsa-i lungă şi fermă. Încordarea din adâncul meu a erupt fără avertisment, plăcerea revărsându-se în valuri năprasnice. Am tremurat şi m-am înfiorat în timpul eliberării puternice.

Am gâfâit, încercând să trag aer în piept şi cutremurându-mă. De îndată ce valurile s-au diminuat, încordarea pulsatilă s-a acumulat din nou în gâtul meu şi sub buzele lui, în timp ce a continuat să se hrănească. Mi-a străbătut corpul într-o serie de furnicături tăioase. Inima mi-a bătut năvalnic când încordarea acută a început din nou să crească înlăuntrul meu.

A mai scos un sunet cu gura lipită de gâtul meu, un mârâit profund, huruit, care ar fi trebuit să mă îngrijoreze, însă renunţasem de mult la precauţie. L-am tras de păr. Şi-a înfipt degetele în materialul subţire al corsajului meu. Am tresărit, icnind, când a tras

tare de partea din faţă a rochiei. Sunetul pânzei rupându-se mi-a pârjolit urechile, stârnindu-mă din nou. Mi-a sfâşiat rochia de la corsaj până în talie, eliberându-mi sânii şi partea de sus a abdomenului. Mânecile rochiei distruse mi-au alunecat în jos pe braţe. Am ţipat apăsat când sfârcurile i-au atins pieptul rece mânjit de sânge. I-am dat drumul la păr şi mi-am scos braţele din mânecile rochiei. Materialul mi s-a adunat pe şolduri.

Voiam să simt mai mult. Voiam să-l simt pe el. *Voiam.*

Nyktos şi-a ridicat capul de pe gâtul meu, şi, dintr-odată, mă holbam în ochi învolburaţi ca argintul-viu. Erau atât de luminoşi şi de plini de viaţă. N-am spus nici unul nimic când mi-am coborât privirea spre buzele-i întredeschise rubinii. Am privit şi mai jos, spre pieptul lui cu dâre de sânge şi carne care începuse deja să se vindece şi să se închidă la loc. Şi apoi şi mai jos, la rănile odinioară crestate, care acum erau doar urme rozalii pe muşchii lui abdominali sculptaţi.

Era de-a dreptul miraculos ce efect avea sângele meu asupra lui. Poate chiar mai miraculos decât tăciunele de viaţă. Sau cel puţin aşa mi s-a părut în momentul acela.

M-am uitat şi mai jos şi m-am simţit puţin slăbită. Dar nu credeam că avea vreo legătură cu faptul că se hrănise din mine. Mădularul lung şi zvâcnind i se vedea în întregime prin prohabul pantalonilor, iar capul îi era ridicat spre buric. Pe vârful care zvâcnea se zărea o mărgea lichidă perlată.

Nyktos s-a uitat la mine, iar privirea-i învolburată era aşa intensă, încât am simţit-o ca pe o mângâiere fizică pe sâni şi pe abdomen. Mi-am plecat privirea spre petele de sânge albastru-roşiatic lucios de deasupra buricului meu şi de pe sâni şi sfârcuri.

Şi-a mutat mâna din părul meu, trăgându-mi cârlionţii în faţă peste umăr. Şuviţe de păr mi-au picat peste un sân, în timp ce l-a cuprins cu mâna. Am gemut uşor, iar el m-a privit iute în ochi.

Mi-a luat un moment ca să îmi aduc aminte cum să vorbesc:

— Ai luat suficient?

— Va trebui să fie suficient, mi-a răspuns el, cu glasul gros,

îmbietor şi plin de dorinţă şi de… foame.

Şi-a trecut degetul mare peste mugurul de carne întărit şi apoi s-a îndepărtat de mine. Am simţit numaidecât lipsa căldurii lui în timp ce se holba la trupul meu parţial expus, cu obrajii supţi şi încordaţi.

— Trebuie să fie.

M-am uitat la rănile de pe pieptul lui. Cea pe care i-o provocasem eu în noaptea în care o găsisem pe Andreia se vindecase imediat.

Nu se hrănise destul.

Însă aş fi minţit dacă aş fi spus că era singurul lucru care m-a împins spre el. Că nu avea nimic de-a face cu *dorinţa* pe care o simţeam pentru el – dorinţă ce nu avea legătură cu o datorie ce nu mai conta.

Îmi doream asta. Îl doream pe el. Eu. Pentru nici un alt motiv decât pentru mine însămi.

Şi el îşi dorea asta, chiar dacă mă ura.

Cu inima bătându-mi cu putere, mi-am întins mâinile şi mi-am trecut rochia de şolduri, împreună cu lenjeria delicată. Am păşit în afara mormanului de veşminte şi am rămas în faţa lui gol-goluţă.

S-a cutremurat.

— Sera…

Cu gâtlejul uscat, mi-am dus mâna între sâni, trecându-mi degetele peste abdomen, atrăgându-i privirea spre locul în care m-am oprit, chiar sub buric. Buzele i s-au depărtat şi colţii i s-au ieşit din nou. Când i-am văzut, am simţit o durere pulsându-mi în gât, o amintire a plăcerii dureroase pricinuite de muşcătura lui.

— Nu ai luat suficient.

Nyktos nu a spus nimic, în timp ce pieptul i s-a umflat şi i s-a dezumflat rapid.

— Ai promis. Pulsul îmi bătea cu putere când mi-am strecurat degetele între coapse, spre căldura umedă. Am tras în piept aceeaşi răsuflare pe care a inhalat-o şi el brusc şi m-am îmbujorat. Ai promis

că te vei hrăni din mine şi mi-o vei trage.

A încremenit în timp ce am continuat să mă ating, trecându-mi degetul prin umezeală, amintindu-mi întocmai ce simţisem când mă pătrunsese cu degetele. Mi-am împins degetul în mine…

Nyktos s-a mişcat atât de rapid, ca un fulger în mijlocul unei furtuni violente. S-a năpustit asupra mea, m-a apucat de mână şi mi-a dat-o la o parte. Şi-a vârât degetul meu în gură şi a supt, făcându-mă să gem uşor. M-a privit brusc şi mi-a dat drumul. Mi s-a făcut pielea de găină când i-am văzut foamea din ochi.

— Aşa am făcut, a zis el cu vocea îngroşată de dorinţă. Te-am avertizat întocmai în legătură cu ce s-ar întâmpla.

— Aşa ai făcut.

O parte a buzei i s-a ridicat, şi s-a năpustit din nou asupra mea. De data aceasta, şi-a înfipt colţii în sânul meu, chiar deasupra areolei rozalii. Unda de durere a fost la fel de intensă ca prima dată, la fel de uluitoare în desăvârşirea ei. Nu am reuşit să mă gândesc la altceva când m-a cuprins cu mâna pe după talie şi m-a ridicat, cuprinzându-mi şi pielea, sfârcul, cu gura. A supt şi a băut *cu nesaţ,* stârnindu-mi în tot corpul o undă de şoc de durere temporară şi apoi de plăcere brutală, cutremurătoare. Mi-a prins capul înainte să-mi cadă pe spate, ţinându-mă lipită de corpul lui. I-am simţit vârful mădularului atingându-mi centrul ce pulsa când s-a întors.

Abia de mi-am dat seama că mă sprijineam cu spatele de ceva moale şi cald. L-am prins pe Nyktos de ceafă, ţintuindu-l acolo.

Mă puteam concentra doar pe greutatea lui rece ce mă acoperea, pe senzaţia pe care mi-o lăsa gura lui înfometată pe sân şi pe felul în care se mişca, împingându-şi pantalonii în jos în timp ce se hrănea, în timp ce odaia se rotea şi se învârtea, iar trupul îmi *scânteia* şi se aprindea.

Trăgând de pielea mea şi hrănindu-se mai mult cu sângele meu, şi-a ridicat mâna şi şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Mi-am întors capul şi i-am prins degetul cu gura. L-am supt la fel de adânc şi de apăsat cum îmi sugea el sânul.

A gemut huruitor, şi m-a străbătut o nouă explozie de plăcere. Avea un gust ciudat pe degetul mare, ceva care îmi amintea de miere, dar mai dens, mai afumat. Mi-am dat vag seama că probabil era sângele lui. I-am dat reticentă drumul la deget. M-a mângâiat pe maxilar, pe gât, apoi şi-a trecut mâna peste celălalt sân al meu, până pe şold, făcându-mă să mă înfior când s-a oprit între coapsele mele. Mi-am înfipt degetele în părul şi pielea lui când l-am simţit, tare şi rece, apăsându-se în căldura mea. Şi-a coborât mâna între noi, ghidându-se. Răsuflarea mi s-a tăiat şi apoi mi s-a înteţit când l-am simţit împingându-se în mine. Mi-a întins carnea, şi am simţit o durere usturătoare sublimă. Am icnit, şi şoldurile mi s-au înclinat. S-a oprit preţ de o clipă, apoi s-a împins cu totul. Capul mi s-a dat pe spate, şi am ţipat, cutremurându-mă.

Şi-a încetinit sorbiturile înfometate din sânul meu, rămânând îngropat adânc în mine. Mişcările gurii i s-au relaxat, apoi a pus capăt senzaţiei îmbătătoare de contractare pe care o simţeam în fiecare părticică a corpului. Când şi-a trecut limba umedă şi rece peste sfârcul care mă furnica, am gemut din nou răguşit. Şi-a ridicat capul, şi am deschis ochii. Privirile ni s-au întâlnit pentru ceea ce mi s-a părut a fi o clipită veşnică, apoi şi-a coborât privirea spre locul în care trupurile noastre erau unite.

— Frumos, a şoptit el, şi pieptul – inima – mi s-a umplut imediat de mândrie.

O picătură de sânge de pe buza lui – o picătură din sângele *meu* – mi-a picurat pe celălalt sân. Şi-a plecat capul şi şi-a trecut limba peste sânul meu, prinzând mărgeaua de sânge. Apoi a continuat, închizând gura peste mugurul de carne zbârcit. Am gemut, şi şoldurile mi-au zvâcnit.

Nyktos a gemut apăsat şi şi-a plecat din nou privirea, apucându-mă mai strâns de şold. Şi-a schimbat poziţia şi s-a privit cum se retrage, centimetru cu centimetru, apoi se împinge din nou în mine, până la capăt. Geamătul meu de plăcere s-a contopit cu al lui, şi spatele mi s-a arcuit. Mi s-au închis din nou ochii. Preţ de o

clipă, simţurile mi-au fost copleşite. Nyktos era o prezenţă formidabilă în corpul meu, întinzându-mă până a rămas doar senzaţia decadentă de plenitudine ce mă făcea să-mi încovoi degetele de la picioare.

— O, zeilor mari, am şoptit.

Mi-am plimbat mâinile peste pielea rece a umerilor şi a bicepşilor lui şi am simţit cum îl străbate un tremur fin când şi-a pus mâna sub capul meu. Am deschis ochii şi am tras aer în piept.

Era atât de incredibil de nemişcat, cu trăsăturile mai ascuţite, încordate. Frânturi luminoase de *eather* i se învolburau în ochii-i argintii. Pe sub piele i se adunau umbre.

— Nyktos?

S-a cutremurat, şi aripi au prins contur deasupra umerilor lui, întunecate şi neclare. Muşchii de la gât i s-au încordat când şi-a întins capul într-o parte, împotrivindu-se adevăratei lui firi. Celui care era pe sub piele. L-am atins pe obraz, şi filamentele de *eather* au încetinit.

Un alt fior l-a zguduit.

— Nu am… Nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

Mi s-a pus un nod în gât. Era prima dată când trăia aşa ceva, iar eu nu ştiam ce să fac cu această informaţie. M-au usturat ochii, în parte pentru că şi mie mi se părea a fi o primă experienţă, şi nu înţelegeam de ce. Totuşi, am vrut să ştie acest lucru.

— Nici eu, am şoptit, iar el şi-a ridicat privirea spre mine.

S-a holbat la mine. Trăsăturile îi erau prea marcate de dorinţă ca să pot interpreta orice altceva din ele.

— Nu mă minţi acum, chiar dacă o faci atât de frumos.

— Nu mint, am jurat eu. Voiam să mă creadă. Era adevărul. Nici eu nu m-am mai simţit vreodată aşa. Niciodată.

Un muşchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit.

— Nu mă controlez prea mult în clipa de faţă, mi-a spus el cu voce răguşită. Nu vreau să te rănesc.

— N-o vei face.

Corpul i-a fost străbătut de o pulsaţie în tot corpul, iar eu am simţit-o adânc în mine.

— N-ai de unde să ştii asta. Eu nu ştiu.

— Nu m-ai rănit când te-ai hrănit, am replicat eu, trecându-mi degetul mare peste maxilarul lui. Nu o vei face nici acum.

— Încrederea pe care o ai în mine… M-a strâns de păr. E de admirat, dar nesăbuită.

— Frica ta e nejustificată, am răspuns, ridicându-mi picioarele spre şoldurile lui.

Ni s-a tăiat răsuflarea amândurora. Mi-am încordat genunchii pe trunchiul lui şi l-am întors pe spate, reuşind asta doar pentru că l-am prins cu garda jos – mişcarea asta mi-a luat piuitul, stârnind în acelaşi timp un val de plăcere fulgerătoare în mine, deoarece la schimbarea poziţiei l-am simţit mai intens, cumva mai adânc. M-am sprijinit cu palmele pe pieptul lui.

— Însă eu sunt *nesăbuită.*

Nyktos a scos un mârâit care m-a învăluit.

— Pe toţi zeii… Şi-a ridicat privirea spre mine, în timp ce părul mi-a alunecat pe faţă, atingându-i pieptul. Rănile de acolo dispăruseră, iar cele din partea de jos a abdomenului abia de se mai vedeau.

M-a străbătut o senzaţie de uşurare când mi-am ridicat privirea spre el. Ochii îi erau ca un caleidoscop de argintiu şi alb. Trăsăturile i se mai înmuiaseră, dar încă întrezăream umbrele de sub pielea lui, care generau un efect marmorat frumos. M-am mişcat cu grijă, legănându-mă în faţă.

— Aşa… Aşa plănuieşti să mă ucizi?

— Nu. M-am ridicat până doar vârful mădularului i-a rămas înlăuntrul meu, apoi m-am lăsat din nou în jos, până nu a mai rămas deloc spaţiu între noi.

— Eşti sigură? a întrebat el. Pentru că eu cred altceva. M-a prins cu o mână de talie. Cu cealaltă mi-a prins o parte din păr, ţinându-l la o parte, în timp ce eu mi-am mişcat şoldurile. M-a privit

pe sub pleoape greoaie drept în ochi, apoi şi-a mutat privirea spre claia de cârlionţi pe care o ţinea cu mâna, apoi spre sânii mei şi, în cele din urmă, spre locul în care trupurile noastre erau unite. Şi cred că îmi va plăcea felul acesta de a muri.

Cu inima bătându-mi cu putere, mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am ridicat mâna, prinzându-l de încheietură. I-am dus mâna la gura mea şi l-am sărutat în centrul palmei, apoi i-am coborât mâna peste sânul meu. M-am cutremurat, legănându-mă într-un ritm lent, chinuitor, îndrumându-i în continuare căutarea, degetele-i exploratoare peste abdomenul meu, spre locul în care trupurile noastre erau unite. I-am apăsat degetele pe mănunchiul de nervi încordat şi sensibil de acolo, ţipând când trupul mi s-a tensionat brusc, până în străfunduri.

— Fir-ar, a gemut el, şi şoldurile i s-au desprins de pe pat, ridicându-ne pe amândoi. E prea bine cu tine, *liessa.*

Liessa.

Capul mi s-a smucit în faţă, şi am deschis ochii. Cuvintele lui, frecarea provocată de fiecare retragere şi revenire ulterioară şi degetele lui tachinatoare au generat o furtună de senzaţii care s-a transformat rapid într-un nod învolburat de încordare profundă. Eram aproape, degetele strângându-mi-se convulsiv pe ale lui şi unghiile înfigându-mi-se în umărul lui, în timp ce Nyktos mi-a urmat exemplul şi şi-a ridicat şoldurile spre ale mele. În curând, mişcările noastre şi-au pierdut orice simţ real al ritmului. Era instinct pur, mânat de o nevoie comună, una care ne-a împins din ce în ce mai aproape spre o limită dincolo de care m-am prăbuşit. I-am strigat numele când tensiunea s-a frânt şi m-au străbătut valuri de extaz. Am alunecat în faţă, cu mâinile pe pieptul lui, în timp ce el se împingea mai repede şi mai adânc în mine. Şocuri de plăcere s-au revărsat prin mine când m-a cuprins în braţe şi m-a tras la pieptul lui. Ţinându-mă strâns, m-a rostogolit sub el, împingându-se adânc, o singură dată. Apoi, a terminat, cu capul în umărul meu, cutremurat de extaz.

L-am îmbrăţişat în tot acest timp, trecându-mi degetele în sus şi în jos pe spatele lui, chiar dacă replici ascuţite şi rapide încă îmi zguduiau trupul. A rămas acolo o perioadă nedeterminată, proptindu-şi greutatea într-o mână, dar totuşi greu. Era un timp pe care l-am apreciat – pe care l-am absorbit. Apropierea dintre noi, felul în care trupurile noastre erau în continuare unite. Nimicul dintre noi şi mirosul lui şi al meu. Felul în care în clipele acestea eu eram Sera şi el era Ash pentru mine. Asta am devorat. Cu lăcomie. Pe noi. Fiindcă, aşa cum se întâmplase la lac, ştiam că nu avea să dureze.

Şi nu a durat.

Nyktos şi-a ridicat încet capul. Mişcările mâinilor mele pe muşchii puternici şi încordaţi ai spatelui s-au oprit. S-a holbat la mine. Oare îmi număra din nou pistruii? Să vadă dacă se schimbaseră cumva, într-un mod misterios? Sau oare avea să mă sărute? Voiam să mă sărute.

Genele i-au coborât, ascunzându-i ochii, şi el s-a rostogolit de pe mine pe spate, întins lângă mine pe pat.

Nu m-am mişcat. Nu preţ de câteva minute. Nu mă puteam mişca. Am avut nevoie de toată puterea mea ca să alung nodul ce mi se formase în gât şi să cârpesc în grabă crăpăturile ce se căscau cu repeziciune în pieptul meu. Oare chiar crezusem că avea să mă sărute? După tot ce aflase? Mă dorea – îmi dorea sângele şi corpul. Avea nevoie de asta la fel de mult precum aveam eu nevoie să aflu cum era să îl simt înlăuntrul meu. Asta nu includea şi sărutatul. Sărutatul părea mult mai… intim şi mai interzis acum.

Am înghiţit în sec şi m-am uitat la el. Era întins pe spate, cu o mână deasupra capului şi cealaltă în spaţiul dintre noi doi. Nu se holba la tavan. Se uita la mine.

— Cum? m-a întrebat Nyktos. Cum poţi fi atât de convingătoare?

M-am încordat, gândindu-mă iniţial că se referea la ceea ce tocmai făcuserăm. Însă apoi mi-am dat seama că nu se uita de fapt

la mine, ci mă urmărea, mă cerceta. Mă citea.

— Îmi citeşti emoţiile.

— Ţinând seama de toate cele petrecute, nici nu se pune la socoteală în comparaţie cu ce plănuiseşi tu, mi-a răspuns el. Nu-i aşa?

— Tot e nepoliticos, am ripostat.

— Presupun că da, însă tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de poţi fi atât de convingătoare? Te-au învăţat şi asta?

M-a străbătut un val de căldură înţepătoare.

— Nu am fost învăţată cum să forţez emoţii.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Oare? Spune-mi, Sera, nu ar fi şi asta o parte a seducţiei? Ca să mă faci să te iubesc? Să mă faci să cred că simţi ceva pentru mine?

Vinovăţia mi-a înlocuit o parte din furie, însă nu pe toată.

— În primul rând, nu ştiam că poţi citi emoţii. Dacă am fi ştiut, probabil m-ar fi învăţat cum să simt ceva atât de profund încât să încep până şi eu să cred că e adevărat.

Ochii argintii luminoşi i s-au aprins.

— În al doilea rând, de ce aş simula ceea ce simt acum? Nu ar avea rost. Nu mi-ar salva poporul nici dacă aş reuşi, am subliniat. Şi, în ultimul rând, trebuie să îţi amintesc să nu îmi spui ce simt?

Nyktos şi-a încleştat maxilarul, şi a trecut mult timp până să-şi întoarcă uşor capul.

M-am uitat insistent la liniile aspre ale chipului său, chinuindu-mă să îmi înăbuş dorinţa de a ţipa. De a urla până mă durea gâtul. Cumva, am reuşit să mă abţin.

— Ai luat destul sânge? Sincer?

A trecut o clipă.

— Mai mult decât destul.

— Bine.

M-am ridicat în şezut, şi părul încâlcit mi-a picat pe umeri.

A devenit atent de cum am început să mă uit în jur după ceva

de îmbrăcat. Veşmintele erau distruse, dar cel puţin nu trebuia să fac altceva decât să ies pe uşă. Am dat să mă trag spre marginea patului…

— Unde crezi că pleci?

M-am oprit şi m-am uitat peste umăr.

— În dormitorul meu?

A mijit ochii.

— De ce?

— De ce… nu aş merge? Mi s-a poticnit inima-n piept. Sau ar trebui să fiu trimisă altundeva? În celulele despre care ai pomenit? M-am încordat. Dacă e aşa, aş putea măcar să îmi iau nişte haine pe care nu le-ai distrus?

S-a întâmplat un lucru straniu atunci. Mi s-a părut că s-a relaxat şi a zâmbit slab, zâmbetul înmuindu-i trăsăturile angulare.

— Aşa-i, chiar că ţi-am distrus rochia.

M-am holbat la el, prinsă între scepticism şi un amalgam de alte câteva sute de emoţii.

— Nu prea înţeleg de ce zâmbeşti în situaţia asta.

— Va fi o amintire preferată mulţi ani de acum încolo.

Am mijit ochii spre el.

— Păi, mă bucur să aud asta, dar nu e ca şi cum aş avea o grămadă de haine, ca să-mi permit să le rupă cineva de pe mine.

M-a privit cu ochii-i ca de argint topit.

— Nu te-ai plâns când am făcut-o, a murmurat el mieros. Dacă îmi amintesc bine, ai fost chiar nerăbdătoare să scapi de ea.

Chiar fusesem, însă nu asta era ideea. Oare mă tachina? Sau… Mi s-a înteţit pulsul. Nu se putea. Am îndrăznit să trag rapid cu ochiul mai jos de talia lui, şi m-a străbătut o undă de şoc. Era mai mult decât semierect, iar asta era… ei bine, *impresionant.* Oare era un lucru specific zeilor primitivi? Muşchi situaţi adânc în interiorul meu s-au încordat când mi-am ridicat privirea spre el.

M-a privit în ochi, apoi şi-a plecat privirea.

— Eşti lângă mine, splendid de goală, iar eu mă holbez

intenţionat.

— Văd asta, am remarcat pe un ton acid, iritată de el… şi de mine, fiindcă nu făceam nimic ca să mă feresc de privirea lui.

Nu făceam nimic ca să opresc faptul că îmi plăcea că se holba la mine.

A zâmbit din nou din colţul gurii, trecându-şi dinţii – colţii – peste buze.

— Semnul pe care ţi l-am lăsat pe părţile de *nemenţionat* mi se pare de-a dreptul fascinant.

Mi-am plecat privirea şi am tras aer în piept, tremurat, când am văzut peticul de piele roz-movuliu şi cele două urme de înţepătură. M-a străfulgerat o senzaţie de excitare acută când mi-am amintit cum se afundase cu mădularul în mine şi cum mă supusese.

— Perversule, i-am zis eu fără prea mare tragere de inimă.

— Nici măcar nu te pot contrazice. Şi-a întors capul. Nu te trimit în celulă.

— Nu?

— De ce aş face-o? a ripostat el, închizând ochii. Ar trebui să te odihneşti. La fel şi eu. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice va urma.

Kolis.

Am înghiţit din nou în sec. Cumva, uitasem de acest lucru când mă hotărâsem să îl hrănesc pe Nyktos.

— Să te odihneşti înseamnă să dormi, Sera, ceea ce presupune, de obicei, să te întinzi, dacă nu cumva poţi dormi în şezut. Mi s-ar părea impresionant dacă ar fi aşa, a spus el. Dar mi-ar şi distrage atenţia.

Am dat să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele.

— Vrei să dorm lângă tine?

— Vreau să te odihneşti. Dacă eşti lângă mine, nu trebuie să îmi fac griji în privinţa a ce s-ar putea sau nu să faci.

Nu ştiam prea bine ce anume se temea că aş fi făcut dacă nu eram acolo, însă mi se părea că ultimul lucru pe care şi l-ar putea dori era să fiu lângă el când se afla într-o stare atât de vulnerabilă

precum somnul, având în vedere că era limpede că credea că sentimentul de vinovăţie pe care îl simţeam nu era real. Că refuzul meu de a-mi îndeplini datoria era doar un amalgam de minciuni *frumoase.*

— Nu îţi faci griji?

— În legătură cu ce anume?

Am clătinat din cap şi mi-am întors privirea dinspre el.

— Ah, ştiu şi eu. Cu faptul că te-aş ataca?

Nyktos a chicotit gutural.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ştiu de ce ţi se pare o idee amuzantă.

— Pentru că este.

Nu m-am mişcat.

— Culcă-te, *liessa.*

Iar cuvântul acela – ştiam că nu mai putea să însemne ceva frumos şi puternic pentru el. Nu mai putea însemna regină. Acum, nu mai aveam să-i fiu consoartă. Un cuvânt care devenise batjocură. Sau mai rău de atât, care nu însemnase niciodată ceva pentru el.

Pieptul mi s-a umplut de o durere întunecată neaşteptată când am conştientizat cât de tare mă deranja acest lucru.

Furia a răbufnit la fel de repede precum durerea.

— Ştii ce?

A oftat.

— Ce?

— Poţi să te duci dracului!

Am ştiut că era un lucru copilăros de spus, dar nu conta. M-am ridicat de pe patul indecent de mare, reuşind să ajung în genunchi…

Nyktos nu era câtuşi de puţin atât de relaxat precum crezusem eu. S-a mişcat şocant de repede: cu o mână m-a prins de talie, iar cu cealaltă de bărbie, pe la spate, trăgându-mi capul pe spate. Mi-a tresăltat inima în piept când l-am simţit lipit de spatele meu, rigid şi zvâcnind, când i-am simţit răsuflarea pe ureche. Inima mi-a zvâcnit din nou, pentru că ştiam cât de uşor i-ar fi fost să îşi dezlănţuie furia

asupra mea, şi totuşi nu am simţit deloc frică, doar căldură.

Corpul lui mi s-a părut *cald.*

Am făcut ochii mari şi m-am relaxat în strânsoarea lui. Pieptul lui lipit de umerii mei, abdomenul tare lipit de spatele meu şi mădularul lui lung şi gros – toate erau *calde.*

— Ştii de ce mi se pare amuzantă ideea ta? m-a întrebat Nyktos înainte să pot vorbi. Şi-a mutat braţul din jurul taliei, şi i-am simţit degetele – degetele *calde* – pe partea de jos a abdomenului. Ştii? a întrebat el răspicat când nu i-am răspuns, trecându-şi degetul mare peste buza mea de jos şi coborându-şi celelalte degete către locul dintre picioarele mele larg depărtate.

— Nu. Mi-am umezit buzele, prinsă între nevoia de a-i spune cum îl simţeam şi o nevoie cu totul diferită şi cu adevărat inoportună. Dar sunt convinsă că îmi vei spune. Ce-ţi mai place să vorbeşti!

A scos un chicot profund şi răguşit, şi m-am înfiorat în timp ce şi-a coborât şi mai mult degetele, atingându-mă uşor peste mănunchiul încordat de nervi. Şoldurile mi-au zvâcnit, iar el a râs din nou, de data asta mai încet.

— Îţi place să te pătrund cu degetele, nu-i aşa?

Sfârcurile mi s-au întărit când şi-a trecut degetul peste zona sensibilă. De data asta şoldurile mi-au zvâcnit cu putere. A scos un sunet gutural, aspru, trecându-şi degetul prin umezeala proaspătă acumulată.

— Cred că îţi place altceva mai mult decât degetele mele, a spus el încet, depărtându-mi carnea umflată. Nu-i aşa?

M-am legănat spre el din reflex, cu degetele de la picioare încleştate, în timp ce m-a pătruns cu degetul şi i-am simţit erecţia pe dosul meu.

— Aşa, şi? l-am sfidat eu. I-am simţit şoldurile mişcându-se în spatele meu, lipite de mine. Şi ştii ce cred? Că ai uitat ce voiai să spui.

— Oh, crede-mă, *liessa,* nu am uitat.

I-am simţit răsuflarea pe gât şi pe urma de muşcătură de acolo. M-a străbătut din nou o străfulgerare de conştientizare. A continuat să se împingă în mine, în timp ce-şi scotea şi îşi afunda din nou degetul, în timp ce-i urmăream mişcările, şi, cu fiecare trecere, mădularul i-a coborât tot mai mult, până l-am simţit lovindu-se de mâna lui şi de mine.

— Te lăsam doar să uiţi.

Am încremenit.

Atunci, Nyktos şi-a schimbat poziţia, apăsându-mă în jos pe mâini, apoi pe braţe şi pe abdomen. Pulsul îmi bătea năvalnic când i-am simţit greutatea pe spate. Pentru că încă îşi ţinea o mână sub bărbia mea şi pe cealaltă între coapsele mele, m-a forţat să-mi las capul pe spate, şi şoldurile mi s-au arcuit. A continuat să-şi mişte degetul, rotindu-şi în acelaşi timp degetul mare în jurul mugurului, făcându-mă să gem.

— E amuzant pentru că nu ai cum să mă răneşti. Încă îi simţeam respiraţia ciudat de caldă pe semnul de pe gâtul meu. Nu mă vei putea slăbi vreodată îndeajuns încât să reprezinţi cu adevărat o ameninţare.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am priceput înţelesul cuvintelor prin ceaţa provocată de excitare. Ştiam la ce se referea. Nu eram o ameninţare reală pentru el fiindcă nu avea să mă iubească vreodată.

Şi poate că latura aceea nesăbuită a mea m-a făcut să rostesc ce-a urmat. Sau poate durerea pe care o simţeam în capul pieptului. Mi-am întors capul spre el.

— Eşti sigur de asta?

Sunetul pe care l-a scos era un amestec între râset şi mârâit. Apoi şi-a plecat brusc capul. M-am încordat când i-am simţit vârfurile ascuţite ale colţilor pe gât, chiar deasupra semnelor ce erau deja acolo. Însă nu mi-a străpuns pielea. Doar m-a ţinut acolo în timp ce – *oh, zeilor mari* – mădularul lui cald şi tare i-a înlocuit degetul, împingându-se în mine şi întinzându-mi din nou carnea. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am simţit. Dominanţa supremă şi

desăvârşită cu care mă ţintuise cu colţii. L-am simţit apăsându-mă fără întrerupere, şi m-a străbătut un val de căldură păcătoasă şi desfrânată.

Nu mai erau mişcări lente şi şovăielnice acum. Mi-a tras-o apăsându-şi în acelaşi timp degetele în mine, în mănunchiul de nervi. La fiecare împingere puternică, îi simţeam colţii cum mă zgârie pe gât, însă fără să-mi străpungă pielea. Nici măcar o dată. Şi, pe toţi zeii, îmi doream să o facă, însă nu am mai putut prelua controlul, cum făcusem prima dată. De data aceasta, el avea controlul deplin, iar războinica din mine, partea aceea destrăbălată din mine, ştia asta şi s-a supus.

Şi a fost *uluitor.*

Pe toţi zeii… repede mai învăţa.

Nyktos s-a afundat în mine, adânc şi cu putere, şi nu am mai simţit nimic altceva. Îi simţeam şoldurile izbindu-se de dosul meu în timp ce m-a ţinut în poziţia aceea, cu capul pe spate, gâtul vulnerabil, şoldurile arcuite. Iar când i-am simţit degetul mare apăsându-mi pe buze, am deschis gura şi l-am lăsat să intre.

Şi apoi l-am muşcat tare.

— Fir-ar, a mârâit el, cu buzele lipite de gâtul meu.

Am râs gutural şi mi-am închis buzele peste degetul lui, sugând carnea pe care tocmai o muşcasem. Abia după o clipă am conştientizat că îi dăduse sângele. Şocul pricinuit de faptele mele a fost rapid înlăturat de vârtejul de furnicături pe care le-am simţit pe limbă şi de gustul de miere… cumva afumată. Era *sângele* lui. Nu mult, poate doar o picătură. Am înghiţit, cutremurată de gustul decadent. Ar fi trebuit să mă tulbure faptul că îi gustasem sângele, însă doar am gemut sugându-i degetul, mişcându-mi şoldurile spre el.

M-a plesnit uşor peste fund, stârnind o altă explozie de plăcere păcătoasă în mine.

— Obrăznicătură, a murmurat.

Apoi m-a luat. M-a revendicat într-un mod în care nu ştiusem

că îmi doream să fiu revendicată. S-a izbit în mine, frenetic şi dezlănţuit. Am atins apogeul, străbătută de valuri de plăcere pulsatilă şi învolburată. Am urlat, şi capul mi s-a dat pe spate, pe umărul lui. Atunci, şi-a mişcat în sfârşit mâna, dându-mi la o parte de pe faţă claia de cârlionţi încâlciţi, în timp ce eu m-am cutremurat şi am zvâcnit. M-a urmat şi el peste marginea prăpastiei, cu un strigăt răguşit, corpul lui incredibil de mare tremurând în jurul meu.

Nyktos m-a ţinut acolo, cu pieptul lipit de spatele meu, şi şi-a mişcat capul. I-am simţit buzele pe piele: m-a sărutat pe semnul pe care mi-l lăsase acolo. Atunci, m-am înfiorat şi am ştiut numaidecât că nici unul din noi nu avea să mai fie la fel.

Capitolul 39

M-am trezit cu o uşoară durere în tâmple şi am ştiut că eram singură înainte să apuc să deschid ochii. I-am simţit absenţa trupului încolăcit pe după al meu. Aşa adormiserăm, întinşi pe o parte, cu spatele meu lipit de pieptul lui şi cu braţele lui în jurul meu.

În liniştea din odăile lui, nu ştiam ce să cred despre asta – despre orice. Lucrurile erau… ei bine, erau încurcate. Toate. De la ce aflaseră strămoşii mei şi soarta Lasaniei – a întregului tărâm al muritorilor, de fapt, şi, în cele din urmă, a Câmpiilor Elizee –, la faptul că tatăl lui Nyktos era adevăratul zeul primitiv al vieţii şi că aşezase în mine tăciunele de viaţă, la adevărul despre Kolis şi… relaţia mea cu Nyktos.

Măcar se hrănise. Oare de aceea îi simţisem trupul cald? Sau să fi fost din alt motiv? Nu aveam idee. Dar se părea că nu avea de gând să mă închidă într-o celulă.

Aş fi înţeles dacă ar fi făcut-o. Cine n-ar fi făcut-o? Dar nu credeam că aş fi putut îndura aşa ceva. Avea însă dreptate. Nu eram o ameninţare reală pentru el, lucru care nu avea nimic de-a face cu faptul că era inutil să încerc să-l ucid.

Am simţit un junghi rece în piept când mi-am întors obrazul şi i-

am inhalat mirosul. Am deschis ochii şi am văzut pereţii goi. Ce aveam să fac acum? Nu puteam repara relaţia mea cu Nyktos, pentru că, la urma urmei, ce era de reparat? Nici măcar nu eram convinsă că zeul primitiv putea simţi dragoste. Şi nu ştiam nici dacă eu o puteam simţi. Însă… îmi doream prietenia lui. Îmi doream respectul lui. Îmi doream să fie Ash, iar eu să fiu Sera. Dar asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Nu îmi puteam salva poporul.

Sau dacă puteam? Dacă tăciunele de viaţă fusese pus în mine dintr-un alt motiv? Şi care ar fi fost acest motiv? Şi ce ar fi păţit cei care locuiau aici până aveam să ne dăm noi seama de cum stăteau de fapt lucrurile? Urma să aibă loc mai multe atacuri şi poate, în cele din urmă, Kolis însuşi avea să-şi facă apariţia. Regele Zeilor avea să vină după Nyktos. Am avut senzaţia dezgustătoare că o făcuse deja în trecut şi, fie că Nyktos mă credea sau nu, îmi păsa de ce ar fi putut păţi; de ce ar fi putut păţi oamenii de aici.

Ce opţiuni aveam? Să găsesc o variantă de-a mă preda lui Kolis? M-ar fi ucis, lucru care poate că avea să grăbească nimicirea tărâmului muritorilor, dacă ceea ce spusese Aios era adevărat. Aş fi reuşit doar să le câştig ceva timp Ţinuturilor Umbrelor. Poate. Nu era ca şi cum aş fi fost prinsă între ciocan şi nicovală, ci eram de-a dreptul zdrobită de ambele.

Însă nu aveam să rezolv nimic stând întinsă într-un pat care nici măcar nu era al meu.

Cu capul pulsându-mi de durere, m-am ridicat în şezut şi m-am înfiorat de cât de sensibilă eram. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusesem parte de astfel de activităţi şi nu fusese niciodată aşa. Mi-am plecat privirea, muşcându-mi buza când am văzut pielea încreţită de pe sân, în locul împunsăturilor, şi mi-am atins uşor pielea gâtului. Şi ea era sensibilă, însă nu dureroasă. M-am cutremurat uşor când am dat să mă ridic, abia atunci observând halatul întins la piciorul patului. M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. Probabil că Nyktos îl adusese. Iar eu…

M-am plesnit peste faţă. Dureros. Însă şi mai tare mă durea că

era al naibii de *grijuliu* chiar şi acum, iar eu plănuisem să profit de bunătatea lui şi să o stâlcesc. Plănuisem să-l ucid. Şi nici măcar nu părea să conteze dacă aş fi mers până la capăt cu asta sau nu. Intenţia conta.

Lacrimi mi s-au adunat în spatele ochilor închişi, şi a început să mă usture gâtul, iar pieptul mi s-a umplut de un suspin. „Nu voi plânge”, mi-am spus în sinea mea. „Nu voi plânge”. Plânsul nu rezolva nimic. Avea doar să-mi înrăutăţească durerea de cap. Trebuia să-mi vin în fire, să mă ridic din pat şi să hotărăsc ce naiba aveam să fac în continuare. M-am concentrat asupra instrucţiunilor de respiraţie pe care le-am învăţat de la Sir Holland până când presiunea din spatele ochilor s-a mai atenuat, iar senzaţia sufocantă de usturime s-a mai estompat. Apoi m-am ridicat şi m-am îmbrăcat cu halatul. M-am forţat să înaintez, lăsând în urmă odaia pustie şi rece a lui Nyktos, care fusese pentru scurt timp plină şi caldă.

Tocmai ieşisem din odaia pentru îmbăiat, după ce o folosisem rapid, când Paxton a bătut la uşă. Tânărul stătea lângă câteva găleţi cu apă aburindă, cu capul plecat, părul blond ascunzându-i o mare parte din chip.

— Alteţa Sa s-a gândit că v-ar plăcea o baie, a zis el, cu mâinile împreunate. Aşa că am adus apă caldă.

Surprinsă de gestul lui din diverse motive şi nesigură de cum de ştiuse Nyktos că mă întorsesem în odaia mea, *aproape* că am simţit nevoia să mă plesnesc din nou. Nu am făcut-o. Am deschis în schimb mai larg uşa.

— Foarte amabil din partea lui – şi din partea ta să urci atâtea găleţi până aici.

— El le-a cărat pe cele mai multe, a zis Paxton, iar eu am ridicat din sprâncene şi mi-am scos capul pe uşă.

Coridorul era gol. Tânărul m-a privit pe furiş şi am văzut că avea ochii de un căprui-închis.

— A trebuit să meargă la curte, Alteţă.

— Nu trebuie să-mi spui aşa, i-am răspuns eu, după care mi-am amintit instrucţiunile primite de la Bele.

— Veţi fi consoarta lui. Fix aşa ar trebui să vă spun.

Mi s-a uscat gâtlejul. Era limpede că Paxton nu auzise încă. Oare ce avea să le spună oamenilor?

Paxton şi-a ridicat uşor bărbia.

— Şi sunteţi prinţesă, nu-i aşa? Aşa mi-a spus Aios.

— Da, sunt. Am zâmbit, crispată, în pofida tuturor celor întâmplate. Însă doar pentru o perioadă foarte scurtă din viaţă.

Atunci, m-a privit rapid, curios, apucând două găleţi.

— V-aţi născut prinţesă?

— Da, i-am răspuns eu şi m-am întins după o găleată.

— Atunci, sunteţi prinţesă toată viaţa, mi-a zis el. Şi mă ocup eu de găleţi. Nu trebuie să le căraţi dumneavoastră.

— Le pot căra şi eu.

— Mă ocup eu.

A trecut pe lângă mine, ducând găleţile spre odaia pentru îmbăiat. A avut grijă să le menţină în echilibru, fără să se lase afectat de faptul că şchiopăta.

Îmi era foarte greu să stau pur şi simplu locului şi să nu fac nimic când aveam două braţe funcţionale.

— Ce-ar fi să iau doar una, atunci?

— Aş prefera să nu o faceţi.

Aveam deja găleata în mâna. A oftat de-a dreptul impresionant când şi-a ridicat privirea şi m-a văzut.

— De câtă vreme locuieşti aici, Paxton? am întrebat eu, schimbând subiectul.

— De zece ani, a răspuns el, apucând găleata cu destul de multă statornicie pentru cineva cu braţe atât de mici. De pe la cinci ani. Înainte, am locuit în Irelone.

Deci avea 15 ani. M-am întors când a ieşit grăbit pe coridor după alte două găleţi.

— Familia ta e aici?

— Nu, Alteţă. A trecut pe lângă mine, lăsând alte două găleţi pe coridor. M-am împotrivit imboldului de-a le apuca pe ambele şi am luat una singură. Mama şi tata au murit când eram bebeluş.

— Îmi pare rău! M-am alăturat lui în odaia pentru îmbăiat, unde a apucat găleata cu apă pe care o ţineam în mână şi a golit-o în cadă.

— Nici măcar nu mi-i amintesc, dar mulţumesc oricum.

A dispărut din nou pe coridor, apoi s-a întors iute cu ultima găleată.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

— Unchiul meu nu era prea bucuros să hrănească o gură în plus, aşa că stăteam mai mult pe străzi, furând bani când puteam, mi-a zis Paxton, turnând apa în cadă. Am văzut un bărbat cu o mantie elegantă şi mi-am zis că ar fi o ţintă bună. S-a îndreptat de spate şi a adăugat: S-a dovedit a fi Alteţa Sa.

Am amuţit.

— Ai… furat de la zeul primitiv al morţii?

Paxton m-a privit printre şuviţe de păr.

— Am *încercat.*

M-am holbat la el.

— Nu ştiu dacă să râd sau să te aplaud.

Băiatul a zâmbit scurt şi a început să adune găleţile goale.

— Alteţa Sa a avut cam aceeaşi reacţie. În apărarea mea, nu mi-am dat seama cine era.

— Aşa că te-a adus aici?

— Cred că mi-a aruncat o singură privire şi i s-a făcut milă de mine, a zis Paxton, ridicând din umeri, mişcând găleţile goale. De atunci, locuiesc cu familia Karpov.

Nu aveam idee cine era familia Karpov şi aveam senzaţia că nu îmi povestea totul despre aventura care îl adusese pe băiatul orfan în Ţinuturile Umbrelor. M-am gândit şi că întregul tărâm al muritorilor ar fi fost şocat să afle că zeul primitiv al morţii era mult mai generos şi mai iertător decât mulţi dintre oameni, care probabil

l-ar fi dat pe micul hoţ pe mâna autorităţilor.

Era pe cât de surprinzător, pe atât de descurajator.

— Am auzit despre dumneavoastră, ştiţi? mi-a zis Paxton, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Mi s-a încordat tot trupul şi durerea de cap mi s-a accentuat.

— Despre ce anume?

— Despre ce aţi făcut azi-noapte… pe Metereze, a zis el, iar eu m-am simţit oarecum uşurată. Toată lumea vorbeşte despre cum consoarta muritoare era sus pe Metereze, trăgând cu arcul şi ucigând bestiile.

Mi s-a părut că văd aprobare în ochii lui mari, însă senzaţia de uşurare pe care am resimţit-o a fost de scurtă durată.

— Vom fi mândri să vă numim consoarta noastră.

Paxton a făcut rapid o plecăciune şi a plecat, închizând uşa după el, în timp ce eu am rămas locului, urându-mă şi mai mult.

— Uf, am bombănit, sunt cea mai josnică din lume.

Am intrat obosită în odaia pentru îmbăiat şi am scotocit printre sticlele şi coşuleţele de pe rafturi. Am apucat o bilă albă de săruri comprimate cu miros de citrice care îmi amintea de Nyktos şi am inhalat notele înţepătoare de bergamotă şi mandarină. Am pus bila în apă şi am urmărit-o cum a făcut imediat bulbuci, formând clăbuci pe suprafaţa căzii.

M-am ridicat şi am aruncat o privire rapidă spre oglindă. Muşcătura de pe gât nu se vedea printre mănunchiurile de cârlionţi. M-am întors, mi-am dat jos halatul şi l-am agăţat în cuierul din şifonier. Am aşezat un prosop pufos pe taburet şi mi-am răsucit părul în sus, prinzându-l cu şase agrafe, ca să nu se ude. Nici vorbă să am energia necesară ca să mă ocup de părul ud. Am răsuflat şuierat când am intrat în apa caldă şi m-am lăsat în jos. Muşchi despre care nici nu ştiusem că erau încordaţi şi mă dureau s-au relaxat imediat. Cu genunchii îndoiţi ieşindu-mi din apă, m-am lăsat pe spate şi mi-am sprijinit capul de marginea căzii. Eram mult mai obosită decât conştientizasem şi nu ştiam dacă era din pricină că

Nyktos se hrănise din mine sau din cauza celorlalte lucruri întâmplate. Probabil ca urmare a tuturor acestor lucruri.

Am închis ochii şi mi-am lăsat gândurile să rătăcească, în timp ce apa caldă, mirosul mângâietor şi tăcerea mi-au mai calmat durerea de cap. Am simţit cum mă ia somnul.

O bufnitură îndepărtată şi uşoară mi-a invadat liniştea, trezindu-mă din minunatul neant în care mă aflasem. M-am împins într-un capăt al căzii, ridicându-mă, şi am deschis ochii…

O străfulgerare de negru. Atâta tot. Am zărit ceva subţire şi închis la culoare coborând prin faţa mea. Mi-am ridicat braţul din reflex. Am simţit cum sunt prinsă şi trasă în spate cu o bucată de material. M-am agăţat cu degetele de el când mi l-a strâns în jurul gâtului.

Capitolul 40

Nu-mi venea să cred – o clipă de nemişcare desăvârşită în care creierul şi trupul încă nu au perceput ce se întâmpla. *De ce* se întâmpla.

Şocul provocat de materialul care îmi apăsa pe gât, deşi degetele mele îi stăteau în cale, m-a scos din încremenire. Am auzit pe cineva înjurând cu asprime şi am simţit panglica răsucindu-se. Mi-a zvâcnit inima în piept când m-a izbit cu umerii de spătarul căzii. Cu ochii bulbucaţi, am încercat să trag aer în piept, însă am reuşit să inspir doar superficial. M-am întors, am întins mâna şi l-am apucat pe bărbat de braţ: de încheietura-i dură şi caldă. Din instinct, mi-am înfipt cu putere degetele în ea. Bărbatul a înjurat din nou, un sunet jos şi gutural, în timp ce eu mi-am plimbat înnebunită privirea peste pereţii negri ai odăii pentru îmbăiat. Strânsoarea i-a slăbit preţ de o clipă, permiţându-mi să inspir ceva mai adânc, şi am apucat legătura, nelăsând-o să mi se strângă complet în jurul gâtului.

— Nu te împotrivi, a zis bărbatul cu voce răguşită, lovindu-mă cu mâna peste creştet. Va fi mai uşor dacă nu te împotriveşti.

Să nu mă împotrivesc? Inima îmi bătea neregulat, iar umerii mi-au alunecat în jos în cadă. Dacă reuşea să mă scufunde, eram terminată. Ştiam asta. Bărbia mi-a ajuns sub apă, şi am intrat în panică. „Gândeşte, Sera. Gândeşte”. M-am proptit în picioare, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze. „Gândeşte, Sera”. Am văzut taburetul. Lemn. Dacă reuşeam să-l rup, îl puteam folosi ca armă.

— Îmi pare rău, a spus atacatorul printre dinţi. Cineva trebuie s-o facă. Îmi pare rău…

I-am dat drumul la braţ şi m-am aruncat spre partea laterală a căzii. Apa s-a vărsat peste margine când m-am întins şi am atins cu degetele prosopul…

Atacatorul s-a smucit într-o parte, iar picioarele mi-au alunecat pe peretele căzii. Prosopul ăla afurisit s-a agăţat de ceva, răsturnând taburetul. Am auzit zăngănitul lemnului pe piatră, iar atacatorul m-a împins şi mai tare în jos. M-am scufundat, împroşcând cu apă călduţă cu clăbuci. Panica şi teama s-au preschimbat în furie – o furie pulsatilă, zvâcnindă şi incandescentă, care a pârjolit răbufnirea de groază şi mi-a limpezit gândurile. M-am împins cât am putut de tare în capătul căzii, cu toată forţa.

Răbufnirea de forţă l-a făcut pe bărbat să-şi slăbească strânsoarea. Am ieşit la suprafaţă, apa scurgându-mi-se pe faţă. Tuşind, mi-am lăsat cu putere capul pe spate, lovindu-l în bărbie.

— Fir-ar, a mârâit bărbatul, alunecând în spate.

Ignorând junghiul de durere ascuţită ce mi-a străbătut şira spinării, am continuat să mă mişc, în timp ce atacatorul încerca să-şi redobândească echilibrul în apa ce se aduna în jurul căzii. M-am răsucit într-o parte şi mi-am azvârlit braţul peste marginea laterală a căzii. Am simţit cum porţelanul se împinge în pielea mea în timp ce mi-am trecut capul prin golul care se crease brusc între panglică şi gâtul meu. M-am căţărat peste marginea căzii, lăsându-mă în jos pe podeaua udă. Cu răsuflarea întretăiată, m-am învârtit pe genunchi, însă n-am ajuns prea departe.

Cineva s-a izbit în mine, împingându-mă la podea, ţintuindu-mă cu genunchiul în spate.

— Dă-te jos de pe mine! am strigat, şi, preţ de o clipă scurtă şi îngrozitoare, mi-am amintit de dimineaţa aceea cu Tavius, când mă ţintuise la fel pe pat.

Gustul amar al panicii ameninţa să se întoarcă, să mă copleşească.

„Nu. Nu. Nu…”

L-am auzit pe bărbat înjurând şi am simţit cum, brusc, greutatea lui nu mă mai apasă. Nu am ştiut dacă alunecase cumva din pricina apei, dar, acum, că aveam braţele libere, am apucat piciorul taburetului. Momentul de respiro a fost însă prea scurt. I-am simţit mâinile în jurul gâtului chiar pe când am lovit cu taburetul, bucurându-mă de iureşul sălbatic de satisfacţie pe care am simţit-o când marginea taburetului s-a izbit de ceea ce mi s-a părut a fi tâmpla lui. Şi-a slăbit strânsoarea din jurul gâtului, şi am auzit un strigăt. Am înaintat în patru labe, m-am ridicat pe genunchi şi am izbit taburetul de marginea căzii. Acesta s-a rupt în două de la impact, şi am rămas în mână cu un picior de taburet cu un capăt ascuţit.

Bărbatul m-a înşfăcat, dar eram udă şi alunecoasă, şi n-a reuşit să mă prindă bine. Am ţipat şi m-am răsucit din talie, înfigând bucata de lemn ruptă în carne – în orice parte a corpului la care am reuşit să ajung. L-am nimerit în abdomen – în lateral. Bărbatul a urlat, împleticindu-se în spate şi alunecând în băltoaca formată. A căzut cu forţă, crăpându-şi capul de marginea laterală a căzii. S-a prăbuşit la podea, nemişcat, şi atunci l-am văzut pentru prima oară. Păr brunet, creţ. Piele rozalie. Vârstă mijlocie. Mi s-a părut oarecum familiar. Chiar atunci am simţit o pală de vânt rece ca gheaţa suflând prin odaia pentru îmbăiat, încărcând aerul cu energie. Am scos bucata de lemn din corpul bărbatului şi m-am ridicat, ghemuită, privind în sus chiar pe când mai multe umbre s-au desprins de pe pereţii din piatră de umbre şi din colţurile încăperii, de parcă ar fi fost invocate, şi

uşile s-au deschis cu putere.

— *Nyktos,* am şoptit eu şi m-am prăbuşit în genunchi.

Zeul primitiv a ajuns în faţa mea dintr-o suflare, aproape fără să privească spre bărbatul de lângă cadă. Am văzut umbre pulsându-i sub pielea-i tot mai subţire. Fâşii strălucitoare de *eather* i s-au învolburat în ochi.

— Sera.

Preţ de o clipă, mi s-a părut că am auzit îngrijorare în vocea lui, că am văzut o teamă reală în privirea lui, dar fără îndoială mi se păruse, de la teamă.

— Eşti bine?

M-a cuprins cu braţele.

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap.

— Cum de-ai ştiut? Mi-am amintit în clipa în care am rostit întrebarea. Sângele meu.

— Am simţit-o. S-a aplecat spre mine şi mi-a dat la o parte părul care mi se lipise de faţă. Trăsăturile i s-au accentuat. Teama ta. I-am simţit gustul.

Am auzit paşi oprindu-se în afara odăii pentru îmbăiat şi l-am auzit pe Saion mârâind:

— *Pe toţi sorţii.*

M-am uitat peste umărul lui Nyktos şi l-am văzut pe Ector în pragul uşii, lângă Saion. A pălit când a văzut scena din faţa lui.

— Ne-a prins bine să am sângele tău în mine, a zis Nyktos.

Şi-a coborât privirea, oprindu-se asupra gâtlejului meu. Maxilarul i s-a încleştat.

— Mai precis, cât din emoţiile mele poţi simţi din pricina sângelui meu, când nu sunt lângă tine?

— Doar pe cele extreme.

— Mi se pare uşor invaziv, am bombănit.

M-a privit cu ochi argintii învolburaţi.

— O parte din mine e uluită şi oarecum amuzată că poţi să fii furioasă din pricina *asta* în momentul de faţă. S-a oprit, privind din

nou spre gâtul meu. Cealaltă jumătate este… Nu şi-a încheiat fraza, însă lujeri groşi de umbre s-au revărsat pe podea, forţându-l pe Ector să se dea un pas în spate. Zeul şi-a întors brusc capul spre el.

Reacţia lui… Oare chiar era îngrijorat? Avea importanţă dacă era? Pentru că… eram valoroasă pentru el în clipa de faţă. Ba nu, nu eu eram importantă, ci ceea ce purtam în mine. Sigur că ar fi îngrijorat să nu cumva să piardă tăciunele de viaţă şi cine ştie ce altceva va fi făcut tatăl lui.

— Adu-mi un prosop, a poruncit Nyktos, mişcându-se şi acoperindu-mi trupul cu al lui, dar în jurul lui se strângea atâta întuneric ceţos, încât mă îndoiam că vreunul dintre zei putea vedea ceva. Nu acela, a zis el când Saion s-a apropiat şi s-a întins spre cel care fusese pe taburet. Unul care nu a fost atins.

— Desigur.

O clipă mai târziu, Saion i-a înmânat un prosop.

Nyktos mi l-a aşezat pe umeri, dar nu i-a dat drumul. I-a ţinut marginile apropiate şi mi-a mai dat la o parte câteva şuviţe umede. *Eather-ul* din ochii lui şi din fâşiile ce răzbeau prin umbrele ce se învolburau în jurul lui era foarte strălucitor.

— A încercat să te stranguleze? a întrebat Nyktos încet… prea încet.

— A încercat, am spus, înăbuşindu-mi un tremur. A eşuat, după cum vezi.

Asta nu a părut să-l liniştească. M-a atins cu tandreţe pe gât.

— Ar fi bine să nu te învineţeşti.

Mi-am întors brusc privirea spre el. O spusese de parcă ar fi putut să o preschimbe în realitate prin simpla-i voinţă, iar eu nu îmi dădeam seama de ce-i păsa.

— Sunt bine, am repetat, apucând prosopul chiar sub locul în care-l ţinea el. Adică, sunt aproape convinsă că nu mă voi mai îmbăia în viaţa mea, dar sunt bine.

Nyktos s-a holbat la mine, uşor încruntat.

— E… Hamid, a murmurat Saion, şi l-am văzut întorcându-se

spre locul în care zăcea întins bărbatul care mă atacase. Ce naiba?

Numele mi s-a părut cunoscut. Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc cine era.

— Cel… care a venit la curte ca să anunţe lipsa Gemmei?

Bărbatul a gemut, făcându-mă să privesc peste umărul lui Nyktos.

— E încă în viaţă, a spus Saion, iar Ector a înaintat.

Nyktos s-a întors spre ei.

— Nu…

S-a întâmplat atât de repede… Un arc de energie albă-argintie a străbătut odaia pentru îmbăiat şi l-a izbit pe Hamid în plin. Am icnit, surprinsă, şi m-am smucit în spate. Nyktos m-a cuprins cu braţul pe după mijloc, prinzându-mă înainte să cad. M-a tras la pieptul lui, îndreptându-mă. Aura de *eather* l-a înghiţit pe bărbat, pârâind şi împroşcând, după care nu a mai rămas nimic din el, în afară de un praf fin.

— Nu ştiu dacă voi mai putea folosi vreodată odaia asta pentru îmbăiat, am murmurat, iar Saion s-a uitat spre mine şi a ridicat din sprâncene.

Nyktos a tras adânc aer în piept, forţat, iar umbrele s-au îndepărtat de el, retrăgându-se spre pereţi şi colţuri.

— L-ai ucis, a zis el.

— Nu ar fi trebuit s-o fac? a întrebat Ector, coborându-şi mâna. A încercat s-o ucidă şi, *din cine ştie ce motive,* se pare că nu prea te încântă ideea.

— M-ar fi bucurat nespus moartea lui *după ce* vorbeam cu el, a zis Nyktos, ţintuindu-l pe zeu cu o privire mânioasă, şi atunci mi-am dat seama că bărbatul nu fusese doar ucis, ci sufletul lui fusese distrus cu totul. Acum, nu-l mai putem interoga, a adăugat Nyktos.

— Fir-ar! Aparent, Ector tocmai îşi dăduse seama de acelaşi lucru. Şi-a trecut mâna prin păr. S-ar putea să fie nevoie să gândesc înainte să acţionez.

— Crezi? s-a răstit Nyktos.

Ector s-a înfiorat.

— Scuze?

— Tu vei curăţa mizeria de-aici, i-a spus Nyktos lui Ector, după care m-a scos din încăpere.

— Bucuros, a zis Ector. Cred că voi avea nevoie de o găleată şi de un mop. Poate şi de o mătură… S-a oprit când zeul primitiv i-a aruncat o privire urâtă. Sau aş putea folosi doar prosoape şi alte cele.

Am dat să mă uit peste umăr, însă Nyktos m-a condus spre şezlong, în timp ce Rhain a intrat în odaia pentru dormit şi s-a oprit brusc.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu sabia scoasă.

— Hamid tocmai a încercat să o asasineze pe Sera, i-a răspuns Saion din pragul uşii ce ducea spre odaia pentru îmbăiat.

Rhain şi-a vârât sabia în teacă, părând confuz.

— De ce naiba ar face Hamid una ca asta?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, a zis Nyktos şi s-a aşezat lângă mine pe şezlong.

În şemineul tăcut s-au aprins brusc flăcări, făcându-mă să tresar. L-am privit cu ochii mari.

— Magie primitivă, mi-a zis el absent, de parcă ar fi aprins o lumânare. Unde ţi-e halatul?

— Nu… ştiu.

A apucat o pătură decorativă, apoi s-a oprit.

— Nu trebuie să dai drumul bucăţii de lemn, dar trebuie să laşi prosopul, mi-a spus el încet, iar eu m-am uitat la el, confuză, după care mi-am dat seama că încă ţineam în mână piciorul taburetului. Nu se uită nimeni, mi-a zis el.

În clipa aceea, nu îmi păsa nici dacă mă vedea toată lumea din Ţinuturile Umbrelor. Am dat drumul prosopului, după care am simţit pe umeri greutatea caldă a păturii. Mi-am încleştat degetele pe marginile ei, pentru că nu eram tocmai pregătită să mă despart de singura armă pe care o aveam.

— Aş vrea să fi avut pumnalul, am murmurat, adresându-mă nimănui în particular.

Toţi, inclusiv Nyktos, m-au privit de parcă m-aş fi lovit la cap. Am oftat.

— Cum a intrat aici? a întrebat Rhain, întorcându-se spre uşi şi ducându-se cu paşi apăsaţi spre ele, apoi verificându-le. Nu par să fie forţate.

— Am lăsat uşile descuiate, am zis, închizând scurt ochii. M-am gândit că le va păzi cineva.

— Şi eu, a murmurat Rhain, privindu-l peste umăr pe Nyktos.

M-am holbat la zeul primitiv, la fel de confuză. Nu pusese pe nimeni de pază ca să se asigure că nu aveam să încerc vreo ispravă?

Un muşchi al maxilarului i-a zvâcnit.

— Nu am apucat să mă ocup de asta.

— A fost ocupat în dimineaţa asta, a intervenit Saion. Mai întâi, a trebuit să vă asigure pe toţi cei care cloncăneaţi în jurul lui ca nişte cloşti că era în regulă, după care a trebuit să verifice daunele suferite de Metereze.

Nu ştiam ce să cred despre faptul că nu făcuse o prioritate din statutul meu de… prizonieră aici.

— Meterezele au fost deteriorate?

— Foarte puţin, a răspuns Nyktos.

— Şi au mai fost şi alţi morţi? am întrebat.

Şi-a întors privirea spre mine. Preţ de o clipă, am crezut că nu avea să îmi răspundă sau că poate avea să mă acuze că nu-mi păsa.

— Au fost răniţi, însă nici unul mortal.

Am răsuflat uşor şi am încuviinţat din cap. Măcar erau veşti bune.

— Deci, am spus eu tărăgănat, ridicându-mi privirea spre zeul primitiv, un bărbat necunoscut tocmai a încercat să mă ucidă.

— Aşa se pare, a încuviinţat Nyktos pe un ton calm, trecându-şi degetul mare peste bărbia mea, apoi oprindu-se brusc. Şi-a luat mâna de pe faţa mea şi s-a ridicat. Au trecut câteva clipe, după care

m-a întrebat: A spus ceva?

— Doar că… îi pare rău şi că era nevoit să o facă, am răspuns eu.

— De ce ar crede că era nevoit să o facă? a întrebat Rhain. La naiba, nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva de la el.

— L-ai cunoscut bine?

— Îndeajuns încât să ştiu că era liniştit şi retras. Binevoitor şi generos, a zis Rhain. Şi îl ura pe Kolis la fel de mult ca oricare dintre noi.

M-am concentrat asupra acestei informaţii.

— Locuia de mult aici?

Nyktos a încuviinţat din cap.

— Era un semizeu care nu a trecut prin Ascensiune – nu a avut suficient *eather* în el pentru ca schimbarea să aibă loc, însă mama lui a vrut să facă parte din viaţa lui. Era zeiţă.

— Era? am şoptit eu.

— A fost ucisă cu câţiva ani în urmă, a zis Nyktos, fără să intre în detalii.

Şi nici nu era nevoie să o facă.

— Kolis?

— I-a distrus sufletul, mi-a spus Nyktos, şi am simţit un gol în piept. Nici măcar nu ştiu de ce, a continuat el. La vremea respectivă, făceau parte din curţi diferite. Ar fi putut fi orice: un lucru pe care l-a perceput drept o insultă sau refuzul ei de a i se supune. S-a asigurat că Hamid a aflat detaliile morţii ei.

— Pe toţi zeii, am şoptit eu, dezgustată.

Saion s-a uitat la mine, privind spre gâtul meu: spre semnul pe care mi-l lăsase Nyktos. Mi-am ridicat pătura mai sus.

— Se poate să fi aflat cumva ce plănuieşte ea să facă?

M-am crispat.

— Imposibil, a ripostat Rhain. Nimeni n-ar îndrăzni să vorbească despre ce plănuieşte ea.

— Despre ce *plănuiam,* am bombănit, însă nu a părut să mă

audă cineva.

— Ştii al naibii de bine că nici unul dintre noi nu i-am fi nesocotit ordinele. N-am vrea să-l înfuriem, a zis Ector, iţindu-şi capul din odaia pentru îmbăiat. Şi, spre deosebire de mine, Nyktos s-ar gândi înainte să ne distrugă sufletul, ca să îşi facă de cap cu noi după moarte.

Însă ce motiv ar fi avut un muritor cu care nu mai interacţionasem până atunci să simtă că trebuia să mă ucidă? Apoi mi-am dat seama de un lucru.

— A venit să o viziteze pe Gemma. Cred că în timpul atacului sau după aceea, am spus eu, iar Nyktos s-a întors spre mine. Aios a zis că Gemma a fost trează doar pentru scurt timp. Nu îndeajuns încât să afle dacă ştia ce i s-a întâmplat. Se poate să ştie şi să-i fi spus ceva lui Hamid când Aios nu era de faţă?

— Se poate, a zis Nyktos.

— Gemma e încă aici, a zis Ector trecând pe lângă Saion, cu o stivă de prosoape pe braţe. Dormea când am verificat eu, adică chiar înainte să ne vedem la parter. Deci acum… cât? Mai puţin de treizeci de minute?

Nyktos s-a întors spre Rhain.

— Găseşte-o pe Aios şi află dacă Hamid a fost vreodată singur cu Gemma. Pune-o pe Aios să stea cu ea, chiar dacă încă doarme. Apoi vreau să verifici casa lui Hamid şi brutăria la care lucra. Vezi dacă descoperi ceva interesant.

— Desigur.

Rhain mi-a aruncat o privire, a făcut o plecăciune, după care a ieşit degrabă din încăpere.

Încă mă gândeam la ce ar fi putut Gemma să-i spună lui Hamid.

— Dar, dacă Gemma şi-a dat seama că a murit şi că eu am adus-o înapoi la viaţă, de ce l-ar face asta pe Hamid să încerce să mă ucidă? Era îngrijorat din pricina Gemmei. Nu ar fi fost fericit că e în viaţă?

— Aşa ai zice. E o întrebare bună, la care mi-ar fi plăcut să aflu

răspunsul, a zis Nyktos, aruncându-i o privire tăioasă lui Ector, care se uita cu atenţie la podea, de parcă ar fi fost de mare interes. Apoi s-a concentrat din nou asupra mea. Sigur eşti bine? a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap. S-a întors oricum spre locul în care mă aflam eu. Lasă-mă să-ţi văd iar gâtul.

Am stat nemişcată cât mi-a dat părul la o parte cu degetele, atingându-mi umărul, încercând cu disperare să nu mă gândesc la cum mă atinsese înainte – la cum mă ţinuse în braţe. Şi-a ridicat privirea spre mine, şi, când a vorbit, mi s-a părut că vocea îi era mai groasă, mai intensă.

— Nu cred că îţi vor rămâne vânătăi.

— *Iar* îmi citeşti emoţiile?

Nu a spus nimic când mi-a dat drumul la păr, atingându-mi obrazul cu degetele – cu degetele *calde.*

— Pe toţi zeii! am strigat eu şi m-am ridicat brusc.

Nyktos s-a uitat la piciorul de scaun rupt pe care-l ţineam în mână de parcă s-ar fi temut că aveam să-l folosesc împotriva lui, lucru care era atât de absurd, încât chiar mă făcea să vreau să-l folosesc.

— Ce e?

— Pielea ta. E caldă, i-am spus, întrucât uitasem de asta până atunci. E caldă de azi-noapte, după ce… M-am oprit, căci Ector se uita spre noi, curios. Ei bine, de noaptea trecută. E din cauză că te-ai hrănit?

Nyktos s-a încruntat.

— Nu. Nu s-ar fi schimbat din cauza asta. Pielea mea e rece de când mă ştiu. Probabil şi pielea lui Kolis e la fel.

— Ei bine, acum nu e, i-am spus. Nu-ţi dai seama? Când el a clătinat din cap, m-am uitat spre ceilalţi doi zei. Nici voi n-aţi observat?

Saion s-a înecat de râs.

— De ce am observa?

— E destul de uşor de observat.

— Dacă îl atingem, a ripostat Ector. Şi nu-l atingem nicicare. Nu-i place să fie atins.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la Nyktos.

— Mie nu mi-a lăsat impresia asta.

— Da, păi, îi place felul în care-l atingi tu, a zis Ector.

În mod surprinzător, am simţit că mă înroşesc la faţă.

Nyktos s-a întors spre zeu.

— Îţi doreşti, cumva, să mori azi? a mârâit el, iar eu am început să mă întreb acelaşi lucru.

— Încep să cred că da, a murmurat Ector, după care a mutat grămada de prosoape pe care o ţinea în mână. Dar lasă-mă să te ating. Să văd dacă spune adevărul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce aş minţi în privinţa asta?

— De ce nu am pune la îndoială tot ce-ţi iese pe gură? a ripostat Nyktos.

O sută de replici usturătoare mi-au stat pe vârful limbii, însă am încremenit şi m-am blocat. Acuzaţia lui era justificată, însă răceala din tonul lui mi-a adus aminte atât de tare de mama, încât m-a zguduit până în străfundul fiinţei.

Ector s-a dus spre Nyktos, în timp ce acesta din urmă s-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă. M-am forţat să-mi amintesc instrucţiunile de respiraţie primite de la Sir Holland şi m-am concentrat asupra lui Ector.

Zeul l-a atins pe Nyktos pe mână şi a căscat imediat ochii.

— Ei, drăcie, chiar *ai* pielea caldă.

— Nu are nici o logică, a zis Nyktos, holbându-se în continuare la mine. Îi puteam simţi privirea. Trebuie… să fie de la sângele tău.

— Dacă chiar e aşa, nu e ca şi cum aş fi făcut-o intenţionat.

— Nici nu am sugerat asta.

— Eşti convins?

Am răsuflat, cu greu, şi-am scăpat piciorul de lemn al scaunului când o durere ascuţită mi-a străbătut craniul de-a lungul maxilarului,

lăsând în urma ei o pânză dureroasă tremurândă.

Nyktos a venit spre mine.

— Eşti bine?

— Da, am scrâşnit, acoperindu-mi faţa cu palma.

Am mijit ochii din pricina luminilor care deveniseră brusc prea puternice.

— Te doare capul?

— Sau faţa? a întrebat Ector.

— Puţin. Am tras aer în piept, superficial, în timp ce durerea pulsatilă mi s-a oprit în tâmplă şi sub ochi. E doar o… durere de cap. Sunt bine. N-ar trebui să mergem spre… Auu, am murmurat eu, clipind des, când am avut impresia că mi s-a mişcat podeaua sub picioare. Ce senzaţie stranie!

Nyktos a apărut brusc lângă mine. M-a apucat de braţ, şi abia de i-am simţit atingerea.

— Ce anume?

— Podeaua, am zis eu, iar el s-a încruntat mai tare.

— Eşti ameţită? a întrebat Nyktos, iar eu am încuviinţat scurt din cap, însă mi-am dat seama că fusese o prostie din partea mea, pentru că durerea s-a accentuat. Ţi-am luat prea mult sânge…

— Nu e de la asta, i-am spus. Am mai avut dureri de cap şi înainte – uneori, în tâmple şi sub ochi. Alteori, în maxilar.

A ridicat din sprâncene.

— Cât de des le ai?

— Când şi când. Atât de… intens, o singură dată înainte. Cred că s-ar putea să am o problemă la un dinte. Am sângerat puţin la periaj, am spus eu.

Ector a lăsat prosoapele din mână şi s-a holbat la mine.

— Când a început?

— Sângerarea? am întrebat, înfiorându-mă.

— Oricare dintre simptome, a întrebat Nyktos.

— Nu ştiu. Cu câţiva ani în urmă. Nu e… Nu e mare scofală. Şi mama le are uneori. Durerile de cap. Aşa că poate de la asta mi se

trage.

Acum, şi Nyktos se holba la mine, iar trăsăturile lui mi s-au părut straniu de accentuate.

— Nu sunt aşa convins că asta e cauza.

— Atunci, ce-ar putea fi? am întrebat eu.

— Imposibil, a şoptit Saion, şi nu îl mai văzusem niciodată atât de tulburat. Ştiu la ce te gândeşti, dar e imposibil.

— Ce anume? m-am forţat eu să rostesc, încercând să ignor durerea pulsatilă. Ce e imposibil?

— Lucrul la care mă gândesc chiar *este* imposibil, dar cred că ştiu ce s-ar putea să te ajute, a zis Nyktos, după care s-a întors spre zei. A fost de ajuns o singură privire ca aceştia să iasă din încăpere. Ce-ar fi să te întinzi? mi-a spus el. Mă întorc imediat.

Pentru prima dată, nu l-am contrazis. Am încuviinţat din cap. A pornit spre uşă, însă s-a oprit.

— Voi pune un paznic la uşă, a zis el, cu capul uşor plecat. Vei fi în siguranţă.

Nyktos a ieşit din încăpere înainte să apuc să spun ceva, şi, la cât de rău mă durea capul, nici măcar n-am reuşit să-i interpretez purtarea sau să pricep ce anume i se părea imposibil. Mi-am amintit unde îmi era halatul, aşa că m-am dus spre şifonier şi am reuşit să-l îmbrac. La întoarcere spre pat, m-am oprit într-adevăr să ridic piciorul de scaun rupt de jos. Avea sânge la un capăt, şi, cu sau fără paznic la uşă, nu aveam de gând să-mi asum vreun risc.

M-am urcat în pat şi mai că mi-am îngropat faţa în grămăjoara de perne. Nu am fost singură prea mult timp.

Nektas a sosit la scurtă vreme după plecarea lui Nyktos. Nu mi-a vorbit, iar pe mine mă durea prea tare capul ca să mă deranjeze tăcerea lui.

Dragoninul se afla acum pe balcon; lăsase uşa întredeschisă. Din când în când, atunci când ţineam ochii deschişi, îl vedeam trecând prin faţa uşii, de parcă ar fi verificat să vadă ce fac.

Nu peste multă vreme, a intrat în încăpere şi m-a anunţat, aşa

cum mai făcuse şi altă dată, că Nyktos avea să sosească.

— Îl simţi? am întrebat eu, cu jumătate de faţă încă afundată în perne.

Nektas a încuviinţat din cap şi s-a oprit în mijlocul odăii.

— Din pricina… legăturii?

A încuviinţat din cap.

— Îţi place să fii legat de un zeu primitiv?

A încuviinţat din nou.

— Pentru cei mai mulţi dintre noi, e o alegere. Nektas m-a privit, fără să clipească. Ne legăm de bunăvoie şi de aceea o considerăm o onoare. La fel şi zeul primitiv.

„Pentru cei mai mulţi dintre noi?”

— Legătura s-a transferat de la tatăl lui la el?

— Nu. Nu aşa funcţionează. Când tatăl lui a murit, legătura a fost ruptă. Cei legaţi de Nyktos au ales să fie legaţi de el.

— Şi cei care nu se încadrează în categoria *celor mai mulţi dintre voi?* am întrebat, înfiorându-mă când mi-a zvâcnit capul, semn că trebuia să tac.

Nektas nu mi-a răspuns numaidecât.

— Legătura poate fi forţată, ca aproape orice alt lucru. Unii dragonini nu au de ales.

— Cum au stat lucrurile în cazul… dragoninului de noaptea trecută? Cel stacojiu?

— Nu ştiu dacă a ales sau nu legătura, dar Kolis nu îţi oferă posibilitatea de a alege, asta ştiu.

Uşa s-a deschis înainte să apuc să întreb cum putea Kolis sau orice alt zeu primitiv să forţeze o legătură. Nyktos a intrat cu paşi apăsaţi, cu o cană mare în mână. S-a uitat imediat la mine, fără să-şi întoarcă privirea.

— Mulţumesc, i-a spus dragoninului. Apoi mi s-a adresat mie: Cum te simţi?

— Mai bine.

— Minte, a spus Nektas.

— De unde ştii? am bombănit eu.

— Dragoninii au un simţ al mirosului ascuţit, mi-a zis Nyktos, aşezându-se lângă mine. Pe lângă un simţ al vederii şi un simţ al auzului ascuţite.

— Durerea are miros?

— Totul are miros, a răspuns Nektas când l-am privit confuză. Orice persoană are un miros unic.

— Eu a ce miros? am întrebat eu.

— Miroşi a… A tras adânc aer în piept, iar eu am făcut o grimasă. Miroşi a moarte.

M-am holbat la el de pe grămăjoara de perne, cu gura căscată.

— Ce nepoliticos!

Nyktos şi-a dres glasul şi şi-a plecat bărbia.

— S-ar putea să se refere la mine.

— Întocmai, a confirmat dragoninul.

M-am uitat la Nyktos şi apoi mi-am dat seama la ce se referea. Am simţit un val de căldură în gâtlej.

— M-am îmbăiat…

— Îmbăiatul nu va spăla un astfel de miros, a ripostat Nektas.

M-am holbat la ei.

— Ei bine, e… şi mai nepoliticos din partea ta să spui asta.

Nektas şi-a înclinat capul, şi nările i-au fremătat când a tras din nou aer în piept.

— Mai miroşi şi a…

— Te poţi opri, i-am spus eu. M-am răzgândit. Nu am de ce să ştiu.

Mi s-a părut uşor dezamăgit.

— Ţi-am adus o băutură care cred că ar putea să te ajute cu durerea de cap, a spus Nyktos. Nu e prea grozavă la gust, dar funcţionează.

M-am ridicat puţin şi m-am întins după cană.

— E un soi de ceai? am întrebat, apucând cana caldă. Sir Holland mi-a pregătit un ceai data trecută când m-a durut capul atât

de tare.

— E ceai, dar mă îndoiesc că e acelaşi, a răspuns Nyktos. Ar trebui să îţi potolească durerile.

— Şi de la ceaiul lui mi-a trecut durerea de cap. Am mirosit lichidul închis la culoare. Miroase la fel. Am luat o gură şi am recunoscut aroma mentolată dulce şi pământoasă. Şi are acelaşi gust. Mielărea? Mentă? Şi alte ierburi pe care nu mi le amintesc? Şi, lasă-mă să ghicesc, trebuie să-l beau pe tot cât e cald?

Nyktos a părut surprins.

— Da.

— E aceeaşi băutură, slavă zeilor!

Am luat o gură mare, după care m-am forţat să termin ce mai rămăsese.

— Asta a fost… impresionat, a murmurat Nektas.

— Şi m-a durut puţin, am scrâşnit eu, pentru că mă usturau ochii şi gâtlejul. Dar funcţionează, aşa că merită.

Nyktos mi-a luat cana goală.

— Eşti convinsă că e acelaşi ceai?

— Da. M-am întors iar pe o parte. E acelaşi. Sir Holland mi-a dat şi un săculeţ cu ierburile din care e făcut, în caz că avea să mă mai doară capul.

— A zis de ce credea că ceaiul te va ajuta? m-a întrebat Nektas.

— Nu-mi amintesc să o fi făcut. Mi-am vârât mâinile sub pernă. Mama are migrene, aşa că poate s-a gândit că asta aveam şi eu şi că avea să mă ajute.

— Nu are logică, a zis Nyktos, încruntându-se şi aşezând cana pe noptieră. Un muritor n-ar avea cum să ştie despre acest soi de ceai.

Am ridicat dintr-o sprânceană, simţind deja cum durerea se aplanează.

— E un ceai special sau ce?

— Nu ar fi cunoscut în tărâmul muritorilor. Nektas s-a uitat la zeul primitiv, apoi la mine. Eşti convinsă că Sir Holland despre care

zici e muritor?

— Da. Am râs. E muritor. M-am uitat când la unul, când la celălalt. Poate că ceaiul e mai cunoscut decât vă daţi voi seama.

— Poate te înşeli tu, şi Sir Holland nu e muritor, a ripostat Nektas.

— Când au început, mai precis, durerile de cap? ne-a întrerupt Nyktos. Ai spus că în urmă cu câţiva ani?

Mi-am întors privirea spre el.

— Nu ştiu. Poate cu un an şi jumătate în urmă? Aproape doi?

— Asta nu înseamnă cu câţiva ani în urmă, a comentat Nyktos.

— Scuze! Mai devreme, când m-aţi interogat, aveam impresia că-mi crapă capul în două.

Nyktos părea să încerce să îşi înăbuşe un zâmbet.

— Şi nu au fost mereu la fel de intense ca asta de astăzi?

— Nu. În mod normal, le pot ignora şi în cele din urmă dispar. E doar a doua oară când mă doare atât de tare.

Nyktos mi-a privit cu atenţie chipul, de parcă ar fi căutat răspunsuri.

— Şi sângerarea la periaj?

— Nu e constantă, am spus. Crezi că e de la un dinte? Odată, tatăl meu vitreg…

— Nu e o infecţie dentară, m-a întrerupt Nektas.

— Simţi şi mirosul infecţiilor? i-am tăiat-o eu.

— De fapt, da, îl simt, mi-a zis el.

— Ah. M-am cuibărit mai tare în perne. Sună cam scârbos.

— Poate fi, mi-a confirmat dragoninul.

— Nu are importanţă dacă o infecţie miroase sau nu rău, mi-a zis Nyktos, iar eu am mijit ochii spre el. Şi nici nu e vorba despre o migrenă.

— Nu mi-am dat seama că zeul primitiv al morţii e şi vraci, am bombănit.

Mi-a aruncat o privire indiferentă.

— Deja te simţi mai bine, nu-i aşa? De data asta cu adevărat.

— Da, aşa e.

— Atunci, asta este. S-a uitat la Nektas, iar dragoninul a încuviinţat din cap. Cred că ceea ce simţi este un simptom al Sacrificiului.

— Ce? M-am ridicat brusc în şezut, tresărind când durerea pulsatilă s-a intensificat preţ de o clipă, estompându-se apoi. E imposibil. Părinţii sunt muritori. Nu sunt semizeu…

— Nici nu sugerez că ai fi, m-a întrerupt Nyktos, zâmbind larg preţ de o clipă. Cred că tăciunele de viaţă care a fost pus în tine îţi provoacă efecte secundare asemănătoare cu cele ale Sacrificiului. Ai vârsta potrivită.

— Un pic cam târziu, a adăugat Nektas.

M-am încruntat la dragonin.

— Nu pricep.

— Semizeii trec prin Sacrificiu pentru că au *eather* în sânge. Tăciunele pe care tatăl meu l-a aşezat în tine este *eather.* El îţi alimentează darul şi ar fi îndeajuns de puternic încât să provoace simptome – simptome care ar fi chinuitoare în lipsa amestecului potrivit de ierburi descoperit cu multă vreme în urmă de către un zeu care se pricepea la amestecat poţiuni. A durat sute de ani – sau cel puţin aşa mi-a spus tata. O poţiune făurită din necesitate, pentru că nici un alt medicament nu alina durerile de cap şi celelalte simptome asociate cu Sacrificiul, mi-a explicat Nyktos. Li se administrează tuturor zeilor când încep să treacă prin Sacrificiu şi tuturor semizeilor despre care ştim. Colţurile buzelor i s-au lăsat în jos. Motiv pentru care mi-ar plăcea să aflu cum de ştia un muritor despre această poţiune.

Şi mie la fel, însă erau alte lucruri mult mai importante pe care voiam să le aflu.

— Asta înseamnă că voi trece prin Ascensiune?

— N-ar trebui, mi-a zis Nyktos. E doar un tăciune de viaţă – un tăciune de *eather.* Mai puternic decât cel care s-ar regăsi într-un semizeu, însă nu eşti o urmaşă a zeilor. Nu face parte din tine.

Probabil vei mai avea simptome câteva săptămâni sau cel mult câteva luni, după care vor dispărea. Vei fi bine.

Eram uşurată, mai ales după ce aflasem de la Aios despre Sacrificiu. Jucându-mă cu vârfurile părului, m-am uitat la Nyktos. Pe măsură ce durerea a continuat să se estompeze, a fost înlocuită de numeroase întrebări şi de lucruri pe care voiam să le spun.

Nektas şi-a dres glasul.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Dragoninul nu a aşteptat un răspuns, ci a părăsit încăperea, lăsându-ne pe Nyktos şi pe mine singuri. Zeul primitiv mă privea aşa cum o făcuse mereu, însă şi cu o precauţie pe care nu o mai afişase până atunci.

— Dacă începe să te doară iar capul sau dacă apare vreun simptom care nu ţi se pare normal, ceaiul le va împiedica să se agraveze, a spus el. Aşa că nu aştepta.

— Aşa voi face.

Mi-am răsucit o şuviţă de păr pe după deget. A rămas o clipă locului, după care a dat să se ridice.

— Ar trebui să te odihneşti. Ştiu că ceaiul te poate face să te simţi obosită.

— Ştiu, dar…

Nyktos a ridicat dintr-o sprânceană, aşteptând.

Am tras adânc aer în piept.

— Am vrut să vorbim despre…

— Noaptea trecută?

— Ei bine, nu, dar presupun că are de-a face şi cu ea.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se va repeta, a zis Nyktos, iar degetele cu care-mi atingeam părul mi s-au oprit.

Hotărârea din cuvintele lui mi s-a părut ca un tăiş.

— Vei fi în siguranţă aici. Vei deveni consoarta mea, aşa cum a fost plănuit.

Mâinile mi-au căzut din păr.

— Încă vrei să devin consoarta ta?

A zâmbit încordat.

— Nu a fost niciodată vorba despre ceea ce-şi doreşte vreunul din noi. A fost vorba doar despre ceea ce trebuie făcut. Şi, dacă nu vom continua, oamenii vor începe să intre la bănuieli.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Voi fi consoarta ta doar cu numele?

Şi-a înclinat capul.

— Te aştepţi la altceva? Crezi că interesul meu faţă de tine îmi anulează judecata? Mai ales după ce am aflat cât de perfidă eşti?

Am avut senzaţia că aerul pe care l-am tras în piept mi-a pârjolit măruntaiele.

— Nu mă aştept la nimic de la tine. Nu mă aştept la iertare sau înţelegere din partea ta. Vreau doar şansa de a…

— De a ce? De a te justifica? Nu e nevoie. Ştiu tot ce trebuie să ştiu. Erai dispusă să faci orice ca să-ţi salvezi poporul. Pot respecta asta. Trăsăturile îi erau la fel de dure precum pereţii ce păreau să se strângă în jurul meu. Pot şi să… *respect* până unde erai dispusă să mergi ca să-ţi împlineşti datoria. Însă cu ce scop? Dragostea nu a făcut niciodată parte din ofertă.

Ştiam asta. Pe toţi zeii, ştiam asta, după toate lucrurile prin care trecuse. Doar că nu fusesem dispusă să o recunosc faţă de mine însămi. Nu căutam dragoste. Nu am căutat niciodată dragoste. Şi totuşi, îmi era greu să spun ce voiam să zic. Cuvintele erau atât de simple şi de neapreciate de mulţi.

— Prietenie, am şoptit eu şi am simţit un val de căldură în gâtlej. Mai este prietenia.

— Prietenie? Şi dacă aş lua în calcul o astfel de variantă, nu m-aş gândi niciodată la tine. Nici vorbă să mai pot avea vreodată încredere în tine. Să nu mă îndoiesc sau să nu pun sub semnul întrebării fiecare gând sau acţiune. Nu când ai fost modelată şi pregătită ca să devii orice ai crede tu că îmi doream să fii. Nu când eşti doar un vas care ar fi gol de n-ar fi tăciunele de viaţă pe care-l porţi în tine.

M-am tras în spate, cu pielea şi trupul – şi totul – amorţite.

Ochii i-au strălucit cu putere, şi apoi şi-a întors faţa dinspre mine.

— Cum am spus, vei fi în siguranţă aici. Vei fi consoarta mea doar cu numele, pe măsură ce vom descoperi ce a plănuit tatăl meu pentru tine. Dar nimic mai mult. Nu a mai rămas nimic altceva de discutat. Nu a mai rămas nimic altceva de zis.

Capitolul 41

În dimineaţa următoare, stăteam lângă şemineul neaprins, uitându-mă la surcelele arse rămase. Mi-am frecat absentă palmele de genunchi. Pantalonii îmi fuseseră spălaţi şi returnaţi mai devreme, împreună cu micul dejun. Davina fusese cea care mi le adusese şi nu spusese mare lucru. Nu ştiam dacă era ceva normal sau dacă auzise şi ea adevărul, în pofida avertismentelor lui Nyktos de a păstra tăcerea.

Singurul lucru bun la mâncarea în mare parte neatinsă era cuţitul pentru întins untul care fusese adus odată cu ea. Cuţitul nu l-ar fi rănit pe un zeu, însă eram convinsă că aş fi reuşit să rănesc muritori cu el, aşa că l-am palmat şi mi l-am strecurat în gheată.

Nu dormisem bine în noaptea dinainte, nici măcar după poţiune. Gândul de a mânca nu îmi trezea deloc interesul.

Mi-am amintit de ultima dată când mă simţisem atât *de pustie.* Fusese atunci când luasem poţiunea pentru dormit. Nu era vorba doar despre Nyktos. Era vorba despre adevărul în privinţa lui Kolis. Era vorba despre faptul că reprezentam o ameninţare pentru Ţinuturile Umbrelor. Era vorba despre mine. Era vorba despre Tavius, şi Nor, şi lordul Claus, şi toţi ceilalţi. Era vorba despre cât de dor îmi era de Ezra şi de Sir Holland. Era vorba despre cât de mult îmi doream să-i spun mamei că nu fusesem niciodată cauza Stricăciunii. Şi era… vorba despre cât de mult îmi doream ca Nyktos să fie Ash.

Obosită, m-am jucat cu vârfurile cozii mele împletite. Era, de asemenea, vorba şi despre faptul că ştiam că trecutul nu putea fi schimbat. Nu putea fi iertat. Nu putea fi uitat.

O bătaie în uşă mi-a întrerupt şirul gândurilor. M-am ridicat.

— Da?

— Sunt Aios.

Surprinsă, am ocolit şezlongul.

— Poţi intra.

Uşa s-a deschis, şi nu a fost singura care a intrat în cameră. Bele, care se aflase pe coridor mai devreme, când venise Davina, a intrat şi ea. Se părea că era de gardă, şi nu ştiam prea bine dacă se afla acolo pentru a-mi asigura mie protecţie sau celorlalţi.

— Vreau să vii cu mine, m-a anunţat Aios.

M-am încordat, tot mai bănuitoare.

— Unde?

— N-ar trebui să pleci nicăieri. În spatele ei, Bele stătea cu braţele încrucişate peste piept. Privirea mea s-a oprit asupra armelor pe care le purta – toate erau cu mult mai bune decât un cuţit bont pentru întins untul. I-am spus că Nyktos vrea să rămâi în odaia ta, însă, ca întotdeauna, Aios nu ascultă.

Zeiţa roşcată nu asculta nici acum.

— Gemma s-a trezit.

— Ah. Le-am privit când pe una, când pe cealaltă. E o veste bună, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Aios, în timp ce Bele a ridicat din umeri.

— A zis de ce s-a dus în pădure?

— Zărise un zeu care fusese la curtea din Dalos şi se temea că avea să fie recunoscută. Aşa că a intrat în panică, a dat fuga în Pădurea Muribundă, s-a rătăcit în ea şi apoi a văzut Umbrele. S-a ascuns puţin de ele, până au găsit-o, dar nu de aceea mă aflu aici, a spus Aios. Spune că nu ştie ce s-a întâmplat după aceea – nu ştie ce ai făcut.

— Şi asta e bine… M-am oprit când am văzut că maxilarul i s-a

încleştat. Sau nu?

— Cred că minte. Cred că ştie întocmai ce ai făcut şi i-a spus ceva lui Hamid, a explicat Aios. I-am zis ce a făcut Hamid şi a luat-o razna, spunând că a fost vina ei. De aceea am venit. Vreau să-i spui ce ai făcut.

— Dacă interesează pe cineva, nu mi se pare o idee bună, a anunţat Bele.

— Nu interesează pe nimeni, a răspuns Aios. Cred că, dacă află că ştim că a murit, ne va spune ce i-a zis lui Hamid.

Nu eram convinsă că avea să funcţioneze, dar eram dispusă măcar să încerc. Ar fi fost frumos să primesc un răspuns la ceva. Totuşi…

— Ai încredere în mine să îmi părăsesc dormitorul?

Aios a strâmbat din nas.

— Ce ai putea face care să mă îngrijoreze? Plănuieşti ceva?

— Altceva, a adăugat Bele.

— Nu, am spus eu.

— Şi nu ai nici o armă, corect? a întrebat Aios.

— Nu.

Chiar nu consideram cuţitul pentru întins unt o armă.

— Atunci, de ce n-aş avea încredere în tine?

Am ridicat din sprâncene.

— În afară de motivul evident?

— Exact asta am întrebat şi eu, a adăugat Bele.

Aios a oftat.

— Uite ce e, mi-era clar – mie, cel puţin – că nu voiai să faci ceea ce credeai că trebuia să faci. Nu înseamnă că sunt de acord cu faptele tale sau că nu sunt dezamăgită. Păreai să-l faci… Şi-a ridicat bărbia şi a continuat: Oricum, nu e ca şi cum noi nu avem experienţă când vine vorba despre a comite fapte îngrozitoare pentru că la momentul respectiv credeam că nu avem altă opţiune.

Preţ de o clipă, nu am fost în stare să vorbesc.

— Ai uneltit vreodată să ucizi pe cineva care ţi-a arătat doar

bunătate şi ţi-a oferit siguranţă?

Aios m-a privit în ochi.

— Probabil am făcut lucruri mai rele de-atât. Cu toţii am făcut asta, a spus ea apăsat. Deci vrei să vii cu mine?

Am clipit doar.

— Da… Da, am repetat mai apăsat.

— Mulţumesc!

Aios s-a întors, poalele rochiei gri fluturându-i peste picioare.

Mi-am tras în jos mânecile puloverului şi am urmat-o pe coridor, gândindu-mă ce lucruri ar fi putut face Aios care să fie mai rele decât ce avusesem eu de gând să fac. Ce ar fi putut Bele să facă. Pentru că nu negase afirmaţia lui Aios. Abia când am ajuns la primul etaj am întrebat:

— Unde e Nyktos? Şi câte probleme o să aveţi pentru că mă lăsaţi să ies din odăile mele?

— E în Lethe, a răspuns Bele în timp ce străbăteam holul lat şi liniştit. A avut loc un fel de incident. Nu sunt sigură ce anume. Nu cred că e grav…, a spus ea când am dat să zic ceva. Dar sper că nu va afla despre scurta noastră excursie.

— Eu nu voi spune nimic, am zis eu.

— Sper şi eu că nu, a remarcat Bele, oprindu-se în faţa unei uşi albe. A deschis-o fără să bată, intrând cu paşi apăsaţi.

Aios a clătinat din cap când a auzit icnetul de surprindere din interiorul odăiţei. Am intrat după ea şi am văzut-o pentru prima oară cu adevărat pe Gemma.

Pe toţi zeii!

Stătea în şezut pe pat, cu mâinile în poală, iar rănile… îi dispăruseră complet. Nu mai avea tăieturi adânci de-a lungul frunţii sau pe obraji. Pielea gâtului îi era netedă, şi puteam pune rămăşag că la fel era şi cea de pe piept.

Nu prea aveam ocazia să văd ce efecte producea atingerea mea. Cele mai multe dintre rănile suferite de animale nu erau atât de vizibile, şi nu o văzusem pe cea care îi luase viaţa lui Marisol.

Tăciunele acesta… pe toţi zeii, era la fel de miraculos precum ceea ce făcuse sângele meu pentru Nyktos.

Am înaintat în timp ce Bele a închis uşa în urma mea şi am văzut că părul Gemmei, fără urme de sânge, avea o nuanţă deschisă de blond, doar cu câteva tonuri mai închis ca al meu. Şi avusesem dreptate: nu era cu mult mai în vârstă decât mine, poate chiar deloc. Ceea ce însemna că rezistase la curtea din Dalos mai mult decât majoritatea, pentru că nu se afla în Ţinuturile Umbrelor de prea multă vreme.

Gemma s-a uitat mai întâi la Aios, apoi privirea i s-a oprit asupra mea. A înţepenit.

— Am adus pe cineva pe care cred că trebuie să cunoşti, a spus Aios în timp ce s-a aşezat pe pat lângă Gemma. Ea este Sera.

Femeia nu-şi luase ochii de la mine. S-a cutremurat. Ochii ei căprui erau incredibil de mari. M-am oprit lângă pat.

— Nu ştiu dacă mă recunoşti, am zis, dar…

— Te recunosc, a şoptit ea. Ştiu ce ai făcut.

Aios a oftat.

— Ei bine, a fost mult mai uşor decât mă aşteptam. S-a întors apoi spre Gemma. Ai fi putut să-mi spui pur şi simplu adevărul.

— Ştiu. Ştiu că ar fi trebuit, dar… n-ar fi trebuit să-i zic nimic lui Hamid. E mort din cauza mea. E vina mea. Îmi pare rău! Nu am vrut să spun nimic. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, şi tremura. Pur şi simplu, am fost luată prin surprindere şi nu m-am gândit – ştiu ce trebuia să fac. Pe toţi zeii, ştiu că nu trebuia să spun *nimic.*

— E în regulă. Aios a dat să-şi pună mâna pe braţul Gemmei, dar s-a oprit când aceasta a tresărit. Nu îţi vom face rău.

În spatele meu, Bele a scos un sunet jos de dezacord, iar Aios i-a aruncat o privire de avertizare.

— Nici una dintre noi nu-ţi va face rău.

— Nu de voi mi-e teamă.

— Ştiu. Ci de Kolis, a spus Aios încet, iar eu mi-am îndreptat brusc privirea spre ea.

Empatia din vocea ei provenea din cunoaştere, la fel ca privirea bântuită pe care o văzusem în ochii ei.

Gemma s-a oprit din tremurat, însă a pălit şi mai tare.

— Nu mă pot întoarce acolo.

— Nici nu trebuie să o faci, a promis Aios.

— Dar e vina mea că Hamid a atacat-o. Sub nici o formă Alteţa Sa nu mă va lăsa să mai rămân aici.

Strângea pătura atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— I-ai spus lui Hamid să mă atace? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Pe toţi zeii, nici vorbă!

— Atunci, mă îndoiesc că Nyktos te va considera responsabilă, i-am spus eu, iar ea s-a uitat brusc spre mine.

În privirea ei se vedeau clar speranţa şi teama de a crede în acea speranţă.

— Nu te va forţa să mergi unde nu vrei, am spus, şi eram absolut convinsă că era adevărat. Nu trebuie să te temi nici de asta.

Aios a încuviinţat din cap.

— Îţi spune adevărul.

O durere mi-a străpuns pieptul când am văzut cât de evident era că îşi dorea cu atâta disperare să creadă asta.

— Numai timpul va dovedi că am dreptate, şi sper să aştepţi şi să nu faci nimic… nesăbuit din nou, am spus, recunoscând pe deplin cât de ironic era că eu îi sugeram să nu facă ceva nesăbuit. Ce i-ai spus lui Hamid?

Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc şi şi-a plecat privirea spre mâinile ei.

— Eu… ştiam că sunt pe moarte, a spus ea încet. Când m-a găsit celălalt zeu? Ştiam că sunt pe moarte, pentru că abia de i-am simţit braţele când m-a ridicat. Şi… ştiu că am murit. Am simţit-o – am simţit cum mi-am părăsit corpul. Preţ de câteva momente, nu s-a întâmplat nimic, după care am văzut doi piloni – piloni înalţi până la

cer – cu o lumină strălucitoare şi caldă între ei.

M-am încordat. Se referea la pilaştrii de asfodele şi la Vâlcea. Oare Marisol avusese parte de aceeaşi experienţă? Ştiam că sufletul ei nu ar fi zăbovit prea mult. Şi, dacă da, oare îşi dăduse şi ea seama că fusese adusă înapoi? Am înghiţit în sec, sperând că Ezra reuşise să o abată de la această convingere sau, cel puţin, că se asigurase că nu avea să vorbească vreodată despre asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut fi în pericol amândouă, mai ales dacă auzea zeul care îl slujea pe Kolis.

— Am simţit că plutesc într-acolo şi apoi am fost trasă înapoi, a spus Gemma. Am ştiut că cineva mă adusese înapoi. Şi-a întors capul spre mine. Ştiam că tu ai făcut-o. Ţi-am simţit atingerea. Iar când te-am văzut, am ştiut. Nu pot explica, dar am ştiut. Pe tine te caută.

— Kolis? a întrebat Bele, iar Gemma a tresărit din nou la auzul numelui lui şi a încuviinţat din cap. Cum de ai ştiut?

— Am fost… Gemma şi-a tras pătura mai aproape de talie. Am fost preferata lui o vreme. M-a ţinut… A înghiţit în sec, întinzându-şi gâtul, iar Aios a închis ochii. M-a ţinut aproape de el o vreme. A spus că îi place părul meu. Şi-a întins mâna, atingând absentă una dintre şuviţele-i deschise la culoare. Vorbea despre… o putere pe care o simţea. Vorbea tot timpul despre ea. Era obsedat de ea şi de cum ar fi făcut orice ca să o găsească. *O prezenţă. Graeca* lui.

— *Graeca?* am repetat eu.

— Este în limba străveche a zeilor primitivi, a răspuns Bele. Înseamnă viaţă, cred.

— Înseamnă şi iubire, a spus Aios, care deschisese ochii. M-a privit încruntată. Este un cuvânt cu mai multe înţelesuri.

— Ca *liessa?* am spus eu, iar ea a încuviinţat. Ei bine, e limpede că se referă la viaţă. Îmi închipuiam că zeul Kolis se credea în continuare îndrăgostit de Sotoria. A simţit… pulsaţiile de putere pe care le-am provocat de-a lungul anilor. Ştim asta.

— Ei bine, am bănuit asta, m-a corectat Bele. Dar nu am fost siguri până noaptea trecută, când au apărut dakkaii.

Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior.

— Şi asta i-ai spus lui Hamid?

Gemma a răsuflat sacadat.

— Nu am înţeles niciodată la ce se referea când vorbea despre *graeca* lui. Până te-am văzut şi mi-am dat seama că m-ai adus înapoi. I-am spus lui Hamid că probabil pe tine te căuta Kolis. Că tu erai prezenţa pe care a simţit-o şi că erai aici, în Ţinuturile Umbrelor. A clătinat din cap şi a înghiţit din nou în sec. Ştiam ce s-a întâmplat cu mama lui Hamid. Mi-a povestit despre asta. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Hamid… îl ura pe Kolis, dar se şi temea de el. Era îngrozit că avea să vină în Ţinuturile Umbrelor şi să rănească mai mulţi oameni.

— Deci ăsta e motivul, a şoptit Bele, aruncându-şi coada împletită peste umăr. A crezut că proteja Ţinuturile Umbrelor asigurându-se că zeul Kolis nu avea nici un motiv ca să vină aici. A încercat să îndepărteze ispita. Nu-l pot acuza pentru acest raţionament.

M-am holbat la ea.

— Având în vedere că eu eram ispita pe care încerca să o îndepărteze, îi cam reproşez asta.

— E de înţeles, a glumit zeiţa.

Pe de altă parte, înţelegeam raţionamentul lui Hamid. Mă puteam închipui cu uşurinţă făcând acelaşi lucru. Şi puteam înţelege şi de ce a fi ţinta unor intenţii ucigaşe, oricât de nobil ar fi fost motivul, nu era ceva ce putea fi uitat.

Aşa mi-am dat seama că Nyktos nu avea să uite vreodată. Nu că aş fi avut nevoie să ştiu cum te simţeai într-o astfel de situaţie ca să conştientizez asta.

Cu pieptul greu, am alungat acele gânduri, în timp ce în minte mi s-a format o întrebare pe care m-am gândit că ar fi fost mai bine să nu o adresez în faţa Gemmei. De ce nu venise Kolis în Ţinuturile Umbrelor?

Gemma a vorbit apoi atrăgându-mi din nou atenţia spre ea.

— Nu credeam că *graeca* lui era o persoană. Nu a vorbit niciodată despre ea ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie. Vorbea despre ea de parcă ar fi fost un obiect. Un lucru care îi aparţinea.

Ei bine, Kolis părea genul care considera fiinţele vii doar simple obiecte.

— A spus vreodată ce avea de gând să facă cu *graeca* lui când avea să o găsească? a întrebat Aios.

— Cred că ştim răspunsul la asta, a zis Bele sec.

A trebuit să fiu de acord cu ea. Kolis nu putea invoca viaţa. Ar fi considerat un tăciune cu o asemenea putere drept o ameninţare la adresa lui şi ar fi vrut să îl elimine.

— Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic, însă… S-a uitat spre noi. Le făcea ceva celorlalţi Aleşi. Nu tuturor, ci celor care au dispărut.

Mi-am aţintit privirea asupra ei. „Pur şi simplu, dispar”. Aşa îmi spusese Nyktos.

— Ce vrei să spui?

— Au fost doar vorbe între ceilalţi Aleşi care încă erau acolo. Cei care fuseseră acolo de cel mai mult timp. Kolis le-a făcut ceva.

— Celor care au dispărut? a întrebat Bele, făcând un pas înainte.

Gemma a încuviinţat din cap.

— Nu erau cum trebuie când s-au întors, a zis ea, şi m-am înfiorat. Erau *diferiţi.* Reci. Lipsiţi de viaţă. Unii dintre ei au rămas în casă, mişcându-se doar în timpul orelor scurte ale nopţii. Ochii li s-au schimbat. Preţ de o clipă, Gemma a părut pierdută în depărtare. Au devenit de culoarea pietrei de umbre, a continuat ea. Negri. Păreau mereu… flămânzi.

Cuvintele ei mi-au amintit vag de ceva. Ceva familiar.

— Felul în care *se holbau* era înspăimântător. Vocea Gemmei părea doar o şoaptă bântuitoare. Modul în care păreau să urmărească fiecare mişcare pe care o făceai, fiecare bătaie a inimii. Erau la fel de înspăimântători ca el. Şi-a relaxat uşor degetele cu care strângea pătura. I-a numit renăscuţii lui. Revenanţii lui. A spus

că erau o lucrare în desfăşurare. A râs, însă slab. L-am auzit spunând o dată că avea nevoie doar de *graeca* lui pentru a-i perfecţiona.

Aios a privit peste umăr spre Bele şi apoi spre mine. Nu părea ca Gemma să mai aibă ceva de împărtăşit, dar, şi dacă ar fi avut, am simţit toate trei că nu aveam să mai aflăm nimic astăzi. Femeia părea pe punctul de-a se fărâmiţa. După ce Aios a asigurat-o că se putea odihni în siguranţă aici şi a părut că Gemma o crezuse, am plecat.

M-am oprit la uşă, căci mi-a venit în minte un gând. M-am întors cu faţa spre Gemma, în timp ce Aios şi Bele m-au aşteptat pe coridor.

— Îmi pare rău!

A părut confuză.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am readus la viaţă dacă nu îţi doreai asta, i-am spus eu.

— Nu voiam să mor, a spus Gemma după o clipă. Nu de aceea am intrat în Pădurea Muribundă. Pur şi simplu… Pur şi simplu, nu voiam să mă întorc acolo. Nu voiam să-mi mai fie frică.

*

Pe coridor, la câţiva paşi de uşa Gemmei, m-am oprit. Zeiţele s-au întors cu faţa spre mine.

— Ce credeţi că sunt renăscuţii? Revenanţii?

— Nu ştiu, a zis Bele, întorcându-se şi sprijinindu-se de perete. Nu am mai auzit aşa ceva până acum, şi crede-mă că am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu Aleşii dispăruţi.

— Sper din suflet că expresia *renăscut* nu înseamnă chiar asta, a zis Aios, frecându-se pe braţe. Pentru că nu vreau să mă gândesc că, într-un final, Kolis a găsit o modalitate de a crea viaţă.

— Şi că s-ar putea să te implice într-un fel, a spus Bele îndreptându-şi bărbia spre mine.

— Mersi că mi-ai amintit, am mormăit, însă mi-am adus aminte de întrebarea la care mă gândisem pe când fusesem în camera Gemmei. De ce nu a venit Kolis în Ţinuturile Umbrelor? De ce nu a venit chiar el când am adus-o pe Gemma înapoi?

— Nu a pus piciorul în Ţinuturile Umbrelor de când a devenit zeul primitiv al vieţii, a răspuns Bele. Nu cred că poate. Nu trebuie să te simţi prea liniştită din pricina asta, a spus ea, văzând că am răsuflat uşurată. După cum ai văzut, nu e nevoie să vină aici ca să-şi facă cunoscută prezenţa. Şi nu ştim sigur dacă chiar nu poate.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la ce spusese Gemma.

— Aşadar, Kolis ştie cu siguranţă despre tăciunele de viaţă – poate că nu ştie cum a fost creat, dar ştie că există. Şi crede că îl poate folosi într-un fel, lucru pe care bănuiesc că Eythos nu l-a luat în calcul.

Aios şi-a dat capul pe spate.

— În clipa de faţă, cred că nici parcele nu ştiu de ce a pus tăciunele de viaţă în spiţa ta.

Ceva din spusele ei mi s-a părut familiar, şi m-am încordat. Încruntată, mi-am cercetat amintirile, până când… mi-am închipuit-o pe Odetta.

— Parcele, am şoptit eu. Arae.

— Da, a zis Aios, privindu-mă. Arae.

Inima a început să-mi bată cu putere când m-am întors spre ea.

— Bătrâna mea doică, Odetta, mi-a spus că am fost atinsă de moarte şi de viaţă la naştere – susţinea că numai parcele ar fi putut să-mi spună de ce. Mereu am crezut că Odetta exagera, pentru că, la o adică, cum ar fi putut ea să ştie ce au spus ori au ştiut sau nu parcele? Dar dacă spunea adevărul? Dacă parcele ştiu? Se poate aşa ceva?

— Din câte ştiu eu, parcele nu ştiu totul, a zis Bele, desprinzându-se de la perete, iar ochii i s-au luminat. Dar ştiu mai multe decât majoritatea.

— Unde e Odetta acum? a întrebat Aios.

— A murit de curând. Am simţit un junghi de durere în piept. Ar trebui să fie în Vâlcea. Oare dragoninii pot ajunge cumva la ea? am întrebat, amintindu-mi ce-mi spusese Nyktos. Stai puţin! Dacă parcele ştiau ce plănuia Eythos, atunci nu ar fi ştiut şi Nyktos? Nu s-ar fi dus la ele?

Bele a râs.

— Zeii primitivi nu le pot cere nimic parcelor. Nici măcar nu le pot atinge. E interzis, pentru a menţine echilibrul. Nu i-ar fi trecut prin minte lui Nyktos. Mă îndoiesc că i-ar fi trecut prin minte chiar şi lui Kolis, şi lui de obicei nu-i pasă deloc de reguli.

— Trebuie să-l găsim pe Nyktos, am spus eu, uitându-mă spre cele două. Trebuie să afle despre renăscuţi şi despre Odetta.

— Ştii unde se află în Lethe? a întrebat Aios, pornind din loc.

Am urmat-o.

— Da, dar sunt de gardă.

— Atunci, o luăm cu noi, a zis Aios şi s-a uitat la mine. O să fii cuminte, nu?

Am oftat.

— Nu înţeleg de ce toată lumea se aşteaptă să fac ceva… M-am oprit când s-au uitat amândouă la mine. Ştiţi ce? Nici măcar nu răspundeţi la întrebarea asta. O să fiu cuminte.

— Nyktos va fi atât de enervat, a mormăit Bele când am ajuns la scara în spirală şi am început să coborâm treptele.

Cu siguranţă avea să fie. Nu voiam să mă întorc în odăile mele, să rămân singură cu gândurile mele şi cu pustietatea pe care o simţeam, dar…

— Cât de grav va fi pentru voi?

— Deloc, după ce va auzi ce avem de spus, a zis ea, trecându-şi palma peste balustrada netedă.

— Spui asta doar pentru că nu ai făcut niciodată nimic care să-l înfurie.

— Adevărat. Aios a râs când am ajuns la parter, în foaierul mare. Dar care e cel mai rău lucru pe care ni l-ar putea face?

Bele a pufnit.

— Şi doar să-l dezamăgeşti…

Uşile masive duble de la foaier s-au deschis fără vreun avertisment, izbindu-se de zidurile groase de piatră de umbre.

Bele s-a oprit brusc în faţa mea, ridicându-şi braţul şi împiedicând-o pe Aios să înainteze.

— Ce naiba?

M-am oprit în spatele lor, în timp ce o siluetă a păşit pe uşa deschisă. Am încremenit când am privit aura strălucitoare slabă din jurul *ei.*

Zeiţa, Cressa.

Capitolul 42

Cressa purta o rochie diferită, de culoarea bujorilor care fuseseră împrăştiaţi pe estrada Templului Soarelui. În lumina strălucitoare a candelabrului, materialul era aproape transparent. Îi puteam vedea adâncitura buricului, nuanţa mai închisă a sfârcurilor şi…

În regulă, vedeam cam mult din ea.

Nu avea importanţă ce vedeam. Afurisita fusese acolo când Madis îl măcelărise pe bebeluş. Mi-am dus mâna spre coapsa dreaptă, doar ca să mi-o trag înapoi goală.

— Ce naiba cauţi aici? a întrebat Bele.

Cressa şi-a îndreptat privirea spre scări, iar pe buzele-i trandafirii s-a creionat un zâmbet.

— Bele, a rostit ea, iar eu am văzut roşu în faţa ochilor când i-am auzit vocea. A trecut ceva timp. Şi-a plecat bărbia. Aios? Tu eşti? Arăţi… bine. Sunt sigură că zeul Kolis va fi încântat să afle asta.

Aios s-a încordat, apoi totul s-a întâmplat rapid. Cressa a ridicat mâna, şi a apărut un fulger de lumină intensă, argintie. *Eather.* Străfulgerarea de energie a încărcat aerul, îndreptându-se spre scară. Bele a împins-o pe Aios la o parte, în timp ce eu m-am repezit

în faţă, apucând-o de umăr, însă explozia de forţă a ricoşat din piatra de umbre.

— Aios! am strigat eu când *eather-ul* a izbit-o, făcând-o să ţipe de durere.

Energia argintie s-a rostogolit peste jumătate din trupul ei în unduiri scânteietoare, de la abdomen până la picioare. Zeiţa s-a prăbuşit la pământ, aproape trăgându-mă după ea, şi am căzut în fund.

Aios era moale ca o cârpă în braţele mele, însă tăciunele de viaţă nu îmi pulsa în piept.

— Trăieşte, am şoptit eu răguşit şi am aşezat-o pe o parte. Trăieşte…

— Stai jos! mi-a poruncit Bele, apoi s-a întors brusc şi s-a prins de balustradă.

A sărit peste ea şi a aterizat ghemuită pe podeaua de dedesubt.

Am rămas jos, cu o mână pe umărul lui Aios, şi am privit printre barele de la balustradă. Bele s-a ridicat, înconjurată de o aură argintie, şi a înaintat cu paşi apăsaţi, cu sabia în mână. Am strâns-o pe Aios de umăr, sperând că putea simţi, apoi am început să cobor încet scările, dorindu-mi din tot sufletul să fi avut la mine o armă mai bună decât o tâmpenie de cuţit de întins untul. Erau nenumărate arme în încăperea din spatele tronurilor, dar puteam ajunge la ele doar dacă mă întorceam sus şi coboram apoi pe celelalte scări. Iar asta ar fi durat prea mult. S-ar fi putut întâmpla orice între timp.

— Mi-ar plăcea să mă joc cu tine, a zis Cressa, rămânând pe loc, cu braţele pe lângă corp. Dar chiar nu avem timp pentru asta.

— Oh, ba o să-ţi faci naibii timp!

Bele a atacat-o, lovind cu sabia, în timp ce o flacără de *eather* i-a ieşit din cealaltă mână.

Cressa s-a mişcat şocant de rapid, ferindu-se din calea ambelor lovituri. S-a învârtit, apucând-o pe Belle de braţ şi răsucindu-i-l. Bele s-a ghemuit pe sub el şi a lovit-o pe Cressa într-o parte. Zeiţa s-a

împleticit şi a râs răguşit.

— M-a durut. S-a îndreptat de spate, scuturându-şi în spate coama de păr negru. Dar nu atât de mult pe cât va durea asta.

— Ai dreptate. Asta va…

Bele a tresărit şi s-a oprit.

Cressa a râs din nou.

— Ce ziceai?

Preţ de o clipă, nu am înţeles ce se întâmplase, dar am văzut-o pe Bele uitându-se în jos. I-am urmărit privirea până la… vârful unui pumnal ce-i ieşea din mijlocul pieptului. Nu-mi venea să cred când am văzut-o pe Bele scăpând din mână sabia, care a căzut la podea cu o bufnitură răsunătoare. Pumnalul – zeilor mari, era din piatră de umbre. Putea ucide un zeu dacă îi străpungea inima sau capul, iar pumnalul se înfipsese tare aproape. Pesemne se înfipsese la fix. Şi nici vorbă să îl fi aruncat Cressa.

Mi-am întors brusc capul spre atrium. Nu am văzut pe nimeni, însă cu siguranţă mai era cineva aici. Cineva pătrunsese, probabil, printr-una dintre celelalte intrări.

— Căţea! a şoptit Bele, împleticindu-se în spate.

— Mulţumesc, a zis Cressa, zâmbindu-i cu superioritate.

Bele s-a întors spre scări, picând într-un genunchi. Tăciunele din piept s-a încălzit, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Era rănită. Grav. Ştiam că pumnalul trebuia scos. Practic, avea să fie paralizată, incapabilă să se vindece şi complet vulnerabilă până îl îndepărta cineva.

Trebuia să i-l scot. M-am ridicat din locul în care stăteam ghemuită, cu ochii la Cressa, deşi ştiam că mai era cineva în afara razei mele vizuale. Bele a clătinat din cap şi a căzut în faţă, sprijinindu-se pe o mână, gâfâind.

— Ieşi…

Cressa a lovit-o cu piciorul gol sub bărbie, făcându-i capul să se întoarcă într-o parte. Lovitura l-ar fi ucis pe un muritor. Se prea putea să-i fi rupt gâtul lui Bele. Aceasta a căzut în faţă, inconştientă, dar într-o stare mult mai proastă decât Aios. Nu avea să se vindece

dacă pumnalul rămânea în ea. Trebuia să-l scot şi apoi să i-l vâr atât de adânc în inimă Cressei, încât afurisita aia să se înece cu el.

Cressa şi-a întors brusc privirea spre casa scărilor.

— Bună, a spus ea, trecând peste Bele, zâmbind tot mai larg, batjocoritor. Tu trebuie să fii ea. Muritoarea, viitoarea consoartă a zeului primitiv al morţii. Întregul tărâm s-a întrebat de ce ar alege o muritoare, şi cred că ne-am primit răspunsul. Nu-i aşa, Madis?

Un iureş de aer mi-a mişcat firele de păr de la tâmple. M-am răsucit când o nălucă a trecut peste balustradă, aterizând în spatele meu. Am întrezărit scurt o bucată de piele palidă. O tunică albă împodobită cu ornamente de aur. Ochi chihlimbarii. Părul lung, negru…

O durere ascuţită şi bruscă mi-a explodat în tâmplă, şi apoi – nimic.

Am căzut pe o podea tare, iar şocul provocat de izbitura aceea m-a făcut să-mi vin în simţire. Ochii mi s-au deschis brusc, şi am observat o estradă şi două tronuri din piatră de umbre.

Mi-am întors uşor capul, înfiorându-mă când am simţit o durere de cap zvâcnindă. Am clipit, alungând scânteile minuscule de lumină albă din ochi. Silueta lui Aios şi cea a lui Bele s-au conturat încet. Erau între doi piloni, Aios pe o parte, iar Bele întinsă pe burtă, pumnalul încă ieşindu-i din spate. Fuseseră târâte până aici.

— E trează, a spus o femeie. E limpede că nu ai lovit-o chiar atât de tare.

Cressa.

M-am întors pe spate, ignorând junghiul de durere ce mi-a străbătut şira spinării.

— Ce-i drept, am scăpat-o pe podea, a zis Madis sprijinit de un pilon, cu braţele încrucişate peste piept. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu am ucis-o din greşeală, având în vedere cât de slabi sunt muritorii.

— Dar oare chiar e muritoare? a replicat Cressa.

Mi s-a strâns stomacul când a apărut brusc în faţa mea, cu părul des şi negru revărsându-i-se peste umeri.

— Eşti?

M-am ridicat cu băgare de seamă, îndoindu-mi piciorul drept spre corp. Am înghiţit în sec, încercând să-mi alin uscăciunea din gât.

— Ultima dată când am verificat, eram muritoare.

Cressa a zâmbit doar cât să-şi dezvăluie vârfurile colţilor.

— Ba nu. Dacă pe tine te-am căutat, nu sunt atât de sigură de asta.

Un val de nelinişte m-a străbătut când s-a ridicat şi s-a dat câţiva paşi în spate.

— Dar dacă nu eşti? Ei bine, atunci, va fi greşeala noastră. Cressa m-a privit cu ochi aurii nemiloşi. Vom afla destul de curând dacă pe tine te protejau *biruitorii.*

— Biruitorii?

Am aruncat o privire spre Bele şi Aios. Oare aş fi reuşit să ajung cumva la ele – măcar la Bele, ca să scot pumnalul? Aş fi avut şanse mult mai mari să fac asta decât să încerc să ajung în încăperea din spatele tronurilor.

Cressa a ridicat dintr-o sprânceană.

— Trebuie să ajungă curând. Madis s-a uitat spre intrarea în sala tronului. Nyktos şi ceilalţi nu vor fi distraşi la nesfârşit.

Mi s-a strâns inima.

— Ce-aţi făcut?

— Am dus câteva zeci de Umbre în oraş, a spus Cressa, şi am simţit un gol în stomac. Lucrurile au escaladat mult mai repede decât mă aşteptam. Va fi ocupat o vreme, făcând curat după ei.

Pe toţi zeii, nici nu voiam să mă gândesc la ce grozăvii le-ar fi făcut Umbrele oamenilor. Însă Nyktos cu siguranţă ştia – cu siguranţă îmi simţea emoţiile, nu-i aşa? Oare simţisem vreo emoţie extremă? Nu prea – şi, pentru prima oară în viaţă, mi-am blestemat incapacitatea de a mă îngrozi cu uşurinţă. M-am uitat din nou la Bele.

— Nici să nu te gândeşti, muritoareo, m-a avertizat Cressa.

Mi-am întors privirea spre ea.

— Am un nume.

— Ţi se pare că-mi pasă de asta?

— Ţi se pare că-mi pasă că nu-ţi pasă de asta? am ripostat eu.

Şi-a înclinat capul şi a mijit ochii. A făcut un pas înainte.

Madis şi-a desfăcut braţele, iar eu m-am încordat când s-a desprins de pilon.

— Ai grijă! Dacă chiar e ea şi o ucizi, îţi vei dori să fii moartă.

— Pe toţi zeii, sper că nu eşti tu, a comentat Cressa, însă nu îi acordam atenţie.

Nu mă voiau moartă. M-am gândit la ce spusese Gemma despre Kolis şi Aleşii dispăruţi, care se întorseseră *diferiţi.*

— De ce contează dacă trăiesc sau mor? am întrebat, ridicându-mi celălalt picior.

M-am aplecat în faţă. Dacă nu mă puteau ucide, atunci aş fi putut încerca să ajung la Bele.

— Vei afla destul de curând, a răspuns Madis. Dar crede-mă când îţi spun că ai face bine să speri că nu tu eşti. Orice ar vrea Cressa să-ţi facă – şi are o imaginaţie foarte activă…

— Aşa e, a confirmat Cressa.

— Va păli în comparaţie cu ce te aşteaptă, a încheiat Madis.

— Aţi plănuit cu toţii să spuneţi asta? am întrebat. Pun rămăşag că voi doi aţi petrecut eoni aşteptând momentul perfect pentru clişeul ăsta jenant.

Cressa a strâns din buze.

— Mă vei pune la încercare, nu-i aşa? Şi-a ridicat privirea, dincolo de mine*. În sfârşit!*

M-am uitat peste umăr spre intrarea în sala tronului şi am văzut ceva auriu. Părul şi pielea ca lumina soarelui, ochii ca două nestemate de citrin.

Era un zeu înalt, cu păr auriu şi ochii de aceeaşi culoare. A intrat în sala tronului cu paşi apăsaţi, cu picioarele-i lungi înveşmântate în

negru, îmbrăcat cu o cămaşă albă neîncheiată la gât. A zâmbit când m-a zărit.

— Bună, mi-a zis el, iar eu m-am încordat.

Zeul a îngenuncheat în faţa mea. Mi-a cercetat trăsăturile.

— Ce crezi, Taric? a întrebat Cressa.

Era al treilea zeu. Erau toţi aici.

— Cred că în sfârşit aţi reuşit. S-a holbat şi s-a întins spre mine. La naiba, exact cum a descris-o el. Cred că…

Am reacţionat fără să gândesc, scoţând cuţitul pentru întins untul când m-a prins de braţ. M-am răsucit spre Taric şi am înfipt cuţitul cât am putut de tare…

La impactul cuţitului cu pieptul lui mi-au vibrat oasele din mână şi din braţ. Cuţitul s-a rupt *în două.* Am rămas cu gura căscată când am tras lama distrusă înapoi. Ştiam că nu avea să-i rănească prea tare, însă nu credeam că avea *să se rupă.* Pe toţi zeii!… Mi-am ridicat privirea spre Taric.

— Ăla a fost un cuţit pentru întins untul? Serios? A ridicat din sprânceana-i deschisă la culoare. Te-a făcut să te simţi mai bine?

M-am balansat din nou, ţintindu-i ochiul.

Taric m-a prins de încheietură şi mi-a răsucit-o brusc. Am scrâşnit din dinţi când am simţit durerea. Degetele mi s-au deschis spasmodic. Cuţitul inutil mi-a alunecat din mână.

— E o luptătoare, a comentat Taric, punându-şi palma pe tâmpla mea, în timp ce am dat să-l lovesc cu cotul.

— Opreşte-te!

L-am nimerit cu cotul sub maxilar, făcându-i capul să i se dea pe spate. Cressa a râs, şi Taric a mârâit. Şi-a îndreptat capul, cu ochii mari.

— Am spus să te *opreşti,* a poruncit el.

M-am tras în spate, încercând să obţin suficient spaţiu între noi cât să-mi pot folosi picioarele…

Zeul a înjurat pe sub mustaţă şi s-a ridicat, apucându-mă de umeri şi săltându-mă în picioare. M-am smuls din strânsoarea lui,

dându-mă în spate. Am aruncat rapid o privire în jur ca să mă asigur că ceilalţi zei nu erau pe-aproape. Rămăseseră lângă piloni.

Taric a oftat.

— Chiar vrei să încerci asta?

— Nu, am recunoscut, făcându-mi curaj. Dar o voi face.

Am lovit prima, dar m-a prins de încheietura mâinii şi m-a împins – cu putere. Am zburat în spate, alunecând pe podea. M-am lovit de un pilon de piatră suficient de tare încât să rămân fără grai.

— Doar amâni inevitabilul, a comentat Madis de pe margine, în timp ce Taric s-a îndreptat spre mine cu paşi apăsaţi.

M-am împins în perete, m-am învârtit şi am lovit cu piciorul, ţintind spre genunchiul lui, însă locul în care se aflase era acum doar un spaţiu gol. M-am împleticit, abia reuşind să nu cad.

— Nu te poţi lupta cu mine.

M-am învârtit şi l-am văzut pe zeu în spatele meu. Am zbughit-o înainte şi am lovit cu pumnul…

Dispăruse din nou.

— Şi începe deja să devină plictisitor.

M-am oprit şi m-am întors din nou. Se afla iar în mijlocul încăperii, cu braţele încrucişate peste piept. Am început să mă enervez. M-am împins în perete, am prins viteză şi m-am aruncat în aer…

Am simţit cum m-a prins cineva din spate şi am ţipat frustrată.

— Sunt un *zeu.*

— Felicitări! m-am răstit eu, lovind cu capul în spate.

L-am nimerit în faţă. M-a străbătut din nou un junghi de durere din pricina loviturii, şi mi-am întins picioarele…

Taric mi-a dat drumul.

Am căzut, răsucindu-mă în ultima clipă, aşa că am aterizat în genunchi. M-am ridicat în picioare şi m-am întors. Zeul m-a prins de gât, ridicându-mă de la sol. Şi-a înfipt degetele în pielea mea în timp ce eu am lovit cu picioarele. A înaintat, izbindu-mă cu spatele de un pilon. Am icnit de durere când m-a ridicat de pe podea şi şi-a pus

antebraţul pe pieptul meu. S-a apăsat în mine, ţintuindu-mă astfel încât să fim la acelaşi nivel.

— Uită-te la mine! mi-a cerut, iar vocea lui… Pe toţi zeii, era ceva în vocea lui. Mi s-a târât pe piele, încercând să găsească o cale de intrare. Uită-te la mine!

I-am *simţit* vocea înfigându-se în mine cu gheare ascuţite ca un brici şi atingându-mi mintea, cerându-mi să mă supun. Să fac tot ce îmi ordona el. Iar o parte din mine voia să cedeze. Însă m-am împotrivit senzaţiei…

— Interesant, a zis Taric curios, în timp ce mă strângea de bărbie, forţându-mă să-l privesc. Forţa de constrângere nu funcţionează asupra ei.

— Ea trebuie să fie! a exclamat Cressa. S-o luăm şi să plecăm naibii de aici…

— Trebuie să fim siguri. Taric şi-a lăsat mâna să alunece de pe gâtul meu şi m-a prins de bărbie. Şi e o singură cale prin care pot confirma asta.

— Ştii că ea e, a zis Cressa, apropiindu-se de noi. Eşti doar lacom. Prost.

— Posibil.

Taric a zâmbit, dezvăluindu-şi colţii. Mi-a stat inima-n loc când i-am văzut.

— Dar m-am întrebat mereu ce gust o *avea graeca.* Mi-a smucit capul într-o parte. Se pare că altcineva a aflat deja. I-am simţit râsul pe gât. Oh, regele va fi foarte nemulţumit de asta.

Nu am avut parte de vreun avertisment sau de timp ca să mă pregătesc. Şi-a înfipt colţii în acelaşi loc în care o făcuse şi Nyktos. Mi-a străpuns pielea, şi m-a durut. O durere fierbinte ce mi-a opărit simţurile, în timp ce a supt tare din sângele meu, trăgând mai apăsat decât credeam că ar fi fost posibil. Nu s-a oprit. Nu a devenit ceva încins şi senzual. Era o durere nesfârşită, pulsatilă, care s-a amplificat cu fiecare undă, trecându-mi de piele şi ajungându-mi până în sânge şi în oase. O senzaţie de panică mi-a explodat în

abdomen în timp ce mă zbăteam să scap de Taric, însă zeul era prea puternic. Şi era prins de gâtul meu.

Am încremenit lângă zid în timp ce degete nevăzute mi-au zgâriat mintea şi apoi s-au afundat în ea, strângându-mă cu ghearele lor – cotrobăindu-mi prin gânduri, amintiri, până în străfundul fiinţei. Nu ştiam cum reuşea să facă una ca asta, însă îmi desprindea straturi peste straturi, văzând ce văzusem eu, auzind cuvintele pe care le spusesem şi pe care mi le rostiseră alţii. Era printre gândurile mele…

Durerea a explodat, de data aceasta în capul meu, profundă şi pulsând. Am simţit că-mi crapă craniul. Un ţipăt sfâşietor mi s-a format în gâtlej. Am văzut stele în timp ce gâtul mi s-a blocat, reducându-mi la tăcere ţipătul. Senzaţia de agonie mi-a străbătut şira spinării, arzându-mi terminaţiile nervoase. Nu puteam respira de ea, nu puteam gândi, nu mă puteam ascunde. Nu exista niciun văl sub care să mă adăpostesc, nici un vas gol sau o pânză goală în care să mă transform. Durerea s-a instalat adânc în fiinţa mea, prinzând rădăcini şi sfâşiindu-mă. Am simţit un gust metalic în gură. O groază pură şi-a înfipt ghearele în mine. Nyktos greşise. *Puteam* fi îngrozită. Eram chiar atunci. Nu mai puteam îndura asta. Mi-am înfipt degetele în pielea lui Taric. Nu mai puteam îndura…

Atingerea lui dură s-a oprit brusc. Taric s-a smucit, şi nici măcar n-am simţit când şi-a scos dureros colţii din mine sau când m-am izbit de podea. Am rămas acolo, întinsă pe o parte, cu ochii mari şi cu muşchii contractându-mi-se la nesfârşit, în timp ce focul pe care îl simţeam pe piele şi în muşchi s-a estompat.

— Ea e? a întrebat Cressa.

La început, mi s-a părut că o aud de undeva de departe, apoi tot mai aproape cu fiecare cuvânt.

Vederea mi s-a limpezit când n-am mai simţit că-mi arde sângele, iar muşchii mi s-au relaxat. Am tras aer în piept şi mi-am încleştat degetele pe podea, încă simţind durerea învăpăiată în gât şi pe piept.

— O, pe toţi zeii, ea e! a şoptit Taric. Dar e mult mai mult… S-a împleticit într-o parte, privind în jos. Ce naiba?!

Podeaua *vibra.* Am privit întunericul adunându-se în alcovuri şi desprinzându-se de pe pereţi, străbătând cu repeziciune podeaua spre intrare. Am încercat să-mi ridic capul, însă muşchii gâtului îmi erau ca nişte tăieţei moi. O explozie de tunete a zguduit întregul *palat.* Ba nu. Nu erau tunete. Era un *răcnet.* Un dragonin.

O pală de vânt glacial a străbătut încăperea, iar aerul s-a încărcat cu putere.

Taric a făcut un pas în spate şi s-a întors spre partea din faţă a încăperii, în timp ce aerul trosnea şi şuiera. Adunând fiecare dram de energie pe care îl mai aveam, m-am ridicat în şezut, sprijinindu-mă de un pilon. Gâfâind, am inspirat brusc şi am simţit parfumul… parfumul citric şi proaspăt. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Nyktos.

În arcada ce dădea spre încăpere s-a ivit o masă învolburată de umbre, iar ce am văzut acolo nu semăna deloc cu Nyktos pe care îl ştiam eu.

Avea pielea de culoarea miezului nopţii, brăzdată de striaţii argintii de *eather,* la fel de dură precum piatra din care fusese construit palatul şi la fel de netedă. Carnea i se învolbura peste tot, şi îmi era dificil să îmi dau seama dacă trăsăturile îi erau aceleaşi. Arcele gemene din spatele lui nu mai erau aripi de fum şi umbre, ci solide şi asemănătoare celor ale unui dragonin, doar că ale lui erau o masă clocotindă în nuanţe argintii şi negre. În ochi îi strălucea puterea – ochii îi erau plini de atâta *eather,* încât nu se vedeau nici irisurile, nici pupilele.

Iată ce doar întrezărisem până atunci. Ce se afla sub pielea unui zeu primitiv. Şi era înfricoşător şi frumos.

Nyktos s-a înălţat în aer, cu aripile larg întinse, braţele pe lângă corp, palmele desfăcute şi *eather* dănţuindu-i în palme.

— În genunchi! a poruncit el. *Acum!*

Capitolul 43

Toţi cei trei zei au căzut într-un genunchi în faţa lui Nyktos, cu capetele plecate în semn de supunere. Fără urmă de ezitare.

— Îndrăzniţi să intraţi în curtea mea? a întrebat Nyktos, iar vocea lui a răsunat prin încăpere, zguduind întregul palat.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Aios mişcându-se, însă nu îmi puteam lua ochii de la el. A plutit în faţă, dintr-o mişcare silenţioasă a aripilor.

— Şi să atingeţi ce este al meu?

— Nu am avut de ales, a zis Cressa, şi i s-a tăiat răsuflarea când un vânt s-a scurs prin tavan, suflându-i părul în toate părţile. Şi-a ridicat capul. Pielea îi avea acum nuanţa oaselor decolorate. Noi…

— Noi toţi avem de ales, a mârâit Nyktos.

Cressa a fost smucită în spate şi apoi în aer. Am întrezărit-o pe Aios ridicându-se în şezut şi apropiindu-se de Bele, în timp ce Cressa a înţepenit. Gura i s-a întins larg, într-un ţipăt tăcut, şi, aşa cum s-a întâmplat cu gardienii din Wayfair, nu a fost nevoie ca Nyktos să o atingă. Crăpături adânci şi de neînduplecat i-au apărut în obrajii cândva netezi. Nu s-a fărâmiţat încet, ci a explodat, sfărâmându-se într-un praf fin şi lucios.

— Iar voi aţi ales greşit, a spus Nyktos, întorcându-şi capul spre Madis. Alătură-te surorii tale!

Zeul s-a întors, însă o umbră a pătruns prin tavanul deschis – o umbră mare, în nuanţe cenuşii şi negre. *Nektas.* Dragoninul a aterizat pe picioarele din faţă, ghearele izbindu-i-se de marginea estradei. Aripile i s-au întins peste tronuri când şi-a întins gâtul lung în faţă. Cutele groase din jurul capului i-au vibrat când a deschis gura. Din ea s-a revărsat un foc argintiu, înghiţindu-l pe Madis în câteva secunde.

Când focul s-a retras, nu mai era nimic în locul în care se aflase Madis. Nici măcar cenuşă.

Am simţit mâini atingându-mi braţul, făcându-mă să tresar. Mi-

am întors capul şi l-am văzut pe Saion ghemuit lângă mine.

— Eşti bine? Şi-a plecat privirea-i îngrijorată spre gâtul meu. Sera?

— Da, am spus răguşit, dându-mi seama că Nyktos nu venise singur. Ector şi Rhain înaintau dintre alcovuri, cu săbiile în mâini. Bele. Mi-am întors capul spre locul din cealaltă parte a încăperii în care ea şi Aios erau întinse pe podea. Am simţit o flacără în piept, care mi-a îngheţat pielea. Bele era întinsă pe spate, iar pumnalul – pe podea. Aios stătea aplecată deasupra ei, strângându-i faţa în mâini.

Mi-am întors capul când l-am auzit pe Nektas răcnind în semn de avertizare. Taric a sărit în picioare, urma de *eather* din interiorul lui a erupt, încolăcindu-se pe pielea goală a bicepşilor şi a antebraţului, trosnind şi scăpărând scântei argintii. Din palmă i-a ţâşnit lumină, ce s-a întins şi s-a solidificat, luând forma unei… *săbii.*

O armă din *eather* pur.

Pe toţi zeii!

— Serios? Nyktos părea *plictisit.* A coborât rapid, aterizând într-o clipită în faţa lui Taric. Aripile i s-au lăsat pe spate, şi l-a apucat pe Taric de încheietura mâinii. Sabia i s-a înclinat într-o parte, scăpărând şi trosnind. Ar trebui să ştii că nu e bine să încerci să foloseşti *eather-ul* pe mine. Vocea îi era atât de rece, atât de plină de umbre. Vei reuşi doar să mă enervezi.

Strălucirea *eather-ului* lui Taric s-a estompat, iar sabia s-a spulberat. Zeul a încremenit, cu pielea-i mai palidă sub strălucirea aurului.

— Ştii măcar cu ce ai de-a face? a întrebat el şi a dat să-şi întoarcă privirea spre mine.

— Nu te uita la ea! Dacă o faci, nu-ţi va plăcea ce se va întâmpla. I-a dat drumul încheieturii şi l-a apucat de gât, forţându-l să nu se uite la mine. Şi ştiu întocmai cu ce am de-a face.

— Atunci, ar trebui să ştii că va face absolut orice ca să ajungă la ea, a zis Taric rânjind, privind din nou spre mine.

— O, fir-ar, o să iasă rău, a murmurat Saion.

— Ce ţi-am spus despre uitatul la ea? a întrebat Nyktos încet – prea încet.

M-a străbătut un fior lent pe şira spinării. Tot corpul lui Taric a tresărit când el a ţipat răguşit. Albul ochilor i-a devenit roşu. M-am lăsat spre Saion şi mi-am dus mâna la gură când am văzut că îi curgea sânge din ochi. Taric a scâncit ascuţit în timp ce ochii… i s-au *topit,* globurile groase prelingându-i-se pe obraji.

— Nu poţi spune că nu te-am avertizat, a zis Nyktos.

M-am înfiorat şi mi s-a făcut greaţă. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Nu îmi doream să mai văd vreodată aşa ceva.

— La naiba, a rostit Taric, tremurând. Ucide-mă! Haide, fă-o, o, *Cel Binecuvântat.* Nu are importanţă. Nu se va opri. Va spinteca ambele tărâmuri. Ar trebui să ştii asta mai bine decât toţi ceilalţi. Taric şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, dezvăluindu-şi dinţii brăzdaţi de sânge. Ucide-mă! Ia-mi sufletul! Va fi o nimica toată în comparaţie cu ce îţi va face el ţie, pentru că nu-l vei putea opri. Nici tatăl tău nu a putut. O va avea…, a urlat, în timp ce tot corpul i-a zvâcnit.

La început, nu am ştiut ce s-a întâmplat, apoi am văzut că încheietura mâinii lui Nyktos era lipită de buricul lui Taric. Mâna lui…

Mâna lui era *în interiorul* zeului.

Şi-a împins mâna în sus prin stomacul lui Taric, cioplind direct în carne. Sânge lucios, roşu-albăstrui, s-a scurs pe partea din faţă a cămăşii zeului. Sunetele… Sunetele pe care le scotea…

Nyktos s-a aplecat spre el, rostindu-i direct la ureche:

— Mă subestimezi dacă crezi că nu-ţi pot face lucruri mai rele de-atât. Zeul primitiv a zâmbit, şi am simţit cum mi-a îngheţat pielea. Îi simt mirosul sângelui pe buzele tale. Pentru asta, nu m-aş da în lături de la nimic.

Taric a înţepenit în timp ce Nyktos l-a spintecat cu mâna drept în centrul pieptului, crestându-i inima. Nyktos şi-a răsucit mâna şi apoi a tras-o brusc. Taric a căzut în faţă, izbindu-se de băltoaca de

sânge tot mai mare cu o bufnitură plină.

Abia de mai respiram când zeul primitiv s-a întors. M-a privit cu ochii-i cu desăvârşire albi. Privirile ni s-au întâlnit. Saion m-a apucat mai tare de braţe, apoi strânsoarea i s-a relaxat când pieptul lui Nyktos s-a umflat. Umbrele de pe picioarele lui s-au evaporat, iar *eather-ul* din ochii lui s-a retras.

Într-o clipită, Nyktos se afla în genunchi în faţa mea. Arăta aşa cum îl ştiam. Carnea de un bronz cald, auriu, fără aripi. *Eather*-ul încă i se învolbura cu frenezie în ochi, iar pielea i s-a subţiat când mi-a privit gâtul, care îmi zvâcnea. Şi-a ridicat mâna – mâna plină de sânge. Am tras aer în piept, tremurat.

Nyktos s-a oprit, cu degetele la câţiva centimetri de faţa mea. M-a privit brusc în ochi. Şi-a lăsat mâna în jos.

— Nu-ţi voi face rău, a spus el. Niciodată.

Am înghiţit în sec.

— Ştiu.

Şi chiar ştiam. O ştiusem *dintotdeauna,* însă cuvintele… s-au revărsat pur şi simplu din mine în timp ce m-am holbat în ochii lui. De parcă Saion n-ar mai fi fost în spatele meu, nu m-ar mai fi ţinut în braţe.

— Dar am fost… Am fost *îngrozită.* Zeul acela. Taric. Mi-a făcut ceva. Mi-a intrat în cap şi m-a văzut. A văzut totul şi…

Am tras aer în piept, simţind cum mi se strânge pieptul.

— Ştiu. Ţi-a umblat în amintiri. Nu toţi zeii o pot face, mi-a zis el. E un mod brutal de a descoperi ce vrei să ştii. Nu trebuia să te muşte ca să o facă, dar e mereu dureros, oricum ar fi. Gura i s-a încordat în timp ce m-a privit în ochi. De data aceasta, şi-a ridicat cealaltă mână şi m-a prins uşor de obraz. Mâna încă îi era caldă. Nu uita, Sera. Nu eşti înfricoşată. S-ar putea să simţi frică, însă nu eşti *niciodată* înfricoşată.

Am încuviinţat din cap, expirând tremurat, apoi am simţit ceva tare atingându-mi degetele. M-am uitat în jos şi l-am văzut pe Nyktos apăsându-mi mânerul pumnalului din piatră de umbre în

palmă. Cel pe care mi-l dăruise şi apoi mi-l luase. Degetele mi-au zvâcnit şi apoi s-au strâns peste mâner. Mi-am ridicat privirea spre el. Nu a spus nimic, ci doar şi-a luat mâna de pe a mea. Cu arma în mână, m-am simţit mai calmă, pieptul mi s-a descleştat şi gândurile mi s-au limpezit. Ştiam că faptul că mi-l dăduse transmitea un mesaj. Nu că ar fi avut încredere în mine acum, dar parcă ştia că aveam nevoie de el. Ştia că avea să mă liniştească. Şi era important că mi-l înapoiase. Era foarte important.

— Mulţumesc, am şoptit, iar Nyktos a închis ochii.

Trăsăturile i s-au încordat…

— Nyktos, l-a strigat Rhain, cu o voce ce părea plină de pietriş.

Nyktos a deschis ochii şi a privit peste umăr.

— Ce… S-a oprit, ridicându-se încet. Nu.

L-am văzut pe Ector mai întâi. Era palid, cu ochii straniu de sticloşi în lumina stelelor. Apoi am observat-o pe Aios, care se legăna înainte şi înapoi, cu obrajii umezi. *Pulsaţia.* O simţisem. Mi-am coborât lent privirea spre Bele. Era prea nemişcată, prea palidă. Mi s-a strâns inima când m-am înclinat în faţă.

— Nu, a repetat Nyktos, îndreptându-se cu mişcări ţepene spre ei.

— Pumnalul a stat prea mult timp în ea. Sau i-a atins inima când ne-au mutat, a spus Aios, cu voce tremurândă. S-a împotrivit. Am văzut cum s-a împotrivit. Nu a…

Nu a reuşit să încheie ce voia să spună, ci a gemut tremurat.

Nyktos s-a lăsat jos lângă Bele. Nu a spus nimic, ci doar i-a atins obrazul. Pieptul i s-a umflat. Nu a respirat şi nu a spus nimic, însă durerea îi era întipărită pe trăsături, brutală şi sfâşietoare.

Un ciripit uşor mi-a atras privirea spre Nektas. A rămas pe estradă, plecându-şi capul între labele din faţă. M-a privit cu ochii-i roşii.

— Eu… o pot ajuta, am zis, iar inima a început să-mi bată mai iute.

Nyktos a clătinat din cap.

— Ai un tăciune de viaţă în tine. Nu e suficient ca să aduci înapoi un zeu.

M-am ridicat, clătinându-mă uşor. Saion a rămas lângă mine, ţinându-mă încă de braţe.

— Pot să încerc.

Zeul primitiv a clătinat din cap.

— Nu poate încerca? a întrebat Aios şi s-a cutremurat, iar răsuflarea i s-a tăiat brusc. Dacă nu funcţionează, nu funcţionează. Şi, dacă se va simţi o pulsaţie de putere, putem fi pregătiţi. Trebuie să încercăm.

Paşii îmi erau instabili, slăbiţi, dar am simţit tăciunele încălzindu-se în pieptul meu, pulsând.

— Vreau să încerc. M-am lăsat jos lângă Nyktos. Abia atunci Saion mi-a dat drumul. Trebuie să încerc. După mine veniseră. A murit din cauza mea.

Nyktos şi-a întors capul spre mine.

— Ba nu a murit din cauza ta. Nu considera că e vina ta! mi-a poruncit el.

A trecut o clipă, apoi a privit dincolo de mine, spre alţii despre care nici măcar nu am ştiut că se aflau în încăpere.

— Asigură-te că gardienii de pe Metereze sunt pregătiţi pentru… ei bine, pentru orice, a zis el, uitându-se spre Nektas.

Dragoninul şi-a ridicat capul şi a urlat. Sunetul acela tremurat şi ascuţit a răsunat în încăpere şi apoi a primit răspuns. S-a văzut o umbră peste deschizătura din tavan, apoi o alta, când dragoninii din apropiere şi-au luat zborul.

— Încearcă, a spus Nyktos.

Am tras adânc aer în piept, am aşezat pumnalul pe podea lângă mine şi mi-am pus mâinile pe braţul lui Bele. Pielea îi devenise şocant de rece. Nu ştiam dacă avea legătură cu faptul că era zeiţă, însă mi s-a părut ciudată la pipăit. Zumzetul *eather*-ului mi-a curs prin sânge, izbindu-se de pielea mea. O strălucire slabă s-a prelins de sub mânecile puloverului şi mi-a acoperit mâinile. „Trăieşte”, mi-am

zis în gând. „Trăieşte”. Îmi doream să funcţioneze. Nici măcar nu eram prea convinsă că Bele mă plăcea, însă încercase să mă apere. Nu se dăduse la o parte ca să-i lase pe zei să mă ia. Nu merita să moară aşa şi…

Şi *Ash* nu merita să i se întipărească încă o picătură de sânge pe piele.

„Trăieşte”.

Lumina argintie s-a prelins peste Bele şi apoi i s-a infiltrat în piele, luminându-i venele, până când nu am mai putut-o vedea sub strălucire. Nu s-a întâmplat nimic. Aios şi-a plecat capul, cu umerii tremurându-i, pentru că nimic nu…

Strălucirea s-a învăpăiat şi apoi s-a mărit, ieşind din Bele într-un val, o aură intensă şi puternică ce a devenit o undă de şoc. Vântul a şuierat în jurul nostru, trăgându-mi de haine şi de păr. Podeaua s-a cutremurat – totul în jurul nostru a zdrăngănit când un fulger de lumină a brăzdat cerul deasupra tavanului deschis. *Fulgere.* Nu văzusem niciodată fulgere aici.

Aura s-a stins. Vântul şi tremurul au încetat.

Nektas a scos din nou ciripitul acela încet, iar pieptul lui Bele s-a umflat tare, de parcă ar fi inspirat adânc. Mi-am ridicat mâinile, temându-mă că îmi închipuiam lucruri. Însă ochii i-au zvâcnit. Pleoapele i s-au ridicat, dezvăluind ochi de culoarea stelelor, strălucitori şi argintii.

— La dracu’! a şoptit Rhain.

Nyktos a tresărit şi i-a pus o mână pe creştet.

— Bele?

Bele s-a chinuit să înghită în sec.

— Nyktos? a şoptit ea răguşită.

„A funcţionat”.

Slavă zeilor, funcţionase.

Zeul primitiv s-a cutremurat, uşurat, apoi eu, apoi toţi cei din încăpere. Aios s-a repezit în faţă, luându-i lui Bele o mână şi ţinându-i-o strâns între ale ei.

— Cum te simţi? a întrebat Nyktos, cu voce aspră.

— Obosită? Foarte obosită. Dar bine, cred. S-a uitat la mine şi m-a întrebat confuză: Ai… încercat cumva să-l înjunghii pe nenorocitul ăla cu un cuţit pentru întins untul?

— Da, am spus, mai mult râzând. Nu a funcţionat prea bine.

— Nebuno, a şoptit ea, înghiţind din nou în sec. Am văzut…

— Ce ai văzut? a întrebat Nyktos, trecându-i mâna peste frunte. Bele a închis ochii.

— Lumina, a şoptit ea. O lumină intensă şi… Arcadia. Am văzut Arcadia.

Mi-am împreunat mâinile la piept când muşchii lui Bele s-au relaxat, iar respiraţia i s-a adâncit.

— Bele? a strigat Nyktos, luându-i mâna de pe obraz.

Nu a primit nici un răspuns.

— Se simte bine? a întrebat Aios.

— Doarme, a răspuns Nyktos, uitându-se la zeiţă. Au trecut câteva momente lungi, apoi a adăugat: Atâta tot.

— Atâta tot? a repetat Ector. A izbucnit brusc în râs. Asta nu e tot.

Stătea în genunchi, *eather-ul* pulsându-i intens în spatele pupilelor, şi s-a concentrat asupra mea – privindu-mă cu un amestec de uimire şi frică.

Nyktos s-a întors încet spre mine.

— Ceea ce ai făcut e imposibil. Un tăciune de viaţă nu ar fi trebuit să fie suficient pentru ce ai făcut, mi-a zis el în şoaptă, cercetându-mi trăsăturile de parcă ar fi căutat ceva. Nu doar că ai adus-o înapoi la viaţă. Ci… ai trecut-o prin Ascensiune.

Capitolul 44

Mă aflam pentru prima dată în biroul lui Nyktos şi, după cum bănuisem, avea doar strictul necesar, la fel ca odaia în care dormea.

Biroul era masiv, făcut dintr-un fel de lemn închis la culoare ce

strălucea într-o nuanţă de roşu în lumina veiozei, veioza îngustă fiind singurul obiect de pe birou. Un scaun se afla în spatele biroului, iar singurele piese de mobilier din încăpere erau o comodă, o măsuţă şi divanul pe care stăteam. Era de culoare gri-deschis, cu şezut gros. Aveam impresia că mă cufund în el. De parcă m-ar fi putut înghiţi cu totul în timp ce mă holbam la etajerele goale înşirate de-a lungul pereţilor.

Nyktos se dusese să vadă cum se simţea Bele, care fusese instalată într-o odaie de la primul etaj. Nu ştiam sigur cât timp trecuse, însă nu se auziseră alarme de pe Metereze care să ne avertizeze că urma un atac iminent. Asta nu însemna că vreunul dintre noi putea se relaxase. Saion nu reuşea să stea locului, mişcându-se dintr-o parte în alta a încăperii la fiecare două minute. Ector făcea acelaşi lucru, intrând şi ieşind din birou. Amândoi îmi tot aruncau priviri rapide – agitate. M-am uitat la Ector, care se afla acum în birou. S-a holbat la mine, apoi şi-a mutat repede privirea.

— Pot să vă întreb ceva? am spus eu, tresărind puţin de la durerea din gât.

Saion s-a întors cu faţa spre mine.

— Sigur.

— Vă e cumva frică de mine?

Ector şi-a ridicat deodată capul. Nu a spus nimic. Nici Saion nu a zis nimic o vreme, dar, în cele din urmă, uitându-se la pumnalul din piatră de umbre pe care Nyktos mi-l înapoiase şi pe care îl aşezasem pe braţul canapelei, la îndemână, a zis:

— Ce-ai făcut ar trebui să fie imposibil.

Am inspirat superficial, ridicându-mi picioarele la piept, afundându-mă şi mai tare în perne.

Nu doar că o readusesem la viaţă pe Bele.

O trecusem prin *Ascensiune.*

— De ce v-ar face asta să vă temeţi de mine? am întrebat eu.

— Nu ne temem, a răspuns Ector, sprijinindu-se de tocul uşii deschise. Suntem… agitaţi. Tulburaţi. Deranjaţi…

— Am înţeles, l-am întrerupt. Nu înţeleg însă de ce vă simţiţi cu toţii aşa. Nu aş fi putut să o trec prin Ascensiune. Un cârlionţ moale mi-a căzut pe faţă. Nici măcar nu înţeleg pe deplin ce înseamnă asta pentru un zeu.

Saion a făcut un pas în faţă şi s-a oprit.

— În mod normal? Dacă s-ar fi întâmplat cu sute de ani în urmă şi un zeu primitiv al vieţii ar fi trecut un zeu prin Ascensiune? Ar însemna – care e cuvântul potrivit? a întrebat el, aruncându-i o privire lui Ector. Înseamnă intrarea într-o nouă etapă a vieţii. O transformare.

— Ce fel de transformare? În ce se poate transforma un zeu? De cum am spus-o, mi-a stat inima în piept. Mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos. Zeii primitivi au fost cândva zei. E o zeiţă primitivă acum?

— Nu, a spus Ector, apoi s-a încruntat. Cel puţin, nu cred că este. Ochii i s-au schimbat. Înainte erau căprui. I-ai văzut. Acum, sunt argintii. Exact ca la un zeu primitiv. Şi unda aceea de energie care a ieşit din ea. Asta se întâmplă când un zeu este trecut prin Ascensiune. Dar nu e zeiţă primitivă.

— *Dar* nici nu mai e o zeiţă simplă, a spus Saion, încrucişându-şi braţele. A avut loc o schimbare când a respirat; când s-a întors. O explozie de energie pe care am simţit-o. Cu toţii am simţit-o. Sunt gata să pun rămăşag că e mai puternică acum. Nu eram acolo când a avut loc Ascensiunea zeilor primitivi, dar…

M-am uitat la Ector.

— Însă tu erai.

A încuviinţat încet din cap, şi maxilarul i s-a încordat în timp ce a traversat încăperea şi s-a rezemat de birou.

— Aşa s-a simţit. Energia aceea. Nu la fel de intensă ca atunci când un zeu primitiv intră în Arcadia şi se ridică un nou zeu primitiv. Nu cred că s-ar simţit în tărâmul muritorilor, dar a fost straşnică. Poate că nu e o zeiţă primitivă acum, dar a trecut prin Ascensiune, şi ăsta e un lucru mare. Un lucru mare şi neaşteptat.

Am simţit că nu-mi spuneau totul.

— E şi un lucru rău?

— Ar putea fi pentru zeul primitiv Hanan, mi-a răspuns Nyktos, intrând prin uşa dublă deschisă şi făcându-mă să tresar.

L-am privit brusc. Îşi schimbase cămaşa şi acum purta una albă largă, desfăcută la gât şi scoasă din pantaloni. Nu era înarmat, dar ce arme i-ar fi trebuit lui?

— Faptul că Bele a trecut prin Ascensiune înseamnă că i-ar putea contesta autoritatea asupra curţii de la Sirta, iar el trebuie să fi simţit asta.

Am simţit un gol în stomac şi am clătinat încet din cap. Hanan era zeul primitiv al vânătorii şi al justiţiei divine.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu e nimic de spus. Ai adus-o înapoi. Nyktos s-a apropiat de mine, oprindu-se la câţiva paşi depărtare. Filamentele de *eather* din ochii lui străluceau slab. Mulţumesc!

Am dat să spun ceva, dar n-am putut rosti nimic preţ de câteva clipe.

— E… încă bine?

— Doarme. Încep să cred că e ceva obişnuit după o astfel de faptă, pentru că şi Gemma a dormit după aceea. Şi-a plecat privirea spre mine. Nu te-ai spălat?

El poruncise să fiu adusă aici, aşa că acolo rămăsesem. A părut să-şi aducă aminte de asta, pentru că s-a crispat şi apoi s-a uitat la Ector.

— Poţi să-mi aduci un prosop curat şi un vas cu apă din bucătărie?

Ector a încuviinţat din cap, desprinzându-se de birou. Nyktos a rămas la locul lui.

— Aios a rămas cu Bele, dar mi-a spus ce v-a zis Gemma.

— Bun. Sinceră să fiu, uitasem deja tot ce ne spusese Gemma şi legăturile pe care le făcusem după aceea. Ţi-a spus despre Odetta?

— Da.

— Putem vorbi cu ea?

— A murit prea recent pentru asta, a spus el, şi m-a cuprins un sentiment de dezamăgire. Trăsăturile i s-au înmuiat. Moartea ei şi noul ei început sunt mult prea recente. Ar putea-o face să tânjească după viaţă, iar asta i-ar putea tulbura liniştea.

— Înţeleg. M-a cuprins o emoţie dulce-amăruie. Mi-ar fi plăcut să o văd, dar nu voiam să risc… Stai aşa. Am mijit ochii. O faci din nou, am spus eu.

— Îmi pare rău, a murmurat el, răsucindu-se când Ector s-a întors cu un prosop alb mic şi un castron. Mulţumesc! i-a zis Nyktos.

Zeul a încuviinţat din cap.

— O să-l aştept pe Nektas, a zis el şi s-a răsucit pe călcâie, dar apoi s-a oprit, întorcându-se din nou spre mine. M-a privit în ochi şi şi-a dus mâna la inimă, apoi s-a înclinat în faţa mea. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Bele! Pentru noi toţi, a zis el.

Am încremenit.

— Te surprinde recunoştinţa lui? a întrebat Nyktos, aşezând castronul pe masă, lângă paharul neatins de whisky pe care mi-l turnase cineva. Şi nu îţi citesc emoţiile, ci ai rămas cu gura căscată.

Mi-am închis gura şi l-am privit udând capătul prosopului şi apoi îngenunchind în faţa mea.

— Ce faci?

— Te spăl.

— Pot să o fac şi singură.

Am dat să mă întind după prosop, în timp ce Saion s-a dus lângă uşă.

— Ştiu, a zis el, îngenunchind în faţa mea. Dar vreau să o fac eu.

Mi-a tresăltat inima – inima mea neghioabă şi prostuţă. Dacă aş fi fost singură, m-aş fi lovit cu pumnul în piept. Probabil că dorinţa lui izvorâse din recunoştinţă. Nu din iertare. Nu din înţelegere. Mi-am coborât mâinile în poală.

— Deci…, am zis eu bâlbâindu-mă uşor, de ce îl aşteaptă Ector pe Nektas?

— Pentru că, în caz că Odetta chiar *ştia* ceva, le-am convocat pe parce – pe Arae.

Mi-a zvâcnit inima-n piept.

— Credeam că zeii primitivi nu le pot comanda parcelor.

— De aceea le-am convocat. S-ar putea să nu răspundă, iar, dacă nu o fac, nu le pot forţa.

Am expirat încet.

— Crezi… că Odetta ştia ceva? Că parcele au fost implicate?

— Se poate. Mi-a dat la o parte cu grijă coada împletită pe jumătate desfăcută. De obicei, parcele se mişcă fără să fie văzute, dar…

Mi-am ridicat privirea spre el. Maxilarul i se încleştase, şi *eather-ul* îi ardea mai strălucitor în ochi. S-a uitat prelung la gâtul meu, cu gura încordată.

— Va arde pe vecie în Abis. M-a privit scurt în ochi, apoi mi-a tamponat uşor rana. Se poate ca Odetta să fi ştiut că parcele fuseseră implicate. S-a concentrat din nou. După cum am observat recent, s-au petrecut şi lucruri mai stranii. Oricum, vom afla în câteva ore dacă parcele vor răspunde.

Am încercat cu disperare să-i ignor atingerea degetelor şi parfumul proaspăt de citrice.

— Cum crezi că va răspunde Kolis sau Hanan la această undă de putere?

Nyktos a părut să se gândească la asta.

— Sincer? Sigur Kolis ştia că Taric şi ceilalţi zei veniseră aici. Sunt sigur şi că şi-a dat deja seama că sunt morţi. Probabil că Ascensiunea lui Bele i-a făcut pe el şi pe ceilalţi zei primitivi… să se simtă tulburaţi.

— Nu-i place cuvântul ăsta, a comentat Saion.

I-am aruncat o privire rapidă.

Nyktos a trecut la o altă porţiune a prosopului şi l-a cufundat în apă.

— Cred că, acum, Kolis va aştepta o vreme, până îşi dă seama

cu ce are de-a face.

— Şi Hanan? Cum crezi că va reacţiona?

— Hanan e bătrân. Ştie adevărul despre Kolis şi tatăl meu.

Mi-a apăsat prosopul pe rană, iar eu am tresărit puţin din cauza junghiului trecător de durere usturătoare ce m-a străbătut. M-a privit rapid în ochi.

— Îmi pare rău!

— E în regulă, am şoptit, simţind cum mi se încălzesc obrajii. E o nimica toată.

Nyktos s-a uitat la mine preţ de o clipă îndelungată, apoi s-a apucat din nou să-mi cureţe sângele de pe gât.

— Hanan e mai rezervat de felul lui. Nu ştiu ce părere are despre Kolis, dar e puţin probabil să fie încântat de ce a simţit. Bele *va fi o* ameninţare pentru el. Ceilalţi zei primitivi îşi vor face griji să nu cumva să păţească şi ei ceva.

— S-ar întâmpla la fel cu orice zeu pe care l-aş readuce la viaţă?

— E o întrebare bună, a intervenit Saion. Mă gândesc că probabil nu. În sensul că un zeu ar trebui să fie pregătit pentru asta. Posibil deja sortit să treacă prin Ascensiune.

— De acord, a spus Nyktos. Totuşi, nu putem fi siguri, ţinând cont că nici măcar nu ştim cum de a fost posibil aşa ceva.

— Dar de ce nu ar fi fost posibil? m-am întrebat eu. Moartea e moarte. Viaţa e viaţă. Oare zeii şi muritorii nu se seamănă în privinţa asta?

A zâmbit pieziş, şi fiecare părticică a fiinţei mele s-a concentrat asupra acelui zâmbet slab, care s-a estompat mult prea repede.

— Nu. Un zeu este o fiinţă cu totul diferită, şi e necesară multă putere pentru a face asta. *Multă.* S-a ridicat, luând şi castronul. Taric şi ceilalţi zei ţi-au spus ceva?

În timp ce Nyktos a aşezat castronul şi prosopul pe birou, m-am gândit la ce ziseseră, la cei pe care îi uciseseră.

— Ce e? a întrebat Nyktos, întorcându-se spre mine.

— Aşa cum ai spus şi tu după ce ai aflat despre tăciune, cred că

pe mine mă căutau în Lasania. Sau unda de putere, am spus eu. Au zis că au să afle dacă pe mine mă protejează *biruitorii,* ce-or mai fi şi ei.

— *Biruitorii.* Nyktos i-a aruncat o privire lui Saion şi a clătinat din cap. A trecut mult timp de când nu am mai auzit de ei.

— La fel şi eu. Saion s-a încruntat şi m-a privit cu atenţie. Dar ar avea oarecum sens să aibă *biruitori,* în funcţie de ce a făcut, mai exact, tatăl tău.

— Sunt… în mare muritori, născuţi cu un singur scop, mi-a explicat Nyktos, aşezându-se lângă mine. Să păzească un aducător al unei mari schimbări sau al unui mare scop. Unii nu sunt conştienţi de datoria lor, dar slujesc oricum prin numeroase mecanisme ale destinului – cum ar fi să se afle la locul potrivit la momentul potrivit sau să-l prezinte cuiva pe cel asupra căruia au fost meniţi să vegheze. Alţii ştiu despre datoria lor şi fac parte din viaţa celui pe care îl protejează. Uneori, sunt numiţi gardieni. Ori de câte ori am auzit despre ei, nu ştiu să fi fost vreodată mai mult de unul singur care să protejeze o anumită persoană.

— Şi crezi că muritorii ucişi de acei zei au fost aceşti *biruitori?*

— Se poate. Un zeu obişnuit sau primitiv nu îi simte cu uşurinţă. Ar fi însemnaţi, la fel ca semizeii şi descendenţii zeilor, mi-a explicat Nyktos. Ar trebui să bănuieşti că ar putea fi aşa ceva, în primul rând, ca să-i simţi. Iar eu… nu am făcut-o.

Şi de ce ar fi făcut-o la vremea respectivă? Ştiuse doar că tatăl lui făcuse această învoială. Nu ştiuse *ce* făcuse tatăl lui.

— Ce înseamnă, mai exact, că sunt *în mare muritori?*

— Vrea să spună că nu sunt nici muritori, nici zei. Dar sunt eterni, la fel ca parcele, a zis Saion.

Am ridicat din sprâncene.

— Ei bine, aşa se explică totul.

Saion a rânjit.

— Se nasc pentru un anumit scop, aşa cum se naşte un muritor, însă sufletele lor au trăit multe vieţi.

— Se reîncarnează precum Sotoria? am întrebat.

— Da şi nu, a zis Nyktos şi s-a lăsat pe spate. Trăiesc ca muritori, îndeplinindu-şi scopul. Mor fie în timp ce fac asta, fie la multă vreme după ce şi-au îndeplinit scopul, dar, când mor, sufletele lor se întorc pe muntele Lotho, unde se află Arae, şi li se dă din nou o înfăţişare fizică. Rămân acolo până le vine din nou timpul.

— Când renasc, nu îşi amintesc nimic despre vieţile anterioare, ci doar simt o chemare de care unii îşi dau seama şi alţii nu. E o modalitate prin care parcele menţin echilibrul, a spus Saion. Dar, când se întorc pe muntele Lotho, le revin amintirile din toate vieţile.

— Din toate vieţile?

Zeul a încuviinţat din cap, iar eu am expirat prelung. Ar putea fi o mulţime de vieţi de care să-şi amintească – o mulţime de morţi şi de pierderi. Dar şi multă bucurie. Dacă fraţii Kazin erau *biruitori,* oare îşi cunoscuseră datoria? Dar Andreia sau cei ale căror nume nu le ştiam? Dar bebeluşul?

Dacă asta era şi Sir Holland?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ar fi putut fi un *biruitor?* Mă protejase antrenându-mă şi nu renunţase niciodată. Niciodată. Şi ştiuse despre poţiune. Era… logic. Şi, pentru că era logic, mi-a venit să plâng.

Mi-am lăsat capul să-mi cadă pe spate pe pernă. Erau multe lucruri de digerat. Aflasem multe într-o perioadă scurtă de timp.

— Dacă vrei să te îmbăiezi sau să te odihneşti, ai timp, a spus Nyktos.

M-am uitat spre el, simţind cum mi se strânge pieptul când privirile ni s-au întâlnit.

— Aş vrea să stau aici până când vom afla dacă parcele ne răspund. Nu vreau…

Nu voiam să mă întorc în odaia mea. Nu voiam să fiu singură. Aveam prea multe pe cap – prea multe în interiorul meu.

O tăcere s-a aşternut peste încăpere, şi am închis ochii. Nu mi-am amintit când am adormit, dar trebuie să fi adormit. Următorul

lucru pe care l-am conştientizat a fost o atingere uşoară pe obraz – o *împunsătură.* Am deschis ochii, clipind des, şi mi-am dat seama că stăteam cu capul pe coapsa lui Nyktos şi mă holbam în ochii stacojii ai unui băieţel de circa nouă sau zece ani, cu părul blond nisipiu nepieptănat.

Ochi stacojii cu pupile subţiri, verticale.

— Salut! a spus copilul.

— Bună! am şoptit eu.

Şi-a înclinat capul, iar pe chipu-i mic de spiriduş i se putea citi nedumerirea.

— Am crezut că ai murit.

Ce drăcie…?!

— Nu ai murit.

— Nu?

Cel puţin, nu credeam că murisem.

— Amândoi dormiţi, a spus băiatul, făcând semn din cap. Nu m-a auzit când am intrat. *Mereu* mă aude.

Nyktos s-a mişcat, aparent auzindu-l. Coapsa i s-a încordat sub obrazul meu.

M-am smucit într-o parte, mi-am aşezat mâinile pe perne şi mi-am întins picioarele. Copilul m-a privit cu o mină foarte serioasă pentru cineva atât de mic.

— Reaver! a zis Nyktos, cu vocea groasă de la somn. Ce faci?

Aproape că m-am înecat cu aer în timp ce m-am holbat la băiatul cu părul deschis la culoare, încercând să corelez înfăţişarea lui de dragonin cu cea de copil. Mi s-a părut oarecum mai ciudat decât atunci când o văzusem pe Jadis în înfăţişarea ei de fetiţă.

— Vă priveam cum dormiţi, a răspuns Reaver.

Buzele mi s-au strâns.

— Sunt convins că nu e singurul lucru pe care îl făceai, a replicat Nyktos, aplecându-se în faţă.

Cu coada ochiului, i-am văzut părul alunecându-i peste obraz.

— Cu siguranţă ai un motiv ca să fii aici.

— Am. Stătea drept, îmbrăcat cu o tunică fără mâneci şi pantaloni largi, de aceeaşi culoare gri ca tunicile pe care le purta adesea Nektas. Nektas m-a trimis să vă chem. E în sala tronului.

— Bine. Vom fi acolo într-un minut.

Reaver a încuviinţat scurt din cap şi apoi s-a uitat la mine.

— Pa!

— Pa!

I-am făcut stânjenită cu mâna, un gest pe care nici măcar nu cred că l-a văzut în timp ce-a ieşit din încăpere purtat de picioarele-i scurte şi rapide.

— E…

— Intens?

Am râs sugrumat.

— Da. M-am mişcat spre marginea divanului. Îmi pare rău, am mormăit eu, gândindu-mă că probabil nu-i plăcuse faptul că îl folosisem pe post de pernă. Că am dormit pe tine.

— E în regulă, a spus Nyktos după o clipă, iar eu m-am uitat la el. Privea fix în faţă, cu o expresie de necitit. Nu am vrut să dorm, dar aveai nevoie de odihnă. Amândoi aveam. S-a ridicat apoi plecându-şi privirea spre mine. Dacă Nektas l-a trimis… înseamnă că parcele au răspuns.

Mi s-a poticnit inima în piept, şi m-am ridicat atât de repede, încât am ameţit. M-am dat în spate, lovindu-mă de divan.

Nyktos şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Te simţi bine?

— Da.

M-a privit în ochi.

— Te doare capul?

— N-nu…, am zis eu, uşor bâlbâit. Cred că m-am ridicat prea repede.

Nyktos s-a uitat la mine.

— Cred că e de la sânge. Un muşchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului. Ţi s-a luat prea mult. Corpul tău nu a apucat să îl

reînnoiască.

— Sunt bine, am insistat şi am dat să mă îndepărtez, însă m-am oprit când am văzut încordarea de pe chipul lui. Nu te simţi prost pentru că te-ai hrănit din mine.

A rămas tăcut.

— Aveai nevoie de sânge. Mă bucur că am putut face asta pentru tine, i-am spus eu. Dacă sunt puţin ameţită din cauză că am pierdut sânge, e vina lui Taric. Nu a ta.

Nu a zis nimic nici de data asta.

Începeam să mă simt cam nesăbuită. Poate că interpretasem greşit.

— Oricum, am vrut doar să fie clar. Ar trebui să mergem…

Singurul avertisment de care am avut parte a fost parfumul de citrice şi aer proaspăt. Nici măcar nu l-am văzut apropiindu-se de mine, însă i-am simţit palma pe obraz şi gura pe a mea în aceeaşi clipită.

Nyktos m-a sărutat.

Senzaţia stârnită de buzele lui – de buzele lui *calde* – a fost un şoc ameţitor, şi m-au trecut fiori mici şi fierbinţi când l-am simţit muşcându-mă uşor de buza de jos cu colţii. Mi-am deschis gura pentru el, răspunzându-i la sărut cu aceeaşi înverşunare. M-a sărutat apăsat, poruncitor. Revendicând. Simţurile mi-au luat-o razna. Am ameţit din nou, însă, de data asta, doar din pricina lui. Sărutul lui m-a zguduit, şi nu voiam să se oprească. Am dat să mă întind spre el…

Nyktos şi-a ridicat gura de pe a mea şi a făcut un pas în spate, zăbovind cu mâna pe obrazul meu, apoi retrăgându-şi-o. Părea la fel de zdruncinat ca mine, cu trăsăturile încordate, cu ochii o furtună de *eather,* răsuflând adânc şi rapid.

— Asta…, a zis Nyktos înghiţind în sec şi închizând scurt ochii. Când i-a redeschis, *eather-ul* se potolise. Asta nu schimbă nimic.

Cuvintele lui Nyktos mi-au zăbovit în memorie, la fel şi sărutul lui, când am ieşit din birou şi ne-am îndreptat spre sala tronului.

Mi se zvârcolea inima-n piept, de parcă cineva şi-ar fi vârât mâna în mine şi ar fi început să mi-o strângă. Însă am mai simţit ceva în străfundul fiinţei: ceva mic şi slab ce mi se părea că aducea a speranţă. Nu ştiam ce să cred despre nicicare dintre emoţiile acelea, însă, pe măsură ce ne-am apropiat de încăpere, le-am dat la o parte, pentru a mă ocupa de ele mai târziu.

Rhahar şi Ector stăteau în arcada ce ducea spre sală. Nu erau singuri. Un bărbat necunoscut stătea alături de ei. Părul blond nisipiu îi acoperea umerii laţi acoperiţi de o tunică gri-deschis cu centură. Faţa îi era bătută de vreme şi încălzită de soare. Lângă el se afla o zeiţă. Am ştiut numaidecât ce era, din pricina trăsăturilor eterice şi a strălucirii slabe luminoase de sub pielea-i de un maroniu-deschis. Avea părul de culoarea mierii, cu câteva nuanţe mai deschis decât rochia pe care o purta, iar ochii îi erau de cel mai strălucitor albastru pe care îl văzusem vreodată. Când ne-am apropiat, bărbatul şi-a dus mâna în dreptul inimii şi s-a înclinat. La fel şi zeiţa.

— Penellaphe? a întrebat Nyktos surprins.

— Bună, Nyktos! S-a îndreptat de spate şi a înaintat. A privit scurt spre mine. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Prea multă, a confirmat el. Sper că e totul bine…

— Cu mine, da.

Penellaphe a zâmbit scurt, însă zâmbetul i-a dispărut când s-a uitat din nou spre mine. Nyktos i-a urmărit privirea.

— Ea e…

— Ştiu cine e, l-a întrerupt Penellaphe, iar eu am ridicat din sprâncene. Ea e motivul pentru care sunt aici.

— Eu?

A încuviinţat din cap, privindu-l din nou pe Nyktos.

— Le-ai chemat pe Arae.

— Aşa este, dar…

— Dar eu nu sunt una de-a lor. Veţi înţelege de ce am venit, a spus ea, dându-se în spate. Şi-a împreunat mâinile. Una dintre parce vă aşteaptă înăuntru. Pe amândoi.

Nyktos m-a privit curios. Am încuviinţat din cap, şi Penellaphe s-a întors spre bărbat.

— Ne aştepţi aici? a întrebat ea.

— Desigur, a răspuns el.

Penellaphe şi-a înclinat capul.

— Mulţumesc!

M-am uitat scurt la el când am trecut pe lângă. Nu mi-am dat seama dacă era semizeu sau muritor, însă nu am văzut nici o aură în ochii lui. Rhahar şi Ector s-au dat la o parte, iar Penellaphe a trecut pe lângă ei. Am grăbit pasul chiar pe când Nyktos a aruncat o privire peste umăr, încetinind. L-am ajuns din urmă, intrând în încăperea care acum era luminată de lumânări.

Nektas s-a apropiat de noi, cu părul lung legat la spate şi cu Reaver lângă el.

— Mulţumesc, a zis Nyktos, oprindu-se ca să-l strângă pe dragonin de umăr.

— Vă vom aştepta pe coridor, a răspuns Nektas, încuviinţând din cap în direcţia mea şi punându-şi mâna pe ceafa lui Reaver, îndemnându-l pe băiat să înainteze. Pe amândoi.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu ştiam de ce. Poate pentru că Nektas îmi recunoscuse prezenţa. Am înghiţit în sec, privind spre tronuri şi spre estradă. Poate că aveam nevoie doar să dorm mai mult sau…

Am încremenit. Picioarele au refuzat să mi se mişte. Capul mi s-a golit, pentru că ceea ce vedeam – *cel* pe care îl vedeam stând în faţa estradei, în lumina blândă a lumânăriilor şi a stelelor – m-a făcut să mă opresc brusc. Nu avea sens. Câtuşi de puţin. Cu siguranţă ochii îmi jucau feste.

Pentru că nu avea cum să fie Sir Holland.

Capitolul 45

— Nu înţeleg, am şoptit eu, mişcându-mă din nou şi apoi

oprindu-mă la câţiva paşi de Sir Holland.

— Îl cunoşti? m-a întrebat Nyktos, care se apropiase de mine, în timp ce se holba la bărbatul din faţa noastră.

— Da, a confirmat Sir Holland, cercetându-mă cu ochii-i negri. O ştiu aproape de-o viaţă.

— El m-a antrenat, am şoptit. Am vrut să-l ating, ca să văd dacă era aievea, să-l îmbrăţişez, însă nu mă puteam mişca. E Sir Holland. Nu înţeleg cum e posibil una ca asta.

— Poţi să-mi spui doar Holland, mi-a zis el. Aşa mă cheamă.

— Dar tu eşti… De ce eşti aici? Eram nespus de confuză, în timp ce Penellaphe s-a strecurat pe lângă el, intrând în încăperea înaltă. Eşti cumva un *biruitor?*

— Nu. Această onoare nu îmi aparţine, a spus el.

— E aici pentru că e un spirit al sorţii, a spus Nyktos cu răceală. Este un Arae. Unul care, aparent, s-a dat drept muritor. L-a privit cu atenţie pe Holland. Acum, înţeleg cum de ai ştiut despre o anumită poţiune.

— Nu e spirit.

Pentru a confirma acest lucru, mai mult mie însămi, am întins mâna şi l-am apăsat cu degetul pe pielea maronie a braţului.

— Spiritele sorţii – Arae – sunt ca zeii, a zis Nyktos şi mi-a tras mâna de pe Holland. Nu sunt ca spiritele de lângă lacul tău.

Holland a urmărit cu privirea mâna lui Nyktos, zâmbind pieziş.

Uluită, n-am putut face altceva decât să mă holbez. Partea aceea pragmatică a minţii mele s-a pus în mişcare. Dintre toţi, Holland crezuse mereu… crezuse mereu în mine. Încrederea lui de neclintit avea acum sens. Era în continuare un şoc, însă, după ce aflasem adevărul despre Kolis, am ştiut că puteam procesa asta. Că puteam *înţelege.* Mă ajuta şi să ştiu că era bine. Tavius nu-i făcuse nimic îngrozitor. M-au năpădit o mulţime de întrebări. Voiam să-l întreb dacă ştiuse dintotdeauna că nu aveam să-mi pot îndeplini vreodată datoria, însă mi-am dat seama că nu era momentul potrivit pentru asta.

— Deci nu ai fost trimis în insulele Vodina?

— Ba da, însă nu m-am dus, a răspuns el. Ştiam că timpul meu pe tărâmul muritorilor ajunsese la sfârşit. Am venit aici, să aştept.

— Pentru că ştiai că… vom veni să vorbim cu tine?

A încuviinţat din cap.

Era… ei bine, *tulburător.* Cât de multe ştia Holland? Probabil mai multe decât îmi doream să ştie. Am înghiţit în sec.

Mi-a trecut prin minte un gând.

— De aceea nu păreai să îmbătrâneşti.

— Nu de la alcool, a replicat el.

— Nu zău, am murmurat eu.

Penellaphe a râs şi s-a oprit în dreptul lui Holland, rochia aşezându-i-se în jurul picioarelor într-o grămăjoară de mătase.

— Aşa a spus?

Am încuviinţat din cap, uitându-mă la bărbatul pe care îl considerasem mereu prieten. Un bărbat în care avusesem încredere. O persoană care nu era muritoare. Încă nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt trădată sau nu.

— Sunt… Au fost multe lucruri pe care nu le-am înţeles, dar asta chiar că nu pricep.

— Cred că s-ar putea să ştiu eu, a spus Nyktos, atrăgându-mi privirea spre el. Îl privea pe Holland de parcă mai avea foarte puţin şi-l azvârlea prin tavanul deschis. Doica a spus adevărul. Arae au fost de faţă la naşterea ei, iar tu, fiind unul dintre Arae, ai aflat cumva despre învoială şi i-ai luat locul celui care trebuia să o antreneze. S-a oprit, apoi a continuat: Ca să mă ucidă.

— Ca să ucidă, l-a corectat Holland.

— Nu ţi-a trecut prin minte să o informezi că era un demers inutil? a întrebat Nyktos, şi m-am bucurat că a adus asta în discuţie.

— Nu am putut să o fac. Puteam doar să o antrenez.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta, a răspuns Nyktos, şi mi-am dat seama că nu avea să se întâmple. Dar eşti Arae. Nu ţi-e îngăduit să intervii în soartă.

— Nu a făcut-o. Zeiţa a zâmbit, iar Nyktos i-a aruncat o privire sceptică. Nu tocmai, s-a corectat ea.

— Nu am intervenit niciodată direct, a spus Sir Holland, şi chiar că trebuia să nu mă mai gândesc la el ca la un cavaler, când, de fapt, era un *zeu.* De aceea nu ţi-am putut spune cine eram sau că Stricăciunea nu avea nici o legătură cu învoiala. Dacă aş fi făcut-o, atunci s-ar fi considerat că intervenisem. Am cam întins coarda când ţi-am dat ceaiul.

— Ai cam întins coarda doar fiind în preajma ei. Aşa că mi se pare că e mai degrabă chestiune de semantică, a zis Nyktos şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Embris ştie despre asta? Ştie că eşti implicat?

Mi-a tresăltat inima-n piept. Iată motivul pentru care Nyktos nu păruse tocmai încântat de această dezvăluire. Dacă Embris ştia, atunci zeul primitiv i-ar fi putut spune lui Kolis despre mine.

— Dacă aş fi intervenit cu adevărat, ar fi aflat. Însă, în momentul de faţă, nu ştie despre învoială şi nici cine este sursa puterii.

— Stai puţin! Cum se poate una ca asta? am întrebat eu, dându-mi seama de un lucru. Dacă Arae răspund în faţa curţii lui, cum se poate să nu ştie despre înţelegere – despre tot?

— Pentru că Arae nu răspund în faţa lui Embris. Doar locuiesc acolo, a explicat Nyktos, mişcându-se astfel încât să mă atingă pe braţ cu şoldurile. Parcele nu răspund în faţa nici unui zeu primitiv.

— Doar dacă nu sărim calul, a continuat Holland. Intervenind în mod *direct.*

Trebuia să fiu de acord cu Nyktos: chiar era o chestiune de semantică, însă aveam întrebări mai presante.

— De ce te-ai implicat, în primul rând? Ai fost cu mine atât de mult timp. Anii…

Oare nu avea şi el familie? Prieteni? Persoane de care să-i fie dor? Sau tot oscilase între un loc şi altul?

— Chiar a fost mult timp, a admis Penellaphe. Au fost ani foarte

lungi.

— Am făcut-o deoarece ştiam că trebuia să o fac. Nu a fost uşor să fiu plecat atât de mult timp şi atât de des, însă era ceva mai presus de mine. Mai presus de noi toţi. Holland s-a rezemat de un pilon şi şi-a ridicat privirea spre Nyktos. Am făcut-o pentru că l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am cunoscut când era adevăratul zeu primitiv al vieţii. L-am considerat prieten.

Mi-am ridicat privirea spre Nyktos, dar avea o mină indescifrabilă.

— Ştiai ce avea să se întâmple cu el? l-a întrebat.

Holland a clătinat din cap.

— Nu. Arae nu pot vedea soarta unui zeu primitiv înălţat. A adăugat cu mâhnire în voce: Dacă aş fi putut, nu ştiu dacă m-aş mai fi aflat astăzi aici. Nu… Nu cred că aş fi putut să stau deoparte şi să nu fac nimic.

M-am încruntat.

— Ai fi intervenit? Care e pedeapsa pentru asta?

— Moartea, a răspuns Nyktos. Definitivă.

M-am cutremurat şi mi-am întors privirea spre el. M-a cuprins o senzaţie de frică.

— E în regulă că te afli aici? L-am simţit pe Nyktos atingându-mi uşor degetele. M-a surprins, însă murmurul blând stârnit de contact era liniştitor. Ar trebui să pleci? am continuat.

— Arae nu mai pot face nimic pentru a interveni în soarta ta, ne-a spus Penellaphe. Acum, nu mai pot.

Cuvintele ei… mi s-au părut un soi de prevestire, şi m-a străbătut un fior rece.

— Atunci, ştiţi de ce v-am chemat. Ne puteţi spune de ce a făcut tatăl meu asta? a întrebat Nyktos. De ce a pus atâta putere într-o spiţă muritoare? Ce spera să realizeze făcând asta?

— O întrebare mai bună este *ce* anume a făcut tatăl tău, mai exact, a ripostat Holland. După cum ştii, tatăl tău era adevăratul zeu primitiv al vieţii. Kolis nu a putut lua *totul.* Ar fi imposibil aşa ceva.

Tăciuni de viaţă au mai rămas în Eythos, aşa cum în Kolis au rămas tăciuni de moarte. Iar când tu ai fost conceput, o parte din acel tăciune ţi s-a transmis ţie. Doar o licărire din puterea lui. Nu la fel de puternică precum tăciunele care a rămas în tatăl tău, dar suficientă.

Nyktos a clătinat din cap.

— Ba nu, a spus el. Nu am avut niciodată această abilitate. Mereu am fost…

— N-ai fi ştiut că porţi în tine acel tăciune înainte să treci prin Sacrificiu. Însă tatăl tău l-a luat din tine înainte să afle Kolis că îl purtai, a explicat Holland. Eythos a ştiut că fratele lui te-ar fi considerat o ameninţare şi mai mare. Pe care Kolis ar fi distrus-o.

Ochii lui Nyktos au început să se tulbure încet.

— Tatăl meu… Şi-a dres glasul, însă vocea îi era în continuare răguşită. Mi l-a luat ca să fiu în siguranţă?

Mi s-a strâns inima în piept când Holland a încuviinţat din cap.

— A luat acel tăciune, împreună cu ce a mai rămas în el, şi l-a aşezat în spiţa Mierel. M-a privit cu ochii-i închişi la culoare. Asta se află în tine. Ce a mai rămas din puterea lui Eythos şi ce i s-a transmis lui Nyktos.

Am dat să spun ceva, însă nu-mi găseam cuvintele. Nyktos m-a privit la fel de şocat.

— Am… o parte din *el* în mine? Şi din tatăl lui?

— Ai *esenţa* puterii lui, a spus Penellaphe, iar eu mi-am întors deodată capul spre ea.

— Tot sună foarte straniu… şi neplăcut, am spus.

Penellaphe şi-a întors privirea de la mine, şi buzele i-au zvâcnit, apoi m-a privit în ochi.

— Nu înseamnă că în tine se află o parte din Nyktos sau din tatăl lui ori că asta te-ar face cumva un soi de descendent al lor, a confirmat ea – şi slavă zeilor pentru asta, pentru că mai aveam puţin şi vomitam. Ai doar esenţa puterilor lor. Este ca atunci când… Cum să-ţi explic? S-a încruntat şi s-a uitat la Holland. E ca atunci când un zeu trece un semizeu prin Ascensiune. Semizeul împarte acelaşi

sânge cu zeul, însă nu e înrudit cu el sau cu orice alt membru din spiţa acelui zeu. Singurul lucru care s-ar putea întâmpla este ca esenţa… să-şi recunoască sursa.

— Ce… Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

— Ar fi şi mai greu de explicat, dar îmi închipui că e ca atunci când două suflete sunt menite să fie unul şi se găsesc reciproc. S-a uitat din nou la Holland, iar inima mi-a tresăltat din nou. Se poate să vă fi simţit mai confortabil unul în prezenţa celuilalt decât alături de alţii.

Am tras aer în piept, superficial, şi m-am rezemat de estradă. Nu puteam nega că mă simţisem mult mai în largul meu în preajma lui Nyktos decât alături de oricine altcineva. Că nu îmi era niciodată cu adevărat frică de el.

— Am… simţit o… căldură în mine când te-am văzut prima dată. De parcă aşa ar fi trebuit să fie. M-am întors spre Nyktos. Nu în noaptea aceea în Templul Umbrelor, ci în Luxe. Nu am spus niciodată nimic, pentru că nici măcar eu nu eram sigură de ceea ce simţeam, şi mi s-a părut prostesc. Însă, în noaptea aceea din Luxe, mi-a fost greu să plec de lângă tine. Mi s-a părut că nu e bine. Nu am înţeles senzaţia. M-am întors spre Holland şi Penellaphe. Poate fi asta explicaţia?

— Şi eu care am crezut că era din pricina felului meu fermecător de a fi, a mormăit Nyktos.

I-am aruncat o privire amuzată.

— Şi eu am simţit ceva asemănător, a recunoscut el. O căldură. Că aşa trebuia să fie. Nu… ştiam ce înseamnă.

Am făcut ochii mari.

— Da?

A încuviinţat din cap.

— Aşa cum am spus, e ca şi cum două suflete formate unul pentru celălalt s-ar reuni, a zis Penellaphe.

Două suflete care se reunesc. Oare de aceea era Nyktos atât de interesat de mine, în pofida intenţiilor sale de a nu respecta

înţelegerea? De aceea reuşea să-şi găsească liniştea în prezenţa mea? Oare aşa se explica de ce fusesem atrasă de el chiar şi atunci când credeam că trebuia să îl ucid? În cazul meu, poate că da, la început. Dar acum? Nu credeam că da. Mă atrăgea el – *cine* era el. Forţa şi inteligenţa lui. Bunăvoinţa lui, în pofida a tot ce văzuse şi cu siguranţă suferise. Loialitatea lui faţă de poporul său – faţă de cei la care ţinea. Faptul că încă era afectat când lua o viaţă. Felul în care mă făcea să mă simt: ca şi cum, preţ de câteva clipe scurte, nu eram un monstru. Ci eram cineva. Eu. Nu ceea ce fusesem modelată să fiu.

Însă pentru Nyktos? Chiar nu conta. Ştia ce plănuisem. Era irelevant ce anume îl făcuse să fie interesat de mine.

— Şi nu ştiţi de ce a făcut tatăl meu asta? Ce credea că ar putea obţine?

— Am avut o… viziune profetică înainte ca tatăl tău să încheie această învoială cu un rege muritor, a spus Penellaphe, şi m-a străbătut un val de surprindere. Nu se mai întâmplase până atunci, aşa că nu am înţeles ce am văzut. Nu am înţeles cuvintele din mintea mea, însă ştiam că aveau un scop. Că erau importante. Mai ales când i-am spus lui Embris, şi el m-a dus la Dalos. A înghiţit în sec. Kolis mi-a pus multe întrebări.

M-am încordat, având senzaţia că întrebările pe care i le pusese fuseseră mai degrabă un interogatoriu – unul dureros.

— Era ca şi cum Kolis credea că m-ar fi putut forţa să înţeleg. Să îmi clarific viziunea. A clătinat din cap. De parcă i-aş fi ascuns informaţii. Însă nu am reuşit să pricep ce văzusem sau auzisem.

— Nu aşa funcţionează viziunile şi profeţiile. Sunt rare, iar receptorii lor sunt doar mesageri. Nu cărturari.

Holland s-a întins spre ea şi a luat-o de mână. A strâns-o uşor, şi m-am întrebat fără să vreau dacă era ceva între ei. Nu am ştiut niciodată să fi fost cu cineva, însă era limpede că erau multe lucruri pe care nu le ştiusem.

— Kolis a renunţat în cele din urmă. Privirea încărcată de

umbre i s-a mai luminat, şi a zâmbit. După aceea, m-am dus pe muntele Lotho. M-am gândit că, dacă ar fi putut pricepe cineva viziunea, atunci acelea ar fi fost Arae.

— La început, nu am fost de mare ajutor. *Urâm* profeţiile, a zis Holland râzând sec. Abia când Eythos a venit să întrebe ce se putea face în privinţa fratelui său, dacă se putea face ceva, mi-am amintit de profeţie şi de cât de interesat fusese Kolis de ea. I-am spus despre ea, iar Eythos a părut să înţeleagă ceva din ea.

— Ce spunea? Profeţia? a întrebat Nyktos. Poţi să ne spui?

— Am văzut doar imagini separate. Oameni domnind în tărâmul muritorilor şi care nu păreau a fi muritori – locuri care cred că încă nu există.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi oraşe pustiite pe vecie. Regate distruse şi reconstruite. Războaie mari şi… îngrozitoare – războaie între regi… şi între regine. S-a încruntat. O pădure formată din copaci de culoarea sângelui.

Nyktos s-a încruntat.

— Pădurea Roşiatică?

A încuviinţat din cap.

— Dar în tărâmul muritorilor şi plină de moarte. Cufundată în păcatele şi secretele a sute şi sute de ani.

— Ei bine, am spus, expirând încet, nimic din toate astea nu sună prea bine.

— Însă am văzut-o şi pe ea. I-am văzut *pe ei.* O Aleasă şi un descendent al Celui Dintâi. Penellaphe m-a privit în ochi, şi am văzut că *eather-ul* din privirea ei strălucea cu putere. O Regină din Carne şi Foc. Iar el, un Rege din Sânge şi Cenuşă, care a domnit cot la cot cu omul. Şi… mi s-au părut că erau *ce trebuia să fie.* Mi s-au părut a fi o speranţă.

Chiar nu aveam idee cine erau sau ce însemna asta, însă trebuia să o cred pe cuvânt.

— Ai mai văzut ceva?

— Nici un lucru pe care să-l fi înţeles îndeajuns de mult cât să-l spun mai departe, însă îmi amintesc şi acum cuvintele. Nu le voi uita niciodată.

Şi-a plecat privirea, iar Holland a strâns-o uşor de mână, din nou, după care i-a dat drumul. Şi-a dres glasul.

— „Din disperarea coroanelor aurite şi născută cu trup de muritor, o măreaţă putere primitivă se va ridica: moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o flacără luminoasă, pentru a deveni un foc întrupat. Când stelele vor cădea din noapte, când munţii măreţi se vor prăbuşi în mări, iar oasele străvechi vor ridica săbiile alături de zei, cel mincinos va fi dezbrăcat de glorie până când doi copii născuţi din aceleaşi fărădelegi, născuţi din aceeaşi putere măreaţă şi primitivă în tărâmul muritorilor… O fiică dintâi, cu sânge înflăcărat, sortită Regelui făgăduit odinioară. Şi o a doua fiică, cu sângele plin de cenuşă şi de gheaţă, cealaltă jumătate a viitorului Rege. Împreună, vor ţese din nou tărâmurile, aducând sfârşitul”. A făcut o pauză, privind în sus cu ochi strălucitori ca safirele şlefuite. „Şi aşa va începe, cu sângele celui din urmă Ales vărsat, marele uneltitor născut din carnea şi focul zeilor primitivi se va trezi ca Vestitorul şi Aducătorul de Moarte şi de Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriţi-vă, căci sfârşitul va veni dinspre vest, pentru a distruge estul şi pentru a nimici tot ce se află între ele”. A expirat tremurat. Atât.

Am dat să spun ceva, dar m-am oprit şi am ridicat privirea spre Nyktos. Îşi ţuguiase buzele, gânditor, şi, judecând după sprânceana-i ridicată, sigur se gândea „Ce drăcie?!”

— Sună… Nyktos a clipit lent. A sunat intens.

Penellaphe a râs uşor.

— Chiar aşa, nu?

Nyktos a încuviinţat încet din cap.

— Cred că putem să presupunem că ultima parte se referă la unchiul meu. El este marele uneltitor – Aducătorul de Moarte. El şi tatăl meu s-au născut în vest. Nyktos şi-a plecat privirea spre mine.

S-au născut în tărâmul muritorilor. Cam pe unde se află astăzi Carsodonia.

— Iar ultima parte a profeţiei înseamnă că va distruge toate ţinuturile, de la apus până la răsărit, inclusiv tărâmul muritorilor?

Mi-am şters mâinile de coapse.

— Depinde de cum definim *Ales,* a spus Holland. Ar putea fi vorba despre cei aleşi să le slujească zeilor sau… despre cei ca tine, aleşi pentru un alt scop.

— Iar „născut din carnea şi focul zeilor primitivi" ar putea însemna un fel de renaştere, a spus Nyktos. Nu o naştere propriu-zisă.

— Bun. Înţeleg asta, dar cum ar putea face referire la Kolis? am întrebat eu. Cum poate fi trezit când este deja…

M-am oprit.

— Dacă nu cumva se va duce la culcare, a murmurat Nyktos, uitându-se spre Holland şi zeiţă. Iar asta nu se va întâmpla niciodată.

Holland şi-a înclinat capul.

— Profeţiile… sunt doar o posibilitate. Sunt nenumărate lucruri care le pot schimba, şi, din câte înţeleg, nu trebuie luat *ad litteram* chiar fiecare cuvânt. Problema este că adesea nu ştim care cuvinte ar trebui totuşi luate la propriu.

Am pufnit când l-am auzit.

— Prima parte? Disperarea coroanelor aurite? S-ar putea, oare, referi la Roderick Mierel? Era disperat, chiar dacă nu era încă rege în momentul în care s-a făcut înţelegerea.

— Cred că da, a confirmat Holland. Eythos a încheiat înţelegerea cu Roderick la scurt timp după ce a aflat despre profeţie. Însă, repet, sunt nenumărate lucruri care pot schimba o profeţie. Iar asta poate schimba sensul şi intenţia din spatele fiecărui cuvânt.

— Grozav, a mormăit Nyktos, iar eu aproape că am izbucnit în râs.

Holland a zâmbit înţelegător.

— Nu există niciodată un singur fir ce trasează cursul pe care îl

poate urma o viaţă sau felul în care va afecta tărâmurile.

Holland şi-a desfăcut palma, răsfirându-şi larg degetele. Am tras aer în piept când au apărut numeroase iţe, cât firul de aţă de groase şi sclipind albăstrui.

— Pentru cele mai multe vieţi, sunt câteva zeci. Unele au chiar sute de posibile sfârşituri. Tu. Şi-a ridicat privirea spre mine, şi am înghiţit în sec. Ai avut multe fire. Multe căi diferite. Dar toate s-au sfârşit la fel.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Cum?

— Uneori, e mai bine să nu ştii, a răspuns el.

Penellaphe s-a apropiat.

— Însă, uneori, cunoaşterea înseamnă putere.

Am încuviinţat din cap.

— Vreau să ştiu.

Holland a zâmbit scurt, afectuos, apoi a spus:

— Căile tale s-au sfârşit mereu cu moartea ta înainte de a împlini măcar 21 de ani.

Am înţepenit. Înainte de vârsta de 21… Asta avea… Pe toţi zeii, avea să fie curând.

Nyktos a făcut un pas înainte, acoperindu-mă parţial.

— Asta nu se va întâmpla.

— Oi fi tu zeu primitiv, a zis Holland, îndreptându-şi atenţia asupra lui, însă nu eşti un spirit al sorţii.

— Soarta se poate duce dracului, a mârâit Nyktos.

Pielea i se subţiase, lăsând să se întrevadă vârtejul de umbre de dedesubt.

— De-ar fi aşa… Holland a zâmbit uşor, vădit nederanjat de furtuna ce se isca în Nyktos. Moartea te găseşte întotdeauna, într-un fel sau altul. Se concentrase din nou asupra mea. De mâna unui zeu sau a unui muritor dezinformat. A lui Kolis însuşi şi chiar a Morţii.

Am încremenit şi mi-a tresărit inima-n piept.

— *Poftim?* a mârâit Nyktos.

— Sunt numeroase iţe diferite, a spus Penellaphe încet, ridicându-şi privirea spre Nyktos. O mare tristeţe îi acoperise trăsăturile. Multe moduri diferite în care moartea ei ar putea surveni de mâna ta. Mai puţin acesta. A ridicat un deget, aproape atingând unul dintre firele scânteietoare – un fir care părea să se fi rupt într-un alt fir mai scurt. Acesta nu a fost cu intenţie.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nyktos.

— Are sângele tău în ea, nu-i aşa? a întrebat ea.

Nyktos a încremenit atât de tare, încât nu eram sigură că mai respira. Am privit când la unul, când la celălalt.

— Ba nu am sângele lui. Nu a…

Am icnit. În noaptea în care Nyktos se hrănise din mine. Îl muşcasem de degetul mare şi îi supsesem sângele. Gustasem din el. Mi-am dat seama care a fost clipa în care Nyktos şi-a amintit. M-am întors spre Holland.

— A fost doar o picătură. Nici măcar atât.

— Dar a fost suficient, a spus Holland. Tăciunele de viaţă din tine e suficient de puternic încât să te facă să resimţi simptomele Sacrificiului, însă nu a fost suficient de puternic pentru a te transforma. Simptomele s-ar fi atenuat, dar nu şi acum. Nu când ai în tine sângele unui zeu primitiv puternic. Vei începe Sacrificiul.

— Ba nu. Nyktos a clătinat din cap, filamente de *eather* răsucindu-i-se în ochi. Nu o poate face! Nu e un semizeu. E muritoare…

— În mare parte, a şoptit Penellaphe. Trupul ei este muritor. La fel şi mintea ei. S-a uitat la mine, cu ochii strălucitori. Însă ceea ce a fost întotdeauna în tine este primitiv. Nu are importanţă că ambii tăi părinţi au fost muritori. Te-ai născut având în tine un tăciune nu doar de la unul, ci de la doi zei primitivi. Asta va încerca să iasă la suprafaţă.

— Asta nu se poate întâmpla. Nyktos şi-a trecut o mână prin păr, dându-şi la o parte şuviţele de pe faţă. Trebuie să existe o modalitate de a opri asta.

— Nu există. Mi-am apucat genunchii cu mâinile şi m-am uitat când la Holland, când la zeiţă. Sau există? Vreo poţiune specială ori vreo înţelegere de încheiat?

Holland a clătinat din cap.

— Nu. Sunt unele lucruri pe care nici măcar zeii primitivi nu le pot acorda. Acesta e unul dintre ele.

— Nu va…

Nyktos s-a oprit şi s-a întors spre mine. Nu îl văzusem niciodată atât de palid, atât de *îngrozit.*

— Nu e vina ta. M-am ridicat, surprinsă că picioarele nu îmi tremurau. Eu am făcut-o. Nu tu. Şi oricum nu aveai de unde să ştii că se va întâmpla aşa ceva.

— Atât de nesăbuită. De impulsivă, a murmurat Holland.

Am râs, aproape înecându-mă.

— Da, ei bine, ai ştiut mereu că ăsta era cel mai mare defect al meu.

— Sau cea mai mare putere, a contracarat Holland. Faptele tale le-ar fi putut oferi lucrurilor în care a crezut Eythos când a auzit profeţia posibilitatea de a deveni aievea.

Atât eu, cât şi Nyktos ne-am uitat la el.

— Poftim?

— Priveşte mai îndeaproape acest fir. Penellaphe a ridicat din nou un deget spre firul care se rupsese. Priveşte!

Nyktos şi-a plecat capul şi s-a uitat cu atenţie. La început, nu am văzut nimic, însă, când am mijit ochii… am zărit-o: umbra unei iţe, aproape inexistentă, care îşi schimba mereu lungimea, întinzându-se mai departe decât oricare dintre celelalte fire şi apoi micşorându-se la aceeaşi lungime ca restul.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— E o iţă neaşteptată. Imprevizibilă. Este necunoscutul. Ceea ce nu a fost încă scris, a explicat Penellaphe. Este singurul lucru pe care nici măcar parcele nu îl pot prezice sau controla. A zâmbit. Singurul lucru care poate perturba soarta.

— Ce anume? a întrebat Nyktos, strângându-şi mâinile pumn pe lângă corp. Şi cum îl găsesc?

— Nu poate fi găsit, a spus ea, şi mi-a venit să urlu de frustrare. Poate fi doar acceptat.

— Va trebui să ne dai ceva mai multe amănunte! s-a răstit Nyktos.

— Este dragostea, a răspuns Holland. Dragostea este singurul lucru cu care nici măcar soarta nu se poate lupta.

Am clipit.

Doar atât puteam face.

Nyktos părea la fel de uluit ca mine, incapabil să formuleze vreun răspuns.

— Dragostea este mai puternică decât soarta.

Holland şi-a lăsat mâna în jos, şi toate iţele, cu excepţia uneia, au dispărut. Au rămas doar iţa ruptă şi umbra unui fir aflat într-o perpetuă schimbare, sclipind în spaţiul dintre noi.

— Dragostea este mai puternică chiar şi decât ceea ce ne curge prin vene, la fel de uluitoare şi de înspăimântătoare prin egoismul ei. Poate prelungi o iţă doar prin puterea voinţei, devenind acea frântură de magie pură care nu poate fi nimicită de biologie, şi, în acelaşi timp, poate rupe o iţă neaşteptat şi prematur.

— Ce vrei să spui, mai exact? am întrebat eu.

— Trupul tău nu poate îndura Sacrificiul. Nu fără puterea voinţei a ceea ce este mai puternic decât soarta şi chiar decât moartea. Holland s-a uitat spre Nyktos. Nu fără iubirea celui care o va ajuta să treacă prin Ascensiune.

Mi-am amintit ce îmi spusese Aios despre semizei şi Sacrificiu.

— Vă referiţi la sângele unui zeu. Vreţi să spuneţi că aş avea nevoie de sângele unui zeu care mă *iubeşte?*

Nu-mi venea să cred nici măcar că rostesc acele cuvinte.

— Nu al oricărui zeu. Al unui zeu primitiv. Şi nu al oricărui zeu primitiv. Penellaphe l-a ţintuit pe Nyktos cu ochii ei albaştri. Sângele zeului primitiv căruia i-a aparţinut tăciunele – asta şi puterea voinţei

iubirii pot schimba soarta.

Nyktos a mai făcut un pas în spate, umbrele învolburându-i-se în jurul picioarelor, iar eu… m-am aşezat din nou. De fapt, am căzut. Din fericire, am aterizat pe marginea estradei. Cu inima strânsă, l-am privit pe Nyktos întorcându-şi încet capul spre mine. Se holba la mine cu ochi la fel de strălucitori precum luna, şi nu aveam nevoie de puterea lui de a citi emoţii ca să-mi dau seama că era îngrozit.

Şi nu aveam nevoie să fiu un spirit al sorţii ca să ştiu că urma să mor.

Nyktos nu m-ar fi putut iubi niciodată.

Nici dacă nu aş fi plănuit să-l ucid. Nyktos era incapabil să iubească. Pur şi simplu, nu putea. El ştia asta. *Eu* ştiam asta.

— Nu e drept, am spus răguşit, furioasă din pricina *tuturor* lucrurilor. Să-i faceţi asta.

— Să-mi facă *mie* asta? a izbucnit el, în timp ce dâre argintii de *eather* au apărut în umbrele ce se învolburau în jurul lui. Nu e drept pentru tine.

— Nu e drept pentru nici unul din voi, a spus Penellaphe încet. Însă viaţa, soarta sau iubirea rareori sunt drepte, nu-i aşa?

Mi-a venit să o lovesc pe zeiţă pentru că mi-a spus ceea ce ştiam deja.

Am tras însă adânc aer în piept şi am închis scurt ochii. Erau multe informaţii de digerat – foarte multe care erau, la urma urmei, irelevante şi umbrite de faptul că aveam să mor, destul de curând – şi într-un mod dureros. M-am înfuriat din nou şi m-am agăţat de această furie, ţinând-o aproape. Era învăpăiată şi familiară – şi mai plăcută ca tristeţea şi deznădejdea.

— Mai e ceva, a spus Holland.

Am râs, şi râsetul a sunat ciudat.

— Desigur.

— Ai avut tot atâtea sfârşituri precum vieţi, mi-a spus el.

— Multe vieţi? am repetat.

Holland a încuviinţat din cap, şi iţele scânteietoare şi-au făcut

din nou apariţia. Zeci de iţe.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Nyktos, mutându-şi privirea de la iţe asupra lui Holland. Sufletul ei a renăscut?

Holland se uita şi el la fire.

— Soarta nu ştie totul, deoarece faptele cuiva pot schimba cursul sorţii. Aşa cum ea şi-a schimbat cursul vieţii cu o singură picătură de sânge. Şi-a ridicat privirea spre Nyktos. Aşa cum tatăl tău a schimbat soarta, la fel şi zeiţa primitivă Keella, când au împiedicat un suflet să intre în Ţinuturile Umbrelor, făcându-l să se nască iar şi iar.

— Te referi la Sotoria, am spus eu, iar el a încuviinţat din cap. Ce legătură are cu ce se întâmplă?

Holland m-a privit.

— Eşti o războinică, Seraphena. Ai fost mereu. Aşa cum a învăţat ea să devină.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Nu!

A clătinat din cap.

— Ai avut multe nume.

— *Nu,* am repetat eu.

— Ai trăit multe vieţi, a continuat el. Însă de aceea, de prima dintre ele, şi-a amintit Eythos când a răspuns la chemarea lui Roderick Mierel. Şi-a amintit mereu de ea.

Nyktos a încremenit din nou, de parcă ar fi fost mort.

— Doar nu spui ceea ce cred că spui.

— Ba da.

— Poate că mulţi l-au considerat impulsiv pe Eythos, însă era înţelept, a zis Holland, cu o privire tristă. Ştia care aveau să fie urmările faptelor lui Kolis. Kolis nu a fost niciodată sortit să fie zeul primitiv al vieţii. Puterile şi darurile acelea nu puteau rămâne în el. A făcut un lucru nefiresc. Viaţa nu poate exista în acea stare. Eythos ştia că aveau să se estompeze, şi aşa a fost. De aceea nu s-au mai născut zei primitivi. De aceea pământurile din tărâmul muritorilor

încep să moară. De aceea nici un zeu nu s-a înălţat în putere. Ştia că faptele lui Kolis aveau să fie sfârşitul ambelor tărâmuri aşa cum le ştim noi.

— Tatăl tău a vrut să te ţină în siguranţă, a repetat Penellaphe. Însă a vrut şi să salveze tărâmurile. A vrut să le dea o şansă şi muritorilor, şi zeilor. A vrut să te răzbune, a spus ea, privindu-mă.

M-am înfiorat.

— Aşa că iată ce a făcut: a ascuns tăciunele de viaţă într-un loc în care să fie în siguranţă şi în care să crească în putere până când un nou zeu primitiv avea să fie gata să se nască – în singura fiinţă care l-ar fi putut slăbi pe fratele lui.

— Nu se poate să fiu ea. Nu se poate. Nu sunt Sotoria. Eu sunt…

Cuvintele mi s-au stins pe buze când am priceput şi restul vorbelor pe care le spusese.

Un nou zeu primitiv era gata să se nască…

— „Născut cu trup de muritor, un tăciune întunecat", a repetat Nyktos încet, apoi a tras brusc aer în piept.

— E adevărat ce a spus Holland, cum că nici un zeu nu s-a mai înălţat în putere. Nu s-a mai întâmplat de când tatăl meu a pus tăciunele în spiţa ta. Dar tu ai făcut-o.

— Nu… Nu am vrut s-o fac, am zis. Dar cred că asta e cea mai mică dintre preocupările mele în momentul de faţă.

— Ai dreptate. E cea mai mică dintre preocupările noastre în momentul de faţă, dar *asta* înseamnă. Nyktos s-a întors către spiritul sorţii. Nu-i aşa? *Ea este.*

Holland a încuviinţat din cap.

— Toată viaţa – din ambele tărâmuri – a continuat să fie creată doar pentru că spiţa Mierel a purtat tăciunele. Acum, ea poartă singurul tăciune de viaţă în ambele tărâmuri. Datorită ei viaţa există în continuare. Holland m-a privit în ochi. Dacă tu ai muri, ar exista doar moarte în toate regatele şi în toate tărâmurile.

Mi s-a părut că podeaua se mişcă sub mine.

— Nu… are sens.

— Ba are, a zis Nyktos, întorcându-se încet spre mine. M-a privit drept în ochi. Fără să îşi mute privirea. Fără să clipească. *Tu* eşti. Un soi de uimire i-a umplut trăsăturile, şi a făcut ochii mari, iar buzele i s-au depărtat. Tu eşti moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tuturor tărâmurilor. O Regină în locul unui Rege. Tu eşti zeiţa primitivă a vieţii.

Mulţumiri

Îi mulţumesc echipei uimitoare de la Blue Box – Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olsen, Kim Guidroz şi mulţi alţii –, care m-a ajutat să aduc la viaţă lumea din seria *Din sânge şi cenuşă.* Le mulţumesc impresarei mele, Kevan Lyon, lui Jenn Watson şi asistentei mele, Malissa Coy, pentru că au muncit din greu şi m-au sprijinit, şi lui Stephanie Brown, pentru că a realizat o gamă de produse uimitoare. Îi mulţumesc din suflet lui Hang Le pentru că a creat coperte atât de frumoase. Le mulţumesc mult lui Jen Fisher, Stacey Morgan, Lesa, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad şi mulţi altora care m-au ajutat să nu-mi pierd minţile şi să râd. Vă mulţumesc celor din echipa ARC pentru sprijinul vostru şi pentru recenziile sincere şi le mulţumesc din inimă celor din JLAnders, cel mai bun grup de cititori pe care îl poate avea un autor, şi membrilor grupului Blood and Ash Spoiler Group pentru că au făcut din etapa de redactare una distractivă şi pentru că sunt pur şi simplu uimitori. Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorule. Mulţumesc!

Născută înfășurată în vălul zeilor primitivi, o Fecioară așa cum au făgăduit parcele, Seraphena Mierel nu a fost, de fapt, niciodată cu adevărat stăpâna propriului destin. *Aleasă* înainte să se nască pentru a îndeplini învoiala disperată făcută de strămoșul ei pentru a-și salva poporul, Sera trebuie să renunțe la viața ei și să se ofere drept ofrandă zeului primitiv al morții, pentru a-i deveni consoartă. Cu toate acestea, adevăratul destin al Serei este secretul cel mai bine păstrat din întreaga Lasanie – nu este Fecioara cea protejată, ci o asasină cu o singură misiune, cu o singură țintă: să îl facă pe zeul primitiv al morții să se îndrăgostească de ea, să devină slăbiciunea lui și apoi... să îl ucidă. Dacă va da greș, își va osândi regatul la o moarte lentă din pricina Stricăciunii.

Sera a știut dintotdeauna ce era. Aleasă. Consoartă. Asasină. Armă. Un spectru niciodată întru totul format și, totuși, îmbibat de sânge. Un *monstru*. Până să apară *el*. Până ca vorbele și faptele neașteptate ale zeului primitiv al morții să alunge întunericul ce începuse să sălășluiască în sufletul ei. Iar atingerea lui seducătoare îi stârnește o pasiune pe care nu și-a îngăduit niciodată să o simtă și pe care nu are voie să o simtă pentru el. Dar Sera nu a avut niciodată de ales. Oricum ar fi, viața ei este pierdută: așa a fost mereu, căci a fost atinsă pe vecie de viață și de moarte.

„O carte scrisă cu atâta măiestrie,
că lumea reală încetează să existe atunci când o citești!"
BB Easton

„Una dintre cele mai fascinante lumi fantasy
despre care am citit vreodată."
Carrie Ann Ryan

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9136-1
9 786063 391361
voxa audiobooks